

காடு

ஜெயமோகன்

காடு

ஜெயமோகன்

கானியலாளர்
தியோடர் பாஸ்கரன்
அவர்களுக்கு

கனவும் குரூர யதார்த்தமும்

எம். வேதசகாயகுமார்

அ

ஜெயமோகனின் முதல் நாவலான 'ரப்பர்' உடன் என் வாசக உறவு தமிழகத்தோடு கேரளத்தை இணைக்கும் பாலக்காடு கணவாயில், இடையறாது மழை பெய்துகொண்டிருக்கும் இரவு ஒன்றில் நிகழ்ந்தது. விடுதியில் என்னைப்போலவே விழித்திருந்து வாசிப்பில் இன்பம் காணும் தமிழறியா மலையாள நண்பரிடம் என் மகிழ்வைப் பகிர்ந்துகொண்டேன், தமிழில் ராட்சசக் குழந்தை ஒன்று பிறந்துள்ளது என. வாரக் கடைசியில் கோவை ஞானியுடன் அந்நாவல் குறித்து ஒரு நாள் முழுதும் உரையாடினேன். ஞானியும் என் உணர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொண்டார். ஓர் இளம் படைப்பாளியின் முதல் நாவலுக்கு உண்டான பலவீனங்களையும் பெருநாவல் ஒன்றுக்கான அடையாளங்களையும் ஒருசேரக் கொண்ட நாவல் அது. அப்போது படைப்பாளியிடம் எனக்கு அறிமுகமே இருக்கவில்லை.

விமரிசகன் பேராசை கொண்டவன். இலக்கியப் பரப்பில் எப்போதாவது நிகழும் பெருநாவல் மட்டுமே அவனுடைய எதிர்பார்ப்பு. அது மட்டுமே மரபை முன்னெடுத்துச் செல்லும் தகுதி பெற்றது. இதனாலேயே பெரு நாவலை நிகழ்த்திய, அல்லது நிகழ்த்தக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையைத் தரும், படைப்பாளிகள்மீது புகழ்மொழிகளைச் சொரிய விமரிசகன் என்றுமே தயங்குவது இல்லை. ஆனால் பெரும்பான்மையான தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் இந்த நம்பிக்கையை அளிப்பது இல்லை. தங்கள் படைப்புலகச் சாதனையின் வெளிவட்டத்தை இவர்கள் முதல் படைப்பிலேயே வரையக்கூடும். பிறகு அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கான போராட்டம். அல்லது சிறு சிறு வட்டங்கள் வரைந்து தங்கள் இருப்பை படைப்புலகுக்கு உணர்த்தும் யத்தனங்கள். இதன் மீது எரிச்சல் கொள்ளும் விமரிசகன் இவர்களால் எதிரியாக இனம்

காணப்படுகிறான். இச்சூழலில் ஜெயமோகனின் படைப் பியக்கம் விமரிசகனுக்கு ஆர்வமுட்டுவது. ஏனெனில் பெரிய எதிர்பார்ப்பு களுக்கு எப்போதுமே இடமளிப்பது அது.

பெருநாவல் என்ற ஒன்றை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டது ஜெயமோகனின் படைப்பியக்கம். 'விஷ்ணுபுரம்' 'பின்தொடரும் நிழலின் குரல்' இரண்டுமே இதை உறுதி செய்கின்றன. அதில் அவர் கொண்ட வெற்றி தோல்விகள் குறித்து விவாதம் எழக்கூடும்; எழுதல் இயல்பே. ஆனால் அவரது முயற்சியின் முக்கியத்துவத்தை உணர தமிழ் நாவலின் அண்மைக்காலத் தேக்கத்தை நாம் உணரவேண்டும். இது தமிழ் நவீனத்துவத்தின் தேக்கத்தில் இருந்து உருவானது. தமிழ் நவீனத்துவத்திற்கு இரு கிளைகள். ஒன்று கசடதபற இதழை மையமாகக் கொண்டு ஞானக்கூத்தன், ந. முத்துசாமி, சா. கந்தசாமி ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்டது. அசோகமித்திரன், நகுலன் ஆகியோர் இவ் வியக்கத்தை சேர்ந்தவர்கள். தமிழ் நாவலில் இவர்கள் ஒரு வடிவ மாதிரியை உருவாக்கினார்கள். இவர்கள் எழுதியவை செறிவான சிறுநாவல்கள்.

முற்போக்கு அரசியல் மீது அதிருப்தி கொண்டு விலகி எழுத வந்தவர் களினால் ஆனது நவீனத்துவத்துக்கு சற்றுப் பிந்தி வந்த அடுத்த கிளை. சுந்தர ராமசாமி, ஜி. நாகராஜன் ஆகியோர் இவ்வியக்கத்தை சேர்ந்தவர்கள். கசடதபற வகுத்துத் தந்த பாதையில் இவர்கள் எளிதாகச் சென்றார்கள். ஆனால் மார்க்ஸிய அரசியலின் அடிப்படைக் குணமான விமரிசன அம்சம் இவர் களிடம் இருந்தது.

ஒட்டுமொத்தமாக நவீனத்துவத்தின் குணங்களாக அறிவுவயப்பட்ட பார்வை, பாரம்பரியம் மீதான உதாசீனம், புராணத் தொன்மங்களில் இருந்து அந்நியப்படல் போன்றவை இவர்கள் வழியாக நம் இலக்கியத்தில் ஊடுருவி இலக்கணங்களாக ஆயின. நம் இலக்கியப் போக்குகளைப் பாதித்த

'ஜே. ஜே. சில குறிப்புகள்', "நாளை மற்றுமொரு நாளே' போன்ற நாவல்களை நவீனத்துவம் உருவாக்கியது என்றாலும் அந்நாவல்களின் இயல்புகளே நாவல்களின் பொதுக்குணங்களாக அடையாளம் காணப்பட்டன என்பதில் இருந்தே நம் தேக்கம் ஆரம்பித்தது. எழுத்தின் சமூகப் பாதிப்பு மறுதலிக்கப் பட்டு வடிவநேர்த்தி, மொழிநேர்த்தி ஆகியவை மட்டுமே இலக்கியத்தின் நோக்கங்களாக முன்வைக்கப்பட்டன. வடிவநேர்த்தியும் மொழிநேர்த்தியும் இலக்கியத்துக்கு இன்றியமையாதனவே. ஆனால் அவையே இறுதி

இலக்காக ஆகும்போது இலக்கியம் ஓர் எதிர்மறை எல்லைக்குச் சென்றுவிட நேர்கிறது. செயற்கையாக உருவாக்கப்பட்ட நுட்பங்கள் கொண்ட எழுத்துமுறை இதன் மூலம் பிறக்கும்.

‘விஷ்ணுபுரம்’ ‘பின்தொடரும் நிழலின் குரல்’ ஆகிய இரு நாவல்களுமே நவீனத்துவ முன்னோடிகள் வகுத்தளித்த பாதையில் இருந்து தெளிவான விலகலைக் காட்டுவனவாக உள்ளன. ஜெயமோகனின் படைப்புமொழி ஓர் எல்லையில் கவிதையின் செறிவை எட்டிவிடும்போது மற்றொரு எல்லையில் மிகவும் நெகிழ்வு கொண்டதாகவும் உள்ளது.

படைப்புமொழியின் செறிவு அதன் தீவிரத்தைப் பொறுத்து இயல்பாக அமையவேண்டும். ஆனால் படைப்புமொழி தன் உயிர்ப்பை இயல்பான பேச்சுமொழியில் இருந்துதான் பெறுகிறது. செறிவான மொழி இந்தத் தொடர்பைத் துண்டித்துக்கொண்ட பிறகே அடையப்பட முடியும்.

ஆகவேதான் அது இயல்பாக நிகழவேண்டும் எனப்படுகிறது. செயற்கையாக செறிவு அடையப்படுகையில் படைப்பு மொழியின் உயிரோட்டமான நெகிழ்வு அகன்றுவிடுகிறது. நம் நவீனத்துவ புனைகதை மொழி இப்படிப்பட்ட இறந்த மொழிகளை நிறையவே உருவாக்கிவிட்டது. ஜெயமோகனால் நெகிழ்வும் செறிவும் கொண்ட புனைகதை மொழியை படைத்துவிட முடிகிறது. அதற்கு அவருள் செயல்படும் நாட்டார் மரபுக்கூறுகள் வெகுவாக உதவி செய்கின்றன.

தமிழ் நவீனத்துவம் முன்வைத்த வடிவச் செய்நேர்த்தி ஜெயமோகனின் இலக்கு என அவரது படைப்புகள் காட்டவில்லை. “பின்தொடரும் நிழலின் குரல்” அதுவரை நவீனத்துவம் கட்டமைத்த வடிவ ஒழுங்குகளை முற்றாக உடைத்தெறிகிறது. எல்லா ஒழுங்குகளையும் மீறியதன் விளைவாகத் தோற்றம் கொள்ளும் ஒருவகை ஒழுங்கையே அந்நாவல் தன் வடிவ இயல்பாகக் கொண்டுள்ளது. ஒருவகையான எதிர்நாவல் என்று அதைச் சொல்லலாம். நவீனத்துவம் இங்கே துவங்கியபோதே அதற்கான முயற்சிகள் இருந்தன என்பதை நாம் இங்கே நினவில் கொள்ள வேண்டும். ஜெயமோகன் படைப்புகளில் இருந்து உணரமுடிகிற அவரது படைப்பியக்கத்தின் இறுதி இலக்கு முழுமையான நாவல் ஒன்றைத் தமிழில் உருவாக்குவதுதான். நாவல் வாழ்வின் முழுமையை உள்வாங்கிக் கொள்ள எல்லையற்ற விரிவை அடைய வேண்டும். விரிவு என்பது குவிதலுக்கு நேர் எதிரான ஒன்று. தமிழ் நாவல் என்றுமே விரிவை எதிர்கொள்ளாத ஒன்றுதான். இந்த விரிவினை அடைய அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் வாழ்க்கை குறித்த உணர்வு அடிப்படை யிலான விவாதங்களை அது முன்னெடுத்துச்செல்லவேண்டும் விவாதத்துக் கான புதிய புதிய

தளங்களைப் படைப்பில் தொடர்ந்து இனம் காண
இடமிருக்கவேண்டும். இத்தகைய ஒரு முழுமையான நாவலே ஜெய
மோகனின் படைப்பியக்கத்தின் இறுதி இலக்காக இருக்கிறது.

ஆ

காடு ஜெயமோகனின் ஐந்தாவது நாவல். ஜெயமோகனின் நாவல்
என்பதனாலேயே மிகுந்த விமரிசன எதிர்பார்ப்பினை இயல்பாகவே
கொண்டுள்ளது.

கனவையும் வாழ்க்கையின் குரூர யதார்த்தத்தையும் இழைகளாகக்
கொண்டு நெய்யப்பட்ட நாவல் காடு. சங்க இலக்கியத்தின் குன்றக்
குறமகள் இரண்டாயிரம் வருடங்கள் கழித்து சங்கக் கவிஞனின் அதே
கனவுச் சாயையுடன் நம் புனைகதைப் பரப்பில் கால் பதிக்கிறாள்.
கிரிதரன் அவளோடு காட்டில் உறவாடியது சில நாட்கள் மட்டுமே.
ஆனால் அவளுடனான அவனது காமம் [சங்கப் பாடல்களின்
பொருளில்] ஓர் ஆயுள் முழுக்க அவனுள் அந்தரங் கமான கனவாக
நிறைகிறது. மனநோயின் விளிம்பைத் தொட்டு மீள்வதுவரை அவனை
அலைக்கழிக்கிறது. ஆனால் அவளோடு பழகும்போதும் சரி, நினைவு
களிலும் சரி, அக்காமம் உடலுடன் சம்பந்தமுடையதாக இல்லை.
நாவலில் கிரிதரன் வாழ்வில் தோல்விகளின் வலிகளை
நேரிடும்போதெல்லாம் அவள் நினைவை அசைபோட்டு அதைத்
தாண்டுகிறான். அப்போது ஈடில்லாத மன எழுச்சி அவனுக்குள்
நிறைகிறது.

மலை வாழ்க்கையின் பாலுறவுச் சுதந்திரம் ஒரு களியாட்டமாகவும்,
கனவற்ற அப்பட்டமான யதார்த்தமாகவும் நாவல் நெடுகிலும்
தொடர்கிறது. கிரிதரனின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் அவன் சந்திக்கும்
குரூரமான யதார்த்தங்கள் இக்கனவுத் தளத்துக்கு சமானமான கோடாக
நாவல் நெடுகிலும் நீள்கின்றன. பாலுறவின் கட்டற்றதன்மையும்
வேட்கையும் நாவல் முழுக்க வெளிப்பட்டபடியே உள்ளன. செல்வச்
செழிப்பில் திளைக்கும் மாமியும் சரி, அன்றாட உழைப்பையே நம்பி
வாழும் எளிய மக்களும் சரி தங்கள் வேட்கையாலும்
சுயநலத்தாலும்தான் இயக்கப்படுகிறார்கள். மீறப்படாத வேலிகள்
எதுவுமே இல்லை, சாதிகள் சமூகத்தளங்கள் எல்லா எல்லைகளும்
கரைந்து இல்லாமலாகின்றன. சினேகம்மை ஓர் இடத்தில் சொல்லுவது
போல கல்யாணம் செய்துகொண்டதனால் ஒத்திக்கோ பாட்டத்துக்கோ
தங்களைக் கொடுத்திருப்பதாக எவரும் எண்ணவில்லை. ஒழுக்கம் என்ற

கோட்பாடே இவ்வாழ்க்கையில் செயல்படவில்லையா என்ன என்ற கேள்வி எழக்கூடும். மலை வாழ்க்கையில் உயிர் வாழ்வதே பெரிய சவாலாக உள்ளது. அங்கே காமம் எளிய கேளிக்கை அல்லது அவசியத்துக்கு விற்கவேண்டிய பொருளாகத் தான் உள்ளது. கீழே வாழும் மக்களுக்கு அது வெற்றி தோல்விகள் சம்பந்த பட்ட விஷயம்.

இந்நாவல் தன் மையத்தில் கொண்டுள்ள கனவு இந்தக் குரூரமான யதார்த்தத்தில்தான் பதிந்துள்ளது. அந்தக் கனவை அதன் பின்புலமான யதார்த்தம்தான் அர்த்தப்படுத்துகிறது . அந்த யதார்த்தத்தின் குரூரமும் வலியும் அக்கனவால்தான் தீவிரம் கொள்கின்றன.

இ

‘காடு’, ‘இருள்’ ‘கருமை’ போன்ற சொற்களும் படிமங்களும் தமிழில் கால காலமாக எதிர்மறையாகவே கையாளப்பட்டுள்ளன. முதல்முறையாக இந்நாவலில் எதிர்த்திசையில் அந்த படிமங்கள் நகர்த்தப்பட்டுள்ளன. காடு அழகின் உறைவிடம். தெய்வங்கள் மனிதர்களுடன் வாழும் இடம் . ‘கந்தர்வ களி’ நடக்கும் மேடை . மனிதனை அது ஆழ்ந்த போதையில் ஆழ்த்தித் தன்வசப் படுத்திக் கொள்கிறது. கருமையே அதன் நிறம். இரவில்தான் காடு காடாகிறது . இருண்டு கொட்டும் மழையில்தான் காட்டின் முழுமை வெளிப்படுகிறது. இந் நாவலின் விரிவான வனச் சித்தரிப்புகள் நம் மனத்தில் பெரும் கனவை எழுப்பக் கூடியவை.

ஆனால் காட்டுக்கும் மனிதனுக்குமான உறவு என்ன? அவன் தன் சுயநல வேட்கையால் காட்டை அழித்துக்கொண்டே இருக்கிறான். காட்டை ஊராக நகரங்களாக மாற்றியபடியே இருக்கிறான். நகரமே நாகரீகம் எனப்படுகிறது. கிரிதரனுக்கும் அந்த மிளாவுக்கும் இடையேயான உறவு என்ன? எந்தவிதமான கொடுக்கல் வாங்கலும் இல்லை. காட்டின் பிரதிநிதியாக வந்து அது நாகரீகம் மீது தன் முத்திரையை பதித்துவிட்டு செல்கிறது. நீலிக்கு இணையாக அதுவும் அவன் மனத்தில் ஆயுள் முழுக்க வாழ்கிறது . அது அவனது மறுபக்கம், தராசின் மறுபக்க எடை. காட்டுக்கு பெயர் இல்லை, இட அடையாளங்கள் இல்லை. மனிதன் அதற்குப் பெயரும் அடையாளமும் இடுகிறான். அடையாளங்கள் வழியாக காடு காடல்லாமல் ஆகிறது; அவனுடைய நுகர்பொருளாக ஆகிறது.

இங்கே மழையீரத்துடனும் பசுமையுடனும் முடிவில்லாத அழகுகளுடனும் விரிந்து கிடக்கும் இந்தக் காடு உண்மையில் என்ன? நாவலில் பல காடுகள் வருகின்றன. அவற்றில் கிரிதரன் மீண்டும்

மீண்டும் வழிதவறிச் சென்றபடியே இருக்கிறான். மனித உறவுகளின் காடு. கட்டடங்கள் மண்டிய நகரம் என்ற காடு. வளைந்தும் நெளிந்தும் சூரிய ஒளியைப் பெற்று தன்னைத்தானே தக்கவைத்துக் கொள்ளும் காட்டுமரத்தைப்போலத்தான் மனிதர்களும் இங்கே வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் மனத்துக்குள் ஓர் காட்டைக் கொண்டிருக்கிறான். அதன் அழகில் பசுமையில் போதையேறி அவன் அலையும் காலம் ஒன்று உண்டு. ஆனால் அதை அழிக்க வேண்டி யிருக்கிறது; சிறுகச் சிறுக அதை அழித்தால்தான் வெற்றி, லாபம், நாகரீகம் எல்லாமே. இழக்கப்பட்ட காடு ஒரு சூனியம் நிரம்பிய வெட்டவெளியாக நம்முள் எஞ்சியபடியே உள்ளது. அதை வேறு எதைக் கொண்டும் நாம் நிரப்பி விட முடியாது. காட்டை இழந்து வெவ்வேறு திசைகளுக்குச் சென்று வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றவர்கள் உண்டு. காட்டை கடைசிவரை இழக்காதவர்கள் குட்டப்பனும் அய்யரும் மட்டுமே.

உ

சமகாலத் தமிழிலக்கியப் பரப்பில் தமிழின் இரண்டாயிர வருட மரபின் அடையாளங்களை இனம்காணமுடியுமா? இத்தொடர்பை நாம் புதுமைப் பித்தன், ப. சிங்காரம் ஆகியோரின் ஆக்கங்களில் இனம் காணமுடிவதைப் போல பெரும்பாலான படைப்பாளிகளில் காணமுடிவது இல்லை. இவ்வுறவுத் துண்டிப்பினை நவீனத்துவமே நிகழ்த்தியது. நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் காடு தமிழின் செவ்விலக்கிய மரபின் தொடர்ச்சியாக தன்னை இயல்பாக அடையாளம் கண்டுகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். சங்க இலக்கிய வாசிப்பு உடைய ஒரு வாசகன் இந்நாவலில் பலவகையான நுட்பங்களை மீண்டும் மீண்டும் அடையாளம் காணமுடியும் . மலை அனைத்து வகையிலும் குறிஞ்சித் திணையை சேர்ந்ததாக உள்ளது. கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் உணர்வுகளும் எல்லாமே சரியாக அமைந்துள்ளன. யானை, பன்றி, மான் போன்ற விலங்குகள். பலா, வேங்கை போன்ற மரங்கள். கூதிர் காலம். இரவு நேரம். அனைத்தையும் இணைக்கும் கபிலனின் குளிர்ந்த வரிகள். அவன் கனவில் இருந்து வந்த குன்றக் குறமகள்.

அதேபோல இந்நாவலின் ஊர்ச் சித்தரிப்புகள் பெருந்திணையினைச் சார்ந்தவை என்று காணலாம். தீராத பெருங்காமம் பசித்து அலைந்தபடியே உள்ளது. பொருந்தாத உறவுகளும் இணையாத மனங்களுமாக மனிதர்கள் தங்களுக்குள் முட்டி மோதிக்கொள்கிறார்கள்.

அந்நியமாகி அலைகிறார்கள். தலைக்குமேல் 'வறன் உறல் அறியா சோலை' இருந்தபடியே உள்ளது. பசுமை மாறாக் காடான குறிஞ்சி. சங்க அழகியலின் இவ்விரு திணைகளும் இரு இழைகளாக பின்னிப் பிணைந்து இந்நாவலை ஆக்கியுள்ளன. ஒன்றை இன்னொன்று வேறு தளத்துக்குக் கொண்டுசென்று அர்த்தப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு முறையும் குறிஞ்சியின் கனவு நாவலில் வரும்போதும் சங்கிலித்தொடராக பெருந்திணையின் வலியும் துக்கமும் சேர்ந்துவருகின்றன. காட்டின் குளிர்ச்சிக்குள் கூட பெருந்திணை ஊடுருவிச் செல்கிறது.

அதேபோல கிரிதரனின் இரண்டாம் கட்ட வாழ்க்கையில் அவன் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாக வரும் கம்பராமாயண வரிகள் நாவலை வேறு பல தளங்களுக்குக் கொண்டு செல்கின்றன. சங்கப்பாடல் வரிகளை அவன் மறந்து விலகச் செய்கிறான் அவை. கிரிதரன் வாய்விட்டு கூவி அழ முடியாத இடங்களில் அவனது குரலாகக் கதறி அலறி ஒலிக்கின்றன கம்பனின் வரிகள்.

ஊ

தமிழ் நவீனத்துவம் நாட்டார் வழக்காறுகளுடன் தன் தொடர்பை துண்டித்துக்கொண்ட ஒன்று. நவீனத்துவம் நம் கலாச்சாரத்தில் இருந்து விலகி தேக்கநிலையை அடைந்தமைக்கு இதுவும் ஒரு காரணம். 'காடு' நாவலில் இந்த உறவினை ஜெயமோகன் மீட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். நீலி என்ற கதாபாத்திரம் குமரி மாவட்ட நாட்டார் மரபில் இருந்து உருவம் கொண்டது. ஒருவகையில் இது விஷ்ணுபுரத்தில் உள்ள நீலி என்ற கதாபாத்திரத்தின் நீட்சியே. அவரது கதைகளான 'படுகை', 'மண்' போன்ற கதைகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட நாட்டார் அழகியல் கூறுகளின் வளர்ச்சிநிலை இது. இட்டகவேலி நீலி [நீலகேசி அம்மன்] கோவிலின் சித்திரம் 'பின்தொடரும் நிழலின் குரல்' நாவலில் உள்ளது. இந்நாவலிலும் நாட்டார் தெய்வமான மேலாங்கோட்டு அம்மன் கோவிலின் சித்திரம் கிரிதரனின் அம்மாவுடன் நுட்பமாகத் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறது. நாட்டாரியல் உருவகமும் செவ்வியல் உருவகமும் இயல்பாக ஒரு புள்ளியில் இணைவதுதான் நீலி.

இந்நாவலின் பல பக்கங்களை வாசகன் விரைவாகக் கடந்து சென்றுவிடக் கூடும். ஆனால் நுட்பமான மௌன இடைவெளிகளினாலான இந்நாவலை அவன் கூர்ந்து படித்து அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு முன்னகர்ந்தால் மட்டுமே அவனால்

நாவலை உள்வாங்க முடியும். உதாரணமாக ரெசாலம் போன்ற கதாபாத்திரத்தை மிக மிகக் குறைந்த சொற்களில் ஆங்காங்கே சில குறிப்புகளை மட்டும் சொல்லி முழுமையான கதாபாத்திரமாக உருவாக்கியிருக்கிறார் ஜெயமோகன். டாக்டர், ஆக்னீஸ் மேரி போன்ற பல கதாபாத்திரங்களை அப்படிச் சுட்டிக்காட்ட முடியும். அதேபோல மலையில் கிறிஸ்தவ மதம் ஆற்றும் சேவையின், அதன்மூலம் உருவாக்கும் மிகப்பெரிய சமூக மாற்றத்தின் முழுமையான சித்திரம் மிக மிகக் குறைவான சொற்களில் இந்நாவலில் முழுமையாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. நாவலின் அமைப்பு ஒரு வீணை, தேர்ந்த விரல்களே இசையை அடைய முடியும் . வாழ்க்கையின் எத்தனையோ தளங்களைத் தொட்டுத் தாவிச் செல்லும் இந்நாவலை வாசகன் மிகுந்த கவனத்துடன் வாசித்துத்தான் முன்னெடுத்துச் செல்லமுடியும்.

சில சொற்கள்

எனக்கு வந்த இரண்டாவது வாசகர் கடிதம் தியோடர் பாஸ்கரன் அவர்கள் எழுதியது - ரப்பர் வெளிவந்தபோது, 1991ல்.(முதல் கடிதம் விஜயா வேலாயுதம் எழுதியது). படிக்கவேண்டிய வயதில் காட்டுக்குள் சுற்றி அரிய பல வருடங்களை வீணடித்து விட்டேன் என்ற எண்ணத்தில் இருந்த எனக்கு ரப்பரில் காடழிவு குறித்து நான் எழுதிய பகுதிகளைப் பற்றி தியோடர் பாஸ்கரன் எழுதிய வரிகள் புதிய வெளிச்சத்தை அளித்தன. காட்டின் அனுபவம் எனக்கு ஒரு சொத்து என்று அறிந்தேன். காடு பற்றி மட்டும் ஒரு நாவலில் எழுதும் எண்ணம் அப்போதே ஏற்பட்டது.

கடந்த பல வருடங்களில் தியோடர் பாஸ்கரன் அவர்கள் காடு குறித்தும் சூழலியல் சார்ந்தும் எழுதிய கட்டுரைகள், குறிப்புகள், வாசகர் கடிதங்கள் கற்பிப்பவையாகவும் காடு குறித்த கனவை வளர்ப்பவை யாகவும் இருந்தன. அவருக்கு இந்நூலை சமர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

கல்லூரி நாட்களில் எனக்கு வனத்துணையாக அமைந்த புல்லறுக்கும் தோழர்களை நன்றியுடன் நினைவுகூர்கிறேன்.

நூலின் உருவாக்கத்தில் உதவிய அருண்மொழி நங்கை, வசந்தகுமார், வேதசகாய குமார், எம். எஸ் ஆகியோருக்கு நன்றி.

-ஜெயமோகன்

உள்ளே

- அத்தியாயம். 1
- அத்தியாயம். 2
- அத்தியாயம். 3
- அத்தியாயம். 4
- அத்தியாயம். 5
- அத்தியாயம். 6
- அத்தியாயம். 7
- அத்தியாயம். 8
- அத்தியாயம். 9
- அத்தியாயம். 10
- அத்தியாயம். 11
- அத்தியாயம். 12
- அத்தியாயம். 13
- அத்தியாயம். 14
- அத்தியாயம். 15
- அத்தியாயம். 16
- அத்தியாயம். 17
- அத்தியாயம். 18
- அத்தியாயம். 19
- அத்தியாயம். 20
- அத்தியாயம். 21

அத்தியாயம். 22
அத்தியாயம். 23
அத்தியாயம். 24
அத்தியாயம். 25
அத்தியாயம். 26
அத்தியாயம். 27
அத்தியாயம். 28
அத்தியாயம். 29
அத்தியாயம். 30
அத்தியாயம். 31
அத்தியாயம். 32
அத்தியாயம். 33
அத்தியாயம். 34

அத்தியாயம். 1

சிற்றாறு பட்டணங்கால் என்று பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற கால்வாயின் உருவாக்கத்தில் எனக்கும் ஒரு சிறு பங்கு உண்டு. காலத்தால் அழியாத ஆதாரத்தையும் நான் காட்ட முடியும். சர்வே எண் வியீஷீத 308/45கி என்று கூறப்பட்டுவந்த இந்த கால்வாயின் கல்வெர்ட் எண் 182 ஞஹ. நெடுமங்காடு வனச்சாலை கேரளம் நோக்கிப் பிரியும் சந்திப்பில் அது இப்போதும் பழுதின்றி உள்ளது. அதன் அடியில் சிமிட்டிச் சுவரில் என் பெயர் ஆர்.கிரிதரன் புண்ணியம் என்று ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனருகே மிளாவின் குளம்புத்தடங்கள் இரண்டு உள்ளன. நாங்கள் இருவருமே சரித்திரத்தில் வகிக்கும் இடம் சமானமானது. நெடுமங்காட்டுக்குப் போகும் பார லாரிகளில் வாடகைக்கு ஏற்றிச் செல்லும் பொருட்டு வாழைக்குலைகளை இந்த கல்வெர்ட் மீது குவித்துப் போட்டுக் கொண்டு காத்திருக்கும் விவசாயிகளில் சிலராவது ஓடைக்குள் இறங்கி கை கால் முகம் கழுவும்போது என் பெயரைப் பார்த்திருக்கக் கூடும். அந்த மிளாவின் குளம்புத்தடமும் அவர்கள் கண்ணில் பட்டி ருக்கும். ஒருவேளை ஏதாவது சிறுவன் மிளா தன் கொம்பால் அப் பெயரை எழுதியிருக்கும் என்று கற்பனை செய்திருப்பான்; அல்லது அப்பெயரை எழுதிய எனக்கு குளம்புகள் இருந்திருக்கும் என்று. வரலாறு பலவிதமாகப் படிக்கப்பட்டும் விளக்கப்பட்டும் வருகிறது.

அந்த மிளாவை நான் தனிமையில் சந்தித்தேன். கூலியாட்கள் மதியக் கஞ்சிக்காக மேடேறி மலைச்சரிவில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மிகப்பெரிய அயனி மரத்தின் நிழலில் குட்டப்பன் இரும்பு அண்டாக் களை செங்கல் அடுப்பின்மீது ஏற்றி கஞ்சியும் மரச்சீனிக் கிழங்கு களியும் சமைத்து அடுப்பிலேயே கொதிக்கக் கொதிக்கவிட்டு வைத் திருந்தான். விறகுகள் இழுக்கப்பட்டு அடுப்புக்குள் கனல் மட்டும் சிவந்து சிவந்து அணைவது இங்கிருந்து பார்க்கும்போது தெரிந்தது. பிரகாசமான வெயில் இருந்தாலும் சுற்றும் பசுமையான காடுகள் இருந்ததனால் நல்ல இதமான குளிர். மேஸ்திரி ரெசாலம் சத்தமாக ஏதோ

பேசிக்கொண்டிருந்தார். இடிக்குரல். அது அவர் மேஸ்திரியாக இருப்பதனால் வந்ததா இல்லை, அது இருந்ததனால் அவர் மேஸ்திரியாக ஆனாரா என்று சொல்வது கஷ்டம். மயக்கிய கிழங்கு மணம் காற்று திசை மாறியபோது என் பக்கமாக வந்து சென்றது. நான் ஏற்கனவே சாப்பிட்டுவிட்டேன். 'ஏமான்' கூலியாட்களோடு சேர்ந்து அமர்ந்து சாப்பிடக் கூடாது. மரியாதை போய்விடும். மாமா இதி லெல்லாம் மிகவும் கண்டிப்பு. எவரிடமும் சிரித்துப் பேசக்கூடாது. தனிப்பட்ட முறையில் எந்த உரையாடலும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. எது தேவையென்றாலும் அவர்களில் ஒருவருக்கு உத்தரவு போட்டுதான் செய்து கொள்ளவேண்டும். சிறு வேலையைக்கூட நானே செய்துகொள்ளக் கூடாது. இதில் எனக்கு ஓயாத சந்தேகம். குடிநீரை நானே அள்ளிக் குடிக்கலாமா? சட்டையைக் கழற்றி மரக் கிளையில் பிறர் உதவியின்றித் தொங்கவிடலாமா? ஆனால் எதையும் வெளிக்காட்டாமல் இருப்பேன். அங்கே நான் மாமாவின் ஒரு பிரதிநிதி. அவரது கண்களில் ஒன்றைக் கழற்றி அங்கே விட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார். பத்துக் கேள்விகளை என்னிடம் கேட்டு எதை வேண்டுமானாலும் தெரிந்துகொள்ளும் சாமர்த்தியசாலி என் மாமா. சாமர்த்தியசாலிகள் மட்டும்தான் காட்டில் கான்ட்ராக்ட் எடுத்துப் பிழைக்க முடியும்.

யாரும் அருகே இல்லை என்பதை உறுதிசெய்துகொண்டு ஓடையில் இறங்கினேன். கால்வாயிலிருந்து பீரிட்ட நீர் கண்ணாடி போல வளைந்து விழுந்து சுழித்தோடும் 'களகள' ஒலி இடை முறியாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. புதிய சிமின்ட்டை தொட்டுப் பார்த்தேன். ஈரமாக, உறுதியாக இருந்தது. ஈரச்சுண்ணாம்பு வாசம். அந்த வாசம் எனக்கு ஒரு வினோதமான கிளர்ச்சியை அளித்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். ஒரு குச்சியை எடுத்து என் பெயரை எழுதினேன். மனம் படபடத்து வியர்த்தது. என்னை உலகமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. அப்போது மறுபக்கம் காட்டின் இறக்கத் தில் ஒரு இருமல் ஒலி கேட்டது. பதறிப்போய் குச்சியை வீசி விட்டு கையை வேட்டியில் துடைத்தேன். இருமியது ஒரு மிளா.

நீலிமலைப் பகுதிகளில் மிளாக்களை நான் காண்பது அது முதல் தடவையல்ல. சொல்லப்போனால் நான் அங்கே முதலில் கண்டதே மிளாக்களைத்தான். குன்றேறியபெருமாள் நாடாரின் மாட்டு வண்டியில் நான் களியலில் இருந்து கிளம்பிய அன்றே மாலையில் கட்டைக்காடு அருகே குளக்கரையில் ஒரு பாறைமீது மிளாவைப் பார்த்துவிட்டேன். முதலில் அது ஏதோ பசுமாடு போலி ருந்தது. மிளா என்று தெரிந்த

மறுகணமே என் மனம் காட்டுக்குள் நுழைந்த பதற்றமும் பயமும் நிரம்பிய குதூகலத்தை அடைந்து விட்டது. மாலை மஞ்சள் ஒளியில் அதன் கழுத்தைச் சுற்றி பூச்சிகள் பொந்துகள்கள்போலப் பறக்க குனிந்து நீரருந்தியது. நீர் வளையங் களில் பாசிகள் எழுந்தமர்ந்தன. பிறகு பல இடங்களில் பலவிதங் களில் மிளாக்களைப் பார்த்தேன். காட்டின் அப்பகுதியில் தான் நீர் அதிகம். ஆகவே எங்கும் மிளாவின் கால்தடங்கள் பரவியிருந்தன. காலையில் எழுந்து பார்க்கையில் நான் தூங்கிய குடிசைக்கு வெளியே யெல்லாம் மிளாக்களின் புதிய காலடிகளையும் சாணத்தையும் காண்பேன்.

ஒரு மிளாவை அத்தனை அருகே காண்பது இப்போதுதான். அதன் உயரமும் எடையும் என்னை நடுங்கச் செய்தன. அதன் கண் களில் ஒரு மிருக வெறிப்பு. அச்சத்தில் நான் அசையாமல் குனிந்து உறைந்து நின்றவிட்டேன். மிளா தலையை மேலும்கீழும் அசைத்த படி மீண்டும் ஓசையிட்டது. அதே ஒலிதான். ஆனால் அது இப்போது முற்றிலும் வேறாக, அடிவயிற்றைப் பதறச்செய்யும் அந்நியத் தன்மை கொண்டதாக இருந்தது. மறுகணத்தில் பல மடங்கு உயிர் பெற்றேன். ஓரிரு இமைப்புக்குள் கல்வெர்ட்டின் மீது ஏறிவிட்டேன். ஏறிய பிறகுதான் என் முழங்கைச் சிராய்ப்பை உணர்ந்தேன். மிளா காதுகளை உலுக்கி அடித்தபடி மெல்ல ஏறி, சிமிட்டித்தளம் மீது முன்கால்களை ஊன்றி நின்று நீரை உறிஞ்சியது. அதன் பிடரி மயிர்கள் சிலிர்த்து அசைந்தன. உடல் முழுக்க பலவகையான பூச்சிகள், உண்ணிகள். அதன் மயிர்ப் பரப்பெங்கும் நாயுருவி முட் களும் பலவிதமான விதைகளும் ஒட்டியிருந்தன. சட்டென்று எனக்கு ஒரு விசித்திரமான எண்ணம் ஏற்பட்டது, அது காட்டின் விதை என்று. அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு பாலைவனத்தில் விட்டால் முளைத்துப் பெருகிக் காடாகிவிடும். மிளா திரும்பிச் சரி விறங்கிச் சென்றபிறகு அந்த காலடித் தடத்தைப் பார்த்தேன். சிமிட்டித் தாள்மீது அது தன் கையெழுத்தைப் போட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறது. மீண்டும் ஒரு விசித்திரச் சிந்தனை. காடு தன் பிரதி நிதியை அனுப்பி அந்த கல்வெர்ட்டை உரிமை கொண்டாடியிருக்கிறது. பிற்பாடு கல்வெர்ட்டுகளையும் தடுப்பரண்களையும் சுவர் களையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் அதைக் கவனிப்பேன். அந்தக் கட்டுமானங்களைத் திறந்து வைத்த தலைவர்கள், அதைக் கட்டிய பொறியாளர்கள், அதை நிகழ்த்திய கான்ட்ராக்டர்கள் அனைவர் பெயர்களும் மறக்கப்பட்ட கற்பலகைகளில் பொறிக்கப்பட்டு ஓரமாக இருக்கும். கட்டுமானமெங்கும் காட்டின் பிரதிநிதிகள் தங்கள் முத்திரைகளைப் பதித்திருப்பார்கள். எண்ணற்ற பறவைகள், நரிகள், மான்கள், மிளாக்கள். பேச்சிப்பாறை அருகே ஒரு கல்வெர்ட்டில்

சிறுத்தையின் இலச்சினையைக் கண்டிருக்கிறேன்.

வேலையாட்கள் திரும்பிவிட்டார்கள், சுடுகஞ்சியின் விளை வான வியர்வை வழிய. மேஸ்திரி ரெசாலம் உரக்கக் கூவி கையாட் களை அழைத்தார். பாறை மறைவில் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்த சினேகம்மையும் ரெஜினாள் மேரியும் எழுந்து கைகளால் சேலை யோடு சேர்த்து கால்நடுப்பகுதியை அழுத்தித் துடைத்தபடி வந்தார் கள்.

“என்ன நீக்கம்புண்ணு கெடந்து மோங்குதீரு? வர மாட்டினுமா?” என்றாள் சினேகம்மை.

“சவுட்டி கொடல எடுத்துப்பிடுவேன் பாத்துக்க” என்றார் மேஸ்திரி.

“ஓம் ஓம். சவுட்டுவீரு. ஒம்ம சவிட்டுக்க மொற எனக்கு அறிஞ்சுகூடாமிண்ணு நினைச்சீரா?” என்று அவள் சிரித்தாள்.

ரெஜினாள் மேரியும் சற்று சிரித்தாள்.

ரெசாலம் தடுமாறி “நிண்ணு சலம்பாம செண்ணு சோலியப் பாருங்கட்டி” என்றார்.

அவரது தடுமாற்றம், அவர்கள் கண்களில் தெரியும் பிரகாசம் - என் மனம் அவற்றைத் தவறவிடுவதேயில்லை. உதிரும் நாணயங் களைப் பொறுக்குவதுபோல பாய்ந்து பாய்ந்து பொறுக்கிச் சேர்த்துக் கொள்கிறது. புரியாத நாணயங்கள். இரவில் தூங்கப் படுக்கும்போது அவற்றை வருடிவருடிப் பார்ப்பேன். புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு தனி உலகம் அது. கிளர்ச்சியூட்டக்கூடிய, அச்சம் தரக்கூடிய ஏதோ சில விஷயங்கள் அடியில் உள்ளன. உளை மீது பாய் விரிந்து அமர்ந் திருப்பது போலிருக்கிறது. அசைவு, நெகிழ்வு, நிலையின்மை. அடியில் உளை நொதித்து வாசம் விடுகிறது. உள்ளே அழுத்தி இழுத்து விடும் ஆழம். வேலையாட்கள் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எனக்குப் புரியாத பாஷை.

“ஏத்தி பிடியும் வேய்...”

“ஏத்திப் பிடிச்சா தாங்குவியாட்டி நீ?”

“ஓ, இவிய வலிய படிப்பொரத் தம்புரானில்லா, கேறிப் பிடிச்சியதுக்கு. பிடிச்ச வாருங்க, கௌங்கு பிடுங்கி கொறை நாளாச்சு.”

சிரிப்புகள். சிமிண்ட் குழைவதைப் பார்க்கையில் ஓர் இதம். மென்மையான குழைவுகள். மண்வெட்டியால் அரியப்படும்போது உருவாகும் சிறு சமப்பரப்புகள். நீர் ஊற்றப்படும்போது நுரைக்கும்

கொழும்பால். கருங்கற்கள் அடுக்கப்படுவதைச் சலிப்பின்றிப் பார்த்து நிற்கலாம். தனித்தனியாகக் கிடக்கையில் எவ்வித வடிவமும் இல்லாத சாம்பல் நீல மொத்தைகள். ஒரு கல் மீது ஒரு கல்லைத் தூக்கி கொத்தன் சிவனாண்டி வைக்கும்போது ஒன்றின் புடைப்பு பிறிதின் குழிவில் கச்சிதமாகப் போய் அமர்கிறது. ஒன்று பிறிதை நிரப்பி இணைந்து ஒற்றைக் கற்சுவராக மாறுகின்றன. கொத்த னாரின் கண்களுக்கு மட்டும் அவை தனிக்கற்கள் அல்ல. கட்டப் படாத ஒரு சுவரிலிருந்து பிரிந்து கிடப்பவை. குண்டு தொங்கும் நூல், ரசமட்டம், மரச்சட்டம். மெல்ல மெல்ல அவற்றினால் வகுக்கப் பட்டு சீரான, நேரான வடிவங்கள் எழுந்து வருகின்றன. சுற்றிலும் சீரற்ற பூமி. மண்ணின் வடிவ ஒழுங்கற்ற அலைகள். நடுவே அந்தச் சீரான வடிவம் மனிதனின் இச்சைபோல. மனிதன், அவனால் முடிந்தால் பூமியை முழுக்க இப்படிச் சீரான வடிவங்களாக மாற்றி விடுவான். அதற்கான ஒரு தொடக்கம் இந்தச் சுவர். இந்தக் கல் வெர்ட். இந்த ஓடைக்கரை. அப்பால் பிரம்மாண்டமாக எழுந்த சிற்றாறு அணை. ஆனால் தொலைவில் ஓங்கி எழுந்து நிற்கின்றன மலைகள். அவற்றின் பச்சைப்பசும் குவியல் மீது குளிர்ந்த கரிய பாறை முகடுகள். அவற்றின் மௌனம் தனக்குள் சிரித்துக்கொள்வது போலிருக்கிறது. மலைமுகடுகளைப் பார்க்கும்போது மனதில் ஓடும் எண்ணங்கள் வேகம் குறைந்து கனத்து அசைய ஆரம்பித்துவிடும். சில கணங்களில் காட்டையும் மலைச் சரிவுகளையும் அம்மலை முகடு மீதிருந்து பார்ப்பதுபோல ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்க முடியும். அந்த விரிவில் காடு ஒன்றுமே நிகழாத வெளியாக விரிந்து கிடக்கும். மரங்கள் குலுங்குகின்றன. தொலைவில் ஒரு புள்ளிமான் மட்டும் குனிந்து மேய்கிறது. கல்வெர்ட் பணியாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்றுமே நிகழவில்லை. சிறிய அசைவுகள். அசையாது படுத்திருக்கும் பசு மீது உண்ணிகள் நகர்வதுபோல.

வேலை என்று ஒன்றுமில்லை. மலைகளின் அடியில் அப்படி சும்மா இருப்பது சாதாரண விஷயமல்ல. ஒரு தருணம் மலையளவு பெருத்து விரிந்தும், மறு தருணம் மலைகளுக்கு முன் தூசியாக உணர்ந்தும் மனம் அங்குமிங்கும் பெருகி ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஏராளமான சொற்கள். எல்லாச் சொற்களும் சற்று அசைந்தால் கூட கைபட்ட தடாகத்து மீன்கள்போல மறைந்து விடுகின்றன. நான் ஒரு இருநூறு பக்க நோட்டுப் புத்தகம் வைத்திருந்தேன். குன்றேறிய பெருமாள் நாடார் களியலில் இருந்து வாங்கி வந்தது. பெருமாள் செட்டி பென்சில் ஒன்று. மெல்லிய ஊதா நிறத்தில் சில சொற்களை எழுதினேன். எழுதி முடிப்பதுவரை ஒரு பரிதவிப்பு, பரவசம். மறு கணமே ஏமாற்றம், சலிப்பு. மனதில் சொற்கள் கட்டின்றிப் பெருகின. பனிப்புகைபோல மேகத்தைச்

சூடிய கரியபாறை முகடுகள் மனதில் எழுப்பும் உத்வேகத்தை ‘மஞ்சுசூழ் மாமலைகள்...’ என்று உடனே எழுதிவிடுவேன். நகத்தைக் கடித்து பென்சிலால் தலையைச் சொறிந்து பெருமூச்சு விட்டு ‘மன்னுயிர்க்கெல்லாம்’ என்று அடுத்த வரியை எழுதியதுமே மனம் ‘சீ’ என்றாகிவிடும். அதை அடித்து ‘மானுடர்க்கெல்லாம்’ என்று எழுதுவேன். மனம் மீண்டும் ஒரு படி கீழிறங்கும். கண்களை மூடி மனதைச் சொற்களின் வெளியில் அலையவிட்டு திடீரென ஒன்றைப் பற்றி ‘மலரணி பசுமரங்கள்’ என்று எழுதுவேன். ‘மஞ்சு சூழ் மாமலைகள் மலரணி பசுமரங்கள்’ என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொள்ளும்போது ஒருவிதமான போதை ஏறும். பச்சை நிழல்களைக் காலடியில் பரப்பி, இலைக் கூட்டம் குலுங்க நிற்கும் மரங்களுக்கு என் மன எழுச்சி தெரியும் என்ற எண்ணம் ஏற்படும். ஒரு பெரிய கவிதை நிகழ்வின் முதல் வாசலைத் திறந்துவிட்டேன் என்று எண்ணி மனமும் உடலும் பரபரக்கும். பென்சிலை இறுகப் பற்ற முடியாமல் வியர்த்த விரல்கள் வழுக்கும். ‘துஞ்சிடும் பாறைகள் தொலைவானின் ஒளிக்கோடு’ என்று அடுத்த வரியை எழுதியதும் மீண்டும் மனம் அடங்கும். வரிகள் தங்கள் ஒளியை இழந்துவிடும். இதென்ன சங்கம்புழாவை பாரதிதாசனில் தோய்த்தெடுத்ததுபோல அபத்தமாக என்று எண்ணி குறுக்காக வெட்டப் போவேன். வெட்டவும் மனம் வராது. அப்படியே அடுத்த பக்கத்தைப் பிரித்துக்கொண்டு மீண்டும் கனவு. இருநூறு பக்க நோட்டுப் புத்தகம் முழுக்க முடிவடையாமல் துடிதுடிக்கும் வரிகள்.

அந்த வினோதமாகன நோட்டுப் புத்தகம் பிறக்கும்போதே என்னிடம் இருந்தது என்று இப்போது கற்பனை செய்து கொள் கிறேன். அதில் எழுதப்பட்ட முதல் வரியைக்கூட தேடினால் நான் எடுத்துவிட முடியும். மறந்து போன வரிகள் நீருக்குள் உடலை உரசிச் செல்லும் மீன்கள் போல என்னைத் தீண்டி விலகுவதுண்டு. யாரோ ஒருத்தியின் குரல் அம்மாவின் அழைப்பாக மாறுவது போன்ற கணப் பிறழ்வில் எளிய வரியொன்று ஒளி பெற்று அந்தப் புத்தகத்தில் ஏறும். கூழாங்கற்களைப் பொறுக்கும் வயதில் வினோதமான ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொறுக்கிச் சேர்க்க ஆரம்பித்திருந்தேன். பிறகு புத்தகங்கள். தமிழ்; மலையாளம். ஸ்ரீசித்ரா மெமோரியல் நூலகத்தின் தூசு படிந்த மூலைகள். எப்போதுமே என்னை ஈர்த்தவை கவிதை வரிகள். பாரதி, ஆசான், உள்ளூர், அப்பர், கபிலர். வரிகளை மனப்பாடம் செய்வேன். நகைகள் போல அவற்றை செந்நிற வெல்வெட்டில் சுற்றி டப்பிகளில் அடைத்து உள்ளே வைத்துக் கொள்வேன். அந்தப் புத்தகத்தின் தாள்கள் ஒருபோதும் முடிவுறுவதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் தூங்கி எழும்போது

புதிய தாள் ஒன்று தூய வெண்ணிற ஒளியுடன் விரிந்து நிற்கும். நாலாம் ஃபாரம் படிக்கும்போதுதான் அதில் என்னாலும் சில வரிகளை எழுத முடியும் என்று கண்டடைந் தேன். எழுதும்போது உத்வேகத்தையும் பரவசத்தையும் பீரிடச் செய்யும் வரிகள் பாரதியின், ஆசானின் வரிகளின் சொற்களால் ஆனவையாக இருப்பதைக் கண்டு அலை பின்னகரும். மறு நாள் மீண்டும் பொங்கிவரும். வரிகள் நிரம்பிக் கனத்து எப்போதும் என் னிடம் இருந்த அந்தப் புத்தகம் இப்போது இல்லை. அதன் வரிகள்கூட தொலைந்துபோன நூல் ஒன்றின் வரிகளாகவே இப்போது நினைவில் எழுகின்றன. ஓர் உத்வேக கணத்தில் முன்பு தோன்றியிருக்கிறது, தாள்களைப் புரட்டியபடி நான் பிறப்பதற்கு முன்பே அதில் எழுதப்பட்டிருந்த வரியொன்றுக்கு சென்றுவிட முடியும் என்று. அந்த வரி ஒரு விதை போல, தீயின் துளி போல பெருகியபடியே இருந்தது. ஏதோ ஒரு தருணத்தில் உறைந்து கனத்து நின்றுவிட்டது; எத்தனை முயன்றாலும் நெஞ்சில் இருந்து வெளி யேற்றமுடியாத சுமையாக.

மலைப்பகுதிகளில் சீக்கிரமே வேலையை நிறுத்தி விடுவார்கள். நிழல் ஒரு பாகம் நீள்வதுதான் கணக்கு. அதாவது மாலை மூன்று மணி. கருவிகளையும் சட்டிகளையும் தேய்த்துக் கழுவி, குளித்துக் கிளம்ப நான்கு மணி ஆகிவிடும். பலர் எட்டு மைல் வரை நடந்துதான் தங்கள் மலையோரக் கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டும். ஒரு மலையை ஏறி இறங்கித் தாண்ட வேண்டும். யானையும் கரடியும் காட்டெருதும் உலவும் காடு. மாதத்திற்கு இரண்டு மூன்று பேர் ஊருக்குச் சென்று சேராமல், மலைச்சரிவின் புதர் களுக்குள் உண்ணப்படாது எஞ்சிய எலும்பும் தோலும் அழுகலு மாகக் கண்டெடுக்கப்படுவதுண்டு. கூட்டம் கூட்டமாகப் பேசிச் சிரித்தபடி அவர்கள் பிரிந்துசெல்லும்போது மலைகளுக்கு அப்பால் வானம் மங்க ஆரம்பித்திருக்கும். காடுகளின் இருட்டுக்குள் விழுந்து கிடக்கும் ஒளிச்சட்டங்கள் மறைந்து விட்டிருக்கும். மேஸ்திரியும் குட்டப்பனும் ஞானகுரிசும் மட்டும் தங்கி விடுவார்கள். சற்றுத் தள்ளி நான்கு கால் மாடங்கள் மூன்று உண்டு. ஆழமாகத் தோண்டி நடப் பட்ட மரத்தூண்களின் மீது தரையிலிருந்து ஐந்தடி உயரத்தில் கட்டி யெழுப்பப்பட்டவை. அடித்தளமாக நெருக்கமாக வேயப்பட்ட மூங்கில். எழுந்து நின்றால் தலை தட்டும்படி கூரை. தென்னை யோலை வேயப்பட்டது. நான் தங்கும் குடிசையில்தான் சமையல் பாத்திரங்கள், கொத்தனார்களின் உபகரணங்கள், அவர்களுடைய சில உடைகள், வெற்றிலைப் பெட்டிகள் முதலியவை வைக்கப் பட்டிருக்கும். கொத்தனார்கள் நான்கு பேர் அவர்களுடைய ரச மட்டத்தை மட்டும் கையோடு கொண்டு சென்று

விடுவார்கள்.

மூங்கில்மீது தருவைப்புல்லை மெத்தை மாதிரி பரப்பி அதன் மீது தாழை ஓலைப்பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொள்வேன். குடிசைக் குள் விளக்கு பொருத்துவதில்லை. பூச்சிகள் பெரும் ராணுவங்கள் போல வந்து குவிந்துவிடும். தருவைப்புல்லின் தீவிரமான தைல வாடை உள்ளே நிரம்பியிருக்கும். அந்த வாடைக்கு பாம்புகளும் பூச்சிகளும் வராது என்றார்கள். எனக்கு எப்போதுமே கிலிதான். கையருகே எட்டு பாட்டரி போடப்பட்ட டார்ச் விளக்கு இருக்கும். ஒரு முறை இரவில் அதன்மீதே புரண்டு படுத்துவிட்டு பாம்பு என்றெண்ணி அலறி பிறரைக் கதிகலங்க வைத்தேன். பாம்பு ஏறாமலிருக்க ரெசாலம் மேஸ்திரி மண்ணெண்ணையைத் துணியில் முக்கி குடிசையின் நான்கு கால்களிலும் கட்டி வைத்தார். அது ஒரே நாளில் காய்ந்துபோக கந்தல் மட்டும் எஞ்சியது. அருகேதான் மற்ற இரு குடிசைகளும். சிமிண்ட் மூட்டைகள் அடுக்கப்பட்ட குடிசை தான் மிகவும் பெரியது. நூறு மூட்டை சிமிண்ட் அடுக்கலாம். அங்கே யாரும் படுக்கமுடியாது. தார்ப்பாய் போட்டு ஈரநைப்பே அண்டாமல் நன்றாக மூடப்பட்டிருக்கும். மற்ற குடிசையில் மீதி அத்தனை பேரும் சேர்ந்து படுத்துக்கொள்வார்கள்.

சீக்கிரமே இருட்டிவிடும். எல்லாரும் கிளம்பிச் சென்றதுமே நான் கால்வாயில் இறங்கி நீந்திக் குளிப்பேன். தண்ணீர் சில்லென்று, கனமாக இருக்கும். இது ஓர் உணர்வுதான் என்று தெரியும். ஊர்களில் உள்ள தண்ணீரைவிட மலைத்தண்ணீர் கனக்கும். அணையில் தேங்கி யிருக்கும் நீலநிற நீர் உருகிய உலோகம்போல கனமானது. ஓடை நீர் அங்கிருந்து வருகிறது. அதில் இறங்க மனதைத் தயாரிப்பது கடினம். உடலே கூசி நடுநடுங்கும். கரையில் நிற்கக் கால்கள் தயங்கும். சட்டென்று பாய்ந்துவிட்டால் சில கணங்களில் உடல் நீருக்குப் பழகி விடும். கண்கள் சிறிது எரிந்து குளிர்ந்த பிறகு கரையேறவே தோன்றாது. ஆனால் தாமதித்தால் ஆபத்து. உடல் காய்வதற்குள் காட்டிலிருந்து பெருகிவரும் குளிர் எங்கும் நிறைந்துவிடும். பிறகு இரவெல்லாம் உடல் வெடவெடவென்று தூக்கிப்போடும். தலை துவட்டிக்கொண்டிருக்கும்போதே இரவும் குளிரும் நெருங்கி வருவதைக் கண்ணால் பார்ப்பேன். மூக்குன்னிமலை கிழக்கே யிருக்கிறது. அங்கிருந்து மெல்லிய நிழல் பரவி வருவது போல இரவு வரும். திடீரென்று ஒரு குளிர் எங்கும் பரவிவிட்டது போல, காட்சிகளின் துல்லியமும் முப்பரிமாணமும் அதிகரித்துவிட்டது போலத் தோன்றினால் நூறு எண்ணுவதற்குள் இருட்டி விடும் என்று பொருள். குடிசையருகே குட்டப்பன் தீ மூட்டி விட்டிருப்பான். காட்டில் விறகுக்குப்

பஞ்சமேயில்லை. தோளில் சுமந்து வந்து போடப்பட்ட பெரிய கட்டைகளை அப்படியே தூக்கி வைத்து தீ வைப்பான். சடசடவென்று விறகை முறித்துத் தின்றபடி தீயின் நாக்குகள் எழுந்து துடிக்கும்போது சுற்றிலும் போடப்பட்ட கருங்கற் கள்மீது அமர்ந்து கொள்வோம். பெரும்பாலும் மரச்சீனிக் கிழங்கை கங்குமீது போட்டுப் புரட்டி எடுத்துச் சுட்டு கையால் உதிர்த்துச் சுடச்சுடத் தின்போம்.

அவ்வப்போது குட்டப்பன் காட்டில் பொறி வைத்துப் பிடித்த மரநாய், குளக்கோழி, உடும்பு போன்றவற்றைத் தீயில் சுட்டு, பச்சை மிளகாய் உப்பு சேர்த்து கல்லில் நசுக்கிய கலவையைத் தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவோம். இரண்டுமுறை புள்ளி மான் அகப்பட்டது. மான் கறியை குட்டப்பனால் மட்டுமே சுட முடியும். மெல்லிய ஊன். மிக எளிதில் உருகிக் கொழுகொழுவென்று வழிந்துவிடும். மான் இறைச்சியை, சுட்ட கிழங்குடன் சேர்த்துச் சாப்பிட்டோம். நான் என் தூரத்தை இவ்விஷயத்தில் மட்டும் குறைத்துக்கொண்டேன். மேஸ்திரி ரெசாலம் சொன்ன பேச்சை நான் கேட்கலாம் என்பது மாமாவின் கட்டளை. ரெசாலம் இரவில் வேறுமாதிரி இருப்பார். குரல் அடங்கிவிடும். தன்னம்பிக்கை மிக்க தோரணை விலகி ஒரு தன்னிரக்கம் கனத்து அவர் மீது படர்ந்திருக்கும். இரவில் பயறும் அரிசியும் சேர்த்துப் போட்டு கஞ்சி காய்ச்சுவதுண்டு. எனக்கு சில மணி நேரத்திலேயே தூக்கம் கண்களை அழுத்திவிடும். அவர்கள் நான் இருக்கும்போது அதிகம் பேசுவதில்லை. நான் தூங்கிய பிறகு அவர்கள் வெகுநேரம் தீயருகே உட்கார்ந்திருப்பார்கள். உரத்த குரலில் பேசிச் சிரிப்பார்கள். ஓரிரு முறை பெரிய சண்டைகள் வந்திருக்கின்றன. ஒருமுறை நான் தூக்கம் கலைந்து வரும்போது அவர்கள் கஞ்சா இலையைக் கசக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். ரெசாலம் அழுதுகொண்டிருந்தார். குட்டப்பன் என்னிடம் “கொச் சேமான் செண்ணு உறங்கணும். போணும்” என்றான். திரும்பி விட்டேன்.

இரவில் கடுமையான குளிர். என்னிடம் இரண்டு கம்பளிகள் இருந்தன. ராணுவக் கம்பளிகள். இரண்டையும் மேலேபோட்டு சுருண்டு தூங்குவேன். இரவெல்லாம் அசையாமல் படுத்துக் கிடப்பதனால் அவ்வப்போது உடல் வலியுடன் விழித்துக்கொண்டு கலைந்து மறுபடியும் சுருள வேண்டியிருக்கும். காட்டு வேலைக்கு வரும் பெண்களை நினைத்துக்கொள்வேன். உடல் மெலிந்த களைத்த பெண்கள். திடீரென்று மாமி நினைவு வரும். உடனே என் உடல் விறைப்படையும். அந்த மாறாத சடங்கு. குற்றஉணர்வையும் இழிவுணர்வையும் உருவாக்குவது; தவிர்க்க நினைத்தால் இரண்டு

நாட்களைத் தாண்டாதது. பிறகு கண்களை மூடி நினைவுகளை மனதிலிருந்து விரட்ட முனைவேன்.

காலையில் விழிக்கும்போது வெளியேயிருந்து ஒளி உள்ளே பீரிட்டுச் சிதறிக் கிடக்கும். பலவகையான குரல்கள். கம்பளிக்குள் உடல் காய்ச்சல் கண்டதுபோல கொதிக்கும். வெளியே வீசும் குளிர் காதுகளைத் தொடும்போது உடல் சிலிர்த்துச் சுருண்டு கொள்வேன். “ஏமான், கொச்சேமான்...” குட்டப்பன் கூப்பிடும் ஒலியில் எரிச்சல் ஏறும்போது எழுந்தாகவேண்டும். மலைச்சரிவில் தவிட்டைப் புதர்களின் ஊடே சென்று காலைக்கடன்கள். உக்கிலுப் பறவைகள் சிவந்த மணிக்கண்களுடன் புதர்களுக்குள் இருந்து சிறகடித்தெழும். சில சமயம் முயல்களைப் பார்க்க முடியும். வேப்பங்குச்சி ஒடித்து பல் தேய்த்துக் குளித்து முடித்ததும் குட்டப்பன் பாலில்லாத கருப் பட்டி மல்லிக்காப்பி ஒரு பித்தளை மொந்தை நிரம்பத் தருவான். அது தான் காலையுணவு. பிறகு பதினொரு மணிக்கு மரவள்ளிக் கிழங்கு துண்டுபோட்டு அவித்து இளங்குடி. பத்து மணி வாக்கில்தான் வேலையாட்கள் வந்து சேர்ந்து மேஸ்திரி குரல் எழுப்பத் தொடங்கி வேலை ஆரம்பமாகும். ஒன்பது மணிக்கே குட்டப்பன் அரித்தெடுத்த மணலில் சிமிண்ட் சேர்த்துக் குழைத்து வைத்திருப்பான்.

வேட்டி சட்டை மாற்றி காப்பி குடித்து நேராக கல்வெர்ட் அருகே சென்றேன். என் பெயர் காய்ந்திருந்தது. விரல்களால் எழுத் துக்கள்மீது வருடினேன். ஒருவிதமான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடனே திரும்பி அந்த மிளாவின் குளம்புத்தடத்தைப் பார்த்தேன். அதைக் குனிந்து தடவினேன். மிகத்துல்லியமாகப் பதிந்திருந்தது.

ஐம்பத்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு என் கடைசிமகன் சிவராமனின் மகளைக் கட்டிக் கொடுத்திருந்த வெள்ளறடை என்ற ஊருக்கு அவ்வழியாகச் சென்றேன். பஸ்ஸிலிருந்து எட்டிப் பார்த்த படியே வந்தேன். அந்தக் கல்வெர்ட்டை அடையாளம் காண முடியும் என்று தோன்றவில்லை. சிற்றாறு பட்டணங்கால் வறண்டு கரை பல இடங்களில் இடிந்து காய்ந்து குப்பை கூளங்கள் மண்டிக் கிடந்தது. இருபக்கமும் இடைவெளியே இல்லாமல் வீடுகள். மஞ்சள்நிற டிஸ்டெம்பர் அடித்த கான்கிரீட்மீது அலுமினிய அன்டனாக்களில் காகங்கள் அமர்ந்திருந்தன. வேறு எந்தப் பறவையும் கண்ணில் பட வில்லை. தென்னை மரங்கள், கமுகு மரங்கள், ஆங்காங்கே ரப்பர் தோட்டங்கள். எங்குமே காட்டின் நினைவுகள் இல்லை. மலையுச்சி மீது தகித்துக்கொண்டிருக்கும் பெரும்பாறைகள். சரிவில் காய்ந்த புல் தடங்கள். பட்டணங்கால் வந்த சில வருடங்களிலேயே அப் பகுதியில்

குடியேற்றம் ஆரம்பித்துவிட்டது என்று கேள்விப் பட்டிருந்தேன். இருபது வருடம் முன்பு அப்பாதை வழியாக வியாபார விஷயமாகச் சென்றபோது பல இடங்களில் வீடுகள் முளைத்திருப்பதைக் கண்டேன். ஆயினும் அந்த முழுமையான மாற்றம் அப்போது என்னை பிரமிக்கச் செய்தது. அந்த ஊரில் என் கல்வெர்ட் இருப்பதற்கு ஒரு நியாயமும் இல்லை என்பதுபோல. அதை அந்த கான்கிரீட் குவியல்களுக்கு நடுவே எப்படி அடையாளம் காண்பது. வெகுகாலம் முன்பு அந்த செவ்வக வடிவம் அமைக்கப் பட்டபோது நான் எண்ணியது ஞாபகம் வந்தது. தன் துல்லிய வடிவங் களால் அப்பகுதியை மனிதன் நிரப்பிவிட்டான் இப்போது. அந்நி யமாக, சிறுத்துக் கூசி நிற்பவை மலைகள்தான். ஒருவேளை நாளை அந்த மலைகளை மாபெரும் யந்திரங்களால் சதுரமாகவும் செவ்வக மாகவும் இவர்கள் மாற்றிவிடக்கூடும்.

திடீரென்று அந்த அயனி மரத்தைக் கண்டேன். ஒரு கணம் உடல் நடுங்கிக் குளிர்ந்துவிட்டது. அதே மரம்தான். சற்றுப் பெருத்திருந்தது. ஒரு கிளை வெட்டப்பட்டிருந்தது. ஆணி அறைந்து மாட்டப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரச்சாரத் தட்டி. என் மனம் பரபரத்து தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்போதே விசில் ஒலித்து பஸ் நின்றது. ஒரு கிழவியும் இளைஞனும் இறங்கினார்கள். நானும் இறங்கப்போனேன்.

“எங்க எறங்குதீரு?” என்றார் கண்டக்டர். “நீரு வெள்ளற டயில்லா?”

“இல்ல, இங்க எறங்குதேன்” என்றபடி இறங்கினேன்.

எதிர்வெயில் கூசக்கூச அடித்தது. அந்த அயனி மரத்தடியில் சென்று நின்றேன். அதே நிழல். இலை மட்கிய அதே மணம் எழும் அடிமண். எங்கள் குடிசைகள் இருந்த இடத்தில் பஞ்சாயத்துக் கட்டிடம் இருந்தது. அருகே ஒரு மேல்நிலை குடிநீர்த் தொட்டி. அயனி மரத்திற்குப் பெயர் கிடைத்திருந்தது. அதன் மார்பைச் சதுரமாகச் செதுக்கி வெண்ணிறம் பூசிக் கரிய தாரால் ஹெச். பதி னெட்டு என்று எழுதியிருந்தார்கள். சரிவில் இறங்கி கல்வெர்ட் நோக்கிச் சென்றேன். கல்வெர்ட்மீது வாழைக்குலைகள் அட்டி யட்டியாகக் குவிந்து கிடந்தன. ஒருவன் அருகே பீடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஓடையில் இறங்கினேன். மலநாற்றம் குடலைப் புரட்டியது. கால் வைக்க முடியாதபடி உடல் கூசியது. சற்று முன்னகர்ந்து கைகளைக் கண்மீது வைத்துக் குனிந்து பார்த்தேன். என் பெயர் இருந்தது. என் கையெழுத்தில் இருந்த குழந்தைத்தனம் எனக்கு வியப்பையும் சிரிப்பையும் தந்தது. அப்போது எனக்கு பதினெட்டு வயதிருக்கும். ஆனால் கையெழுத்து ஐந்தாம் வகுப்பு மாணவனுடையது. ஒவ்வொரு நெளிவிலும் தயக்கமும் கவனமும்

தெரிந்தது.

நினைவுகூர்ந்து அந்த மிளாவின் காலடியைப் பார்த்தேன். மண் முடியிருந்தது. கால்களால் மண்ணைத் தோண்டிப் பார்த்தேன். எந்த இடம் என்று சரியாக அடையாளம் காண முடியவில்லை.

“என்ன தேடுதீரு பாட்டா?” என்றான் மேலே நின்றவன்.

‘ஒண்ணுமில்லை’ என்றேன், சிறுநீர் கழிப்பவன்போல வேட்டியைத் தூக்கியபடி.

அவன் பார்வையைத் திருப்பியதும் மீண்டும் தேடினேன். கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. உட்கார்ந்து சிறுநீர் கழித்தேன். புரோஸ்டேட் பிரச்சினை. சிறிது நேரம் பிடிக்கும். பெருமூச்சுடன் எழுந்து உடையைச் சரிசெய்து சற்றுத் தள்ளி நின்றேன். நம்பிக்கை யின்றி மீண்டும் மண்ணைத் தள்ளியபோது அது தெரிந்தது. உடல் பதற நன்றாகத் தோண்டினேன். கான்கிரீட் பரப்பில் அந்த குளம்புச் சுவடுகள் தெளிவாகத் தெரிந்தன. செம்மண் படிந்திருந்தது. கட்டைவிரலால் தூண்டியபோது துலங்கி வந்தது. அதை நடுங்கும் தலையுடன் பார்த்து நின்றேன். அழகை வந்து தொண்டை இறுகியது. அந்த ஊரில் யாருக்கேனும் அது அங்கிருப்பது தெரி யுமா? வாய்ப்பே இல்லை. அதைக் கட்டிய எவரும் உயிருடனிருக்க நியாயமில்லை. எவராவது அதைப் பார்த்தால்கூட அது ஒரு மிளா வின் குளம்பு என்ற கண்டறியச் சாத்தியமில்லை. மிளாக்கள் இங்கு எங்குமே இல்லை. பேச்சிப்பாறை மலைகளில் கூட அவை மிகவும் குறைவு. இந்த ஊரில் எவருமே ஒரு மிளாவைப் பார்த்திருக்க மாட் டார்கள். கேள்விப்படாதவர்கள்கூட இருக்கலாம்.

ஆனால் யாருக்குத் தெரிந்தாலும் தெரியாவிட்டாலும் அது அங்கே இருக்கிறது. அதை எவரும் எதுவும் செய்துவிடமுடியாது. அந்த மிளா நீர் தேடி வந்த நாள் எனக்கு ஒவ்வொரு துல்லியத்துடனும் நினைவுக்கு வந்தது. யாரோ இடம் சொல்லி அறிவுறுத்தி அனுப் பியதுபோல அது வந்தது என்று அப்போது பட்டது. அதன் பார் வையை நினைவு கூர்ந்தபோது அக்கண்களை ஊடுருவி அதில் நிரம் பியிருந்த அதன் மனதை அறிய முடிவது போலிருந்தது. பெரு மூச்சுடன் படிகளில் ஏறி சாலைக்கு வந்தேன். வெயில் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அத்தகைய வெயில் முன்பெல்லாம் சமவெளி களில்தான் அடிக்கும்.

அத்தியாயம். 2

சுதாசிவம் மாமா என் அம்மாவின் பெரியம்மா மகன். ஒரே பிள்ளை. அவருக்கு இருபது வயது இருந்தபோது, ஊருக்கு அகதியாக வந்து கோயிலுக்குச் சொந்தமான பழைய கட்டிட மொன்றின் இடிபாடுகளில் ஓலைபோட்டு மறைத்து குடியிருந்து பப்படம் போட்டு விற்றுக்கொண்டிருந்த எண்ணெய்ச் செட்டிச்சியின் கால்கள் சும்பிய மகளுடன் இரவில் வீடு புகுந்து விளையாடினார். செட்டிச்சி கதறி அழுதபடி பொற்றயில் பார்கவன் தம்பியைத் தேடிச் சென்று கல்தளமிட்ட முற்றத்தில் விழுந்து தலையை அறைந்து அழுதாள். பார்கவன் தம்பிக்கு பலாத்காரம் பெரிய விஷயமல்ல என்றாலும் பிறர் செய்வது பிடிக்காது. எங்கிருந்தாலும் பிடித்துவரச் சொல்லி ஆட்களை அனுப்பினார். மாமா மாணிமுக்கில் கருப்பட்டிக் கடையில் வம்பு பேசிக்கொண்டிருந்தவர் பொற்றயில் வீடு நோக்கி செட்டிச்சி போவதைக் கண்டதுமே குறுக்காக ஓடி, பழைய சிவன் கோயிலைத் தாண்டி, ஆற்றில் இறங்கித் தப்பித்துவிட்டார். அவர் பொற்றயில் சௌதாமினியை ஒருமுறை இடித்துப் பார்த்து சிறிய பிரச்சினை ஏற்பட்டிருந்தது. சௌதாமினியால் பிரச்சினை உண்டாக வில்லை, இடித்ததை பொற்றயில் திவாகரன் தம்பி காண நேர்ந்தது. மாமாவைத் தேடி நாகர்கோவில், குலசேகரம், பாறசாலை, திருவனந்தபுரம் எல்லாம் ஆள் அனுப்பப்பட்டது. அவர் சிக்க வில்லை. கோயிலில் பஞ்சாயத்து கூடி செட்டிச்சிக்கு ஊர் சார்பில் நூறு ரூபாய் உதவிப் பணம் தரப்பட்டது. மறுநாள் முதல் உதவிப் பணத்தில் பங்குபோட்ட எல்லா கரைநாயர்களும் செட்டிச்சியின் குடிசையில் புகுந்து புறப்பட ஆரம்பித்தார்கள்.

மாமா கிளம்பிப்போய் ஒன்றரை வருடம் கழித்துப் பிறந்த குழந்தை மாமாவின் பெயருக்குச் சாத்தப்பட்டது. செட்டிச்சி சீக்கிரமே மனம் பேதலித்து அங்குமிங்கும் அலைமோதிச் செத்தாள். ஊனமுற்ற பெண் ஏகத்துக்கு தடித்து, நடமாட சிரமப்பட்டு, நோய் வந்து இடுப்பு அழுகி குடிசையில் செத்துக்கிடந்தாள். அவள் மகன் தங்கன் குறைப்பிறவி.

சின்ன வயதிலேயே அவனை பிற வீடுகளில் தேங்காய்புரைகளில் அந்தியுறங்குவதற்கு அவள் பயிற்றுவித்திருந்தாள். ஆகவே பிணம் நாற ஆரம்பித்த பிறகுதான் ஊருக்குத் தெரிய வந்தது. ஊர்ச்செலவில் முறைப்படி சம்ஸ்காரம் நடந்து முடிந்தது. அந்தக் கட்டிடத்தை அப்படியே இடித்துவிடலாம் என்று தம்பி சொன்ன யோசனை ஏற்கப்பட்டது. தங்கள் தேங்காய்ப் புரைகளில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் காம உபகரணமாக விளங்கி பத்தொன்பதாம் வயதில் இறந்தான். அவனுக்கு அடிக்கடி வலிப்பு வரும். சம்பங்கரை வீட்டின் பின்புறம் மிகப்பெரிய சாம்பல் குழியில் விழுந்து வலித்து துடித்து நுரையீரல் முழுக்க சாம்பல் நிரம்பி இறந்தான்.

மாமா மாணிமங்கலத்தில் ஒரு வெள்ளைக்கார பாதிரியாரிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். பாதிரிமார்கள் உடலில் முடி இல்லாத வெண்ணி றமான பையன்களை விரும்பினார்கள். பாதிரியாருக்கு சமையற் காரராக மாமா பேச்சிப்பாறைக்குப் போனார். பாதிரி இறந்தபோது மாமா கையில் நல்ல ரொக்கம். பேச்சிப்பாறை பெரிய சானல் கல் வெர்ட்டுகளில் சிலவற்றை மறுகுத்தகை முறையில் கட்டினார். உண்மையான குத்தகைதாரர் பெரிய எஞ்சினியர் ஆபத்துகாத்த பிள்ளையின் மனைவியின் தம்பி. அவன் கையெழுத்தையும் பிள்ளையே போட்டுவிடுவார். நாளடைவில் மாமா முக்கியமான நிழல் குத்தகைதாரர் ஆனார். ஒரு தளுக்கான உத்திமூலம் மாமா ஆபத்துகாத்த பிள்ளையை சைவ மடங்கள் ஒன்றுக்கு சாமியாராக ஓட வைத்தார். பிள்ளையின் மனைவி கோலம்மை மாமாவை 'கேட்டி யளா?' என்று கூப்பிட ஆரம்பித்தாள். கோலம்மைக்கு மாமாவை விட பதினேழு வயது அதிகம். அவளது மூத்த மகன் நாகர்கோவிலில் தங்கிப் படித்தான். மகள் கூடவேதான் இருந்தாள். மகளுக்கு ஒருசில பற்கள்தான் வாய்க்குள் இருக்கும். அவளுக்கு மாமா தாழக்குடியில் பத்துக் கோட்டை விதைப்பாடு ஸ்ரீதனமாகக் கொடுத்து திருமணம் செய்து வைத்தார். பேச்சிப்பாறை அணையின் விரிவாக்கப் பணி களில் பெரும்பகுதியை மாமா கைப்பற்றி முக்கியப் புள்ளி ஆனார். கோலம்மை மஞ்சள் காமாலை வந்து இறந்தாள். மாமா ஊருக்கு முத்துக்குடை, பல்லக்கு, கொம்பு, குழல் சகிதம் உற்சவ மூர்த்தியாக வந்து சேர்ந்தார். அப்போது அவருக்கு வயது நாற்பது.

மாமா ஆற்றுக்கு மறுகரையில் இருபது ஏக்கர் தென்னந் தோப்பை வாங்கி பெரிய வீட்டைக் கட்டி அதற்கு 'வலிய பொற்றயில்' என்று பேரிட்டார். அப்படிப் பெயர் போடக் காரணமாக உண்மையான பொற்றயில் குடும்பம் அவருடையது தான் என்று ஒரு புராணக் கதை சொன்னார். ஆமாம் ஆமாம் என்றனர் ஊர் நாயர்கள். மாமா அவர்கள்

யார் வீட்டிலும் பெண் எடுக்க முழு வாய்ப்பு இருந்தது. மாமா பொற்றயில் சௌதாமினியை மறுமணம் செய்யக் கேட்டுப் பார்த்தார். வக்கீலுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு ஒரு பெண்ணுக்குத் தாயாகி விதவையான சௌதாமினி அதற்கு 'தூ' என்று பதில் சொன்னதாக நாசுவத்தி பப்புகுட்டியம்மை சொல்லித் திரிந்தாள். சௌதாமினிக்கு தண்டான் குஞ்சுப்பனுடனான உறவு தான் அதற்குக் காரணம் என்றனர் நாயர் பெண்கள். மாமாவுக்கு 'சே' என்றாகியிருக்கவேண்டும். நேராக பாறசாலை சென்று அங்கே பட்டி னியில் பறந்துகொண்டிருந்த ஒரு அரை ராஜ குடும்பத்தில் பெண் ஒருத்தியை விலைக்கு வாங்கினார். புவனா பாயி தங்கச்சிக்கு கல்யாணத்தின்போது இருபத்தேழு வயது. பேரழகி. அவளுடைய அழகு அன்று நாயர் பெண்களை எப்படி எரிய வைத்தது என்று புழக் கடை வம்பளப்பில் அலக்குகாரி நாணம்மை விஸ்தாரமாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

வெட்டை நோய் முற்றினால்தான் அந்த அளவுக்கு நிறமும் கொழுப்பும் பெண்களுக்கு வரும் என சங்ஙம்மூட்டு வீட்டில் சரஸ் வதியம்மை சொன்ன செய்தியை வெகுகாலம் பலர் நம்பினர். சீக்கிரத் திலேயே புவனா மாமி நிறமிழந்து சாம்பலில் விழுந்த சொறிநாய் மாதிரி ஆகிவிடுவாள் என்று பரவலாக எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மாறாக மாமி அகலமும் ஒளியும் ஏறி அப்பிராந்தியத்திலேயே பெரிய அழகி யாக ஆனாள். முதல் பத்து வருடம் மாமா மாமியின் காலடியில் நாய்மாதிரி வாலாட்டிக் கிடந்தார் என்றாள் நாணம்மை. "சும்மா சொல்ல ஒக்குமா? பூலோக சுந்தரியில்லா? கேட்டுதா, ஒருக்கா நான் கண்டிட்டுண்டு. அம்மிங்கிரு குளிக்கும்பம் நான் கேறிப் போனேன். கண்ணாடி மாதிரியில்லா சரீரம்!" மாமியின் ஒரு தொடை மறு தொடையில் பிரதிபலித்ததாம். நாணம்மை சரித்திர ஆசிரியை. இது வரை நான் சொன்ன கதைகள் அவள் சொல்லிக் கேட்டதுதான். அவள் கவிஞரும்கூட. எங்கள் ஊரின் வம்ச வரலாறு அவள் வார்த்தைகள் வழியாகத்தான் காட்டாறுபோல ஓடிக் கொண்டிருந் தது. மட்கி சிதைந்த எலும்புகளும் உப்புகளும் எஞ்சுவது போல காலத்தில் மறைந்த மூதாதையர் மண்டையோட்டுச் சிரிப்புடன் அவள் மொழியில் எழுந்து வருவார்கள் "அப்பி கேக்கணும், ஆலிலை அரசிலை இல்லை, நல்ல தேக்கிலையாக்கும். மணம் கிட்டி னவன் பிறவு ரெட்சப்படமாட்டான். அது போட்டு..."

மாமா பிறகு மீண்டும் மலை கான்ட்ராக்குக்குப் போக ஆரம்பித்தார். மாமியின் முதல் குழந்தை ஆண். பெயர் ஸ்ரீதரன். என்னைவிட எட்டு வயது பெரியவன். சிறுவயதிலேயே ஊட்டியில் விட்டு படிக்க

வைத்தார்கள். எப்போதாவது ஓணம் தீபாவளி விடு முறைக்கு ஊருக்கு வருவான். பார்க்க மாமியின் அம்சம். நல்ல நிறம். சிவந்த குண்டுக் கன்னங்கள். ரத்தநிற உதடுகள். அடர்ந்த இமைகள் கொண்ட பெரிய கண்கள் பெண்களின் கண்கள் போலிருக்கும். எங்களை ஏறெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. கோயிலுக்கோ, ஆற்றுக்கோ வருவதுமில்லை. நாலைந்து நாள் வீட்டுக்குள்ளேயே அடைந்து கிடந்துவிட்டு கிளம்பிச் செல்வான். கூட்டிப்போக டாக்ஸி வரும். புண்ணியத்தில் அந்தக் காலத்தில் யாராவது பெரிய மனிதர் வெளி ஊரில் செத்து உடலைக் கொண்டு வருவதற்கு மட்டுமே டாக்ஸி வந்தது. இப்படி மரணவண்டியில் அச்சானியமாக அண்ணாவைக் கொண்டுபோவது பற்றி நான் விசனப்பட்டிருக்கிறேன். இரண்டாவது குழந்தை என்னைவிட மூன்று வயது சிறிய வேணி. மாமிக்கும் மாமாவுக்கும் வேணியைப் போன்ற ஒரு குழந்தை பிறந்தது, ஊரில் முடியவே முடியாத கதைகளுக்குக் காரணமாகியது. வேணிக்கு வாய் வேறு பல் வேறல்ல. கரிய நிறம். பளிச்சிடும் நரிக் கண்கள். குச்சி கைகால்கள். மூளையும் சற்று மந்த கதியில்தான் இயங்கும். அவளை மாமி வெளியே விடுவதே இல்லை. வெளியே சென்றுவிட்டாளென்றால் அவர்கள் வீட்டு பண்ணைக்காரன் குஞ்ஞன் கையில் கம்புடன் ஊர் முழுக்கத் தேடி அலையவேண்டும்.

வம்ச கதைப் பாடகி நாணம்மை கோயில் படிக்கட்டில் அமர்ந்து வெற்றிலையும் கருப்பட்டி சேர்த்த தடம் புகையிலையும் பெற்றுக்கொண்டு சொன்னாள். “அது பின்னே வித்துகுணம் பத்து குணமாக்கும் அப்பிகளே. பொந்தக்காட்டிலயும் தொளியிலயும் தானே அதுக்கு கிடப்புறய்க்கும். ஏது?”

குமாரன் அண்ணா “அது எந்தரு கதை பணிக்கத்தியே?” என்று தொடைகளை விருட்விருட்டென்று ஆட்டியபடி கேட்டார். வாய் விலுக்விலுக் என்று இழுபட்டது.

“ஓ போணும் கொச்சே, அறியாதது மாதிரி கேக்கிணது.” நாணம்மை வெட்கத்துடன் சீறினாள்.

“நோக்கெடே நாணம்மேடெ நாணத்தினெ... கொச்சு கொமரியல்லியோ” என்று குமாரன் அண்ணா அவள் தோளில் அடித்தான்.

“சொல்லு பணிக்கத்தியே, கேட்டது உண்மையாக்குமா?” ஸ்தாணுநாதய்யர் கேட்டார்.

“நான் ஒருத்தரைப் பத்தியும் ஒண்ணும் சொல்லமாட்டேன் தம்புரானே.

மேலே ஒருத்தன் உண்டு. அவனுக்கு கதைகள் அம்பிடும் தெரியும். ஒருத்தரைப் பற்றியும் நாமளாட்டு ஒரு பழி சொல்லப் பிடாது. உடய தம்புரானுக்க கணக்கிலே மழைக்கும் மனுஷன் சொல்லுக்கும் நம்பரு உண்டும் பாத்துக்கிடுங்க.” நாணம்மை கையை உதடுகளில் சேர்த்து எட்டித் துப்பினாள்.

“வானத்திலே பிரம்மாவுக்கு தெரியாத் கதைகள் பூமியிலே நாணம்மை பணிக்கத்திக்குத் தெரியுமே” அர்ச்சுனன் நாடார் சிரித் தார்.

“எடுத்துவிடு நாணம்மே. மனுசனுக்க கதைதானே.”

“நான் இப்பம் என்னத்த சொல்ல போறேன். அந்தக் கொச்சை கண்டா தெரியாதா, அது கண்டன் புலையனுக்க வித்தாக்கும் எண்ணு?”

“புலையனுக்கா, அய்யே” என்றார் ஸ்தாணுநாதய்யர்.

கதைகள் எல்லாம் பத்து வருடம் பழையவைதான். ஆனால் பேச்சில் உணர்ச்சிகள் எப்போதும் புதிதாகத்தான் இருக்கும்.

“புலையனானா என்ன போத்தியானா என்ன? பெண்ணு துணிஞ்சா வேலியுண்டா?”

“இல்லே அவனைப் பார்த்தா தேவாங்கு மாதிரி இருக்கான்.”

“அதிப்பம் ஆளுகளுக்கு ருசி ஓரோ மாதிரி. நம்ம கணேசன் செட்டிக்க கத தெரியுமா? ஊருப்பட்ட சொத்து. கொலசேகரத்திலயும் தக்கலையிலயும் கடயுண்டு. அவனுக்கு ஒரு ஏறச்சியும் பிடிக்காது. எலியக் கண்டா விடமாட்டான்...” கூட்டச் சிரிப்பு.

“அப்பம் அதாக்கும் கதெ இல்லியா? ஹெஹெஹெ.”

“இதெல்லாம் மனிசன் கூட்டினா ஒப்பேறுத காரியங்க இல்லை பிள்ளேச்சா. மனிசன் நெனைச்சா அறிஞ்சுக்கிடுத விசயமும் இல்லை. கண்ணுல காணுயது மனுசன் போடுத ஆட்டம். கண்ணு மூடினா காணுயது தெய்வம் போடுத ஆட்டம். அதாக்கும் காரணவன் மாரு சொல்லிவச்சது. செரி போட்டு... பைசாயுண்டங்கி ஒரு ரெண்டு ரூவா எடும். பச்சரிசி வாங்கப் பளுதில்ல.”

நான் அதிகம் மாமா வீட்டுக்குப் போனதில்லை. வீடு ஒரு கோட்டை மாதிரி இருக்கும். மிகப்பெரிய இரும்பு கேட். உள்ளே ஒரு ராஜபாளையம், ஒரு அல்சேஷன். அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பிராந்தி யத்திலேயே அது ஒன்றுதான் அல்சேஷன். “நாய் ஜாதியிலே அது பிராமணனாக்கும். புத்திண்ணா புத்தி... அதுக்க புத்தியிருக்கே... பூட்டின

கதவை தாக்கோல் போட்டு தெறந்துபோடும். பாத்துக் கிடுங்க” என்று அங்கே வேலைக்குப் போய் வரும் எறும்புக் கண்ணன் லட்சுமணன் ஒருமுறை சொன்னான்.

அங்கே கண்டன் புலையன் வைத்ததுதான் சட்டம். அவர் உடம்பே வித்தியாசமானது. கழுத்து நீண்டு தலை அதன்மீது உட்கார்ந் திருக்கும். குச்சிக்கால்கள் சற்று வெளிப்புறமாக வளைந்திருக்கும். கரிய பளபளப்பு கொண்ட சருமம். மீசையோ தாடியோ கிடையாது. சுருண்ட முடி தூக்கணாம் குருவியின் கூடுபோல ஒன்றோடொன்று பின்னி ஒட்டிப் பம்மியிருக்கும். கீச்சுக் குரல். ஆனால் அசாதாரணமான உடல் வலிமை உடையவர். நெல் அவிக்கும் பெரிய செம்பு அண்டாவை ஒற்றையாகத் தூக்கித் திண்ணைமீது வைப்பதை நானே ஒருமுறை பார்த்தேன். தலையில் எப்போதும் நல்ல தூய வெள்ளை நிறத்தில் ஒரு உறுமால் கட்டியிருப்பார். வேட்டியும் பொதுவாக வெள்ளையாகவே இருக்கும். எவரிடமும் கண்களைப் பார்த்துப் பேச மாட்டார். சிரிப்பதேயில்லை. வலிய பொற்றயில் உள்ள நாய்கள், பசு மாடுகள் எல்லாம் அவருக்கு மட்டுமே முழுக்கக் கட்டுப்படும். வேலையாட்கள் அவரைக் கண்டு நடுங்குவார்கள். நான் போகும் போது பெரும்பாலும் அவர்தான் முதலில் என்னைக் காண்பார்.

“ம்... எந்தரு காரியம்?” என்று கேட்பார்.

“மாமியை காணணும்.”

“போய்க்கோ” என்று ஆர்வமின்றிச் சொல்லிவிட்டு திரும்பிக் கொள்வார். அங்கே பிற நாயர்கள் வருவதை அவர் வெறுத்தார்.

பொற்றயில் வீட்டுக்கு முன்னால் மிகப்பெரிய சிமிண்ட் முற்றம் உண்டு. அதில் எப்போதுமே தேங்காய் தொலிப்பு நடந்து கொண்டிருக்கும். தேங்காய்த்தொண்டு ஓரமாக இரண்டாள் உயரத்தில் குவிந்து கிடக்கும். தேங்காய் தொலிப்பவர்கள் ‘இம்’ ‘இம்’ என்று ஒலி எழுப்பி முதுகில் வியர்வை வழியத் தொலிப்பதை சற்றுத் தள்ளி சிறு கண்கள் பளபளக்க கண்டன் புலையன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். கீழடி எல்லையில் கழுகுமரத்துச் சட்டங்களி னாலான ஒரு பெரிய கூண்டுக்குள் அல்சேஷன் நாக்கைத் தொங்க விட்டுக் கிடக்கும். என்னைக் கண்டதும் எழுந்து கனத்த குரலில் ‘பவ் பவ்’ என்று குரைக்கும். அது நாயின் குரலே அல்ல. சிங்கம் புலியெல்லாம் அப்படித்தான் குரைக்கும் என்று எனக்குப் பட்டது. நான் சிங்கம் புலி எதையுமே பார்த்ததில்லை. எனவே சிங்கத்தையும் நாயையும் புணரவைத்து உருவாக்கப்பட்ட பிராணி அது என்று புத்தகத்தில் எழுதியிருப்பதாக கோயில் படிக்கட்டு சபையில்

விளக்கி புத்தகத்தையும் காட்டினேன். கெட்டி அட்டை போட்ட புத்தகங்களில் பொய் எழுதப்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லை என்று பொதுவாக அனைவரும் நம்பினார்கள். ‘சிம்ஹப்பட்டி’ என்று அது பெயர் பெற்றது. இரவில் அது பொற்றயில் வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேட்டையாடும் என்று நான் சொன்னேன். அது மரத்திலேறி மர நாயைப் பிடித்துத் தின்றதைக் கண்டதாக சண்முகம் சொன்னான். நான் பயத்திலேயே அதை நம்பத் தலைப்பட்டேன்.

என் அம்மாவுக்கு புவனா மாமியைப் பிடிக்காது. ‘யட்சி’ என்று சொல்லுவாள். “ரெத்தம் ஊற்றி குடிச்சப்போடுவாள் பாத்துக்கோ” என்று என்னிடம் சொன்னாள். “அவளுக்க நிறத்தப் பாத்தியா, அம்பிடும் ரெத்தமாக்கும்.”

எங்களுரிலேயே பட்டுச்செட்டி தன் சுமையாட்கள் அணிவகுக்க வருடம்தோறும் வந்துபோகும் ஒரே வீடு வலிய பொற்றயில்தான். அதற்குள் கொச்சு பொற்றயில் வீடாக மாறியிருந்த பொற்றயில்காரர்கள் நொடித்துப்போய் வீட்டை உடைத்து விற்றுத் தின்றுகொண்டிருந்தார்கள். கால்களிலும் உடலிலும் சுருள் சுருளாக நீலநிற மயிர் படர்ந்த ஆறரையடி உயரமுள்ள திவாகரன் தம்பி மட்டும் வலிய பொற்றயில் வீட்டைத் தாண்டிச் செல்லும்போது “பொற்ற யில் வீடு... வச்சிருக்கான் பேரு... தூ... ஹாய்... தூ...” என்று துப்பி கேட்டில் ஓங்கி உதை விட்டுவிட்டுப் போவார். அல்சேஷன் உள்ளே கிடந்து துள்ளிக் குதித்துக் குரைத்துத் திமிறும்.

நான் மெட்ரிக்கில் ஜெயித்து இன்டர்மீடியட்டுக்குப் போகும் கனவுடன் இருந்தேன். அம்மாவிடம் பணமில்லை. அப்பாவுக்கு இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஆர்வமில்லை. அவருடைய உலகம் முழுக்க எதிர்காலத்தில் இருந்தது. அதை சோதிடம் மூலம் நிகழ் காலத்தில் பதித்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்.

“கேட்டையா அம்புஜம், இவனுக்கு கண்டகசனி ஒண்ணு வந்து போறதுக்கு இருபத்திநாலு ஆயிடும். அதுக்குப் பிறகு ராஜயோகம்தான். தங்கச் சப்பரமாக்கும்டீ, தங்கச் சப்பரம். என்னாண்ணு நெனைச்சே” என்று விசிறியால் முதுகைச் சொறிந்த படி சொன்னார்.

“அலவையில சாத்திப்போடுவேன். போறியளா இல்லியா? கண்டகசனி. ஒலக்கைக்க மூடு. கண்டகச்சனி நீருதான். உம்மைத் தூக்கி கட்டையடுக்கி வச்சம் பிறவுதான் இவனுக்கு தலையெழுத்து வெளங்கும். பார எளவு வல்ல நீக்கம்போ குருவோ வந்து இது என்கிப் போனா போரும்...” என்றாள்.

“வெட்டவரும் எருமைகிட்டே வேதாந்தம் ஓதலாமோ கிளியே” என்று மென்மையாகப் பாடியபடி அப்பா திண்ணைக்கு நகர அம்மா எருமைக்குப் புதிய அர்த்தங்கள் கொடுத்துக் கொண் டிருந்தாள்.

நான் வடக்குச்சேரி பகவதியப்பன் மற்றும் ஸ்டீபன் ஞானதாஸுடன் சேர்ந்து கோயில் தென்னையில் தேங்காய் பறித்து படிக்கட்டில் உடைத்து தின்றதில் கையும் கதம்பையுமாகப் பிடிபட்டு கோயில் பஞ்சாயத்தில் நிற்க வைக்கப்பட்டு ஏழு ரூபாய் அபராதம் செலுத்த நேர்ந்த அன்று மாலை அம்மா அழுத மூக்குடன் வலிய பொற்றயில் வீட்டு கேட்டில் சென்று பிடித்துக் குலுக்கி “மதினியே மதினியே” என்று வீரிட்டாள். கண்டன் புலையன் சடைவால் குலுக்கி குரைத்த அல்சேஷனுடன் வந்து வினவி உள்ளே அனும தித்தார். நான் அம்மாவுக்குப் பின்னால் போனேன். மாமா வந்தி ருந்தார். களத்தில் அவர் ஒரு சேரில் அமர்ந்திருக்க மாமி எண்ணெய் பூசிவிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அருகே வேணி கை சூப்பியபடி நின்றிருந்தது.

அம்மா அதுவரை மிதமாக அழுதவள் எதிர்பாராதபடி “அய்யோ என்றெ சேட்டா” என்று வீரிட்டலறியபடி ஓடி மாமாவின் காலடியில் சரிந்தாள். என் அப்பா வெள்ளாளப் பிள்ளையாதலால் வீட்டில் தமிழ்தான். மாமாவும் அம்மாவும் தூய மலையாளம் பேசியதை நான் அந்நியன்போலக் கேட்டேன்.

“எந்தருட... எந்தரு காரியம்? பற” என்றார் மாமா.

“அம்மே என்ற அம்மே” என்று அம்மா கண்ணீரைக் கொட்டினாள்.

“காரியம் பறயிட” என்றார் மாமா சலிப்புடன்.

அம்மா சட்டென்று எழுந்து நாடகத்தனமாக என்னைப் பிடித்து மாமா முன் தள்ளி “கொல்லு கொல்லு... இவனெ நீ தன்னெ கொல்லு” என்றாள்.

“நீ காரியம் பறயெட நாயே” என்றார் மாமா.

மாமி உதட்டைப் பிதுக்கியபடி பேசாமல் நின்றாள். நடுவே மாமியின் கண்கள் ஒரு கணம் வந்து என் கண்களைத் தொட்டு மீண்டன. மாமியின் திறந்த ஜாக்கெட் கழுத்தின் வழியாகத் தோள் களைப் பார்த்த என் கண்களைத் திசை மாற்றினேன்.

நான் கண்ட பொறுக்கிகளுடன் சேர்ந்து ஊரைச் சுற்று வதாகவும் அதனால் மாமாவுக்குத்தான் கெட்ட பெயர் என்றும் அம்மா சொன்னாள். மாமாவின் நிலையும் விலையும் என்ன என்று எல்லாருக்கும் தெரியும்.

இவனை இப்படி விட்டால் அதன் விளைவான வெட்கக்கேடு யாருக்கு? இனி இவனைப் பற்றி ஒன்றுமே யோசிக்கப்போவதில்லை. காலடியில் பிடித்து தள்ளியாகி விட்டது. கால்வதானால் கொல்லலாம். வளர்ப்பதானால் வளர்க் கலாம். அவளுக்கு ஒன்றுமில்லை. அவள் தெய்வத்தை நம்பிய

தில்லை, மாமாவைத்தான் நம்பினாள்.

மாமா எழுந்து “செரி நோக்கட்டு” என்றபடி உடம்பைக் கைகளால் உருவிக்கொண்டார். “நீ சமாதானமாயிட்டு போ. நழுக்கு வல்லதும் செய்யாம்” என்று சொல்லிவிட்டு “கண்டா” என்றார்.

“ஓம் தம்புரா” என்றார் கண்டன் புலையன் தூரத்தில் நின்றபடி.

“ஒரு அம்பது ரூப எடுக்கெடோ... கையிலொக்கெ எண்ண” என்றார்.

அம்மாவின் முகத்தில் கண்கள் கடும் குரோதத்துடன் சுருங்கின. மாமியின் சிறிய சிவந்த உதடுகளில் மெல்லிய பிரகாசம் போல ஒரு புன்னகை. கையை எண்ணெய் படாமல் மடித்து இடுப்பில் ஊன்றியபடி கண்டன் புலையனிடம் “பெழ்ஸ் அந்த ஜன்னலிலே இருக்கு” என்றாள்.

அம்மா சேலையை வரிந்து சுற்றினாள். அவள் உடலில் நரம்புகள் இறுகி கழுத்து விறைத்து நின்றது.

மாமா சாதாரணமான குரலில் அம்மாவிடம் “ஊணு கழிச்சிட்டு போணும் நாத்தானே” என்றாள்.

அம்மா சாட்டையால் அடிபட்டதுபோல உடல் அசைவைக் காட்டினாலும் உடனே தன்னை மீட்டுக்கொண்டு “அதினெந்து, என்றெ சேட்டன்றெ சோறல்லே. இருந்து உண்ணாமல்லோ” என்றாள்.

மாமியின் கண்களில் மட்டும் ஒரு ஒளிமாற்றம் ஏற்பட்டது. பார்வை வந்து என்னைத் தீண்டி விலகியது. ஜாக்கெட்டின் கீழே கை விரலைக் கொடுத்து இழுத்து விட்டபோது மார்புகள் உள்ளே அசைந்தன. அவ்வசைவு மேல்மார்பில் மெல்லிய சரும நெளியை உருவாக்கியது.

மாமா குளிக்கப் போனார். நானும் அம்மாவும் கூடத்திற்குப் போனோம். பெரிய மரநாற்காலிகள் போடப்பட்டிருந்தன. அம்மா ஒரு மரநாற்காலியில் கம்பீரமாக அமர்ந்தாள். அவளுக்கு நாற்காலி பழக்கமில்லை. அவள் உடம்பில் பல தசைகள் முழு இழுவிசையில் இருப்பது தெரிந்தது. நான் ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்தேன். பெரிய கூடம். சுவர் மீது ஒரு மிகப்பெரிய கடிகாரம். அதன் பெண்டுலம் கல்யாண சமையல்காரர்களின் சட்டுவம் அளவுக்கு. மாமாவும் மாமியும் எடுத்துக்

கொண்ட சற்று பழுப்பேறிய புகைப்படம். இரண்டு புள்ளி மான் தலைகளும் ஒரு காட்டெருதுத் தலையும் பாடம் செய்யப்பட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தன. எனக்கு ஒன்றுக்கு வந்தது. வெளியே அல்சேஷன் இடைவெளியே இல்லாமல் குரைத்தது. கண்டன் புலையன் உள்ளே வந்து அம்மாவிடம் ஐம்பது ரூபாயை நீட்டினார். பத்து ரூபாய்ச் சுருள்கள். அம்மா புருவத்தால் அதை டீபாயில் வைக்கச் சொல்லி எடுத்துக்கொண்டாள்.

நான் வாயசைவால் “போகலாம் அம்மா” என்றேன்.

அம்மா “இருடா” என்றாள்.

உள்ளிருந்து வேணி வந்தது. அதைப்போல அசிங்கமான ஒரு மனித உயிரை நான் பார்த்ததேயில்லை.

என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து “அன்னா” என்றது.

அம்மாவின் முகம் சட்டென்று மலர்வதைக் கண்டேன்.

“இவிடெ வாடி” என்று கை நீட்டினாள்.

வேணி காலால் தரையைத் தேய்த்தது.

“வாடி இவிடெ” என்றாள் அம்மா சிரித்தபடி. “ஞான் நின்றெ மாமியல்லே.”

வேணி “மாமி” என்றது.

மீண்டும் அழைத்தபோது அருகே வந்தது. அம்மா அவளைத் தோளோடு அணைத்துக்கொண்டாள்.

அவள் என்னை “அன்னா” என்றாள்.

“அண்ணா இல்ல கேட்டோ. அவன் நின்றெ முறப்பையனல்லே”.

அவள் மீண்டும் சிரித்து “மாமா” என்றாள்.

“இது நின்றெ முறப்பையன். நீ இவனெ கிரியேட்டா எந்நு விளிக்கணம் கேட்டா. எங்ஙினெ விளிக்கும்?”

“திரியேட்டாண்ணு.”

அம்மாவே சற்று திகைத்துப் போய்விட்டாள்.

வாயை அழுத்தியபடி அம்மா “கிரியேட்டன். கிரி... கிரி” என்றாள்.

அதற்குள் ஈரத்தலையுடன் மாமா உள்ளே வந்தார். அம்மா பதவிசாக

எழுந்தபடி “இத்ர வேகம் குளிச்சோ?” என்றாள். மாமா ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

வேணியைப் பார்த்து “ம்ம்?” என்றார். அவள் உள்ளே போக முயன்றாள்.

அம்மா அவளைப் பிடித்தபடி “அல்ல சேட்டா... ஞான் வேணியோடு பறயுகயாயிருந்து. அவள் இவனெ அண்ணாந்து விளிச்சு. பிள்ளார்க்கு எந்தறியாம்? ஞான் பறஞ்ஞு கொடுத்து. அண்ணனல்ல முறச்செறுக்கனாணு எந்நு.மோளு விளி, கேக்கட்டு. கிரியேட்டா... விளி.”

வேணி சிரித்தபடி உதடுகளால் “கிரியேட்டா” என்றாள்.

மாமா இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றார். பிறகு என்னைப் பார்த்து “நீ மெட்ரிக் பாஸா?” என்றார்.

“எனக்கு எங்கே அண்ணா வழியிருக்கு? ஆணுண்ணு ஒருத்தன் வீட்டில இருக்குதது செத்த சவம் மாதிரி...” என்று அம்மா ஆரம்பிக்க “செரி, நீ வா... சாப்பிடு” என்றார் மாமா. நான் வேணியைப் பார்த்தேன். ஓங்கி ஒரு அறை விடவேண்டும்போல வந்தது.

உள்ளே பெரிய சாப்பாட்டு அறை நடுவே மேஜைமீது ஒரே ஒரு இலை. கீழே தடுக்கு போட்டு இரு இலைகள். பித்தளைச் செம்பில் தண்ணீர். மாமா “மேசையிலே ஒரு இலை கூடப் போடு” என்றார் காதை சுட்டுவிரலால் குடைந்தபடி. அன்னபாக்கியம் மாமி வந்து இன்னொரு இலையைப் போட்டுவிட்டு அம்மாவைப் பார்த்தாள். அம்மா முகத்தில் சிரிப்பு ததும்பி நின்றது. அன்னபாக்கியம் மாமி மிகமிக மெலிதாக அம்மாவைப் பார்த்து தலையசைப்பது தெரிந்தது. மாமா என்னிடம் “இரிடே” என்றார். நான் அவருக்கு எதிரில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். அம்மா கீழே குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்தாள். உள்ளிருந்து புவனா மாமி கையில் சோற்றுத்தட்டுடன் வந்தவள் நின்றாள். அவளது உடலே கண்ணாக மாறி அம்மாவைப் பார்ப்பதை நான் அறிந்தேன்.

“பையன் உசாராணு கேட்டா ஓமனே. இவன் நம்மட கூட நிக்கட்டே, எந்தா?” என்றார் மாமா.

மாமா “கொள்ளாமெந்நு தோறியா செய்யணம்” என்றாள்.

எனக்கு சோறு போட்டபோது நான் அவள் கரங்களைப் பார்த்தேன். அத்தனை உருண்டையாக, மென்மையாக ஒரு கரத்தை நான் பார்த்ததில்லை. மணிக்கட்டுகூட உருண்டிருந்தது. கைகள் சிறியவை. விரல்கள் மிகச் சிறியவை.

“மதி எங்கில் பறயணம்” என்றாள் மிக மெல்ல.

நான் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தபோது சாதம் அதிகமாகப்
போடப்பட்டிருந்தது. “போரும் போரும்” என்றேன்.

மாமா சிரித்தபடி “அவனுக்கு தமிழ் ரத்தமாக்கும்” என்றார்.

அம்மா “தமிழும் மலையாளமும் மணிமணியாட்டு வாசிப்பான். பாரதம்
வாசிச்சா கேட்க மடுக்காது” என்றாள்.

மாமி மிக மெல்ல “அவியல் போருமா?” என்றாள்.

நான் திடுக்கிட்டுப் பார்த்தேன். கீழ்ப்பார்வைக்கு அவளது மார்புகள்
அசைவதும் கழுத்தின் மடிப்புகள் வியர்த்திருப்பதும் தெரிந்தன.

“போரும்” என்றபோது ஒலியே எழவில்லை. அவள் பார்வை என்
கண்களைத் தொட்டுச் சென்றது. திரும்பித் தட்டை

அன்னபாக்கியத்திடம் தரும்போது அவள் உதடுகளில் ஒரு சிரிப்பு
இருப்பதைக் கண்டேன்.

“இவன் நம்ம கான்ட்ராக்ட் பணியெல்லாம் கீழேருந்து படிச்ச வரட்டு
பங்கஜம்” என்றார் மாமா.

“உங்க இஷ்டம் அண்ணா. தெய்வமா நிண்ணு அனுக்ரகிக்கணும்”
என்றாள் அம்மா.

அத்தியாயம். 3

கல்வெர்ட் எண் 182 QR யாரும் மேற்பார்வையிடவேண்டிய அவசியமே இல்லை. மாமாவின் முப்பதிற்கும் மேற்பட்ட தீவிர விசுவாசிகளில் ரெசாலம் ஒருவர். மாமாவின் நன்மைக்காகவே உயிர் வாழ்பவர். மாமாவை மீறி எங்கும் எதுவும் நடக்கமுடியாதென்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டவர். சிற்றாறு பட்டணங் காலில் இருபது கல்வெர்ட்டுகள் மாமாவின் குத்தகையில் வரும். அவை ரெசாலத்தின் பொறுப்பு. பேச்சிப்பாறை, நெய்யாறு பட்டணங்கால், வலிய வரப்பு ஆகிய பல இடங்களில் மாமாவின் வேலைகள் நடந்தன.

நான் வரும்போதே கல்வெர்ட் வேலை தொடங்கியாயிற்று. ஆழமான குழிகளுக்குள் நின்றபடி வேலையாட்கள் மண்ணை அள்ளி வெளியே போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். மாமா அயனிமர நிழலில் துண்டு விரித்துச் சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்தார். அருகே ரெசாலம். நான் மாட்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும் பூமி நிழல்களாக மாறி அவை மோதுவதை உணர்ந்தேன். மாட்டு வண்டியில் இருபது மைல் ஏறி வருவதென்பது மாட்டைவிட வண்டியில் இருப்பவர்களைக் களைப்படையச் செய்வது. உச்சி வெயில். ஆனால் மெல்ல நடந்து அயனி மரத்தடிக்குச் சென்றதுமே எனக்கு வியர்வை அடங்கி காதுமடல்களில் குளிர ஆரம்பித்து விட்டது. முந்தினநாள் இரவு மழை பெய்திருக்க வேண்டும். மண் ஈரமாகவும் அதன் மீது இஞ்சிப்புல் குளுமையாகவும் இருந்தது. மாமா குடையைக் குத்தி நிறுத்தியிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் “உம்?” என்று கூறிவிட்டு வெற்றிலையை மென்றார். அருகே ஒரு தகர டப்பாவில் வெற்றிலையும் பாக்கும். மண் கலயத்தில் வாய் கழுவத் தண்ணீர். எச்சில் எட்டும் தொலைவில் ஆடு அறுத்த இடம்போல செங்குழம்புச் சகதி. மாமா வீட்டிலிருப்பதற்கு நேர் மாறாக இருந்தார். நெற்றியில் சந்தனக்குறி. காதில் துளசி இலை. தூய வெண்ணிறச் சட்டை, வெண்ணிற வேட்டி. பெரிய சுவிஸ் கைக்கடிகாரம். காலருக்கு பின்னால் செருகப்பட்ட கைக்குட்டை. ஓப்பன் பூட்ஸ். ரெசாலம் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார். ஒன்றும்

கேட்கவில்லை. எனக்குத் தாகமாக இருந்தது. தண்ணீரைக் குடிக் கலாமா என்று குழம்பினேன். மாமா காறித்துப்பிவிட்டு எழுந்து வாய் கொப்பளித்தார். முகம் கழுவிவிட்டு தோளில் போட்டிருந்த டர்க்கி துவாலையால் துடைத்த பின் “ரெசாலம்” என்றார்.

“ஏமான்?”

“இதாக்கும் பையன். பாத்துக்கோ.”

“நல்ல உசிருள்ள கொச்சேமானாக்கும்.”

“உம். பாத்து எடுத்து நடக்கட்டும். எல்லாம் படிச்ச வரணுமே.”

“ஆமா ஏமான். படிச்ச வரணும்.”

“செரி. அப்பம் நடக்கட்டு.”

மாமா சரிவிலிறங்கி வண்டியருகே போய் ஏதோ பேசிவிட்டு எதிர்ப்புறமாகச் சென்றார். அங்கே ஒரு டிரக் கிடப்பதை அப்போதுதான் பார்த்தேன். செம்மண் படிந்த வண்டி. டிரைவர் பீடியை எறிந்துவிட்டு கதவைத் திறந்தான். மாமா ஏறிக்கொண்டதும் அது கருமையான புகையுடன் உறுமிச் சீறி முனகி ஏதோ உடைந்து விழுவதுபோலக் கிளம்பிச் சென்றது. நான் ரெசாலத்தைப் பார்த்து “தண்ணி வேணும்” என்றேன். அவர் “ஏமான் இஞ்சேருங்க” என்று மாமா வாய் கொப்பளித்து எஞ்சிய நீரை நீட்டினார்.

அடிவாரம் எனக்கு ஒரு வாரத்தில் பழகிவிட்டது. தனியாக சற்று தூரம் நடந்துவிட்டு வரலாம் என்ற தைரியம் ஏற்பட்டது. அப்பகுதியில் அந்த அயனி மரமல்லாமல் மிகப்பெரிய மரங்கள் ஏதுமில்லை. மஞ்சனாத்தி, கோங்கு, காட்டு நெல்லி, வேங்கை, காட்டுக் கொன்றை, பூவரசு போன்ற மரங்கள்தான். எல்லாமே சிறியவை. அப்பகுதி வரை சாலை வருவதனால் பெரிய மரங்களை வெட்டி எடுத்துச் சென்றிருக்கலாம். பேச்சிப்பாறை அணை கட்டிய காலத்தில் போடப்பட்ட சாலை. மலைச்சரிவில் ஏற ஏற கீழே சாலை ஒரு செந்நிறமான சரடுபோல விழுந்து வளைந்து கிடப்பது தெரியும். சரிவெங்கும் தவிட்டைப் புதர்கள். தவிட்டைப் பழங்கள் திராட்சைப் பழங்கள்போலப் பழுத்து உருண்டிருந்தன. கெட்டியான தோலுக்குள் செம்பளிங்குக் கல் போலச் சிவந்த சதை. வாயில் போட்டு முதல் புளிப்பு கலந்த இனிப்பைச் சப்பியதும் துப்பிவிடவேண்டும். பிறகு வாயில் ஒட்டும் புளிப்பு வரும். தவிட்டைப் பழங்களுக்காகப் பலவிதமான பறவைகள் புதர்கள்மீது பறந்து இறங்கி எழுந்து சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தன. பெரும்பாலானவற்றின் பெயர் தெரிய வில்லை. ஒருவேளை அவற்றுக்கு

இன்னும் யாரும் பேரிட வில்லையோ என்னவோ என்று
எண்ணிக்கொண்டேன்.

மலையின் சரிவில் சற்றுத் திரும்பும்போது சட்டென்று காடு
ஆரம்பிக்கும். நெருக்கமாக சில மரங்கள் நிற்பதுபோலத் தோன்றும்.
நெருங்க நெருங்க புல்லின் அடர்த்தியும் புதர்களின் செறிவும் நடையைத்
தடுப்பதை உணர முடியும். காட்டை நன்கு பார்த்த பிறகும் கூட காட்டை
அடைய வெகுநேரமாகும். காட்டுக் குள்ளிருந்து இரவின் ஒலி அறுபட்டு
அறுபட்டு எந்நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். காடு
துவங்குமிடத்தில் அடர்ந்த புல் பத்தையின் ஊடே ஒரு சிறுபாறை. நான்
அதில் ஏறி நின்று காட்டைப் பார்த்தேன். அதன் பசிய இருட்டு
என்னைப் பயமுறுத்தியது. இருண்ட கிணறு போல. அல்லது நீலம்
செறிந்த குளம்போல. அந்தப் பாறைமீது நின்று காட்டையே
பார்த்திருந்தேன். புதர்க் கூட்டங்களி லிருந்து செந்தலைக்
கிளிக்கூட்டமொன்று எழுந்து சிறகுகளைக் காற்றில் துழாவிக்கொண்டு
கலகலவென்று பேசியபடி காட்டுக்குள் சென்று மறைந்தது. பலவித
பறவைகள் சேர்ந்து எழுப்பும் இரைச்சல் காட்டின்மீது மழைபோலப்
பொழிந்து கொண்டிருந்தது. வெகு நேரம் அங்கேயே நின்றபிறகு திரும்பி
விட்டேன்.

மறுநாள் மீண்டும் வந்தேன். அன்றும் உள்ளே நுழைய தைரியம்
வரவில்லை. என் காலணி சரியில்லை; நல்ல தோல் பூட்சுகள்
வாங்கியபிறகு உள்ளே போகலாம் என்று சமாதானம் செய்து
கொண்டேன். ஆனால் மறுநாளும் காடு என்னை இழுத்தது. அங்கு
வராமலிருக்க முடியாது என்று உணர்ந்தேன். அந்தப் பாறையில்
முழங்கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு பறவை இரைச்சலைக் கேட்டபடி
அமர்ந்திருப்பேன். ஒருமுறை அப்படியே தூங்கி விட்டேன்.
தூக்கத்திற்குள்ளும் பறவைகள் கூச்சலிட்டபடி இருந்தன.
மென்மையான புல்வெளி பரவிய குளிர்ந்த மலைச்சரிவில் நான்
நடந்துகொண்டிருந்தேன். மாமியின் மார்புகளின் மையத்தில்
வியர்வையின் பளபளப்பு. கிசுகிசுத்த குரலில் அவள் என்னிடம் “தண்ணி
வேணுமா?” என்றாள். அப்போது சற்று அப்பால் அவளுடைய
அல்சேஷன் ‘புஸ்’ என்றது. அதன் கண்கள் சிவந்து ஒளிவிட்டன.
மீண்டும் ‘புஸ்’ என்ற ஒலி. இம்முறை அது தெளிவாகக் கேட்டது.
கண்களைத் திறந்தேன். எச்சில் வழிந்திருந்தது. துடைத்த போது அருகே
அந்தச் சிறுபிராணியைப் பார்த்தேன். முக்கால் அளவுள்ள நாய்.
கூர்மையான முகம். பெரிய காதுகள். ஆழ்ந்த பழுப்பு நிறம். நாசியைத்
தூக்கி என்னைப் பார்த்து ‘புஸ்’ என்றது. நான் உடல் பதறிக் கீழே

குதித்தேன். அதைப் பார்த்து “போ” என்று கையைத் தூக்கிக் கூவினேன். அது சற்றுத் தலையைத் தாழ்த்தியதன்றி அசையவில்லை. குனிந்து ஒரு கல்லை எடுத்து வீசினேன். பட வில்லை. அப்போதும் அது சற்றும் பின்னகராமல் அப்படியே நின்று ஒரு முன்காலை மட்டும் சற்றுத் தூக்கி பற்களைக் காட்டி ‘கிரர்’ என்றது. சட்டென்று திரும்பி கண்மண் தெரியாமல் ஓட ஆரம்பித் தேன். வழி தவற வாய்ப்பில்லை. அயனிமரம் தொலைவிலேயே தெரியும்.

“அது குறுக்கன்லா?” என்றான் குட்டப்பன். “வல்லாத்த சாதனமாக்கும்.”

“கடிக்குமா?” என்றேன்.

“கடிக்கும். சில சமயம்தான். வெறி பிடிச்சிருந்தாலோ இல்லெங்கி அங்க அதுக்க தீனி வல்லதும் கெடந்தாலோ கடிச்சுப்பிடும். வெறியில கடிச்சா வெறிநாய் கடிச்ச பலன்தான். தண்ணிமோட்சம்.”

“அது பயப்படவே இல்லை.”

“பயராது. அதில ஒண்ணை கொச்சேமான் பாத்தது இல்லியா? அதாக்கும் தம்புரான் குறுக்கன். அது நம்ம கண்ணில பெட்டா அதுக்கு பொறத்தால ஒரு கூட்டமே குற்றிக்காட்டுக்குள்ள இரிப்புண்டு எண்ணாக்கும் அர்த்தம்.”

நான் அந்தப் புதர்க்காட்டை மீண்டும் மனக்கண்ணில் கொண்டு வந்தேன். இலைகளின் பசுமைக்குள் எண்ணற்ற கண்கள், ஈரநாசிகள், சேற்றில் பதிந்த கால்கள். இல்லை, நான் எதையுமே பார்க்கவில்லை.

“அதுகளை ஏமான் பாத்துக்கிட ஒக்காது. அப்பிடயே காடோட காடா கலந்து நிக்கும். ஜெகஜில்லி சாதனங்கள்லா?”

நான் எச்சிலை வரண்ட தொண்டை வழியாக உள்ளே அனுப்பினேன்.

“இதுக்கு முன்னாடி ஆரையாவது கடிச்சிட் டுண்டா?” என்றேன்.

“பத்து வரியம் மின்ன இங்க சிவபாலன் எண்ணு ஒரு பெய இருந்தான். நல்ல வேலைக்காரன். பாத்தா பனமரம் மாதிரி இருப்பான். ஒத்த சரீரம். பாண்டிக்காரனாக்கும். வெளிக்கிருக்க குற்றிக்காட்டுக்குள்ள எறங்கியிருக்கான். அங்க இது நின்னிருக்கு. சின்ன சைஸுதானே எண்ணு வெரட்டியிருக்கான். சாடி கடிச்சுப்போட்டு. கரச்சிலும் நெலவிளியும் கேட்டு நாங்க கொறேபேரு ஓடிச் செண்ணு பாத்தப்ப பெயல தரையிலபோட்டு நாலு குறுக்கனுவ கடிச்ச வலிக்குதுவ. பய அப்பளுக்கும் அடங்கிப்போட்டான். குரவளை கிளிஞ்சுபோச்சு. ஏழெட்டு குறுக்கனுவ அந்தால மாறி பேசாம காலு மடக்கி இருப்புண்டு.

அப்பம் செல்லப்பன் மேஸ்ரிண்ணு ஒருத்தராக்கும் இஞ்ச ஆளுமும் பன். காட கண்டறிஞ்ச பார்ட்டி. ‘குட்டப்பா சங்கதி வசக் கேடாச்சுடே’ எண்ணு நில விளிச்சதாரு. குற்றிக்காட்டுக்குள்ள ஒரு பட்டாளம் இருப்புண்டு. வேற ஒண்ணும் கிட்டாம மனியன பிடிச்சிருக்கு. அது கொறெ வல்லாத்த காலம். மழை இல்லாம புல்லு கரிஞ்ச முயலும் மாணும் தடம் மாறிப் போன பருவம். அதாக்கும். ‘அசங்காம அப்பிடியே நில்லுங்கலே. அசங்காம நில்லுங்கலே’ எண்ணு மேஸ்ரி சொல்லுயாரு. ஆனயக் கண்டா அசங்காத்த மனியனாக்கும். ‘குட்டப்பா எனக்கு பின்னால நிண்ணுகிட்டு மொள்ள தீக்குச்சியை கொளுத்துலே’ எண்ணு சொன்னாரு. கீழே காஞ்சுபோன சுக்குநாறிப்புல்லாக்கும். எனக்கு சங்கதி பிடி கிட்டிப் போட்டு. உரச்ச வீசிப்போட்டேன் பாத்துக்கிடுங்க. தீ இப்பமிண்ணு பிடிச்ச கேறிச்சு. பாக்கணும் பிள்ளை, குற்றிக்காட்டுக்கு உள்ளயிருந்து எம்பிடு சத்தமும் பெகளமும் எண்ணு நினைச்சதிய! ஒரு அஞ்ஞாறு குறுக்கனிருக்கும். எனகி சாடுது. ஒண்ணு சிவபாலனுக்கு குடல கடிச்சுகிட்டு ஓடுது. செவப்பு உறுமாலு கணக்கா அது ஒரு ரெண்டு பாகத்துக்கு நீண்டு போவுது. தீ நெரிஞ்சு கேறினதும் நாங்க ஓடி பாறை மேல கேறிப்போட்டோம். காடு கலஞ்ச மாதிரி குறுக்க நரிக்கூட்டம் சரிவெறங்குது. இஞ்சேருங்க, மண்ணிடிஞ்சு விழுமே அந்தமாதிரி. அருவிமாதிரி. அஞ்ஞாறு குறுக்கனிருக்கும். கண்ணாணை. தீயில பெய கெடந்து வெந்து நாறுதான். மேஸ்ரி சொல்லுதாரு. பச்ச மனியன குறுக்கன் திண்ணு பழகப்பிடாது. பின்ன காட்டுக்குள்ள ஆரும் நிண்ணு பிழைக்க ஒக்காது எண்ணு... சாம்பலுக்கு மேல நடந்து குடிலுக்கு வந்தோம். அண்ணு ராத்திரி உறக்கமில்ல. சுட்ட காச்சிலு கெணக்கா சிவபாலனுக்கு சரீரம். அண்ணுதொட்டு ஆறு நாளு எனக்கும் பக்கிநாணுவுக்கும் எருமை கோரனுக்கும் கடும்பனி. அதாக்கும் கதை.”

ரெசாலம் சொன்னார் “ஆனையப் பிடிச்சப் போடும்னு செல்லுவாவ. ஆயிரம் குறுக்கனிருந்தாலும் மனசு ஒண்ணாக்கும். ஆயிரமும் சேந்து ஒற்றை சரீரம் மாதிரி வேட்டையாடும்.”

“மிளாவை தின்னுமா?” என்றேன்.

“பின்ன? மிளாவத் தின்னுயதுக்குத்தானே அதை சாமி படச்சிருக்கு. குளம்பு இருக்கில்லா அதக்கூட விட்டுப்போடாது. கெடந்து கடிச்சுக்கிட்டு இருக்கும். சவத்தெளவுக” என்றான் குட்டப்பன்.

இனிமேல் காட்டுக்குச் செல்வதில்லை என்று அன்று முடிவு செய்தேன். என் குடலைக் செந்நாய் கடித்து முழக்கணக்கில் இழுத்துக் கொண்டு போவதுபோல மீண்டும் மீண்டும் கற்பனை. இரவில் தூங்கும்போது

குடினுக்கு வெளியே செந்நாய்கள் உலவும் மெல்லிய ஒலிகள் கேட்டன. மூச்சு மிகமிக அருகே. உடம்பு சிலிர்த்து விட்டது. அப்படியே சுருண்டு கொண்டேன். வெகுதொலைவில் அடர் காட்டின் ஒலிகள். பலவிதமான பூச்சிகள் சேர்ந்து எழுப்பும் ரீங்காரம் அருவியொலி போல.

அவ்வப்போது ஓர் அலறல். கிளை முறியும் ஒலி. யானையின் குரல் தனியாகக் கேட்கும். தண்ணீர் பிடிக்கும் பெரிய தகரப்பீப்பாயை தரையில் போட்டு இழுப்பது போன்ற ஒலி அது. சிலசமயம் கூட ஒரு சங்கும் சேர்ந்து ஒலிப்பது போலிருக்கும். அப்பால் எங்கோ மரக்கிளை ஒன்று சட்ச்ச் என்று வேறு மரக்கிளையில் அறைபடும் ஒலி. அது ஒரு பறவையின் ஒலியாகவும் இருக்கக்கூடும். தூக்கம் வந்தபோது நான் ஏதோ பறவையைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். எந்தப் பறவை? அப்பா ஒருமுறை தோட்டத்திலிருந்து ஒரு குருவியைக் கொண்டு வந்தார். ஆந்தைகளால் தாக்கப்பட்டு விழுந்து கிடந்தது. இடதுபக்கச் சிறகு முறிந்திருந்தது. கண் இமை கீழிருந்து, புட்டியில் திரவம் நிறைவதுபோல, ஏறி மூடியது. நான் அதைக் கையில் வாங்கினேன். நினைத்ததற்கு மாறாக கனமேயில்லாமல் இருந்தது. சிறகுகள் காக்கைச் சிறகுகள் போலிருந்தன. ஆனால் தவிட்டு நிறம். கால்களை நீட்டி விரல்களை நெளித்து ஒருமுறை உலுக்கியது. இருமுறை வாயைத் திறந்து மூடியது. சிறகு விசிறிபோல விரிந்தது. “செத்துப் போய்விட்டது அப்பா” என்றேன். “ஆமாம் செத்துத்தான் போய் விட்டது” என்றார் அப்பா. அவரது கண்கள் காக்கைக் கண்கள் போலிருந்தன. சோகமான கரிய மணிக் கண்கள். அப்பா கா கா என்று வாய் திறந்து கத்தினார். நான் போ போ என்றேன். அப்பா சிரித்த படியே வீட்டைச் சுற்றிவந்து காக்கா போல குரல் எழுப்பினார். நான் விழித்துக்கொண்டபோது அதிகாலை.

காகங்கள் அயனிமரத்தின் தாழ்ந்த கிளைகளில் உட்கார்ந்து கீழே நோக்கிக் கத்தின. தரை முழுக்க மிளாவின் சாணம். அவற்றைச் சில காகங்கள் கொத்திக் கிண்டிக்கொண்டிருந்தன. வெளியே அடர்ந்த புகைபோல பனி. நிலவுபோல ஒளி. ஒருவேளை விடியவில்லையோ? காகங்கள் இரவில் வராது. யாரையும் காண வில்லை. நான் எழுந்து என் கம்பளியைத் தூக்கி உடலை நன்றாகப் போர்த்திக்கொண்டு, மப்ளரால் காதுகளைக் கட்டி வெளியே வந்தேன். புல்மீது கால் பட்டபோது பனிக்கட்டியை மிதிப்பது போலிருந்தது. செருப்பைக் குடிசையில் ஒரு இடத்தில் செருகி வைப்பது வழக்கம். அணிந்துகொண்டு மெல்ல நடந்தேன். மலைச் சரிவில் ஏறியபோது குட்டப்பன் குடிநீர் பிடிக்க தகர டப்பாவுடன் இறங்கிச் செல்வதைக் கண்டேன். காட்டின் முகப்பில் அந்தப் பாறையை வந்தடைந்து ஏறி நின்று பார்த்தேன்.

காடு ஒரு மெல்லிய வெண்துணித்திரை வழியாகத் தெரிவது போலிருந்தது. அங்கிருந்து வந்த ஒலிகள்கூட அந்தத் திரையால் மூடப்பட்டிருப்பது போல. அந்த குறு செந்நாயைக் காணமுடியுமா என்று புதர்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். சிறகின் அடிப்பக்கம் வெண்ணிறமாக இருந்த தவிட்டுநிறக் குருவிகள் பறக்கும்போது வெள்ளையாகியும், அமரும்போது அடர்நிறம் கொண்டும், புதர்கள் மீது பறந்தன. ஓரிரு குளக்கோழிகள் புதர்களுக்குள் 'கக் கக்' என்றபடி சதுப்புமீது காலூன்றிச் சென்றன. அவை காலை எடுக்கும்போது சதுப்பு உச்சுக் கொட்டியது. வெயிலேறிய பிறகு எழும் வெந்த சேற்றின் மணமும் வளரும் தழைகளின் மணமும் நீராவியும் கலந்த நெடிக்குப் பதிலாக தொளியுழுவில் மட்கிய தழை மேலெழும்போது வரும் சேற்று வாடை. படபடவென்று ஒரு இருவாசி என் தலைக்கு மேல் பறந்து சென்றது. புல் சரிந்து உருவான இடைவெளிகளில் சேற்றில் மிளாக்களின் குளம்புகள் அழுந்திய பள்ளங்களில் கலங்கிய நீர். திடீரென அதைக் கண்டேன். என்னருகே ஒரு குட்டை மரத்தில் பெரிய ஆந்தை ஒன்று அமர்ந்திருந்தது. கருமைக்கு அருகே செல்லும் தவிட்டு நிறம். ஒரு சிறுகுடையளவுக்கு சிறகை விரித்து அசையாமல் இருந்தது. குளிர்ந்த காற்றில் சிறகின் இறகுகள் அசைந்தன. அது எந்தவிதமான உலகப் பிரக்ஞையும் இல்லாமல் இருப்பது போலிருந்தது. தூங்குகிறதா? இல்லை என்பது போல அது சிறகுகளைத் திசைமாற்றி இறகுகளைத் திரும்ப விரித்தது. சிறகுகளை உலர வைக்கிறது. ஆனால் வெயில் இல்லை. வெயிலில் அது குருடாகிவிடும் என்று யாரோ கூறிய ஞாபகம். காற்றில் புதர்கள் சலசலத்தன. காற்று புதர் வழியாகச் செல்வதைத் தெளிவாகப் பார்த்தேன். அந்தச் செந்நாய் நினைவுக்கு வந்தது. குட்டப்பன் சொன்ன கதையில் செந்நாய்க் கூட்டம் அப்படித்தான் மலைச்சரிவில் இறங்கிச் சென்றது. அங்கே, பனித்திரை போர்த்திய காட்டுக்குள் செந்நாய்க் கூட்டம் புதர்களுக்குள் மறைந்து மெல்லச் சென்று கொண்டிருக்கலாம். கனத்த குளம்புகளை வைத்து மிளாக்கள் மரங்களினுடாகச் செல்லும். அங்கே...

நான் பாறையிலிருந்து குதித்து கணுக்கால் வரை பாதம் புதையும் சகதியில் நடந்து காட்டை நோக்கிச் சென்றேன். எங்கு காடு தொடங்குகிறது என்பதை எப்படி உணர்வதென்று தெரியவில்லை. நெருங்குந்தோறும் காடு விலகிச் செல்வது போலிருந்தது. பிறகு திடீரென என்னைச் சுற்றிப் புதர்கள் அடர்ந்து செறிந்திருப்பதை, தலைக்குமேல் இலைப் பரப்பு கூரையிட்டிருப்பதை, வினோதமான ஒரு மௌனம் - பல்லாயிரம் ஒலிகள் கலந்து உருவானது அது - சூழ்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் என் மனதில் அச்சமும் பதற்றமும் ஏற்படவில்லை. கிளர்ச்சிதான் பொங்கியது. எட்டாம்

வகுப்பில் சேர்வதற்கு குழித்துறை லண்டன் மிஷன் பள்ளிக்கு அப்பா துணையுடன் சென்ற நாளில் ஏற்பட்ட அதே பரவசம், தயக்கம். காடு என்பது மரங்களும் கொடிகளும் செடிகளும் நிரம்பிய பரப்பல்ல என்று எண்ணினேன். பிரித்தறிய முடியாமல் அவையெல்லாம் கலந்து உருவான பச்சைப்பரப்பு அது. இலைகளினாலான ஒரு ஏரி. இலைகளின் வழியாக நான் முக்குளியிட்டுச் செல்வது போலிருந்தது. பல நிமிடங்களுக்கு அங்கு வேறு எந்த உயிரும் இல்லை என்றே பட்டது. எதுவுமே கண்ணில் படவில்லை.

சற்றுநேரம் கழித்து இலைகளில் நகர்ந்த சிறு புழுக்களைப் பார்த்தேன். சிவந்த நுனிப்பந்து கொண்ட இரு கொம்புகள் அசையும் பச்சைப் புழுக்கள். அவை நகரவில்லை, தின்று முன்னேறின. இலை களின் அடியில் பலவிதமான புழுக்கள். மெல்லிய பஞ்சால் கூடு கட்டி உள்ளே வாழும் பூச்சிகள். இலைகளை இணைத்துப் பரவி யிருந்த சிலந்தி வலைகள்மீது பனித்துளிகள் ஒளிவிட்டன. சில சிலந்திவலைப் பின்னல்களில் மென்மையான குகைகள் திறந்தி ருந்தன. தொப்புகள் போல. நான் கொச்சு பொற்றயில் கல்யாணிக் குட்டியின் தொப்புகளைக் கண்டிருக்கிறேன். அவளுக்கு நல்ல தொப்பை இருந்தது. எனவே ஆழமான தொப்புள். அடிவயிற்றில் மென்மையான, வெண்ணிறமான, அந்தரங்கமான ஒரு வாசல் போல. பலவிதமான சிறு உயிர்களைக் காண ஆரம்பித்தேன். பச்சை நிறமான ஓணான்கள். காட்டு சேம்பிலைகளின்மீது ஏறியிருந்து ஆடிய சிறிய தவளைகள்; பச்சைத் தவளை; உடலில் பலவிதமான வண்ணப் புள்ளிகள் கொண்ட தவளை. மென்மையான பச்சைக் கண்ணாடிக் குழாய்போல ஒரு பச்சைப்பாம்பு சிறிய செடியொன்றில் சுற்றிச் சலனமேயின்றி இருந்தது. அதன் உடல் வழியாக ஒளி ஊடுருவி வருவதுபோல. பிறகு பார்க்குமிடமெல்லாம் தவளைகளும் பச்சைப்பாம்புகளும் தென்பட்டன. பேனாக்கத்திப் பிடிபோல முதுகில் கோடுகளுடன் அரணைகள் என் அசைவினால் இலைகளி லிருந்து குதித்துச் சென்றன. ஒரு பெரிய மரம் விழுந்து கிடந்தது. அதன் பட்டை நன்றாக உரிக்கப்பட்டிருந்தது. விழுந்து பல காலம் ஆகியிருக்கும். அதன்மீது ஏறி மறுபுறம் குதித்தேன். அப்பகுதி யெங்கும் ஏராளமான மிளாச்சாணி. புதியவை, பழையவை, மட்கியவை. சிறு குருவிகள் அவற்றில் இரை பொறுக்கி 'கிச் கிச்' என்று எழுந்து எழுந்து அமர்ந்தன. ஒரு நெல்லிமரத்தைப் பார்த்தேன். அதில் இலைகளே இல்லை. கிளைகள் முழுக்க பச்சை நிற உண்ணிகள்போல நெல்லிக்காய்கள்தான் அடர்ந்திருந்தன. கீழே ஒரு சிறு குரங்கு உட்கார்ந்திருந்தது, உப்பிய கடைவாய்ப் பொட்டலங் களுடன். நான் வந்த காலடியோசையில் திரும்பி என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டியது.

நான் நெருங்கியதும் அது தாவி நெல்லிக்கிளை மீது ஏறித் தொங்கி மேலே போக, மழைத் துளிகள்போல நெல்லிக் காய்கள் கொட்டின. நெல்லிக் காய்களைப் பொறுக்கி ஒன்றை வாயில் போட்டேன். மேலே குரங்கு என்னைப் பார்த்து 'டர்ர்' என்றது. ஓரிரு 'பக்பக்பக' ஒலிகள் கேட்டன. புதரின் உள்ளிருந்து சாம்பல்நிற முயல் ஒன்று வந்தது. கூடவே அதன் குட்டிகளும். அவை நெல்லிக்காய்களைப் பொறுக்கி வேகமாகத் தின்றன. குரங்கு பயந்து கிளையில் அமர்ந்து சீறியது. குட்டப்பன் பலமுறை முயல் சமைத்துப் பரிமாறியதும் நான் ருசித்துச் சாப்பிட்டதும் ஞாபகம் வந்து, மிகுந்த வெட்கம் கொண்டேன்.

சட்டென்று மழைபோல நீர்த்துளிகள் கொட்டின. தலைக்கு மேலே பெரிய காற்று ஒன்று சென்றது போலும். விழுந்த நீர்த்துளிகளில் சிறிய பூக்களும் கலந்திருப்பதைக் கண்டேன். மாம் பூக்கள், புன்னைப் பூக்கள் போல. அவை தோளில் விழுந்த இடங்களில் சிறு எறும்புகள் கடித்தன. ஒரு மரம் ஸ்தூபி போல நின்றிருந்தது. அதைச் சுற்றி வேறு செடிகளே இல்லை. வட்டமான ஒரு மைதானம் உருவாகியிருந்தது. அதில் பெரிய இலைகளை குறு வாட்கள்போல நீட்டிய பிறுத்திப் புற்கள் பரவியிருந்தன. என்ன மரம் என்று தெரியவில்லை. அடிமரம் சிமிண்ட்டால் செய்யப்பட்டது போல. பெரிய பெரிய வட்டங்களாக வெண்ணிறத் தேமல்கள் அதன் மீது. ஏழெட்டு ஆள் உயரம் வரை ஒரே தடி. பிறகு கனத்த கிளைகள் பிரிந்தன. கனமான அகலமான பெரிய இலைகளின் அடியில் வெளிர் பச்சையும் மேலே பளபளப்பான அடர் பச்சையும். உதிர்ந்து கிடந்த இலைகள் நல்ல சிவப்பு நிறம். ஒன்றை எடுத்துக் கையில் வைத்து திருப்பிப் பார்த்தேன். தாமிரத் தகடு போலிருந்தது. ஓரிரு இலைகளைப் பொறுக்கிக்கொண்டு மரத்தின் வேர்க் குவையருகே சென்றேன். வேர்கள் மிகப் பெரிதாகப் பரவியிருந்தன. இரு வேர்ப் புடைப்புகள் நடுவே அமர்ந்தேன். ராட்சத வடிவம் கொண்ட அம்மாவின் மடியில் இரு கால்களுக்கும் நடுவே அமர்ந்திருப்பது போல உணர்ந்தேன். அந்த காய்ந்த இலைகளின் செம்புநிறம் என்னை மனம் கிளர வைத்தது. அந்த வழுவழப்பை கன்னத்தில் தேய்த்தேன். பிறகு சட்டென்று ஓர் எண்ணம் தோன்ற எனக்குள் புன்னகைத்தபடி சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். யாருமேயில்லை. உலகம் வெகு தொலைவில் எங்கோ இருக்கிறது. புல் தண்டைப் பிய்த்து இலைகளைத் தைத்து ஒரு கிரீடம் செய்தேன். அதைத் தலையில் அணிந்துகொண்டேன். தொலைவில் ஒரு செம்பழுப்பு நிற இறகு கிடந்தது. எழுந்து சென்று அதை எடுத்துவந்து கிரீடத்தில் வைத்துக் கொண்டேன்.

அங்கிருந்து பார்த்தபோது காடு துல்லியமான அரைவட்ட மாக, ஒரு கூடாரத்தின் பச்சைத்துணிச் சுவர்போலத் தெரிந்தது. சங்கம்புழாவின் கவிதையில் வரும் ஆட்டிடையன் நான். ஆடுகளை காட்டில் மேயவிட்டுவிட்டு மகிழ் மரத்தடியில் ஓய்வெடுக்கிறேன். இல்லை, புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறேன். ஒரு புல்லாங்குழல் இருந்தால் உண்மையிலேயே அதை வாசிக்கமுடியும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன். புல்லாங்குழல் இசையைக் கேட்டு சந்திரிகா கொலுசணிந்த பாதங்களை புல்பரப்புமீது மெத்மெத்தென்று வைத்து வருகிறாள். இடையன் அவளைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிடு கிறான். அந்த முத்தம் எனக்கு வெறும் சொற்களாகவே இருந்தது. பெண்களைத் தீண்டுவது வரையிலான பகற்கனவுகளில் கிளர்ச்சி தருமளவு அனுபவத்தின் உண்மை இருக்கிறது. தீண்டும் கணத்தில் ஒரு சிறு மன எம்பல், அவ்வளவுதான். அப்பால் போக முடிவ தில்லை. காட்டிலிருந்து குதித்துத் தாவி மொட்டைப் பாதையில் ஏறி விட்டதுபோல. பிறகு அங்கு நின்று ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. அதுவரை ரத்தமும் சதையுமாக இருந்த பெண்கள் புகையுருவங்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். நன்றாகச் சரிந்து கால்நீட்டிப் படுத்துக் கொண்டேன். வேறு கோணத்தில் மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டும். சந்திரிகா அத்தனை சீக்கிரம் வந்து சேரக்கூடாது. அத்தனை அவசர மாகக் கட்டிப்பிடிக்கக்கூடாது. மீண்டும் சந்திரிகா வரும் பாதங்களின் சித்திரம். ஆனால் இப்போது பாதங்களுக்கு மேல் கணுக்கால்கள் வரை கற்பனை செல்கிறது. சிறிய மெத்தென்ற பாதங்கள். ஒன்றோ டொன்று ஒட்டிய சிறிய விரல்கள். கணுக்காலில் மென்மையான ரோமம். மாமியின் கால்களில் முடி உண்டா? எப்போது அதைப் பார்த்தேன்? ஆனால் பார்த்திருக்கிறேன். அது அவள் பாதங்கள்தான். என் உடலின் விறைப்பை உணர்ந்தேன். பெருமூச்சுகள் விட்டபடி குறுக்கிப் படுத்துக்கொண்டேன்.

கண்களை மூடியபடி மாமியை நினைவுகூர்ந்தேன். ஆனால் உடல் பகுதிகள் மட்டும்தான் கற்பனையில் வந்தன. தனித்தனி உடல்கள். பல்வேறு பெண்களின் பலவித உடல்கள். எனக்கு அதற்குள் நன்கு பழகியிருந்த அச்செயலை முடித்துத் தளர்ந்து திரும்பிப் படுத்த மறுகணமே ஒருவிதமான எரிச்சலும் தனிமை யுணர்வும் ஏற்பட்டது. அண்ணாந்து அந்த மரத்தையே பார்த்தேன். மிக உயரத்தில் அதன் இலைகள் தகடுதகடாக அசைந்தன. அந்த மரத்தில் பறவைகள் தவிர வேறு எந்த உயிரும் போக முடியாது என்று பட்டது. மாமியின் கண்கள் நினைவுக்கு வந்தன. புதிய பிளேடு நுனி மாதிரி ஒரு கூர்மை. ஒருவிதமான தந்திரம். அவள் ஒருபோதும் குழலிசை கேட்டு காட்டுக்குப் போகமாட்டாள். குழலிசையே அவள் காதில் விழாது. எனக்குத் தெரிந்த

பெண்களையெல்லாம் நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தேன். குழலிசையால் கவரப்படுபவர்கள் எவருமே இல்லை. சந்திரிகை, ரமணன் காதல் கதையைச் சொன்னால் புரிந்துகொள்பவர்கள்கூட எவருமில்லை. அப்படிப்பட்ட பெண்கள் கதைகளில்தான் வருகிறார்கள். சரத்சந்திரர் கதைகளில். அவர்களுக்கு பணமே இல்லாதவனைப் பிடித்திருக்கிறது. சின்னப் பையன்களைக் கூட காதலிக்கிறார்கள். நகரங்களில் அப்படிப்பட்ட பெண்கள் இருக்கலாம். அங்கே அவர்களுக்கு காதலிப்பது தவிர வேறு பிரச்சினைகள் இல்லாமலிருக்கும். நல்ல உடைகள், நல்ல வீடுகள், நல்ல சாப்பாடு, தினசரி கேளிக்கைகள். அவர்களுக்குத்தான் காதலிக்க முடியும்.

ஓணத்திற்கு இரு வேட்டியும் ஒரு நேரியலும் எடுத்து வருடம் முழுக்க அதைத் துவைத்துத் துவைத்து உடுக்கும் அம்பிகா அக்கா நினைவுள் எழுந்தாள். முருங்கைக்கீரையும் மீனும் சமைத்து, சோறு பொங்கி, தண்ணீர் சேந்தி, பாத்திரம் கழுவி நாள் முழுக்க வேலை. வலிய பொற்றயில் வீட்டுக்கு புடவைக்காரன் போகும்போது அம்பிகா அக்கா ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்து மார்பின்மீது கை வைத்து “ஈஸ்வரா ஈஸ்வரா” என்றதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அரை நிஜார் போட்டு வாரை ஒருகையில் முந்தானை போல சரிய விட்டு மூக்கை உதடுவரை ஒழுக விட்டு நான் அவள் பின்னாலேயே நடக்கும் காலம். அம்பிகா அக்கா என்னை “போடா” என்று சலித்துப் பிடித்து விலக்கி சமையலறைக்குள் போய் “யட்சிப்பாறு... யட்சிப்பாறு. புலையனுக்கு காட்ட புடவ வாங்குதா” என்று விறகைத் தள்ளி சாதத்தைக் கிண்டிவிட்டு “எங்க போய் தொலைஞ்சானோ. அவனும் அவனுக்க வாயும். கள்ளும் பீடியும். எனக்குண்ணு தேடி எடுத்து குடுத்திருக்கே. அங்க என்னடா எடுக்கே. வை அதை. அரிப்பை எடுக்காதேண்ணு எத்தனை வாட்டி சொல்லுயது?” என்றாள்.

குழந்தை தடுக்கில் குப்புறப் புரண்டு கைகளை ‘தப்தப்’ என்று அடித்து ‘ஆக்ற் ஆக்ற்’ என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. நான் அதனருகே அமர்ந்து என் கையிலிருந்த கோலியைக் கொடுத்தேன். அதன் கைகளால் கோலியைப் பற்ற முடியவில்லை. கோலி நழுவ குழந்தை இரு வெறுங்கைகளையும் வாயில் வைத்துக் கட்டை விரல் களைக் கடித்தது. “ஆங்...” என்று ஏமாற்றத்துடன் சொல்லி, கோலிக்காக இடுப்பை அச்சாகக் கொண்டு சுழன்றது.

அம்பிகா அக்கா வேகமாக வந்து அமர்ந்து தலையைச் சுவரில் சாய்த்துக் கண்ணீர் விட்டாள். மூக்கு நன்றாகச் சிவந்திருந்தது. கழுத்தில் அடுப்புக்கரி கோடுகளாக.

குழந்தை அவளை நோக்கி கைநீட்டி ‘ங்கே’ ‘ங்கே’ என்றது.

அக்கா “சீ போ சனியனே” என்றாள். முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்து மூக்கைப் பிழிந்தாள்.

“அக்கா நீ எதுக்கு கரயுதே?”

அக்கா “ப்ச” என்றாள்.

“அண்ணா உன்னை திட்டினாரா?”

அக்கா பிள்ளையை எடுத்து மடிமீது போட்டுத் தொடையைக் குதிக்க வைத்தாள். அதன் குரல் அலைபாய்ந்தது. கைகளைத் தாறுமாறாக ஆட்டி அவள் மார்பை நோக்கி எம்பியது. அக்கா ஜாக்கெட்டை அப்படியே தூக்கி ஒற்றை மார்பை வெளியே எடுத்து காம்பை அதன் வாயில் வைத்தாள். குழந்தை கைகளை ஜாக்கெட் மீது வைத்து கால்கட்டை விரலை நெளித்துக் குடிக்க ஆரம்பித்தது. அவள் மார்புகளுக்கு முன்பெல்லாம் நன்றாக முற்றிய காய்களின் பளபளப்பு. இப்போது காம்புக்கு மேல் சுருக்கங்கள் தெரிந்தன.

“என்னடா?”

“இல்ல.”

“வீட்டுக்குப் போ. பிறவு வா.”

“அக்கா உனக்க இது உப்புமாங்கா பரணி மாதிரி இருக்கு.”

அக்கா சிரித்துவிட்டாள். “போடா” என்றாள்.

“உள்ளதுதான் அக்கா. மேல வெள்ளை. நுனியில காப்பி கலர். பாத்தியா?”

அக்கா சிரித்தபடி “இங்க வா” என்றாள்.

நான் அருகே போனதும் என் தலையை வருடி “எனக்கு பச்சைப் பட்டு சாரி இருக்கே தெரியுமா?” என்றாள்.

பல தடவை பார்த்ததுதான், ஆனால் நான் பார்க்க விரும்பி னேன்.

“பளபளான்னுட்டு இருக்குமே?”

“இரு, காட்டுறேன்” என்று எழுந்து குழந்தையைத் தோளில் சாத்திக்கொண்டு உள் அறைக்குப் போனாள்.

அவள் பாறசாலையிலிருந்து கல்யாணமாகி வரும்போது கொண்டுவந்த டிரங்குப்பெட்டி. அதற்குள் பாச்சா உருண்டை வாசனை இருக்காது.

தாழம்பூ வாசனை இருக்கும். அக்கா தாழம் பூவின் உள்ளே உள்ள குடலையை அதில் போட்டு வைப்பாள். அம்மா எங்கள் டிரங்குபெட்டியைத் திறந்தால்தான் எனக்குக் குமட்டும். நான் எம்பிப் பார்த்தபடி தள்ளி நின்றேன்.

“வா காட்டுதேன்.”

நான் அருகே போய் எட்டிப் பார்த்தேன். உள்ளே சிவப்பு நிற பெயின்ட். வெள்ளிக்கரை போட்ட பட்டுப் புடவையை அக்கா வெளியே எடுத்தாள். இரண்டு தகரடப்பாக்களை விலக்கி ஒரு சிறு மரச்சம்புடத்தை எடுத்து அதிலிருந்து இரண்டு கிளிப்புகளை எடுத்தாள்.

“அக்கா அது என்னக்கா?”

“எது?”

“சிவப்பா இருக்கு?”

“அது ஒரு பொட்டலம். அது வேற. வா, சாரியை காட்டுதேன்.” அக்கா வெளியே வந்து வெளிச்சத்தில் புடவையைப் பிரித்தாள். அது பட்டுப் புடவைமாதிரி இல்லை. வரிவரியாக இருந்தது. அந்த சந்தேகத்தை ஏற்கனவே சொல்லப்போய் அக்கா என்னை மண்டையில் ஓங்கிக் குட்டியிருக்கிறாள். அக்கா குழந்தையை மீண்டும் தடுக்கில் போட்டுவிட்டு புடவையை நன்றாக விரித்தாள். “நல்ல அசல் வெள்ளி சரிகையாக்கும். வலிய அம்மாவன் திருவனந்தபுரம் போயி வாங்கி வந்தது. அன்னைக்கு ஊரிலே இதப் பத்தித்தான் பேச்சு. ஒரு நூறு பெண்ணுங்க பாக்க வந்திருப்பாங்க. ஒவ்வொருத்தி கண்ணிலயும் ஒரு பிடி தீ எரியுது. அம்மா சொன்னா ‘அம்பி நீ போய் உள்ள அடுப்பில தீயப் பாரு’ எண்ணு. நான் உள்ள போனதும் சங்கரி சித்தி எனக்கு சுத்திப் போட்டா. வத்தல் பொசுங்கினதும் சாரிய பாத்திட்டிருந்த பெண்ணுங்களுக்கு தும்மல். வேங்கவிளைக்காரி பாரிஜாதத்துக்கு சங்கதி பிடிக்கெடச்சுப் போட்டுது. அவ பெரிய கள்ளியாக்கும். ‘வாடியே போலாம்’ எண்ணு எந்திரிச்சு போற போக்கில் ‘இப்பல்லாம் அலுமினியம் கரை வந்திட்டுதுண்ணு எனக்கு நாத்தனா சொன்னா. அச்சு அசல் வெள்ளி மாதிரி இருக்கும். அஞ்சு வருசத்தில பல்ல காட்டிப் போடும்னு’ காதில விழுத மாதிரி சொல்லிப்போட்டு போனா.”

அம்பிகா அக்கா புடவையைத் தோளில் போட்டாள். “நல்ல குளுந்த பச்சை நெறம். கொளத்தங்கரை பாசி மாதிரி. கொளத்தங்கரை பாசிய நல்ல வெடிகாலையில் பாத்தா இருக்குமே அது மாதிரி இல்லியா?”

“ஆமா அக்கா. பச்சைக்கிளி மாதிரி.”

“போடா அது கிளிப்பச்சை. கிளிப்பச்சை பட்டுக்கு லாயக்குப்படாது. எனக்கு மாமா இந்தப் பச்சைதான் வேணும் எண்ணு நெய்யாற்றங்கரையில் கடகடயா ஏறி வாங்கிட்டு வந்தாவ.”

அக்கா தன் முகத்தைக் கையால் வருடினாள். “இருடா இந்தா வச்சுக்கோ. கீழே படப்பிடாது” என்று ஓடிப்போய் கொல்லையில் சோப்பு போட்டு முகம் கழுவினாள். தண்ணீரை கழுத்திலும் மார்பிலும் விட்டு முந்தானையில் துடைத்தாள். உள்ளே வந்து வேட்டியைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு பட்டுப் புடவையை வாங்கினாள்.

“அய்யோடா கதவு அப்பிடி தெறந்துல்லா கிடக்கு. போயி சாத்து மக்கா. வல்ல அறுதலியும் கேறி வந்து போடுவா” என்றபடி அவசரமாகப் புடவையைச் சுற்றினாள். நான் ஓடிப்போய் சாத்தி வந்தேன். “கீழே பிடி குட்டி. உப்புமாங்கா பரணியெல்லாம் பிறவு பாக்கலாம். பிடிச்ச இழுக்காத, அறிவு” என்றாள்.

நான் கொசுவங்களை சரி செய்தேன். அக்கா திரும்பித் திரும்பி அழகு பார்த்துவிட்டு “டேய் அந்தக் கண்ணாடியெ எடு” என்றாள்.

கண்ணாடி நாற்பது பக்க நோட்டு அளவுதான் இருந்தது.

“நல்லா காட்டுடே” என்று திரும்பித் திரும்பி காட்டினாள். நான் தேர்ந்த புகைப்பட நிபுணன் போல பல முலைகளுக்கு ஓடி கண்ணாடி காட்டினேன்.

“எப்பிடி இருக்குடா?”

“நீ கல்யாணப் பெண்ணு மாதிரி இருக்கே.”

அக்கா என்னை வலிக்காமல் அடித்து “போடா” என்றாள்.

“அய்யோ அடுப்பு கரியுதே. டேய் அடுப்பில ஒரு பாத்திரம் தண்ணிய விட்டுட்டு வாடா, கண்ணில்லே?”

தண்ணீர் விட்டுவிட்டு நான் வந்தபோது அக்கா கண்ணாடியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். முகம் கனத்துக் கலங்கியிருந்தது. நான் ஓசையின்றிப் பார்த்து நின்றேன். அக்கா உதடுகளை இறுக்கினாள். தொண்டை அசைந்தபடியே இருந்தது. சட்டென்று கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தது. மார்பை கைகளால் பற்றியபடி அவள் எழுப்பிய மெல்லிய கேவல் ஒலி என்னை என்னவோ செய்தது.

பறவைகளின் இரைச்சல் தூக்கம் முழுக்க ஒலிக்க அந்த மரத்தடியிலேயே கிடந்தேன். அவ்வப்போது அங்கே கிடக்கும் நினைவு வந்தாலும்

எண்ணங்கள் ஒழுங்கற்று சித்திர அலைகளாகச் சென்றபடியே இருந்தன. என்னருகே ஓசையின்றி யாரோ வருவது போலிருந்தது. கண்களைத் திறக்கவும் எழுந்து பார்க்கவும் என் எச்சரிக்கையுணர்வு என்னைத் தூண்டியபடியே இருந்தாலும் தூக்கம் மென்மையான சவ்வுத்தாளால் என்னை மூடித் தரையோடு அழுத்தியது. நினைப்புகளைக் கூட மூடிய சவ்வு. ஒரு அடர்த்தியான பசைக்குள் விழுந்து கிடப்பது போல. மீண்டும் தூக்கம். வெகுநேரம். அல்லது சில கணங்கள். என்னருகே யாரோ நிற்பதையும், மூச்சுக் காற்று ஒலிப்பதையும் கேட்டேன். அது ஒரு செந்நாய். அதை கனவிலா நனவிலா பார்த்தேன் என்று தெரியவில்லை. செந்நாய் என்னை முகர்ந்து பார்த்தது. மெல்ல என் வயிற்றைக் கவ்விக் கிழித்து குடலைப் பற்றி வெளியே இழுத்தது. நான் படுத்தபடியே 'சூ சூ' என்று சொன்னேனே ஒழிய அதை சும்மாதான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். குடல் தலையணைக்குள்ளிருந்து செம்புடவை போல வெளிப்பட்டது. செந்நாய் கால்களைப் பின்னுக்குத் தூக்கி வைத்து அதை இழுத்து இழுத்துச் சென்றது. புரண்டு படுத்தேன். யாரோ மெல்ல ஏதோ பாடும் ஒலி. ஒரு கணத்தில் என் உடல் புல்லரித்துவிட்டது. அது உண்மையிலேயே கேட்ட குரல்தான். பெண் குரல். எழ முயன்றேன். குடலை இழுத்து இழுத்து எடுத்தேன். புதர்களில் சிக்கியிருந்தது. இழுத்து இழுத்து இழுத்து... சீக்கிரம். யார் அது. இழு. என்ன அபத்தம் இது என்று தோன்றிப் பாய்ந்து எழுந்தேன். ஒரு கணம் எங்கிருக்கிறேன் என்றே புரியவில்லை.

கனக்கும் தலையுடன் எழுந்து சுற்றும் பார்த்தேன். தொலைவில் ஏழெட்டு அணில்கள் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. கண்ணாடிக் குழல்கள் போல ஒளி பல இடங்களில் தலைக்கு மேலேயிருந்த இலைக் கூரையிலிருந்து இறங்கி தரையில் விரிந்திருந்த பசும்புல் மீது விழுந்து கிடந்தது.

எங்கும் நிரம்பிய பசுமையில் விழுந்தமையால் ஒளிகூட பச்சை நிறமாக இருந்தது. காடு முற்றிலும் மாறி அதற்குள் பலவிதமான நிழல்கள் நிரம்பியிருந்தன. ஒளிவட்டங்கள் இலைகள்மீது சிதறிப் பரவியிருந்தன. வெளிப்பச்சை ஒளி. கரும்பச்சை நிழல். ஆமாம், ஒரு குரலைக் கேட்டேன். உண்மையிலேயே கேட்டேன். பெண்குரல் அது. தனக்குத்தானே முனக்கிகொண்ட ஏதோ பாடலின் வரிகள். யார்? நான் ஓடிவந்து வட்டமான வெளியின் விளிம்பை அடைந்து காட்டை உற்றுப் பார்த்தேன். யாருமில்லை. "யாரு?" என்றேன்.

உரக்க "யாரு? இங்க யாரு?" என்று கூவினேன். யாரும் பதில் கூறவில்லை. தலைக்கு மேலே கேட்ட பறவைகளின் ஒலி மட்டும் சற்று

சுருதி கலைந்து மெல்ல மீண்டது. பிரமையா? கனவுதானா? இல்லை, கனவைத் தனியாகவே அறிய முடிகிறது. இது கனவு அல்ல. யாரோ வந்து சென்றார்கள். யார்? ஆனால் எங்கும் எவரும் தென்படவில்லை. இந்தக் காட்டுக்குள் பெண் குரல். தனித்த பெண். என் வயிறு அதிர்ந்தது. நான் எப்படி விழாமலிருந்தேன் என்றே தெரியவில்லை. துடிக்கும் தொடைகளுடன் சில கணங்கள் நின்று பிறகு மீண்டு எதிர்த்திசையில் என்னைச் செலுத்தினேன்.

அத்தியாயம். 4

முப்பத்தைந்து வருடங்களாக அந்தக் கனவு திரும்பத்திரும்ப வருகிறது. அடர்ந்த காட்டில் திசையறியாமல் பதைத்துத் திரும்பித் திரும்பி விரைகிறேன். புதர்களை விலக்கியபடி ஊடுருவுகிறேன். காலடியில் தழையும் செத்தையும் மிதிபடுகின்றன. முகத்தில் இலைகள் உரசுகின்றன. கால்கள் கொடிகளில் மாட்டித் தள்ளாடித் தடுமாறி விழுந்து உடைகளை முட்களிடமிருந்து விலக்கி விலக்கி... பிறகு விழித்துக் கொள்வேன். ஒரு விதத்தில் அக்கனவு அப்போது நான் மாட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஏதாவது சிக்கலை உடனடியாக நினைவுக்குக் கொண்டுவரும். கான்ட்ராக்ட் வேலைகள் அரசியல்வாதிகளின் பினாமிகளால் கையகப்படுத்தப்பட்ட காலம். சம்பிரதாயமான கான்ட்ராக்டர்கள் வேறு வேலைகளுக்கு ஒதுங்கி னார்கள். நான் மண்ணெண்ணை லைசன்ஸ் எடுத்து எக்கச்சக்கமாக மாட்டி பெரும்பகுதி சொத்தை இழந்தேன். பிறகு மீண்டும் கட்டு மானத்துக்குப் போனேன். வீடுகள் கட்டி விற்பது. அதில் சிறிது பணம் பார்த்தேன். மத்திய அரசுக்காக கட்டிடங்கள் கட்டிய பில் அறுபது லட்சம் சிக்கலில் மாட்டி ஒரு வருடம் அலைக்கழித்தது. பணம் கையில் வந்தபோது அது கடன்களின் வட்டிக்கே போத வில்லை. எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டு நாகர்கோவிலில் வாடகை வீட்டில் குடியேறினேன். கொஞ்சநாள் சும்மா திரிந்தேன். அமெரிக்காவிலிருந்து என் மனைவியின் அண்ணா இரண்டு லட்சம் அனுப்பினார். அதை வைத்து ஒரு பெட்டிக் கடை தொடங்கினேன். மிஞ்சிய வாழ்நாள் முழுக்க எந்த புதிய விஷயத்தையும் செய்ய வில்லை. எல்லாத் திசைகளிலும் துரதிர்ஷ்டம் காத்திருப்பதுபோல இருந்தது. பையன்கள் பெரிதாகி ஒருவன் எலக்ட்ரிக் கடை வைத்தான். சின்னவனுக்கு கேரளத்தில் ரப்பர் போர்டில் வேலை கிடைத்தது. பெண்ணுக்கு திருமணமான மறுவருடம் மனைவி போய்ச் சேர்ந்தாள். காடு பெருகிப் பெருகிச் சென்றது. ஒருபோதும் மீள முடியவில்லை. பிறகு தெரிந்தது இந்தக் காட்டில் எவரும் ஒருபோதும் புறப்பட்ட இடத்திற்கு மீளமுடியாது என்று. காட்டின் மறுமுனை இப்போது தெரிகிறது. அது ஒரு வெட்டவெளி. பாலைவனமல்ல.

வானமோ பூமியோ இல்லாத, காற்று மட்டும் உலவுகிற சூனிய வெளி. அங்கேதான் மனிதர்கள் போய் விழுகிறார்கள். காற்றில் கற்பூரமாகக் கரைந்து போகிறார்கள். மணத்தை காற்று சில கணங்களில் கரைத்து வானம் முழுக்க பரப்பி முடிவின் மையில் இல்லாமலாக்கி விடுகிறது.

அன்று காட்டில் ஒருகணம் நிலைபதறிச் சற்றுதூரம் ஓடியதுமே நான் மிகப் பத்திரமாக பாதுகாத்து வைத்திருந்த திசையுணர்வு எங்கோ நழுவி விழுந்துவிட்டது. மூச்சிளைக்க நின்றதும் வழி தவறிவிட்டேன் என்று புரிந்துகொண்டேன். காடு என்பது ஒவ்வொரு கணமும் புதிதாக மாறியபடியே இருக்கக்கூடிய ஓர் இடம். அதேசமயம் ஒவ்வொரு இடமும் ஏற்கனவே பார்த்தது போலவும் இருக்கும். காடு திசைகள் இல்லாதது. ஏனெனில் மொத்தக் காடுமே வானம் என்ற ஒரே திசையை நோக்கி எழுந்து கொண்டிருப்பது. பெரும் மரங்கள் முதல் சிறு புற்கள் வரை கிடைத்த இடைவெளிகளையெல்லாம் நிரப்பியபடி வானம் நோக்கி எம்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கே பக்கவாட்டில் திசை தேடும் மனிதன் அபத்தமான ஓர் அந்நியன்.

அந்தப் பெரிய மரத்தடிக்கு மீண்டும் செல்ல விரும்பினேன். அங்கிருந்து மீண்டு சென்றுவிட முடியும். எப்படி வந்தேனோ அப்படியே நேர் எதிராகத் திரும்பி கவனமாக நடந்தேன். ஆனால் ஆளுயரக் காட்டுச் சேம்புச் செடிகள் யானைக் காதுகள்போல செம்புள்ளிகள் பரவிய இலைகளை அசைத்தபடி ஆக்ரமித்த ஒரு சதுப்புக்குழியையே சென்றடைந்தேன். எது கிழக்கு என்று யோசித் தேன். வரும்போது என் முகத்தில் இளவெயிலடிக்கும். ஆகவே காடு கிழக்கு திசை. எனவே இப்போது மேற்காகத் திரும்பவேண்டும். ஆனால் மேற்கு திசை தெரிய வேண்டுமானால் சூரியனைப் பார்க்க வேண்டும். ஒன்று தோன்றியது. இது இன்னும் முற்பகல்தான். ஆகவே ஒளிக்குழாய்கள் எந்த திசையிலிருந்து சரிந்துள்ளனவோ அது கிழக்கு. மறுகணம் கவனித்தேன், காட்டில் ஒளி எல்லா திசைகளிலும் சரிந்து கிடப்பதை. சதுப்பின் அருகே விழுந்து கிடந்த ஒரு பெரிய மரத்தில் அமர்ந்துவிட்டேன். திசைகளைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் நினைவுகூர்ந்தேன். எந்தத் திசையில் செல்வது என்று முடிவெடுக்க முடியவில்லை.

திடீரென்று நீரோடைபோகும் திசையில் போகலாம் என்று தோன்றியது. எல்லா நீரும் சரிந்து கீழே பெரிய கால்வாயைத்தான் சென்று சேரும். அங்கிருந்து சிறு வாய்க்காலை அடைந்து விடலாம். ஆனால் நீர் ஓடும் ஒலியே கேட்கவில்லை. காடு முழுக்கத் தரையில் சரசரவென ஈரம் ஊறியது. ஆனால் தண்ணீர் ஓடவில்லை. பெரு மூச்சுடன் எழுந்தேன். உட்கார்ந்திருப்பதைவிட நடக்கலாம். நல்ல வேளையாக இது முற்பகல்.

இன்னும் நேரமிருக்கிறது. இருட்டி விட்டால்? அதைக் கற்பனை செய்யவே முடியவில்லை. நேரமிருக்கிறது. அப்படி ஒருபோதும் ஆகாது. இது ஒன்றும் பயங்கரக் காடு இல்லை. சாதாரணமான மலையடிவாரக் காடுதான்.

புதர்களை விலக்கி விலக்கி நடக்கும்போது எனக்கு நானே நம்பிக்கையூட்டும் பொருட்டு மனதில் பேசியபடியே சென்றேன். எந்தக் கணத்திலும் நான் வெளியேறும் வழியைக் கண்டடையக் கூடும். உடனே எல்லா பயங்களும் சட்டென்று இல்லாமலாகி 'அட' என்று புன்னகை வரும். பயம் விலகிய பிறகு பயப்பட்டதை நினைப்பது மிக வேடிக்கையான அனுபவம். யார் கண்டது இந்தக் காடே மிகச்சிறிய பகுதியாக இருக்கலாம். மிக அருகே சாலை போகலாம். ஆனால் களைப்பு என் உடலைக் கவ்விய பிறகும் கூட நான் எந்த வழியையும் கண்டடையவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் மரங்கள், கொடிகள் பின்னிக் கவ்விய அடிமரங்களுடன் கிளைகளில் புதர் புதராக இலைச்சுமையுடன் ஒன்றோடொன்று இடித்து நெருக்கி நின்றன. ஒரு மரத்திலிருந்து விழுதுகள் தொங்கின. ஆனால் அது ஆலமரம் போலவே இல்லை. சில இடங்களில் காட்டு நிலம் மேலேறியது. மரங்கள் வழியாக அதை ஏறித் தாண்டினேன். இத்தனை மரங்கள் எப்படி முறிந்து விழுந்தன? மிகப் பெரிய மரங்கள், கிளைகள், சிறிய மரங்கள் எல்லாம் விழுந்து பலவிதமாக மட்கிக்கொண்டிருந்தன. மட்கிய மரங்களின் மீது கரிய பேனாக்கள் போல அட்டைகள் ஊர்ந்தன. தற்செயலாக பசி நினைப்பு வந்தது. மறுகணமே வயிற்றை முறுக்கியபடி பசித்தது. காட்டில் எதைச் சாப்பிடுவது என்று தெரியவில்லை. அந்தக் கோணத்தில் பார்க்கவே யில்லை.

வெளியேறும் வழியைத் தேடுவதை விட்டுவிட்டு எதைச் சாப்பிட முடியும் என்று பார்க்க ஆரம்பித்தேன். மீண்டும் மீண்டும் வேங்கையும் கோங்கும் புங்கமும் மஞ்சனாத்தியும் பூவரசும்தான் கண்ணில் பட்டன. அவற்றின் தளிர்களை உண்ணலாமா என்று தெரியவில்லை. ஒரு தளிரை ஒடித்து முகர்ந்து பார்த்தேன். விபரீதமான மணம் வந்தது. ஒரு மரத்தில் ஏறிச் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். இலைகளை ஊடுருவி எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. மீண்டும் நடந்தேன். பயம் எழ ஆரம்பித்தது. பசித்துக் களைத்து நடக்க முடியாமல் ஆகப்போகிறது. மயங்கி விழுந்துவிட்டால் அதைவிட ஆபத்து ஏதுமில்லை. கால்கைகள் உதறத் தொடங்கின. அப்படி யெல்லாம் ஆகாது. ஒருவேளை உணவுதான் தவறியிருக்கிறது. மூன்றுவேளை வரை ஒரு மனிதன் எதையும் சாப்பிடாமல் சக்தியை இழக்காமல் இருக்க முடியும்.

இப்பகுதியில் இருக்கச் சாத்தியமான ஒரே உணவு மரவள்ளிதான். மரவள்ளியின் ஐந்து விரல் கரங்கள் போல விரிந்த இலைகளுக்காக என் கண்கள் தேடின. ஒருமுறை உடல் அதிர நான் மரவள்ளி இலையைக் கண்டு அருகே ஓடினேன். அது இலவமரத்தின் சிறிய செடி. ஒருகணம் நிராசையில் கண்ணீர் மல்கினேன்.

இரு மேடுகள் ஏறியபோது ஒரு சரிவு முழுக்க பிறுத்திப் புதர்களைக் கண்டேன். அருகே நெருங்க முடியவில்லை. அன்னாசிப் பழங்கள் எதுவும் கண்ணில் படவில்லை. பிறுத்தி அத்தனை அடர்த்தியாக மண்டி நான் பார்த்ததேயில்லை. சற்றுத் தொலைவில் ஒரு காய் கண்ணில் பட்டது. பிறகு மளமளவென காய்களும் பழங்களும் தெரிந்தன. ஆனால் நெருங்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. முட்களை ஒதுக்கிச் சற்று உள்ளே நுழையப் பார்த்தேன். முடியவில்லை. ஒரு பிறுத்தியை இலையைப்பற்றி இழுத்துப் பிடுங்கினேன். ஏழெட்டு மூடு பிறுத்திகள் சேர்ந்து கிளம்பி வந்தன. சரசரவென ஒரு பாம்பு என் காலை உரசியபடி சென்றது. விதிர்விதிர்த்து குதித்து விலகினேன். உடல் சமநிலையடையச் சற்று நேரம் பிடித்தது. பிறுத்தியின் நடுவேயுள்ள இலைகளைப் பிய்த்து அடியில் இருந்த குருத்தைத் தின்றேன். பசிக்கும் தாகத்திற்கும் இதமாக இருந்தது. ஓரளவு பசி தணிந்ததும் சுற்றிலும் பார்த்தேன். ஒரு நீள மரக்கிளையைக் கண்டு அதை ஓடித்து, கொக்கி வைத்துக் கட்டி தொரட்டி செய்து நீட்டி ஒரு அன்னாசிப் பழத்தில் மாட்டி இழுத்தேன். பிறுத்தி அப்படியே கும்பலாகக் கிளம்பி வந்தது. சரசரவென்று உள்ளே இரு பாம்புகள் ஓடின. அப்படியே விட்டு விட்டு விலகி ஒரு சரிந்த மரத்தில் ஏறிக் கொண்டேன். பழங்களைப் பறிக்க முற்படுவது ஆபத்து என்று தெளிவாகியது. மீண்டும் பிறுத்தி இலைகளைப் பறித்து குருத்துக்களைத் தின்றேன். திகட்டி வாயில் வந்ததும் நிறுத்திக்கொண்டேன். சிறுநீர் கழித்துவிட்டு எதிர்த் திசைக்கு நடந்தேன்.

இப்போது முற்றிலும் திசையும் வழியும் தவறி விட்டிருந்தன. ஏன் நடக்கிறேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. முற்றிலும் புதிய இடத்திற்கு வந்துவிட்டதுபோல உணர்ந்தேன். ஆனால் ஏதோ தோன்றி திரும்பியபோது அந்த சேம்புப் புதரை வலது பக்கம் பார்த்தேன். சற்று பள்ளத்தில் இருந்தது அது. நான் உட்கார்ந்திருந்த, சரிந்து விழுந்த மரம் தெரிந்தது. வினோதமான ஒரு ஒலியை அப்போது கவனித்தேன். சீரான உறுமல்போல. வால்வ் ரேடியோ உறுமும் ஒலியை சற்று உச்சத்தில் வைத்ததுபோல. கீழே கூர்ந்து பார்த்தேன். சேம்பு இலைகளுக்கு அடியில் சேற்றுப்பரப்பில் கருமையாக சாணிக் குவியல்கள் தெரிந்தன.

சாணிக் குவியல்களல்ல; பன்றிகள். ஒன்றோடொன்று ஒட்டி, முதுகுகள் மட்டும் வெளியே இருக்க கால்களையும் முகங்களையும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருத்தி மறைத்து அவை படுத்திருந்தன. ஐம்பது பன்றிகளுக்கு மேல் இருக்கும். பார்க்கப் பார்க்க மேலும் தெரிந்தன. வியர்த்து விட்டேன். அவற்றுக்கு மிக அருகே அமர்ந்திருக்கிறேன். ஏதாவது ஒரு ஒலியில் அவை மிரண்டு கிளம்பியிருந்தால் இந்நேரம் சதைத்துணுக்குகளாக மரங்களிலும் இலைகளிலும் பரவியிருப்பேன்.

இப்படி அலைவதில் பொருளில்லை. ஏதாவது செய்தாக வேண்டும். வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஆனால் என்னுடைய எந்தத் திட்டத்திற்கும் பொருள் இல்லை என்று உடனே தெரிந்தது. மனம் தளர்ந்து மரத்தடியில் அமர்ந்தேன். சில கணங்களில் எண்ணங்கள் பறவைகள் மரத்தில் அணைவதுபோல அடங்கியதும் வலதுபக்கமாக நடந்து போகலாம் என்று பட்டது. உள்ளுணர்வு போல. அதை நம்புவது தவிர வேறு வழியே இல்லை. வலது பக்கமாகத் திரும்பி மேடு வழியாக நடந்து செல்லச் செல்லக் கீழே முன்னூறு பன்றிகளுக்கு மேல் இருக்கும் என்பதைக் கவனித்தேன். ஒன்றுகூட விழித்திருக்கவில்லை. வெகுதூரம் சென்றிருப்பேன். காடு மேலும் அடர்த்தி பெற ஆரம்பிப்பதாகப் பட்டது. ஒலிகள் மாறு பட்டிருந்தன. உள்காடு நோக்கிச் செல்கிறேனா என்ன? இல்லை, பொழுது சாய ஆரம்பித்துவிட்டது. மதியம் தாண்டி விட்டது. இன்னும் சில மணி நேரத்தில் இருட்டிவிடும். இருட்டில் இந்தக் காட்டில் அகப்பட்டால் உயிருடன் மீள்வது சிரமம். இந்த இலைப் புதர்களின் வழியாக ஊனுண்ணிகள் கிளம்பி வரலாம். இதோ என் கையருகேகூட ஒரு சிறுத்தையோ கரடியோ தூங்கிக்கொண்டிருக்கலாம்.

எனக்கு வந்தது உள்ளுணர்வல்ல. வலதுகைப் பழக்கம் உள்ளவர்கள் வலதுகைப் பக்கமாகத்தான் எப்போதும் திரும்பு கிறார்கள். அதை நம்பி வெகுதூரம் வந்துவிட்டேன். என்ன செய்வது? திரும்புவதுதான் ஒரே வழி. குறைந்தது அந்தப் பன்றிக் குழி வரையாவது திரும்பிச் சென்றுவிடலாம். அங்கிருந்து அந்த உயர்ந்த மரத்திற்கான தூரம் குறைவு. அந்த மரம்தான் கலங்கரை விளக்கு. ஆனால் இத்தனை தூரம் அலைந்த பிறகு என்னால் அந்த மரத்திலிருந்து மட்டும் வெளியே போக வழி கண்டுபிடிக்க முடியுமா? வந்த வழியில்தான் திரும்ப நடக்கிறேனா? இல்லை. இது வேறு இடம். வரும்போது வெளியேறுகிறேன் என்ற உணர்வால் அவ்வழியை நினைவில் பதிக்கவில்லை. இந்தப் பெரிய மரத்தை நான் முன்பு பார்க்கவேயில்லை. பெணம்புளிமரம். பெண மாங்காய்கள் தரையில் கிடக்கின்றனவா என்று பார்த்தேன். தரை யெல்லாம் ஒரே புதர். நானே விழுந்து கிடந்தால்கூட வெளியே தெரியாது. வேறு

இடம். வேறுவகை மரங்கள். எத்தனை தூரம் தள்ளி வந்திருப்பேன்? வெகுநேரமாக மாற்றி மாற்றி நடக்கிறேன். இத்தனை தூரமும் நேர்வழியாக இருந்தால், நான் காட்டுக்குள் பல மைல் தூரம் வந்துவிட்டேன். வழி தெரிந்தால்கூட மீண்டும் இரவுக்குள் போய்ச் சேர்ந்துவிடமுடியாது. கால்கள் கடுத்தன. அப்படியே ஒரு மரத்தின் வேர்களில் அமர்ந்து தரையிலிருந்த இலை களைப் பிய்த்து வீசினேன். சட்டென்று குமட்டியபடி வாந்தி வந்தது. எடுத்து முடித்தும் வயிறு அதிர்ந்தபடி இருந்தது. பிறுத்தியின் குருத்து வயிற்றுக்குள் சென்றதுமே மஞ்சள் நிறமாக மாறி விட்டிருந்தது.

எழுந்து மீண்டும் நடந்தேன். இம்முறை வெறி ஏறியிருந்தது. உடல் களைத்து எந்த நிமிடமும் நான் கீழே விழுந்துவிடலாம் என்று இருந்தபோதும் வெறிதான் என்னை நடக்க வைத்தது. ஒருவேளை உடலுக்குப் பலமில்லை என்பதனால்தான் அந்த வெறி ஏற்பட்டிருக்கலாம். சற்று நேரத்தில் பசியை உணர்ந்தேன். முதலில் வந்ததுபோல பசி மெதுவாக வயிற்றுச் சதைகளில் பற்றிக்கொண்டு எரிந்து மேலெழவில்லை. மண்எண்ணையில் பற்றுவதுபோல திப்பென்று ஏறியது. பிறகு உடல் முழுக்கப் பரவி சில கணங் களுக்குள் பசி குடலை முறுக்கிப் பிழிந்து வலி எழுந்தது. பசியில்கூட குமட்டல் எழ முடியுமென்று உணர்ந்தேன். விழுந்து விடுவேன் என்று பட்டது. குறுநரிக் கூட்டம் என்னைக் கிழித்துத் தின்பதைக் கற்பனை செய்தேன். குடலைக் கடித்து இழுத்து இழுத்து...

மேலும் வேகமாக நடந்து செல்ல முயன்றேன். ஒரு கணத்தில் பூமி என்னை விசையுடன் இழுப்பது போலப் பட்டது. என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. மறுகணம் நான் தரையில் குப்புறக் கிடந்தேன். தரையிலிருந்த புதர்களின் இலை வாயில் கடி பட்டிருந்தது. மெல்ல எழுந்து ஒரு சில நிமிடங்கள் பேதலித்து அமர்ந் திருந்தேன். பறவையொலிகள் மிக உரக்கக் கேட்டன. தலைக்கு மேல் பல்லாயிரம் பறவைகள் சண்டையிடுவது போல. காட்டுக்குள் என் கண் பழகியமையினால்தான் நான் மரங்களையும் புதர்களையும் காண்கிறேன் என்று உணர்ந்தேன். மற்றபடி இருள் கவிந்துவிட்டது. அப்படி எண்ணிய பிறகு பார்த்தால் இலைகள் பச்சை நிறமாகத் தெரியவில்லை. வெறுமே நிழல்களாகத்தான் தெரிகின்றன என்று தோன்றியது. அவ்வளவுதான், இனி மீள முடியாது. மனம் தன்னிரக்க நினைப்புகள் வழியாக நகர்ந்தது. என் பிணத்தைப் பார்த்தேன். அப்பாவும் அம்மாவும் கதறி மார்பிலடித்துக்கொண்டு அழுகி றார்கள். குட்டப்பன் அழுகிறான். பலராமன் அண்ணா அழுகிறார். நான் கண்ணீர்

விடுவதை உணர்ந்ததும் எனக்கு தடையற்ற அழுகை எழுந்தது.

அழுது முடித்ததும் ஒருவிதமான அமைதி ஏற்பட்டது. இனி செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. இன்னும் எவ்வளவு நேரம் என்று தெரியாது. சிறுத்தையோ செந்நாயோ கரடியோ என்னைப் பிடிப்பதுவரை நான் உயிர் வாழலாம். அதுவரை நிதானமாக, முழு உணர்வுடன் இருக்கவேண்டும். அடிவயிற்றில் கரையும் பீதியை அனுபவித்தபடி அங்கேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். அந்தப் பீதிகூட நன்றாகத்தான் இருந்தது. அதுபோல புலன்கள் முழுக்க உச்சகட்ட விழிப்பு நிலையில் இருக்கும் ஒரு தருணம் எனக்கு அபூர்வமாக, சில கணங்களுக்கு மட்டுமே வாய்த்திருக்கிறது. இப்போது ஒரு சிறுத்தை வந்தால்... சிறுத்தை வேண்டாம்; அது பூனை வகை; எலியைக் காலை முறித்து ஓடவிட்டுத் தாவிப் பிடித்து விளையாடும். செந்நாய் பிய்த்துப் போடும். யானை வர வேண்டும். ஒரே மிதியில் கூழாக்கிவிடும். ஒன்றும் நினைவிருக்காது. ஒரு கணத்தை பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு தாண்டிவிட்டால் போதும். புதர் அசைந்தது. சருகுகள் நெரிபடும் ஒலி. பயத்தில் எழுந்து விட்டேன். சிறுநீர்த் துளிகள் தொடையைச் சூடாக நனைத்தபடி இறங்கின. ஒலி நெருங்கியதும் என்னை மீறி மரத்தில் ஏறப் போனேன். கால் வைத்த செத்த கிளை ஒடிந்தது. கை சிராய்க்க விழுந்து எழுந்து நிற்கவும் புதர் இலைகளை மீறி ஒரு மிளா தென் படவும் சரியாக இருந்தது. பழுப்புக் கண்களால் பார்த்தபடி அது காதுகளை அசைத்தது. நான் சில நொடிகளுக்குள் அதை அடை யாளம் கண்டுகொண்டேன். அதே மிளாதான்.

மிளா தலையை அசைத்துப் பூச்சிகளை விரட்டியது. உடலைச் சிலிர்த்தபடி முன்னால் வந்து என்னைத் தாண்டியது. என் இருப்பைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. எனக்கு மனம் மின்னியது. அது கீழே கால்வாய்க்குப் போகிறது. அதைப் பின்தொடர்ந்தேன். புதர்களில் அது எக்கணமும் மறைந்துவிடுமென்பதால் எங்கே எதை மிதிக்கிறோமென்று தெரியாமல் நடந்தேன். தொடர்ந்து அதன் வாலின் சுழற்சியைப் பார்வைமுன் நிறுத்தினேன். அத்தனை கனத்த உடலுடன் அது அவ்வளவு வேகமாகப் போவது வியப்பைத் தந்தது. நீருள் போகும் கனத்த மீன் போல அத்தனை லாகவம். நான் மீனைத் தொடர்ந்து நீந்துபவன்போல கைகால்களை வீசியபடி வாயால் மூச்சு குடித்தபடி சென்றேன். மிளா ஒரு பெரிய நுணா மரத்தைத் தாண்டியதும் என் கண்கள்மீது ஒளி பெருகிக் கொட்டியது. சில கணங்கள் ஒன்றுமே தெரியவில்லை. கைகளால் கண்களை மூடியபடி நிற்காமல் முன்னகர்ந்தேன். புதர் விரிந்த மலைச்சரிவுக்குக் கீழே ஆழத்தில் எங்கள்

கல்வெர்ட் தெரிந்தது. மாலை ஒளியில் நீரில் கண்ணாடிகள் உடைந்து
சிதறிக்கொண்டிருந்தன. புதர்களில் மிதந்து மிளா இறங்கியது. நான்
மெதுவாகத் தொய்ந்து தளர்ந்து உட்கார்ந்தேன். உடம்பெல்லாம்
எரிந்தது. வாய் உலர்ந்து தொண்டை அடைத்தது. சட்டைக் காலரின்
பக்கம் உறுத்தியது. எடுத்தபோது அது அந்த இலைக்கிரீடத்தின் எச்சம்
என்று தெரிந்து புன்னகை செய்தேன். கையில் இலை மணம். ஒருசில
துணுக்குகள் ஒட்டியிருந்தன. உரசித் தட்டினேன். அந்த வாடை
அறிமுகமானது. முகர்ந்து பார்த்ததுமே தெரிந்துவிட்டது. சர்க்கரை
வள்ளிக்கிழங்கு. நான் வந்த காடு முழுக்க ஆரம்பம் முதலே தரையை
மூடிப் படர்ந்திருந்த கொடி அதுதான்.

அத்தியாயம். 5

திருவனந்தபுரம் அரண்மனையில் இளையராஜா பாலராம வர்மாவுக்கு பதினெட்டு வயதில் தீராத வாதரோகம் வந்தது. முதலில் இடது கணுக்காலில் வீக்கமும் வலியும். அரண்மனை வைத்தியர் களின் சிகிச்சையில் மறைந்தது. ஆறு மாதம் கழித்து மீண்டும் முழங்காலில். மேக்கோடு வைத்தியரின் விசேஷ சிகிச்சையின் விளைவாக வாதம் இறங்கியது என்றாலும் ஆறு மாதம் கழித்து மீண்டும் கணுக்காலில் வந்தது. இளையராஜாவின் உடம்பு வாத கோபம் கொண்டதுதான். சிறுவயதில் பாலவாதம் வந்து குண மடைந்திருந்தார். வைத்தியர்கள் தொடர்ந்து சிகிச்சையளித்தனர். உழிச்சில், நவரக்கிழி, பலவிதமான பத்தியங்கள். சிகிச்சைக்கு என்றே ஒரு தனிக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. வைத்தியர்கள் தங்கத் தனியாக இரு சிறு கட்டிடங்கள். நான்கு வருடம் சிகிச்சை நடந்தும் இளைய ராஜா பூரண சுகம் பெறவில்லை. மெதுவாக வாதம் அடங்கி நடக்க ஆரம்பித்தபோது அவருக்கு வயது இருபத்தாறு. பிறகு ஒரு மழைக் காலத்தில் மீண்டும் வாதம் அடித்தது. கால் கீழிருந்து மேல்வரை வீங்கி யானைத் துதிக்கைபோல ஆயிற்று. இமைகளைக் கொட்டி னாலே சவுக்கடி போல வலித்தது.

கொச்சி ராஜ குடும்பத்திலிருந்து அரண்மனைக்கு வந்த இளைய மகாராணி பாகீரதி பாய் தம்புராட்டி சொன்னதன் பேரில் வடக்குமடம் நம்பூதிரி என்ற மகா வைத்தியர் அழைத்து வரப்பட்டார். இளையராஜாவை பரிசோதித்த பிறகு அவர் அது எல்லா வைத்தியர்களும் நினைத்ததுபோல ரத்தவாதமோ எலும்பு வாதமோ அல்ல என்று கண்டுபிடித்தார். அபூர்வத்திலும் அபூர்வமான நரம்புவாதம் அது. அதற்கு வாய் வழியாக மருந்து செலுத்தி னாலோ தோல் வழியாக மருந்து செலுத்தினாலோ பயனில்லை. நரம்புகள் வழியாகவே மருந்து செலுத்தவேண்டும். அதற்கு அவசியமாகத் தேவைப்பட்டது ஒரு காஞ்சிர மரக் கட்டில். இணைப்பு இல்லாத ஒற்றைப் பலகையால் ஆனது. காஞ்சிரம் வாத கண்டனத்திற்குரிய மரம் என்பதும், காஞ்சிர மரக் கட்டில் வாத நோயாளிகளுக்குரியது என்பதும்

புதிய விஷயமல்ல. அரண் மனையிலேயே ஏழெட்டு காஞ்சிரக் கட்டில்கள் இருந்தன. ஆனால் ஒரு ஆள் படுக்கும்படி அகலமான ஒற்றைப் பலகைக் காஞ்சிரம் பற்றி யாரும் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. காஞ்சிரம் ஒருபோதும் பெரிய மரமாக வளர்வதில்லை. ஐம்பது வருடமானால்தான் தென்னைமரக் கனம் வரும். ராஜ வைத்தியம் என்ற தோரணைக்காக நம்பூதிரி சொல்கிறார்; குணப்படுத்த முடியாதென்பதையே அப்படிச் சொல்கிறார் என்றார்கள். ஆனால் மகாராஜா அதை அரசாங்கத்திற்கு விடப்பட்ட சவாலாக எடுத்துக்கொண்டார். திருவிதாங்கூருக்கு கீழே வருகிற எல்லா மலை மாடம்பிகளுக்கும் ஓலை போயிற்று.

இரண்டு மாதம் காணிகள் மலைக்காடுகளை அலசினார்கள். கடைசியில் அடர்ந்த காட்டில் ஒரு காஞ்சிரமரம் கண்டு பிடிக்கப் பட்டது. இருபத்தெட்டடி சுற்றளவுள்ள அடிமரம். தகவல் வந்ததும் மகாராஜா உத்தரவுபடி நெடுமங்காடு வழியாக வண்டிப் பாதை போடப்பட்டது. மூத்த ஆசாரிமாரும் கூலியாட்களும் வந்து மரத்தைப் பார்த்தனர். காஞ்சிர மரத்தில் பொதுவாக உள்ளே பொக்கு விழுவதில்லை. மரத்தின் அளவையும் அடர்த்தியையும் பார்த்தவர் களுக்கு ஒரு பீதிதான் ஏற்பட்டது. ஒரு காஞ்சிரம் அத்தனை காலம் உயிர் வாழ்வோ, அந்த அளவுக்குப் பருக்கவோ எந்தவித நியாயமும் இல்லை. அதைச் சுற்றி அடர்ந்த மரங்களினால் அது மாறாத இருட்டுக்குள், கருவறையின் இருளில் எழுந்த பிடாரித் தெய்வம் போல நின்றிருந்தது. அதைச் சுற்றியிருந்த மரங்களை வெட்டி வெளியாக்கியபோது காஞ்சிரத்தின் விசுவரூபம் மேலும் அச்சம் தருவதாக மாறியது.

நாயர் படைத்தலைவன் தண்டயம் ராமன் பிள்ளை தலைமையில் மரத்தை வெட்டும் வேலை தொடங்கியது. கிளைகளை வெட்டி வீழ்த்தவே ஒரு வாரம் ஆகிவிட்டது. அதை வெட்டும்போது எழுந்த கசப்புக் காற்றை சுவாசித்தவர்கள் உடம்பு முழுக்க கசப்பு ஏறி காறிக் காறித் துப்பினார்கள். குடிநீரும் சோறும் கசந்தது. வாயில் ஊறிய எச்சில்கூடக் கசந்தது. அவர்கள் உடலின் வியர்வைகூடக் கசப்பதாக பெண்கள் சொன்னார்கள். உணவு இறங்காத வேலையாட்கள் மெலிந்து கோலம் கெட்டார்கள். வேலைக்கு வர மறுப்பவர்களை வெட்டித்தள்ளப் போவதாக ராமன் பிள்ளை சொன்னதனால் யாராலும் அதை மீற முடியவில்லை. பதினைந்து நாளில் மரம் சரிந்தது. அதனருகே நின்றவர்களைவிட உயரமாக அதன் அகலம் இருந்தது. யானைகளை வைத்து மரத்தை நகர்த்தி அரையடி கனமுள்ள எட்டுப் பெரும் பலகைகளாக அதை அறுத்தார்கள். பெரியமரம் என்றால் இளையராஜா

தங்கும் கட்டிடத்தையே காஞ்சிரத்தால் அமைத்து விடலாம் என்று நம்பூதிரி சொல்லியிருந்தார். பலகைகள் மாட்டு வண்டிகளில் திருவனந்த புரத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனால் வழியிலேயே பல அனர்த்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

இரண்டு வண்டிகள் குடை சாய்ந்து காளைகளும் ஏழு பணியாட்களும் இறந்தனர். மரத்தை வெட்டுவதற்கு முதல் சுண்ணாம்புக்குறி போட்ட மூத்த ஆசாரி கொச்சு சங்கரன் மரம் மலையிறங்கும் நாளில் கடும் சுரத்திற்கு ஆளானான். வண்டிகள் சக்கரத்தடைகள் உரசி கிரீச்சிட இறங்கும்போது தன் குடிசையிலிருந்து கோவணத்துடன் ஓடிவந்து குறுக்கே விழுந்து மறித்து வெறி பிடித்தது போல ஏதோ கூவினான். “ரெத்தமாக்கும். ரெத்தக் குடமாக்கும். போவாதிய. ரெத்தக் கொடம்!” என்று கூவியபடி உதறிக்கொண்ட கைகால்களை விரித்துத் தடுத்தான். பார வண்டிகளைச் சரிவில் நிறுத்த முடியவில்லை. “மூத்தாரே ஒதுங்கணும் ஒதுங்கணும்” என்று வண்டியோட்டிகள் பீதியுடன் கூவினார்கள். ஆசாரியைப் பிடிக்க வந்தவர்கள் கூவியபடி நின்று விட்டார்கள். ஆசாரியின் கண்களில் உலகத்தொடர்பே இருக்க வில்லை. அவன் மீது ஒன்பது மாட்டு வண்டிகளின் இரும்புச் சக்கரங்கள் ஏறிச்சென்றன.

இரண்டாவது ஆசாரி ஆற்றிங்கல் பாச்சு அதற்கடுத்த நாள் ஜன்னி கண்டு படுக்கையில் துள்ளித் துடித்து, ஒரு உச்சத்தில் இறங்கி ஓடி, துள்ளிக் குதித்து குடிசையின் உத்தரமாக இருந்த மூங்கிலைப் பற்களால் கவ்வியபடி துடித்து பின் விழுந்து இறந்தான். அவன் துடிப்பதைக் காண கழுவேறியவன் துடிப்பது போலிருந்தது என்றார்கள். மரம் திருவனந்தபுரத்திற்கு சென்று சேரும்போது வெட்டிய எவருமே உயிருடனிருக்கவில்லை. ராமன் பிள்ளை இரவில் அவர் தூங்கிய கட்டிலுக்கு அடியில் பதுங்கி ஒண்டிய நிலையில் இறுகி உயிர் விட்டிருந்தார். கண்கள் பிதுங்கி விழித்திருந்தன. நாக்கு கடிபட்டுத் துண்டாகித் தொங்கியது.

மகாராஜா உத்தரவுப்படி மரத்திற்கு திருவனந்தபுரம் நாட்டு சாலை மூன்றுமூக்கில் ஒரு கொட்டகை போட்டு விரிவாக தச்சு சாந்தி கழிக்கப்பட்டது. தச்சு சாந்தி கழித்த ஆசாரியின் வலது கட்டை விரலும் இரு எருமைகளும் பலி தரப்பட்டன. ஒரு நரபலி கொடுக்கப் பட்டதாகப் பேச்சு அடிபட்டது.

அதன்பிறகு மரம் தச்சுசாலைக்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டு கட்டில் மேஜை ஆகியவை செய்யப்பட்டன. பிற்பாடு ‘காஞ்சிரம் புரை’ என்று

கூறப்பட்ட எடுப்பு உருவாக்கப்பட்டது. மகாராஜாவே வந்து பார்த்து திருப்தி தெரிவித்தார். இளையராஜா அங்கு மாற்றி படுக்க வைக்கப்பட்டார். நாற்பத்தொன்று நாளில் குணம் தெரியா விட்டால் நம்பூதிரியின் நெற்றியில் சங்கு முத்திரையைச் சூடு போட்டு அவரை நாடு கடத்த வேண்டும் என்று திட்டமிருந்ததால் கடுமையான காவல் அவருக்குப் போடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இளையராஜா சீக்கிரமே முழுமையாகக் குணமடைந்தார். உடலில் ஒளியும் முகத்தில் தீவிரமும் வந்தது. நம்பூதிரிக்கு மகாராஜா பட்டும் பொன்பணமும் சங்கு முத்திரையிட்ட தீட்டுமும் தந்து கவுரவித்து அனுப்பினார்.

இளையராஜாவில் ஏற்பட்ட மாற்றம் அரண்மனையை பிரமிக்க வைத்தது. அவருடைய உடம்பு தேய்த்த தங்கம்போல மின்னியது. கண்களில் எப்போதும் யாரையும் பார்க்காத ஒரு கனவுப் பாவனை. உதடுகளில் மாறாத புன்னகை. ஏதோ இசையில் மூழ்கி அதன் லயத்தில் நடப்பதுபோல ஓர் இசைவு அவரது எல்லா சலனங்களிலும் இருந்தது. மகாயோகிகளின் தேஜஸ் அவருக்கு வந்து விட்டதாகச் சொன்னார்கள். அவருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க அரண்மனையில் நிச்சயமாயிற்று. அம்ம மகாராணி விசாரித்துப் பார்த்தபோது உறுத்தக்கூடிய ஒரு விஷயம் தெரியவந்தது. இளையராஜா கொட்டாரம் அச்சிகள் எவரையுமே சீண்டுவதில்லை. பலர் அவரை நெருங்க ஆசைப்பட்டாலும் யாருக்குமே துணிவு வரவில்லை. பகலெல்லாம் சோதிடம், சிற்பம், காவியம் என்று நூல்களில் ஆழ்ந்திருக்கும் இளையராஜா இரவானதும் அமிர்தேத்து முடிந்து அரண்மனைக் குளத்தில் நீந்திக் குளித்து தன் காஞ்சிரம் புரைக்குள் நுழைந்து விடுகிறார். உள்ளே சந்தனம், சவ்வாது, புனுகு, கஸ்தூரி எல்லாம் மணக்கிறது. இளையராஜா உள்ளே சிரிப்பதும், பேசிக் கொள்வதும், சிலசமயம் முனகுவதும் அழுவதும் கேட்கும். அரண்மனைப் பெண்கள் அதைப் பற்றிக் கூடி கூடிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அம்ம மகாராணி தன் அந்தரங்கத் தோழியும் சேடியுமான பணிக்கத்தி பானுவம்மையிடம் கேட்டாள். இளையராஜா ஏதோ விசித்திரமான யோகம் பரிசீலிப்பதாக அவள் கூறினாள்.

“அதற்கு ஏன் வாசனையும் பூமாலையும் சூடவேண்டும்?” என்றாள் மகாராணி.

“அம்மைக்கு காரியம் ஒன்றும் தெரியாது. யோகத்திலே பலவகை உண்டு. அமிர்த கலையோகம் என்றால் இப்படித்தான். மணமகன் போலத்தான் அதில் ஈடுபடவேண்டும்.”

“இதில் இவனுக்கு எப்படி ஈடுபாடு வந்தது? யார் இவனை இதில் இழுத்துப் போட்டது?”

“அந்த வைத்திய நம்பூதிரிதான், வேறு யார்?”

இளையராஜா சன்னியாசியாகப் போய்விடுவாரோ என்று அம்ம ராணி பயப்பட்டாள். ஏனென்றால் அவளுடைய அண்ணாக் களில் ஒருவர் அப்படிக்கிளம்பிச் சென்றார். பேரும் பெருமையும் உடைய ராஜ குடும்ப வாரிசு பழனியில் படிக்கட்டில் அமர்ந்து பிச்சையெடுப்பதை தீர்த்தாடனத்துக்குப் போனபோது அவளே நேரில் கண்டாள். அந்தக் காட்சி அவள் மனதில் தீயால் வரையப் பட்டிருந்தது. எனவே அம்ம ராணி யாரும் அறியாமல் இளைய ராஜாவின் யோகத்தை முடக்க முடிவெடுத்தாள். அரண்மனை அச்சி பார்க்கவி பேரழகி. அவள் மகள் கல்யாணிக்குட்டி அவளைவிட அழகி என்றார்கள். அவளை வரவழைத்து மகாராணி பார்வையிட்டாள். சிற்பம்போல இருந்தாள் பெண். வித்தைகள் சொல்லித்தரவேண்டிய தேவையுமில்லை. ரிஷ்யசிருங்கரை மயக்க வேசியைத்தான் அனுப்பினார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டாள். இளையராஜா நடமாடும் வழிகளில் கல்யாணிக்குட்டி நடமாடினாள். அவர் கண்கள் அவளை அறியவேயில்லை. இரவு காஞ்சிரம்புரைக் கதவை கல்யாணிக்குட்டி தட்டினாள். உள்ளே இளையராஜாவின் சிரிப்பு நின்றது. ஆனால் கதவு திறக்கப் படவில்லை. மறுநாள் அந்தியில் இளையராஜா கோயிலுக்குப் போன தருணத்தில் உள்ளே போய் ஒளிந்திருக்கும் பொருட்டுப் போன கல்யாணிக்குட்டி வீரிட் டலறியபடி ஓடிவந்தாள். நேராக வந்து களப்புரையில் தாயின் மடி மீது குப்புற விழுந்து இருமுறை குலுங்கினாள். திருப்பியபோது கண்கள் பீதியில் விழித்துத் திறந்திருக்க வெண்பற்களில் ரத்தம் நிரம்பி யிருந்தது. அவளைக் குலுக்கியபடி பார்க்கவி வீரிட்டலறினாள். அதன் பிறகு காஞ்சிரம் புரைப் பக்கமே யாரும் நடமாடப் பயந்தார்கள்.

ஆற்றிங்கல் வகையில் ஒரு ராஜகுமாரிதான் இளைய ராஜாவுக்கு மனைவியாக வந்தாள். அவளுக்கு கணவனை நினைக் கவே உடல் முழுக்கப் பரவசம் நிரம்பியது. அவனைப் பற்றிய பேச்சுகள் எல்லாம் தித்தித்தன. ஆனால் அரண்மனைக்கு வந்த பிறகு தான் ஏதோ பிரச்சினை என்று புரிந்தது. இளையராஜா பெயரைச் சொல்லவே எல்லோரும் பயந்தார்கள். அவளை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். பரிதாபம், பயம், விலகல் தெரியும் முகங்கள். நாலைந்து நாட்கள் கழிந்த பிறகு அவளுக்கு உறைத்தது. இளைய ராஜா அவளிடம் அந்நியர் போலப் பழகினார். தனியாக இருக்கும் போதுகூடத் தொடுவதோ, பிரியத்துடன் பார்ப்பதோ இல்லை. இரவு கவிந்ததுமே

காஞ்சிரம்புரைக்குள் சென்று விடுகிறார். ஒரு வாரம் கழித்து அவள் துணிந்து அவரிடம் கேட்டு விட்டாள், அவருக்கு என்ன பிரச்சினை என்று. அவர் தலைகுனிந்து பேசாமல் நின்றார். அவளுக்கு மனம் கனிந்தது.

“பரவாயில்லை. வைத்தியரிடம் காட்டலாம்” என்று அவர் தோள்மீது கை வைக்கப் போனாள்.

“தொடாதே” என்று அவர் உதறிப் பின்வாங்கினார்.

“ஏன்” என்று கேட்டாள்.

“தொடக்கூடாது. என் உடம்பு விஷம்” என்றார்.

அவள் பதறிப் போய்ப் பார்க்க அவர் இறங்கி விரைந்து போய் விட்டார். அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஆனால் மிகவும் தைரியமான பெண். மேலும் அவளுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சினை. மறுநாள் மதியம் அவர் காஞ்சிரப் புரையிலிருக்கும்போது அவள் அங்கே போனாள். கதவு ஒருக்களித்திருந்தது. உள்ளே இளையராஜா பேசிச் சிரிப்பதன் மெல்லிய ஒலி. கூடவே ஒரு பெண்குரல். அவள் உடலில் தீப்பற்றிக் கொண்டது. கதவைப் படரெனத் திறந்தாள். இளையராஜா ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். அவர் மடியில் ஒரு பெண் இருந்தாள். மிக அந்தரங்கமான நிலையில் அவர்கள் இருந்தனர். அவள் உடையணிந்திருக்கவில்லை. ஆனால் அதை ஒரே ஒரு கணம்தான் அவள் பார்த்தாள். கண் மங்குவது போலவோ, தலை சுழல்வது போலவோ பட்டது. மறுகணம் விடுபட்டுப் பார்த்தபோது அறையில் யாருமேயில்லை. அறைக்கு வேறு வாசல்கள் இல்லை. மறைந்திருக்க இடமேயில்லை. வெளிச்சமான அறை. வேட்டியைக் கட்டியபடி இளையராஜா “தேவி இதோ பார்” என்று அவளை நோக்கி வந்தார். அவள் திரும்பி ஓடி அம்ம மகாராணியிடம் போய் மடியில் விழுந்தாள்.

மகாராஜாவிற்கு முதலில் பட்டது அந்த அறைக்கு ஏதோ ரகசியப் பாதை உண்டு என்று. அவரது அறைக்கு பல பாதைகள். ஆனால் அப்படி ஏதும் இல்லை என்றார்கள் சிற்பிகள். பேஷ்கார் ராகவய்யர் மட்டும் வேறுவிதமாக சந்தேகப்பட்டார். ஒரு மாந்தரீகனை கூப்பிட்டு பார்த்துவிடலாம் என்றார்.

மகாமாந்தரீகரான சுனைக்கரை நம்பூதிரி வரவழைக்கப் பட்டார். அவர் தேவியிடம் உரையாடினார். தேவி பார்த்த பெண் எப்படி இருந்தாள்? அவள் அப்போதுதான் அந்தக் காட்சியை விரிவாக நினைவில் மீட்டாள். அச்சத்துடன் “அம்மே” என்று கூவியபடி அம்ம மகாராணியைக்

கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டாள். உடம்பு வெடவெடவென்று நடுங்கியது. வியர்வை பொங்கி வழிந்தது.

“எப்படி இருந்தாள்? சொல்லுங்கள் தம்புராட்டி. இது இளையராஜாவின் உயிர் இல்லையா!” என்றார் நம்பூதிரி.

தேவி சொன்னாள். அந்தப்பெண் இளையராஜாவை விட ஒரு முழம் உயரம் அதிகம். இளையராஜாவின் தோள்களைவிடப் பெரிய தோள்கள். அவள் தலைமுடி தரையில் விழுந்து கிடந்தது. கன்னங் கரிய நிறம். அப்படியொரு கரிய சருமத்தை அவள் பார்த்ததே இல்லை. அவள் உதடுகள் ரத்தச் சிவப்பாக இருந்தன. கண்கள்... தேவி முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“சொல்லுங்கள் தம்புராட்டி. சொன்னால் சாதாரணமாகி விடும்.”

அவள் கண்கள் பச்சை நிறமாக ஒளிவிட்டன. இருட்டில் பூனையின் கண்கள்போல.

நம்பூதிரி பெருமூச்சுவிட்டார்.

அம்ம மகாராணி பதற்றத்துடன் “எனக்கு தாங்க முடிய வில்லை திருமேனி. இதெல்லாம் என்ன?” என்று கேட்டாள். அவளுடைய தொண்டை நெளிந்தது. எந்தத் தருணத்திலும் அவள் அழுவதில்லை. ஆனால் முகம் அழுகையை உருட்டிச் செய்தது போலிருந்தது.

“நான் நினைத்ததுதான் தம்புராட்டி. அந்தக் காஞ்சிர மரம் சாதாரண மரமல்ல. சாதாரணமான காஞ்சிர மரத்திற்கு அந்த ஊற்றம் வராது. அது வனநீலி வாழ்ந்த மரம். மரம் இங்கே வந்தபோது அவளும் வந்துவிட்டாள்.”

தம்புராட்டி மார்பில் கை வைத்து “அனந்த பத்மநாபா!” என்று வீரிட்டாள். தேவி கண்களை மூடி உடலைக் குறுக்கினாள்.

எல்லாம் நன்மைக்குத்தான் என்றார் மாந்தரீகர். வனநீலி அரண்மனைக்கு வந்ததும் இங்கே காவு கொள்ள ஆரம்பிக்காதது இளவரசர்மீது அவள் கொண்ட காமத்தால்தான். இல்லாவிட்டால் இந்நேரம் நரி புகுந்த கோழிக்கூடுபோல அரண்மனை ஆகியிருக்கும். அவளுக்கு இன்னமும் இளவரசரை அலுக்கவில்லை. எந்தக் கணம் அவள் அவரை அடிப்பாள் என்று சொல்ல முடியாது. முன்கூட்டியே தெரிய வந்ததும் லாபம்தான். இன்னமும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

“இந்த கொச்சு தம்புராட்டி துணிந்து போய் பார்த்தது ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதமாக ஆயிற்று. தம்புராட்டி மனதில் அவள் பிம்பம் இருக்கும்.

கனவில் வந்தால் அப்போதே உயிர் பிரியும். இப்போது வாயால் சொல்லிவிட்டதனால் பிரச்சினை இல்லை” என்றார் நம்பூதிரி.

அரண்மனையின் சரித்திரத்திலேயே பெரிய சாந்திபூஜை தொடங்கியது. பதினெட்டுநாள் நீண்ட மகாருத்ர யக்ஞம். அதன் இறுதியில் கால பைரவனை ஆவாஹனம் செய்து காஞ்சிரம் புரையில் குடியேற்றினார். வெளியேறும் நீலியைக் கட்ட மறுபக்கம் ருத்ரசாந்தி பூஜை நடந்துகொண்டிருந்தது. வெட்டி வைத்த எருமைத் தலையில் வந்து நீலி அமர்ந்தாள். எருமையின் காதுகள் அசைந்தன. கண் விழிகள் விழித்து உருண்டன. நூற்றியெட்டு உயிர்ப் பலி தந்து சாந்தி செய்யப்பட்ட பிறகு நீலி ஒரு பித்தளை ஆணியில் ஆவாஹனம் செய்யப்பட்டாள். ஏழு நரபலிகளும் தரப்பட்டன. ஆணியை எடுத்துச் சென்ற மகாமாந்திரிகர் அதைக் காட்டில் ஏற்கனவே இருந்த காஞ்சிரமரத்தின் பக்கத்தில் முளைத்து வந்த புதிய காஞ்சிரம் ஒன்றில் அறைந்து நிறுத்தினார்.

“அதாக்கும் சங்கதி, கேட்டுதா ஏமானே” என்றான் குட்டப்பன்.

“கொச்சேமான் இண்ணு கேட்ட சத்தமும் பாட்டும் அவளாக்கும். ஏமான் அவளுக்க வளியில் கேறிப்போட்டு. ஆனா ஒண்ணும் செய்யமாட்டா. ஆணியில் அறஞ்சுல்லா வச்சிருக்கு” என்றான்.

என் மனம் அறைபட்டது” எங்க?” என்றேன். இதய ஒலியைக் கேட்டேன்.

“அது யாருக்கும் அறிஞ்சு கூடாம். இந்தக் காட்டிலதான் ஏதோ ஒரு மரத்தில். இப்பம் வரியம் முன்னூறு ஆச்சு. அந்த மரம் இப்பம் வன் மரமா வளந்திருக்கும். ஆணி பட்டைக்குள்ள கேறி மறஞ் சிருக்கும். அதுக்கொண்டு பிரச்சினையில்ல. வல்லவனும் அதப் பிடுங்கிப் போட்டாண்ணு சொன்னா பின்ன பெகளம்தான். காடு என்கிப் போகும்லா.”

ரெசாலம் மேஸ்திரி கஞ்சாபீடியைக் கடைசியாக இழுத்துப் புகைவிட்டு “ஏமான் செண்ணு கெடக்கணும். நேரம் கொறெ ஆச்சு. பிலேய், நீ வாய வச்சோண்டு கெடப்பியா? இவனுக்க கதய ஏமான் கேக்குதா? ஏமான் படிச்ச பிள்ளைதானே?”

குட்டப்பன் “மேஸ்திரியே, படிப்பிருந்தா நீலி விட்டுப் போடுவாளா?” என்றான்.

“வச்சு தாங்கிப்பிடுவேன் பாத்துக்க. பில, நீ இந்த கதய எம்பிடு தடவ சொல்லியிருப்ப. ஒரோ தடவயும் ஒரோ காடு. இந்த காஞ்சிரம் முறிச்சது பேச்சிப்பாறைல எண்ணு சென்னேல்ல?”

குட்டப்பன் சுருங்கி “அதிப்பம் வரியம் முன்னுறாக்கும் ஆயிருக்கு. எங்கேண்ணு எப்பிடி சொல்ல ஒக்கும்?”

“உனக்கு இந்தக் கதயச் சொன்னது ஆரு?”

“அப்பி ஆசாரி. அவனுக்கு குடும்பத்தில் உள்ள பழைய காரணவராக்கும் மரம் முறிக்க குறி வச்சது. அவன் சொல்லி கேக்கணும் கதெ.”

ரெசாலம் என்னிடம் “ஏமான் போணும். நல்ல சீணமிருக்குமுல்லா?” என்றார்.

நான் அதுவரை தேக்கியிருந்த கேள்வியைக் கேட்டேன். “என்னை நீங்க தேடினீயளா?”

ரெசாலம் சிரித்தபடி “காட்டுக்குள்ள போறது கண்டேன்னு இவன் சொன்னான். செரி வளி தெற்றியிருக்கும். கண்டுபிடிச்ச வரட்டு எண்ணு விட்டதாக்கும்” என்றார்.

“வழி கண்டுபிடிக்க முடியலைண்ணா?”

ரெசாலம் “ஏமான் எங்க போவும்? நேர நடந்தா நெடுமங்காட்டு சொரம். கிழக்க போனா காட்டுமுக்கு பாலம். மேக்க அஞ்சுதெங்கு. இதென்ன காடு? எப்பிடிப் போனாலும் வாற வளிதானே. பின்ன ஒண்ணுண்டு ஏமான். தெவக்கத்தில் காட்டில போறவன் வளி தெற்றுவான். தெற்றயது நல்லதாக்கும். நான் தெற்றியிட்டுண்டு. இவன் தெற்றியிட்டுண்டு. இந்த ஒரு நாளில ஏமான் படிச்ச காரியங்கள் பத்தாளு பத்து மாசம் சொன்னா படிச்சப்பிடாது கேட்டுதா? ஏமான் சீக்கிரம் வந்துபோட்டுது. ஒரு மூணு நாளுக்கு உள்ள கெடந்து முட்டி மோதினாக்க பின்னெ காட்டப் பத்தி ஒண்ணும் அறியியேதுக்கில்ல” என்றார்.

குட்டப்பன் என்னிடம் “எனக்கு வயது பதினெட்டு இருக்கும்பம் நீலிமலை காட்டில ஒம்பது நாளு வளி தெற்றினேன். அப்பம் இது போலயில்லா. அப்பிடி கேறினா தடிக்காரன்கோணம் எஸ்டேட்டுக்கு போணும். இப்படியானா காட்டாக்கடை. அம்பிடும் அம்மின காடாக்கும். இப்பளு எங்க காடு இருக்குவு? நாலு மரம் சேந்து நிண்ணா காடு இங்கியாவ. ஒக்கெ வெட்டி வெளுப்பிச்சப் போட்டானுவல்லா” என்றான்.

ரெசாலம் “செண்ணு ஒறங்கணும் ஏமான். நீலிக்க மணம் பிடிச்ச அலையிறதுக்கு இன்னும் வரியம் ரெண்டு போட்டு” என்றார்.

நான் எழுந்து குடிசைக்குள் புகுந்து கம்பளிக்குள் சுருண்டு கொண்டேன்.

வெளியே ரெசாலம் ஏதோ சொல்ல குட்டப்பன் ஓங்கிச் சிரிப்பது கேட்டது. எப்போது தூங்கினேன் என்று தெரியவில்லை, நள்ளிரவில் விழித்துக்கொண்டேன். விழித்ததுமே முதல் நினைவு நீலிதான். திரும்பத் தலை வழியே போர்த்திக்கொண்டேன். குடிசைக்கு வெளியே யாரோ நடமாடும் ஒலி. மெதுவாகப் பேசிக் கொள்வதுபோல. சலங்கை ஒலியா? சீ... அது சருகு மிதிபடும் ஒலி. எழுந்து குடிசைப் படலைத் திறந்து வெளியே பார்த்தேன்.

குளிர்ந்த காற்று என்மீது படர்ந்து என் கம்பனியின் இடைவெளி வழியாக விரல்விட்டு உடலைத் தொட்டது. வெளியே நல்ல ஒளி. ஒளிகிட்டத்தட்ட திரவம்போல அலையின்றி நின்றது. பனிக்கு அப்பால் பாதியான நிலவு. ஒளிமிக்க பூ ஒன்று அயனிமரத்தில் பூத்திருப்பதுபோல. தள்ளி ஒரு மிளா பின்னால் திரும்பி நின்று மேய்ந்தது. குடிசைக்குப் பின்னாலிருந்து ஒரு குட்டி மிளா வந்தது. அதன் உடலின் முடிகளில் நிலவின் ஒளி ஊடுருவ மயிர்களைத் தனித் தனியாகப் பார்க்க முடிந்தது. கழுத்து மயிர்களை மெல்லச் சிலிர்த்துக் குலுக்கியபடி அது புல்நுனிகளை மெல்லக் கடித்துக்கொண்டு அயனிமரத்தின் அருகே சென்று முதுகை உரசியது. தொலைவில் இன்னொரு மிளா. அவையெல்லாம் தூர வேறுபாடுகளை இழந்து பனியின் திரையில் வரையப்பட்ட ஒவியம் போலிருந்தன. அயனிச் சருகு ஒன்று நிலவொளியை அளைந்தபடி சுழன்றிறங்கிப் படிந்தது. குட்டி மிளா காதுகளை ஆட்டி அதை நோக்கிச் சென்றது. அயனிக்கு அப்பாலிருந்து இன்னொரு மிளா வந்தது. அது சமையல் அடுப்பின் சாம்பலை அதுவரை தின்று கொண்டிருந்தது. வாயை அசைத்து நாவால் துழாவியபடி என்னை நோக்கியது. அந்த மிளாவை அடையாளம் கண்டேன். அதுவும் என்னைப் பார்த்ததுபோல. நிலவுமீது மேகம் ஒன்று படரக் காட்சி மங்கி குட்டி மிளாவின் நிழல் கரைந்தது. அந்த அறிமுகமான மிளா என்னை நோக்கிச் சில காலடிகள் எடுத்துவைத்து, பிறகு மெல்லக் கனைத்தபடி குனிந்து புல் நுனிகளைக் கடித்தது. அதை நோக்கிப் போகவேண்டும் என்று எண்ணினேன். அதனுடன் எப்போது ஏதோ ஒரு உறவு சாத்தியமாகும் என்பதுபோல. காற்று கடந்து செல்ல அயனி சலசலத்தது. நிலவொளி மீண்டும் ஒளிகொண்டது. மிளா திரும்பி என்னைப் பார்த்தது. அதன் கண்கள் பச்சைநிறச் சுடர்களாக மாறி அணைந்தன.

அத்தியாயம். 6

அந்த மிளா தினமும் மாலை ஐந்து மணிக்கு சரியாக தண்ணீர் குடிக்க வந்துவிடும். அப்போது அந்தப் பகுதியில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். ஐந்து மணிக்கு நல்ல குளிருடன் பனித்திரை. குட்டப்பன் தீ போட மரங்களைக் கொண்டுவந்தான். ரெசாலம் ஒரு குட்டிக் காகிதத்தில் பென்சிலால் கணக்குகளை எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நான் தகரப் போணியில் பால் விடாத டீயை மெல்லக் குடித்தேன். மலையில் வந்து டீ குடிக்க ஆரம்பித்த பிறகு தான் எனக்கு கடும் சாயா மீது பிரியம் ஆரம்பித்தது. ஊரில் கையாலும் தொடமாட்டேன். மணமே குமட்டும். மலையின் குளிருக்கு டீக் குவளையைக் கையில் வைத்து உருட்டுவதும், சூடான ஆவியை முகத்தில் வாங்குவதும் உடல் கிளர வைக்கும் அனுபவங்கள். அதற்காகவே டீ குடிக்கலாம். நல்ல தாகமெடுத்தாலும் பிறவேளை களில் பச்சைத்தண்ணீரைக் குடிக்க முடியாது. மெல்ல கடும் சாயா மனதுக்கு மிகவும் இனிமையான ஒரு பானமாக மாறிவிட்டது. நான் நினைத்தபோது நான்கு சுள்ளியை எடுத்து வைத்து ஒரு டம்ளர் போட்டுக்கொள்வேன். குட்டப்பனின் பெரிய அடுப்பில் பெரும் பாலும் சாம்பலுக்கு அடியில் கங்கு இருக்கும்.

புகைமணம் படிந்த நீரில் போடப்பட்ட கடும் சாயாவின் மணம் எனக்குப் பழகிப்போன பிறகு காட்டை விட்டு வெளியேறினாலும் அந்த ருசி விடவில்லை. என் பெண்ணிடம்கூட சுள்ளி அடுப்பிலே பாத்திரத்தை திறந்து வைத்து டீ போடு என்று சொல்வேன். எனது ருசிகளே பிறருக்கு விசித்திரமாக இருக்கும். எதையும் நேரடியாகத் தீக்கங்கில் சுட்டால் எனக்குப் பிடிக்கும்; கிழங்குகள், மீன், இறைச்சி, காய்கள். சுட்டவற்றுக்கு என்று ஒரு தனிமணம் இருக்கிறது. சுட்ட சட்டினி பற்றி என் பெண்ணிடம் விதவிதமாகச் சொல்லிப் பார்த்தேன். அவளால் செய்ய முடியவில்லை.

குட்டப்பன் அனாயாசமாகச் சமையல் செய்வான். மாங்காயைப் பிளந்து உள்ளே காந்தாரி மிளகும் உப்பும் வைத்து அடுப்பின் கல்மீது வைத்துவிடுவான். வெந்து கறுத்துச் சுருங்கிய மாங்காயை எடுத்து

உள்ளே கொதிக்கும் மென்குழம்பை ஒரு இலையில் பிதுக்கி விட்டுத் தருவான். சுடுகஞ்சிக்குத் தொட்டுக் கொள்ள அதைவிடச் சிறந்த ஒன்று கிடையாது. மொத்தச் சமையலையும் அரை மணிநேரத்தில் முடித்துவிடுவான். அன்றைக்கு காட்டிலிருந்து சீனிக்கிழங்கு கொண்டு வந்திருந்தான். தீயில் சுட்டு என் முன்னே போட்டான். நான் தேக்கிலைமீது அவற்றை வைத்துப் பிளந்து சூடாற விட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போதுதான் மிளா மலையிறங்கிப் போவதைப் பார்த்தேன்.

“குட்டப்பா, இந்த மிளாவுக்கு பின்னாலதான் நான் வந்தேன்” என்றேன்.

குட்டப்பன் ஆர்வமில்லாமல் திரும்பிப் பார்த்து ரெசாலத்திடம் “நம்ம மணிகெட்டியில்லா. மொச்சைக்க குட்டி” என்றான்.

நான் “அதுக்குப் பேரு உண்டா?” என்றேன்.

“பேரில்லெங்கி அது எப்பிடி சொர்க்கத்துக்கு போறது? சித்திரபுத்தன் கணக்கு வைக்க பேரு வேண்டாமா?”

“மணிகெட்டின்னா?”.

“ஏமான் அதுக்க சரீரத்தைப் பாத்துதா? அதுக்க கெடப்பு உள்காட்டில எதோ முள்ளு செடிக்க மீத்தயாக்கும். எப்பளும் முடியில மணிமணியாட்டு அதுக்க வித்து தொங்கிக் கிடக்கும். அதாக்கும் மணிகெட்டி.”

அந்த மிளாவைப் பார்த்தேன். அதன் உடல் முழுக்க மணிகள்போல விதைகள் அப்போதும் இருந்தன.

“அது அந்த செடிக்க வித்துக்களாக்கும். காட்டில அந்த செடிய எங்கும் பரப்பிப் போடும்” என்றான் குட்டப்பன்.

“இத உங்களுக்கு குட்டியிலயே தெரியுமா?”

“பின்ன? சானலு வெட்டும்பம் நாங்க இஞ்சதான் கேம்பு போட்டம். அப்பம் நான் கூலி. மேஸ்ரி சாதா கொத்தன். அளவுகொத்தன்னு சொல்லுவம். அப்பம் இதுக்க அம்மை இதையும் கூட்டிக்கிட்டு இங்கதான் வெள்ளம் குடிச்ச வரும். பாக்கியதுக்கு இதே மாதிரித்தான் இருக்கும். அடிக்கழுத்தில் ஒரு வெள்ளை உண்டும். பின்ன ஒரு கமறின நாற்றம். பார எளவு எதோ பன்னிக்குழிக்க அருவத்தில் படுக்கும் எண்ணு தோணுது. அது அந்தால போனா நாங்க இந்தால மாறிப் போடுவம். அப்பியொரு சென்டாக்கும் அது போட்டிருக்கியது. இங்க அப்பம் நேசமணி எண்ணு ஒரு பெய இருந்தான். சரசமாட்டு பேசுவான்.

அவனிட்ட பேராக்கும் மொச்சை.”

“மொச்சையிண்ணா?”

“அது செரி, அப்பம் ஏமானுக்கு மொச்சை வாடை தெரியாது? சின்னப் பிள்ளையாக்கும்.”

ரெசாலம் “லேய், உனக்க சோலியப் பாரு” என்றார்.

“மொச்சையிண்ணா?”

குட்டப்பன் கண்களைக் காட்டிச் சிரித்தான். காட்டுப் பெண்களின் உடம்பின் அடிப்பகுதியில் எழும் வாடை என்று பிறகு சொன்னான்.

“எளவுக குளிக்காது ஏமான். மிருகங்கள் மழையில் எப்பிடியும் குளிச்சுப்போடும். இதுவ அப்பிடியும் இல்ல. அதாக்கும்.”

நான் நகத்தைக் கடித்தேன்.

“பிறவு ஏன் இவ்னுவ பொறத்தால போவிணும் எண்ணு கேக்குதியளா? இந்தக் காட்டில பின்ன சென்ட் அடிச்ச குண்டியா கிட்டும்? கிட்டுயது ரம்பை. வாறது திலோத்தமை. மலிஞ்சது உறுவசி. பின்ன ஒரு காரியம் உண்டு கேட்டுதா? மேப்படி சங்கதிக்கு ஏறங்கும்பம் நம்ம ஆத்மா மூக்கில கேறி இருந்துப்போடும். அப்ப கிட்டின மணம் பாரிஜாதமாக்கும். எனக்க கூட்டுகாரன் ஒருத்தன் உண்டு. பேரு சங்கரம்பிள்ள. வலிய எமகாதக காலன். இப்பம் டேம்ல இருக்கான். அவன் ஒரு காட்டுக்குட்டியை வளைச்சான். அவளுக்கு எஸ்டேட்டில பன்னி வளப்பு தொளிலு. தேகத்தில பன்னித் தீட்டம் நாறும். இவனுக்கு அதில மத்து கேறிப்போச்சு. ஏமான் என்னாணை சத்தியம். உம்மாணை சத்தியம். பெயலுக்கு பிறவு செக்போஸ்டு தூக்கனுமின்னா பன்னிப்பீ மணம் கொறெ வேணும்... எப்படி காரியம்? மனியனப் பத்திச் சென்னா பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் சிவனும் மாறி மாறி தோளில அடிச்சுக்கிட்டு சிரிப்பாவ. அதாக்கும் ஏமான் நம்ம ஜென்மம்...”

நான் மறுநாள் மிளா வரும் இடத்தில் நின்றேன். மிகச் சரியாக அது வந்தது. அதே பாதை. அதே இடம். கால்களை வைத்ததுகூட பழைய பாதத்தடம் மீதுதான். தண்ணீர் குடித்துவிட்டு நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தது. என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறது அது? நான் அதைத் தொடர்ந்தேன். வந்ததற்கு நேர் எதிர்த்திசையில் அது இறங்கிச் சென்றது. எங்கே போகிறது? தொடர்ந்து போக முடியவில்லை. சரிவு செங்குத்தாக இருந்தது. ஆனால் மிளா எவ்வித பிரச்சினையும் இல்லாமல் சென்றது. நான் பெருமூச்சுடன் திரும்பி வந்தேன்.

“ஏமான் அதை விடணும். அது முட்டன் மிளா. வேணுமெங்கி வேற வல்ல எளம் மிளாவைப் பாக்கணும்” என்றான் குட்டப்பன்.

“எளம் மிளா கிட்டாமப் போவாது. மிளா பிடிச்ச பழகியதுக்குத்தான் வலிய ஏமான் இஞ்ச கொண்டு வந்து விட்டிருக்காவ” என்றார் ஞானகுரிசு.

குரிசு பேசுவதே குறைவு. அவரிடம் ஒரு பைபிள் இருந்தது. மிகப் பழைய ஆதியந்தமில்லாத ஒரு பிரதி. அதை அவருக்கு சிம்ஸன் தோட்டத்தில் அவர் வேலை செய்யும்போது அவரை மதம் மாற்றிய வெள்ளைக்காரப் பாதிரியார் தந்தாராம். இரவுபகலாக அதைப் படித்துக்கொண்டிருப்பார். ஒரு வசனத்தை அவர் படித்து முடிக்கப் பத்து நிமிடம் ஆகும். பத்து முறை படித்தால்கூடத் தெளிவாகப் புரியாது. அந்தப் புத்தகம் குரிசை ஒரு மர்மவழிப் பாதைபோலப் போட்டு வருடக்கணக்காக அலைக்கழித்தது.

குட்டப்பன் சொன்னான் “அவனுக்க வாசிப்பும் அவனும். கேட்டுதா கொச்சேமான்... இண்ணேத்து இவன் ஒரு தாளைக் காட்டி குட்டப்பா இது என்னலே எழுத்து எண்ணு கேக்குதான். எழுத்தை சொரண்டி கையில் குடுத்தேன். கொசுவு செத்து ஒட்டியிருக்கு ஏமான்...”

குரிசு நிந்தைகளைப் பாராட்டுகள்போல ஏற்று வெண்பற்களைக் காட்டிச் சிரிப்பார்.

“அந்த மிளா காட்டுக்குள்ள போவும்பம் கூடப் போனா என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“ஏமான் ஆனை போன வழியிலதான் மனியன் போக முடியும். மிளா எந்த மலையும் ஏறும், ஏறங்கும். ஏமான் போனா மூக்கு சப்பி சட்டினியாயிடும்.”

தீயின் கங்கைப் பார்த்தபடியே இருந்தேன்.

“ஏமானுக்கு விளி வந்துப்போட்டு” என்றார் குரிசு.

“ஓம். அது வாதாம் மரத்துக்க அடியில வச்ச கேட்டாச்சே.”

நான் என் உணர்வுகளை எச்சரிக்கையுடன் அடக்கி “என்ன விளி?” என்றேன்.

“காட்டுக்க விளி. ஏமான் என்ன கண்டுது? நாடு கண்டவன் நாட்ட விட்டாலும் காடு கண்டவன் காட விடமுடியாது. அதாக்கும் காட்டுக்க மந்திரம். இப்பம் என்னைப் பாருங்க. என்னை ஒரு ஆனை சவிட்டி கொன்னா அதுதான் மோட்சம்.”

காட்டில் நான் நினைத்ததை நினைவு கூர்ந்தேன்.

“ஏன் யானை, சிங்கம், புலி, கரடிண்ணு எம்பிடு மிருகம் இருக்கு?”

குட்டப்பன் என்னை நெருங்கி “ஏமான் ஒரு காரியம் மனசிலாக்கணும். இந்தக் காட்டில் நான் வந்து இப்பம் வரியம் இருபத்தாறாவுது. கேறாத மலை இல்ல, ஏறங்காத சொரம் இல்லை. ஏமான் இந்தப் பாடப் புஸ்தத்தில் கண்ட கதகளெ இஞ்ச செல்லப்பிடாது. சிங்கமிண்ணா என்ன?”

“ஒரு மிருகம், புலி மாதிரி.”

“புலி மேதிரியில்ல. புலிதான்.கடுவா முத்தி சாகக் கிடக்கும்பம் முடி நரச்சு போயிடும். அதை ஏதோ செம்பன்துரை பாத்துப் போட்டு வேற மிருகமிண்ணு நினைச்சான். நெறம் இவனுக்க நெறம் பாத்தியிளா? இதுதாம்பிலே காட்டுக்கு ராசா எண்ணு வச்சு காச்சிப்பிட்டான். அச்சடிச்சு போட்டா எந்த அலம்பற வர்த்த மானமும் பிரமாணமாயிடும்லா? ஓடன பள்ளிக்கூட வாத்திமாரும் காட்டுக்க ராசா சிங்கம், அதுக்கு நெறம் செவப்பு எண்ணு பாடம் படிப்பிக்க தொடங்கிப்போட்டான். பள்ளி வாத்தியான் கோளியக் கண்டா சொவத்துமேல ஏறுதவன். அவன் என்னத்த காட்டக் கண்டான்? நான் சொல்லுதேன், ஏமான் கேக்கணும். சிங்கம் எண்ணு ஒண்ணும் இல்லை. ஏமான், ராஜா எண்ணு சொன்னா எப்பிடி இருக்கணும்?”

“கெம்பீரமாட்டு.”

“அதச் செல்லணும். ஆனைக்க கெம்பீரம் உள்ள வேற வல்ல மிருகமும் உண்டுமா? கடுவாய நான் கண்டிட்டுண்டு. கிண்ணம் களவாண்டவன மாதிரி ஒரு பம்மல், பதுங்கல். வேட்டியை கிளிக்கியது மாதிரி ஒரு சத்தம். சீ போ எளவேண்ணு ஒரு தீக்குச்சி கொளுத்தினேன். பல்லக் காட்டுது பிர்ர்ணு. ஒடிச்செண்ணு ஒரு பன்னிக் குளத்தில சாடி அந்தால போச்சு. ஆனைன்னா அது வேற கலை. ராஜ கலைன்னா அதாக்கும். அதுக்க குண்டியாட்டல் கண்டா புலி அருவத்தில் நிக்குமா, இல்ல கேக்குதேன். கரிம்பாறையில்லா அது? இந்தால பச்சைமலை பவளமலை எல்லா மலைக்கமேலயும் படச்ச தம்புரான் கேற்றி வச்சிருக்குத கரும்பாறை மாதிரி. ஏமான், இந்த உச்சிப்பாறைகள என்னெங்கிலும் கண்ணு நிறுத்தி பாத்திட்டுண்டா? ஆராக்கும் அதத் தூக்கி மேல வச்சது? மனியனால நடக்குத காரியமா? விக்டோரியா மகாராணியும் அவளுக்க சித்தப்பன்மாரும் நெனைச்சா நடக்குத காரியமா? இல்ல கேக்குதேன். படச்ச தம்புரானுக்க களி அது. எதுக்கு? திருட்டாந்த மாக்கும்.

திருட்டாந்தம். தலைக்குமேல பாறையத் தூக்கி வச்சிருக்கு, தாயோளி மவனுவளே வச்சிருக்கேம்பிலே உங்களுக்கு எண்ணு. ஒரு பாறை கமந்து விளுந்தா பின்ன வஞ்சிநாடு உண்டா? நாஞ்சி நாடு உண்டா? அதாக்கும் படச்ச தம்புரானுக்க களி. அது மனியன் மனசிலாக்கணும். பிலேய், மண்ணும் பொன்னுமில்லடே கரும் பாறையாக்கும் தெய்வம் எண்ணு எனக்க அப்பன் சொல்லுவினும். எனக்க அப்பன் தேசாந்தரம் போயிட்டுண்டு. ராமேஸ்வரம் வரெ போயிட்டுண்டு. உம்மாணவேய். பதினெட்டு வரியமாச்சு போயி வாறதுக்கு. ராமேஸ்வரம் வேய். இஞ்ச அங்க இல்ல. வடக்க ராமேஸ்வரம். அந்தால காசி. ஒரு ஆறு உண்டும். கெங்கெ எண்ணு. அதுக்கு அந்தால காசி, இந்தால ராமேஸ்வரம். அப்பன் ராமேசரத்தில கும்பிட்டுபோட்டு காசிக்கு போக மணலில எறங்கும்பம் ஒரு விளி. என்ன விளி? மக்கா, லேய், உனக்கு நான் போறாதா எண்ணு. எனக்க தம்புரானே போரும் தம்புரானே எண்ணு சொல்லி அந்தால கேறி வந்துப் போட்டாரு. மணிமணியா வேதாந்தம் பேசுவாரு. எப்பளும் நெற்றியில விபூதி உண்டு. ‘மந்திரமாவது நீறு வாணியர் மேலது நீறு!’ அப்பனுக்க பாட்டாக்கும். அப்பன் சொல்லியிட்டுண்டு. ராமேஸ் வரத்தில் சாமி யாரு? சிவனா, பிரமாவா? விஷ்ணுவா? இல்லவேய். பாறை. கரும்பாறை. இந்தால இருக்கே இதே கரும்பாறை. அப்பன் காலம்பற எந்திரிச்சு இதை கையெடுத்துக் கும்பிட்டு பல பாட்டுகளும் பாடுயதுண்டு. அந்தப் பாறையாக்கும் ஆனை. பாறையில பிறந்த உசிருள்ள பாறை. அதாக்கும் காட்டுக்கு ராசா. செரி... வேற ஒரு திருட்டாந்தம் சொல்லுகேன். நமக்க ராசா ஆரு?”

நான் பலவீனமாக “மூலம் திருநாள்” என்றேன்.

குட்டப்பன் “ஸ்ரீபத்மநாபதாசே வஞ்சிபாலே மார்த்தாண்டவர்மா குலசேகரே கிரீடபதி பாக்கியோதயே ராம ராஜா மகாராஜ பகதூர் ஷம்ஷேர் ஜங்க் மகாராஜா மூலம் திருநாள் பாலராம வர்மா மகாராஜா உடயபொன்னு தம்புரான்” என்றான். “நானும் நாலு எடுத்து படிச்சிட்டுண்டு சாறே. வஞ்சீச மங்களம் வேணுமானா இப்பம் பாடிக்காட்டுதேன். அதுபோட்டு...”

குரிசு “லேய் குட்டப்பா, இது பேச்சிப்பாறைல கொடியேத்தும்பம் பாடுத பாட்டு ஜெபம். எனக்க கிட்ட விடாதே” என்றார்.

“உலக்கை முடு. பிலேய்... இது மகாராஜாவுக்க பேராக்கும்.”

“போலே. மகாராஜா பத்து பேர ஒப்பம் சொமந்துகிட்டுல்லா அலையுதாரு?”

“இந்த கூறுகெட்ட கருப்பட்டிக்கிட்ட பேச முடியாது. ஏமான் கேக்கணும். நம்ப மகாராஜா எப்பிடி இருக்காரு?”

வெள்ளையடித்த விளக்குத்தூண் மாதிரி என்று என் நாக்கு நுனி வரை வந்தது.

“நம்ம வீடுகள் எப்பிடி இருக்கு? அதமாதிரி நம்ம ஏமான்மாரு. வெள்ளையா. கிரீடம் வச்சு. அப்பம் காட்டுக்க ராசா எப்பிடி இருக்கணும்? கரிம்பாறை மாதிரி. என்னா? சொல்லணும்.”

“உள்ளதுதான்” என்றேன்.

“ஆனா நம்ம ராஜாவுக்க ராஜ்ஜியம் சின்னதாக்கும். சள்ள நாயக் கண்டா பயருத பெயவளாக்கும் பிரஜைகள். காட்டுக்கு ஒரு ராஜா திகையாது. காடு வலுதுல்லா. அதுக்கொண்டு ஒரு பாடு ராஜாமாரு. ஏமான் குறிச்சுக்கிடணும். காட்டுல இருக்கியவன் காட்டு ராஜாக்கிட்ட அனுக்கரகம் வாங்கி சாவணும். அதாக்கும் அவனுக்கு மோட்சம். ஆனை சும்மா சவிட்டிப்போடாது. முதல்ல நம்ம தலையில் கைய வச்சு அனுக்கரகம் பண்ணி பிறவுதான் கொல்லும். கொன்னு திங்குமா? இல்லை. ராசாவாக்கும். ஏமான் பாக்கணும். நம்ம மூலம் மகாராசா எறச்சி மீன் தொட்டு கூட்டுவாரா? இல்லை. அது மாதிரிதான் ஆனையும். பின்ன நம்ம மகாராஜாவுக்கு திருவந்தரம் விட்டு வரப் பளுதில்லை. சப்பரத்தில இருந்திருந்து மூலமும் வந்துப் போட்டு. மூலம் திருநாளுன்னு பேரும் விளுந்து போட்டு. ஆனை இருந்து ஆளுயதில்லை, காட்டை நடந்து ஆளுது.”

குரிசு மெல்ல அசைந்தார். அவர் தன் உடம்பின் பல பகுதிகளிலிருந்து சொற்களைத் திரட்டியெடுக்க முயல்வது போலிருந்தது. பிறகு மெல்லக் கனைத்தபடி சொல்ல ஆரம்பித்தார். குட்டப்பன் சொல் மழையை நிறுத்தி தீயையே தீவிரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“ஆனா ஒண்ணு சொல்லக் கிடக்கு குட்டப்பா. சாமியப் பத்தி பேசினதுனாலே. அதாக்கும் காரியம்.” குரிசு மூச்சத் திணறினார்.

குரிசு ஒருமாதிரி வாயை வெட்டி வெட்டி வலித்தார். முற்றிலும் வேறான குரலில் “சாமிக்க காரியம் வரும்பம்... சத்திய வேதம் சொல்லுதது மாதிரி...” பைபிளை விரித்தார். கூர்ந்து பார்த்தார். அது இருட்டில் இருந்தது. “நானே வழியும் சீவனும்... அதாக்கும்...” குரிசு சிலுவை போட்டுக்கொண்டார்.

குட்டப்பன் முழு அலட்சியத்துடன் “போலே. நாங்க இஞ்ச ஆனை மேய்க்குத சாமியப் பத்தி பேசுதோம். ஆடு மேய்க்குத சாமியப் பத்தி பேச

வாறான்” என்றான்.

பதினேழு வருடம் கழித்து குட்டப்பன் ஒரு யானையால்தான் கொல்லப்பட்டான். கேரளத்தில் கட்டத்துறை என்ற காட்டில். அங்கே காட்டில் மண்ணரிப்புக்கு கல் அடுக்கும் கான்ட்ராக்ட் எடுத்து நிறைய சம்பாதித்ததாகச் சொன்னார்கள். வெளியேயிருந்து கல்லைக் கொண்டு போகாமலேயே காட்டுக்குள்ளிருந்து கல் பொறுக்கி அடுக்கித் தடுப்புகள் அமைப்பதில் அவன் நிபுணன். வேறு யாருக்குமே இப்படி கற்களைப் பொறுக்கும் இடமும் தடமும் தெரிய வில்லை. நெடுமாங்காட்டில் வீடு கட்டிக்கொண்டான். பிள்ளைகள் திருவனந்தபுரத்தில் படித்தார்கள். மனைவி பிரபலமான அஞ்சுகல் பெருவட்டரின் ஒரே மகள். ஆனால் குட்டப்பன் எப்போதுமே காட்டில்தான் வாழ்ந்தான். காட்டுப்பாறையில் இரவு தூங்கினான். காட்டிலேயே இறக்கவும் முடிந்தது. சடலம் சிதைந்துபோய் கிடைத்ததனால் காட்டிலேயே எரித்தும் விட்டார்கள்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு குட்டப்பனின் மகன் ராமேஸ்வர லிங்கத்தை திருவனந்தபுரம் பாரில் வக்கீலாக சந்தித்து, குட்டப்பனைப் பற்றி மணிக்கணக்காகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்பாவைப் பற்றிய எந்த நினைவும் மகனில் இல்லை. நான் சொன்ன தகவல்களெல்லாமே புதிதாக இருந்தன அவனுக்கு. ஆனால் நான் குட்டப்பனுடையது ஒருவகை ஜென்ம ஈடேற்றம் என்றபோது அவன் முகம் இளகிக் கனிந்தது.

அத்தியாயம். 7

சூட்டப்பன் சொன்னது சரி. காடு கண்டவனால் காட்டை விடமுடியாது. நான் இனிமேல் காட்டுக்குள் நுழைவதேயில்லை என்று வீரசபதம் எடுத்திருந்தேன். இனிமேல் காட்டுக்குள் நான் வழி தவற வாய்ப்புக் குறைவு என்று ரெசாலம் பலமுறை சொன்னாலும் கூட எனக்குத் தைரியம் வரவில்லை. ஆனால் இரவும் பகலும் காடு பற்றியே எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். வாதாமரத்தின் அடி பற்றிய நினைப்பு ஒரு அதிர்வுடன் அடிக்கடி என்னுள் ஏற்படும். அந்தக் குரல். அது கனவா? கனவில்லை என்று நான் திட்டவட்டமாக அறிவேன். ஆனால்... என்னால் அந்த வனநீலி கதையை நம்பமுடிய வில்லை. பகல் வேளைகளில் எனக்கு பேய் சாமி நம்பிக்கைகள் சுத்தமாக இருப்பதில்லை. அது ஒரு மனிதப் பெண்தான். ஆனால் அங்கு எப்படி வந்தாள்? இரவில் தூக்கம் விழிக்கும்போது அக்கணமே எழுந்து காட்டுக்குள் போய்விடவேண்டும் போலத் தோன்றும். சில சமயம் என்னை மீறியே நான் போய்விடக்கூடும் என்று பயம் வந்து உள்ளே படுத்து தலையோடு போர்த்திக் கொள்வேன்.

நிலவு பெரிதாகி வந்தது. இரவில் தவறாமல் மிளாக்கள் மேய்வதைக் காண்பேன். ஒரே ஒருநாள் மிளாக்கள் விசித்திரமாகக் குரல் எழுப்பியபடி கலையும் ஒலிகேட்டு எழுந்தபோது நான்கு கால்களையும் அயனிமரத்தில் வைத்து ஏற முயன்றுகொண்டிருந்த கரடியைப் பார்த்தேன். சிறிய கரடிதான். பெரிய குரங்கு என்று முதலில் தோன்றியது. இருட்டும் ஒளியும் பரவிய சூழலில் அதை நன்றாகப் பார்ப்பதே கஷ்டமாக இருந்தது. கரடி வினோதமாக உறுமியபடி இறங்கி ஆடியாடி நடந்து எதிர்த்திசை நோக்கிச் சென்றது.

நிலவொளியைப் பார்த்தபடியே நின்றபோது வினோதமான ஒரு நெகிழ்வு என்னை நிரப்பியது. இந்தக் குடிசை எத்தனை ஆபாசமாக உள்ளது என்று எண்ணினேன். மனிதனின் பயத்தையும், பலவீனத்தையும், சுயநலத்தையும் அடையாளப்படுத்தக்கூடிய அசிங்கமான செத்தைக் குவியல். வெளியே வானிலிருந்து அமுதம்

பொங்கிப் பரவுகிறது. ஆசி பெற்ற உயிர்கள் அதை ஒவ்வொரு அணுவாலும் உண்டு நீந்தித் திளைக்கின்றன. எலிகளும், முயல் களும், மனிதர்களும் மட்டும் பொந்துகளுக்குள் புதர்களுக்குள் ஒண்டியபடி இருட்டோடு இருட்டாகப் பதுங்கியிருக்கிறார்கள். மனிதர்கள் ஒருவகை எலிகளா என்ன? இல்லை. நான் இப்போது வெளியே சென்று அந்த மிளாக்களுடன் சேர்ந்து விரிந்த புல் வெளியில் உலவ முடியும். என்னைத் தடுக்க எந்தச் சக்தியாலும் முடியாது.

நான் வெளியே இறங்கினேன். ஒரு மிளா தலை தூக்கி என்னைப் பார்த்துவிட்டு காதுகளை ஆட்டியபடி அங்கேயே நின்றது. புல்மீது நடந்து அயனிமரத்தின் இலைகள் விலகிய வெறும் வான் கீழே வந்தேன். நிலவொளியில் குளிர் அதிகரிப்பதுபோல பிரமை. நிழல்கள் மெல்ல அதிர்ந்துகொண்டிருந்தன. தொலைதூரத்தில் சரியாக டியூன் செய்யப்படாத ரேடியோ போல காடு ஓசையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இரைச்சல்கள். ஊளைகள். அண்ணாந்து நிலவைப் பார்த்தேன். முக்கால் நிலவு. மேகங்களின் நடுவே ஒரு இடை வெளியில் அது கூரிய விளிம்புகளுடன் நின்றது. மேகங்களுக்குள் விளக்குகள் எரிவதுபோல ஒளி. என் தலை பதைத்தபடியே இருந்தது. தலையை எவரோ உற்றுப் பார்ப்பது போல. வானில் நிலா மட்டும்தான். நட்சத்திரங்கள் இல்லை. காட்டில் நட்சத்திரங்களை நான் பார்த்ததே இல்லை. மேகமில்லாத வானம் கண்ணில் பட்டது மில்லை. நிலா எவரையும் பார்ப்பதில்லை. அது தனக்குள் நிரம்பித் ததும்பி வழிந்தபடியே இருக்கிறது. நட்சத்திரங்கள் மேகங்களுக்கு அப்பால் நின்று பார்க்கக்கூடும்.

நான் சட்டென்று அந்த பார்வையுணர்வை அடைந்தேன். மிக வலுவான பார்வை ஒன்று என்னைத் துளைப்பதுபோல. பிடரி சிலிர்த்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். யாருமில்லை. திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு மிளா அன்றி எவருமில்லை. அயனிமரம் வழியாக ஒரு பூனை செங்குத்தாக இறங்கி வந்தது. பூனையல்ல; பழஉண்ணி. அது தரையிலிறங்கி எதையோ கொறித்தது. யாருமில்லை. ஆனால் யாரோ பார்க்கிறார்கள். தொலைவில் அல்ல, மிக அருகே. என் உடல் வியர்த்துவிட்டது. ஓடிப்போய் குடிசைக்குள் நுழைந்தேன். உரக்க “யாரு?” என்றேன். மிளா தலை தூக்கிப் பார்த்து சிறிய ஒலியை எழுப்ப, பழஉண்ணி அயனி மீது சரசரவென்று ஏறிப்போய்விட்டது. மெல்ல மனம் அடங்கியதும் நான் புன்னகை செய்தேன். ஆறடிக்குமேல் உயரம். தரை தொடும் கூந்தல். பச்சை ஒளி சுடரும் கண்கள்...

ஆனால் திரும்பி காட்டிலிறங்கத் தைரியம் வரவில்லை. அப்படி இறங்க மனிதனால் முடியாது. இறங்கினால் எலி மாதிரிப் பதறி இன்னொரு

பொந்துக்கே போகமுடியும். யார் கண்டது, எலிகள் கூட இப்போது வளையின் வாசலில் வந்து நின்று நிலவொளியை நோக்கி ஏங்குகின்றனவோ என்னவோ. மீண்டும் வந்து படுத்துக்கொண்டேன். வாதா மரத்தடியில் வந்தது வனநீலி தான். நாளை நான் சென்று அவளைச் சந்திப்பேன். திரும்பிப் படுத்தேன். அங்கு மீண்டும் போகும்போது சர்வசாதாரணமாக இருக்கப் போகிறது. அந்தக் காடு அடர்த்தியற்ற தோட்டமாக, அந்த மரத்தடி மர்மங்களே இல்லாத எளிய இடமாக, அந்தக் குரல் காட்டு தேனீக் கூட்டத்தின் முன்கலாக... ஆமாம்; அதை நான் தெளிவு படுத்திக் கொள்வது நல்லது. இல்லையேல் எஞ்சிய வாழ்வு முழுக்க நான் நிலவில் இறங்க முடியாமல் போகும். ஆனால் போய்த்தான் ஆகவேண்டுமா? பிறகு இந்த நிலா வெறும் இரவொளியாக மாறிவிடக்கூடும். இன்றைய கனவு மறைந்துவிடும். இந்தக் கனவு இப்படியே இருப்பது எத்தனை பெரிய வரம். போகத்தான் வேண்டுமா? ஆம், நான் போகவே போவதில்லை. இனிமேல் காட்டில் நுழைய எனக்கு தைரியமே வராது.

மீண்டும் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டேன். அந்தக் காட்டுக்குள் எங்கோ புதர் சூழ்ந்த இருட்டுக்குள் காஞ்சிரமரம் நிற்கிறது. அதில் அறையப்பட்ட ஆணி பட்டைக்குள் புதைந்து வடுவாகிவிட்டது. நிலாவொளியில் காஞ்சிரமரம் இலைகள் பளபளத்து அசைய கீழே நிழல்கள் மீது நிலவொளி வட்டங்கள் சிதறின. மென்மையான ஒரு பாடல். சொற்களே இல்லாத ஒரு மன ஓட்டம் போல. நிழல் திரண்டு உருவமாகி நிலவொளியில் வந்து சருமம் சுடர நிற்கக் கண்டேன். திரண்டெழுந்த முலைகளின் மேல் வளைவின் மீது ஒளியின் மென்மை வழிந்தது. முலைக்கண்களின் பார்வையை உணர்ந்தேன்.

மறுநாள் வேலை ஏதுமில்லை. கல்வெர்ட்டுக்கு சிமிண்ட் பூச்சு முடிந்துவிட்டது. இனிமேல் ஏழுநாள் தண்ணீர் விடவேண்டும். வேலையாட்கள் திங்கள் கிழமை வந்தால் போதும். மாமா ஞாயிறு வருவார், புதிய கல்வெர்ட்டின் வரைபடத்துடன். கட்டன் காபி குடித்த பிறகு மீண்டும் காடு நோக்கிச் சென்றேன். உள்ளே நுழையும் தைரியம் எனக்கு வராது, அந்தப் பாறைமீது சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து விட்டு திரும்பி விடலாம் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் சீக்கிரமே காட்டு முகப்பை அடைந்தது போலிருந்தது. குட்டப்பன் விறகுடன் உள்ளிருந்து வந்து “ஏமான் நீலியத் தேடியா போவது?” என்று கேட்டான். நான் புன்னகை புரிந்தேன். எவ்விதத் தயக்கமும் இல்லாமல் காட்டில் நுழைய முடிந்தது.

நெல்லி மரத்தடியில் இரு குரங்குகள். அதைச் சுற்றி புதர்களில்

முயல்களின் 'கிச்சிச்' ஐ கேட்டேன். வாதா மரத்தடிக்கு சீக்கிரமே வந்துவிட்டேன். வட்ட மைதானம் முழுக்க அணில்கள் நிரம்பி யிருந்தன. என்னைக் கண்டதும் 'கிச்சிச்' என்று ஒலியெழுப்பி சிதறிக் கலைந்தன. மரத்தடியில் சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்து, சலிப்பு ஏற்பட்ட போது எழுந்து எதிர்ப்பக்கமாக நடந்தேன். என்ன தேடுகிறேன் என்று உணர்ந்தபோது வியப்புக்கொண்டேன். காஞ்சிர மரத்தை... முந்நாறு வருட ஆயுள் கொண்ட விரிந்து பரந்து நிற்கும் காஞ்சிர மரத்தை... அதில் ஒரு வெண்கல ஆணி. அதை எடுத்துவிட்டால் காட்டில் சூறாவளி அடிக்கும். யானைகளைத் தூக்கிச் சுழற்றும் சூறாவளி.

காடு முடிவின்றி வந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் நீர் ஓடும் ஒலி கேட்டது. சில திருப்பங்களைத் தாண்டியதும் ஒரு நீரோடையைக் கண்டேன். தெள்ளத் தெளிந்த நீர் இருண்ட கண்ணாடிபோல நெளிந்தும் முறுகியும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஓடையின் இருபக்கமும் அடர்ந்த கோரைப்புற்கள். ஓடைக்குமேல் மரக்கிளைகள் தொங்கிக் கூரையிட்டிருந்தன. அவற்றிலிருந்து சிறு பூக்களும் பழுத்த இலைகளும் காற்றால் நீரில் விழுந்து சுழற்றி இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. ஓடையின் இரு கரைகளும் சேறு படிந்தவை. காட்டுச் சேம்பு அடர்ந்து இலை பரப்பி நின்றது. பச்சைத் தவளைகள் துள்ளின. அந்தச் சேற்றைத் தாண்டி ஓடையை நெருங்க முடியாது. எனவே ஓடைக்கு சமானமாக நடந்தேன். ஒரு சரிவான பாறைமீது மோதி வலதுபக்கமாகத் திரும்பி சிறிய அருவிபோல விழுந்து மீண்டும் திரும்பி ஓடை சென்றது. கரிய கண்ணாடி வளைவாக அதன் வீழ்ச்சி. ஒலி வேறு எங்கோ எதிரொலித்துக் கேட்டது. பெரிய கால்கள் கொண்ட கூழக்கடாக்கள் அருவிக்குக் கீழே பாறைமீது நின்றன. அவற்றின் அலகுகள் பனைமட்டைத் துடுப்புகள் போலப் பெரிதாக. சவ்வுமூலம் இணைக்கப்பட்ட விரல்கள் கொண்ட பெரிய பாதங்களைச் சேறும் பாசியும் படர்ந்த பாறைகள்மீது படிய வைத்து ஒரு காலை சற்றுத் தூக்கிக் குனிந்து அசையாமல் நின்றன. ஒரு பறவை சட்டென்று தன் அலகால் நீரை அறைந்தது. அதன் அலகின் பனைமட்டைப் பிளவில் ஒரு வெள்ளிமீன். மீனை 'அவ்வவ்' என்று கவ்வி நேராக மாற்றி தலையைத் தூக்கி விழுங்கியது. மீன் அதன் நீண்ட கழுத்து வழியாக இறங்குவது தெரிந்தது. பாறையின் மறுபக்கம் ஏற வழியிருந்தது. அதன்மீது நான் ஏறியதும் மீன் விழுங்கிய பறவை எழுந்து பறந்தது. அதன் சிறகுகளின் விரிவு என்னைப் பிரமிக்கச் செய்தது. 'க்ராக்' ஒலியுடன் இரண்டாம் பறவை பறக்க மற்ற பறவைகளும் தொடர்ந்தன.

பாறைச்சரிவில் அமர்ந்து காலை நீரில் விட்டேன். சிலுசிலுவென

மீன்கள் வந்து என் பின்கால் தோலைக் கடித்து இழுத்தன. நீரின் ஒலி மனதில் ஓடும் எண்ணங்களுக்கு ஓர் ஒருமையைக் கொடுப்பதாகப் பட்டது. சற்று நேரம் கழித்துப் படுத்துக்கொண்டேன். காடு என் மனம் முழுக்கப் பெண் நினைவுகளைக் கிளர்த்துகிறது. பெண் நினைவுகளா, இல்லை காம நினைவுகளா? மாமியைப் பற்றியே எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். அவள் மார்பின் துவக்கங்கள். கணுக்கால் மயிர்கள். அப்பகுதியில் யாருமில்லை. தனிமை ஒரே செயலுக்குத்தான் கொண்டு செல்கிறது. அதைச் செய்துமுடித்த மறுகணமே மனம் வெறுமை கொள்கிறது.

கண்களை மூடிக்கொண்டேன். ஒரு பறவை ‘உக் உக்’ என்று பெருமுரசுபோல ஒலித்தபடி இருப்பதை அப்போதுதான் கேட்டேன். ஏன் அது அப்படி ஒலிக்கிறது? பேசுகிறதா? காட்டுடன் ஓயாது உரையாடுகிறது போலும். யாரோ எதிர்த்திசையில் நடமாடி னார்கள். வாரிச்சுருட்டி எழுந்தேன். இரு கருமந்திகள் நீர் அருந்திக் கொண்டிருந்தன. கரடி போல கரிய முடி. முகத்தில் துல்லியமான கரிய கண்ணாடிக் குண்டுகள்போல ஒளியுடன் கண்கள். மெல்ல வேறு சில குரங்குகள் வந்தன. சில நிமிடங்களில் நூறு மந்திகள் வரை தண்ணீர் குடிப்பதைக் கண்டேன். அப்பகுதியே கருமையாக மாறிவிட்டது. ஒவ்வொரு மந்தியும் ஒரு கணம் என்னைப் பார்த்தது. பிறகு பொருட்படுத்தவேயில்லை.

பசித்தபோது எழுந்து திரும்பி நடந்தேன். வாதாமரத்திற்கு வராமலேயே திரும்ப வழி தெரிந்தது. குடிலுக்கு வந்தபோது குட்டப்பன் கஞ்சி காய்ச்சிக்கொண்டிருந்தான். பயறுக் கஞ்சி கொதிக்கும் மணம் பசியை எகிறவைத்தது. “கஞ்சி ரெடியா குட்டப்பா?” என்றேன்.

“ஏமான் இருக்கணும். இண்ணு ஒரு புதிய ஐட்டமாக்கும்.”

“என்னது?”

குட்டப்பன் அந்தச் சிறிய குரங்கை எடுத்தான். எலியா குரங்கா என்று தீர்மானிக்கப்படாமல் விசித்திரமாக இருந்தது.

“குரங்கா?”

“இல்ல ஏமான், தேவாங்கு. நம்ம எச்சிகூட்டி எஞ்சினியரு அப்புபிள்ளை மேதிரி இருக்கு பாத்தியளா?”

தேவாங்கு அதிகமாகக் கவலைப்படவில்லை. அதன் பின்னங்கால்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. முன்கால்களால் ஒரு அயனி இலையை எடுத்து காம்பைத் தின்று கீழே போட்டது. சோகமான பெரிய கரிய கண்கள்,

சிறிய கைகள். நகங்கள் மட்டும் பெரிதாக இருந்தன. அசைவுகளில் ஆயிரம் வயதான அலுப்பு, சலிப்பு. “சுட்டு, காந்தாரி மௌகு சேர்த்து தின்னா தேனாக்கும்” என்றான் குட்டப்பன்.

தேவாங்கின் தலையை வருடி “கேட்டேரா, நீரு தேனாக்கும்” என்றான்.

“ரொம்பக் குட்டியா இருக்கே?”

“இதுக்கு சைஸே இம்பிடுதான்.”

“பாவம் குட்டப்பா. சின்னக் குளந்தை மாதிரி இருக்கு. விட்டுடு.”

“நல்ல கூத்து. விடுயதுக்கா கஷ்டப்பட்டு பிடிச்சது? இண்ணு விருந்தாக்கும் விருந்து.”

“வேண்டாம் குட்டப்பா...”

“ஏமான் விடணும். ஒரு வட்டம் கெறங்கி வரும்பம் இவன் நல்ல மசாலா மணமா இருப்பான். தேக்கிலையில் சூடா எடுத்து தருவேன். திம்பிய.” குட்டப்பன் அதன் தலையை மீண்டும் வருடி “என்னவே, தேக்கிலையில் கேறி இருக்கேரா? இல்ல உம்ம பவுருக்கு வாழெயெலெ வேணும்ங்கியரோ?” என்றான்.

கை நடுக்கம் கொண்ட பார்பர் வெட்டிய குட்டைக் கிராப்புத் தலை அதற்கு. மிகுந்த பொறுமையுடன் குட்டப்பனைப் பார்த்தது. அதற்குள் மூன்றுமுறை கண்களைச் சிமிட்டியது.

“கேட்டுதா ஏமான். தேவாங்கு தின்னா ஒரு பிரச்சினை உண்டும். அதுக்கு ரெண்டு நாளுக்கு ஏமான் ஒண்ணுரெண்டுண்ணு நாறு எண்ணுயதுக்குள்ள நாலு நாழிகை ஆயிப்போடும். நம்ம கொத்தன் ராசப்பன் தேவாங்கு தின்னாக்கும் அப்பிடி ஆனது. மொத்தம் ஏழு கல்லு தூக்கி வச்சா ஒரு நாளுக்க வேலை தீந்துது...”

ரெசாலம் குளித்து முடித்து தலை துவட்டாமல் வந்தார். “ஆருலே குட்டப்பா அது, சொந்தமா? பாத்தா உன்னைய மேதிரி இருக்குவு?” என்றார்.

குட்டப்பன் “எனக்க பெஞ்சாதி வகயிலயாக்கும்” என்றான்.

“உனக்கு இந்த மாதிரிதாம்புலே வாய்க்கும்” என்றார் ரெசாலம். “என்ன சீரு பேசுதே அதுக்க கிட்ட?”

“இல்ல, சுடுயதா வேவிச்சு கறி வய்க்குறதா எண்ணு கேட்டுப் பாத்தேன். என்னமா இருந்தாலும் அதுகிட்ட ஒரு சொல்லு கேட்டுப் போட்டு

செய்யுதது நல்லதுல்லா? பிறவு காந்தாரி மொளவு போட்டு
பிட்டியளேண்ணு அதுக்க ஆத்மா அயனி மரத்தில தொங்கிகிட்டு அழுதா
நல்லாட்டா இருக்கும்?”

குருசு வந்து சேர்ந்தார். “ஆண்டவரே” என்று உட்கார்ந்தார்.

“குருசு, வேய் பாத்தேரா? ஒரு சிலுவையில் அறஞ்சா உம்மக்க கோனான்
சாமி மாதிரி இருக்கும். கும்பிடுதீரா?”

குருசு அதைத் தொட்டு “குட்டியாக்கும். சேசுவே, ஆண்டவரே” என்றார்.
கூர்ந்து பார்த்து “கணை பிடிச்ச குளந்தை மாதிரி இருக்கு” என்றார்.

ரெசாலம் அதனருகே அமர்ந்து கூர்ந்து பார்த்தார். அது அவரை
சோகமாகப் பார்த்துக் கண்களைச் சிமிட்டியது. “அதாக்கும் கணையுள்ள
பிள்ளையள தேவாங்கு எண்ணு செல்லுயது இல்லியா?” என்றார்.

குட்டப்பன் “கணையில்லாத்த பிள்ளிய இப்பம் எங்கயிருக்கு?”
என்றான்.

“என்னடே செய்யப் போற?”

“தேவாங்கு ஏறச்சிக்கு ஒரு நச்சவாடை உண்டு. வெட்டி சுட்டு, ரெண்டு
முணு நார்த்தங்கா எலயும் காந்தாரி மொளகும் சேர்த்து கடஞ்சு
திங்கணும். ஒரு அஞ்சு மினிட்டு.”

ரெசாலம் சற்று தடுமாறிய குரலில் “குட்டப்பா இத எனக்கு
குடுத்துப்போடுலே” என்றார்.

“அம்பிடும் திங்க ஒக்காதுவேய். முணு கிலோ ஏறச்சிக்கு குறயாது.”

“வளக்கியதுக்கு பிலே.”

குட்டப்பன் சிரித்துவிட்டான். “களிக்குதீரா? தேவாங்க வளத்தா...
சீருதான்” என்றான்.

“இல்லவே. எனக்கு இது வேணும்.”

குட்டப்பன் ரெசாலத்தைப் பார்த்தான். உண்மைதான் சொல்கிறார்
என்று புரிந்து சிரிப்பை இழந்து “என்னத்துக்குவே, இதுக்கு புத்தியும் ஒரு
மயிரும் கெடயாது. பாத்தேரா ஆனை சவிட்டிபோட்ட குட்டிக்கொரங்கு
மேதிரி இருக்கு. விளிச்சா விளி கேக்காது. சனியனுக்க தீட்டமானா
அப்படியொரு நாத்தமாக்கும்...”

“நான் வச்சுகிடுதேன்.”

“குடிலில வளக்க முடியாது பாத்துக்கிடும்.”

“நான் எப்பிடியும் வளப்பேன். நீ எனக்கு தாறியா இல்லியா?”

“வச்சுக்கிடும். வளத்து ஆளாக்கும். கெட்டிக்குடுத்து பேரன் பேத்தியப் பாரும். உமக்கும் சோலி வேணுமே இந்தக் காட்டில.”

ரெசாலம் தேவாங்கைத் தொட்டார். அது தன் கையை மெதுவாக எடுத்து அவர் மீது வைத்தது. நகத்தால் பற்றியது. மெல்லத் தூக்கினார். நீட்டியபோது தேவாங்கின் கை அவ்வளவு பெரிதாக இருப்பது வியப்பாக இருந்து, ஒற்றைக் கையில் அது தொங்கி எழுந்தது. ரெசாலம் அதைத் தூக்கிக்கொண்டார்.

“இது என்னவே திங்கும்?”

“எல்லாம் திங்கும். பாலு, முட்டை, ஓவல்டின் எல்லாம் திங்கும். ஒரு காரியம் உண்டு. பள்ளிக்கூடத்தில் சேக்கும்பம் காலம்பற ஒரு குப்பி பாலு குடுத்துப் போடணும். அறிவு வளரணும்லா?”

குரிக் “அது எல திங்குத சாதியாக்கும் மேஸிரியே” என்றார்.

தேவாங்கு ‘நான் வேற என்னத்த கண்டேன்’ என்பதுபோல பாவமாகத் திரும்பிப் பார்த்தது. தேவாங்குடன் ரெசாலம் நடந்து போனபோது குட்டப்பன் “பாவம் மனுசனாக்கும். உள்ள நல்ல ஒரு புண்ணு உண்டும்” என்றான்.

“புண்ணா, என்னது?”

“உமக்கு என்னவே ஏமான் அறியிலாம்? தட்டாரம்பக்கி பிடிச்ச நடக்குத பிராயம். மனுசனுக்கு மனசிலதான் புண்ணு. ராஜ பிளவை உள்ளவனுவ உண்டு. ஒருக்காலும் செரியாவாது. வெந்து வெந்து ஆள உருக்கிப்போடும். பாவம்” என்றான்.

மறுநாள் மீண்டும் காட்டுக்குள் நுழைந்தேன். இம்முறை மிகச் சீக்கிரமே அந்த ஓடைப்பாறையை அடைந்துவிட்டேன். அங்கிருந்தும் மேலே போக வேண்டுமென்று தோன்றியது. அப்படி காடு தன் எல்லையை விரித்து விரித்து உள்ளே இட்டுச் செல்லு மென்று எண்ணினேன். காட்டின் உள்ளே நுழையும்போது ஏற்படும் பயம் கலந்த கிளர்ச்சி அடங்கிவிட்டிருந்தது. உள்ளே அந்நிய ஒலிகளுக்காக நுனியில் நின்று காத்திருக்கும் போதம் இப்போது இல்லை. சிறுசிறு ஒலிகளுக்கெல்லாம் திடுக்கிடுவதுமில்லை. காடு பற்றிய பிரக்ஞையே பல சமயம் என்னுள் இல்லை.

காட்டைவிட்டு வெளியே வரும்போதுதான் அதுவரை மனம் மிக நிதானமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தமையின் அமைதியை உணர

முடியும். காட்டு மிருகங்கள் என்னை மாதிரி இருக்கும் என்று பட்டது. இல்லை அவை காட்டையே அறியாது. ஊருக்குள் சென்றால்தான் அவற்றால் காட்டை அறியமுடியும். காட்டுக்குள் ஒன்றை உணர்ந்தேன். என் மனதில் இடைவிடாது, அணைக்க மறந்த ரேடியோபோல, ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சொற்களை பல சமயம் நான் வாய்விட்டே சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன். தொடர்பற்ற தனிச் சொற்றொடர்கள் ஒன்றின் வாலில் இன்னொன்று பிடித்துக்கொண்டு சென்றபடியே இருக்கும். சட்டென்று எங்காவது திரும்ப எண்ணி நிற்கையிலோ, சிறுநீர் கழிக்க ஒதுங்கும்போதோ அப்படி சொற்கள் என்னிலிருந்து வெளிவரும் ஒலியை நானே கேட்டு சற்று துணுக்குறுவேன். பைத்தியம்போல இருக்கும் அது. பைத்தியம் என்பது இதே போல பிறர் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு காட்டுக்குள் சென்று விடுவதுதானா? போத்தியின் வீட்டில் அனந்தலட்சுமிப் பாட்டியைத்தான் அப்படிப் பார்த்திருக்கிறேன். அவள் சொற்களின் காட்டுக்குள் அலைந்தாள். சின்ன வயதிலேயே விதவை. ஆனால் வெகுகாலம் ஆற்றங்கரைப் பெருமாள் கோயில் பெரிய நம்பி நாராயணன் போத்திக்கு அவளுடன் தொடர்பு இருந்தது. அது அவள் அண்ணா கேசவன் போத்திக்கும் தெரியும்.

கோயில் திண்ணையில் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு எங்களிடம் ஊர் வம்பு பேசும்போது ஒருமுறை “சோரயும் நீரும் உள்ள மனிசங்க அல்லேடா? இருந்திட்டு போட்டு. இப்பம் எந்தாணு குழப்பம்? இருந்தாலும் போத்தி போத்திதானே. கெட்டிப் போட்டாத்தான் புலை பறைண்ணு எறங்குவா. ஏது?” என்றார்.

சந்தியா கால பூஜை முடிந்து ஜாம பூஜைக்கு காத்திருக்கும் நேரம் கோயிலில் அரட்டைக்கு எப்போதுமே பத்துப் பேர் இருப்பார்கள். “அது சங்கதி வாஸ்தவமாக்கும் போத்தியே. கொடுக்கியதும் வாங்கியதும் ஒக்கெ சில்லற காரியங்கதானே.” நம்பியின் அக்காவுடன் போத்திக்குத் தொடர்பிருந்தது. “போடே போடே... ஒரு மாதிரி பேச்சு பேசிக்கிட்டு” என்று போத்தி மகிழ்ந்து சொன்னார்.

போத்திக்கு ஊரின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் எல்லா சாதிகளிலும் காதலிகள் உண்டு. அதற்கேற்ப சாஸ்திரங்களும் உண்டு. “நடவுகாலத்தில் புலைக்குடியில் கேறி எறங்கினா வயலு செழிக்கும் கேட்டியா?” என்பார்.

“அதுக்கு புலையன் நம்ம வீட்டில கேறி எறங்கினாலும் செரிதானே?”

“ஆமா செரிதான். எப்பிடியெங்கிலும் வயலு செழிச்சா போராதா? மக்கா,

ஸ்தாணு, எனக்கு உன்னைத் தெரியும். உனக்க அப்பன் தீட்டம் நீலாண்டனை தெரியும். அவனுக்க அப்பன் நாணப்பனையும் கேட்டிட்டுண்டு. ஆயிரம் வருஷமாட்டு வயலுக் இப்பிடித்தான் விளைஞ்சிருக்கு பாத்துக்கோ. இனியிப்பம் புதிய சீமயுரம் போட்டு ஒண்ணும் வளக்க வேண்டாம்... மடக்கிட்டு போவியா?" என்றார்..

ஸ்தாணு “காடு விளைஞ்சென்ன மச்சான், நமக்கு கையும் காலும் மத்ததும் தானே மிச்சம்” என்று பாட போத்தி “என்னப்பனே மகாதேவா” என்று எழுந்து சாமபூஜைக்கு போனார்.

சாம பூஜை ஏழு மணிக்கு. அல்லது ஜமா நல்ல சுருதி சேர்ந்தால் எட்டு மணிக்கு. அதன்பிறகு நாங்கள் படிக்கட்டில் இரவு பனிரெண்டு மணி வரை இருப்போம். ஸ்தாணு என்னிடம் “அனந்த லட்சுமி அம்மியாரு இப்பம் பறை புலை தீண்டல்லண்ணா நெனைக்குதே?” என்றான்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஸ்தாணு தொடைகளை ஆட்டியபடி “பாலிருக்கும் பழமிருக்கும் பசியிருக்காது. பஞ்சணையில் காக்கா வரும் தூக்கம் வராதா ஊ... தூக்கம் வராதா...” என்று பாடினான். அவனிடம் அது பற்றி நான் விவாதித்தது உண்டு. பாலும் பழமும் பஞ்சணையும் இருக்கும்போது ஏன் தூக்கம் வராதா? ஏனென்றால் காக்கா உள்ளே வந்து தொந்தரவு செய்கிறது; அதனால்தான் என்று சொன்னான்.

அனந்தலட்சுமி அம்மியாரின் ஒரே மகன் ‘நஞ்சு’ பிரம்மானந்தன் குலசேகரம் போய் படம் பார்த்துவிட்டு திரும்பும்போது லாரியில் அடிபட்டுச் செத்தான். அம்மியாருக்கு மூடி இளகித் தெறித்து, உள்ளிருந்து சொற்கள் பொங்கின. மிஞ்சின வாழ்நாள் முழுக்க சொற்கள்தான். இரவுபகலில்லாமல், ஒரு கணம் கூட ஓயாமல் சொற்கள். மூன்று தளம் கொண்டவை. ஒரு தளம் உடனடியாக கண்ணில் படுபவற்றின் மீதான எதிர்வினை. இன்னொரு தளம் கூட எழும் நினைவுகள். மூன்றாவது தளம் முதலிரண்டையும் இணைப்பது. முற்றிலும் குறியீட்டு ரீதியானது. அதைக் கேட்க இளைஞர்கள் கூடுவார்கள்.

“சேச்சியே நின்றெ பிரசங்கம் கேக்க ஆளு கூடியிட்டுண்டு. போயி நாலு புத்தன் வாக்கு பறஞ்ஞிட்டு வா” என்று போத்தி அவளைத் தள்ளி திண்ணைக்கு விடுவார். பத்து நிமிடம் கேட்பதற்குள் பிரபஞ்சமே பெண், ஆண் குறிகளின் பெருங்காடாக மாறிவிடும்.

நான் ஸ்தாணுவிடம் “அண்ணா, எல்லாருமே மனசில இதத்தான் நினைக்குதாவளா?” என்று கேட்டேன்.

“பிலேய் குட்டா, மனசு மனசு எண்ணு சொன்னா என்னவாக்கும்?
இதுதான் பாத்துக்கோ. மகாயோகிகள் மனசிலகூட உரலும்
ஒலக்கயும்தான் எப்பமும்... ஹெஹெஹெ...” என்றான்.

போத்தி இரவில் “அவளுக்கு அடுத்த ஜென்மம் கிட்டாது,
மோட்சமாக்கும் ஸ்தாணுவே. இந்த ஜென்மத்தில் உள்ள இருக்கியது
எல்லாம் வெளிய வந்தாச்சு பாத்தியா? பாத்திரம் ஒழிஞ்சு பளிங்கு மாதிரி
போய்ச் சேருவா. புண்ணியம் செய்த ஆத்மாவில்லா...” என்றார்.

அனந்தலட்சுமி பேசும்போது பாதி எனக்குப் புரிவதில்லை. ஆனால்
மனம் பதறிப்பதறி விலகக் கூடிய இடங்கள் சிதறித் தெறித்து
விழுந்தபடியே இருக்கும். ஆணின் உடல்மீது அத்தனை பெரிய
மோகமும் அத்தனை பெரிய துவேஷமும் எப்படி ஒரே மனதில்
குவியமுடியும் என்று புரியவில்லை. அதைவிட என்னை உதற வைத்தது
அவள்முன் இரண்டு வயது கொச்சு குட்டனும் என்பது வயது
அச்சுகணியாரும் வெறும் ஆண்குறிகள் மட்டும்தான் என்பது.

“எல்லாப் பெண்ணுக்கும் உள்ள இப்பிடியா இருக்கும்?” என்று
போத்தியிடம் கேட்டேன்.

“உனக்க உள்ள என்னடே இருக்கு?” என்று என்னைக் கேட்டார். நான்
ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“வளக்குழியை கண்டிட்டுண்டா? மேலாப்பில அண்ணைக்கு போட்ட
வைக்கோலு சாணி, குப்பை செத்தை, வெயிலடிச்சு ஒலந்து வெடிச்சு
கிடக்கும். உள்ளுக்குள்ளே நொதிச்சு உளை புளிச்சு இருக்கும். எடேய்,
மாட்டுச் சாணி மாதிரி குளுந்த வேற ஒண்ணும் கெடயாது பாத்துக்க.
ஆனா வளக்குழியில பத்துநிமிஷம் காலை பூந்த வச்சிட்டு நிப்பியா?
திளைச்சுக்கிட்டு கெடக்குமிடே. உள்ள தீயாக்கும். தீ. பச்சை சாணியில
எங்கேயிருந்து வருதுடே தீ?” போத்தி ‘புளிச்’ என்று நீட்டித் துப்பினார்.

“கேட்டியா ஸ்தாணுவே. பழைய காலத்திலே ஒரு குடி ஐட்டமுண்டு.
கஞ்சிக்கோடைம்பாவ. நம்ம சீங்கண்ணி மாதவன் போடுயத
கண்டிட்டுண்டு. கஞ்சி வடிக்க அரி போடுத கணக்கில அரியும்
வெள்ளமும் பானையில் ஆக்கி, இறுக்க மூடி பொறத்தால களிமண்ணு
பூசி மூடி வளக்குழியில ஏறக்கி வைப்பான். கரேக்டா ரெண்டு வருஷம்.
பிறவு தோண்டி வெளிய எடுத்தா உள்ள மேல நல்ல வெட்டுசாராயம்;
கீள கொஞ்சம் போல கரிங்காடி, அவ்வளவுதான். இதெப்பிடிடே அரி
வேவுது எண்ணு கேட்டேன். அவன் சொல்லு தான் தம்புரானே இந்த
அரி ஒரு நாளைல சோறாயிடும்லா எண்ணு. அப்பிடப்பட்ட தீயாக்கும்

உள்ளுக்குள்ளு. என்னாண்ணு நெனைச்சே...”

போத்தி மீண்டும் துப்பிவிட்டு “ஆயுர்வேதத்தில் ஒரு சொல்லுண்டு. தீயில்லாத பிண்டமில்ல. பிண்டத்துக்க சூட்சுமம் தீயாக்கும். வேதமந்திரத்தில் சொல்லியிட்டுள்ள காரியமாக்கும்டே. அக்னியில்லாம ஜடமில்லை. அக்னிர் வாசம் ஜகத் சர்வம். வானத்தில் ஜோதிஸா அக்னியிருக்கு. தண்ணிக்குள்ள அக்னி வெளிச்சமா வாசம் பண்ணுது. பூவில நிறமா, கனியில ருசியா இருக்குதது அக்னியாக்கும். டேய் ஸ்தாணு... எரப்பாளி, பின்ன மயித்துயதுக்காடே பிராமணன் ஹோமம் செய்யுதாண்ணு நினைக்குதே?. உனக்கெல்லாம் போத்தியக் கண்டா ஒரு ளளக்கம். மூணா நாளைக்கு ஒரு கெட்டு பீடி தாலேண்ணு கேட்டா என்னலே சொன்னே சூப்பின வர்த்தமானம்? நான் பின்னே விட்டேண்ணு வச்சுக்க. உனக்க தந்தியான் நீலாண்டனும் நானும் இருந்த இருப்பு அப்பிடி. ஒரு இலயில உண்டு ஒரு... செரி, அதை உனக்ககிட்ட சொல்லிட்டு காரியமில்லை. மக்களே கிரி, உங்கிட்ட சொல்லு தேன்டே. மனுஷனுக்க உள்ள தீயிருக்குடே. காமகுரோத மோகங் களுக்க தீ எரியுத சமதயாக்கும் நம்ம சரீரம். ஆத்மாவுண்ணு சொன்னா அதுக்க வெட்டமாக்கும் பாத்துக்கோ.”

காடு என்பதும் ஒரு தீதான் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். இலைகளின் தளிர்கள் எல்லாம் தீத்தளிர்கள் போலத்தான் இருக்கின்றன. எழுந்து படபடத்து அவையும் வானையே நாடுகின்றன. அவற்றில் உயிர் இருக்கும் வரைதான் ஈரம். பிறகு மட்கியும் எரிந்தும் போய்விடுகின்றன. பூமியின் உள்ளே தீ எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. புழுக்களின், எறும்புகளின் வயிற்றுக்குள் தீ எரிகிறது. எல்லாவற்றையும் உண்டபடியே இருக்கும் அணையாத தீ. திடீரென்று நான் போத்திக்காக மிகவும் ஏங்கினேன். அவரை ஆபாசமான மனிதர் என்று மனச்சுளிப்புடன்தான் எப்போதுமே எண்ணிவந்துள்ளேன். ஆனால் அவருக்கு என்னைப் போலவே சில தருணங்கள் வாய்த்திருக்கின்றன.

காடு அந்த இடத்தில் முள் படப்பாக மாறியிருந்தமையால் நின்றேன். துடலி முட்கள் பின்னிப் பிணைந்து ஒரு சுவர் போலிருந்தன. துடலி முள்ளைப் பற்றி எனக்கு சுய அனுபவம் உண்டு. அச்சன்மடத்து தோட்டத்தில் பூப்பறிக்கப் போய் துடலி முள்ளில் மாட்டிக்கொண்டேன். ஒரு முள் குத்தி, வலித்து திரும்புவதற்குள் இரண்டு முள் வேறு இடத்தில் குத்தும். விடுவிக்குந்தோறும் முள் மாட்டுவது அதிகரித்தபடித்தான் போகும். வளைந்த முட்கள் உடையிலும் சதையிலும் மாட்டிக் கொள்பவை. துடலி என்றால் தொடரி, தொடர்வது என்று போத்தி ஒருமுறை சொன்னார். சண்முகம் ஆசாரிக்கு நாகர்கோவிலில் இருந்த

ஒரு உறவைப் பற்றிய பேச்சு அது. அந்தப் பெண் ஒரு ஈழவ ஸ்த்ரீ. கணவனும் அவளுமாக வடசேரி சந்தயடிப்பக்கம் ஒரு காபிக்கடை நடத்தினார்கள். பாகவதர் படம் பார்க்க ஆசாரி எப்படியும் நாகர்கோவில் போய்விடுவார். உளியை விற்றாவது படம் பார்ப்பது அவரது கொள்கை. இரவு கடுங்காப்பியும் பருப்பு வடையும் சாப்பிடப்போன இடத்தில் துடலிமுள் மாட்டிவிட்டது. வீட்டில் தினமும் அடிதடி. குடும்ப காரணவர்கள் விஸ்வகர்மன் கோயிலில் கூடி பஞ்சாயத்துப் பேசினார்கள். குமாரகோயிலுக்கும் நாகராஜா கோயிலுக்கும் நேர்ச்சை நேர்ந்தார்கள். வள்ளியம்மையின் சகோதரர்கள் வந்து மிரட்டிப் பார்த்தார்கள். ஆசாரிக்கு விட ஆசைதான், முடியாது.

“துடலி முள்ளு எடுத்தெடுத்து ரெட்சப்பட்டவன் ஆருமில்லை ஆசாரியே. சதையானா சதை. அறுத்துப்பிட்டு வந்தாத்தான் உண்டு. கண்ண அடச்சுபிட்டு கந்தவேள் முருகாண்ணு சாடிப்போடும். இல்லெங்கி உம்ம கத மத்ததுதான்” என்றார் போத்தி.

ஆசாரி கல்தூணில் சாய்ந்து குனிந்து அமர்ந்திருந்தவர் மெல்ல விசம்பி விசம்பி அழுதார்.

“விடும்வே. உமக்க குற்றமில்ல. மனுசனை சாமிகள் வட்டா போட்டு விளையாடுதாவ. இப்பம் நீரு ஒரு சாமிக்க களத்தில யாக்கும். அவரு ஒரு தட்டு தட்டினா மத்த சாமிக்க களத்துல. உம்மால ஒண்ணுமில்லை. விடும்வேய் ஆசாரியே...”

நான் துடலிக் காட்டை விட்டு விலகித் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தேன். காடு என் நினைப்புகளுக்கு வெளியே தூலவடிவம் கொண்டு பெருகியதுபோல இருந்தது. ஆசாரியை ஈழவ ஸ்த்ரீயின் காதலர்கள் கொண்டு வடிவீஸ்வரம் தெப்பக்குளத்தில் போட்டார்கள் என்று போத்தி சொன்னார். காட்டைப் பற்றி யாரும் மலையாளத்தில் எழுதியதில்லை. ‘மார்த்தாண்ட வர்மா’ விலும் ‘தர்மராஜா’ விலும் சி.வி.ராமன் பிள்ளை காடுகளைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் சி.வி.ராமன்பிள்ளையின் நாவல்களே சொற்களின் காடு. முட்களையும் புதர்களையும் பிரித்துப் பிரித்து உள்ளே போக வேண்டும்.

நீரின் ஒலி கேட்டது. பாறையில் போய் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருக்கலாம். தண்ணீரின் ஒலி ஒருவித ஒருமையை எப்போதுமே அளிக்கிறது. அப்பக்கமாகத் திரும்பியதுமே அந்த மெல்லிய பாடலைக் கேட்டேன். வாய்க்குள் பாடுவதுபோல. அதே குரல். என் உடல் மனதின் பிடியிலிருந்து விலகிக் கல்லாக மாறி விட்டது போலிருந்தது. பல நிமிடங்களுக்குப் பிறகே தர்க்கமும் சூழலும் மனதில்

மீண்டன. ஓசையின்றிப் புதர்களைத் தாண்டி எட்டிப் பார்த்தேன். நீரோடை அருவியாக விழும் இடத்தில் ஒரு பெண்ணின் முதுகும் தலையும் தெரிந்தது. என் மனம் கொண்ட ஐயங்களை எண்ணி நானே ஒரு கணம் கழித்துச் சிரித்தேன். பெண்ணேதான். மேலும் முன்னகர்ந்து பார்த்தேன். இடுப்பில் மட்டும் ஒரு சிறு துணியைக் கட்டியபடி உயரமில்லாத அருவியில் குளிப்பதற்காக உடலைக் குறுக்கி பாறைமீது அமர்ந்திருந்தாள். நீர் அவள் மீது விழுந்து சிதறியது. முகமும் உடலும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. மேலும் முன்னகர்ந்தேன்.

“ஆரு?” என்றபடி எழுந்து விட்டாள். அவள் கேட்டது “ஆரி” என்பதுபோல இருந்தது. என்னைப் பார்த்தாள். ஆனால் பதற்றப் படவில்லை. பின்னால் திரும்பிக் கொள்ளவுமில்லை. என்னை விடவும் இரண்டுபிடி உயரமானவள். கன்னங்கரிய உருண்ட முலைகள் பாண்டிப் பண்டாரங்கள் கொண்டுவரும் திருவோட்டின் கருமையான பளபளப்புடனிருந்தன. எத்தனை முயன்றபோதும் என்னால் பார்வையை விலக்க முடியவில்லை. அவள் கைகளைத் தூக்கி ஈரக்கூந்தலைச் சுழற்றி முடிந்தாள். பாறைகள் மீது கொக்கு போல காலெடுத்து வைத்து ஓடையின் மறுகரைக்குச் சென்று அங்கே ஒரு கிளையில் மாட்டியிருந்த துணியை எடுத்து உதறி அதை இடுப்பில் சுற்றி மார்பின்மீது ஏற்றி கழுத்துக்குப் பின்புறம் கட்டிக் கொண்டாள். துணி அவள் மார்புமீது படிந்து அவற்றின் கனத்த உருண்ட பரிமாணங்களைக் காட்டியபடி கையசைவில் அசைந்த போது அக்கணம் வரை எழாத எழுச்சி என்னில் ஏற்பட்டது.

அவளிடம் ஒரு பெரிய கூடை போன்ற ஒன்று இருந்தது. பனை யோலையால் செய்யப்பட்டது, ஆனால் குடம் போன்ற வடிவம். அதைத் தோளில் மாட்டினாள். என்னை அவள் பொருட்படுத்தவே யில்லை. அவள் வேட்டியைக் கட்டிய விதமே அவள் மலைசாதிப் பெண் என்று காட்டிவிட்டது. ஆனால் மலைசாதிப் பெண்களுக்கு அத்தனை உயரமும் கூர்மையான மூக்கும் சுருட்டையில்லாத நீளக் கூந்தலும் இருப்பதேயில்லை. இவள் திருவட்டார் ஆதிகேசவன் கோயிலில் மயில்மீது அமர்ந்த ரதிமோகினி போலிருந்தாள். உடலசைவுகளில் குதிரை திமிறியது.

ஒரே ஒரு கணம் என்னை ஏறிட்டுவிட்டு என்னைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் காட்டு மிருகம் போன்ற லாகவத்துடன் மரங்களின் இலையடர்வுக்குள் மறைந்தாள். ஓடை நீரில் படலமாக பூக்கள் மிதந்து சுழித்துச் சென்றன.

அத்தியாயம். 8

“நம்ம சுண்டன் மலையனுக்க மொவ நீலி” என்றான் குட்டப்பன் சிரித்தபடி. “சொயம்பு சாதனம். அப்பம் ஏமானுக்க சூண்டக்கெணி விளுந்தது அங்கியாக்கும். அப்பிடி வரட்டு...”

ரெசாலம் தேவாங்கை ஒரு நீளமான மெல்லிய கம்பியால் குடிசையுடன் சேர்த்துக் கட்டியிருந்தார். அது குடிசையின் உச்சியில் இருந்த மூங்கில் நுனியில் காயப்போட்ட கம்பிளிசட்டைபோல இருந்தது. அசைவேயில்லை. அந்தப் பகுதியெங்கும் அதன் முத்திர வாசம். மாட்டுச் சாணியில் கர்ப்பூரத்தை கலக்கியதுபோல ஒரு முறையும், மலத்தை தீயில் சுட்டதுபோல மறுமுறையும் எழும் வீச்சம்.

“ஏமான் அவளை விட்டுப் போட்டுதா? கேறி முட்டியிருந்தா சங்கதி வளஞ்சிருக்குமே...” என்றான் குட்டப்பன்.

“அவ பேரு என்ன?” என்றேன்.

“இந்த ஏமானுக்க காரியம். பேரும் ஜாதகமும் பாக்க ஏமான் அவளை கெட்டவா போவுது. கைகாலு நிரப்புண்டா எண்ணு பாக்கணும். பின்னெ சுண்டன் மலையன் சூடு பார்ட்டியாக்கும். வசமா வளைச்சணும்...” என்றான்.

“அவ காணிக்காரி மாதிரி இல்லியே...”

“அதுக்கு அவிய காணியண்ணு யாரு சொன்னாவ? அவ மலையத்தியாக்கும் ஏமான். அது ஒரு தனி சாதி. மலையில அவிய ஒரு பத்து நாப்பது பேரு இல்லை. மலைக்கு அந்தால கொறெ பேரு உண்டும். குட்டப்பன் குரலைத் தாழ்த்தினான். “உள்ளது சொல்லப் போனா பண்டு இந்த திப்பரப்பு சிவன் கோயிலில பூசை செய்தது இந்த மலையம்மாராக்கும். இத எனக்ககிட்ட பூசாரி அப்பி சொல்லி யிட்டுண்டு. நம்பூரி வந்தப்பம் மலையம்மாரு இல்லாம ஆனாவ. அடிச்ச ஒதுக்கினதாக்கும் ஏமானே. நம்பூரிமாரு நாயம்மார வசமாக்கிட்டு சில்லற கொடுமையா செய்தாவ. ஏமானுக்கு என்ன அறியிலாம்?”

“இப்பம் மலையம்மாரு என்ன தொழில் செய்யுதாங்க?” என்றேன்.

“பல தொழிலுண்டு. மந்திரவாதம் பிரதானமாட்டு. பின்ன ஓதிக் கெட்டுயது, அறுப்பு நோம்பு, கலப்பை தொட்டு கெட்டுயது எண்ணு பல சடங்குகளுண்டு. இப்பளும் மலையனுக்க மேல ஆளு களுக்கு பேடி உண்டு.”

ரெசாலம் சரிவேறி வந்தார். “வலிய ஏமான் நாளையாக்கும் வாறது. புதிய கல்லுவெட்டு கெட்டுக்க சைட்டும் பிளானும் கொண்டு வாருவாவ” என்றார்.

குரிசு “சிமின்ட்டு தெகயுமோ மேஸிரியே?” என்றார்.

“அஞ்சு நாள் கெட்டுக்கு மதி. பிறவு நாடாரு கொண்டு வருவாரு” என்றார் குட்டப்பன். “மண்ணெண்ணை கருப்பட்டி அரி எல்லாம் முட்டி நிக்குது...” என்றான்.

“அஞ்சு நாள் பாடுடே. அஞ்சு நாள் காப்பி குடிக்காம இருந்தா ஆரும் செத்துப்போயிட மாட்டாவ...” என்றார் ரெசாலம்.

“எனக்கு ஒண்ணுமில்ல. கொச்சேமான் இருக்குதாரே...”

“அவரு இருந்துருவாரு. பழகி வாறதுக்காக்கும் கொண்டு விட்டிருக்கியது. பிலேய் குரிசு, நீ அந்த மணலையொக்க வாரிக்கூட்டி இடுடே. வண்டி வாறப்ப வாரி அந்த கல்லுவெட்டு சைட்டுக்கு கொண்டு போயிடலாம்.”

குட்டப்பன் “மேஸிரியே, ஒரு கணக்கு வேணும் பாத்துக் கிடும். காட்டில மணலுக்கா கொறே?. என்னமோ சீனியா சக்கரை யாண்ணுல்லா பறக்குதீரு. எட்டு சட்டி மணலு போனா உம்ம ஏமானுக்க பணப்பெட்டில ஓட்டையொண்ணும் விழாதுவே” என்றான்.

ரெசாலம் தேவாங்கருகே போய் ‘பூச் பூச்’ என்று கூப்பிட்டார். அது மிக மெல்ல குனிந்து பார்த்துவிட்டு பேசாமலிருந்தது. அவர் ஒரு கட்டு கீரையைக் காட்டினார். அது கீரையை ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் பார்த்ததேயொழிய அசையவில்லை.

“இதை சர்க்காரு வேலைக்கு சேத்துவிடணும் ஏமான். அம்பிடு வெடுக்குசிடுக்கா இருக்கு” என்றான் குட்டப்பன்.

குரிசு “ஏசுவே கர்த்தரே...” என்று பைபிளைப் பிரித்தார். பெரும் எடையைத் தூக்குபவர்போல அவருடைய உடலில் தசைநார்கள் புடைத்தன. சுழித்து நரம்புகள் துடித்தன. மூச்சை உச்சகட்டமாக அழுத்தி

நிறுத்தி விரல்களை வரிகளுக்கு கீழே வைத்து “அ-வையி-க-ளை அக்-னி-யிலே போட்டெடுக்க கட-வீர்-கள். கடவீர்கள் தீட்-டு-தீட்டு” என்று எழுத்துக்களாகப் படித்துச் சென்றார். வரி முடிந்ததும் அதை பாரத்தை கீழே போடுவதுபோல விட்டுவிட்டு பெருமூச்சுடன் இலகுவாகி, இளைப்பாறிய பிறகு சற்று எளிதாக அந்த எழுத்துகளை மீண்டும் சொன்னார். சொற்களாக தனித்தனியாகக் கூட்டினார். முகத்தில் பரவசம் ஏற்பட்டுவிட்டது. கண்களை மூடிக்கொண்டு அந்த வரியை மனதில் நிரப்பி நிறுத்தினார். கண்களைத் திறந்தபோது வெண்விழிகளில் ரத்தம் பரவி யிருந்தது. “குட்டப்பா ஒரு பீடி எடுடே.”

குட்டப்பன் பீடியை எடுத்து நீட்டி “அத எங்கினியாம் கொண்டு போடும்வே. வரியம் மூணாவுது. வச்சுக்கிட்டு மோங்கியது. கேட்டுதா கொச்சேமான், இது நாலு வரியம் மின்ன நடந்த கதயாக்கும். அப்பம் நல்ல கத்தாழை மணிப்பொச்சம் வந்த காலம். இரும்புகணக்கா இருக்கும். ஈரம் படுத இடத்தில் தேங்கா மணிப்பொச்சம் கெட்டிவச்சா பத்து நாளில அவிஞ்சு போயிடும். இது ஒரு மாசம் ஆனாலும் அசங்காது. அப்பம் குடிலு கெட்டுயது அத வச்சுத்தான். எனக்க மாடம் கெட்டின கயிறு நல்ல உசிரன் கத்தாழைப் பொச்சம். அதுக்க மீத்த கஞ்சி வடிச்ச வெள்ளம் நாலஞ்சு நாளாட்டு விளுந்து காஞ்சிருக்கு. ஒரு நாளைக்குப் பாத்தா ஒரு மூத்த மிளா வந்து கயிறை சவைச்சுக்கிட்டிருக்கு. செரி, சவத்து மூதிக்கு அதும் ஒரு ருசி எண்ணு விட்டுப்போட்டேன். அண்ணு ராத்திரி காட்டில ஏறு மாடத்தில் தங்கல். காலம்பற வந்தா மிளா அங்கினயே நிக்ருவு. சதிச்சுப் போட்டுதே எண்ணு பாத்தேன். சங்கதி நல்ல ரெசமாக்கும். மிளா பொச்சத்த முக்காலும் முளுங்கிப்போட்டு. துப்ப முடியல்ல. பொச்சத்த கெட்டியிருக்கதனால போவவும் பளுதில்ல. செரி எண்ணு கெட்ட அலுத்தேன். பொச்சத்தோட போச்சு. பிறவு பாத்தா, உம்மாணை ஏமான், மிளாவுக்க வாயில கவுறு தூங்கி கெடக்கு. மத்த மிச்சம் குண்டியில தொங்குது. ஒண்ணு ரெண்டு நாளில்ல, ஒரு வாரம். பாவம் சீவன், அதயும் கொண்டு காடு கரையிண்ணு அலையுது. முளுங்கவும் பளுதில்ல, துப்பவும் பளுதில்ல. உள்ள போனது அளியவுமில்லை...”

“பிறகு?”

“வேற என்ன, அத வல்ல புலியும் பிடிச்ச காணும். பிறவு கண்ணில படேல்ல...” என்றான் குட்டப்பன். “அது மேதிரியாக்கும் இவனுக்கு இந்த கித்தாப்பு புஸ்தகம். கழுவில ஏத்தி வக்கியது மேதிரி இவனைத் தூக்கி இதுல சொருவிப்போட்டு சாயிப்பு போனாரு... பாவம், கண்டுதா கெடந்து நெளிஞ்சு பிணையியத...”

குரிசுக்கு அதெல்லாம் ஒரு பொருட்டாகவில்லை. உயிரைப் பணயம் வைத்து அடுத்த வரி நோக்கிப் போனார். “தீட்டுக் கழிக்கும் தண்-தண்-தண்ணீராலே யானா-லும். தீட்டுக் கழிக்கும் தண்ணீராலே யானாலும்” என்று பெருமூச்சு விட்டபடி “கேட்டுதா குட்டப்பா, இது உமக்க மந்திரம் மாதிரி இல்லை. அசல் வேதமாக்கும். கண்டுதீரா, சங்கதிக்கு கிறுகிறுத்தியம் கணக்கு உண்டு” என்று வசன எண்ணைக் காட்டினார். “தாவீது... பாத்தேரா? நம்பரு. கண்டுதீரா, கணக்கு கணக்கா இருக்குவு. அதாக்கும் வேதம்.”

குட்டப்பன் பைபிளை பாய்ந்து பறிக்கப் போனான். “மயிரு வேதம். பிலேய், உனக்க கோனான்சாமி வேதத்த பிரசங்கிக்கும்பம் ஆருலே அருவ நிண்ணு நம்பரு போட்டது? மயிரு மேதிரி பேயுதான் பாரு...”

குரிசு கடும் கோபத்துடன் “கொடலு சாடிப் போடும் பாத்துக்க... அஞ்ஞானிப் பயலே” என்றார்.

“அஞ்ஞானி உமக்க அப்பன் கடுக்கா குணமணி. போலே” என்று குட்டப்பன் அடக்கினான். தேவாங்கு கீழிறங்கி கீரையை மென்மையாகத் தின்கொண்டிருந்தது. ரெசாலம் அதன் தலையை மெதுவாக சுட்டுவிரலால் வருடினார்.

குரிசு மிக உரத்தகுரலில் “தாயவீது தன் தன் செய்-கை-களி லெல் லாம்... புத்தி மானாய்” என்று படிக்க ஆரம்பிக்க குட்டப்பன் அதைவிட உரக்க “ஐந்து கரத்தினை ஆனை முகத்தினை இந்திடி டம்பிறை போலுமெயிற்றினை...” என்று பாடினான். இருவரும் ஏக காலத்தில் நிறுத்தினார்கள். குரிசு பைபிளுடன் கிளம்பிச் சென்றார். போகும் வழியில் வாளைப் பார்த்து ஒரு பிரார்த்தனையைச் சொன்னார். “சாபம் போடுதான்” என்றான் குட்டப்பன்.

நான் குடிசைக்குள் நுழைந்து கம்பளிக்குள் என்னை நுழைத்துக் கொண்டேன். கம்பளி ஈரம் போலிருந்தது. அது சூடாகும் பொருட்டு உள்ளேயே சைக்கிள் விடுவதுபோல உடலை அசைத்தேன். பிறகு அதை மறந்து சிந்தனையில் ஆழ்ந்தேன். வெளியே தீ சடசடக்கும் ஒலியிலிருந்து தொடங்கிய சிந்தனை போத்தி தீயைப் பற்றிச் சொன்னதில் சென்று தொட்டு, காட்டில் நகர்ந்து அந்த நீரோடையில் கண்ட காட்சியில் சென்று பதிந்தது. என் மனதால் அந்தப் பெண்ணை மிகத் துல்லியமாகப் பார்க்க முடிந்தது. கிளர்ச்சியில் என் உடலுடன் சேர்ந்து குடிலும் அதிர்வதுபோலிருந்தது. அவள் மார்புகள் அவற்றின் சருமத்துளைகளும் மெல்லிய மயிர்களும் கூட தெரியு மளவுக்கு அருகே தெரிந்தன. இழைத்த மரத்தில் தெரிவதுபோல சருமவரிகள். கழுத்தின்

மடிப்புகளில் வெண்மையான கோடுகளாக... தோளெலும்புகளின்மீது மெலிதாகக் கீறியது போல... அக்குளருகே சதையின் மென்மடிப்புகள். மார்புகளின் நடுவே வாழைமடல் போல வழுவழப்பு. ஆனால் கருமை. புள்ளிகளோ, தேமல்களோ, பருக்களோ இல்லாத துல்லியமான கருமை. அதுவரை நான் பார்த்த மார்புகள் எல்லாமே கீழ்ப்பகுதியில் வளைந்து தொங்குபவை. இவள் மார்புகள் அண்ணாந்து நிமிர்ந்திருந்தன. காம்புகள் மிகச் சிறியவை. காம்புகள் மார்புகளை விட வெளிர் நிறத்தில், மாந்தளிர் நிறம்போல ஒருகணமும் கருமை என மறுகணமும் தோன்றச் செய்தன.

கண்களை மூடி மூடித் திறந்தேன். மூடினாலும் திறந்தாலும் அந்தக் காட்சி கண்களைவிட்டு விலகவில்லை. இருட்டு அளவேயில்லாத கனத்த கரிய திரை. அதில் அவள் புன்னகையுடன் என்னைப் பார்த்தபடி இருந்தாள். புன்னகையும் அசைவற்ற ஓர் ஒளிபோல அப்படியே நின்றது. மார்புகளை விட்டு அவள் முகத்தை நோக்கிப் பார்வையைத் தூக்க முயன்றேன். பார்வை இரும்புச் சட்டத்தாலானதுபோலக் கனத்தது. தூக்கவே முடியவில்லை. புரண்டு படுத்தேன். குப்புறப் படுத்தேன். கம்பளிக்குள் உடம்பு புழுங்கியது. இதென்ன பித்து என்று பட்ட கணம் சட்டென்று எழுந்த மர்ந்தேன். குளிர் உடலில் பட்டபோதுதான் வியர்த்திருப்பது தெரிந்தது. அறையையே பார்த்தேன். காலிக் குடிசை. அடைசலாகக் கிடந்த கொத்துவேலைச் சாமான்கள். ஒரு எரியாத அரிக்கேன் விளக்கு. வெளியேயிருந்து வந்த நெருப்பு ஒளி ஓலைச்சுவர் மீது சிவப்பாகப் பதிந்து ஆடியது. அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு புடவை தொங்கி நெளிவது போலிருந்தது. மீண்டும் படுத்தேன். அதே காட்சி மீண்டது. ஆனால் அவள் குனிந்து தன் உடையை எடுத்தபோது குலுங்கும் மார்புகளாக, வேட்டியை வரிந்தபிறகு உள்ளே அசைபவையாக, திரும்பும் கோணத்தில் கைகளின் எல்லையை மீறி எழுந்தவையாக, வளர்ந்தது அது.

ஆங்காரத்துடன் கம்பளியை உதறி எழுந்து வெளியே வந்தேன். குட்டப்பன் இல்லை. குரிசு தீயை நோக்கி பைபிளை சரித்து படித்துக்கொண்டிருந்தார். முகத்தில் தீ எரிந்தது. சற்றுத் தள்ளி அயனி மரத்தடியில் ரெசாலம் கண் சொக்கிக் கிடந்தார். மடியில் குழந்தை போல அந்த தேவாங்கு. குரிசு நிமிர்ந்து “என்ன கொச்சேமான்?” என்றார்.

“குட்டப்பன் எங்க?”

“அவன் உறங்கியாச்சு. ஏமானுக்கு குடிவெள்ளம் வேணுமா? சூடு வெள்ளமுண்டு.”

தீயருகே தகரப் போணியில் தண்ணீர் கொதித்தது. அதைத் துணியால் எடுத்து நீட்டினார். நான் அதை குளிர்ந்த புல்மீது வைத்தேன். சில கணங்களில் குளிர்ந்துவிடும். சூடு மிதமானதுமே மடமடவென குடித்தேன். வெந்நீர் உடலை நிரப்பியதும் ஒருவித நிறைவு ஏற்பட்டது.

“குரிசு, நீரு உறங்கல்லியா?”

“இல்ல ஏமான். இண்ணு நம்மாட்டி வேல இல்லயில்லா? அதாக்கும்.”

நான் தீயையே பார்த்தேன். அந்த முலைகளை நினைத்தபோது அவை கொத்துவேலைப் பொருட்களைப்போல குடிசைக்குள் இருப்பவையாக மனத்தில் தோன்றியதன் வேடிக்கையை எண்ணிக் கொண்டேன். குரிசு பைபிளில் ஆழ்ந்துவிட்டார். செங்குத்தான மலையில் சுமையுடன் ஏறுபவரைப்போல.

“குரிசு...”

“ஏமான்!”

“அதில் என்னவாக்கும் படிக்குதேரு?”

“ஏமான் ஆண்டவருக்க வார்த்தையில்லா இது...”

நான் அவரையே பார்த்தேன்.

“நீரு பள்ளிக்கு போவமாட்டீரா?”

“ஏமான், பள்ளி இஞ்சேருந்து எட்டு மைல் கெழக்க இருக்கு. அங்க மாசம் ஒருக்காதான் குருவானவரு வாறது. வாறநேரம் மோந்தி ஆயிடும். அதுக்கொண்டு போறதில்ல. பின்ன ஆண்டவரு எனக்க கையில் உள்ளப்பம் எதுக்கு அம்பிடு தூரம் போணும் எண்ணாக்கும் நினைச்சியது.”

“ஆமாம்” என்றேன்.

“ஏமான் படிச்சிட்டுண்டா வைவிளு?”

“இல்லை.”

“ஏமானுக்கு படிச்சுத காரியமில்ல. ஏமானுக்க சாமி அனந்த பப்பனாவன்லா. நல்லா ஆனிப்பொன்னுல அடிச்சுருட்டி வச்ச மேடையிலயில்லா அனந்த பப்பனாவ சாமி கிடக்கியது. கிரீடம் முளுக்க வைரம் ஒட்டி வச்சிருக்குண்ணு சொன்னாவ. வைரம் நல்ல பளுத்த தவிட்டப்பழத்துக்க உள்ள இருக்க சதைமாதிரி இருக்கும்னு சொன்னாவ. ஏமான் கண்டிட்டுண்டா?”

“ஆமா.”

“கண்டுதா! வைரத்த கண்ணுல பாக்கியதுக்கு ஒரு யோகம் வேணும் ஏமான். அனந்த பப்பனாவ சாமிய ஏமானும் பொன்னு திருமேனியுமொக்கெ கும்பிடுயது அது கொண்டாக்கும். அனந்த பப்பனாவ சாமிக்க சக்தி கொண்டாக்கும் சங்குமுகம் கடலு திருவந்திரத்தில் கேறி வராம கிடக்கியது. அகஸ்தியர்கூட மலை இடிஞ்சு விளாம பிடிச்சு நிறுத்தினது மேதிரி அப்பிடி நிக்கியது. சக்தி யுள்ள சாமியில்லா!”

“பின்னே நீ ஏன் ஏசுவ கும்பிடுதே?”

“ஏமான் களிக்குதா? அனந்த பப்பனாவ சாமிய நாங்க ஏழைய கும்பிட ஒக்குமா? சாலைத் தெருவில் போறதுக்கே விடமாட்டாவ. பின்னயில்லா கெழக்குக் கோட்டையத் தாண்டியது. அனந்த பப்பனாவ சாமி தம்புரானுக்க சாமி. சாமிகளில் தம்புரான். ஏசு வாக்கும் எங்க சாமி. ஜீவனுள்ள தேவன். ‘ஆண்டவரே’ எண்ணு பாவங்க விளிச்சா ‘என்னலே குருசே’ எண்ணு மேகங்களுக்குள்ள நிண்ணு விளி கேக்குத சாமி. அது திட்டமாக்கும் ஏமான். நான் விளிச் சிட்டுண்டு. ஏசு விளி கேட்டிட்டுமுண்டு.”

நான் அவருடைய முகத்தையே பார்த்தேன். மனித முகம்போலவே இல்லை. எருமை, பசுமாடு போன்ற முகம். மிருகங்களுக்கேயுரிய சாந்தம். ஏசு மார்போடணைத்த வெள்ளாட்டின் நினைவு வந்தது. அவர் மீண்டும் பைபிளை இறுகப் பற்றி வாய்க்குள் எழுத்துக்களை மென்று மென்று படிக்க ஆரம்பித்தார். தீயில் கைகளைக் காட்டினேன். குளிர் நன்றாக அடித்தது. கம்பளி குடிலுக்குள் கிடந்தது. மீண்டும் குடிசைக்குப் போக வேண்டுமென்ற பரபரப்பும் அச்சமும் ஏற்பட்டது. எழ எண்ணி, ஆனால் தயங்கி, அந்த தயக்கத்தையே சிறுசிறு எண்ணங்களாக நீட்டி, அமர்ந்திருந்தேன்.

சடசடவென்று பெரிய நீர்த்துளிகளாக மழை உதிர ஆரம்பித்தது. தீ, கோபித்த பாம்பு போல சீறி எழுந்தது. குரிசு பைபிளை தன் உடலால் மறைத்து எழுந்து குடிசை நோக்கி ஓடினார். தேவாங்கு ரோமங்களைச் சிலிர்த்தது. நான் என் குடிசை நோக்கி ஓடி வாசலில் நின்று பார்த்தேன். சற்று அடங்கிய தூறல் மீண்டும் விழுந்தது. ரெசாலம் வாயில் வழிந்த எச்சிலைத் துடைத்தபடி எழுந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். தேவாங்கும் அவரும் ஒன்றாகவே நனைந்துவிட்டார்கள். அதை எடுத்து சிறுகுழந்தை மாதிரி தோளில் போட்டுக்கொண்டு குடிலுக்குப் போனார். மழை பெரிய ஓலத்துடன் புதர்க்காடுகளைக் கடந்து வருவது தெரிந்தது. படலைச்

சாத்திவிட்டு உள்ளே போய் கட்டிலில் படுத்து போர்வையை
மூடிக்கொண்டேன். ஒன்று இரண்டு மூன்று என கணங்கள். ஓலம்
வலுத்து ஒரு கணத்தில் மழை என் கூரைமீது அருவிபோலக்
கொட்டியது. கதவுப்படல் ஆடி விழுந்த விரிசல் வழியாக நீர் உள்ளே
பீரிட்டது. நன்றாகச் சுருண்டு கொண்டேன். அத்தனை பெரிய ஓலம்
அயனிமரத்தின் இலைகளி லிருந்துதான் எழுகிறது என்று தெரிந்தது.
மழையின் ஓலம் ஒரே சீரான இரைச்சலாகவும், கவனித்தால்
அலைகளாகவும், மேலும் கவனித்தால் பெருகிப்பெருகிச்
செல்வதாகவும் இருந்தது.

மழையைக் கேட்டபடி தூங்குவது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். இந்த
அடிவாரத்திற்கு நான் வந்தபிறகு தூங்குவதில் மிகப்பெரிய சுகத்தைக்
கண்டிருந்தேன். பகலில்கூட இரவுத் தூக்கத்தை நினைத்தால் மனம்
கிளுகிளுக்கும். ஆனால் இன்று தூக்கமே வராது என்று தோன்றியது.
கொஞ்சம்கூட தூக்கச் சோர்வு இல்லை. படுத்ததுமே உடலும் மனமும்
முற்றிலும் விழித்துக்கொண்டு விட்டன. போர்வைக்குள் சுருண்டபடி
அந்தப் பெண்ணின் தோற்றம் வருவதை எதிர்பார்த்து கணங்கள்
கணங்களாகப் படுத்திருந்தேன்.

அவளுக்கு திடமான அடிவயிறு. அதன் மேல் வளைவில் தொப்புள்.
தொப்புள்கூட சற்று அண்ணாந்து திறந்திருந்தது. மென்மையான ரோம
வரிசை மேலேறியது. ரோமங்கள் நீரில் நனைந்து படிந்திருந்தன.
ரோமங்கள். அவளுடைய அக்குளில் கரிய மென்மையான ரோமப்
படலம் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து நடுவில் ஒரு வகிடு போல... ஆனால்
அவள் தோற்றம் உருவாகவில்லை. மறைந்துவிட்டதா என்ன?
கண்களை மூடி நினைவுகூர முயன்றேன். நினைவுகளாக சொற்கள்தான்
வந்தன; பிம்பங்கள் வரவில்லை. பிம்பங்கள், பிம்பங்கள். அவளுடைய
கரங்கள், தோளில் படிந்த கரிய கூந்தல் இழைகள், கன்னத்தில் படிந்த
மயிரில் சொட்டி நின்ற நீர்த்துளிகள் - ஆனால் அவை உதிரிச்
சித்திரங்கள். மனதால் தொட்டதுமே கலைந்து செல்பவை. கூர்ந்து
பார்க்கும்தோறும் தெளிவிப்பவை. இவை வெறும் மன ஓட்டங்கள்தான்.
சித்திரம் என எண்ணிக்கொண்டால் சித்திரம்போலத் தோற்றம் தரும்
சொற்கள். ஆனால் அது இதுவல்ல. அது ஒருவகை யதார்த்தம். கண்முன்
தூலத்தைவிடத் திடமாக எழுந்த சித்திரம். இவை நீர் நிழல்கள். அது
கருங்கல் சிற்பம்.

கண்களைத் திறந்து கூரையைப் பார்த்தேன். மழையின் அறைதலில் அது
நடுங்கியது. அதிலிருந்து சிறு திவலைகளாக வேறு மென்மழை கீழே
இறங்கியது. கண்களை மூடினேன். இல்லை, அந்த பிம்பமே

எழவில்லை. எங்கு போயிற்று அது? என் உள்ளிருந்து எழும்
எண்ணங்கள் போன்றதல்ல. அது எனக்கு வெளியே இருக்கும்
யதார்த்தம். ஒருவேளை இனிமேல் அது திரும்பவே திரும்பாது.
ஒருவனுக்கு வாழ்நாளில் அதற்கிணையான ஒரு காட்சி ஒரே ஒருமுறை
மட்டுமே அருளப்பட்டிருக்கலாம். முட்டாள்தனமாக பயந்து அதை
இழந்துவிட்டேன். அந்த எண்ணம் சிறிய பதற்றமாக எழுந்தது.
பரிதவிப்பாக வளர்ந்தது. இனிமேல் அது வரவே வராது என்பதற்கான
தர்க்கங்கள் ஒருபக்கம் தொட்டுத் தொட்டு வளர்ந்தன. கள்ளிப்புதர்கள்
போல எழுந்து என்னைச் சூழ்ந்து சுவராகி மறைத்தன. நடுவே
தத்தளித்து நின்றேன். தன்னிரக்கம் பெருகி கண்ணீர் வந்தது. ஆனால்
அழுகையில்லை. வெறுமே மார்பை அடைக்கும் கடும் துக்கம். மார்பில்
வெளிப்பக்கமாக ஓங்கி அறைந்தால் உள்ளே அந்த துக்கத்தில்தான்
அடிபடும்.

எழுந்து அமர்ந்தேன். கம்பளிமீது நீர்த்துளிகள் பரவியிருந்தன. மெல்ல
வருடியபோது கையில் ஈரம் படர்ந்தது. இந்த மழைதான் அந்தத்
தோற்றம் எழாது தடுக்கிறதா? இல்லை குரிசின் பைபிள்; கிறிஸ்து...
மழையை, குரிசை, கிறிஸ்துவை வெறுத்தேன். வெளியே இறங்கி
ஓடவேண்டும் போலிருந்தது. மீண்டும் போர்த்திக் கொண்டு குப்புறப்
படுத்தேன். கண்களுக்குள் ஒளிப்புள்ளிகள் மிதந்து சுழன்றன. மழை
சட்டென்று தணிந்தது. துளிகளின் இரைச்சல். மீண்டும் வெகு
தொலைவில் புதர்ப்பரப்பு பிளிறியது. மழை ஓர் அலைபோல வந்து
குடிசையை அறைந்தது. மூங்கில் உத்தரங்கள் நனைந்து அவற்றிலிருந்து
ஓரிரு துளிகள் தேங்கி, பெருகி, தத்தளித்து, கனிந்து, நீண்டு, பிரிந்து,
தரையில் விழுந்து உடைந்தன. தலையணையில் முகத்தைப் போட்டு
உரசினேன்.

ஒருவேளை அந்தப் பெண்ணை இனிமேல் நான் பார்க்கவே
போவதில்லை. அந்த முலைகளை நிரந்தரமாக மறந்துவிடுவேன். நாயர்
பெண்களின் வெளிறிய தொங்கிய முலைகள்... வேர்க்குரு பரவிய
இடுக்குகள்... பாசி பிடித்த குளத்தில் குளித்து ஈர உள்ளாடை அணிந்து
உருவான புழுங்கும் நெடி... அம்பிகா அக்கா, சௌதாமினி அக்கா.
தலையை தலையணையில் அறைந்தேன். இல்லை; திரும்பி வரும்
நினைவைப் பதற்றமின்றி மெல்லத் தொட்டு மீண்டெடுத்தால் போதும்.
இது நீர் மீது பிம்பம் தெளியக் காத்திருப்பதுதான். அசைக்கக்கூடாது.
ஒருவிதமான சலனமும் கூடாது. காற்றுக்கூட படக்கூடாது. உடம்பை
அசைவற்று நிறுத்தி, பதுங்கியிருந்து, மனதைக் கவனித்தேன். அப்படிப்
பதுங்கியிருப்பதுதான் மனமாக இருந்தது. கவனிக்கப்படுவது எது? அது

ஆடும் கூரையை, மழையோலத்தைத் தொட்டுத் தொட்டு அபத்தமாகத் தாவியபடி இருந்தது. மறைந்துவிட்டது என்று திடீரென்று பீதியுடன் பிரக்ஞை கூவியது. மனதில் எங்குமே அவள் உடல் இல்லை. பெட்டியைத் திறந்து எல்லாவற்றையும் அள்ளி அள்ளி எடுத்துப் போட்டேன். அவள் உடலே இல்லை. மார்புகள் இல்லை. மார்புகள் குறித்த சில சொற்கள். கூர்ந்து பார்த்தால் உதிரி உதிரியாகச் சிதறும் படங்கள்.

திரும்பிப் படுத்து பெருமூச்சு விட்டேன். தேவையில்லை. அப்படியே எல்லாம் மறைந்து விட்டும். அவளைப் பார்த்தபிறகு ஒரு கணம்கூட நிம்மதியில்லை. மனம் பதறியபடியே இருக்கிறது. மெட்ரிகுலேஷன் ரிசல்ட் வருவதற்கு முந்தையநாள்போல வயிற்றில் தீராத ஒரு பதற்றம். அவளை முழுமையாக அழித்துவிட்டு மீண்டும் பழைய கிரியாக மாறினால் போதும். அதைவிட இப்போது தூங்க வேண்டும். எப்படியாவது தூங்கிவிடவேண்டும். தூங்குவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்! தூங்குவதற்கு முன் நான் பெண்களை எண்ணிக் கொள்வேன். இல்லை பெண் உடல்களை. மாமியைப் பற்றி நினைத்தேன். அவளுடைய சிரிப்பு மட்டும் வந்து போயிற்று. ஆற்றில் குளிக்கும் பெண்கள். ராஜப்பா சார் பிரஷால் பல் தேய்த்தபடி வருகிறார். அவருக்குப் பின்னால் எருமையுடன் ஸ்டீபன். இல்லை ஆற்றில் குளிக்கும் பெண்கள். பெண்கள். சிதறிச் சிதறிப் போன எண்ணங்கள் தங்கள் தொடர்பையும் வேகத்தையும் இழந்த ஒரு தருணத்தில் எனக்குப் பின்புறம் மிக அருகே அவளை உணர்ந்தேன்.

அவள் உடலின் வெப்பம் அல்ல; அவளது சரும மணமோ, மூச்சுக்காற்றோ அல்ல; வெறுமே அவள் அங்கிருக்கும் உணர்வு. அவள்கூட அல்ல. அவளது முலைகள் அங்கிருக்கின்றன. சற்று நகர்ந்தால் என் பின்தோள் அவற்றில் பட்டுவிடும். என் தசைநார்கள் இறுகிவிட்டன. சற்று அசைந்தால்கூட அவை கலைந்து போய் விடுமென உணர்ந்தேன். மிக மென்மையானவை; மிகவும் உறுதி யானவை. என் தோள் தொடுமென அவை காத்திருக்கின்றன. தலை மயிரைக் கொண்டையிட கைகளைத் தூக்குகிறாள். மார்புகள் உறுதி உறுதி என்று அசைகின்றன. அசைவில் பக்கவாட்டில் மெல்லத் ததும்புகின்றன. காம்புகள் மிகச்சிறிய இரு மருக்கள் போல. அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை. ஒருவேளை அவள் பார்வையே அங்கு இல்லை. அவளது முலைகள் மட்டும் தான்.

மழை நின்றுவிட்டிருந்தது. நீர்த்துளிகள் மட்டும் சடசடவென்று கொட்டிக்கொண்டிருந்தன. வெகுநேரம். பிறகு அவை வேகம் இழந்து

மென்மையான தாளமாக மாறின. நான் நீளமான மூச்சுகளாக விட்டபடி அவளது அருகாமையை உணர்ந்தவாறு கிடந்தேன். உடம்பின் வெப்பத்தையும் வியர்வை யையும் பின்பு உணர்ந்தேன். தோள்பட்டை வலித்தது. மல்லாந்து படுத்தபோது அவள் அருகாமை மெல்ல விலகியது.

எனக்குள் புன்னகை புரிந்தேன். ஒரு போதும், இந்த இரவை ஒருபோதும், எவரிடமும் நான் பகிர்ந்து கொள்ளப் போவதில்லை. எனக்கு மட்டுமே உரிய ஓர் இரவு. ஒருவேளை பூமியில் எவருக்குமே இதற்கிணையான ஓர் அனுபவம் வாய்த்திருக்காது. தாகம் எடுத்தது. எழுந்து சென்று தொங்கவிடப்பட்ட தண்ணீர்க் குடுவையை எடுத்து தண்ணீர் குடித்தேன். உடம்புக்குள் ஒரு தீக்குண்டம் நீரில் பட்டு அணைந்தது போலிருந்தது. சிறுநீர் முட்டி வந்தது. படலை மெல்லத் திறந்து வெளியே இறங்கி கூரையின் ஒட்டில் அமர்ந்தபடி சிறுநீர் கழித்தேன். அந்தக் காட்சியும் அருகாமையும் என் உடலுறுப்புகளில் எந்தத் தீண்டலையும் நிகழ்த்தவில்லை என்பதை அறிந்தேன்.

குடிசை முற்றம் இளநீல நிற ஒளி பரவிக் கிடந்தது. அயனி மரத்திலிருந்து கனத்த துளிகள் சொட்டி சேற்றுத்தரை அதிர்ந்தபடியே இருந்தது. தண்ணீரின் அகப்பளபளப்புதான் அந்த ஒளியை உருவாக்குகிறது என்று உணர்ந்தேன். சாம்பல்நிறமாக ஊமை யொளியுடன் இருந்த வானம் ஈரத்தில் பிரதிபலிப்பதுதான் அந்தப் பளபளப்பை உருவாக்கியது. வானில் ஒரு மின்னல் நான்கு பக்கமும் கொடி வீசித் துடித்தது. தொலைவில் ஒரு இடி அதிர்ந்து பல பகுதிகளும் அதை எதிரொலித்தன. எதிரொலி நின்று ஒரு கண மௌன இடைவெளிக்குப் பிறகு காடு அதை ஓர் இரைச்சலாகத் திருப்பி ஒலித்தது. அயனிமீது ஒரு பறவை கொட்டாங்கச்சியை கல்லில் உரசியது மாதிரி ஒலியெழுப்பியது. பிறகு இன்னொன்று அதனுடன் சேர்ந்துகொண்டது. மீண்டும் ஒரு மின்னல் மேகத்தின் விளிம்புகளை எரித்துப் படர்ந்து அணைந்தது. அயனியின் அடி மரத்தின் ஒருபக்கம் மட்டுமே நனைந்திருந்தது. அந்த ஈரம் பளபளத்து அணைந்தது. இடியோசை பெரிய பாறைபோல பல மலைகளில் பட்டுப் பட்டுச் சுழன்று வந்து காட்டில் பெய்து மறைந்தது. முற்றத்தில் தேங்கிய நீரில் ஓர் ஒளியசைவு கண்ணில் பட்டது. சிறிய பாம்பு ஒன்று சாட்டை போலச் சுழன்று தேங்கிய சேற்றுநீரில் அலைகளை எழுப்பியபடி அயனியை நோக்கிச் சென்றது. மீண்டும் மின்னல், இடி. முழங்கால் தசைகள் வலிக்கும்வரை அங்கேயே அமர்ந்திருந்தேன்.

நீர்ப்பரப்பை சலசலக்க வைத்தபடி மென்மையான தூறல் மீண்டும் ஆரம்பமானபோது எழுந்து உள்ளே சென்று படுத்துக் கொண்டேன்.

ரத்தமும் சதையுமாக உள்ளே காத்து நின்றது மாதிரி அவள் என் முன்
எழுந்தாள். நிமிர்ந்த தோள்கள் மீது கூந்தல் இழைந்து கிடந்தது.
மூச்சுக்காற்றில் மெல்ல எழுந்தசையும் மார்புகள். கண்களை
மூடிக்கொண்டு அவளைப் பார்த்தவாறு காலத்தில் சென்றபடியே
இருந்தேன். ஒரு ரீங்காரம்போல அறு படாத காலம். வெகுநேரம் கழித்து
புரண்டு படுத்தபோதும் எழுந்த மர்ந்த போதும் அப்பிம்பம் சற்றும்
கலையவில்லை. இரவே அப் பிம்பமாக மாறிவிட்டது போலிருந்தது.

அத்தியாயம். 9

காலையில் ஏதோ ஒரு விசித்திரமான பறவையொலி கேட்டது. மிகப்பெரிய மரம் ஒன்றைப் பிளந்து விரித்தது போன்ற ஒலி. திடுக்கிட்டு எழுந்தமர்ந்தபோது அவள் விலகியது தெரிந்தது. அந்தக் கணம் வரை அவளும் நானும் தவிர வேறு எதுவுமற்ற ஒரு இடத்தில் காலமே இல்லாமல் இருந்துகொண்டிருந்ததாகத் தோன்றியது. முகத்தையும் கண்களையும் கைகளால் தேய்த்துக் கொண்டேன். தலை சுழன்றது. எழுந்து நின்றபோது குடிசையும் தரையும் தனித்தனியாக அசைந்தன. மூங்கிலைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த ஆட்டம் நிற்பது வரை சிறிது நேரம் நின்றேன். கம்பளியைச் சுற்றிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன். குட்டப்பன் விறகுச் சுள்ளி களை உடைத்துக்கொண்டிருந்தான். தரையில் வாரியலால் சரிவாக வளைத்துக் கோடு போட்டதுபோல நீர் ஓடிய தடம் இருந்தது. சேறும் மணலும் கலந்த வரிகள். அவற்றை மெல்ல மிதித்து, குளிரில் சிறிது புல்லரித்துக்கொண்டு, அடுப்பை நோக்கிப் போனேன்.

குட்டப்பன் என்னைப் பார்த்து “கொச்சேமான் காலம்பர எந்திரிச்சுப் போட்டே...” என்றான்.

நான் “நல்ல மழை” என்றபடி கருங்கல்லில் அமர்ந்தேன். ரெசாலம் கம்பியை இழுத்து தேவாங்கை கீழே அழைத்தார். அது கூரை விளிம்பில் நீர் சொட்டும் மூங்கில்மீது உட்கார்ந்திருந்தது.

“மேஸிரியே கொடியேத்துதீரா?” என்றான் குட்டப்பன்.

“சுவத்தெளவுக்கு பெறந்தது ராத்திரி மழையில் நனைஞ்சு குளிச்சிருக்கு. வெளங்குமா?” என்றார் ரெசாலம். தேவாங்கு மெல்ல தலையைத் திருப்பி அவரை ஞானம் ததும்பப் பார்த்து கண்களைச் சிமிட்டியது. “வா மக்கா... த்சோ த்சோ” என்றார் ரெசாலம்.

“அதுக்கு மழைல நனையல்லண்ணா பனி வரும் பாத்துக்கிடும்... காட்டு ஜென்மமுல்லா.”

தேவாங்கு மெல்ல இறங்கி வந்தது. ரெசாலம் அதைப் பிடித்துத் தோளில் அமர்த்தினார். அவரது தலைமயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு குறுகி அமர்ந்தது.

“வல்ல குழையோ எலையோ பறிச்சு குடுத்துட்டு வாறேன். நீரு சிம்மெண்டு நனைஞ்சிட்டுண்டா எண்ணு பாரும்” என்றபடி ரெசாலம் நடந்தார்.

“வேய், இண்ணு வலிய ஏமான் வாற நாளுல்லா” என்று குட்டப்பன் சொன்னதை அவர் கேட்கவில்லை. குட்டப்பன் “போன ஜென்மத்து சொந்தமாக்கும் ஏமான். வந்து ஒட்டிக்கிட்டு இருக்கு பாத்தியளா?” என்றான்.

குரிசு குடிசைக்குள்ளிருந்து பைபிளும் கையுமாக வந்தார். “மச்சினோ, செபம் தீரேல்லியா?” என்றான் குட்டப்பன்.

“நீ போலே அஞ்ஞானிப் பயலே. தேவ வசனம் கேக்கணுமானா போன சென்மத்தில புண்ணியம் செய்திருக்கணும்பிலே” என்றபடி குரிசு வந்து அமர்ந்து எடை தூக்க ஆரம்பித்தார். “ஆதலால் நான் மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்...”

குட்டப்பன் தார் போலக் கிடந்த சாம்பலை மெல்ல அள்ளினான். உள்ளே நனையாத வெண்சாம்பல். அதை மெல்ல குச்சியால் விலக்கியபோது புகை வந்தது. தேக்கிலைச் சருகால் விசிறியபோது மெல்லச் சிவந்தது.

“இந்த மழையிலயும் அணையல்லியா?” என்றேன் வியப்புடன்.

“தீ சிவனானா சாம்பலு சக்தியாக்கும். அப்பன் சொல்லுயதுண்டு. தீ கூடிப்போனா சாம்பலு அணைச்சுப்போடும். ஆனா தீ அணையாம பொத்திக்கிட்டு நிக்கியதும் சாம்பலாக்கும்.” ஒரு துளி வெண்சாம்பல் எடுத்து நெற்றியில் போட்டு கைகூப்பி ஏதோ சொன்னான்.

“அப்பன் நல்ல அக்கானியடுப்பு சாம்பலை எடுத்து நெத்தியில பூசுவாரு. மண்டைக்கு உள்ள தீ இருக்குலேம்பாரு. லேய் குரிசு, திருநீறு போட்டுக்கிடும்லே.”

குரிசு தலை தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு பைபிளில் மூழ்கினார். “அவன் சிலுவ போடுவான் ஏமானே. கல்லறய்க்கு மீத்த அதாக்கும் போடுயது...” என்றபடி குட்டப்பன் சுள்ளிகளை வைத்து விசிறினான். தீ கனிந்து, உதடு குவித்தது. சிவந்த உதடுகள். சிவந்த நாக்கு நீண்டு ஒரு சருகைத் தொட்டது. சருகு சட்டென்று சிவந்த மலரிதழாக மாறியது. தொடர்ந்து

சுள்ளிகள் சிவப்பை உமிழ்ந்தன. சுடர்கள் எழுந்து புகையுடன் ஆடின. கடும் சாயா நல்ல புகை மணத்துடனிருந்தது. அது என் ஆத்மாவையே சுடச்சுடத் தொட்டுப் போவது போலிருந்தது. “ஏமானுக்கு என்னவாக்கும், பனியுண்டா?” என்று குட்டப்பன் கேட்டான்.

“இல்லியே” என்றேன்.

“கண்ணைப் பாத்தா நல்ல பனி உண்டுமிண்ணு தோணுது. ராத்திரி உறங்கேல்லியோ?”

“இல்ல. மழை சத்தம் பாத்து பயந்து போட்டேன்.”

“நல்ல கதையா போச்சு. இதை மழை? இது சித்திரையில்லா? சீக்காளி மூத்திரம்போல சித்திரை மழை போலேண்ணு சொல்லுவாவ. ஏமான் ஆனியாடி மழைய பாக்கணும். கடலு என்கி வந்து விருயது மாதிரியில்லா இருக்கும்... அப்பம் ஏமான் உறங்குமா உறங்காதா?”

நான் உடலைக் குறுக்கியபடி “இங்க பயங்கர சத்தம்” என்றேன்.

எழுந்தபோது கால்கள்மீது உடல் சமநிலை கொள்ளவில்லை. சென்று படுத்துவிடவேண்டும் என்று பட்டது. மெதுவாக நடந்து குடிசை நோக்கிப் போனேன். குடிசையை ஒட்டிய மென்மணலில் பாம்பு ஊர்ந்த தடம் தெரிந்தது.

“குட்டப்பா நான் நேத்து ராத்திரி ஒரு பாம்பை பாத்தேன்...” என்றேன்.

“சித்திரை மழையில் பாம்பு என்கும் ஏமான். குழி நிறையும்பம் வெளிய சாடி வாறதாக்கும்” என்றான்.

நான் குடிசைக்குள் போனேன். வெளியே அவன் “ஏமான் இண்ணு காட்டில போவப்பிடாது. புத்து முங்கின பாம்புகள் பொத்தக்குழியில் கேறியிருக்கும். சவிட்டினா கடிச்சுப் போடும்” என்றான்.

என்னால் குடிசையிருளைக் கூர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. கால் முழுக்க பாம்பு பிரக்ஞை கூசியது. சட்டென்று பாயில் விழுந்து விட்டேன். கம்பளியை இழுத்து தலைமீது போர்த்தினேன். அலை யலையாக நெளிந்தது காட்சி. மேலே மூங்கில்கள் பாம்புபோல நெளிந்தன. கண்களை மூடினால் வெறும் நிற அலைகள். டீ குமட்டி எழுந்தது. குப்புறப் படுத்துக்கொண்டேன். ஒருபக்கமாக தலை சரிந்தபடியே இருந்தது. கண்களைத் திறந்தால் மூங்கில் வடிவப் பாம்புகள். அப்போது ஒன்றை உணர்ந்தேன். அந்த நேரமெல்லாம் பேசும்போதும் சிரிக்கும்போதும் பயப்படும்போதும் நேரம் முழுக்க என் மனஆழம் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கணம் கூட நினைவு

அறுபடவில்லை. அதில் அசைவேயில்லை. நீருக் கடியில் பாறைபோல. அலைகளும் பிம்பங்களும் மேலே பெருகி வழிய உள்ளே கருமையாகத் திடமாக நிற்குகொண்டிருந்தது அந்த நினைவு.

ஒரு கணம் மனம் விலகியதும் என்ன இது என்ற வியப்பு ஏற்பட்டது. ஒன்றுமே நடக்கவில்லை. காட்டில் ஒரு காட்டுப் பெண் குளிப்பதைப் பார்த்தேன்; அவ்வளவுதான். கரிய உடலை... அப்போது அது மனதில் பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தவுமில்லை. ஆற்றில் எத்தனையோ பெண்கள் குளிக்கும்போது பார்த்தது உண்டு. இறுகக் கட்டிய பாவாடைக்கு மேல் தோள்கள். முதுகில் விழுந்த தலைமுடி. புஜங்களில் வெயில்படாச் சருமம் வெளிச்சருமத்துடன் மாறுபடும் இடம். மலை வெள்ளம் கரைநீருடன் ஒட்டாது ஆற்றில் செல்வதுபோல ஒரு மென்மையான வரம்பு. பிதுங்கிய மார்பு களுக்குள் நீர் புகுந்து செல்ல... ஆனால் இதுவேறு. இது கரிய பாறை. கரிய பாறை தெய்வம். காட்டை ஆளும் கடவுள் யானைதான். யானையின் நிறம். பாறைதான் முழுமுதல் கடவுள். பாறையில்...

கம்பளியைத் தழைத்தேன். உடம்பில் கால்களும் கைகளும் குளிர்ந்து மெல்ல நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. உள்ளங்காலில் குளிர் கடுத்து வலித்தது. கைவிரல் முடிச்சுகள் குளிரில் உளைந்தன. ஆனால் மார்பும் கழுத்தும் அக்குளும் சூடாகத் தகித்தன. காது மடல்கள் வெப்பத்தில் எரிந்தன. கண்கள் கலங்கி கண்ணீர் காதுகளை நோக்கி இறங்கியது. பெருமூச்சு விட்டபடி திரும்பிப் படுத்தேன். மார்புக்குள் கனமாக மனம் இருப்பது போல. எத்தனை பெருமூச்சு விட்டும் அதைக் கரைக்க முடியவில்லை. எழுந்து அமர்ந்து, சுழலும் குடிசைக்கு அச்சுபோல சற்று நேரம் இருந்தேன். தலையின் கனம் கழுத்தை அழுத்த மீண்டும் படுத்துக்கொண்டேன். உடனே அவள் பிம்பம் தெளிந்து வந்தது.

இம்முறை முகத்தைத் துல்லியமாகக் கண்டேன். காதுகளுக்கு அருகே மயிர்ச் சுருள்கள் ஆடின. உதடுகள் வெளிப்பக்க விளிம்பருகே கருமையாகத் தொடங்கி வெளிர் சிவப்பாகி ரத்தச் சிவப்பாக மாறின. வாய்க்குள் இரு வெண்பற்களின் துளிகள். அவள் ஏதோ சொல்ல வருவது போலிருந்தது. கண்கள் போதத்தில் படவில்லை. உதடுகள் மட்டும் கண்முன் நின்றன. விசித்திரமான ஏதோ மலர். வெளியே தடால் என்று குட்டப்பன் அலுமினியப் பாணையை வைத்த ஒலியில் அவை அதிர்ந்து அவள் கண்களாக மாறின. மிருகவிழிகள்போல பெரிய கண்மணிகள். அவற்றில் காட்டுச்சுனையில் நிழல்களாடுவது போல பிம்பங்கள். சட்டென்று மிரண்டு பார்த்து, ஒருகணத்தில் தணிந்து கனிந்தன. புன்னகையின் இளவெயில். மீண்டும் கனிவு. சட்டென்று

வினோதமான பச்சை நிற ஆழம். “அப்பியே... அப்பியே...” நாணம்மை. நாணம்மையா? இங்கேயா?

“அப்பி இதென்ன கெடப்பாக்கும் கிடக்கியது? என்ன காரியம். இதாரு? இது நம்ம குஞ்சன் கோனானுக்க எருமயில்லா. ஒம். அப்பி போணும். உள்ளதாக்கும். எருமை. எருமைக் கண்ணுக்கு நல்ல ஸ்த்ரீ லட்சணம் உண்டு கேட்டுதா. சிலருக்கு அதக் கண்டா எனகிப் போடும். பின்ன, வித்து குணம் பத்து குணம். அப்பிக்க வலிய அம்மாவனுக்க தந்தையான் சங்கரன் பிள்ளைய கேட்டிட்டுண்டா? இரும்பன் ஏமான் எண்ணு சொல்லுவாவ. மதம் கேறின நடப்பாக்கும். அவரைப் பேடிச்சு அறுவது வயசு கிளவிகூட வழி நடக்கப் பளுதில்லை. கண்டா கண்ட எடம். இன்னாரு எண்ணு இல்லை. என்னை ஒருக்கா முட்டிப்பிட்டாரு. ஒம்மாணை, ஒரு மாசம் கிடந்து எந்திரிச்சேன். செத்து பிழைச்ச மாதிரியாக்கும். இரும்பன் ஏமான் கை ஆனை தும்பிக்கை மாதிரி. காலு பப்பனாவன் தூணுமாதிரி. ஆரும் கேக்க முடியுமா? அடிச்சா அங்க ஆளு விழுந்து போவான். நம்ம நீக்கோலி ராஜனுக்க அப்பனை ஒற்ற சவிட்டில யில்லா கொன்னாரு. செய்யாத்த மந்திரவாதமில்ல. சாராயத்தில் விஷம் கலக்கினாவ. நாலு நாளு ஆற்றங்கரைய நாத்தினாரு; அம்பிடுதான். பிறவு பப்பனாவன் கனிஞ்சு ஒரு வளி பிறந்துப் போட்டு. குஞ்சன் கோனானுக்க எருமையக் கண்டு சம்மந்தம் கூடிப் போட்டாரு. மத்த பாட்டு உண்டுல்லா ‘மம்மத லீலெயெ வெண்ணார் உண்டோ’ அதுமாதிரி. பின்ன தொளுத்து விட்டு மாறமாட்டாரு. மகிஷியும் மகிஷாசுரனும். அதாக்கும். அப்பி மாறணும்...”

என் பற்கள் கிட்டித்து கைகள் முஷ்டி பிடித்திருப்பதை உணர்ந்தபடி மீண்டேன். உதடு உலர்ந்து நரநரவென்றிருந்தது. எழுந்துபோய் ஏதாவது குடிக்கவேண்டும். ஆனால் அசைய முடிய வில்லை. உடம்பு செத்துப்போய்க் கிடந்தது. கண்கள் எரிந்து கலங்கி வழிந்தன. மீண்டும் படுத்துக்கொண்டேன். அவளை மார்புகள் அடி வயிறு தொடை முழங்கால் என்று பார்த்து கால்களை அடைந்தேன். கால்களில் விரல்கள் இல்லை. கரிய வேர்கள் மண்ணில் பரவியிருந்தன. கண்களைத் திறந்து நெற்றியை முஷ்டியால் ஓங்கி ஓங்கிக் குத்தினேன். மூளைக்குள் அந்தப் பிம்பம் சற்று அசைந்ததே ஒழிய கலையவில்லை. குட்டப்பன் உள்ளே வரும் காலடி அதிர்வில் பிம்பம் பதறிப் பதறி நின்றது.

அவன் என் நெற்றியில் கை வைத்து “தீயாட்டு சுடுது... ஏமான் ராத்திரி மழை நனைஞ்சுதோ?” என்றான்.

நான் “வேரு. குட்டப்பா வேரு...” என்றேன். என்ன பேசுகிறேன் என்று புரியவில்லை.

“ஏமான் கிடக்கணும். நான் கஞ்சி வெள்ளம் கொண்டு வந்து தாறேன்” என்றான். அவன் போகும்போது பிம்பம் அவன் பின்னால் நகர்ந்தது. நான் எழ முயன்று மீண்டும் விழுந்தேன். இப்போது அவள் மிக அருகே மென்மையான பார்வையுடன் அமர்ந்திருந்தாள். எருமையின் விழிகள். கரிய உடலில் இருந்து வெப்பம் பரவியது. தோள்களில் சருமத்தின் மென்மையான வரிகள். வெளியே காகங்கள் கூவிக் கரைந்தன. நானும் அவளும் அப்படியே இதமான பார்வையால் வருடியபடி அமர்ந்திருந்தோம். நடுவே குட்டப்பன் வந்து எனக்கு சூடான கஞ்சித்தண்ணீரும் ஒரு பெரிய கருப்பட்டித் துண்டும் தந்தான்.

“ஏமான்... அசங்காம கெடக்கணும். கஞ்சித்தண்ணியும் கருப்பட்டியும் பணிக்கு பஸ்டு மருந்தாக்கும் கேட்டுதா. நேரத்தோடு நேரம் போவட்டு... பிறவு வல்ல மருந்தும் பாக்கிலாம்” என்றான்.

நான் பெருமூச்சுகள் விட்டேன். அவன் போன பிறகு சூடான நீர் என் உடல் முழுக்கப் பரவிச் சென்றது. நான் மட்டும் ஒரு மெல்லிய நுரையில் மூழ்கி தூங்கிப்போனேன். பிறகு விழிப்பு வந்தபோது என்னருகே அவள் பின்னால் திரும்பி அமர்ந்திருந்தாள். கூந்தல் நீளமாக கட்டிலில் விழுந்து கிடந்தது. நான் எழுந்து அந்தக் கூந்தலை அள்ளினேன். கட்டிலுக்கு கீழிருந்து அதன் நுனி வந்தபடியே இருந்தது. நீளம் முடிவுறவேயில்லை. என் மடி முழுக்க, கட்டில் முழுக்க, முடிச்சுருள்கள். அவள் மெல்லத் திரும்பினாள். செக்கச் சிவந்த வாய். தவிட்டைப்பழம்போல மாமிசச் சிவப்பு. கண்கள் பச்சை நிறமாகச் சுடர்விட்டன. கரங்களை என்னை நோக்கி நீட்டினாள். நான் குழறி அழுதபடி மறுபக்கம் குதித்து குடிசை வாசலை நோக்கி ஓடினேன். வெளியே யாருமில்லை. வெயிலில் தரையிலிருந்து நீராவி எழுந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பருகே சென்று கல்லில் அமர்ந்தேன். அணையாத கங்கின் வெம்மை. குடிசையைப் பீதியுடன் திரும்பிப் பார்த்தேன். தலையைத் தாங்க கழுத்தால் முடிய வில்லை. சற்றுத் தள்ளி புல்வெளி மீது ஈசல்கள் இளவெயிலில் புகைபோலப் பறந்துகொண்டிருந்தன. பனை உயரம் வரை அவை எழுந்திருந்தன. காற்று வீசியபோது சுழன்று ஒரு தூண்போல மாறி சற்று தூரம் நகர்ந்து அப்படியே விழுந்தன. மீண்டும் புதிய ஈசல்கள் எழுந்து ஒளிர்ந்தபடி காற்றை நிரப்பின.

நினைவு வந்தபோது நான் ஈரமண்ணில் ஒருக்களித்து விழுந்திருந்தேன். என் பிரக்ஞை ஒரு கணம்தான் அறுபட்டிருந்தது. ஆனால் அது பல மணி

நேரம்கூட இருக்கலாம். ஈசல்கள் அப்போதும் சுழன்று விழுந்து கொண்டிருந்தன. எழுந்து தள்ளாடி நடந்து குடிசைக்கு வந்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். மனம் எச்சரிக்கையின் நுனியில் நின்றது. என்ன செய்கிறேன். ஜூரக்கனவு. நேற்று பெய்த மழையின் சாரல் எனக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. திரும்பி வந்து படுத்துக்கொண்டேன். தலையணை முடிவின்றி அழுந்தியபடியே போயிற்று.

மாமாவின் குரல் கேட்டு விழித்துக்கொண்டேன். “மலம்பனி யாடே?” என்றார் என்னைத் தொட்டுப்பார்த்தபடி குட்டப்பனிடம்.

“இல்ல ஏமான். மலம்பனியிண்ணா நல்லா நடுக்கும்லா. இது ஒரு சின்ன எளக்கப்பனி. ரெண்டுமூணு நாளாட்டு காட்டுல சுத்திபோட்டு வந்தாரு. சரீரம் எனகிப்போச்சு...”

மாமா மார்பைத் தொட்டு “கபம் இல்லை” என்றார்.

“ஒண்ணும் இல்லை. வேணுமானா ராத்திரிக்கு சுக்கு வெள்ளம் குடுத்து பாக்கிலாம். அதுக்கு ஆவிசியமில்லை. காலம்பற தணுத்துப் போடுவாரு.”

மாமா போர்வையைப் போர்த்தியபடி எழுந்து “பாப்பம். நாளைக்கு எறங்கல்லெண்ணா மத்தியானமா நாடாருக்க வண்டில ஏத்தி விடுங்க. ரெசாலம்...”

“ஏமான்?”

“பாத்துகிடுடே. மத்தியானமா ஏத்திவிடு. ஒத்தப்பிள்ளை பாத்துக்கோ. பனி வந்திடப்படாது.”

“ஓம் ஏமான். அது உள்ள காரியமாக்கும்.”

நான் வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். வண்டி மலை யிறங்கியது. மலையின் குளிரும் பசுமையும் பின்னால் மறைந்தன. ஊருக்குள் அவள் வரமாட்டாள். அவளுக்கு அங்கே இடமில்லை. அந்த மண்ணை அவள் கால் தொடவே முடியாது. ஊரில் நான் அவளைப் பார்க்கவே முடியாது. “நான் போறேன். நான் மலைக்குப் போறேன். என்னை விடுங்க என்னை விடுங்க” என்று கத்தினேன். நாடார் என்னைப் பிடித்து இறுக்கினார்.

குட்டப்பன் “ஏமான்! ஏமான்!” என்றான்.

நான் கண்விழித்து “நான் ஊருக்குப் போகமாட்டேன். மலையில்தான் இருப்பேன்” என்றேன்.

“செரி, கெடக்கணும்.”

“நான் போவ மாட்டேன். என்னை கொண்டு போகாதீங்க. நான் போமாட்டேன்...”

“ஏமான் உறங்கணும்.”

நான் கண்களை மூடியதும் அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். மெல்லிய சிறு மூக்கு. பற்கள் ஒளியுடனிருந்தன. “விட்டுட்டு போக மாட்டேன்” என்றேன் அவளிடம்.

குட்டப்பன் மாமாவிடம் “காடு மனியனைக் கேறிப் பிடிச்சதது இப்பிடியாக்கும் ஏமான். காடுக்கு வசியமுண்டுண்ணு சொல்லுவாவ” என்றான்.

“காடோ காட்டாளத்தியோ. ரெசாலம் உன்னை நம்பியாக்கும் போறேன். எஞ்சினியர் சிலப்பம் திங்கக்கிழமை வருவாரு பாத்துக்கோ. அவருக்கு ஒரு அரைச்சாக்கு கடுக்கா வேணுமாம். இங்க வல்ல எடத்திலயும் கடுக்கா மரம் உண்டோடே?”

“ஏமான், மூளிக்குன்னுக்கு போனா ஒரு சொமடு கொண்டு வரலாம்.”

“ஒரு சொமடு என்னத்துக்கு? நான் என்ன மூலம் திருநாளுக்க பட்டாளத்துக்ககிட்ட பீயாலே சண்டை போடப் போறனா? ஒரு குட்டிச் சாக்கு மதி. பட்டருக்கு என்னமோ திரிபலாதி அரிஷ்டம் காச்சணுமாம்...”

“ஏமான், அதுக்கு நெல்லிக்காயும் தாணிக்காயும் வேணுமே...”

“பாத்தியா... மறந்தே போனேன். வேணும். அங்க நெல்லிக்கா நல்ல பளிங்குகாயா இருக்கு. தாணிக்காதான் ஒரு கால்சாக்கு வேணும்.”

“எடுத்துப் போடலாம் ஏமான்.”

குரல்கள் விலகிப் போயின. நான் மீண்டும் மூழ்கினேன். அடியில் ஒரு சவ்வுப்படலம் போலத் தூக்கம். மீண்டும் விழித்தபோது மனம் தெளிந்திருந்தது. உடலின் கனமும் தலையின் ரீங்காரமும் அப்படியேதான் இருந்தது. ஆனால் துல்லியமாக யோசிக்க முடிந்தது. நடந்தது இதுதான். காட்டில் அலைந்தது என் உடலைக் களைப்படையச் செய்திருந்தது. காடு தந்த பரவசம் என்னை மிதமிஞ்சி வருத்திக் கொள்ளச் செய்ததுபோலும். பிறகு மழை. அந்த காய்ச்சலுடன் அன்று பார்த்த பெண்ணின் உடல் பற்றிய நினைவும் கலந்து கொண்டிருக்கிறது. ஏற்கனவே பலமுறை இது நடந்தி ருக்கிறது. தீபாவளியன்று மழை நனைந்து காய்ச்சல் வந்தது ஒரு முறை. அப்போது எட்டாம் கிளாஸ்

படித்துக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு இரவுகள் பட்டாசுகளாக நிரம்பியிருந்தது என் போதம். வெடித்தேன், பொசுங்கிச் சீறினேன். பட்டாசுகளினுடாகப் பதறி ஓடினேன். இதுவும் அதுதான்.

பெருமூச்சு விட்டபடி எழுந்தேன். ஓர் அனுபவம் அது முடிந்த பிறகு சாதாரணமாக ஆகிவிடுகிறது. ஆனால் அது நிகழும் கணங்களில் அப்படியே முழுப்பிரக்ஞையையும் சுழற்றியடிக்கும் பிரவாகமாகவும் கொந்தளிப்பாகவும் இருக்கிறது. அனுபவம் முடிந்த மறுகணமே அதைப் பகுத்தும் பிரித்தும் ஆராயத் தொடங்கி விடுகிறோம். ஒருவேளை அனுபவம் நிகழும்போது நம்மால் அதைப் பகுத்துப்பார்க்க முடியாததனால்தான் அத்தனை பயங் கரமாக இருக்கிறது போலும். அனுபவங்களை எதிர்கொள்ள அறிவு எவ்வகையிலும் உதவுவதில்லை என்று அதற்குள் பலமுறை அறிந் திருந்தேன். உள்ளுணர்வு மூலம், தன்னிச்சையாக வெளிப்படும் பழக்கரீதிகள் மூலம் மட்டுமே அனுபவங்களை எதிர்கொள்ள முடியும். ஒரு சாதாரணத் தெருநாய் திரும்பி நின்று முறைத்தால் அறிவும் தர்க்கமும் உடனே அறுந்து மறைந்துவிடுகின்றன. என் னென்ன செய்தோம் என்று பிறகு நினைக்கும்போது ஆச்சரியம், வெட்கம், பிரமிப்பு.

கம்பளியை உதறிவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தேன். வெயிலின் நிறம் சற்று மாறியிருந்தது. நான்கு மணி இருக்கும். அடுப்பருகே யாருமில்லை. தகரப் பீப்பாயில் வென்னீர் கொதித்தது. போணியில் எடுத்து அதிலேயே டியைப் போட்டு கருப்பட்டி போட்டு ஆற்றி வயிறு நிரம்பக் குடித்தேன். உடல் பலவீனம் கொள்ளும் போதுதான் கருப்பட்டியின் அருமை தெரிகிறது. சில கணங்களுக்குள் அது உடலை நிரப்பி மனதை அடைந்துவிடும்.

அந்தப் பெண் என்னை உலுக்கிவிட்டாள். அதுதான் உண்மை. அதைச் சிறியதாக ஆக்கி கற்பனை செய்வதில் அர்த்தமில்லை. அவள் என்னைப் பாதித்த அளவு எந்தப் பெண்ணும், எந்த மனித உயிரும் பாதித்தது இல்லை. எவரையும் நான் ஓர் இரவு முழுக்க எண்ணிக் கொண்டதில்லை. அதற்குக் காரணம் குட்டப்பன் சொன்ன வனநீலியின் கதை. என் மனதில் வனநீலியும் இவளும் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எத்தனை அழகிய உடல். கதைகளில் கவிதைகளில் பெண்களின் சிவந்த உடல்களைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். சிவந்த சருமம் அருகே போய்ப் பார்த்தால் அத்தனை கிளர்ச்சியூட்டுவதில்லை. அதில் பருக்கள், புள்ளிகள் நிரம்பியிருக்கின்றன. அதில் பளபளப்பு குறைவு. கருமையளவுக்கு அது இளமையை வெளிப்படுத்துவதில்லை. கரிய நிறம் கண்களை நிறைத்து

விடுகிறது. அதில் உயிர் நிரம்பி உடைத்து வெளிவரும்படி திமிறி நிற்பதுபோலப் படுகிறது.

இல்லை; அதல்ல. வெண்ணிறமும் சிவப்புநிறமும் ஊரின் நிறங்கள். நாகரீகத்தின் நிறங்கள். அங்கே இந்தப் பெண் அழகில்லாமல் தெரியக்கூடும். ஆற்றில் குளித்தாலோ, ஈர உடையுடன் கோயிலுக்கு வந்தாலோ இவளை யாரும் பொருட் படுத்த மாட்டார்கள். காட்டில்தான் இவள் அழகி. காட்டின் நிறம் இது. இங்கே வெண்தோல் அழகிகள் பல்லி மாதிரி அசிங்கமாகத் தென்படுவார்கள். ஆனால் கோயில் சிலைகள் இவளுடைய நிறத்தில்தான் உள்ளன. திருவட்டார் ரதிமோகினி கன்னங்கரியவள்; இந்த மலைப்பெண் போல. கருவறையின் இருளில் தீப ஒளியில் தெரியும் அருவிக்கரை பகவதியும் கரியநிறம்தான். முட்டிப்பாறை யட்சி, முல்லைச்சேரி யட்சி... எல்லா தெய்வங்களும் கரிய நிறம்தான். தெய்வங்கள் ஊரில் இருந்தாலும் காட்டுக்கு உரியவர்கள். காட்டில் முளைத்து ஊருக்குள் நிறுவப் பட்டவர்கள். அல்லது ஊர் பிறக்கும் முன்பே அந்தக் காட்டில் இருந்தவர்கள்.

அவள் முகம் மனதை விட்டு விலகவேயில்லை. தாங்க முடியாது என்று ஒரு கணம் மனம் பொங்கியது. விடுவிடுவென காடு நோக்கி நடந்தேன். அவளுடைய பாடல் கேட்ட வாதா மரத்தடி. அவளுடைய பாதம் பட்டிருக்கக்கூடிய சருகுப் பொத்தைகள். அவள் தொட்டு வருடியிருக்கக்கூடிய காட்டின் இலைகள். அவள் நடந்த பாறை. குளித்த அருவி. அந்தப் பாறைமீது ஏறி அமர்ந்து கொண் டேன். நின்றிருந்த கூழக்கடாக்கள் இரண்டு பறந்து சென்றன. வெயிலின் நிறம் நன்கு சிவந்துவிட்டது. அந்தப் பகுதி முழுக்க அவளிருந்தாள். அவள் நின்ற இடத்தில் அந்தக் கண்களின் பார்வை யும் புன்னகையும் காற்றுக்கு அப்பால் அப்படியே நின்றிருந்தன. சில நிமிடங்கள் எனக்குத் தவிப்பாக இருந்தது. உட்கார முடியவில்லை. அவள்... அவள்... அவள்... பிறகு திடீரென்று ஒரு விடுதலை உணர்வு ஏற்பட்டது. இனிய சோர்வு போல அது உடலிலும் பரவியது. அப்படியே பாறைமீது மல்லாந்து படுத்தேன். இரு பக்கமும் மரங்களின் இலைகள் காற்றில் அதிரும் கரைகளுக்கு நடுவே நீலவானம் நதிபோல ஓடியது. குறுக்காக மேகங்கள் மிதந்தன. ஒரேசமயம் உத்வேகமும் சோர்வும் ஏற்பட்டது. அசைய முடியாது என்று பட்டது. ஆனால் எழுந்து குதித்துக் கூத்தாடி நடன மிடவேண்டும் போலிருந்தது.

இத்தனை வருடங்களில் அந்த நாளின் அந்த நிமிடங்களை எத்தனை ஆயிரம் முறை மனதால் சென்று தொட்டிருப்பேன்! எத்தனை நூறுமுறை சொற்களாக மாற்ற முயன்றிருப்பேன். வாழ்க்கை கடந்து சென்றபோது

எத்தனையோ அனுபவங்கள் சிறு தடயம்கூட இன்றி இல்லாமலாயின. எத்தனையோ நினைவுகள் சுருங்கிச் சுருங்கி வெறும் ஒற்றைத் தகவலாக மாறின. ஒருபோதும் மறக்கமுடியாது என்று நினைத்த சம்பவங்களை எப்போதாவது வியப்புடன் நினைவுகூர்ந்தேன். உச்சகட்ட அனுபவங்கள் என்று நினைத்தவை நகைப்பூட்டும்படி அற்பமானவையாக மாறின. இப்படிச் சொல்கிறேன், வாழ்க்கை என்பது ஒரு மலையேற்றம். மலை ஏற ஏற ஒவ்வொன்றும் சிறியதாகி அற்பமாகி பார்வையை விட்டு மறைந்தபடியே உள்ளன. ஏறி ஏறி உச்சியில் கால் வைத்ததும் மலையே அற்பமாகி மறைந்துவிடுகிறது. ஏறும்போதெல்லாம் நான் நான் என்று நாம் உணர்ந்த சுயமும் அற்பமாகிவிடுகிறது. எல்லா வற்றையும் அற்பமாக்கிவிடும் வானம் மட்டுமே எஞ்சுகிறது. ஆனால் இந்த நாளின் இந்தக் கணங்கள் மட்டும் விதிவிலக்கு. விலை மிகுந்த வைரம்போல ஒளி குன்றாமல் ஒரு கணம்கூட மறையாமல் என்னுள் இருக்கிறது இது. எப்போது வேண்டுமானாலும் என் ரகசியப் பெட்டி களைத் திறந்து உள்ளே ரத்தச் சிவப்பான உயிருள்ள வெல்வெட்டில் தைத்து நிற்கும் இந்த வைரத்தை தொட்டுப்பார்க்க முடியும். அது ஒரு மெல்லிய குறுகுறுப்பாக, உடல் கூசிப் பரவசம் கொள்ளும் தொடுகையாக உள்ளே இருக்கிறது. அதைத் தொட்ட மறுகணம் என் உள்ளம் ஒளி பெறுகிறது. உதடுகளில் புன்னகையின் ஒளி குடி யேறுகிறது. நான் எவரிடமும் இந்தக் கணங்களைப் பற்றிக் கூறிய தில்லை. கூறப்போவதில்லை. அந்த மலையுச்சியின் வெறுமையில் நான் கையில் இந்த வைரத்துடன் நிற்கக் கண்டு கடவுளர்கள் வியப் புறுவார்கள்.

நான் அன்று உணர்ந்தது என்ன? அது சொல்லின்மையில் நிரம்பிய ஒரு பரவசம். சொற்களால் அதை அள்ளமுடியாது. அதன் ஒளியை சொற்களில் பிரதிபலித்துக் காட்டலாம். அதற்கு நான் கவிஞனாகியிருக்க வேண்டும். காவியங்கள் எழுதியிருக்க வேண்டும். நான் ஒன்றுமே ஆகவில்லை. குட்டியாயிருக்கையில் கழுதை கூடத்தான் அழகு. இளமையில் எல்லோரும் கவிஞர்கள். ஆனால் ஏன் எழுதவேண்டும்? இந்தக் கணங்களை எழுதாத பெருங் கவிஞன் எவனுமில்லை. மனிதன் மொழியைக் கண்டுபிடித்த நாள் முதல் இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான். மொழி இருக்கும் வரை எழுதுவான். அவ்வனுபவத்தின் பெருங்கடலின் துளியை ருசி பார்த்தவனால் மட்டுமே அக்கவிஞர்கள் எழுதியவற்றைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் வெறும் சொற்கள். ரூபாய்களை எண்ணுவார்கள். தங்கக் கட்டிகளை எண்ணுவார்கள். பேரன் பேத்திகளை எண்ணுவார்கள். இந்த அனுபவத்தின் சந்நிதி முன் வரவே

அவர்களால் முடியாது. வைரங்கள் புதைந்த மண்போல
அவ்வனுபவங்களை அடக்கியபடி காவியங்கள் மௌனமாகக்
கிடக்கின்றன. நான் அன்று உணர்ந்தது எதையுமில்லை. நான்
என்னிலிருந்து விடுபட்டு சிலமணி நேரம் இருந்தேன். என்னைப் பற்றி
எண்ணாமல், உலகையே என்னைச் சுற்றிக் கொண்டுவந்து
நிறுத்தாமல்... அதை இருத்தல் என்கிறேன். வெறுமே இருப்பது. அது
அத்தனை தித்திப்பாக... தித்திப்பாக என்று தான் கூறவேண்டும். வேறு
வழியில்லை. மரங்கள் இனித்தன, மேகங்கள் இனித்தன, காற்று
இனித்தது, நீரின் ஒலி இனித்தது, நீரிலும் தளிர்களிலும் ததும்பிய ஒளி
இனித்தது, வெம்மை எழுந்த கரிய பாறை இனித்தது, சிறகொடுக்கி
வந்தமர்ந்து பெரிய கால்களைத் தூக்கி வைத்துச் சென்ற பறவை
இனித்தது, தொலைதூரத்து பறவையின் அதிரல் இனித்தது,
மரக்கிளைகள் உரசி உறுமும் ஒலி இனித்தது. இனிமையே காடாக
வானமாக காற்றாக நிரம்பியிருந்தது. இனிமையே நானாக இருந் தேன்.
இனிமையன்றி வேறெதுவும் இல்லை. இனிமையை உணரக் கூட அங்கு
எவருமில்லை.

இந்தக் கணத்தில் மார்பில் கைவைத்துச் சொல்வேன். காதலிக்
காதவர்கள் கடவுளையும் அறிவதில்லை. ஆம், இது உண்மை.

அத்தியாயம். 10

புதுக் கல்வெர்ட்டுக்கு ரெசாலம் தறி வைத்தார். எல்லா வேலையாட்களும் வந்துவிட்டார்கள். தறிவைக்கும் நாள் மேற் கொண்டு வேலை கிடையாது, சம்பளம் உண்டு. ரெசாலம் காலை யிலேயே குளித்து காதில் பூச்சுடி வேட்டியைத் தார் பாய்ச்சி தோளிலும் முதுகிலும் மார்பிலும் நெற்றியிலும் சந்தனக்குறிகளுடன் இருந்தார். ஒரு பத்ரகாளி படமும் ஏசு சாமி படமும் செங்கல் வைத்து சாய்த்து வைக்கப்பட்டன. இரண்டுபேருக்கும் சந்தனப் பொட்டு, காட்டுப்பூ தொடுத்து செய்த மாலை. முன் பக்கம் வாழையிலை விரித்து கருப்பட்டி - காட்டில் வெல்லமே கிடைக்காது - உடைத்த தேங்காய், அரிசி படைக்கப்பட்டது. வாழைப்பழம் ஒரு குலை இருந்தது. சிறிய தகரக் கிண்ணத்தில் திரி போட்டு, விளக்கு. காற்றில் அணையாமலிருக்க கமுகம் பாளையாலான கவசம். ரெசாலம் ஏற்கனவே சீவி வைத்திருந்த தறிகளை எண்ணினார். ஒற்றைப் படையில் இருக்கவேண்டும்.

“குலவையிடுங்கட்டி. குந்தம் மிளுங்கின மாதிரி நிக்காம...” என்றார் ரெசாலம்.

குட்டப்பன் என்னிடம் “குட்டிப் பூசாரி எங்க ஏமான்? குடிலுக்க கூரையில் பாத்திட்டு வரணும்” என்றான்.

ரெசாலம் பக்தியில் லேசாக நடுங்கிக்கொண்டிருந்தார். குரிசு தறியை எடுத்துத் தர கன்னிமூலையில் தறியை செங்கல்லால் அறைந்தார். வெற்றிலைமீது சூடம் வைத்துக் கொளுத்தி ஆரத்தி காட்டினார். குரிசு தவிர பிறர் தொட்டு ஒத்திக்கொண்டனர்.

குரிசு “மேஸிரியே நிக்கணும். ஆண்டவனுக்க வசனம் வாசிக்குதேன்” என்று பைபிளை எடுத்தார்.

“தெவக்க எடுத்து மட்டும் வாசிச்சா போரும். நேரமில் லல்லா?” என்றான் குட்டப்பன்.

ரெசாலம் முறைத்தார். குரிசு பைபிளை இறுகப் பற்றி அடிவயிறை எக்கி

“ரேபோலின் புத்திரரில் ஏயேல், மத்தித்தாய், சாபாத், செபினா, ரயதாய் யோவேல் பெனாயே என்பவர்களுமே...” என்று எழுத்து எழுத்தாக மூச்சுப் பிடித்துப் படித்தார். பெருமூச்சுடன் கண்மூடி சிலுவை போட்டு பைபிளை மூடி கண்ணில் தொட்டு வைத்துக்கொண்டார்.

“ஆமேன்” என்று சொன்னபோது எல்லோரும் சேர்ந்து சொன்னார்கள். எனக்கு அது என்ன வசனம் என்றே புரியவில்லை. குரிசும் ரெசாலமுமாக நூல் பிடித்து மற்ற இடங்களில் தறி அறைந்தார்கள்.

“நிறைஞ்ச நேரமாக்கும் மேஸிரியே” என்றான் குட்டப்பன்.

“மேஸிரியே, உள்ளதை குடுத்தா நாங்க போவமுல்லா?” என்றாள் ரோகக்கார புருஷனை கொண்ட ரெஜினாள் மேரி.

“ரெஜினாளே, பாயச வெள்ளம் உண்டுட்டி. எனக்க கண்ணுக்க மூடுல்லா. உனக்காச்சுட்டித்தானடி காச்சினேன்’ என்றான் குட்டப்பன்.

“பாத்திரத்தில் குடும். எனக்கு சோலி கெடக்கு” என்றாள் அவள்.

“போற வளியில் லாரிக்காரனுவ உண்டு. பாத்து போ” என்று குட்டப்பன் சொல்ல “நீக்கம்புலதான் போவ” என்றாள் அவள்.

எல்லோரும் கூட்டமாக அயனி மரத்தடியில் அமர்ந்தார்கள். குட்டப்பன் காய்ச்சிய கருப்பட்டி பாயசத்தின் மணம் அப்பகுதி யெங்கும் நிரம்பியிருந்தது. வினோதமான மணம்.

“இண்ணு என்னடே குட்டப்பா ஸ்வெஸலு?” என்று ராசப்பன் கேட்டான்.

“குட்டப்பனுக்க கை மணம் கேக்கனுமா?” என்றார் குரிசு.

“நீரு தொடப்பிடாது. நான் வச்சதுமே எங்க சாத்தா சாமிக்கு நேந்தாச்சு. சாத்தா பிரசாதம் வேய்... சாத்தானாக்கும்.”

“திண்ணுபோட்டு ஒரு நாலு வசனம் படிச்சா போரும் என்னவே?” என்றான் ராசப்பன்.

“ஆரு இவனா. இவன் நாலு வசனம் படிச்சா ரெண்டு செம்பு பாயசம் உடன குடிச்சனும் சீணம் மாற... வாருங்க...” பாளையை தொன்னையாகக் கோட்டி அதில் நிரம்ப நிரம்ப பாயசம் விட்டுத் தந்தான். எலுமிச்சை மணம் வந்தது. குடித்தால் சற்று புளிப்பும் இனிப்பும் கலந்த அபூர்வமான ருசி.

“பிலேய் குட்டப்பா, நீ கைப்புண்ணியம் உள்ளவம்பிலே” என்றார் குரிசு

மனம் நிறைந்து.

நான் “ரொம்ப நல்லாயிருக்கு குட்டப்பா. எப்பிடி செய்தே?” என்றேன்.

“ஏமான் இது நம்ம புது ஏறக்குல்லா. காட்டில வாறச்ச நல்லா பளுத்த நீர் நாரகம் ஒண்ண பாத்தேன். எப்பவும் புளிப்புக்கு இனிப்பு சோடியாக்கும். சினேகம்மை ராசப்பனுக்கு சோடி மாதிரி. கலக்கிப் போட்டேன்...”

ரெசாலம் தேவாங்குடன் வந்தார். “மேஸிரியே, மக பெறந்ததுக்கு கோளு தரேல்லியே” என்றாள் சினேகம்மை.

“கெட்டிச்சு விடும்பம் தருவாரு” என்றான் ராசப்பன்.

தேவாங்கை நடுவே அமர்த்தினார். அது மார்பில் பவ்யமாக கைகட்டி கண்சிமிட்டி அமர்ந்தது. கையை காற்றில் மிதக்கவிட்டு நீட்டி ஒரு சருகை எடுத்தது.

“மேஸிரியே பாயசம் குடிச்சணும்.”

“என்னலே நாரங்கா பாயசமா? எளவு, ருசியாத்தேன் இருக்கு... உனக்க கையில் பட்டும் வளையும் இடனுமிடே. நீ கொட்டாரத்தில் அரி வய்க்கவேண்டிய பய. இஞ்ச நிண்ணு காட்டுக் கஞ்சி காச்சுதே...”
ரெசாலம் பாயசத்தைத் தொட்டு தேவாங்கின் வாயில் வைத்தார். அது ‘பரீச் பரீச்’ என்று தும்மியது. திடீரென ஒரு குட்டிக்கரணமடித்து எழுந்து அமர்ந்து கையை மார்போடு கட்டிக் கண்மூடித் திறந்தது.

“மேஸிரி, எலயுண்டா?” என்றான் ராசப்பன்.

“இஞ்சேருங்க. எலையும் காயுமிண்ணு நிண்ணா சொமக்க என்னைக் கொண்டு ஒக்காது. நான் காட்டுல விட்டுப்போட்டு பெய்யிடுவேன் பாத்துக்கிடும்...” சினேகம்மை சொன்னாள்.

“சினேகம், நீயும் ஒரு வலி வலிச்சுப் பாரு. ராசப்பனா, உனக்க கெட்டினவனா ஆரு வேணும் எண்ணு ஒரு தீருமானத்தில் வந்து போடலாம்.”

“நீரு உம்ம வாய வச்சிட்டு கெடயும்...”

ரெசாலம் இலையைக் கசக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். குரிசு உதவினார். குட்டப்பன் “சங்கதி கேட்டியா, நம்ம ஏமானுக்கு காடு தலைக்கு பிடிச்சாச்சு” என்றான்.

“உள்ளதா?”

“நீ என்னட்டி கண்டே. எண்ணும் காலம்பற எந்திரிச்சா நேரே காடுதான்.

அங்க ஒரு பாறை. அதில் கேறி இருந்து ஒரு மந்தகாசம். இந்தால, கிஷ்ணன் சாமி மாதிரி இப்பிடி... பிறவு சொப்பன நடையில் வீட்டுக்கு வருவாரு. ஒண்ணும் சொல்லாண்டாம்...”

“இது மத்ததாக்குமே...” என்று சினேகம்மை என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். “ஏமானுக்கு மணம் கிட்டிப்போச்சு எண்ணுல்லா தோணுது.”

“நீ ஏமானுக்க அருவில நிக்காண்டாம். மாறி நில்லு. உனக்க மணம் கிட்டினவன் செத்தான்.”

“ஏன் உமக்கு கிட்டேல்லியோ?”

“கிட்டித்தானே காட்டுல கெடந்து கௌங்கு பிடுங்குதேன்.”

கூட்டச் சிரிப்பு. குரிசும் ரெசாலமும் இலை இழுத்தனர்.

“ஏட்டி ஒரு வலிடி. ஒன்னாணை விளமாட்டேன்” என்றான் ராசப்பன்.

“செரி. அங்களம் முடிஞ்சு போவும்.”

ராசப்பன் புகையை ஏதோ பொக்கிஷம்போல இழுத்தார். குரிசு பைபிளை தரையில் வைத்து விரித்து முழுமூச்சுடன் அதன்மீது கவிழ்ந்துவிட்டார்.

குட்டப்பன் “ஏமானே, ஏமான் ஒரிக்கலும் இது மாதிரி சாதனத்தில கைய வச்சப்பிடாது கேட்டுதா?” என்றான்.

“ஏன்?”

“ஏமானுக்கு இதொக்க இல்லாமலே காத்து கேறுது. இதும் கூட சேந்தா மேகத்து மேல நடப்பிய.”

ரெசாலம் மூக்கைப் பிழிந்து விசும்பி விசும்பி அழுதார். “மக்களே வாடி எனக்க வட்டுக்கருப்பட்டில்லா... வா மக்கா” என்று தேவாங்கை எடுத்து மார்போடு அணைத்துத் தலைமயிரைக் கோதினார். அது அவர் தோளை அணைத்தது.

ஒரு சிரிப்புடன் ராசப்பன் நிஷ்டை கலைந்தான். “ஹிஹிஹி... அயனி மரம். ஹிஹி... இதப் பாத்தியாலே அயனி மரம் நிக்குவு. நிக்கியதப் பாரு அயனிமரம்...”

“இவருக்க ஊரில அயனி மரம் எல்லாம் கெடக்கு மின்னுல்லா தோணுது” என்றாள் சினேகம்மை.

“சினேகம், என்னட்டி சினேகத்தை ஒண்ணும் காணேல்லியே” என்றான் குட்டப்பன். அவள் குரிசை கண் காட்டினாள்.

குட்டப்பன் என்னிடம் “ஏமானுக்க முறியில் நாங்க கொஞ்ச நேரம் சினேகிச்சா கொறவுண்டா?” என்றான்.

சினேகம்மை முகம் சிவக்க சிரித்து அவன் கையை அடித்தாள்.

“ஐயோ! ஒண்ணும் தெரியாத்த ஏமானுக்ககிட்ட பேயுத வர்த்தமானமே...”

“ஒண்ணும் தெரியாத்தவரெங்கி நீ சொல்லிக் குடு.”

“வேணுமானா சொல்லிக் குடுக்கலாம். ஏமான் படிக்குதா?” என்று என்னைக் கேட்டாள்.

என் உடல் அதிர்ந்து எழ மனம் பறைபோல அடித்தது. தலை குனிந்து பார்வையைத் தவிர்த்தேன்.

குரிசு “பின்பு அவன் அந்த சர்வாங்க பலியை தோலுரித்து அதை...” என்று உரத்த குரலில் சொல்லி உடல் நடுங்கினார்.

“கேட்டுதா ஏமான்; இவன் ஆளு வலிய ஆப்பாக்கும். இந்த புஸ்தகம் கிட்டினதுக்க பிறவு என்ன கண்டாலும் பாவம் பாவம் கியான். மனியன் சந்தோசமா இருந்தா இவனுக்க சாமிக்கு பிடிக்காது. நாய்க்கு தேங்கா கிட்டினமாதிரி, மத்தவனுகளை கிட்டத்தில போவவும் விடமாட்டான்...” என்றான் குட்டப்பன்.

“நல்ல வலி வலிச்சிட்டாரு. இப்பம் சரிவாரு” என்றேன்.

“ஏமான் இருக்கணும். இதுமாதிரி இன்னும் ரெண்டு சுருட்டு இழுத்து கேற்றினாலும் அனங்க மாட்டான். எழுத்து எழுத்தா பைபிளை வாசிச்சிட்டு ராத்திரிவரை இருப்பான். இரியுங்க. ஒரு வளி இருக்கு...” என்று எழுந்து சென்றான். திரும்பி வரும்போது அவனிடம் ஒரு பாட்டில் இருந்தது. உள்ளே திரவம்.

“மண்ணெண்ணையா?” என்றேன்.

“இல்ல. மற்றது. எரிப்பன்” என்றான்.

“வேய் குரிசு கண்டுதீராவேய்?”

குரிசு தலை தூக்கிப் பார்த்துவிட்டு “கர்த்தரே, சேசுவே” என்று சிலுவை போட்டுக்கொண்டு மீண்டும் குனிந்தார்.

“வேய் சொயம்பு எரிப்பனாக்கும் வேய்...” குரிசு கனமாக தலையை அசைத்து வேண்டாம் என்றார்.

ரெசாலம் மௌனமாக குலுங்கி அழுதார்.

ராசப்பன் “ஹிஹிஹி... இங்க பாரு அயனி மரம்” என்று தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ரெஜினாஸ் நகத்தைக் கிள்ளியபடி குட்டப்பனையும், வாயில் கை வைத்து சிரிப்பை அடக்கிய சினேகம்மையையும் பார்த்தாள். புருவம் சுருங்கி கண்களில் குரோதம் தெரிந்தது.

குட்டப்பன், “வேய், இன்னி இல்ல பாத்துக்கிடும். இண்ணு நல்ல நாளுண்ணு எடுத்தேன்.”

குரிசு பொருட்படுத்தவில்லை.

“செரி உமக்கு கொடுப்பினையில்லை” என்று குட்டப்பன் குப்பியைத் திறந்தான். மர கார்க் ‘டபுக்’ என்று திறந்த ஒலியில் குரிசின் உடல் சற்று அதிர்ந்தது.

“வேணுமா ஓய்?”

குரிசு கண்களை மூடித் திறந்து “வெள்ளம் சேத்திட்டுண்டா?” என்றார்.

“இல்ல.”

“அப்பம் தாரும். பாக்குதேன்.”

“பாக்கப் போறீரா, குடிச்சப் போறீரா?”

“போலே” என்றபடி குப்பியுடன் வாங்கினார் குரிசு. ஒரு கையில் குப்பியும் மறுகையில் பைபிளாமாக தன் குடிசை நோக்கிச் சென்றார்.

குட்டப்பன் என்னிடம் “அப்பம் காரியங்க மொறபோலே. ஏமான் இஞ்ச இருந்து ரெஜினாஸ்ட்ட வல்ல காரியமும் பேசணும். நான் சினேகத்துக்க சினேகத்த பாத்துட்டு வாறேன். வாடி.”

இருவரும் என் குடிசைக்குள் போனார்கள். உள்ளே சிரிப்பும் சினுங்களும் முனகல்களும் பலவிதமான மூச்சுகளும் கேட்டன. ரெசாலம் விழுந்துவிட்டார். தேவாங்கு மெல்ல நகர்ந்து அயனி மீது ஏறி உயரமான கிளைமீது இருந்தது.

“ஹிஹிஹி... அயனி மரம்...” அப்படியே தொடர்ந்தது.

ரெஜினாஸ் தரையின் ஈரமண்ணில் ஒரு குச்சியால் கிளறியபடி குனிந்து அமர்ந்திருந்தாள். ஒருகணம் அவள் கண்களும் என் கண்களும் தொட்டு விலகின. மிக ஆழத்தில் ஒரு தீண்டல். நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

ரெஜினாஸ் என்னிடம் “ஏமானுக்கு பாயசம் வேணுமா?” என்றாள்.

நான் திடுக்கிட்டேன். நிமிர்ந்து கண்களால் சந்தித்தோம். அவளுடைய உடம்பு வியர்த்திருந்தது. மெலிந்த உடல். புடைத்த கழுத்தெலும்புகள். ஒட்டிய கன்னம். மார்புகள் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. நான் “வேண்டாம்” என்றேன்.

அவள் கோபத்துடன் ராசப்பனிடம் “வேய் வாறீரா? எனக்கு சோலியிருக்கு” என்றாள்.

அவன் “ஹிஹிஹி... இஞ்ச பாரு அயனிமரத்த... எப்பிடி நிக்வு... அயனி மரம்...” என்றான்.

அவள் குச்சியை வீசிவிட்டு எழுந்து வேட்டியை சரியாக இறுக்கி உடுத்தாள். போகக் கிளம்பியவள் மீண்டும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

உள்ளிருந்து ஜாக்கெட் பித்தான்களைப் போட்டபடி சினேகம்மை வந்தாள். என்னருகே வந்து அமர்ந்து, பின்பக்கம் ஜாக்கெட்டில் கட்டைவிரலைப் போட்டு இழுத்து சரி செய்தபடி, ரெஜினாளிடம் “விளிச்சதாவ” என்றாள்.

“ஒண்ணும் ஆரும் விளிச்சேல்ல. போடி.”

“கண்ணாணை. விளிச்சாரு.”

“போடி தேவிடிச்சி.”

இருவரும் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“செண்ணு என்னாண்ணு கேளு. அதுக்கு என்ன?” என்றாள் சினேகம்மை.

“அவனுக்க செள்ளையில் அடிச்சணும்... பட்டிப் பய” என்று ரெஜினாள் சீறினாள். மூச்சு வாங்கியது. தரையைக் குச்சியால் வேகமாக குத்திப் புரட்டினாள். பிறகு குச்சியை வீசிவிட்டு எழுந்து “என்னாண்ணு கேட்டுட்டு வாறேன்” என்று பொதுவாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்றாள்.

ஒன்றுமே நடக்காதது போல சினேகம்மை என்னிடம் “ஏமான் என்னத்துக்குப் பயருது?” என்றாள்.

“பயமில்லை.”

“பின்ன?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

அவள் ஒரு அயனிச் சருகைக் கிழித்தபடி தனக்குள் புன்னகைத் தாள். அப்போது அவளுக்கு சிறு கன்னக்குழி விழுவதைக் கண்டேன். மிக

அழகாக இருக்கிறாள் என்று எண்ணினேன். கண்களை விலக்கிக்கொண்டேன்.

“ஏமானுக்கு இன்னியும் தொடங்கேல்ல இல்லியா?”

நான் தொண்டையை அடைத்த தடையுடன் “ஆமாம்” என்றேன்.

“அப்பம் நல்லதாக்கும். ஆவேசப் படாண்டாம் கேட்டுதா. அது நடக்கியது வரை விட்டுப்போடணும்...”

நான் அவளிடம் பேசவே கூசினேன்.

“இது ஒரு விருத்திகெட்ட காரியமாக்கும் ஏமானே. இதில ஒண்ணுமே இல்ல. சொப்பனம் காணுயது அப்பிடியில்ல. சொப்பனம் நல்லதாக்கும். நான் ஒருவாடு சொப்பனம் கண்டிட் டுண்டு. இப்பம் சொப்பனம் காணப் பளுதில்லை...”

உள்ளே பெரியதோர் வசையும் சிரிப்பும் கேட்டது. சினேகம்மை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“குட்டப்பன் கள்ளக் கிருஷ்ணனாக்கும் கேட்டுதா. அவரு ஒண்ணு பாத்தா மயங்காத்தவளும் மயங்கிடுவா...”

நான் எழுந்து எங்காவது போய்விட விரும்பினேன். ஆனால் அப்பகுதியிலிருந்து நகர என்னால் முடியாது என்று பட்டது.

“நல்ல நல்ல சொப்பனங்கள் இல்லியா? ராத்திரியெல்லாம் ஓராளை நினைச்சுக்கிட்டு இருக்கியது. கரயியது, சிரிக்கியது. எனக்கு முத நாளு பனி வந்துப்போட்டு... நல்ல பனி. ஒருநாள் கிடந் தேன்...” என்றாள் சினேகம்மை.

“ஆளு ஆராக்கும்?”

“ஆராயிருந்தா என்ன? ஒரு ஆப்பை ஊப்பை...”

“இப்பம் பார்க்கிறதுண்டா?”

“பின்ன பாக்காம?. இப்பம் கருப்பட்டி விக்குதான். எடைக்கிடைக்கு வருவான்.”

நான் அவளிடம் எப்படி எதைக் கேட்பதெனத் தத்தளித்தேன். பிறகு “ஏன் அவனை கெட்டல்ல நீ?” என்றேன்.

“கெட்டுயது நடக்குத காரியமா? அவன் பணிக்கனாக்கும். அவனுக்க ஆளுவ சம்மதிப்பாவளா? பின்ன அங்க இங்க பாத்தும் பதுங்கியும் காரியம் நடத்தினம். அவனுக்க வீட்டில சங்கதி அறிஞ்சு பெண்ணு

கெட்டி வச்சாவ. நான் ஒரு ஆழ்ச்ச இருந்து கரஞ்சேன். பின்ன இப்ப உள்ளவனை கெட்டினேன். பிள்ளிய ரெண்டாச்சு. இப்பம் நினைச்சுப் பாத்தா சிரி வரும். ஆனா அந்த பழைய நாளு மட்டும் மறக்காது. மனசுல தீய வச்சு வரஞ்சதுமாதிரி... அவனை நான் கண்டது கருப்பட்டிச் சந்தையில்... அண்ணு ராத்திரி நான் ஒரு வேள கண்ணு மூடல்ல. அவனுக்க கையும் அதில இருக்குத நரம்பும் மட்டும் தான் நினைப்பு. கண்ணுக்க மின்னால வரஞ்ச நிறுத்தினது மாதிரி. அதொக்கே ஒரு காலம் ஏமானே. இனியிப்பம் கரஞ்சாலும் வராது. இப்பமும் அவனைக் கண்டாலும் எனக்கு சங்கில ஒரு குளிர் வரும். செத்து மண்ணடஞ்சாலும் அது மறக்குமா? ஏமான் கண்டுட்டுண்டா, சின்னாளப் பட்டுக்கு நெறமும் பூவும் ஒக்கெ கீறி நாறிப் போனாலும் கரை மட்டும் மங்காம இருக்கும். வலிஞ்ச நாறி அடுக்களை துணிக்குத் சீலயாட்டு ஆனாலும் எடுத்து பாத்தா கரயும் சுட்டியும் கண்ணு முளிச்ச பாக்கும். அது மாதிரியாக்கும்.”

எனக்கு அவள் மீது அப்போது மனம் நிரம்பிய ஒரு ஆவேசம் எழுந்தது. அவளை அப்படியே கட்டிப்பிடித்து இறுக்கவேண்டும் என்பதுபோல. அவள் கன்னங்களிலும் கழுத்திலும் தோளிலும் முத்தங்களைப் பொழிய வேண்டும். ஆனால் அவள் மீது சற்றும் காமம் எழவில்லை. காமமே தோன்றவில்லை அப்போது. தண்ணீர் புடைத்துப் பீரிடும் ஒரு மதகு மாதிரி உணர்ந்தேன்.

“ஏமான் சொப்பனம் கண்டோண்டு நடக்கியதுக்கு பற்றின மலையாக்கும் இது. கீள ஊரில குண்டணியும் சண்டையும் வளக்கும். அளுக்கு குடிலு. தீட்டம் மூத்திரம் சப்பு சருவு. ஏமானே, எங்க ஏவாரம் உண்டோ அங்கயெல்லாம் குப்பயும் உண்டு. எம்பிடு வாரினாலும் தீராத்த குப்பயில்லா. எங்க ஊருக்குள்ள ஒரு அந்திச் சந்தை. இந்தால வேதக் கோயிலு. அந்தால அம்மன் கோயிலு. ஆற்றுக்க அருவ மாப்பிளைக் கோயிலு. அங்க சொப்பனம் கண்டா கெட்டி மரத்தில வச்சப்பிடுவாவ கேட்டுதா. இது நல்ல குளுந்த காடுல்லா. பூவு நிறஞ்ச காடு... ஏமான் பாட்டு பாடுமா?”

“இல்லை.”

“படம் வரயுதது உண்டுமா?”

“இல்லியே...”

அவள் திரும்பிப் பார்த்து “அங்க என்ன எளவு எடுக்காவ... அறுதலிக்கும் ஆத்தாதவனுக்கும் ஆயிரம். ஏமானுக்கு சீத்த வாக்கு கேட்டா கொறச்சிலாவும் இல்லியா?”

நான் வெட்கி “அப்படியெல்லாம் இல்லை” என்றேன்.

“நல்ல தங்கம் போலத்த ஏமான். கண்ணுகுட்டி மேதிரி இருக்குவு. ஏமானுக்கு வீட்டில ஆருண்டு? அக்கா உண்டுமா?”

“இல்ல. அம்மா மட்டும்தான்.”

“ஏமான் எடக்கிடய்க்கு ஊருக்கு போவணும் கேட்டுதா? அம்மை ஏங்கிப் பெய்யிடும்.”

“அதெல்லாம் போவ மாட்டா. எனக்க அம்மைய உனக்குத் தெரியாது.”

“எல்லா அம்மையும் கணக்குதான் ஏமானே. மீச குருக்குத ப்ய்யனுவள அம்மைக்கும் அக்காமாருக்கும் சீவனாக்கும், கேட்டுதா? ஏமானுக்க அம்மைக்கு வேற ஓர்மையே இப்பம் இருக்காது... ஏமான் போவணும்...” திரும்பிப் பார்த்து “ரெஜினா அக்கோ, பிள்ளையும் பெத்துப்போட்டுதான் வருவியா? மலை வெட்டம் தாந்தாச்சு பாத்துக்க” என்றாள்.

நான் அவளிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிட உந்துதல் கொண்டேன். அந்தக் கருப்புப் பெண்ணை... ஆனால் என்ன சொல்ல? ஒரு மலைப்பெண்ணின் மார்புகளைப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான். அதை எப்படிச் சொல்வது...

“ஏமான் பாவமாக்கும். பசி வந்தா கோரியிட்டு திங்க மாட்டிய. விளம்பி வச்சதத்தேன் திம்பிய. ஆரெங்கிலும் என்னெங்கிலும் விளம்புத வரைக்கும் பட்டினி கிடப்பிய. ஏமானுக்கு ஒண்ணும் கிட்டாது பாத்துக்கிடுங்க. இந்தக் குட்டப்பன் அப்பிடயில்ல. மனசுக்குப் பிடிச்சத ஏழு மலை ஏழு மரம் கேறி பறிச்சுப் போடுவான். அவனை மாதிரி ஆளுகளுக்கு ஒரு கொறவும் இருக்காது. ஏமானுக்கு பிடிச்சது, சாமி நெனைச்ச மடியில விளுந்தா உண்டு... ஆனா அதில ஒண்ணும் வலிய காரியமில்லை. கிட்டி னாலும் கிட்டல்லேண்ணாலும் கணக்கு செரிதேன். ஏமானுக்கு நல்ல சொப்பனமுண்டுல்லா. வேற என்ன வேணும்...”

நான் அவளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து “குட்டப்பன் ஆளு மிடுக்கனாக்கும்” என்றேன்.

“பின்ன கள்ளக் கிருஷ்ணன்லா. ஏமான் கண்டிட்டுண்டா?... பாட்டு பாடுத ஆம்பிளியள பெம்பிளியளுக்கு பிடிக்கும். ஆனா அவனுவள ஒண்ணுக்கும் கொள்ளாது. நல்லா கறி வய்க்குத ஆம்பிளியள ஒருத்திகளுக்கும் பிடிக்காது. ஆனா அவனுவ கிண்ணன் மாராக்கும்...”

“அப்படின்னா...”

“ஏமானுக்கு அதொக்கெ சொல்லி மனசிலாக்குத பிராயமில்லை.”

எதிர்ப்பக்கம் கையில் ஒரு கம்புடன் குரிசு ஓடி வந்தார். அவ்வருகையே விசித்திரமாக இருந்தது. துள்ளிக் குதித்து, அந்தக் கம்பால் புதர்களை அடித்தபடி வந்தார். காறிக் காறித் துப்பினார். எங்களைப் பார்த்ததும் “ஹெஹெஹெ” என்று பயங்கரமாகச் சிரித்தபடி “ஆதாம் ஏவாள்ளு அவக்க ஆமக்கன் மூத்தபட்டன் தேவேந்திரன், பிறவு ஏசு...” என்று சொல்லி ஒரு பயங்கரக் கெட்டவார்த்தையை வீசினார்.

நான் “குரிசு... வேய்” என்றேன்.

“குரிசு மயிராக்கும். உமக்க மத்தவனுக்க ஏசு குரிசிலத் தூங்கிக் கிடக்குதான் செத்த வவ்வாலு கணக்காட்டு ஏசு!” கெட்ட வார்த்தைகள் சடசடவென்று மழைத்துளி மரத்திலிருந்து கொட்டு வதுபோலக் கொட்டின.

ராசப்பன் குரிசைப் பார்த்து “வேய் கண்டிரா அயனி மரம்! அயனி மரம்! அயனி மரம் நிக்வுவே” என்றான்; சிரிப்பு வழிந்தது. குரிசு கையில் கம்புடன் ஒரு வேட்டை மிருகத்தை எதிர் கொள்வதுபோல சற்று குனிந்து உற்றுப்பார்த்தபடி நின்றார். கம்பை ராசப்பனை நோக்கி நீட்டி “கூ ஆக்கும் யூ?” என்று கேட்டார்.

ராசப்பன் “அயனி மரம் வே” என்று சிரித்தான்.

“லாஃபிங்? சவுட்டிப் போடுவேன். செங்குரங்குக்கு பிறந்த பயலே. ஏசு உனக்க அம்மைக்க...” அவர் முகம் கோபமும் குரோதமும் கொண்டது. “மூணு நாளிகை பெட்டி சுமந்தா முக்கா ருவா தாறே நீ. உனக்க அண்டில கெட்டுத ஏசு. என்னத்துக்குலே வைவிளு? வைவிளு மைத்துயதுக்கா? செம்பன் தொரை. தூ... எரப்பாளி. தூ... ஏசு கிறிஸ்து தூ... சிவனும் முருகனும் அய்யப்பனும் தூ... மந்திரமாவது நீறு. தூ...” ஏதோ மதச்சடங்குபோல எல்லா கடவுள்களுக்கும் துப்பிய பிறகு சட்டென்று எதிர்பாராதபடி பாய்ந்து வந்து ராசப்பனை அடிக்க ஆரம்பித்தார். ராசப்பன் கதற நான் “குரிசு வேய்...” என்று தொடை நடுங்க விலகி நின்று கூவினேன். குடிசைக் குள்ளிருந்து குட்டப்பன் வேட்டையை இறுகக் கட்டியபடி பாய்ந்து வந்தான். குரிசு ராசப்பனை விட்டுவிட்டு கம்புடன் குட்டப்பனை எதிர்கொண்டார்.

“மூத்திரமாவது நீறு... மூத்திரமாவது நீறு” என்று மந்திரம் போல தீவிரமாகச் சொன்னபடி கம்புடன் அவனை நோக்கிச் சென்றார். ராசப்பன் குப்புற விழுந்து கிடந்தான்.

“குட்டப்பா ஓடிக்கோ” என்றேன்.

“குட்டப்பனை ஒண்ணும் செய்ய ஒக்காது ஏமான்” என்றாள் சினேகம்மை. “இப்பம் பாருங்க களிய...”

குட்டப்பன் சட்டென அமர்ந்து காலை மடக்கி குரிசின் முழங் காலில் ஓங்கியடித்தான். குரிசு அப்படியே சரிய பாய்ந்து அவரை அழுக்கி கம்பைப் பிடுங்கி வீசினான்.

அவர் “மூத்திரமாவது நீறாஉ” என்று தொண்டை நரம்பு புடைக்கக் கூவினார்.

ரெசாலம் பாய்ந்தெழுந்து கண்களில் பீளையுடன் “என்ன வாக்கும்? என்ன சங்கதி?” என்று பதறினார்.

“மேஸிரியே, இவனுக்கு மப்பு கேறிப்போச்சு பாத்துக் கிடுங்க” என்றபடி குட்டப்பன், குரிசை அவர் வேட்டியை உரிந்து கைகளை முறுக்கி பின்னால் சேர்த்துக் கட்டினான். குப்புறத் தொங்கும் பெருச்சாளிபோல அவரது குறி.

சினேகம்மை சிரித்தபடி “அப்பம் குரிசு நாடாருக்கும் சங்கதி உண்டும்” என்றாள்.

“நீ போடி தேவிடியா” என்றான் குட்டப்பன் குரிசை இழுத்தபடி.

குரிசின் உடல் முழுக்க தசைநார்கள் புடைத்துத் திமிறின. குட்டப்பன் உறுதியாக இருந்தாலும் சின்னப்பையன் போல இருந்தான். குரிசை இழுத்து பக்கத்து மஞ்சனாத்தி மரத்தில் கட்டி வைத்தான்.

ரெசாலம் “எலப் புக எடுத்தா இப்பிடி ஆவமாட்டானே. குட்டப்பா நீ எரிப்பன் குடுத்தியா?”

“ஓம் மேஸிரியே. ஒரு துடம் இருக்கும்.”

“தாயோளி, ஒனக்ககிட்ட எம்பிடு தடவயிடே சொல்லுயது. எங்க இவனைப் பிடி. சங்கதி செத்துப் போனா உனக்க அப்பன் உத்தரம் சொல்லுவானா?” என்றார் ரெசாலம். குட்டப்பன் ராசப்பனை தூக்கினான். உடம்பெல்லாம் மண். முகம் முழுக்க மண்.

“வந்து பிடிட்டி, இளிக்காம” என்றார் ரெசாலம்.

சினேகம்மை அவனைத் துடைத்தாள். நினைவு திரும்பியதும் ராசப்பன் “அயனி மரம் ஹிஹி...” என்று ஆரம்பித்தான்.

ரெசாலம் பெரிய தகர டப்பா நிறைய குளிர்ந்த நீர் கொண்டு வந்து குரிசு

மீது ஊற்றினார். அவன் சிலிர்த்து, தலை தூக்கி “ஏசு ஓடப்பு அடச்சான். வைவிரு. அவனுக்க அம்மைக்க...” என்றார். பற்களை நறநறவென்று கடித்தபோது தாடை இறுகி நெரிந்தது.

“மேஸிரியே, ஒரு ஓலையோ மற்றோ எடுத்து சாரி வையும். காக்கா கொத்திப்போடும்...” என்றாள் சினேகம்மை.

“உனக்கு வேற கண்ணே இல்லியாட்டி?” என்றான் குட்டப்பன். “இந்தா இந்தாளை விளிச்சோண்டு வேகம் ஊருக்கு போற வளியப் பாரு.”

“ஓமோம். இவிய எனக்க கெட்டினவனுல்லா. இங்க வல்ல எடத்திலயும் கெட்டிப் போடுங்க. காலத்த எளிச்ச வரட்டு.”

“நீ வலிய மத்தவ. கெட்டினவனானா மட்டும் பாத்துக் கிடுவியா? உன்னை அறியிலாமிட்டி.”

“ஏன் கெட்டினா ஒத்திக்கோ பாட்டத்துக்கோ எடுத்திருக்கா? போவுமவேய்...”

“அய்யோ எனக்கு நேரமாவுதே. வீட்டில் பிள்ளிய இருக்குவு” என்றாள் அதுவரை இல்லாமலிருந்த ரெஜினாள். அவள் கண்களில் எந்த பாவமும் இல்லை என்பதைக் கவனித்தேன். முகத்தில் அதே மாறாத அதிருப்தி.

குட்டப்பன் தகர டப்பாவில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து ராசப்பன் மீது கொட்டினான். நன்றாக நனைந்ததும் அவன் தலையைச் சிலுப்பி எழுந்து ஆடியபடி குனிந்து அமர்ந்திருந்தான். முடியிலிருந்து முகத்தில் நீர் சொட்டியது. பிறகு தலை தூக்கியபோது கண்கள் மாறி யிருந்தன. என்னைப் பார்த்துவிட்டு குட்டப்பனைப் பார்த்து “வெள்ளம்” என்றான்.

“ஒரு துடம் எரிப்பன் அடிக்குதீரா? அயனி மரம் வளந்து போகும்” என்றபடி அவன் கஞ்சித்தண்ணீர் கொண்டு வந்து தந்தான். அதை மடமடவென மோந்தி முடித்து, மீண்டும் சற்று நேரம் அப்படியே குனிந்து ஆடியபடி இருந்தான்.

“வேய், மலையிறங்குதீரா? உம்ம நம்பி ரெண்டு பூலோக சுந்தரிய நிக்குவு” குட்டப்பன் அவனை உலுக்கினான். “வேய் வேய்...”

அவன் தலைதூக்கி குட்டப்பனை வெள்ளாடு பார்ப்பதுபோல பார்த்தான். பிறகு சட்டென்று எழுந்து வேட்டியைக் கட்டியபடி “வாட்டி போலாம்” என்று சினேகம்மையிடம் கூறிவிட்டு முன்னால் நடந்தான்.

சினேகம்மை “வாறேன் குட்டப்பா” என்றாள்.

ராசப்பன் திரும்பி நின்று உக்கிரமான கோபத்துடன் “வாட்டி தேவிடியா,

நிண்ணு சலம்பாம” என்று கத்தினான்.

நான் திடுக்கிட்டுவிட்டேன். ராசப்பனின் கோபத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் சினேகம்மை அதைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. கால்களைத் தூக்கி ஆங்காரத்துடன் வைத்தபடி ராசப்பன் இறங்கினான்.

சினேகம்மை பின்னாள் சென்றாள். ரெஜினாள் குட்டப்பனை திரும்பியே பார்க்காமல் போனாள்.

குட்டப்பன் அவளையே பார்த்துவிட்டு என்னிடம் “இவளாக்கும் ஏமான் இதுக்கு பஸ்டு சரக்கு. வெஷப்பாம்பை பிணையுதது மாதிரில்லா...” என்றான்.

“சினேகம்மை?” என்றேன்.

“ஏமானுக்கு அவளை பிடிச்சுப்போட்டு போலிருக்கே. அவ வெறும் கிணுகிணுப்புதான் ஏமான். வண்டிக்காளை மணியும் அவளுக்க நாக்கும் சமம்.”

குரிசு தலை நிமிர்ந்து கம்மிய குரலில் “குட்டப்பா ஏறங்கி வாடே” என்றார்.

“பரிசுத்த ஆவி ஏறங்கியாச்சு” என்றபடி குட்டப்பன் போய் குரிசை அவிழ்த்து விட்டான்.

ரெசாலம் “எனக்க குட்டி எங்கவே?” என்றார்.

“அன்னா பாரும் அயனி மரத்துக்க மேல.”

அயனி மரத்தின் உச்சியில் ஒரு நிழல்போல தேவாங்கு ஒட்டியிருந்தது.

“எங்கலே?”

“அன்னா பாரும். ஏளாமத்த கொம்பில.”

“எங்கலே?”

“நல்லா பாரும்வே மேஸிரியே. நீரும் உமக்க குட்டியும்...”

ரெசாலம் வேட்டியைச் சுற்றியபடி வந்து அடுப்புக் கல் மீது நின்று “மக்களே வாடி, மக்களே வாடி... மக்களே” என்றார். தேவாங்கு அவரை இம்மிகூட பொருட்படுத்தவில்லை.

குரிசு சட்டென்று எழுந்து குடிசைக்கு ஓடினார்.

“போறாரு. இன்னி அந்த புத்தகத்த கரஞ்சு குளிப்பாட்டினாத் தான்

அடங்குவாரு” என்றான் குட்டப்பன்.

ரெசாலம் தேவாங்கிடம் மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார். நான் கல்லருகே
அமர்ந்து இன்னொரு பாத்திரம் பாயாசம் விட்டுக் கொண்டு
உறிஞ்சினேன்.

அத்தியாயம். 11

மறுநாள் ராசப்பனுக்கும் குட்டப்பனுக்கும் வெட்டு குத்துவரை போகும் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஒன்றும் நடக்க வில்லை. ராசப்பனும் சினேகம்மையும் பேசிச் சிரித்தபடி வந்தார்கள். ராசப்பன் வெற்றிலைப் பொதியை அவிழ்த்தபோது குட்டப்பன் வந்து “ராசப்போ... வெயிலு கேறிப்போச்சு பாத்துக்க” என்றான்.

“கேறினா எறங்கும். நீரு வாரும்வோய். வெத்திலயப் போடும்.” மூவரும் சேர்ந்தமர்ந்து சிரித்தபடி வெற்றிலை போட்டனர்.

சற்று விலகி வேறு கோணத்தில் அமர்ந்து கையிலிருந்த வாக்கத்தியால் தரையைத் தோண்டியபடி ரெஜினாள்.

“வாறியளா இல்லியா? இண்ணு தடம் தோண்டி பாதியாவணும் எண்ணாக்கும் மேஸிரி செல்லுயாரு” என்றார் குரிசு.

“மேஸிரி எங்க?”

குட்டப்பன் “அவருக்க மொவ அயனி மரத்திலேருந்து எறங்க மாட்டாளாம். இவரு ராத்திரி அயனிக்க அடியிலயாக்கும் கெடந்தாரு. உம்மாணை சத்தியம்” என்றான். “அங்க பாரும...”

அயனி மரத்தடியில் ரெசாலம் நின்று தேவாங்கை கூப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“அது இவர பாத்த லெட்சணம் காட்டேல்ல. அது வலியவீட்டு அம்மிணியளுக்க லெட்சணமாக்கும் பாத்துக்கிடும். மத்ததுக்கு வாறப்ப பொன்னே சக்கரையேம்பாவ. பிறவு பாத்தா கல்லயும் மரத்தயும் பாத்த பாவம் காட்டுவாளுவ” என்றான் குட்டப்பன்.

குரிசு “வாறியளா இல்லியா?” என்றார்.

சினேகம்மை எழுந்தபடி, “குரிசு நாடாரே, சும்மா வச்சிக் கிட்டிருந்தா துரும்புல்லா பிடிச்சுப்போடும்...” என்றபடி வெற்றி லையைத் துப்பினாள்.

“குட்டி நீ அவனை விடு. அவனுக்கு ராத்திரியில் உறக்கம் இல்லை. அங்க பாரு குடிலுக்கு அந்தால வைவிள காய வைச்சிருக்கு. கண்ணீராக்கும் அம்பிடும்” என்றபடி குட்டப்பனும் எழுந்தான்.

தோண்டிப் போட்ட பச்சைமண் மண்புழுக்கள் நெளிய மணமாகக் குவிந்தது. வெட்டிய பரப்பில் முழுக்க வேர்கள் அடர்ந் திருந்தன. நான் சிறிது நேரம் நின்றிருந்தேன். மனம் காட்டிலேயே இருந்தது. பிறர் பேசிக்கொண்டிருந்த சந்தடி சாக்கில் நழுவி அயனி மரத்தடிக்கு வந்தேன். ரெசாலம் மேஸ்திரி அயனி மரத்தடியில் நின்றிருந்தார்.

என்னை அடையாளம் தெரியாததுபோல கலங்கிய கண்களால் பார்த்தார்.

“என்ன மேஸ்திரி?” என்றேன்.

அவர் மேலே பார்த்தார்.

“அது மலை மிருகம்தானே. குடிலில் கெட்டிப்போட்டு வளக்க முடியுமா?”

மேஸ்திரியின் தொண்டை மட்டும் ஏறியிறங்கியது. முகத்தில் அழகை ததும்பி நின்றது.

“வேணுமானா கீழே புகைபோட்டு பார்க்கலாம்” என்றேன்.

“அய்யோ வேண்டாம். அது குட்டியாக்கும்” என்றார் பதறிப்போய். நான் அண்ணாந்து பார்த்தபோது தேவாங்கு தெரிய வில்லை.

“காணலியே” என்றேன்.

“லோ... அங்க இருக்கு. அந்த எட்டாம் கொம்புக்க தும்பில...”

உற்றுப் பார்த்தபோது மிகமிக உயரத்தில் மலைத்தேனீக் கூடுபோல தேவாங்கு தெரிந்தது. குடிசைக்குள் போய் என் செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டேன். சூடு நீரில் கருப்பட்டி டீத்தூள் போட்டு ஒரு டம்ளர் அருந்தினேன். காட்டுக்குக் கிளம்பிவிட்டேன்.

மீண்டும் மீண்டும் அதே பாறைக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன். ஆரம்பத்தில் அந்தப் பாறையை நினைத்தாலே வயிற்றுக்குள் ஒரு தாம்பாளம் விழும் அதிர்வு. அதை நெருங்கும்போது கால்கைகள் பதறும். அதன்மீது அமர்ந்தால் மனம் நிலைகொள்ளாது. அலை பாய்ந்து அடங்கியதும் துள்ளாட்டமிடும் ஒரு களிப்பு. பிறகு அது குறைந்தது. அந்தப் பாறைமீது சென்ற நாட்களில் அடைந்த உற்சாகத்தை நினைவுகூர்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். பிறகு வலுக் கட்டாயமாக அந்நினைவுகளை வரவழைக்கவேண்டியிருந்தது. மெல்ல

அந்நினைவுகளும் சலித்தன. ஆனாலும் அங்கு போக வேண்டியிருந்தது. போகக்கூடாது என்று தோன்றினாலும் ஏதோ ஒரு கணத்தில் போயே ஆகவேண்டும் என்பதுபோல ஆகிவிடும். வந்து அமர்ந்து நீரையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். இனம் புரியாத சலிப்பு, ஏக்கம், தனிமை, பழைய துயர நினைவுகள், தன்னிரக்க எண்ணங்கள். ஒரு கட்டத்தில் எழுந்து திரும்பிப் பார்க்காமல் திரும்பி விடுவேன். மனதின் வேதனை உடல் முழுக்க கனத்துப் பரவி நடக்கவே முடியாது. அங்கு வருவதில் அர்த்தமே இல்லை. ஆனாலும் வருகிறேன். ஏனெனில் இது வலியாக இருந்தாலும் என் வாழ்வில் ஆர்வமூட்டுவதாக, என் கவனத்தை ஈர்த்துக்கொள்வதாக இது மட்டுமே இருக்கிறது. குட்டப்பனும் குரிசும் ரெசாலமும் என்னுடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் பேசி, சிரித்து, வாழ்கிறேன். ஆனால் அந்த நாளுக்குப் பிறகு என் ஆத்மா அவர்களைப் பொருட்படுத்தவேயில்லை. நான் அவர்களுடன் இல்லை என்பதைக் காட்டாமலிருக்கும் பொருட்டு உற்சாகமாகப் பேசிச் சிரிக்கிறேன். அவ்வளவுதான். நான் வேறு எங்கோ இருக்கிறேன். அவர்கள் குரல்கள் வெகு தொலைவில் கேட்கின்றன.

பாறைமீது அமர்ந்துகொண்டேன். ஏதோ கொட்டைகள் பாறை முழுக்கக் கிடந்தன. குரங்குகள் அங்கே உட்கார்ந்து தின்றிருக்க வேண்டும். அவற்றைப் பொறுக்கி நீரில் எறிந்தேன். மூழ்கி எழுந்து மிதந்து அருவியில் விழுந்து அப்பால் எழுந்து சென்றன.

இங்கு வந்து இப்படி அமர்ந்திருப்பதுபோல அபத்தமான ஒரு செயல் வேறு இல்லை. அந்தப் பரவச நாள் நினைவில் வந்தபோது அதுவும் அபத்தமாகப் பட்டது. அந்த மனஎழுச்சி உண்மையிலேயே ஏற்பட்டதா, வெறும் பிரமைதானா? ஆனால் ஒருநாள் கூட ஒரு கணம் கூட அவள் நினைவு என்னை விட்டு விலகவில்லை. எண்ணங்கள் அவளிலிருந்து கிளம்பிப் பறந்து, சுற்றியலைந்து அவளிடமே திரும்பி வந்தன. தூங்கும் கணம் வரை அவள் உடனிருந்தாள். தூக்கமில்லை அது, மயக்கம்தான். காலம் நழுவிப் போகும். மீண்டு வரும்போது முதல் ஞாபகமே அவள்தான். என் ஞாபகத்தில் உள்ள எல்லா பிம்பங்களுடனும் அவள் பிம்பம் கலந்து விட்டிருப்பதைத் தொடர்ந்து வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் என் வீட்டில் எனது சிறு மரக்கட்டிலில் படுத்திருந்தாள். சமையலறையில் நீளமான தலைமுடியுடன் பின் திரும்பி நின்று சமைத்தாள். ஆற்றில் முலைகள் மீது துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு குளித்தாள். ஈர உடையுடன் கோயிலை 'விசுக் விசுக்' என்று சுற்றி வந்தாள். கர்ப்பகிரக முகப்பில் கை கூப்பி கண்மூடி நின்றாள். தொழுவில் குந்தி அமர்ந்து பால் கறந்தாள். குச்சியை கோழிக்

கூட்டுக்குள் விட்டு முட்டை எடுத்தாள். நான் சிறுவனாகவே அவளைக் கண்டேன். நான் போன இடத்தில் எல்லாம் அவள் இருந்தாள்.

ஒன்று செய்யலாம், அவளுடைய குடில் இருக்குமிடத்தை குட்டப்பனிடம் கேட்கலாம். குறைந்தபட்ச அறிவு இருப்பவன்கூட செய்யக்கூடியது அதுதான். ஆனால் நான் அவளைப் பற்றி பிறகு குட்டப்பனிடம் ஒரு சொல்கூட சொல்லவில்லை. குட்டப்பன் தற் செயலாகக் குறிப்பிட்டபோதுகூட பேசாமலிருந்தேன். ஒரு வார்த்தை சொன்னால்கூட அவன் என் உள்ளே புகுந்து விடுவான். என் அந்தரங்கத்தில் அவன் தொட்டுவிட்டால் அந்த பிம்பம் கலைந்து விடும் என்று பயந்தேன். என்னைச் சுற்றியுள்ள உலகுடன் தொடர்பே இல்லாத மிக மென்மையான இடம் அது. குட்டப் பனிடம் சாமர்த்தியமாகப் பேசி தற்செயலாக அவளைப் பற்றிக் கூறவைத்து அவளுடைய குடில் இருக்குமிடம் பற்றி அறிந்து விட வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு இரவும் திட்டம் தீட்டுவேன். மிக நுட்பமாகவும் விரிவாகவும் ஒவ்வொரு சொல்லாக அத்திட்டம் விரியும். திட்டம் முழுமையும் கச்சிதமும் கொள்ளும்போது அது சலித்துவிடும். அப்படியே தூக்கி வைத்துவிட்டு புதிய திட்டம் போடுவேன். காலையில் குட்டப்பனைக் காணும்போது திட்டம் ஏதோ பழைய நினைப்பு போலிருக்கும். மலையனைப் பற்றி குரிசிடம், ரெசாலத்திடம், ராசப்பனிடம், ரெஜினாளிடம், சினேகத் திடம் ஒரு நூறு தடவையாவது சொற்களில்லாமல் கேட்டிருப்பேன். திருவட்டார் கோயிலில் யாளியின் வாய்க்குள் கிடக்கும் கல்லுருளை போல அது எனக்குள் கிடந்தது.

சட்டென்று உக்கிரமான ஒரு தாபம் என்னை நிரப்பியது. ஒரு கணம் கழித்தே அது தொலைவில் கேட்ட குயிலின் ஓசையினால் தான் என்று உணர்ந்தேன். மறுகணம் துக்கமும் சலிப்பும் பொங்கி மார்பை அடைத்தன. குப்புற விழுந்து அழவேண்டும் போலிருந்தது. இப்படி அர்த்தமற்று ஏங்கி ஏங்கிச் சாகப்போகிறேன். அதுதான் என் விதி. நான் செய்வதற்கு ஏதுமில்லை. மார்பில் ஓங்கி ஓங்கி அறைய வேண்டும் போல... எழுந்து கண்மூடித்தனமாக எங்காவது ஓட வேண்டும் போல...

கனத்த கால்களுடன் திரும்பியபோது காடு அர்த்தமற்ற அசைவுகளாக என்னைச் சூழ்ந்து நின்றது. மரங்கள், செடிகள், உணர்ச்சிகளற்ற ஜடங்கள். உணர்ச்சிகளை அறியாத வேறு உலகில் நிற்பவை. காடு மிக அபத்தமான ஒரு குவியல். நான் விரும்புவ தெல்லாம் காற்று சுழன்றடிக்கும் வெட்டவெளி. ஒரு மரம் கூட இல்லாத ஒரு பெரிய நிலம். நான் மட்டும் தனித்திருக்க ஒரு பாறை. இனிமேல் இந்தக் காட்டுக்கு வரமாட்டேன். இந்தக் காட்டை அப்படியே கொளுத்திவிட

முடியுமென்றால் எத்தனை நல்லது. தீயின் தழல்கள் தகதகவென்று எழுந்து வாளை நோக்கிக் குதிக்க, பிழம்புகளினாலான ஒரு பெருங்காடு. பிறகு மறுநாள் புகையும் சாம்பல் வெளி. எரியாத மரங்களின் குற்றிகள். வெந்த மிருகங்கள். சுட்டுக் கறுத்து சூடு உமிழும் பாறைகள். சாம்பல் கலங்கி நீராவி எழும் சதுப்புக் குட்டைகள். காட்டை விட்டுத் தப்பி ஓடுபவன்போல வெளிவந்தேன்.

நேராக பழைய கல்வெர்ட்டுக்குப் போனேன். அங்கே அந்த மிளா தண்ணீருக்கு இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு ஆங்காரம் எழ “போ! போ!” என்று கூவியபடி அதைக் கல்லால் அடித்தேன். அது திகைத்து என்னைப் பார்த்தது. அதன் வயிறு சற்றுப் பெரிதாகத் தொங்கி இருப்பதைப் பார்த்தேன். திரும்பி என்னைப் பார்த்து தலையை தழைத்தது. “போ! போ!” என்றபடி மீண்டும் கல்லை எறிந்தேன். மிளா ஒரு எட்டு முன்னெடுத்து வைத்து முட்ட வந்தது. வயிறு பதற பின்னடைந்து மளமளவென ஏறி அயனி மரம் நோக்கிப் போனேன். மரத்தடியில் ரெசாலம் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

குடிசைக்குள் போய் படுத்துக்கொண்டேன். உடலிலிருந்து எல்லா சக்தியும் வற்றிப்போனது போலிருந்தது. கூரையின் மூங்கில்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அருகே அவள் வந்து அமரும் உணர்வு ஏற்பட்டது. குரல் இல்லை. அருகாமை மட்டும். சில கணங்கள் விரைத்துப் போன உடலுடன் படுத்திருந்தேன். பிறகு திரும்பிப் பார்த்தேன். மென்மையான கரிய மார்புகள். கண்களை மூடினாலும் திறந்தாலும் அழியாதவை.

குட்டப்பன் வந்து “ஏமான்... கொச்சேமான்...” என்று அழைத்தபோது விழித்தேன்.

குட்டப்பன் “என்னவாக்கும் ரெண்டு நாளாட்டு ஒரு சடைவு?” என்றபடி “வரணும் இஞ்சினியரு வந்திருக்காரு. வந்து பாருங்க” என்றான்.

நான் எழுந்து சட்டையை மாற்றிக்கொண்டேன். சீப்பைக் காணவில்லை. கையால் அழுத்தி நீவினேன்.

“இஞ்சினியரு நம்ம ஆளுதான். கடுக்காயும் தாணிக்காயும் குடுத்தாச்சு. தடவிப் பாக்க சினேகத்த அருவத்தில விட்டாச்சு. அவருக்கு தடவினா போரும். பேட்டரி வீக்கு. அவரு என்ன சொன்னாலும் ஏமான் மறுத்துப் பேசப்பிடிாது. ஒண்ணும் மூணும் எட்டுண்ணு சொன்னாலும் ஆமாண்ணு சொல்லணும். குறை சொல்லுவாரு. பாப்போமிண்ணு சொல்லணும். ஒதுங்கி பெருமாறினா விட்டுப் போடுவாரு. பட்டராக்கும்.

பட்டன்மாருக்கு தண்டு கூடுதல். விஷமும் கூடுதல்” என்றபடி குட்டப்பன் பின்னால் வந்தான்.

கீழே சாலையில் பாழடைந்த ஜீப் ஒன்று உடல் முழுக்க செம்மண்ணாக நின்றது. டிரைவர் இறங்கி ஓரமாக நின்று பீடி பிடித்தான். அருகே ராசப்பன். ஜீப்பில் பின்சீட்டில் வெள்ளை நிறமான ஒரு நடுவயதுக்காரர் சினேகம்மையுடன் பேசிக் கொண் டிருந்தார். நன்றாக நரைத்த தலை. ஆனால் முடி உதிராமல் அடர்த்தியாக இருந்தது. மீசை இல்லை. சிவந்த மெல்லிய உதடுகள். சந்தன நிற ஸ்லாக் சட்டை. கறுப்பு பான்ட். ஒல்லியான சிறிய மனிதர். சினேகம்மை ஜீப்பில் அலட்சியமாக உட்கார்ந்து சிரித்துக் குலுங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

நான் இறங்கியதும் குட்டப்பன் “கும்பிடணும். இஞ்சேருந்தே கும்பிட்டுட்டு போணும். பாக்கும்பம் கும்பிட்டா போராது” என்றான்.

நான் அபத்தமாக கும்பிட்டபடி நடந்தேன்.

“நமஸ்காரம், நமஸ்காரம் எண்ணு சத்தமாட்டு சொல்லி பெலக்க சிரிச்சுட்டே போணும்.”

நான் விசித்திரமான உடைந்த குரலில் “நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்” என்றேன்.

அவர் திரும்பிப் பார்த்து “ஆருடே நீ?” என்றார்.

“கொச்சேமானாக்கும்.இப்பம் இவியதான் இஞ்சார்கு” என்றான் குட்டப்பன்.

அவர் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தபோது ஒரு கை சினேகம்மையின் தோளில் இருந்தது.

“என்னடே, பத்தாம் கிளாஸில் தொப்பியா?” என்றார்.

“ஓமிண்ணு சொல்லணும்” என்றான் குட்டப்பன்.

நான் பொதுவாகச் சிரித்தேன்.

“மலைக் குறத்தி மணவாளனே...” என்று தலையை ஆட்டிப் பாடியபடி அவர் திரும்பிக்கொண்டு சினேகம்மையின் கன்னத்தை தடவித் தன்பக்கமாக இழுத்து மறுகையால் அவள் மூக்கைப் பிடித்தார்.

“தன்னான னானா...ஆஆ...” என்று இழுத்து “மலைக் குறத்தி மணவாளனே...” என்றபிறகு என்னிடம் “மாமா என்னடே சொன்னார்?” என்றார்.

“ஒண்ணும் சொல்லலியே” என்றேன்.

“வந்து பாக்குததா சொல்லுங்க” என்றான் குட்டப்பன்.

“வந்து பாப்பாருண்ணு சொன்னாரு...”

“நீ என்னடே குட்டப்பா அவனோட பிராம்ப்டரா? அவனுக்கு சொல்லத் தெரியாதா? நாயருக்குப் பேசச் சொல்லிக் குடுக்கணுமோ! ஏன் சினேகம், நாயர் பிடிச்ச புலிவால்னு கேள்விப்பட்டிருக்கையோ?”

அவள் சிரித்தபடி என்னைப் பார்த்து “நாயம்மாரு அப்பிடி பலதையும் பிடிப்பாவ” என்றாள்.

அவர் உரக்கச் சிரித்து “அப்பிப் போடுடீ என் அருமைக்குட்டி... பட்டரு பிடிக்கது பல்லிவாலு. குட்டப்பா, இவளை நான் கூட்டிட்டுப் போறேன். பங்களாவிலே சமையலுக்கு ஆளில்லை.”

“தம்புரானே, அதுக்கு இவளுக்கு சமையல் தெரியாதே. அவ அறிஞ்ச காயிகறி சீனிக்கிளங்கு மட்டும்தேன்.”

நான் அதிரும்படி குபீரென சிரித்துக் குலுங்கி ‘ஹக் ஹக் ஹக்’ என்று விக்கி இருமி அடங்கினார் எஞ்சினியர்.

“தம்புரானே வெள்ளம் வேணுமா?”

“டேய், என்னை அப்பிடி எவனும் தண்ணி காட்ட முடியாது கேட்டுக்கோ. சிமின்ட் கலவை எப்பிடிடே? எங்க அந்த மேஸ்திரி குணசீலம்?”

“ரெசாலம் மேஸிரிக்கு நல்ல சுகமில்லை.”

“என்ன கொள்ளெ?”

“அவருக்க மவ ரெண்டுமுணு நாளாட்டு அயனிக்க மீத்த கேறி இருக்கா” என்றான் குட்டப்பன் தீவிரமான முகத்துடன்.

அவர் அதை சரியாக கவனிக்காமல் ‘த்ரக்’ என்று ஏப்பம் விட்டு “வாயு கோபம். திரிஃபலாதி அரிஷ்டம் காய்ச்ச ஒரு வைத்தியர் வாறார். படு கேமன். மகாராஜா கையாலே பட்டும் வளையும் வாங்கின குடும்பத்தில உள்ளவர். திருப்பதிசாரம் சங்கரய்யர். கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டாய்” என்றார்.

சட்டென்று மனநிலை தீவிரப்பட்டு “எறங்கு எறங்கு நேரமாச்சு. அகத்தம்மை கணக்கா உக்காந்திருக்கியே” என்றார்.

“ஏமான் நினைச்சா ஒரு அகத்தம்மை ஆவியதுக்கு என்னா?” என்றபடி

சினேகம் இறங்கினாள்.

முந்தானை விலகி அவளது மார்புகள் குலுங்கின. அவர் அவளை மீண்டும் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார். “குட்டி பயங்கரி. காந்தாரி மிளகு மாதிரி. என்னா குட்டப்பா?” என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து “இவனாரு?” என்றார்.

“தம்புரானே, இவரு கொச்சேமானுல்லா?”

“பத்தாம் கிளாஸ் தொப்பி... அது செரி. டேய், எனக்கு இன்னும் அரை மூட்டை கடுக்காயும் தாணிக்காயும் வேணும். அனுப்பு கேட்டயா?” என்றபடி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார். “நல்ல பிராயம். நல்ல இடம். மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்” என்றபடி “சொரிமுத்து டேய், எடுடே வண்டியெ” என்றார்.

டிரைவர் ஓடிவந்து ஏறி வண்டியை இயக்கினார். ஆச்சரியமாக அது சட்டென்று உயிர்கொண்டது.

என்னைப் பார்த்து “என்னது... மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்?” என்றார்.

நான் அறியாமல் புன்னகைத்தேன்.

“என்னடே சிரிப்பு? என்ன சிரிப்பூங்கிறேன்?”

“கூடலும் கூடல் நிமித்தமும்” என்றேன்.

“வண்டிய நிப்பாட்டு... வண்டிய நிப்பாட்டு. நீ என்ன படிச்சே?”

“மெட்ரிகுலேஷன்.”

“எங்க?”

“குழித்துறைல.”

“இதெல்லாம் பாடத்தில கிடையாதே!”

“லைப்ரரியில படிச்சேன்.”

“அது செரி” என்று ஏற இறங்கப் பார்த்தார். “இண்ணைக்கு ஒரு பெண்ணைப் பாத் தேன். காட்டு சாதிதான். என்ன விசேஷம் னாக்கா இவள் குளத்தில் ஆம்பல் பறிச்சு மாலை கட்டி கழுத்தில் போட்டுட்டு போறா. வேற மார்புத்துணியொண்ணும் கிடையாது. சட்டுண்ணு ஒரு பாட்டு ஞாபகம் வந்தது. உடனே மறந்து போச்சு. கபிலர் பாட்டு. சுனைப்பூ குற்று தொடலை தைஇ... அவ்வளவுதான். அது என்ன பாட்டுடே? எதில உள்ளது?”

“குறுந்தொகை.”

“ஆமா... குறுந்தொகை. அப்பிடி போடு. பாட்டு தெரியுமா?”

“உம்.”

“சொல்லு பாக்கலாம்.”

“சுனைப்பூ குற்று தொடலை தைஇவனக்கிளி கடியும் மாக்கண் பேதைதானறிந்தனளோ இலளே பள்ளியானையின் உயிர்த்துள்ளன் உள்ளம் பின்னும் தான் உழையதுவே”

“சபாஷ். குட்டப்பா, அடேய்... இந்த மலையில் தமிழ் தெரிஞ்ச ரெண்டாவது ஆளு! அர்த்தம் சொல்லு பாக்கலாம்...”

“வனத்தடாகத்தில் பூப்பறித்து மாலைகட்டி அணிந்து காட்டில் கிளியோட்டும் பெரிய கண் அழகி அறியமாட்டாள், தூங்கும் யானைபோல பெருமூச்சுவிட்டு என் மனம் அவள் நினைவைத் தொடர்வதை.”

“அட அட அட... பின்னிப் போட்டிரய்யா. வாங்க வாங்க. ஏறி உக்காருங்க. குட்டப்பா, நீ நல்லதா ஒரு கட்டன் காப்பி போட்டு கொண்டுவா.”

நான் தயங்க “ஏறும் வோய். மிரளாதீரே” என்றார் அவர். “எம் பேரு நாகராஜ அய்யர். அய்யர்னா மலையில் யாருக்கும் தெரியும். இங்க வேற அய்யர் கிடையாது. அசல் அய்யர் இங்க தாக்குப் பிடிக்க மாட்டான். எங்க அப்பா அந்தக் காலத்தில் கொட்டாரம் ஜோசியரா இருந்தார். அம்மாவுக்கு புத்தன்கோட்டை அக்ரஹாரம். யார் கண்டா எந்தெந்த ரத்தம் எங்கெங்கே சேருதுண்ணு... என்ன சொல்றீர்?”

நான் புன்னகை செய்தேன்.

“உமக்கு ஒரு துடம், அட்லீஸ்ட் ஒரு டீஸ்பூன், அய்யர் ரத்தம் உண்டு. அதை மறுக்கப்படாது.” அவர் தொடைகளை ஆட்டினார். “அப்போ அது கதை. கள்ளிமலையிலே குறுந்தொகை படிச்ச ஒருத்தன். சபாஷ்... நீர் படிச்சது யாரோட உரை?”

நான் படித்தது வேறு. இருந்தாலும் “அனந்தராம அய்யர்” என்றேன்.

“அடடா அடடா... அவர் சாமானிய ஆளா? பிரம்மராட்சசன்... பிரம்மராட்சசன். உம்ம வயசில அவரோட ரிசர்ச் ஆழம் பிடி கெடைக்காது. அப்பிட்யே சங்ககாலத்தை குறுக்கா பூந்து வந்துடுவர். பிரம்மராட்சசன்... இப்ப வேளாளனுங்க கொஞ்சபேர்

கௌம்பியிருக்காங்க... பரவாயில்லை. என்ன சொல்றது... பரவாயில்லை. அவ்வளவுதான். உமக்கு பிடிச்ச கவிஞன் யாரு?"

“பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ” என்றேன்.

“என்னது பாலையா? கபிலர்னு சொல்வீருண்ணு நினைச்சேன்.”

“கபிலர் பாட்டு பிடிக்கும். ஆனா அது பாட்டினாலயா, இல்லை அவர் காட்டுற மலையோட அழகினாலயாண்ணு தெரியலை. பெருங்கடுங்கோவோட பாட்டில வாழ்க்கையோட துக்கம் இருக்கு.”

“வாழ்க்கையோட துக்கமா! நீரு என்னய்யா துக்கத்த கண்டிர்?”

“காணாததனால்தான் பிடிக்குதோ என்னமோ!”

‘அப்பிடிப் போடு. கவிதை எழுத்து உண்டோ?’

“இல்ல.”

“வோய் நம்ம கிட்ட நாட்டாதீர். உம்ம கண்ணைப் பாத்தா சொல்லிப் போடுவேன்.”

“இல்லை. சத்தியமா இல்லை” என்றேன்.

“அப்ப சீக்கிரமே எழுத ஆரமிச்சிடும். வோய் இந்த மலையில ஒருத்தனுக்கு கவிதை வராட்டி வேற எங்கவோய் கவிதை வரும்? இதுதான் வோய் சொர்க்கம். நான் மலையேறி வந்து இருபத்தேழு வருஷம் ஆகுது. வந்த பத்தாம்நாள் மகாராஜாவுக்கு மகஜர் போட்டேன். ஒரு வருஷம் பல்லைக் கடிச்சிட்டு பாப்போம், வராட்டி கால்கடுதாசிய வீசிட்டு சுசீந்திரத்துக்குப் போயிடலாம் அப்டண்ணு திட்டம். இந்த மலையில வெஜிடேரியன் திங்கிறவன் வாழ முடியாதுவோய். ஆனா மயங்கிப் போட்டேன். காடு பூத்த பருவத்தில் ஒரு தடவை மேக்குச் சரிவுக்குப் போனேன். தாணு மாலயன் இருக்குமிடம் இங்கேயில்லியா அப்டண்ணு தோணிப் போச்சு வோய். முட்டாப் பயக்க ஊரில கல்லில செதுக்கி வச்ச பாயசமும் சோறும் படைச்சு கும்பிடுறாங்க. இது மும்மூர்த்திகளும் ஓடிப் பிடிச்ச விளையாடுற இடம். ரெண்டாம் வருஷம் மாத்தம் வந்தது நாகர்கோவிலுக்கு. இப்ப மாதிரியில்லை. அப்ப திருவனந்த புரத்தில் அய்யர் காரியம்னா எடுத்துப்பாக்க ஆளிருந்தது. ஆனா வேண்டாமுண்ணு எழுதிப்போட்டேன். என் வீட்டுக்காரி அழுதா. அவ அப்பா இங்க வந்து குடையால அடிக்க வந்தார். திருவனந்த புரத்திலே சிலபேரு என்னை பைத்தியக்கார விடுதியில சேக்கணும்னு சொன்னாங்க. ஒரே புரளி. பாத்தேன், சட்னு ஆயுர்வேத ரிசர்ச்சண்ணு கொஞ்சம் படம் காட்டினேன். விட்டுட்டாங்க. மாசத்தில் ஒரு வாட்டி

சுசீந்திரம் போவேன். நீரு சுசீந்திரம் போனதுண்டா?”

“இல்ல.”

“போகாதீர்” என்றார். “நேஸ்டி பிளேஸ். காறி காறி துப்பறான் பாப்பான். தூறித்தூறி வைக்கிறான் வெள்ளாளன். குடிக்கிறதும் குண்டி கழுவுறதும் சாமியக் குளிப்பாட்டறதும் எல்லாம் ஒரே குளத்துத் தண்ணிய. பிக்ஸ். அக்ளி பிக்ஸ். தாங்க முடியாது. சாயந்தரமா போயி வீட்டுக்காரிகிட்ட ரெண்டு வாட்டி படுத்திட்டு அதே ஜீப்பில கிளம்பி வந்திடுவேன். ரெண்டு இடதலயும் கடமை இருக்கே...”

குட்டப்பன் கட்டன் காப்பி தந்தான்.

“பலே காப்பி... என்னா மணம். புதாக்காபி கொட்ட மாதிரி. எங்கடே வாங்கினே?” என்றார் அய்யர். “நீ குமட்டற டீதான் கொண்டுவரப் போறேண்ணு நினைச்சேன். டீயிருக்கே அது குடிக்கிற வஸ்துவே கிடயாது பாத்துக்கோ. வெள்ளக்காரன் புண்ணைக் கழுவுறதுக்கு கொண்டு வந்தது... அத நம்மாளுங்க குடிக்கிறாங்க.”

அது பொட்டாசியம் பர்மாங்கனேட் என்று கூற வாயெடுத்து அடக்கினேன்.

“எங்கடே குட்டப்பன் வாங்கினே?”

“வாங்கல்ல தம்புரானே. காட்டில பறிச்சேன்.”

“காட்டிலயா! என்னடே உளறுதே. காப்பிதானே?” என்று முகர்ந்து “அசல் காப்பி” என்றார்.

“நான் சாம்பன் தோட்டத்தில் காப்பி கண்டிட்டுண்டு தம்புரான். இங்க காட்டில காடு பிடிச்சு கெடக்கு. கொறெ குரு பொறுக்கி உணங்க வச்ச வச்சிருக்கேன்.”

“எடு அத. அம்பிடயும் எடு. கெட்டி ஜீப்பில வையி. நாயே, அசல் காப்பிய வச்சப்போட்டு... நானெல்லாம் நாக்கத் தொங்கப் போட்டுண்டு நாயா அலையறேன்... இனிமே மாசம் அரசு சாக்கு நல்ல அசல் காப்பி மலை பங்களாவுக்கு வந்திடணும் என்ன?” காபியைக் குடித்தார். “நீ பெரிய சூரப்பிலிடே குட்டப்பா. பேசாம பூணூல மாட்டு. திருநெல்வேலில போயி காபி கிளப் போடு. நாலு பாப்பாரக்குட்டிய வெட்டு. வீடு கட்டு. மாடு கண்ணு வை... என்ன?” அவர் ஏப்பம் விட்டு வயிற்றைத் தடவினார். “குட்டப்பா அது யாருடே அந்த சுனைப்பூ அழகி? கறுப்பா சாமுத்ரிகா லக்ஷணம் ஒத்து, அம்மன் மாதிரி இருந்தாள்.”

“நம்ம மலையனுக்க மொவளாக்கும். அவதேன் இந்த மலையில பூமாலை போடுதவ. வேற சாதிய போடமாட்டாவ. அவ மலையில கலக்கிட்டிருக்கா தம்புராணே. குதிர மாதிரியில்லா இருக்கா. ஆனா மலையனைப் பயந்து ஆரும் அடுக்க மாட்டாவ” என்றான்.

“மலையனுக்கு ஒரு மகளா? அவன் சுடலைமாடன் மாதிரி இருக்கான். அவன் குடில் எங்கேடே?”

“நம்ம ஏழாம் பிளான்ட் இருக்கிற மலைக்கு கீழ ஒரு பள்ளமிருக்குல்லா அதுல.”

“அது சந்தனக்காடுடே!”

“ஆமா தம்புராணே. சந்தனக் காட்டிலதான் குடிலு கெட்டியிருக்காவ. அவியளுக்க சாமி அங்க ஒரு பாறையில இருக்கு. ஒத்தக் குடிலு. மலையன் சாதியில அவன் மட்டும்தான் இந்தக் காட்டில.”

“செரி, ஏழாம் பிளான்ட் இன்ஸ்பெகஷன் போறப்ப மலையனயும் மகளையும் பாத்துடலாம்.”

“தம்புராணே, அது மலையன் மகள். தொட்டா சுடும்.”

“தொடாட்டி சும்மா பாக்கலாம்டே. ஏன் கையெடுத்து கும்பிடப் படாதோ? அந்த அளவுக்கு சாயுஜ்யம் எது?” அவர் என்னைப் பார்த்து புன்னகை செய்து “நீரு பாக்கணும். பெண் இல்லைய்யா அவள். அணங்கு. அப்டியே அணங்கு. எடுடே வண்டிய.”

வண்டி உறுமிக் கிளம்பியது.

அவர் என்னிடம் “டைம் கிடைச்சா பங்களாவுக்கு வாரும். இலக்கியம் பேசுண்டிருக்கலாம். பாடுவீரா?”

“இல்லை.”

“கேப்பேரா?”

“சங்கீதம் தெரியாது.”

“கத்துக்கணும். கண்டிப்பா கத்துக்கணும். வோய் இந்த காடு ஒரு பெரிய சங்கீதக் கடலாக்கும் கேட்டேரா? மலை பூத்தா சிந்து பைரவி. புல்வெளி ஆனந்தபைரவி. ஈரமான பாறையானா ஆபேரி... வாரும்வே சொல்லித் தாறேன். எங்கிட்டே எண்பத்தாறு எல்.பி. இருக்கு. கிட்டப்பா...வசந்த கோகிலம், மணி அய்யர்... ஜி.என்.பி... எல்லாரும்...வாரும்.”

வண்டி உறுமிச் சென்றது.

குட்டப்பன் “நல்ல மனுஷன். ஆனா ஒரு எளக்கம் உண்டு. காடு தலைக்கடிச்ச மனுசனாக்கும்” என்றான்.

“காடு அடிக்குததா?”

“ஏமான் என்ன கண்டுது? இந்தக் காட்டில இல்லாத்த தேவத இல்ல. பேயும் உண்டு. ஏதாவது ஒரு மூர்த்திமேல முட்டிப்போட்டா பிறவு ஜென்மம் காலி. இங்கதான் வாழணும், சாவணும். மோட் சமும் இங்கதான்.”

“உன்னை ஏதோ தேவதை அடிச்சுப் போட்டுது போலிருக்கே!”

“உம்மாணை ஏமானே. உள்ளது. எனக்கு பதினெட்டு வயசிருக்கும்பம் சித்திரை மாசம் நான் தாணிமலையில் ஒரு பாறையில் நிண்ணேன். கூட ஆருமில்ல. மழை வந்துப்போட்டு. ஓடிச்செண்ணு ஒரு குகையில் ஒண்டினேன். மழை கேறி அடிக்குது. அப்பிடி ஒரு மழை. அப்பம் ஒரு மணம் அடிச்சது பாத்துக்கிடுங்க. மணமானா அது மணம். உடனே எனக்க அடப்பு கழண்டு போச்சு. என்னமோ பினாத்துதேன். பாடுதேன். துள்ளிச் சாடுதேன். அப்பம் பிடிச்ச தேவதையாக்கும். இல்லெங்கி பேயிண்ணு சொல்லணும். ஏதோ. இன்னும் அவ நம்ம விடல்ல. விடவும் மாட்டா. விடணும் எண்ணு எனக்கு விருப்பமும் இல்ல.”

“அது என்ன மணம்?”

“அது பிறவு பல தடவ கண்டிட்டுண்டு. புது மழைக்க வெள்ளம் வாறப்ப பல மரங்களிலயிருந்து விழுத பூவெல்லாம் ஒண்ணா சேந்து வந்து எங்கிணயாம் ஒதுங்கும் பாத்துக்கிடுங்க. அதுக்க மணமாக்கும் அது. இப்பமும் அந்த மணம் கேட்டா மப்பு கேறிப்போடும் எனக்கு. ஒருக்கா நானும் ஒரு கொரங்கும் ஒரே சமயம் ஒரு பூக்கூட்டத்த பாத்தம். எனக்க இடுப்பு உசரத்துக்கு மலை மாதிரி பூவு. செம்பவம் புன்னை சந்தனம்... பல பூவு. ரெண் டாளுக்கும் மப்பு கேறிப்போச்சு. அவரு வாலை தூக்கிக்கிட்டு மரத்துக்க மேல சாடிக் களிக்க நான் கீள கெடந்து சாட, என்னாங்குதிய! ஒரு ரெண்டுமணி நேரம் ஒரு லெக்கு கெட்ட நெலம். பூமி ஆகாசம் ஓர்ம இல்ல. பிறவு ரெண்டாளும் சடஞ்சு குத்தி இருந்தோம். அதாக்கும் காடு. காடுண்ணா சில்லறயில்ல. காட்டில எம்பிடு மரம் உண்டோ அதக்காட்டிலும் கூடுதல் சாமிய உண்டு பாத்துக்கிடுங்க.”

குடிசைக்குத் திரும்பினேன். ஏழாவது பிளான்ட் அருகே சந்தனக்காடு. தெய்வங்கள் வாழும் நறுமணக்காடு. உடனே கிளம்ப வேண்டும் போலிருந்தது. படுத்தால் மனதின் விசை என்னை எழுப் பியது. உட்கார

முடியவில்லை.

எழுந்து வெளியே வந்தேன். வானம் கறுத்து மேகம் திரண்டிருந்தது. மிளா கீழே தண்ணீர் குடிக்கப் போவது தெரிந்தது. பெருமூச்சுகள் விட்டபடி வெறுமே சுற்றி வந்தேன். இன்னும் ஒரு இரவு. நாளைக் காலை அங்குதான் போகிறேன், விடிந்ததும் நினைவு எழுந்த முதல் கணத்திலேயே, நடந்து... எதற்காகவும் காத்திருக்க முடியாது. நேரம் மிகமிக மெதுவாக இருட்டியது. ஒவ்வொரு இலையாக நிழல் பெறுவதுபோல. கீழிறங்கி கல்வெர்ட்டுக்கு போனேன். குழி பாதி வெட்டியிருந்தார்கள். குரிசு பொருட்களைச் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தார். குட்டப்பன் தறியில் தளர்ந்து கிடந்த நூலை இழுத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். மூவருமாக மேலே வந்தோம். என் ஆசன வாய் பதைத்தபடி இருந்தது. அது என்னை முன்னே தள்ளுவதுபோல உணர்ந்தேன்.

குட்டப்பன் “அங்க பாடும் வேய்” என்றான். நான் அவன் காட்டிய திசையில் பார்த்தேன். ரெசாலத்தின் அருகே தேவாங்கு குழந்தைபோல அணைத்தபடி கிடந்தது. ஆனால் தூங்கவில்லை. காது அசைந்தது.

“பிடிச்சு கெட்டுதேன்...” என்றார் குரிசு.

“விடும்வே. அது எங்கிணயும் போவாது” என்று குட்டப்பன் சொன்னான்.

அத்தியாயம். 12

இரவில் கஞ்சி குடித்ததுமே வந்து படுத்துவிட்டேன். வெளியே ரெசாலம் வெகுநேரம் அந்தத் தேவாங்குக்குத் தாலாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். குட்டப்பன் குரல் கேட்கவில்லை. குரிசு பைபிளை எளிதில் மூடிவிடமாட்டார்.

கண்களை மூடித் தூங்க முயன்றேன். ஊரில் ஓடும் ஆற்றை நினைத்துக்கொண்டால் தூக்கம் வந்துவிடும். ஆறு மெல்லிய அலைகளுடன் சலசலத்துப் போவதையே கற்பனையில் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தால் போதும். எல்லா நினைவுகளிலும் அதே மென்மையும் சரளமான ஓட்டமும் வந்து, தூக்கம் பரவிவரும். ஆனால் அன்று ஆறு நினைவுக்கே வரவில்லை. எத்தனை நினைவு கூர்ந்தபோதும் ஒருகணம் மட்டும்தான் ஆறு மனதில் பிம்பமாகத் தோன்றியது. மீண்டும் மீண்டும் ஒரே எண்ணம்தான். ஏழாவது பிளான்ட் சந்தனக்காடு. ஏழாவது பிளான்ட் எங்கேயிருக்கிறது? ஏழாவது பிளான்ட் என்றால் அது கல்வெர்ட் இல்லை. தடுப் பணையாக இருக்கலாம். பெரிய அணைக்குத் தண்ணீர் வந்து சேர்வதற்காக மலைகளில் சிறு காட்டாறுகளில் தடுப்பணைகளைக் கட்டி நீரைத் திருப்பி விடுவார்கள். ஏழாவது தடுப்பணை. அப்படி யானால் அது அடர்காட்டில்தான் இருக்கும். இங்கிருந்து வெகு தொலைவு இருக்கலாம். எப்படிப் போவது? காலையில் எழுந்து சாலையில் நின்றால் அணை பக்கமாகப் போகும் லாரிகள் வரக்கூடும். லாரிகள் மலை ஏறி வர மதியமாகிவிடும். மலையில் இரவில் லாரிகள் ஓடுவதில்லை. யானைகள் மண்டிய காடு. யானைகளுக்கு சாலையில் சிந்திய டீஸல் வாசனைமீது மோகம் உண்டு என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். நடுச்சாலையில் கூடிநின்று துதிக்கையால் முகர்ந்து முகர்ந்து பார்க்குமாம். ஆனால் மதியம் வரை பொறுத்திருக்க என்னால் முடியாது.

காலையில் எழுந்ததுமே கிளம்பிவிட வேண்டியதுதான். நடந்து போகலாம். வண்டி கிடைத்தால் ஏறிக்கொள்ளலாம். எப்படியும் போகவேண்டும். போகாமலிருக்க முடியாது. போய்த்தான்

ஆகவேண்டும். ஏழாவது பிளான்ட். அங்கே அவளுடைய குடிசை. அவள்...அவளுடைய பிம்பத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். தாமரை மலர்களை மாலையாக அணிந் திருந்தாள். செந்தாமரை மலர்கள். அவளுடைய மார்பின் எழுச்சிகள் மாலைச்சரங்களுக்கு நடுவே தெரிந்தன. மார்பின் அழகு அதிகரித்தது போலிருந்தது. முழு மார்புகளைப் பார்க்கும்போது எழாத உடல் கிளர்ச்சி மார்பின் விளிம்புகளை மட்டும் பார்த்தபோது ஏற்பட்டது. அப்போது ஒன்று தெரிந்தது. அவளுடைய தோற்றம் அதுவரை எனக்கு உடல் கிளர்ச்சியை அளித்ததேயில்லை. அதுதான் முதல் தடவை. பெருமூச்சுடன் குப்புறப் படுத்தேன்.

சந்தனக்காடு. சந்தனக்காட்டில் குடியிருப்பவள் தேவதை தான். அணங்கு. ‘அணங்கு அனையள்...’ சங்கப்பாடல் வரியிலா, திருக்குறளிலா எதில் வரும் வரி அது? இரவு ஏறிவிட்டது. ரெசாலம் தூங்கிவிட்டார் போலும். மூச்சுத் திணறியது. படுத்திருக்கவே முடிய வில்லை. குப்புறப்படுத்து உடலைக் குறுக்கினேன். முகத்தைத் தலையணையில் உரசினேன். அது விசித்திரமான தலையணை. காட்டில் ஒரு பெரிய இலவ மரத்தடியில் தூக்கணாங்குருவியின் பழைய கூடுகள் சிதைந்து கிடந்தன. குட்டப்பன் அவற்றைச் சேகரித்துக் கட்டி எடுத்துவந்து ஐந்து தலையணைகள் செய்தான். இரண்டு தலையணைகள் விருந்தாளிகளுக்காக மிச்சமிருந்தன. மென்மையும் கடினத்தன்மையும் கலந்த மெத்தை. தலை வைக்கு மிடம் குழியே விழுவதில்லை. எத்தனை அழுத்தித் தேய்த்த போதும் அது நலுங்கவில்லை. மொருமொருவென்று உள்ளே நார் களின் பின்னல் அதிர்ந்தது. மீண்டும் புரண்டு படுத்தேன்.

எத்தனை நேரமாகியிருக்கும்? இன்று ஒரு நிமிடம்கூட நான் தூங்கப்போவதில்லை. இம்மிஇம்மியாக இந்த இரவைத் தாங்கித் தூக்கி நகர்த்தவேண்டும். கரிய பெரும்பாறை. ‘கங்குல் வெள்ளம் கடலினும் பெரிதே.’ எத்தனை அழுத்தம் மிக்க வரி. கரை தெரியாத இரவின் பெருவெள்ளம். கை தளர்கிறது. கால்கள் தளர்கின்றன. அய்யர் ஏன் சங்க இலக்கியம் படிக்கவேண்டும்! அவர் படித்தது எஞ்சினியரிங்தானே?. ஆனால் டாக்டர்கள் எஞ்சினியர்கள் போன்ற மெத்தப் படித்தவர்களில்தான் கிறுக்குகள் அதிகம். இது குறிஞ்சி நிலம். கூடலும் கூடல் நிமித்தமும். ஆனால் என்னுடையது முல்லைத் திணை. கணம் கணமாக உயிரைச் சுமந்தபடி காலத்தைச் சுவாசித்தபடி காத்திருத்தல். ‘முட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல்!’

எப்படி இந்த வரிகள் நினைவிலிருந்து வருகின்றன. இந்த வரிகளின்

உணர்வுகளை அவற்றை வாசிக்கும்போது அடையாளம் கண்டுகொண்டதேயில்லை. கவிஞன் என்று என்னை நினைத்திருந்தேன் அப்போது. ஆகவே பிற கவிதைகளைப் படித்தேன். எதைப் படித்தாலும் இதை நான் எழுதமுடியாதா என்ன என்ற வீறாப்புதான் ஏற்படும். கவிமணியைப்போல, பாரதியைப் போல, கபிலரைப்போல எழுதிப் பார்ப்பது. திணையும் துறையும் பொருந்த ஆசிரியப்பாவில் எழுதிய கவிதைகள் ஒரு நோட்டு நிறைய வீட்டில் உள்ளன. ஒரு வரிகூட நினைவுக்கு வரவில்லை. இந்தக் காட்டில் உயிரும் உணர்வும் கொண்ட குறிஞ்சி மண்ணைப் பார்த்தும் கூட நினைவுக்கு வரவில்லை. ஒரு வரிகூட. ஆனால் இப்போது சம்பந்தமில்லாத வரிகளெல்லாம் நினைவில் எழுந்தன. பரல்மீன்கள் குளத்தின் நீலநிற ஆழத்திலிருந்து எழுந்து வருவதுபோல.

‘அமிழ்தம் ஊறும் செவ்வாய் கமழ் அகில் ஆரம் நாளும் அறல்போற் கூந்தல் பேர் அமர் மழைக்கண் மடந்தை.’ மழைக்கண் மடந்தை. கருமணல் போல விரிந்த கூந்தல். ஆற்றில் புதுமழைநீர் வடிந்தபிறகு கரிய மணல் நீண்டு கிடக்கும். மென்மையான மினுக்கத் துடன். மழைக்கண். குளிர்ந்த கண். மழைமேகம். ‘கருங்கண் இயக்கி’ அது எங்கு? அது சிலப்பதிகாரம். கருங்கண், மழைக்கண்... ‘சுவவு மென் முலையள் கொடிக் கூந்தலள்.’ சொற்கள் வந்தபடியே இருக்கின்றன. வெறும் சொற்கள். சொற்கள் காமத் தீயில் விழும் எண்ணைய்போல. எழுந்து அதை எழுத வேண்டும் போலிருந்தது. எந்தவித மன எழுச்சியும் இல்லாதபோது முட்டி முட்டிக் கவிதையை உருவாக்க முயன்றேன். இப்போது மனம் சொற்களைக் கொட்டு கிறது, புன்னையும் கொன்றையும் பூச் சொரிவதுபோல. எழுதுவது பற்றிய நினைப்பே எழவில்லை.

எழுந்த கணமே ஒரு நினைவு மின்னல்போலத் தாக்கியது. குட்டப்பன் என்றோ சொன்னது. ஏழாவது பிளாண்டிலிருந்து வரும் ஓடைதான் பன்னி மலையருகே சாலையை வெட்டிக் கடக்கிறது. அதில்தான் எங்கள் மிகப்பெரிய கல்வெட்ட்.

பாய்ந்து எழுந்து சட்டையைப் போட்டு செருப்பை மாட்டிக் கொண்டேன். யோசித்த பிறகு கம்பளியை எடுத்துப் போர்த்தி, ஒரு கம்பையும் கையில் எடுத்தேன். வெளியே அடுப்பருகே குரிசு பைபிள்மீது மிகவும் குனிந்திருந்தார். தூங்கி அதன் மேலேயே விழப் போகிறவர் போல. நான் மெதுவாக வெளியேறியதை அவர் பார்க்க வில்லை. சரிவிலிறங்கி சாலைக்கு வந்தேன்.

நிலவு தெரியவில்லை. மாலை மழை மேகம் வாளை மூடியிருந்ததை நினைவுகூர்ந்தேன். மண்சாலையில் கற்கள் பெயர்ந்து கிடந்தன. கண் பழகியபோது சாலை மட்டும் சற்று வெளிச்சமாகத் தெரிந்தது. வாயால் மூச்சு விட்டபடி ஓடினேன். முதலில் மெல்ல... ஓட ஓட வேகம் அதிகரித்தது. பிறகு உடலில் இருந்து சூடு பறக்க, காதுகள் தகிக்க, வாய்மூச்சு மார்புக்குப் போதா மலாக... நின்றேன். முழங்கால் மூட்டில் கை வைத்துக் குனிந்து நின்று மூச்சிளைத்தேன். மீண்டும் ஓடினேன்.

சாலையோரம் யாரோ உட்கார்ந்திருப்பது போலிருந்தது. நரி. அது தலை திருப்பி என்னைப் பார்த்தது. கண்கள் ஒளிர 'கூ'வென்று ஒலியெழுப்பியபடி பள்ளத்தில் பாய்ந்தது. வேகமிழந்து நின்று மூச்சு வாங்கினேன்.

சாலையை ஏழெட்டு மிளாக்கள் கடந்து போயின. மீண்டும் சிறிது தூரம் ஓடியபோது தாகம் எடுத்தது. ஓட ஓட தண்ணீர் இல்லாமல் நகரவே முடியாது என்று ஆகியது. கால்களைத் தூக்கி வைக்க முடியவில்லை. முழு மனதாலும் உடலை உந்திச் சென்றேன்.

கல்வெர்ட் ஒன்று வந்தது. தண்ணீரின் ஒலி கேட்டது. சரிவில் இறங்கி ஓடையைப் பார்த்தேன். நீரின் பளபளப்பும் சுழிப்பும் தெரிந்தன. நீரருகே குனிந்தபோது சற்றுத் தள்ளி ஒரு மிளா நீர் அருந்துவது தெரிந்தது. குடித்தபின் மீண்டும் ஏறி சாலைக்கு வந்து கைப்பிடிச் சுவர்மீது அமர்ந்தேன். ஓடக்கூடாது. ஓடினால் சீக்கிரம் களைத்து விடுவேன். விழுந்து விடவும்கூடும். மெதுவாக சீராக நடக்க வேண்டும். பெரிய பாலம் போவதற்கு பதினைந்து மைல் என்று குட்டப்பன் சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. அங்கிருந்து ஓடைக் கரையோரமாக எவ்வளவு தூரம் போகவேண்டுமென்று தெரிய வில்லை. மலைகளை ஏறி இறங்கிக் கடக்க வேண்டியிருக்கலாம்.

பெருமூச்சுடன் எழுந்து நடந்தேன். மனம் முன்னால் ஓட உடல் பின்தொடர வேகம் ஏறி ஏறி வந்தது. பிறகு நினைத்துக்கொண்டு வேகத்தைக் குறைத்தேன். மீண்டும் வேகம். கண் இப்போது நன்றாகப் பழகிவிட்டது. ஒரு பக்கம் இருண்ட மலைச்சரிவு. அதில் மிளாக்கள் மேய்ந்தன.

ஒரே ஒருதடவை மட்டும் கரடியைப் பார்த்தேன். புதர் அருகே உட்கார்ந்து எதையோ தோண்டிக்கொண்டிருந்தது. கீழே விரிந்த மலைச்சரிவுக்குமேல் ஓரிரு விண்மீன்கள் மட்டும் இருந்த கரிய வானமும் சரிந்து சென்றது. காற்று மலையிலிருந்து அருவிபோல இறங்கி சரிவில் பொழிந்துகொண்டிருந்தது. சரிவிலும் மிளாக்கள் மேய்ந்தன. மீண்டும்

கல்வெர்ட் ஓடையில் தண்ணீர் குடித்து, கற் சுவரில் அமர்ந்து
ஓய்வெடுத்துவிட்டு நடந்தேன்.

இரவின் குளிர் மிகவும் அதிகரித்திருந்தது. நேரம் என்ன இருக்கும் என்று
தெரியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் சாலை பற்றிய கவனம் விலகி என்
நினைவுகளில் ஆழ்ந்து இயந்திரம் பொருத்தப் பட்டவனைப்போல
நடந்தேன். ஒரே நினைப்புதான். ஒரே முகம். அந்த நினைப்பு எப்படி
மாறாமல் அப்படியே நிலைத்து நிற்கிறது? நினைவுகள் அலையலையாக
மாறிக்கொண்டே இருப்பவை என்பதுதான் என் அனுபவம். அவள்
நினைவு மட்டும் அப்படியே இருக்கிறது. ஓடிக்கொண்டேயிருந்த சினிமா
அப்படியே ஒரே ஃபிரேமில் நின்றது மாதிரி.

தொலைவிலேயே யானைகளைப் பார்த்துவிட்டேன். என்
எச்சரிக்கைப்புலன் ஒன்று என்னையறியாமலேயே விழித்திருந்திருக்
கிறது. முதுகுத்தண்டில் கடும் குளிர் ஊடுருவ ஒருகணம் அப்படியே
நின்றேன். கால்களை அசைக்க முடியவில்லை. யானைகள் சாலைமீது
கூட்டமாக நின்றிருந்தன. எத்தனை என்று தெரிய வில்லை.
நல்லவேளையாகக் காற்று அங்கிருந்து என்னை நோக்கி வீசியது.
ஆனால் மலையில் காற்று சுழலும். ஒருகணத்தில் எனக்கு ஏகப்பட்ட
விஷயங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. அத்தனையும் குட்டப்பன்
சொன்னவை. யானைகள் பகலில் மனிதனைப் பார்த்து பயப்படவே
வாய்ப்பு அதிகம். இரவில் நேர்மாறாக. இரவின் ஒருமையில்
மனிதவாடை அவற்றை எரிச்சல் படுத்துகிறது.

என் சட்டையையும் வேட்டியையும் கழற்றித் தரையில் போட்டுவிட்டு
மெதுவாகப் பக்கவாட்டில் நகர்ந்து காட்டில் ஏறினேன். அதற்குள்
யானைகளில் ஒன்று தகரபீப்பாயை இழுத்தது போல பிளிறியது.
உடனே இன்னொரு யானையும் பதிலளித்தது. நான் அசைவின்றி
புதரில் இருந்தபடி கையை நீட்டித் துழாவினேன். ஒரு ஆயிரங்காலட்டை
சிக்கியது. பிறகு காட்டெருதுவின் புதிய சாணி. அதை உடலில்
பூசிக்கொண்டேன். யானை நேராக வந்து என் வேட்டிக்கு சில அடி தூரம்
தள்ளி நின்று மீண்டும் பிளிறியது. கூட்டத்தில் இன்னும் ஒரு யானை
பதிலளித்தது. யானை மெல்ல மேலும் நெருங்கி எச்சரிக்கையுடன் தன்
துதிக்கையை நீட்டியது. வேட்டியைத் தொட்டதும் மீண்டும் ஒரு
பிளிறல். வெற்றியைச் சொல்கிறது என்று பட்டது. பக்குவமாக வேட்டி
சட்டையை எடுத்து அங்குமிங்குமாக ஆட்டியது. தலைக்குமேல் சலாம்
போடுவது போல சிலமுறை செய்தது. மீண்டும் ஒரு பிளிறல்.
மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென அதற்குத் தெரியவில்லை. எதற்கும்
இருக்கட்டும் என மேலும் நான்கு முறை ஆட்டி, ஒரு தடவை சலாம்

போட்டு, ஒரு பிளிறலையும் வைத்துவிட்டு பவ்யமாக வேட்டியைக் கீழே போட்டது. சற்றுத் தள்ளி சட்டையை. பிளிறியபடி திரும்பிச் சென்றது.

அந்த நிலையிலும் எனக்குச் சிரிப்பு வந்து உதடுகளை அழுத்திக்கொண்டேன். 'வேட்டி கொண்டாளை' வேறு இரு யானைகள் - பெண்களாக இருக்கலாம் - குரல் கொடுத்து வர வேற்றன. அருகே போனதும் இரு யானைகள் வீர பிரதாபனை துதிக்கை பிணைத்துத் தழுவின. கூட்டப் பிளிறல்.

வேட்டிக்கு ஒன்றுமே ஆகவில்லை. தரையில் போட்டு மிதித்திருந்தால் குளிரில் நான் விரைத்துப் போயிருப்பேன். புதர்மீது போட்ட கம்பளியை அது பொருட்படுத்தவில்லை. அவை போகும் வரை அங்கேயே அமர்ந்திருந்தேன். பிறகு மெதுவாக எழுந்து வந்து உடம்பைச் சிறிய ஓடையில் கழுவினேன். நாக்கு உலர்ந்திருப்பது தெரிந்து தண்ணீர் குடித்தேன். வேட்டியை அணிந்து கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தபடி நடந்தேன். சாலையில் மலைபோல யானைப் பிண்டங்கள் கிடந்தன. சூடான பிண்டங்கள். ஒரு வெண்ணிறத்தாள் காற்றில் அசைந்தது. காலால் தள்ளிப்பார்த்தேன். ரொட்டித்தாள். பாதிரிமார்கள் சாப்பிடுவது. யாரோ போட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு நேரம் யானைகள் அதைத்தான் ஆராய்ந்திருக்கின்றன.

விடியும் வேளையில் பெரிய பாலத்தின் அருகே சென்றேன். அது ஓடையோ கால்வாயோ அல்ல. வலுத்த காட்டாறு. மலையில் மழை பெய்திருக்கக்கூடும். சிவப்புநிற நீர் சுழித்துப் பாய்ந்தது. கரையோரமாகச் சேறு படிந்திருந்தது. ஆற்றின் கரையோரமாகக் காட்டில் ஏறி மலைகளை நோக்கி நடந்தேன். ஆற்றங்கரைகளில் வழக்கமாக கோரை படர்ந்திருக்கும். சிறு புதர்களிருக்கும். ஆனால் இதன் கரைகளில் பாறைகள்தான் மண்டியிருந்தன. அவற்றுக்கு இடையே செறிந்த நாணல்கள். பாறைகளிலெல்லாம் தேமல்போல பாறைப்பாசி படர்ந்திருக்கக் கண்டேன். பாறைகள் விடியற்காலை கருக்கிருட்டில் யானையின் மத்தகம் போலத் தெரிந்தன. மத்தகங்கள் மீதாகத் தாவித்தாவிப் போர் புரியும் கந்தர்வ வீரன். ஒரு பாறை யிடுக்கிலிருந்து பாம்பு சரசரவெனக் கிளம்பித் தாண்டிச் சென்றது. கண்டிப்பாக பாம்புகள் இருக்கும். ஆற்றங்கரையில் தவளைகள் அதிகம். நாணல்களில் ஓணான்கள். ஆனால் தள்ளி நடந்தால் வழி தவறிவிடக்கூடும். அடர்ந்த காடு. இருளைக் குவித்துப் போட்டது போல மரங்கள். அவை காற்றில் 'உய்உய்' என்று சீறிக் கொண்டிருந்தன. பாறைகள் ஒரு இடத்தில் பெரிதாக எழுந்து வழி மறித்தன. வலது பக்கம் காட்டாறு வெண்ணிறமாக நுரைத்துச் சரிந்து கொண்டிருந்தது. இருளில்

நின்று அதையே பார்த்தேன். காட்டுக்கு அப்பால் வேறு எங்கோ அதன் ஒலி கேட்க, அது அமைதியாக வழிந்தது. இருளில் வெண்ணுரைப் பரப்பு மட்டும்தான் கண்ணுக்குப் பட்டது. சட்டென்று காற்று திசை மாற பயங்கரமான இரைச்சலுடன் ஆறு கொப்பளித்தது.

அந்தப் பாறையின் இடதுபக்கம் ஒரு மஞ்சனாத்தி மரம் நின்றது. அதில் தொற்றி ஏறி அதிலிருந்து பாறைமீது ஏறினேன். சொர சொரப்பான பாறையில் கால்களுக்கும் கைகளுக்கும் நன்கு பிடி கிடைத்தது. பாறை மீது ஏறிய பிறகு எழுந்து நின்று மூச்சிறைத்தபடி ஆற்றைப் பார்த்தேன். ஒரு பெரிய கற்பாறைச் சரிவு அது. மேலிருந்து ஆறு அதில் விழுந்து சிதறிப் பரந்து போயிற்று. தவறி அதில் விழுந்தால் பாறைகளில் மோதி மோதியே கூழாகிவிட வேண்டி யிருக்கும். இடதுபக்கம் காட்டின் மேல்விளிம்பில் இலைநுனிிகள் வானத்தின் சாம்பல்நிறப் பின்னணியில் துல்லியமாகத் தெரிந்தன. நிலா கண்ணில் படவில்லை. ஆனால் மேகங்களில் ஒரு புன்னகை மலர்ந்திருந்தது. காட்டுக்குள் காகங்கள் கூட்டமாகக் கலைந்து கலைந்து கரைய ஒரே ஒரு கோட்டான் மட்டும் மிக அருகே ‘உப்உப்உப்’ என்று சொல்லி, யோசித்து மீண்டும் ‘உப்உப்உப்’ என்றது. காடு இருளும்போது சரசரவென்று அடங்கி விடுகிறது. விடிகையில் மிக மெல்ல ஒவ்வொரு திரையாகத் தூக்கி வெளி வருகிறது, வெட்கம் கொண்ட நடிகைபோல. பாறைகளினூடாக ஆறு பாம்புபோல நெளிந்து வெளிவந்து கொப்பளித்து சிறகாக விரிந்து புடவைபோல முறுகி விழுந்து சென்றது.

ஒளி முதலில் வந்தது. நதியில் நுரைகள் சிதறும் வெண்மை துலங்கித் துலங்கி நன்றாக ஒளிரக் கண்டேன். பாறைகளில் ஈரப்பூச்சு மீது எண்ணைப்படல நிறங்கள். ஆறுமீது நீராவி எழுந்து பிரிந்து தயங்கியபடி நிற்க காகங்கள் தொய்வாகப் பறந்து சென்று பாறைகளில் அமர்ந்தன. பருந்துகள் ஒவ்வொன்றாக வந்தமர்ந்தன. சேற்று விளிம்புகளில் அவை சகதிப்படலம் நலுங்காமல் கால்களை நீட்டி நீட்டி வைத்து கழுத்தைச் சொடுக்கிச் சொடுக்கி நடந்தன. ஒரு கொக்கு சட்டென்று மீனைக் கொத்தி சிறகடித்தெழுந்தது. பல விதமான பறவைகளின் ஒலிகள் எழுந்து பெருகி ஒரு கட்டத்தில் காடு பெரும் ஓலமாக மாறியது.

இலைகளின் பச்சை துல்லியம் கொண்டது. என் கண்களில் இருந்த ஒரு வெண் சவ்வுப் படலத்தை யாரோ கிழித்து அகற்றியது போல் பார்க்கும் காட்சியெல்லாம் அத்தனை துல்லியம். கரிய பாறைகள், மரங்களின் இலைக்குலுங்கல், கொக்கின் வெண் மென்மை, தூரம் அருகாமை எல்லாமே துலங்கித் தெளிந்தன. ஒரு போதும் அவை இப்படி என்முன்

நின்றதில்லை என்று அறிந்தேன். பலவிதமான குருவிகள் பாறைகள் மீது வந்து அமர்ந்து எழுந்து சுழன்று பறந்து 'கிச்சிச்'சிட்டு சிறகுகளைச் சட்சட்டென்று விரித்துச் செருகி சிறு அலகுகளால் அவசரமாகப் பொறுக்கிப் பறந்தன. நாணல்கள் அலையலையாக நெளிய காற்று வீசியது. களைப்புடன் ஒரு பாறைமீது அமர்ந்துகொண்டேன். முழங்கால்கள் உரசி எரிந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். சற்றுக் கீழே பாறைகளினூடாக ஒரே ஒரு யானை மட்டும் நாணல்களை நிதானமாகப் பிடுங்கி முன்காலில் தட்டி மண் உதிர்த்து வாயில் செருகி மென்றது. நறுக்கப்பட்ட வேர்கள் மட்டும் உதிர்ந்தன. எனக்கு கடுமையாகப் பசித்தது. எழுந்து மீண்டும் மேலேறி நடந்தேன். காட்டுக்குள் போயாகவேண்டும். எதையாவது சாப்பிடத் தேடவேண்டும்.

ஆற்றங்கரையிலிருந்து விலகி காட்டுக்குள் நுழைந்தேன். காடு அப்போதும் இருளில்தான் இருந்தது. புதர்கள் மீது பரவியிருந்த பறவைகள் எழுந்து படபடக்க, நான் உள்ளே நுழைந்ததும் பறவை ஒலிகளில் வந்த மாறுதலைக் கவனித்தேன். காட்டுக்குள் அப் பகுதியில் ஏராளமான செத்தைகள் மெத்தைபோல விழுந்து கிடந்தன. அதிகமாகக் காற்று அடிக்கும் பகுதி என்று தோன்றியது. வலதுபக்கம் ஆறு எப்போதும் இருக்கவேண்டும் என்பதை ஒரு விதியாகக்கொண்டு நடந்து மேலேறினேன். சிறு பறவைகள் எழுப்பிய 'கிரீச் கிரீச்' ஒலி கேட்டு நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன். செந்நாய்கள் எதையோ கடித்து இழுத்தன. என்னைப் பார்த்ததும் அவை 'உர் உர்' என்றன. ஒரு மிளாவின் பின்கால்கள். ஏற்கனவே அதன் உடல் உண்ணப்பட்டிருந்தது. செந்நாய்கள் கடித்திழுக்க அதன் கால் உதைப்பதுபோல அசைந்து உயிர் இருப்பதாக பிரமை காட்டியது. விலகிச் சென்றேன். பசி வயிற்றில் உளைச்சல் போலப் பரவி அவ்வப்போது புரண்டது.

அந்த வேடிக்கையிலும், பசியிலும் களைப்பிலும் மனதின் ஆழம் மந்திரம்போல அவள் அவள் என்று சொல்லியபடியிருந்தது. அவள் என்பது ஒரு சொல் அல்ல, ஓசையே அல்ல. ஒரு பிம்பம். விழிக்கும், திரும்பும், குனியும், சிரிக்கும், கனியும் அவள் முகம். குவிந்த மென்மார்புகள். அடிவயிற்றின் மெல்லிய மடிப்புக் கோடுகள். தோள்கள்... மனம் பொங்கி வழிந்து திசை மாறி மீண்டும் அவளில் வந்து படியும்போது ஓடு ஓடு என்று உடலை ஆத்மா சவுக்கால் சொடுக்கும். மீண்டும் வேகம், ஆத்மாவையே எரி பொருளாக எரித்துக்கொண்டு.

வெயில் பரவ சிவந்த புகைச் சட்டங்கள்போல ஒளி சரிந்து விழுந்தது. அதில் பனித்துளிகள் சுடர் விட்டபடி சுழன்றிறங்கின. என்

காலடியோசையில் ஒரு செந்நாய் புதரைவிட்டு பீரிட்டு ஓடியது. தொலைவில் 'குர்ர் குர்ர்' என்ற ஒலியைக் கேட்டேன். பறவைகள் கலையும், பூசலிடும் ஒலிகள். அங்கே ஏதோ உணவிருக்கிறது என்று என் உள்ளுணர்வு கூறியதும் வந்த வழியை நிதானப்படுத்திக் கொண்டபிறகு அத்திசை நோக்கி நடந்தேன். அது குரங்குகளின் ஒலி. கிளிகள் சேர்ந்து கத்துகின்றன. பத்துப் பதினைந்து அடி தள்ளியதுமே அந்தப் பெரிய பலா மரத்தைக் கண்டுவிட்டேன். மிகப் பெரிய மரம். ஒரு குட்டிக்காடுபோல கிளைகள் பரப்பி அப்பகுதியையே நிரப்பி நின்றது. வேர்கள் அதன் அடியில் புடைத்துப் பரவியிருந்தன. பெரிய பன்றியின் முலைகள்போல அதன் உடம்பெங்கும் காய்களும் கனிகளுமாகப் பலா. வேர்களில் தாவியபடியும் கிளைகளில் ஆடிய படியும் ஏராளமான குரங்குகள். சாதாரணக் குரங்குகள்தான். சிவந்த முகமும் சாம்பல்நிற உடலும் கொண்டவை. மரம் முழுக்க இலைகள் அளவுக்கு பறவைச் சிறகுகள் அடர்ந்திருந்தன.

அருகே நெருங்கியதும் ஓர் எண்ணம் ஏற்பட்டது. தரையிலிருந்து ஏழெட்டு மட்கிய குச்சிகளை எடுத்துச் சீர்படுத்தித் தினேன். கொடி பிடுங்கி ஒன்றை என் இடுப்பில் வைத்துக் கட்டி னேன்; ஒரு குச்சியை தோளில்; ஒன்றை தலைக்குமேல் உயர்ந்து நீண்டிருக்கும்படி. கையில் ஒரு கனத்த குச்சியுடன் பலா மரத்தடிக்குச் சென்றேன். நான் நினைத்தபடியே அங்கு நூற்றுக்கணக்கான குரங் குகள் இருந்தன. அந்த மரம் ஒரு சந்தைபோலத் தெரிந்தது. புதர்களில் குச்சிகள் சிக்காமல் லாகவமாக அருகே சென்றேன். குரங்குகள் சீறிய படி எம்பி எம்பிப் பாய்ந்தன. அப்பகுதியில் கால் வைக்கவே முடிய வில்லை. பழுத்துப் பிய்ந்து உதிர்ந்த பலாப்பழங்கள் அழுகிப் பரந்து நாறிக் கிடந்தன. ஊரில் என்றால் அதை மலக்காடு என்றே சொல்லி விடலாம். பிய்ந்த பலாப்பழங்கள் பல பருவங்களில் மஞ்சளாக, அழுகி தவிட்டு நிறமாக, ஊறிக் கிடந்தன. பன்றிச் சாணிகள், மிளாப்புழுக்கைகள். நெளியும் புழுக்கள். தலைக்குமேல் பெரிய கிளைகள் ஒன்றோடொன்று உரசி முனகின. எங்கு பார்த்தாலும் பழங்கள். பெரிய அடிமரத்துடன் ஒட்டியபடி வென்னீர் அண்டா அளவுக்குப் பெரிய பழங்கள்.

குரங்குகள் என்னைச் சுற்றி கடும் கோபத்துடன் வட்டமிட்டு 'கர்புர்' என்று திட்டின. வாலைத் தூக்கி தாவிக் குதித்தும் சரசரவென்று தனக்குத்தானே சுழன்றும் ஒன்றையொன்று கடித்துத் தள்ளியும் ஆவேசம் கொண்டன. என் உடலின் அசாதாரணமான அகலமும் உயரமும் அவற்றைக் குழப்பிவிட்டது. குட்டப்பனின் உத்தி அது. அவன் பேச்சிலிருந்து அத்தனை விஷயங்களை நான் உள் வாங்கியிருப்பது

எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. நான் திரும்பிய போது என் உடலில் இருந்த குச்சிகள் சுழன்று திரும்ப, குரங்குகள் கிரீச்சிட்டபடி பயந்து விலகித் தாவின. மரத்தை நெருங்கி என்னால் தூக்க முடிகிற அளவுக்கு ஒரு பழத்தைப் பார்த்தேன். அதனருகே இருந்த குரங்கை குச்சியை ஓங்கித் துரத்திவிட்டு அதை அமுக்கிப் பார்த்தேன். அங்கு வைத்து எதையுமே சாப்பிடமுடியாது. பழுத்துக் கனிந்த பழம் என்றால் கொண்டு போவதற்குள் பிய்ந்துவிடும். பழம் சற்று கெட்டியாகவே இருந்தது. தோளில் எடுத்துக்கொண்டு விலகி நடந்தபோது பலாமரம் நோக்கி வரும் இரு மிளாக்களைக் கண்டேன். அவை என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தன.

மீண்டும் ஆற்றங்கரைப் பாறை அருகே வந்து அமர்ந்தேன். ஆறு நோக்கிப் போகிற ஓடையில் இறங்கி முகம் கழுவிவிட்டு பழத்தைப் பாறை மீது அடித்துத் திறந்து சுளைகளைப் பிய்த்துத் தின்றேன். நல்ல வருக்கைப் பலா. ஒருபோதும் ஊரில் பலாப் பழத்துக்கு அந்த மணமும் ருசியும் வருவதில்லை. ஊரில் பழங்களை காயிலேயே பறித்துப் பழுக்க வைப்பதனாலா? தேன் என் மார்பில் சொட்டியது. இரண்டு சுளைக்குள் திகட்டிவிட்டது. மீண்டும் புதர் நோக்கிச் சென்று அங்குமிங்கும் பார்த்தபோது ஒரு காட்டு நாரகம் செடி தென்பட்டது. இலைகளைப் பிய்த்து முகர்ந்து காட்டு நாரகம் என்று உறுதிசெய்துகொண்டு கை நிறையத் தளிர்களைப் பிய்த்து வந்தேன். அவற்றை மென்று சாற்றை விழுங்கினேன். எலுமிச்சை மணமும் உறைப்பும். தொண்டை கரகரத்ததும் மீண்டும் பலாச் சுளைகள். மீண்டும் நாரகத் தளிர்கள். வயிறு நிரம்பியதும் ஓடை நீரைக் குடித்துவிட்டு மலையில் ஏற ஆரம்பித்தேன். வெயில் கண் கூசும்படி பரவியிருக்க ஆற்றைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. கண்ணாடி உடைசல்கள்போல அது ஒளியை அள்ளிக் கொப்பளித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாறைகளினூடாகப் போகும்போது மனதில் 'சினைதொறும் தீம்பழம் தூங்கும் பலவின்' என்ற வரி முளைத்தது. திரும்பிப் பார்த்தபோது அந்தப் பலா தென்படவில்லை. புன்னகையுடன் நடந்தபோது 'சினைதொறும் தீம்பழம், சினைதொறும் தீம்பழம்' என்று மனம் மந்திரமாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. என்ன ஆயிற்று! அய்யர் குறுந்தொகையைப் பற்றிச் சொன்னது மனதின் ஆழத்தில் இருந்த ஏதோ தடையை நீக்கிவிட்டிருக்கிறது. அடுத்த கணம் 'விசம்புதோய் பசுந்தழை' என்ற வரி. விசம்புதோயும் பசுமை. விசம்பென்றாகிய பசுமை. பசுமையின் விசம்பு... மனம் சொற்களா லானதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு சொல்லிலும் இனிமையும் நறு மணமும் நிரம்பியிருந்தன. ஒரு சொல்கூட

நிலைத்திருக்கவில்லை. பட்டாம்பூச்சிபோல அதிரும் சிறகுகளுடன் அவை ஒளி பரவிய காற்றில் பறந்தலைந்தன. பாறை மீதேறியபோது வேங்கைமரம் தன் பொன்னிற மலர்க்குலைகளுடன் சரிந்து நின்றதைக் கண்டேன். கரியபாறை முழுக்கத் தேனீக்களும் வண்டுகளும் ஒட்டிய மலர்கள் யானையின் மத்தகம்போல விழுந்து கிடந்தன. மட்கிய மலர்களின் வீச்சம். ‘நின்று கொய்மலரும்...’ எந்தக் கவிதை? யார் எழுதியது? தெரியவில்லை. நின்று கொய்மலரும் பூக்கள்.

கட்டாயம் அது குறுந்தொகைதான். குறுந்தொகை வரிகள்தான் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. கீழே ஆற்றின் வேகம் சுற்றுக் குறைந்து சிவப்புநிற குட்டிகுட்டித் தேக்கங்கள்போலத் தென் பட்டது. பாறைமீது மீன்கொத்திகள் இரண்டு அமர்ந்திருந்தன. பளபளக்கும் நீலவண்ணச் சிற்றுடல். சென்ட் புட்டிகள்போல. என் பாத சலனத்தில் எழுந்து சுற்றி இடம் மாறின. குலைகுலையாக மலர்கள் நிரம்பிய மரக்கிளைகள் துணைவனின் தோள்மீது கைதவழ விட்ட பெண்கள்போல கரும் பாறைகள்மீது சாய்ந்து நின்று காற்றி லாடின. புன்னையும் கொன்றையும் வேங்கையும். ‘கொண்டலின் தொலைந்த ஒண்செய் காந்தள் கல்மிசை கவியும்...’ குறுந்தொகை. உயரமான பாறைமீது நின்று சுற்றும் பார்த்தேன். பெரும்பாலான மரங்களில் குலுங்கும் பூக்குலைகள். சித்திரை மரங்கள் பூக்கும் மாதம். ஊரில்கூட இப்போது கொன்றைகள் கோயில் நந்த வனத்திலும் ஆற்றுப்பாதையிலும் அப்பால் நின்ற பெருமாள் கோயில் ஏற்றத்திலும் பூத்துக் கனத்து, தழைந்து காற்றிலாடி பூமழை பொழிந்துகொண்டிருக்கும். ஆனால் காட்டில் ஒரே மரம் வரிசையாக நிற்பதில்லை. பலவிதமான பூக்கள், பலவிதமான வண்ணங்களும் வாசனைகளும்.

இளவெயில் பரவிய காட்டின்மீது மென்மையான காற்று வழிந்து செல்லும் அலையைப் பார்த்தேன். காட்டின் இலைகள்மீது, நீரில் குதிப்பதுபோல, எம்பிக் குதித்துவிடவேண்டுமென ஆவேச மெழுந்தது. அக்கணங்களில் காடும் நானும் வேறு வேறாக இருப்பதே பெரும் சுமைபோல அழுத்தும் பிரக்ஞை. ஒன்றுதான் செய்யக்கூடுவது. குதித்துவிட்டால் போதும். காட்டின் பசுமை வெள்ளத்தில் கரைந்துவிடலாம். ஒளிபோல காற்றுபோல காட்டில் இரண்டின்றிக் கலந்துவிடலாம். மனம் உத்வேகத்தால் பொங்கிப் பொங்கித் தணிய கண்களில் ஈரம் படிந்தது. எதையாவது கூவ வேண்டும் என்று தோன்றிய மறுகணமே “ஓகோய்” என்று கூவி னேன். என் உத்வேகம் எல்லை உடைத்தது. “ஓகோய்” “ஓகோய்” என்று மாறி மாறிக் கூவினேன். சட்டென்று இதென்ன மிருகம் போன்ற ஊளை என்று பட்டது. ஏதாவது

பாடவேண்டும். பாடல் களுக்காக தேடித் தடுமாறி சங்கம்புழ கிருஷ்ண பிள்ளையின் வரி களைத் தொட்டு எடுத்தேன்.

‘எவிடே திரிஞ்ஞ ஒந்து நோக்கியாலும் அவிடெல்லாம் பூத்த மரங்ஙள் மாத்ரம்.’ அடுத்த வரி வரவில்லை. அதே வரியை மீண்டும் மீண்டும் பாடினேன். நுரை உடைந்து மறைவதுபோல அந்த வேகம் வடிந்தபோது பாடுவதை நிறுத்திக்கொண்டேன். மனம் நிரம்பி வழிவதுபோலிருந்தது. அப்போது ஒன்று நினைவுக்கு வந்தது. அவளைக் கண்ட அக்கணம் முதல் இந்தப் பத்து நாளில் இந்த நிமிடங்களில் மட்டும்தான் நான் அவளுடைய நினைவின் தடமே இல்லாமல் இருந்திருக்கிறேன்.

தொடைகள் கடுக்க மலையில் ஏறி ஏறிச் சென்றேன். எங்கோ ஒரு புள்ளியில் மேலும் நகரமுடியாமல் உடல் மனதின் கடிவாளத்தை விட்டுவிட்டு மண்ணில் சரியப்போகிறது. அப்போது எனக்கு அவளைப் பார்ப்பது பெரிய விஷயமாகப் படவில்லை. அந்த மன எழுச்சியின்போது கிடைத்த நிறைவும் பரவசமும் அவளைப் பற்றிய கனவில் இல்லை. ஆம், அவள் தரும் மனவேகம் ஒருபடி குறை வானதுதான். ஆனால் குறைவது என்ன? ஒரு மாற்று; ஒரு மாத்திரை. அது என்ன? திரும்பிவிட்டால் என்ன என்று எண்ணினேன். அத்தனை தூரம் வந்ததற்கு அந்தச் சில நிமிடங்களே பெரிய வெகுமதிதான். படிப்படியாக சொற்களில் உத்வேகம் குடியேறி, கவித்துவச் சொற்கள் வழியாக மேலேறி, ஒரு தருணத்தில் சொற்களை ஏணிபோல உதறி அந்தரத்தில் திளைத்த அந்த அனுபவம்... அது என்ன? அதை அடைந்ததேயில்லை. ஆனால் அது அடையப் பெற்றபோது நன்கு அறிந்ததாக இருந்தது. அதுவே இயல்பான தாகவும் அதுவன்றி பிறிதெல்லாம் திரிபுநிலையாகவும் இருந்தது. இனி அந்த உச்சநிலையை ஒருபோதும் மறக்கப் போவதில்லை. அதற்காக மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கப் போகிறேன். அது என்ன?

மீண்டும் அச்சொற்களைச் சொன்னேன். சினைதொறும் தீம்பழம் விசம்புதோய் பசுந்தழை நின்று கொய மலரும் கல்மிசை கவியும்... அச்சொற்கள் மணமும் இனிமையும் மிக்க காட்டுப் பழங்கள் போலிருந்தன. ஆனால் அவற்றை நான் காண்பதனாலேயே அவை எனக்கு அப்பால்தான் இருந்தன. விசம்புதோய் பசுந்தழை - ஆம், அதுதான், அதுதான் சொல். விசம்பு தோய்தல். இந்தக் காட்டின் குருத்து நுனிகள், மலர்களின் இதழ்கள், பறவைகளின் இறகுப் பிசிறுகள், பூச்சிகளின் சருமச்சிறகுகள் அனைத்துமே விசம்பில் தோய்ந்திருக்கின்றன. காற்றும் ஒளியும் விசம்பின் புலனறி வடிவுகள். விசம்பு, விசம்பு. எத்தனை பெரிய சொல். ஒரு கணம்கூட பூமியின்

எப்பொருளுடனும் சம்பந்தப்படாத சொல் அதுதான். கடவுள், வானம், வெளி, பிரபஞ்சம் - எதுவுமல்ல. விசம்பு. போதும். இப்போதே திரும்புகிறேன். அந்தப் பெண் மிகச் சாதாரணமாக, மிகத் தொலைவாகத் தெரிந்தாள். ரத்தமும் சதையுமான உடல். மண்ணில் தோய்ந்த உயிர். அவளை அப்போது மனம் அந்நியமாக உணர்ந்தது. அவள் எனக்களித்த எழுச்சிகளும் அந்நியமாக இருந்தன. போதும், திரும்பிவிடலாம். நின்றுவிட்டேன். திரும்பியும் விட்டேன்.

பிறகு சமாதானம் செய்துகொண்டேன். இத்தனை தூரம் வந்துவிட்டுத் திரும்புவதா? அவள் குடில்வரை சென்று அவளைப் பார்ப்பதுதான் இந்தப் பயணத்துக்கு அர்த்தம் தரும் ஒரே வழி. பார்ப்போமே, அவளைப் பார்க்கும்போது என்ன எஞ்சுகிறது என்று. ஒருவேளை இந்தக் கனவு எப்போதைக்குமாகக் கலைந்து போகலாம். அப்படிக்கலைந்து போகுமென்றால் அது நல்லதுதான். ஒருவேளை இத்தனை தூரம் நான் வந்ததே அது கலைவதற்காகத் தான். அந்தக் கனவிலிருந்து உலுக்கப்பட்டு விழித்தெழுத்தான். யோசிக்கும்போதும் அது சரிதான் என்று பட்டது. இந்த இரவுப் பயணத்திற்கு வேறு நோக்கம் - என்னைத் தூண்டும் மாபெரும் வல்லமைகளுக்கு - இருக்கமுடியாது. அவளுடைய குடில் எல்லாப் பழங்குடியினரின் குடில்களையும்போல வறுமையின் சின்னமாக விளங்கும். அவள் அங்கே மிருகங்களைப்போலக் கூவிச் சத்தமிட்டு, அங்குமிங்கும் அலைந்து வாழ்வாள். என்னை அவள் ஏறெடுத்துப் பார்க்கும்போது என் மனதில் ஒரு குரல் எழும். “இவள் பெண்தான். வெறும் பெண்.” அவ்வளவுதான். முடிந்து போகும். அந்த எண்ணங்கள் என்னைச் சாந்தப்படுத்தின. நிதானமாக நடக்க வைத்தன.

பொழுது ஏறிவிட்டது. என் உடலில் இருந்து வெப்பம் எழுந்தது. உடைகள் கற்கள்போல இருந்தன. கம்பளியை என்ன செய்வதெனத் தெரியவில்லை. அது பட்ட இடமெல்லாம் எரிந்தது. பெரியதோர் அருவி விழும் ஒலி கேட்க ஆரம்பித்தது. மெதுவாக வலுத்தது. அது தடுப்பணை மீது நீர் பொங்கி விழும் ஒலிதான் என்று ஊகித்தேன். ஆற்றில் நுரைகள் மிதந்து வருவதைக் கண்டேன். பிறகு மரங்களின் இலைகளில் முழுக்க ஈரம் படிந்திருப்பதையும் காற்றில் குளிர் ஏறுவதையும் கவனித்தேன். இலைகள் மழைபோல நீரைச் சொட்ட ஆரம்பித்தன. வடக்குப்பக்கம் பள்ளத்தில் பெரிய வானவில் ஒன்று தெரிந்தது. ஒளியே அருவியாக விழுவதுபோல தடுப்பரண் மீது பொங்கி வளைந்து சரியும் ஆறு கண்ணில் பட்டது. என் உடல் முழுக்க நீர்த்துளிகளால் நனைந்துவிட்டது. தடுப்பணை பனைமர உயரமுள்ள பெரும்பாறைகளுக்கு நடுவே கட்டப்பட்டிருந்தது. கீழே பாறைகளில்

விழுந்த வெள்ளம் மீண்டும் இருமுறை விழுந்து சிதறிச் சென்றது.

அதுதான் ஏழாவது பிளான்ட். அதன் இருபுறமும் இரு பெரிய மதகுகள். இடது மதகை ஒட்டி ஒரு மண்சாலை வளைந்து காட்டுக்குள் செல்ல மறுபக்கமிருந்த மதகிலிருந்து சிறிய ஒற்றை யடிப்பாதை மட்டும் சென்றது. ஒற்றையடிப்பாதையில் நடந்தேன். சேறு படிந்த பாதையில் பாதம் மிகவும் வழக்கியது. பாதையின் மறுபக்கம் வெகுதூரம் வரை ஒரே சரிவாக மலை தெரிந்தது. மலையல்ல; பச்சைப்பசும் காடு. இடைவெளியே இல்லாத இலைவெளி. மஞ்சனாத்தி இலைபோன்ற இலை கொண்ட ஒரே மரம்தான். சந்தனமரம். சந்தனக்காடு. அதற்குமுன் நான் சந்தன மரத்தையே பார்த்தது இல்லை. நானறிந்த சந்தனம் கோயிலில் பற்பல வருடங்களாக அரைக்கும் பெரிய சந்தனக் கட்டைதான். அது நடுவே குழிந்து மஞ்சள் நிறமான வட்டமேசை போலிருக்கும். மிக அகல மான தடி. மகாராஜா காணிக்கையாகத் தந்தது. காட்டுக்குள் இறங்கி னேன். மரங்களிலிருந்து வாசனையெல்லாம் வீசவில்லை. சாதாரண மரங்கள்தான். ஆனால் பறவைகளின் ஒலிகள் குறைவாக இருந்தன. சந்தனமரத்தில் அவை என்ன சாப்பிட முடியும்? ஒற்றையடிப்பாதை அழிந்துவிட்டது. நடமாட்டம் குறைந்த காடுபோலும்.

இந்தக் காட்டிலா குடியிருக்கிறாள்? அங்கே ஒரு பழங்குடி கிராமம் இருப்பதற்கான வாய்ப்பே இல்லை. ஒருவகையான ஓசையும் கேட்கவில்லை. காடே மிக மௌனமாக இருந்தது. அவ்வப்போது காற்று இலைகளைத் தழுவிப் பீரிட்டுச் செல்லும் இரைச்சல் மட்டும் தான். தொலைதூரத்தில்கூட எந்த மனிதக் குரலும் இல்லை. காணிக்காரர் கிராமங்கள் எப்போதும் சிறு ஓடைகளின் கரையில்தான் இருக்கும் என்று குட்டப்பன் சொல்லியிருந்தான். ஊருக்கு சுற்றிலும் மரங்களில் பெரிய தகர டப்பாக்களைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருப்பார்கள். காற்றில் அவை அசைந்து பிளிறியபடியே இருக்கும். யானைகளும் பிற மிருகங்களும் அந்த ஒலியை அஞ்சி அப் பக்கமாக வராது. எந்நேரமும் ஊரில் புகையிருக்கும். பெரும்பாலும் ஊர் நடுவே ஒரு குழி அமைத்து தீ போட்டு புகை யெழுப்புவார்கள். இல்லாவிட்டால் பூச்சிகள் வந்து அப்பிவிடும். இங்கு எதுவும் தெரிய வில்லை. அமைதியான வனம். வனம் அமைதியாக இருப்பதே அச்சம் தருவதாக இருந்தது; கடல் அமைதியாக இருப்பதுபோல. காடு ஒரு சிறு இடைவெளி விட்டது. அங்கே சிறு நீரோடை யொன்று குட்டையாகத் தேங்கி எழுந்து சென்றது. குட்டையில் கரிய நீர் மெலிய ஓசையுடன் வளைந்தது. அதன் மீது சந்தன இலைச் சருகுகள் சுழித்தன. அதன் மறுபக்கம் ஈரமணல் மீது

ஒரு பாதத் தடத்தைப் பார்த்தேன். மறுகணமே பறவைகள் மரத்திலிருந்து கலைந்தெழுவதுபோல என் மனம் பொங்கி எழுந்தது. அது அவள் பாதத்தடம்தான். அதை சரிபார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதேயில்லை. அதற்கு தர்க்கங்கள் உண்டுபண்ணவே தேவையில்லை. அது அவளுடைய பாதத் தடமே தான். சிறிய பாதம். விரல்கள் நன்றாகப் பதிந்திருந்தன. அந்தத் தடமருகே நின்றபோது தாங்கமுடியாத மன எழுச்சியில் நான் மயங்கிச் சரிந்து விழுவேன் என்று பட்டது.

அத்தியாயம். 13

உக்கிரமான கனவுகள்போல நிகழ்ந்து விடக்கூடிய சில சம்பவங்கள் வாழ்வில் உண்டு. அவை இரு வகை. சில சம்பவங்கள் கணம் கணமாக பிம்பம் பிம்பமாக ஒலி ஒலியாக நினைவில் நிற்கும். சூட்டுத் தழும்புபோல. அழிக்கவே முடியாது. பெரிய அவமானங்கள். பெரிய கண்டடைதல்கள். பெரிய இழப்புகள். பெரிய பரவசங்கள். சில சம்பவங்கள் அவை நிகழ்ந்த பிறகு ஒரு முறைகூடத் தெளிவாக நினைவில் மீள்வதில்லை. ஒரு மன உலுக்கல் போல் நினைவில் மீண்டு, பனிப்புகையில் பிரதிபலிக்கும் நிழல் போல மாயத்தோற்றம் காட்டி மறையும். அவற்றை நினைவுகூரும் போது ஏற்படுவது வியப்புதான். அவை உண்மையில் நிகழ்ந்தனவா, இல்லை மனம் கொள்ளும் பிரமைகளில் ஒன்றா என்று தவிப்பு ஏற்படும்.

என் காட்டுவாழ்வின் அனுபவங்களில் அவள் குடில்முன் காத்து நின்ற அனுபவம் இரண்டாம் வகை. அதன் பிறகு அந்த நாள் அபூர்வமாகவே நினைவில் மீண்டிருக்கிறது. ஏனோ அதை நான் தவிர்க்கவே முனைவேன். ஒருமுறை எங்கள் புராஜெக்ட் ஒன்றுக்காக பேணுவுக்கு ஜீப்பில் போகையில்... மலைச்சரிவில் விரிந்த குறுங்காட்டைப் பார்த்தபோது; பிறிதொரு முறை நாகர் கோவில் அம்பிகா கபேயில் சாப்பிட்டுவிட்டு நள்ளிரவில் அமைதி யான தார்ச்சாலையில் இறங்கியபோது. அன்று வானம் முழுக்க நட்சத்திரங்கள் பூத்திருந்தன. தார்ச்சாலையிலிருந்து மெல்லிய டீசல் வாசனை எழுந்தது. வெம்மை கலந்த காற்று கடந்து சென்றபோது பேப்பர் குப்பைகள் நிம்மதியிழந்து அலைந்தன. அன்று சாலையில் தனிமையில் ஒருகணம்கூட நிற்கமுடியாது என்று தோன்றி உடல் முழுக்க அந்தப் பதற்றம் ஏறியது. மீண்டும் அம்பிகா கபேக்குள் நுழைந்துவிட்டேன். நான்தான் கடைசி வாடிக்கையாளன். நான் வெளியேறியதுமே பெஞ்சுகளைத் தூக்கி மேஜைகள் மீது வைத்து சாம்பல் கரைத்த நீரைத் தரையில் கொட்டிக் கழுவ ஆரம்பித் திருந்தார்கள். எதையோ மறந்துவிட்டேன் என்று நினைத்த ஊழியர்கள் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்கள். அங்குமிங்கும் தேடுவது

போலப் பார்த்தபிறகு மீண்டும் சாலைக்கு வந்தேன். வெளியே இறங்கப் பயந்தேன். அங்கே தனிமை யட்சி என உயிரைக் குடிக்கக் காத்து நிற்பதுபோல. மனதைத் தள்ளி, உடலைச் சுமந்து சாலையில் இறங்கியபோது சிமிண்ட் கடை நரசிம்மன் போனான். என்னைப் பார்த்து புன்னகை செய்தான். அவனுடன் சேர்ந்து ஒட்டிக்கொண்டு நடந்தேன்.

நட்சத்திரங்களை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். பிரம்மாண்டமான ஓர் அலங்காரக் கூரை. அற்பனும் அபத்தமானவனுமான மனிதன் என்ற பிராணிக்கு சற்றும் தேவையில்லாத ஆடம்பரம். மழையிலிருந்தும் வெயிலில் இருந்தும் தப்பும் பொருட்டு மனிதன் வீடுகளைக் கட்டிக் கொள்ளவில்லை; அதற்கு ஆயிரம் வழிகள் உள்ளன. மகத்தான இந்த விரிவின் முன்னால் பதைபதைப்பின்றி அவனால் நிற்க முடியாது என்பதனால்தான். வானமற்ற இடத்தில்தான் அவனால் நான் நான் என்று சதா நினைத்தபடி திளைத்து வாழமுடியும் என்பதனால்தான். எத்தனை விரிவு, எத்தனை மகத்துவம்! வாழ்வின் துவக்க நாட்களில் சில தருணங்களில் மட்டும்தான் மனிதனால் அச்சமின்றி கூச்சமின்றி வாளை நிமிர்ந்து பார்க்க முடிகிறது. வாளைப் பார்த்து “வெளியே, விசும்பே, முடிவின்மையே” என்று கூவ முடிகிறது. அந்தப் பிராயத்தில்தான் அவன் கவிதை படிக்கிறான்; புரட்சிக்காரனா கிறான்; ஓயாத சஞ்சாரியாகிறான்; ஆபத்துகளை துரத்திச் செல்கிறான்; அறியாத விஷயங்கள்மீது மோகம் கொள்கிறான்; ஆம், காதலிக் கிறான். காதலிக்கும்போது மட்டும்தான் வானத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க முடிகிறது. வானம்போல மனம் விரியமுடிகிறது. ‘விசும்புதோய் பசுந்தழை.’ என் ஆழத்து இருளிலிருந்து ஒரு வைரக்கல்லின் ஒளிபோல அந்த சொல்லிணைவு எழுந்து வந்தது. விசும்பு தோய் பசுந்தழை. விசும்பு தோய்தல். ஆனால் நான் வீட்டுக்குள் சென்று எல்லா ஜன்னல்களையும் இறுக மூடி தலைவழியாகப் போர்வையை இழுத்துப்போட்டுப் படுத்துக்கொண்டேன்.

சந்தனக் காட்டிலிருந்தது அவளது குடில். அவளுடைய குடில் மட்டும்தான். வேறு எவருமே இல்லை அங்கு. சந்தனக்காடு அவர் களுடைய தெய்வம் செறுகாடன் மலையனின் கோயில். அங்கே புராதனமான சந்தனமரம் ஒன்றின் அடியில் செறுகாடனின் பிரதிஷ்டை இருந்தது. கல்மீது வைத்த கல். களபமும் மஞ்சளும் பூசப் பட்ட ஒரு பருவடிவம். அவள் தந்தை அத்தெய்வத்தின் பூசாரி. மலையே அந்த தெய்வத்தின் உடைமை என்றார்கள். அன்று மலையர் குலத்தினர் காட்டின் அதிபர்களாக இருந்தார்கள். இப்போது எஞ்சியது அந்த ஒரே குடில்தான். இரு பெரிய சந்தன மரங்களை மூங்கிலால் இணைத்து

அதன்மீது கட்டப்பட்ட ஏறுமாடம். கோரைப்புல் வேய்ந்தது. புற்கூரைமீது சருகுகள் விழுந்து மட்கிப் பரவி அதன்மீது சிறு செடிகள் முளைத்து அது ஒரு சிறு குன்றின் முகப்பு போலிருந்தது. காற்றில் மரங்களாடும்போது மெல்ல முனகியபடி குடில் ஆடியது. அதைப் பார்த்தவாறு ஒரு சந்தன மரத்தின் அடியில் நின்றேன். குடிசையில் யாருமில்லை. அப் பகுதியில் உயிர் நடமாட்டமே குறைவுதான். நிலம் சுத்தமாக இருந்தது. அந்தக் குடிசையைக் கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், தூங்கும் குழந்தையைப் பார்க்கும் தாய்போல. அதன் ஒவ்வொரு அணுவும் பெரும் பரவசத்தை எனக்குள் நிரப்பியது. அது மெல்ல அசைந்தபோது என் ஆத்மா முனகியபடி மெல்ல அசைந்தது. அதன்மீது ஒரு சருகு சுழன்றபடி வந்தமர்ந்த போது என் கனிந்த எண்ணமொன்று கூடவே பறந்திறங்கிப் படிந்தது. அதன்மீது முளைத்த சிறு சிறு செடிகள் மீது பிறந்த குழந்தையின் சருமத்தை வருடுவதுபோல என் மனதின் விரல் நுனிகள் நடு நடுங்கியபடி வருடி வருடிச் சென்றன. ஒரேயொரு சிறு பறவை அக் கூரை மீது வந்தமர்ந்தபோது அதன் மெல்லிய நகங்களின் பிடி என் இதயச் சதையில் அழுந்தியது.

அவள் வருவதற்கு ஒரு சில கணங்கள் முன்னரே அவள் வரப்போகிறாள் என்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அது எப்படி என்று நான் யோசிக்கவில்லை. என் மனம் பரவசம் கொண்டு அங்கெல்லாம் குதித்துக் கூத்தாட ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது. மரத்தின் சொரசொரத்த பட்டையை இறுகப்பற்றி விழாது நின்றேன். இரு மரங்களின் இடைவெளி வழியாக அவள் கையில் ஒரு மூங்கில் பெட்டியுடன் வந்து அதைக் கீழே வைத்துவிட்டு தலைமுடியைச் சுழற்றி முடிச்சிட்டாள். வெண்ணிற வேட்டிக்குள் மார்புகள் அசைந்தன. காதருகே ஒரு சுருள் பறக்க, அதை எடுத்துச் செருகிய அசைவு மென்மையும் துடிப்பும் கொண்ட குருவி ஒன்று சிறகு கோதுவது போலிருந்தது. மெல்ல வாய்க்குள் பாடியபடி குடிலருகே சென்று புதருக்குள் கையை விட்டு ஒரு கயிறை எடுத்து இழுத்ததும் மேலிருந்து நூலேணி சுருளவிழ்ந்து சரிந்தது. மூங்கில் குச்சிகளைப் படிகளாகக் கயிற்றில் கட்டிச் செய்யப்பட்ட ஏணி. அதில் அவள் கையில் கூடையுடன் சாதாரணமாக ஏறினாள். கால் மடக்கி ஏறும்போது அவளுடைய பின்தொடையும் பிருஷ்டமும் வேட்டிக்குள் கனத்துத் திரள்வதைக் கண்டேன். குடிலின் படலைத் திறந்து உள்ளே போனாள். குடிலில் தூக்கணாம் குருவி உள்ளே போனபிறகு அக்கூட்டுக்கு ஒரு மெல்லிய உயிரசைவு வருமே, அது ஏற்பட்டது. உள்ளிருந்து உரத்த குரலில் பாடல் கேட்டது. அது பெண்குரல் என்றோ பாடல் என்றோ அவ்வேளையில் கேட்டால் யாருமே நினைக்கமுடியாது. மயிலின் அகவல்போல. காதை உரசும்

குரல்தான். நான் இசை என்று அதுவரை எண்ணியிருந்த எதுவுமே அதில் இல்லை. ஆனால் காட்டில் எல்லா பறவையொலிகளும் இனிமையானவைதான். கூகையும் கழுகும் கூட. இதுவோ சந்தனக்காட்டின் குரல் போலிருந்தது. சில நிமிடங்கள் கழிந்துதான் அப்பாடலின் சொற்கள் தெளிந்தன. ஒரு வரியாக என் மனதில் அவை பொருள் கொள்ள மேலும் தாமதித்தது. பிறகு நான்கு வரி துல்லியமாக என் மனதில் பதிந்தது. அவ்வரியைப் பற்றிய வியப்பு தொடர்ந்த வரிகளை மறைத்தது.

அந்தக வையியெ அவர் கண்டு கூடும்போள்
அந்திகெ செந்நு வந்தன செய்து மோதத்தால்
உருதுர பக்தியொடெ துதிச்சவர் பின்னெ
காழ்ச்சுகள் வச்ச பூமியில் வீணு வந்நிச்சு.

தமிழும் மலையாளமும் சிறிது சம்ஸ்கிருதமும் கலந்த பாடல். கண்டிப்பாக பழங்குடிகளின் பாட்டு அல்ல அது. ஓசையமைவு எங்கள் ஊரில் அம்மன் கோயில் கொடைக்கு புள்ளுவர் குடம் தட்டி பாடும் புள்ளோர் பாட்டுபோல இருந்தது. புள்ளோர் பாட்டுக்கு உறுதியான வரிகள் இல்லை. பொதுவான கருத்தை ஒட்டி புள்ளுவனும் புள்ளுவத்தியும் சுயமாகப் பாடுவார்கள். இது அப்படித் தெரியவில்லை. எங்கே இவள் இப்பாடலைக் கற்றுக்கொண்டாள்? அவ்வரிகள் எங்குமே என் காதில் விழுந்ததில்லை.

பொன்மாலகள் பொன்னின் பணவும் ஏற்றம்
சம்மானமாய் சொர்ணக்காரனு நல்கி
தட்டான் சாஷ்டாங்கம் வந்தனம் செய்து
கெட்டியெடுத்து வீட்டிலும் போயி...

குடிசைப் படல் கதவு திறந்து அவள் வெளியே எட்டிப் பார்த்தபடி நின்றாள், குருவிக் கூட்டின் வாசலில் குருவி எட்டிப் பார்ப்பதுபோல. ஒரு கையைத் தூக்கி கூரை மூங்கிலைப் பிடித் திருந்தாள். மார்பில் உடை இல்லை. தூக்கிய கையின் கீழ் வலது மார்பு சற்று ஏறி நின்றது. மறுமார்பு தணிந்து. அக்குள் மென் ரோமங் கள். வயிற்று மடிப்புகளின் கோடுகள். வெறுமே காட்டையே உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். முகத்தில் எவ்விதத் தனிமை யுணர்வும் இல்லை. என்னை அவள் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நான் இங்கு நிற்பது அவள் உள்ளுணர்வுக்குத் தெரியும் என்று நினைத்தேன். அந்த வரியை அவள் எனக்காகவே

பாடினாள். அங்கு எனக்காகவே நிற்கிறாள். தன்முன் மார்பும் முகமும் படிய விழுந்து வணங்கும் பக்தனின் தாபத்தை கற்சிலைகூட அறிகிறது. அவள் என்னை அறிவாள். அறியாமலிருக்க முடியாது.

அவள் உள்ளே சென்று ஓர் ஓலைப்பெட்டியுடன் இறங்கி வந்தாள். பானை வடிவில் செய்யப்பட்ட பெட்டி. காட்டுக்குள் சென்று சிறிது நேரத்தில் அதில் தண்ணீருடன் வந்தாள். தண்ணீர் சற்றும் சொட்டவில்லை. அதைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு ஏணியில் ஏறிக் குடிலுக்குள் சென்றாள். குடிலுக்குள்ளிருந்து புகை கிளம்பி கரிய கூரைமீது வெண்மையான மேகம்போலத் தயங்கியது. மீண்டும் உள்ளே பாடல் ஒலித்தது.

பாண்டிய மகீபதி ஒரு வாரிமேலேறி

பூர்ணசுகம் வசிச்சிது பூஷிதாத்மாவாயி

கேரளராஜனும் புனரேறி ஐந்தோளம்

கேளி வினோதமொடு நடந்நிது மந்தம்.

இரவு தொலைதூர மரங்களுக்கு அடியில் நிழலாக விழுந்து பரவி வந்தது. அங்கேயே நிற்குகொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. திரும்பி விடவேண்டும். ஆனால் இன்னும் ஒரு கணம் இன்னும் ஒரு கணம் என்றுதான் மனம் முன்னால் பாய்ந்தது. குடிலை நோக்கிச் சென்று அவளைப் பார்த்துப் பேசுவது பற்றி எண்ணிய கணமே அது என்னால் முடியாது என்று தோன்றிவிட்டது. அந்தக் குடில் மிக அபூர்வமான ஓர் இடம். என்னால் அணுகவே முடியாத தூரத்தில் அது இருக்கிறது. அந்த மாலை நேரம், இருள், அவளுடைய வினோத மான பாடல்... அது ஒரு கனவு. கனவை நாம் காணத்தான் முடியும். அதற்குள் நுழைய முடியாது.

இருட்டிவிட்டது. குடிலுக்குள் அவள் விளக்கு ஏதும் ஏற்றவில்லை. தூங்கவுமில்லை. வாசலருகே வந்து அமர்ந்து தொடர்ந்து உரக்கப் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அடுப்பில் தீ அணைந்து விட்டிருக்க வேண்டும். அதில் அவள் சந்தனச் சருகுகளையும் சுள்ளிகளையும் போட்டிருக்கலாம். தீ குபுக்கென்று கிளம்பி உடனே அணைந்தது. இருளில் புகையைக் காண முடியவில்லை. ஆனால் மிக மென்மையான ஒரு மணம் அங்கிருந்து வந்தது. மனதின் எல்லா எண்ணங்கள் மீதும், பழைய நினைவுகள் மீதும், கனவுகள் மீதும் படிந்து மூடிய நறுமணம். அதை நாசியால் அல்ல, சருமத்தால் அல்ல, எல்லாப் புலன்களாலும் அள்ளி அள்ளி உள்ளே நிரப்பிக் கொண்டேன். இருளில் அந்த மணமும் நானும் அங்கே அப்படியே எத்தனை காலமானாலும் நிற்குகொண்டிருப்போம்

என்று எண்ணி னேன். நறுமணமே தூலம் கொண்டு காடாக
நட்சத்திரங்களாக வானமாக விரிந்து பரந்தது. இரவு கனத்து ஒலிகள்
அடர்ந்து என்னைச் சூழ்வதை, குளிரில் என் உடல் துள்ளித்துள்ளி
விழுவதை எதையும் நான் அப்போது அறியவில்லை.

போர்வையை விலக்கி எழுந்து முற்றத்திற்கு வந்து நட்சத்திரங்களைப்
பார்த்தபடி வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தேன். அறையிலிருந்து அகிற்புகை
வெளியேறுவதுபோல அந்த நினைவின் பரபரப்பும், பின்பு மெல்லிய
மீட்டலும், கடைசித்துளி ஏக்கமும் வடிந்துசென்ற பிறகு, தங்கள்
கனவுத்தன்மையை நட்சத்திரங்கள் முற்றாக இழந்து வெறும்
ஒளிப்புள்ளிகளாக ஆனபிறகு, திரும்ப வந்து படுத்துக்கொண்டு ஒரு
சுருட்டைப் பற்ற வைத்தேன். இருமல் மார்பைக் குலுக்கியது.
துப்புவதற்கு வைத்திருந்த டப்பாவைக் காண வில்லை. எழுந்து மீண்டும்
முற்றத்திற்கு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்து சுருட்டை இழுத்தும் இருமித்
துப்பியும் இரவுக்குக் காவலி ருந்தேன். மிக மெல்ல
நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தது இரவெனும் தாபம். அடுத்த கம்பவுண்டிற்குள்
குட்டைத்தென்னை சிறகுகளைச் சட சடத்தது. கூரை அன்டனா
அசைந்தபோது அதை இழுத்துக் கட்டி யிருந்த கம்பிகள் 'விம்ம் விம்ம்'
என்று ஒலித்தன. ஏதோ பறவை குழறியது. சாக்கடை வீச்சத்துடன் இரு
பன்றிகள் தெருவில் சென்றன. எதிர்ப்பக்க குப்பைக்குழியருகே
அந்நேரத்திலும் ஒரு தெருநாய் இலைகளை முகர்ந்துகொண்டிருந்தது.

இந்த இரவில் வடசேரி வளனார் தெருவிலேயே நான் மட்டும்தான்
விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் போலும். இரவு சரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.
இரண்டு மணி இருக்கலாம். வானத்தில் விளக்குகள் மின்னி அணைய
ஒரு விமானம் சென்றபோது கிழக்குத் திசை ஒங்காரமிட்டது. சுருட்டு
கரையப் போவது தெரிந்தது. காலை யில் டாய்லெட் போக சுருட்டு
தேவை. வேறு சுருட்டு இல்லை. சுருட்டை திண்ணையிலேயே குத்தி
அணைத்தேன். அதன் கடைசிப் புகையை நாசியால் உள்ளே
நிரப்பிக்கொண்டேன். உள்ளே வேணி இருமும் ஒலி. வீட்டில் நானும்
அவளும் தான். பிள்ளைகள் அவர்கள் திசைகளில், அவர்கள் கூடுகளில்.
சுருட்டுக்குப் பயந்துதான் அவள் சமையலறையில் படுத்துக்கொள்வது.
இரண்டே அறைகொண்ட ஒண்டுக் குடித்தன வீடு. நான் பெட்டிக்கடை
போட்டபோது இதை ஒத்திக்கு வாங்கினேன். அது ஒரு நல்ல நேரத்தில்
தோன்றியது. புழுவுக்கு கூடுபோல இவ்வீடு உடலுடன் ஒட்டிப்
பழகிவிட்டது. வாடகைக்கு எடுத்திருந்தால் நடுவே வந்த வியாபார மந்த
நிலைகளில் நல்ல பேச்சுகள் கேட்டிருப்பேன். இறுதியாகச் சுருட்டை
முகர்ந்து விட்டு உள்ளே போய் மேஜை டிராயரில் போட்டு மூடிவிட்டுப்

படுத்தேன்.

இந்தச் சுருட்டு என்னை பிறர் நெருங்க முடியாதபடிச் செய்கிறது. எனக்குத் தெரிந்த அத்தனை பேரும் இதை விட்டுத் தொலைக்கும்படி சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஓரிருமுறை விடுவது பற்றி நான் யோசித்ததும் உண்டு. விட்டுவிடலாம்தான். ஆனால் இந்தச் சுருட்டுப்புகை எனக்குள் நிரப்பும் வெற்றிடங்களை முழுக்க நான் வேறு எதை வைத்து நிரப்பிக்கொள்ள முடியும்? பிறர் அதில் எதையுமே கூறமுடியாது. ஒரு மனிதனின் பழக்கங்கள் அவனுடைய மனம்தான். தன் மனதின் மேலேயே பிடி இல்லாத எளிய மனிதர்கள் பிறரது மனம் மீது கட்டளைகளை விதிக்கிறார்கள். ஆலோசனைகள் சொல்கிறார்கள். வருத்தமும் ஆதங்கமும் கொள்கிறார்கள். “அண்டி யாப்பீஸ் நாத்தம்” என்பான் சின்னவன். வேணி “சிதை நாத்தம். எரியுத எலும்பு மாதிரி. சொடலமாடன்! சொடலமாடன்!” என்று முகம் சுளித்துச் சொல்வாள். கோபமும் ஆங்காரமும் மீறும்போது, “என்னை சுட்டு வலிச்சுக்கோ சொடலமாடா. அப்பம் உனக்கு அடங்குமா? பாபி மகாபாபி” என்று மார்பில் அறைந்து அழுவாள். ஒருமுறை மண்ணெண்ணையைத் தலை வழியாக ஊற்றி கொள்ளி அடுப்பிலிருந்து எரிவிறகையும் எடுத்து விட்டாள். பக்கத்து வீட்டு கோலம்மை அக்கா வந்து பிடிக்கா விட்டால் சுருட்டு போலவே எரிந்து போயிருப்பாள். சுருட்டு போலத் தான் அவள் உடம்பும். கரிய மெலிந்த உடல். புடைப்புகளே இல்லாத சப்பை உடல். கடைசிவரை அவளில் எங்குமே சதை பிடிக்கவில்லை. உந்திய பற்கள். கண்களில் எக்கணமும் தயாராகக் கண்ணீர் ஊற்றுக்கள். சாதாரணப் பார்வையே ஆங்காரமும் துவேஷமும் தெறிப்பதாக இருக்கும். எனக்குத் தெரிந்து அவளுடன் பத்து வருடமாக நெருக்கமாக இருப்பவள் கோலம்மை மட்டும்தான். இருவருக்கும் பற்கள் வாய்க்கு வெளியே இருக்கும். பழக்கடைத் திண்ணையில் அமர்ந்து அந்தரங்கமாக அவர்கள் பேசுவது இரு வினோத விலங்குகள் முகம் உரசிக்கொள்வது போலிருக்கும்.

வேணியின் முகத்தில் அந்த ஆங்காரம் வந்தது ராமச்சந்திரன் பிறந்த பிறகுதான். அதற்கு முன் அவள் கண்களில் தெருக்களில் அலையும் நாய்களின், குறிப்பாகக் கல்லடிபட்டுத் தளர்ந்த பெட்டை நாய்களின், பாவனைதான் இருக்கும். மாமா இறந்து போனபிறகு நான்தான் எஞ்சிய கான்ட்ராக்டுகளை முடிக்க ஓடியலைந்தேன். அய்யர் இருந்ததனால் பெரிய நஷ்டங்களில்லாமல் வெளியே வரமுடிந்தது. எனக்குத் தலையும் புரியவில்லை காலும் புரியவில்லை. யார் யாரோ வந்து பணம் கேட்டார்கள். சம்பந்தமே இல்லாதவர்களுக்கெல்லாம் பணம் தர

மேஸ்திரிகள் சொன்னார்கள். என்னால் முடிந்ததெல்லாம் என்னை ஏமாற்றமுடியாதவன் என்று பிறர் நம்பும்படி சில தோரணைகளையும் சில சொற்களையும் பயன் படுத்துவது மட்டும்தான். ஒரு வார்த்தைகூடப் புரியாத பேரேடு களைக் கூர்ந்து படித்து சிறு துண்டில் குறிப்புகள் எடுத்துக் கொள்வேன். சட்சுட்டென்று மேஸ்திரிகளிடம் கேள்விகள் கேட்பேன். கடுமையாக அதட்டி மிரட்டுவேன். முக்கியமற்ற வேலையாட்களை சட்சுட்டென்று வேலையைவிட்டுத் தூக்கி அடிப்பேன். கிளம்பிவிட்ட ரயிலைப் பிடிக்க ஓடுவதுபோல மூச்சினைக்க, வேறு பிரக்ஞையே இல்லாமல் ஓடினேன். மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு மலைமீது வேலைகள் எதுவும் எஞ்சவில்லை. கீழே கால்வாய்க்கு கரைகள் கட்டுவதுபோல சில்லறை வேலைகள் மட்டும்தான் எஞ்சியது. அதன் பிறகுதான் மெல்ல மூச்சுவிட முடிந்தது. இனி பயமில்லை என்று பட்டது. ஆனாலும் கான்ட்ராக்ட் வேலை எனக்கு எவ்வகையிலும் புரியாத ஒன்றாகவே இருந்தது. பில் பாஸ் ஆகி பாங்கில் பணம் வரும் நாள் மட்டுமே ஏதோ வந்தது என்ற எண்ணம் ஏற்படும். மறுநாளே அது கரைய ஆரம்பிக்கும். மீதி வருடம் முழுக்க பணம் கையிலிருந்து சென்றபடியே இருக்கும். பணம் என்றாலே கையிலிருந்து நழுவிச் செல்வது என்ற பிரமை ஆழப்பதிந்து விட்டிருந்தது எனக்கு.

ஓணத்துக்கு வீட்டுக்கு வந்திருந்தபோது அம்மா என்னிடம் “கிரியே, இன்னி என்னத்துக்கிடா வச்ச நீட்டுயது? சங்கதிகள் உறைச்ச ஸ்திதிக்கு வாற ஆவணியிலேயே சின்னதாட்டு நடத்திப் போடலாம் எண்ணு உனக்க அம்மாவி சொல்லுதா” என்றாள். என் மனம் அதிர்ந்து கையிலிருந்த புத்தகம் மடியில் விழுந்தது. எதிர்கொள்ளப் பயந்து முற்றிலுமாகத் தவிர்த்து வந்த விஷயம் அது. வலிய பொற்றயில் வீட்டுக்கு நான் போவதே இல்லை. ஊருக்கு வந்தால் அம்மா உந்தி உந்தி விடுவாள்.

கேட்டை தாண்டினால் ஒரே சமயம் வேணியின் உற்சாகமும் கண்டன் புலையனின் குரோதம் தங்கிய பார்வையும் என்மீது வந்து மோதும். வேணியின் உற்சாகம் வெளிப்படையானது. நாய்கள் மட்டுமே அப்படி அதை உடலில் காட்ட முடியும்.

“கிரியேட்டா கிரியேட்டா, இது என்றெ மோதரம். இது அம்மேட மோதிரமாணு. ஞான் எடுத்து...” என்று கொஞ்சுவாள். “கிரியேட்டா சாய வேணுமா? பலாரம் கொண்டு வரட்டா?” என்பாள்.

அவளைத் தவிர்ப்பதற்காகவே அதிகபட்சம் பத்து நிமிடத்தில் கிளம்பிவிடுவேன். அங்கிருந்து வெளியே வந்ததுமே அபத்தமான

அருவருப்பான ஏதோ ஒன்றிலிருந்து விடுபட்ட உணர்வுதான் ஏற்படும்.

“என்னடா மிண்டாம இருக்குதே? நான் அவளுக்க கிட்ட என்னத்த சொல்லுயது?” என்பாள் அம்மா.

நான் மார்பை அடைத்த கனத்தை மூச்சால் நகர்த்தியபடி “கொறெ நாள் போட்டுமே. இப்பம்தான் திற்பரப்பு கான்ட்ராக்ட் தொடங்கியிருக்கு” என்பேன்.

“நல்ல கதையால்ல இருக்கு. இஞ்ச பாரு பெண்ணுக்கு வயதிப்பம் பத்தொன்பதாக்கும். பிடிபிடிண்ணு வளந்து போடுவா. ஒத்தைப் பெண்ணு. இப்பம் நாட்டில பத்து சக்கறம் கையில் உள்ளது இவ்வா மட்டும்தான். மேலப் பொரயில சக்கரபாணி போயி கேட்டுப் பாத்தாரு எண்ணு நாணம்மை சொல்லுதா. அச்சுதன் நாயருக்கும் ஒரு கண்ணு உண்டும். நல்ல மணிமணியான பய்யன்மாரு. உனக்க யோகமாக்கும் இது. விட்டுப்பிடாதே..”

நான் தயங்கி “அம்மா உனக்ககிட்ட ஒரு காரியம் சொல்லணும்...” என்றேன்.

“என்னலே காரியம்? பெண்ணு பிடிக்கேல்ல இல்லியா? உனக்க முகம் கஷாயம் குடிக்கியது மாதிரி இருக்குததக் கண்டா தெரியாதா? காசுள்ள பெண்ணு வேணுமானா அப்பிடித்தான் இருப்பா. காசும் வேணும் அழகும் வேணுமானா உனக்கென்ன கோப்புலே இருக்கு? உனக்க அப்பன் வச்சிருக்குத சாதக ஓலை யில்லாம நீ என்ன வச்சிருக்கே?” அம்மா குரலைத் தாழ்த்தி “லேய் மக்கா, காசிருந்தா ஆயிரம் சுந்தரிய வச்சுகிடலாம் பாத்துக்க. உனக்க மாமன் பாக்காத பெண்ணா?” என்றாள்.

நான் கோபமாக “சீ... போ விருத்திகேடு பேசாம” என்றேன்.

“போலே. நான் சொல்லப்போறேன், நாளு குறிக்க. நான் பாத்து பாத்து வச்ச மண்ணும், பெண்ணும். கண்ட அண்டனும் அடகோடனும் அத கொண்டு போறத பாத்துக்கிட்டிருக்க என்னால முடியாது.”

அதன் பிறகு அம்மாவிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேச முடியாது. அவளுக்கு வெறி கிளம்பிவிடும். என்னால் எதுவுமே யோசிக்க முடியவில்லை. மனம் முழுக்க உபயோகமற்ற சொற்களும் அபத்தமான கனவுகளும். கையிலிருக்கும் ரொக்கப் பணத்துடன் பம்பாய்க்கு ஓடிவிடுவது பற்றி ஒரு திட்டம். துல்லியமாக அந்தத் திட்டத்தை வகுப்பதுதான் என்னை அமைதிப்படுத்திக்கொள்ள நான் கண்ட வழிமுறை. அந்தத் திட்டம் அத்தனை துல்லியமாக இருந்த தனாலேயே,

அதை நான் அத்தனை நாள் போட்டு மென்று
கொண்டிருப்பதனாலேயே, அது ஒருபோதும் நடக்கப் போவ தில்லை
என்று உள்ளூர் அறிந்திருந்தேன்.

எழுந்து எங்காவது சென்று விடுவது ஒரு தப்பும் முறை. எப்போதுமே
அதைத்தான் செய்து வந்தேன். ஆனால் கிராமத்தில் போக அதிக இடம்
இல்லை. கோயிலுக்குத்தான் போனேன். போத்தியின் ஜமா
கூடியிருந்தது. அனந்தலட்சுமி அம்மியார் மடைப்பள்ளி அருகே சரிந்த
மண்டபத்துப் படியில் அமர்ந்திருந்தாள். தலை மொட்டை. உடம்பு வற்றி
உலர்ந்திருந்தது. கண்கள் உணர்ச்சியே இல்லாமல் வெறித்து நின்றன.
பேச்சு ஓய்ந்து பல வருடங்களாகி விட்டன. எப்போதாவது அழுகை. அழ
ஆரம்பித்தால் மூன்று நான்கு நாள் தொடர்ந்து அழுதபடி இருப்பாள்.
சத்தமே இல்லாமல் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுது விசும்பி விசும்பி ஓய்ந்து
மௌனமாகக் கண்ணீர் வடித்து மீண்டும் குலுங்கல். அழுகை முடிந்த
பிறகு ஓரிரு நாள் தொடர்ந்து தூக்கம். மீண்டும் இதே வெறிப்பு.

போத்தி சொன்ன ஏதோ கதைக்கு கும்பல் வெடித்துச் சிரித்தது.
முற்றிலும் புதிய ரசிகர்கள். போத்தியின் சபையில் ‘படித்து பாஸ் ஆகி’
மக்கள் சென்றபடியே இருப்பார்கள். என்னைப் பார்த்து “வாடே
மாப்பிள்ளே” என்றார் போத்தி. “என்னடே தேதி உறச்சாச்சா? உனக்க
அம்மை சொன்னாளே?”

நான் சோர்வுடன் தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்தேன்.

“உனக்க சடவு கண்டா உனக்கு பிடிக்கல்லேண்ணு தானேடே
தோணுது?” என்றார் போத்தி.

நான் தரையைச் சுரண்டினேன்.

“போட்டும்டே. இப்பம் காணக் கொள்ளாம்னு எத்தனை பிள்ளைய இந்த
ஊரில உண்டும் சொல்லு. எல்லாம் கணக்குதான். சுந்தரிய
கெட்டணும்னு எல்லாவனும் நினைச்சா பிரம்மனை விளிச்சு இருத்தி,
கூலி குடுத்து அழிச்சு உருக்கி புத்தனாட்டு வார்க்கணும். நடக்குத
காரியமா? விடுடே” என்றார்.

“நான் போறேன்” என்று எழுந்தேன்.

“இருடே பேசலாம். டேய், நீங்கள்லாம் போங்க. பாக்கி பாடம்
நாளைக்கு” என்றார்.

பையன்கள் போனதும் “அது வலிய காரியம் இல்லடே. சொல்லுயத
கேளு. செரி, நல்ல சரக்கா பாத்து கெட்டுதே. அது ஒரு குட்டி போட்டம்

பிறவு சொறிப் பட்டி மாதிரி ஆவது. என்னடே செய்வே? விட்டுப் போடுவியா? எனக்க சொந்த அனுபவத்தில் சொல்லுதேன் கேட்டுக்கோ. அழகில் ஒண்ணும் இல்ல. சொல்லப் போனா அழகு எண்ணு ஒண்ணும் உலகத்தில் இல்ல. செம்பரத்திப் பூவு அழகுதானே? பன்னிக்க சூத்து? ஆமடே, ரெண்டும் பாக்க ஒரே நெறம், ஒரே ஷேப்பு. அழகுங்கியது நம்ம மனசாக்கும் பாத்துக்க. பிடிச்சிருந்தா அழகு. பிடிக்காட்டி அசிங்கம். சொன்னா கேளு” என்றார்.

நான் “சொல்லுயது எளுப்பம்” என்றேன்.

“அது செரி. நான் யாருக்கும் உபதேசம் செய்யமாட்டேன். நான் யாருக்க உபதேசமும் கேட்டதில்லை. நீ நம்ம தம்பி மாதிரி. அதனால சும்மா சொல்லுதேன். நீ யோசிச்சுப் பாரு. உள்ளதச் சொன்னா ஆம்பிளைக்கு ஒரு பெண்ணு திகயாது. கூடிப்போனா ஒரு வருஷம். பூலோக சுந்தரிண்ணு சொன்னா ரெண்டு வருஷம். செரி போட்டு... மூணு வருஷம். மூணு வருஷத்துக்காடே இந்தப் பாடு? அதுக்கும் பெறவு நீ வேற ஆளு பாக்கணுமே? அப்பம் கையில் நாலு பணம் இருந்தா நல்லதா பாக்கலாம். பொம்பிளைய கேசு வேற மாதிரி. தாக்கோல் மாத்தி மாத்தி செரியா தெறக்குத தாக்கோல கண்டுபிடிச்சா அதில நிண்ணு போடுவாளுக. அதுக்காக சாவாளுக. கொல்லு வாளுக. அப்பிடி ஒரு பெண்ணை கண்டுபிடிச்ச ஆம்பிளை பாக்கியம் செய்தவனாக்கும் கேட்டியா? ஒரு அடிமைப் பூதம் கிடைச்ச மாதிரித்தான் அது. கண்டம் புலையனைப் பாரு, பொற்றயில் ராசா வுல்லா அவன்? அது ஒரு யோகம். நாமளும் தாக்கோல தூக்கிட்டு அலையுதோம். வாய்க்கல்லை. இங்க பாரு, இனிமே சொல்ல ஒண்ணுமில்ல. அந்த குட்டிக்கு உனக்க மேல கிறுக்கு. உனக்க நட்சத் திரம் பூரட்டாதிதானே. திங்கள் கிழமை தெற்றினாலும் அது பல்லை யும் தூக்கிக்கிட்டு இங்க வாறது தெற்றாது. உனக்க பேருக்கு அர்ச் சனை, பூசை. திங்களாழ்ச்ச நொயம்புடே. இந்தமாதிரி கிட்டினா செலப்பம் நம்ம தாக்கோலுக்கு நம்ம வீட்டிலயே பூட்டு அமைஞ்சு போடும். பிறகு ஒண்ணும் கவலைப்படவேண்டாம். நீ டெல்ஹி பாதுஷா கணக்கா இருக்கலாம். இது எப்பிடியிருந்தாலும் புலைய ரெத்தம். அந்தமட்டுக்கும் ஒரு வெளிச்சமும் விசுவாசமும் இருக்கும். என்னடே முளிச்சுப் பாக்குதே? நான் சத்தியம் சொல்லுத ஆளு. கோயிலு பூசாரி. சத்தியமாக்கும் நம்ம வெட்டம் பாத்துக்க...”

நாள் குறித்த விஷயமே எனக்கு நாணம்மை சொல்லித்தான் தெரிந்தது. “நல்ல காரியம், அப்பிக்கு காரியம் அறிஞ்சுடாமா? என்னத்துக்கு அறியணும்? அது காரியங்க மொறே போல நடக்கும். அப்பி மிண்டாம இருக்கணும். இன்னி பொற்றயிலு ராஜா அப்பி தானே?” குரலைத்

தழைத்தாள் “அந்த புலையனை எறக்கி விட்டுப் பிடணும். வீட்டுக்கொரு ஆணாப் பிறந்தவனா அப்பி மதி; கேட்டுதா. ஒரு அளையில் ரெண்டு பாம்பு இருக்கப்பிடாது. ரெண்டு அளையில் ஒரு பாம்பு இருந்தா ஒண்ணுமில்ல. அஞ்ச ருவா இருந்தா எடுக்கணும் அப்பி. கஞ்சி காச்ச மணி அரி இல்ல பாத்துக்கிடுங்க...”

நாள் நெருங்க நெருங்க என் உடலில் ஒரு பதற்றம் ஏறியது. இரவில் தூக்கமே இல்லை. பம்பாய்க்குச் செல்ல திருவனந்த புரத்திலிருந்து எந்த ரயில் என்று விசாரித்து வைத்தேன். டிக்கெட் தொகை மற்றும் செலவுகளை விரிவாகப் பட்டியலிட்டேன். துணி களை ஒரு தகர டப்பாவில் அடைத்து உரப்புரையின்மீது கொண்டு ஒளித்து வைத்தேன். இரவெல்லாம் கனவும் நினைவுகளும் நிரம்பிய அரைத்தூக்கம். பகலில் காய்ச்சல் போலக் கண்களில் எரிச்சலும் உடல் நடுக்கமும். யாரைப் பார்த்தாலும் எரிச்சலும் கசப்பும். பெரும் பாலான நேரம் என் அறைக்குள் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு படிக்காமல் உட்கார்ந்திருப்பேன். அறை தாங்க முடியாமல் ஆகும் போது ஆற்றுக்குப் போய் தாழைப் புதர்களின் நிழலில் மணலில் துண்டு விரித்துப் படுப்பேன். கோர்வையாக எதையும் நினைக்க முடியாது. எங்கிருந்தோ ஒரு தன்னிரக்க சிந்தனை பிறந்து மளமளவென்று பெருகி மனம் கரைந்து கண்ணீராக வழியும். ஒருமுறை அக்கரைப் பெருமாள் கோயிலில் இருந்து உருளியில் நைவேத்யத்துடன் திரும்பிய போத்தி என்னருகே வந்து அமர்ந்தார்.

“என்னடே” என்றார்.

நான் எழுந்தேன்.

“கண்ணு கலங்கியிருக்கு? பனி உண்டுமா?”

“இல்லை. ராத்திரி நல்ல உறக்கமில்லை.”

“அது செரி” என்றார் போத்தி.

வெகுநேரம் ஒன்றும் பேசவில்லை. வழக்கமாக அவரிடமிருந்து சொல்மழை பொழியும். அவரது அமைதி எனக்கே கஷ்டமாக இருந்தது.

“செரி வாறன்டே. இனி மேலைக்காவில் ஒரு வழிபாடு உண்டு பாத்துக்க” என்று எழுந்தார். “மனச விட்டுப்பிடாதேடே கிரி. பிடிக்காத காரியத்தை செய்யனுமானா அது சில்லறை காரிய மில்லை. குமட்டும்பம் சாப்பிடச் சொல்லுயது மாதிரியாக்கும் அது. ஆனா ஆரும் ஒண்ணும் சொல்லமுடியாது பாத்துக்க. நினைச்சது நடக்கணும்னாக்க... கண்ணு தெறந்து பாத்தா பூலோகத்தில அம்பிடு பேரும் கையில் வந்து

விழுவதை நக்கி திங்குத சப்பாணி மாதிரித் தான் இருக்காவ. காக்கா கொத்தினதோ அழுகினதோ... கிட்டுயது அமிர்தம். அதாக்கும் நல்ல வழி. செரி வாறன்டே.”

ஆனால் போத்தி அப்போது சொன்னது, அவரில் ஒருபோதும் நான் பார்த்திராத அந்த சலிப்பும் சோர்வும், எனக்குப் பெரியதோர் மன நிறைவையும் உத்வேகத்தையும் அளித்தது. ஆற்றில் குளித்து விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

வீட்டில் யாருமில்லை. அப்பா எங்கோ ஜாதகம் பார்க்கப் போயிருந்தார். அம்மா சற்று முன்புதான் வெளியே போயிருக்க வேண்டும். அடுப்பில் கறி கொதித்த வாசனை எஞ்சியிருந்தது. கதவு மூடி கயிறால் கட்டப்பட்டிருந்தது. என் அறையில் நான் உடை மாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது வாசலில் நிழலாடியது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். மாமிதான். என் இதயம் பெரிதாக அறைய ஆரம்பித்தது.

“அம்மை இல்லியா?” என்றாள்.

“இல்ல.”

“ஒந்நு காணணம்.”

நான் தலையாட்டினேன்.

“அங்ஙோட்டு வருந்நில்லே...?”

“வரணும்.”

என் பார்வை அவள் பார்வையைச் சந்திப்பதை பலவிதமாகத் தவிர்த்து எதிர்பாராத இடத்தில் சந்தித்தது. அவள் பார்வை கூர்மையாக, அதுவரை நான் பார்த்திராத ஒரு எச்சரிக்கையுடன் இருந்தது.

“ரெண்டு செக் பவுன்ஸ் ஆயி வந்நிட்டுண்டு. மேஸ்திரி ஓராள் இந்நலே வந்து தந்நிட்டு போயி.”

“செரி” என்றேன்.

“கல்யாணம் குமாரகோவிலில் எழுப்பத்தில் மதி எந்நாணு தீருமானம்.”

தலையைத் திருப்பிப் பின்புறம் பார்த்தபிறகு “வலுதாயிட்டு நடத்தான் ஆளுமில்ல” என்றாள்.

நான் “சரி” என்றேன்.

உடம்பு வியர்த்துவிட்டது. நிற்கமுடியாமல் நாற்காலியைப் பற்றினேன். பிறகு நாற்காலிமீது அமர்ந்துகொண்டேன்.

“ஞான் வரட்டே?” என்றபடி அவள் திரும்பினாள். அவள் பார்வை விலகியபோதுதான் அவள் உடம்பை நான் கவனித்தேன். அதுவரை அவள் கண்கள் மட்டுமே என்னை முழுக்க ஆக்ரமித் திருந்தன.

வெளியே சென்றவள் சட்டென்று திரும்பி என்னை அணைத்து உதட்டில் அழுந்த முத்தமிட்டுவிட்டு பாம்புபோல வேகமாக வெளியே சென்றுவிட்டாள். நான் உறைந்து குளிர்ந்து அமர்ந்திருந் தேன்.

மாமா இறந்து வருடம் திகையாததனால் எளிமையான கல்யாணம். குமாரகோயிலில் கல்யாணம் வைப்பது ஆட்களைத் தவிர்க்கத்தான். கல்யாணத்துக்கு குடும்பத்துடன் வருவதும் இரண்டு வேளை வயிறு புடைக்கச் சாப்பிடுவதும் அன்று வழக்கம். பரிசு கொடுக்கும் வழக்கம் சொந்தக்காரர்களுக்கு இடையேகூடக் கிடையாது. சாப்பாட்டுக்காக மூன்று பஸ் ஏறி வர யாரும் தயாராக இல்லை. மொத்தமே முன்னுறுபேர்தான். அவர்களுக்கும் சாப்பிட்டு உட்காரவோ குமாரகோயில் மண்டபங்களில் இடமில்லை. சமையல்காரர்கள் குமாரகோயில் மடைப்பள்ளி உதவியாளர்கள். சகிக்கமுடியாத பிராமணச் சாப்பாடு. அரிசிப் பாயசம். வெறும் ஓலம் மட்டுமேயான நாதஸ்வரம். அய்யர் மட்டும் தான் சாப்பாடு நன்றாக இருக்கிறது என்று சொன்னார். ஒரு எல்.பி. ரிகார்ட் பிளேயரும் பத்து ரிகார்ட் பிளேட்டுகளும் பரிசாகக் கொண்டு வந்து தந்தார். “இந்த நாதசுரக்காரன் நையாண்டிமேளம் வாசிக்கிற ஆன்னு நினைக்கிறேன்” என்று மட்டும் சொன்னார்.

வந்தவர்களில் பாதிப் பேர் சாப்பாட்டைக் குறை சொன்னார்கள். ஏழெட்டுப்பேர் என்னிடமே வந்து “பட்டன்மாரு செத்தா சாவடியந்தரத்துக்கு தான் இந்தமாதிரி சோறு போடுவாவ... மறக்க ஒக்காதுடே கிரி” என்று சொல்லிப் போனார்கள்.

நாணம்மை பந்தியிலேயே பருப்புக்கறியைப் பார்த்து “என்னடே இது மக்கா? கிரகணி தீனம் பிடிச்ச பிள்ளைய அப்பியிடுத மாதிரில்லா இருக்கு?” என்றாள் என்று அம்மா நான்கு நாள் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

பெண்ணை நேராக என் வீட்டுக்கே கூட்டிவந்துவிட்டோம். அம்மா அதை கௌரவப் பிரச்சினையாக எடுத்துக்கொண்டாள். அன்று ஒரே புழுக்கம். மழைமேகம் கூடி மதியத்திற்குள் கலைந்து விட்டிருந்தது. எல்லோரும் கலைய பத்துமணி ஆகிவிட்டது.

புதிய பனம்பாயும் தலையணையும் கூஜாவில் தண்ணீருமாக அம்பிகா

அக்கா என் அறைக்குள் வந்தாள். அவற்றைத் தரையில் வைத்து விட்டு
“விரிக்கவாடே?” என்றாள்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. “பாத்து நடந்துக்க கேட்டியா?
பெண்ணடி சாபம் குளம் கோரிப்போடும்.”

“செரி... செரி... நீ போ. ஒண்ணும் உபதேசம் செய்ய வேண்டாம்.”

அக்கா மனம் சுண்டி “எனக்கு தோணினைத சொன்னேன். பட்டிக்குட்டி
மாதிரி எனக்கு பின்னால வந்த பயலாக்கும் நீ. இப்பம் வளந்து
போட்டே. இனி பெண்ணடியள கண்ணீரு குடிப்பிச்சாத் தானே
உனக்கெல்லாம் ஆணத்தம் வரும்? பெண்ணா பிறந்தா கண்ணீருதான்
கெதீண்ணு எழுதியிருக்கு...”

“நீ என்ன எளவு பேச்சு பேசுதே. நான் இப்பம் ஆரை கண்ணீருவிட
வச்சேன்?”

“இனிமே விட வய்க்காதே. அதச் சொன்னேன். நீ மணையில்
இருக்கும்பம் உனக்க முகத்தை பார்த்தேன். உன் மனசு எனக்கு
கண்ணாடி மாதிரியாக்கும். உனக்கு ஆச கூடுதலு. கேறி ஒண்ணும்
செய்ய தைரியமும் இல்ல. அந்தப் பெண்ணு பஞ்சபாவம். அதுக்கு
சந்தோஷத்தில இருக்கவும் நிக்கவும் முடியல்ல பாத்துக்கோ.”

“நான் என்ன செய்யணும் இங்கியே?”

“இந்த முகத்த அவள்ட்ட காட்டாத. பாவம் பிள்ள. பக்குவ மாட்டு பேசு.
வேற என்ன?”

“செரி.”

“நல்லா சொல்லுடே...”

“செரி செரி. போருமா?”

“நல்லா இருங்க. உனக்கு பிடிக்கல்லண்ணா வேண்டா முண்ணு
சொல்லியிருக்கணும். சொத்தும் வேணும் உனக்கு...”

“அக்கா” என்றேன்.

என் குரல் அவளைச் சற்றுத் தணியவைத்தது.

“பின்ன எதுக்குடே?”

“அம்மை சொன்னா...”

“அது செரி. அம்மைய மீற முடியாது இல்லியா? நீ எப்பமும்

அப்பிடித்தான். செரி, கெட்டியாச்சுல்லா. பிறவு கிடந்து திமிறாத.
இதுதான் உனக்கு வாச்சது.”

வேணி முகமெங்கும் போடப்பட்ட பவுடர் கரைந்து வழிய வாயைச்
சுற்றிய கோட்டில் பவுடர் வெண்ணிறமாகப் படிந்திருக்க சிரித்தபடியே
வந்தாள். அதுவரை நான் உருவாக்கியிருந்த எல்லா மெல்லிய
உணர்வுகளையும் இழந்து எரிச்சல் மட்டுமே எஞ்ச அவளிடம் “வா”
என்றேன்.

“பாலு குடிக்குதியளா?”

“வேண்டாம்.”

அவள் செம்பை வைத்துவிட்டு பாயை விரித்து தலையணையைப்
போட்டாள்.

“இரியுங்க.”

நான் பாயில் அமர்ந்ததுமே என்னருகே அமர்ந்துகொண்டாள்.
பட்டுப்புடவை அவள் உடலில் விசித்திரமாக விரைத்து நின்றது. எட்டி
லாந்தர் திரியை அணைத்தேன்.

“ஏன் அணைச்சிய? பேச வேண்டாமா?”

“தாழ்த்தினேன். அணைஞ்சு போச்சு.”

“கொளுத்தட்டா?”

“வேண்டாம். இப்பிடி இருக்கட்டும்.”

நான் அவளை அணைத்ததும் அவள் மிக அபத்தமாக, உணர்ச்சியே
இல்லாமல் “விடுங்க விடுங்க” என்றாள். கிளுகிளு வென்று சிரிக்க
ஆரம்பித்தாள்.

“என்னை பிடிச்சிருக்கா?”

“ஏன் இப்பிடி ஒரு கேள்வி?” என்றேன்.

“சொல்லுங்க. பிடிச்சிருக்கா?”

“பிடிச்சிருக்கு.”

“உள்ளதா?”

“சத்தியமாட்டு. போருமா?”

“ஏன்?”

“நீ என் கூட விளையாடி வளந்தவ.”

அவள் என் மீது சாய்ந்து தோளை அணைத்தாள். “பணத்துக் காக கெட்டினியண்ணு சொல்லுதாவ.”

“ஆரு?”

“எல்லாரும்.”

“நீ அதெல்லாம் கேட்டபாவம் நடிக்காதே, என்ன?”

“என்னை உள்ளதாட்டு பிடிச்சிருக்கா?”

“ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. நீ என் மாமன் மகளுல்லா.”

அவள் சட்டென்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு என்னை இறுகப் பிடித்து முத்தமிட்டாள். அவள் பற்கள் என் கன்னம் மீது பட்ட கணம் என் உடம்பு கூசியது. எச்சில் நாற்றம் வயிறைக் குமட்டச் செய்தது. உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பாக இருந்தாள். அது அவளை அசடாகவும், வெறிபிடித்த விலங்காகவும், குழந்தையாகவும், பைத்தியமாகவும் மாறிமாறி மாற்றியது. மிக வேகமாக அடித்துச் செல்லும் ஒரு சிறு மலை ஓடையில் அகப்பட்டவனாக உணர்ந்தேன்.

பின்பு அவள் என்மீது கவிழ்ந்து குரல் உடையப் புலம்பியபடி அழுதாள். “நான் உங்களுக்காகத்தான் ஜீவிச்சேன் தெரியுமா? சாவுட சாவுடண்ணு எம்பிடு தடவை... அவ அம்மையில்லை... பேயாக்கும். அவளுக்க... அவளுக்க இடுப்பில யட்சியாக்கும் குடியிருக்கது. கரிங்குரங்கு கரிங்குரங்குண்ணு என்னை...” என்னை இறுகப் பிடித்து உடல் அதிர “என்னை விட்டுப்போடுவியளா? என்னை விட்டுப்போடுவியளா?” என்று கேட்டாள்.

நான் அவளை அணைத்தபடி, மன அசைவே இல்லாமல் அந்த உணர்ச்சி வேகத்தை கவனித்தேன். நல்லவேளையாக இருட்டு. அவள் மெல்ல மெல்ல அடங்கி கேவலும் விசும்பலுமாகத் தூங்கிப் போனாள். வளையல்கள் அடர்ந்த ஒரு கை என்னை அணைத் திருந்தது. அதை மெல்ல எடுத்துப் போட்டுவிட்டு எழுந்து வெளியே வந்தேன்.

கீழ்வானில் நட்சத்திரங்கள் செறிந்திருந்தன. சுட்ட செம் மண்ணின் மணத்துடன் மென்மையான காற்று வீசியது. என் அறையை ஒட்டித்தான் வெளியே கோழிக்கூடு இருந்தது. உள்ளே கோழிகள் குறுகின. மேலே ஏறி அமர்ந்து வானத்தையே பார்த்தேன். கோழி எச்சத்தின் எரியும் வீச்சம். காற்று எதிர்த்து வீசியபோது அறையிலிருந்து ஊதுவத்தி வாசனை வந்தது. சந்தன ஊதுவத்தி. கடலுக்குள் எரிமலை

உடைந்து எழுந்து திரண்டு பெருகிக் கரையை ஒரேயடியில் நொறுக்கி
மூடும் அலைபோல அந்த சந்தனக் காட்டின் புகைமணம் நினைவில்
ஓங்கி அறைந்தது. சற்றுநேரம் நான் அங்கேயே சென்றுவிட்டேன்.
காலமும் மனமும் அசையாமல் நிற்க அந்தக் குடிலைப் பார்த்தபடி சந்தன
மரத்தடியில் நின்றிருந்தேன்.

விழித்துக்கொண்டபோது எங்காவது, உடலைக் கிழித்து வீசியபடி,
அலறியபடி, ஓடவேண்டும் போலிருந்தது. இறங்கி நிலை கொள்ளாமல்
சுற்றி வந்தேன். கையை கோழிக்கூட்டின் மீதுள்ள தகர டப்பாவில்
வைத்தபோது அந்த பாதிச்சுருட்டு அகப்பட்டது. என் அப்பாவின் தம்பி
ஒருவர் சுருட்டு பிடிப்பவர். ரகசியமாக ஒதுங்கியிருந்து திரும்பித்
திரும்பிப் பார்த்தபடி அவர் பிடிப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். என் உடல்
பரபரத்தது. அறைக்குள் சென்று தீப்பெட்டியை எடுத்து வந்து அதைப்
பற்றவைத்து வீச்சம் நிரம்பிய புகையை ஆழ இழுத்தேன். தொண்டை
எரிந்தது. மார்புக்குள் இதயமும் நுரையீரலும் வெந்து பொசுங்கி
துர்நாற்றம் வீசின. வெந்த சதைத் துணுக்குகளாக அவை வெளியே
சிதறிவிடும்போல இருமல் குமுறி வந்தது. ஆனால் அதை இழுக்க
இழுக்க என் மனம் தினவு நிரம்பிய ஓர் ஆறுதலை அடைந்தது. யார்
யாருக்கோ பதில் சொல்வது போல, ஆங்காரத்துடனும்
தன்னிரக்கத்துடனும் அதை இழுத்தேன். சுருட்டு முடிந்தபோது
என்னைச் சுற்றி அதன் கடும் நெடி மட்டும் மிஞ்சியிருந்தது.

அத்தியாயம். 14

ஏழாவது பிளாண்டிலிருந்து அச்சன்குடிக்குப் போகும் காட்டுப் பாதையில் நினைவிழந்து கிடந்த என்னைத் தடுப்பணையின் வாட்ச்மேன் பரமசிவானந்தப்பெருமாள் நாடார் கண்டு தன் சைக்கிள் மீது தூக்கிவைத்து உருட்டியே பதினாறு மைல் கொண்டு சென்று அய்யரின் 'ஓவிசீம்' பங்களாவில் சேர்த்தார். நாடாருக்கு என்னைத் தெரியாது. தோற்றத்தில் இருந்து வெளியூர் ஆள், நாயர் என்று ஊகித்து அவருக்குத் தெரிந்த இன்னொரு நாயரான சமையல்காரர் அச்சு நாயரிடம் கொண்டுவந்தார். அப்போது அய்யர் பங்களாவில் இருந்தார். நான் பாதிவழியிலேயே விழித்துக்கொண்டு விட்டேன். ஆனால் எனக்கு மொத்தமும் பெரிய கனவாக இருந்தது. என் காதில் மயில் அகவுவது போன்ற குரலில் அவளுடைய பாடலும் சந்தனப் புகையின் மணமும் எப்போதும் இருந்தன. நடுவே என் முதுகையும் காதையும் இரு மிருகங்கள் முகர்ந்து பார்த்துச் சென்றன. கடுமை யாகக் குளிர்ந்து உடம்பு துள்ளித் துள்ளி நடுங்கியது. இருட்டில் எழுந்து ஏதோ ஒரு திசையில் நடந்து தடுப்பணைப் பக்கமாக வந்தேன். தடுப்பணையில் தேங்கிய நீர் இருளில் இரும்புத்தகடு போல பளபளத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்தேன். அதன்மீது மயிலின் குரலில் அந்தப் பாடல் மெல்லிய அலைகளாகப் பரவிச் சென்றது. செம்மண் சாலையைப் பிடித்து நடந்து இருமுறை விழுந்து முன் னேறினேன். பளபளக்கும் கண்களின் ஒரு வரிசை என்னை மிதந்து தாண்டிச் சென்றது. சீராகப் பறக்கும் மின் மினிகள்போல வெறும் கண்கள். பிறகு என் உடல் குலுங்க நெற்றி எங்கோ மெத்தென்று மோத விழித்தபோது ஒரு குதிரைமீது சென்று கொண்டிருந்தேன். குதிரையின் பிடரியை ஒரு வலுவான கரம் பற்றியிருந்தது. குதிரை ஒருபக்கமாகச் சாய்ந்து சென்றது. மீண்டும் விழித்துக் கொண்டபோது நன்கு விடிந்திருந்தது. மலைப்பாதையில் ஒரு சைக்கிளின் பின்பக்கம் சுமைத்தட்டில் அமர்ந்து மெத்தையற்ற இருக்கை மீது மார்பை அழுத்தி நெற்றி முன்கம்பியில் படும்படி குப்புறப் படுத்திருந்தேன். சக்கரம் ஏதோ குழியில் விழ என் விதைகள் நசுங்கின. எழுந்தமர்ந்து வாயில் வழிந்த எச்சிலைத் துடைத்தபடி புரியாமல்

நாடாரைப் பார்த்தேன்.

“ஏமான் கிடக்கணும்” என்றார்.

நான் இறங்கப் போனேன்.

“ஏமான் நடந்துக்கிடாது. கிடக்கணும்” என்றார்.

மீண்டும் படுத்துக்கொண்டேன். மதியம் தாண்டியபிறகு விழித்துக்கொண்டு சிறிது தண்ணீர் குடித்தபிறகு சைக்கிளில் உட்கார்ந்து போக முடிந்தது. நாடார் ஏறி மிதித்து என்னைக் கொண்டு சென்றார்.

அய்யர் என்னைப் பார்த்ததும் பதறி ஓடிவந்தார். நான் சுயநினைவுடன் இருப்பதைக் கண்டதும் ஆறுதல் அடைந்து “என்ன ஆச்சுவே?” என்றார்.

“உங்களைப் பாக்கத்தான் வந்தேன். காட்டில வழி தவறிட்டேன்.”

“சரி சரி. உள்ளே வா” என்றார்.

“அச்சு, வென்னீர் இருக்கா?”

வென்னீர் இருந்தது. குளித்து அய்யர் தந்த வேட்டியை உடுத்தேன். அய்யர் சூடான காபியும் ஒரு பெரிய துண்டு ரொட்டியும் அதன்மீது வைத்த மாவுச் சர்க்கரையும் தந்தார். சாப்பிட்டு முடித்ததும் தெம்பு வந்தது.

“சரி. ஒரு நாலு மணி நேரம் தூங்கு. நான் மெயின் பிளான்ட் வரை போய் எட்டிப் பாத்துட்டு வாரேன்” என்றபடி அவர் கிளம்பினார்.

ஓவர்சீயர்ஸ் பங்களா ஒரு சிறு குன்றின்மீது அமர்ந்திருந்தது. அருமையான இடம். ஜன்னலுக்கு வெளியே தொலைதூரம் வரை விரிந்த மலைச்சரிவில் மாலை வெயில். இடதுபக்கம் ஒளியுடன் இன்னொரு பசிய மலை. வெள்ளைக்காரர்கள் கட்டிய எல்லா பங்களாக்களும் மிக அழகிய இடங்களில் அந்த இடத்தை மிகச் சிறப்பாகப் பார்க்கக்கூடிய கோணங்களில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பிறகு நிறையத் தடவை கண்டிருக்கிறேன். ஒரு வெள்ளையர் கால பங்களாவில் நான் நுழைவது அதுதான் முதல் தடவை. உயரமான மேல்தளம் தேக்குத் தடிகளினாலான கனத்த உத்தரங்கள்மீது வெண்குதைப் பரப்பாகப் பரந்திருந்தது. உத்தரங் களில் பலவிதமான இரும்பு வளையங்களும் கொக்கிகளும் இருந்தன. எங்கள் வீட்டின் வாசல்களைவிடப் பெரிய ஜன்னல்கள். அவற்றில் பித்தளைக் கம்பிகள். மூன்று மடிப்புகளாக மடங்கும் சன்னல் கதவுகள். வாசல்கள் மிக

உயரமாக இருக்க, கதவுகள் கீழே பித் தளைச் சக்கரங்கள்மீது நின்றன. தரையில் பெரிய சிவந்த தரையோடு பாவப்பட்டிருந்தது.

பங்களா என்றாலும் அதில் அதிக அறைகள் இல்லை. அய்யரின் படுக்கையறை ஒன்று, ஒரு பெரிய ஹால். ஒரு சிறிய பாதுகாப்பறை, அவ்வளவுதான். சமையலறை தனியான ஓட்டுக் கட்டிடம். அங்கிருந்து பங்களாவுக்கு வர ஓட்டுக்கூரையிடப்பட்ட நடைபாதை. சமையலறை விசாலமான கூடமும், வேலையாட்கள் தங்க பெரிய அறைகள் இரண்டும், சரக்கு அறை ஒன்றும் கொண்ட தனியான கட்டிடம். அதையே ஒரு பங்களா என்று சொல்லி விடலாம். வலது பக்கம் கல் பாவப்பட்ட பெரிய முற்றமும் ஓடு வேய்ந்த அகலமான கொட்டகையும். பங்களாவின் முகப்பில் அகலமான வராண்டா. அதில் கனத்த தேக்குமர நாற்காலிகளும் அகலமான ஈட்டிமர மேஜையும் போடப்பட்டிருந்தன. வராண் டாவின் கைச்சுவர்கள்மீது பாலீஷ் செய்யப்பட்ட கருங்கற்கள் பதிக்கப்பட்டு உட்கார வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்கிருந்து பார்த்தால் நேர் எதிரில் இறங்கிச் சென்ற மலைச்சரிவு ஒரு காட்டு ஓடையில் சென்று மடங்கி மேலெழுந்து பசுமை மண்டிய குன்றாக மாறியது.

குன்றின் அடர்ந்த மரங்கள் வராண்டாவுக்கு நேராக, எட்டினால் தொட்டுவிடும் தூரம் போலத் தோற்றம் தந்தன. பங்களாவின் இடதுபக்கம் அகலம் குறைந்த இன்னொரு வராண்டா. அதை பால்கனி என்றே கூறலாம். அதற்குக் கீழே பாறை செங்குத்தாக இறங்கியது. ஆழத்தில் கரிய பாறைகளில் நுரை கொப்பளித்துச் சென்றது அந்த ஓடை. அதற்கு அப்பால் பார்வையைக் கண் களிலிருந்து தெறித்துப் பறக்கச் செய்யுமளவுக்கு விரிந்த மலைச்சரிவு. பால்கனியில் நின்றபடி அங்கிருந்து கைகளை விரித்துப் பாய்ந்தால் பட்டம்போலப் பறந்து பறந்து சுழன்று மலைச்சரிவில் இறங்கி விடலாம் என்று கற்பனை செய்தேன். தொலைதூரத்தில் பச்சைநிறம் மங்கி, வானுடன் கரைந்து, இளநீல நிழல் உருவங்களாக மாறிய மலைக்குவைகள். பார்க்கப் பார்க்க அவற்றின் ஆழந்த மௌனம் மனதை நிரப்புவதை உணர முடிந்தது.

அச்சு நாயர் வாயில் எப்போதும் புகையிலை அதக்கி ஒரு சொல்கூடப் பேசாதவராக இருந்தார். எனக்கு டீ போட்டுத் தந்தார். குளிர்ந்த காற்றை ஏற்றபடி பால்கனியில் பழைய சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து டீயைச் சாப்பிட்டேன். மலைகள்மீது ஒளி மங்கியது. பசுமை கனம் பெற்று பிறகு இருண்டது. மலைச்சரிவு இருளின் பரப்பாக மாறிய பிறகும் மலைகளில் ஒளி இருந்தது. இருள்வதை நான் பார்க்க வில்லை. தூங்கிவிட்டேன். பேச்சொலி கேட்டுதான் விழித்துக் கொண்டேன். என்னருகே புகை

எழும் இரும்புக் கலயம். அதில் சிவந்த கங்கு. உள்ளே பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு சீறி எரிந்தது. சன்னல் வழியாக அதன் ஒளி பெரிய சட்டங்கள்போலப் பனியில் துருத்தி நின்றது. எழுந்து ஹாலுக்குள் வந்தேன். அய்யர் தன் அறையிலிருந்து சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு மார்பைக் கையால் தேய்த்தபடி வெளி வந்தார். முடியே இல்லாத வெளிறித் தொய்ந்த மார்பு. செல்லத் தொப்பை. ஒரு கம்பளி சால்வையை டீபாய் மீதிருந்து எடுத்துப் போர்த்தும்போது என்னைக் கவனித்தார்.

“என்ன சார் ரோமியோ, தூங்கினீரா?” என்றார்.

நான் புன்னகைத்தேன்.

“காபி சாபிடறேரா?”

“இப்பதான் டீ சாப்பிட்டேன்...”

“டீயா, வோய் அது வெஷம்யா. காபி சாப்பிடும். உம்மை கொஞ்சம் சென்சிடீவ்னு நெனைச்சேன்... வாரும்” என்றபடி தெற்கு பால்கனிக்குப் போனார்.

சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி “இங்க உக்காந்திருக்கிறது இருக்கே, ஒரு கோயில் கர்ப்பகிருகத்து முன்னாடி உக்காந்திருக்கிற மாதிரி... இங்கே உக்காந்து உதயம் பாக்கணும் நீ... கவிதையா எழுதித் தள்ளிடுவே.”

“அஸ்தமனம் பாத்தேன்.”

“எப்பிடி இருந்தது?”

“திருநடைவாசல் சாத்தற மாதிரி.”

“அடாடா... கவிஞன்யா நீ. கவிதை எழுதுவேதானே? எங்கிட்டயே விடாதே”.

நான் வெட்கி “சும்மா எழுதிப் பாப்பேன்” என்றேன்.

“அப்பிடி வா வழிக்கு. நான் சொன்னேன்ல. உன்னைப் பார்த்தப்பவே கண்டுபிடிச்சிட்டேன்ல?” என்று மகிழ்ந்தார். “சரி, அவளைப் பாத்தியா? வழிபாடு முடிஞ்சதா?”

நான் படபடப்பை மறைத்தபடி “யாரை?” என்றேன்.

“உதட்டை அப்பிடி மூடிக்காதே. படபடப்பை மறைக்கறது ஊருக்கே தெரிஞ்சுடும். அவதான் மலையன் மகள். அடாடா... ஒரு நாவலுக்கு தலைப்பு வைக்கலாம் - மலையன் மகள்!”

“நான் உங்களைப் பாக்கத்தான் வந்தேன்.”

“த பாரு கண்ணா, குட்டப்பன் அந்த மலையப் பெண் பத்தி சொன்னப்ப உன் கண்ணில தீக்குச்சி பத்திக்கிறதப் பாத்தேன். ஏழாம் பிளான்ட் வேற திசை. இது வேற திசை. இங்க வர காட்டுக்குள்ள நுழைய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நேரா ரோடு இருக்கு. எப்பிடி? ஆளைப் பாத்தியா?”

நான் தலைகுனிந்து “பாத்தேன்” என்றேன்.

“பேசினியா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“அவ என்னை பார்க்கலை.”

“ஏன்?”

“நான் ஒதுங்கி நின்னேன்.”

“அப்புறம்?”

“ரொம்ப நேரம் நின்னேன்...”

“அடப்பாவி! ராத்ரியிலுமா?”

“ஆமா.”

“அடாடா... இது காதல்யா. இதுதான் குறிஞ்சித் திணை. அடாடா. ஆனா எதாவது யானை கரடி வந்திடுத்துன்னா? வந்தாப் போச்சு மசிரு, என்ன? வாழறதில் என்னய்யா இருக்கு? சாகிறதிலதான் காதல். ரோமியோ வந்து பால்கனி கீழே நிப்பான் பாரு ஜூலியட்டுக்காக... உனக்கு நாளும் பொழுதும் ஒண்ணும் தெரியலையாக்கும்?”

நான் புன்னகையுடன் “கனவு மாதிரி இருந்தது” என்றேன்.

“இப்ப?”

“இப்பவும் அப்படித்தான்.”

“ஒண்ணும் புதிய விஷயமே இல்லை. எல்லாம் நம்ப பாட்டி தாத்தாமார் வேண்டியது எழுதி வச்சாச்சு தெரியுமோ?” காலையும் பகலும் கையறு மாலையும் ஊர் துஞ்சு யாமமும் விடியலும் என்றுஇப் பொழுதுஇடை தெரியின் பொய்யே காமம். அள்ளூர் நன்முல்லை பாட்டு. எப்ப உனக்கு இது பகல், இது ராத்ரி, இது சாயங்காலம் அப்டின்னு பிரிச்சுப் பாக்க முடியுமோ அப்ப அது காதலே இல்லைன்னுட்டா. கொள்ளுப்பாட்டி

அனுபவிச்ச வாழ்ந் திருக்கா. அப்படி வாழச் சொல்லித்தான் பிரம்மன் மனுஷனை பூமிக்கு அனுப்பியிருக்கான். இங்க நாம் என்ன பண்ணோம்? பருப்புக் குழம்பு ஜென்மங்களை எதிர்ஜாமீன் நகையெல்லாம் பேரம் பேசி கட்டிண்டு, பருப்புக் குழம்பு வாசனையோட முத்தம் குடுத்திண்டு, தூத்தெறி... முந்தா நாளைக்கு உன்னைப் பாத்திட்டு வந்தேனா, காடெல்லாம் சங்கப் பாட்டா மாறிடிச்சய்யா. ஒரு மரத்தப் பாத்தா ஒரு பாட்டு மாதிரி. ஒரு பூவப் பாத்தா ஒரு உவமை மாதிரி. என்ன மாதிரி எழுதியிருக்கான்யா. ஜீப்ல பாத்திட்டே வந்தேன். ஒரு வரி அப்படியே தூக்கிவாரிப்போட வச்சிட்டது. ‘உரற்கால் யானை’ங்கிறான். யானை நடக்கிறத கீழ இருந்து பாத்திருக்கியா? அது பாதமே இல்லை. அடிமரம் மாதிரி. உரல் மாதிரி. பாவி எந்தெந்தக் கோணத்தில் பாத்திருக்கான் பாரு... என்னைப் பேச விட்டா ராத்ரி பூரா புல்லரிச்சிருவேன். அத விடு. உன் ‘அணங்கு’ எப்பிடி இருக்கா? அவனைப் பத்தி நான் பேசலா மில்லையோ?”

நான் சிரித்து விட்டேன். “பரவாயில்லை சார்.”

“அப்பாடி சிரிக்கிறே. நான் வெறி ஏறிடிச்சின்னு நினைச்சேன். அதிமதுரம் தின்ன யானை மாதிரி காதல்லு ஒரு பாட்டில சொல்றான். என்ன ஏது ஒண்ணும் தெரியாது கண்மண் இல்லாம ஒரு இனிப்பு, அம்பிடுதான். எனக்கே இந்தப் பெண்ணைப் பாத்து கொஞ்சம் கிறுகிறுத்துப் போச்சுன்னா பாத்துக்க. ‘நீர் ஓரன்ன சாயல்’ அப்டங் கறானே கவிஞன் அதுமாதிரி. தலைமுடி, மழைவெள்ளம் வடிஞ்ச பிறகு ஓடையில் கறுப்பா ஒரு மணல் தீத்தல் இருக்குமே அது மாதிரிங்கிறான். அவளட்ட ஒரு தெய்வத்தன்மை இருக்கு. சிற்பம் மாதிரி. மூக்கு கண்ணெல்லாம் அப்படியே செதுக்கி வச்சது மாதிரி. பரணர் சொல்றாரே ‘கருங்கண் தெய்வம் குடவரை எழுதிய நல்லியல் பாவை’, அப்டி. கருங்கண் தெய்வம். நீ விழுந்ததில் ஆச்சரியமே இல்லை.”

நான் அய்யரைச் சீண்ட விரும்பினேன். “நீங்க எந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தாலும் மயங்கிடுவீங்க அப்டன்னாங்க.”

“கரெக்ட். எந்தப் பெண்ணிலயும் அழகு இருக்கு. அணங்கு அம்சம் இல்லாத பெண்ணே இல்லை. எங்க எதில இருக்குங்கிறது தான் பிரச்சினை. கண்ணா, இதோ பார், எனக்கு மஞ்சள் பூசாத, நகை போடாத, பட்டுப் புடவை கட்டாத, தளுக்கி குலுக்காத எல்லா பெண் மேலயும் காதல்தான். அதிலயும் ஐ ஜஸ்ட் ஹேட் த யெல்லோ கலர்ட் பிச்சஸ்.”

நான் அவரைப் பற்றி குட்டப்பன் சொன்னதை நினைவுகூர்ந்து

புன்னகைத்தேன்.

“நீ இப்ப ஏன் சிரிக்கிறேன்னு எனக்குத் தெரியாம இல்லை. சும்மா தடவித்தான் பார்ப்பேன், மிஷின் வேலை செய்யாது, இல்லியா? குட்டப்பன் சொல்லியிருப்பான். கண்ணா, ஆரம்பத்தில் நானும் ருசியெல்லாம் பாத்திருக்கேன். அதெல்லாம் குட்டப்பன் மாதிரி ஆளுங்களுக்குத்தான் சரிவரும். அவன் காடுமேடு ஏறி அலையுறவன். சிறுத்தை மாதிரி. நம்ப உடல் வெள்ளாட்டு உடல். தாக்குப் பிடிக்காது. அது மட்டுமில்லை. நான் உமனைசர் இல்லை யூ நோ. நான் ரசிகன். உமனைசர் பெண்களை அறியறதேயில்லை. அவனுக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் ஒரே விஷயம்தான். அவன் பொலி காளை மாதிரி. அதுக்கு மேல ஒண்ணும் இல்லை. ஐ லவ் விமன். இப்ப சினேகம்மை இருக்கா, அவளோட பின்கழுத்து இருக்கே அது தனி அழகு. இனிமே கவனிச்சுப் பாரு. அழகா சுருள் சுருளா முடி. அதை தொட்டுப் பார்த்தா போரும் கிரேட் எக்ஸ்பீரியன்ஸ். அதுக்காக அவளை படுக்க வைக்கணும்னு இல்லை. யூ நோ, ஐ யாம் நாட் எ உமனைசர். இந்தக் காட்டில நீ ரசிகனா இருந்தாதான் நிம் மதியா சந்தோஷமா இருக்க முடியும். இத்தனை வருஷத்தில் நான் கண்டுபிடிச்ச சித்தாந்தம் இதுதான். இங்க எப்பிடியும் ஆயிரம் வகை பழங்கள் இருக்கு. அதுமாதிரி காய்கள் கெழங்குகள். அவ்ளோத்தயும் தின்னு பாக்கணுமானா யானையா மாறணும். யானையா மாறினாக்கூட நாம திங்காத காய்தான் ஜாஸ்தியா இருக்கும். பத்து பழம் தின்னா மனசு அடங்கும்கிறியா? திங்காத பழத்துக்காக ஏங்கி ஏங்கி திங்கிற பழம் ருசியே தெரியாமப் போயிடும். அதான் மனுஷனோட மனசு. இதில மட்டும் இல்ல. திங்கிறது, சுத்தறது எல்லாத்திலயும் கணக்கு வச்சிருக்கேன். தெளிவாச் சொல்றேனே. இது என்னோட பொன்மொழி. நான் போய்ட்டா என் நினைவுக் கல்லில பொறிச்ச வைக்க இப்பவே அனுமதி தந்துடறேன். ‘படுக்க வைக்கிறவனுக்கு பத்து பொண்ணு. பாத்து ரசிக்கிறவனுக்கு பத்தாயிரம் பொண்ணு’ எப்பிடி?”

“பிரமாதமா இருக்கு.”

“பாட்டு கேப்பமா? பிரமாதமான கலெக்ஷன் வச்சிருக்கேன். பாட்டு கேட்டா அதில ஒரு விஷயம் இருக்கு. தேவடியா மகன் எப்பிடிரா பாடிப்புட்டான் அப்பின்னு சொல்லி மாஞ்சு போறதுக்கு கூட இன்னொருத்தர் வேணும். அதச் சொல்லாட்டா மனசு முட்டி வலிக்கும். இவன் இருக்கானே நாயர், வாயில வெத்தல போட்டா காதும் அடச்சிடும். வாயில வெத்தல இல்லாட்டி தூங்கிடுவான்.”

அய்யர் எழுந்து போய் ரிகார்ட் பிளேயரை எடுத்து வந்து மோடாவில் வைத்தார். மெல்ல வில்லை முறுக்கி சுருதி சேர்த்து விட்டு, ரிக்கார்டை எடுத்து ஊதி பதமாக வைத்து, முள்ளை எடுத்து விட்டார்.

“முதல் அஞ்சு நிமிஷம் டிராம் ஓடற சவுண்டு கேக்கும். உன் ஆளைப் பாத்தது முதல் மனசில் ஒரே பாட்டுதான்யா ஓடுது. வேற பாட்டு கேக்கலே. மனமில்லை. திரும்பத்திரும்ப. நூறு வாட்டி கேட் டாச்சு...”

பிளேயர் ‘ஹிமகிரி தனயே ஹேமலதே அம்ப ஈஸ்வரி ஸ்ரீலலிதே’ என்று பாடியது. சற்று மங்கிய குரல். உணர்ச்சி வேகத்தில் கம்மியது போல. கொஞ்சுவது போலவும் மன்றாடுவது போலவும். பிறகு மௌன ரீங்காரம்.

“மறுபடி போடவா?” என்று கேட்டுவிட்டு மீண்டும் போட்டார். ‘ஹிமகிரி தனயே ஹேமலதே...’

“பொண்ணு பொறக்கலை. பொறந்தா ஹேமாதான் பேரு. பேத்தி பொறந்தாலும் ஹேமாதான். அருமையான பேரு. நான் இந்தப் பாட்டை தமிழுக்கு மாத்தினேன். ‘பனிமலை மகளே மலர்க் கொடியே...’ எப்படி?”

“நல்லாதான் இருக்கு. ஆனா அந்த பாட்டில ஹ சவுண்ட் வாரதினால கொஞ்சற மாதிரி, ரகசியம் மாதிரி ஒரு தன்மை வருது. ஹேமலதே அப்டின்னு கூப்பிடறப்ப...”

“சபாஷ்டா கண்ணா. அதைத்தான் நானும் நினைச் சிட்டிருக்கேன். இத பாரு, நீ ஒரு ஆறு மாசம் பாட்டு கேள். அப்பிடியே ஏறிடும். ஆனை அதிமதுரம் தின்னது மாதிரித்தான். உனக்கு அதுக்கான நரம்பு இருக்கு.”

மீண்டும் ‘ஹிமகிரி தனயே...’

“இது யார் பாடினது?”

“ஜி. என். பாலசுப்ரமணியம். இளநீர் மாதிரி குரல் இல்லை?”

“ஆமாம்.”

நான் அந்த மயில் குரலை நினைவுகூர்ந்து அதைப் பற்றிக் கூறினேன்.

“வரியைச் சொல்லு பாக்கலாம்” என்றார். சொன்னேன்.

“ஆச்சரியம்தான். இது கண்டிப்பா ஆதிவாசிப் பாட்டு இல்லை. பாண்டியன் கேரள மன்னன்லாம் அதில வர சான்ஸே இல்லை. அந்தப் பாட்டை கேக்கணுமே. அவளை இங்க வரவழைச்சா என்ன? பயப்படாதே. தடவமாட்டேன். பாக்கணு மானாக்கூட உங்கிட்ட

கேட்டுட்டுதான். நாடாருக்கு தெரிஞ் சிருக்கும். சொல்லியனுப்பறேன்.”

அத்தியாயம். 15

காலையில் நான் கிளம்பும்போது அய்யர் “எப்பிடிப் போவே?” என்றார்.

“நடந்துதான். காட்டைப் பாத்தாபலயும் ஆச்சு.”

“காடு உன்னைப் பாக்கறாபல ஆயிடப்படாது பார்” என்றார். என் தோளில் கைவைத்து “வா” என்று கூட்டிச் சென்றார். வலப் பக்கத்து ஓட்டுக்கூரைக் கொட்டகையில் பெரியதோர் பரண் இருந்தது. நாடாரிடம் சொல்லி அதிலிருந்து ஒரு சைக்கிளை எடுத்துப் போட்டார். அது பச்சைக் களிம்பேறிப் பாசி படர்ந்து ஒடிந்து மடங்கி குப்பை மாதிரி இருந்தது.

“ஒடிஞ்சு போச்சு” என்றேன்.

“இது நாப்பத்தொண்ணு மாடல். ஜெர்மன்காரன் பாரகூட்ல குதிக்கிறவங்களுக்காக ரெடி பண்ணினது. மொத்தமே நாலு கிலோ எடைதான். சுத்தமான அலுமினியம். சக்கரங்களை நடுவிலயும் மடிச்சு சூட்கேஸ் மாதிரி தூக்கிக்கிடலாம்” என்றபடி அதை விரித்தார்.

“குழந்தைங்க வண்டி மாதிரி இருக்கு” என்றேன்.

மிகச் சிறிய சக்கரங்கள். ஸ்போக்ஸ் கம்பிகளுக்குப் பதில் அலுமினியப் பட்டைகள். டயர்கள் நன்கு அகலமாக இருந்தன.

“இது அட்ஜஸ்டபிள். உயரம்லாம் இஷ்டத்துக்கு மாத்திக்கலாம்” என்றபடி அவர் அதை மெதுவாக சைக்கிள் வடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார்.

“நான் இங்க வாரப்ப இந்த மலைகளிலேயே மொத்தம் மூணு ஜீப்புதான் இருந்தது. அதுவும் கரியெல்லாம் போட்டு கடஞ்சு கடஞ்சு ஓட்டணும். எப்ப பார் குளிர் ஜ்வரம் மாதிரி நடுங்கிண்டே இருக்கும். அப்ப எனக்கு இதுதான் வாகனம். காட்டில இஷ்டப்படி சுத்தியி ருக்கேன். சட்டுனு ஓடையோ பாதையோ வந்தா தூக்கிட்டு நடந்து டலாம். அந்தக் காலத்தில நாப்பது ரூபா. காரே நாநூறு ரூபாதான் அப்ப. நீ இத வச்சுக்க...”

“அய்யோ எனக்கா?”

“சும்மா வச்சுக்க. காதல் வாகனம்ல! போறச்ச திரும்பத் தந்துட்டு போ.”

நான் அதை மிதித்தபோது நினைத்ததைவிட இலகுவாக முன்னால் பாய்ந்தது. இலகுவாக வளைந்தது. கால்களைப் பரப்பி ஊன்றி நின்றால் சைக்கிளையே தொடைகளில் இடுக்கிக்கொண்டு விடலாம்.

“ரொம்ப வசதி சார்” என்றேன்.

நாடார் பரணிலிருந்து ஒரு வெண்கலப் பொருளை எடுத்து “சார், இங்க ஒரு வெங்கலம்” என்றார்.

“மேல போடு. அது சாரட் வண்டியோட சக்கரத்தில் இருந்த அச்ச” என்றார்.

“வெண்கலத்திலயா?”

“ஆமா. அதுக்கு உராய்வு குறைவு பாத்தியா. நான் வாரப்பகூட இங்க இருந்தது வண்டி. எங்க இ.ஓ. எடுத்திட்டு போய் தலைமை ஆபீஸ்ல வைக்கிறேன்னார். இப்ப அவரோட சின்னவீட்டு முன்னாடி நிப்பாட்டியிருக்கார். அவ அம்மாவுக்கு அந்த காலத்லே கொட்டாரம் கூட்டி துடைக்கிற வேலை. இப்ப அவ நாங்க ராஜ ரத்தம்கிறதுக்கு இதை ஆதாரமா காட்டறான்னு கேள்வி.”

“அது யாரோட சாரட்?”

“இந்தப் பங்களாவை கட்டிவன் கேணல் லாரன்ஸ் நார்ஃபாக்கு ஒருத்தன். அவனுக்கு இந்த மலை மேலயும் மலை சாதிப் பெண் மேலயும் மோகம். கத்திரி போடாம கூட்டிட்டு வாங்கிறது கங்காணிகளுக்கு ஒரு ஸ்டேன்டிங் ஆர்டர் மாதிரி. அவன் தான் இங்க பிளான்டேஷன் போட ஆரமிச்சவன். லவ்லி ஸ்காட்டு ஒரு எஸ்டேட், இப்ப அதுக்கு தெக்கன்கூர் பிளான்டேஷன்ஸ்னு பேரு. அதில்தான் அவன் வாதாமரம், சீமைப்பலா எல்லாம் அறிமுகம் செஞ்சான். சீமைப்பலா மேல அவனுக்கு அப்பிடி ஒரு மோகம். பிரெட் வெஜ் அட்டென்சு வேகவச்சு வேகவச்சு சாப்பிடு வான். இங்க அவன்கிட்ட வேல பாத்த பல சமையக்காரங்க உண்டு. எஞ்சினியர்ஸ் கேண்டின்ல கிழவன் ஒருத்தன் இருந்தான்; டேம் சைட்ல. துரைக்கு சமைச்சமாதிரி சீமைப்பலாக் காயை தோலைச் செதுக்கிட்டு உள்ள மாட்டிறைச்சி வச்சு வேகவச்சு குடுப்பான். எங்க இ.ஓ. விரும்பிச் சாப்பிடுவார். அது செமை வாயு பதார்த்தம். ராத்திரி பூரா டமால் டுமீல்னு வெடிச்சுண்டே இருப்பார். எப்பிடிரா துரை இதை தாங்கிட்டாம்பார். அவன் எங்க தாங்கறது, மத்தவாள்ளா தாங்கணும்.

ஆனா துரை இங்க இருந்தப்ப துப்பாக்கியே தூக்கலை. பயலாஜிகல் கன்தான். பீரங்கின்னு சொல்லணும். துரை எப்பிடியும் இருநாறு கிலோ இருப்பான்கிறாங்க. அதனால என்ன? பொண் களுக்கு வேலை ஜாஸ்தி. அவன் யாரைப் பாத்தாலும் ‘ஹௌ டீ யூ டீ?’ அப்பிடிம்பான். அதுக்கு இங்க வேற பல அர்த்தம்.”

நான் அந்த சைக்கிளில் ஏறி காற்றில் சீறியும் மிதந்தும் செல்ல ஆரம்பித்தேன். அன்று வரும்போதே அது என் சிறகுகள்போல ஆகி விட்டது. சரிந்த சாலையில் வரும்போது கீழே மலைச்சரிவு ஜிவ்வென்று மடிந்தும் விரிந்தும் அசைவது ஒரு கனவு போலிருந்தது. அந்த சைக்கிள் வந்தபிறகு என் மனச்சித்திரங்கள்கூட மாறிவிட்டன. சுழன்று விலகும் மலைகள், கடலலை போல எழும் நில வளை வுகள், விரிந்து பரந்து செல்லும் வெளிகள் என்று காட்டு பிம்பங்கள் எல்லாம் அசைவு நிரம்பியவை ஆயின.

நான் எஞ்சினியருக்கு நண்பர் ஆனமை பற்றி ரெசாலத்துக்குத் திருப்தி. எஞ்சினியர் ரிப்போர்ட்டுகளை அனுப்பினாரா இல்லையா என்று நான் அவ்வப்போது விசாரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று உபதேசம் செய்தார். அன்று பகல் முழுக்க நான் காட்டுச் சாலைகளில் சைக்கிளில் அலைந்தேன். அதன் டயர் காற்று இல்லாதது. ஆகவே பங்சர் ஆகாது. ஆனால் சீட் நன்றாக பின்பக்கம் இடிக்கும். பெரும் பாலான நேரம் நான் காற்றில்தான் உட்கார்ந்திருப்பேன். சற்றுப் பழகிய பிறகு சைக்கிள் பாறைகளில் ஏறியது. கொஞ்சம் பழக்கினால் மரம்கூட ஏறும் என்று பட்டது.

அவளை மறுமுறை பார்ப்பது தற்செயலாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினேன். மேலும் அய்யரைப் பார்த்துத் திரும்பிய போது, அவருடைய கிண்டலுக்குப் பிறகு, அங்கு போனதும் அப்படி நின்றதும் எல்லாம் மிக அபத்தமாகத் தோன்ற ஆரம்பித்தன. ஆனால் எல்லாம் ஒரு நாளைக்குத்தான்.

மூன்றாம் நாள் விடியற்காலையிலேயே விழிப்பு வந்து உடம்பு துடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. குளிரில் எழுந்து சட்டை போட்டு சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினேன். சைக்கிளில் விளக் கெல்லாம் கிடையாது. இருளில் அதில் செல்வது அபாயம். ஆனால் நான் செம்மண் சேறு படிந்த சாலையில் உடலில் ஆவி பறக்க மிதித்து ஏறினேன். அய்யர் பங்களாவை விடிய ஆரம்பிக்கும் முன்பே தாண்டி இடதுபக்கம் இறங்கி சிறு மண்சாலையில் சரிவில் பாய்ந்து சென்று இளவெயில் பிரிந்து கிளை விரித்துக் கிடந்த சிறுகாடு வழியாகப் போய் ஏழாம் பிளாண்ட்டை

அடைந்தேன்.

அணைக்குள் நீல நீர் சிற்றலை தளும்பக் குளிர்ந்து கிடந்தது. நீராவியை ஊடுருவியபடி மீன்கொத்திகள் பறந்தன. பண்டை அதன் தடுப்புச் சுவர்மீது நடந்து தாண்டி ஊடு வழியில் போய் சந்தனக் காட்டை அடைந்தேன். காடு அப்போதுதான் மெல்ல விடிய ஆரம் பித்திருந்தது. காடுகளில் வழக்கமாகக் காலையில் கேட்கும் பள்ளிக் கூட ரகளை இல்லாமல் அமைதியாக இருந்தது. மரங்களின் இலை வெளி. காற்று செல்லும் இரைச்சல் மட்டும் அவ்வப்போது கேட்டது. அந்தச் சந்தன மரத்தின் அடியில் சைக்கிளை ஒரு குட்டைப் புதருக்குள் போட்டுவிட்டு மறைந்து நின்றேன். உடம்பெங்கும் உற்சாகம் பரவித் ததும்பியது. ஆனால் குடல்கள் அதிரும்படி பசி. குடலில் புகை எழுந்தது. உள்ளே யாரோ பேசும் ஒலி. சிறிதுநேரம் கழித்து மலையன் மட்டும் இறங்கி வந்தார். நூலேணியைப் பிடிக்காமல் அவர் இறங்கியது ஆச்சரியமாக இருந்தது. திருவட்டார் கோயில் முகப்பில் ஏழடி உயரத்தில் நிற்கும் பிச்சாடனர் சிற்பம் போலிருந்தார். இறுகிய ஒடுங்கிய இடுப்பு. விரிந்த கரிய மார்பு. கழுத்தில் பலவிதமான மாலைகள். அடர்ந்த கரிய தலைமுடி பெரிய கொண்டையாக. இரு கொத்துகளாகப் பிரிந்து மார்பில் விழுந்த தாடியிலும் சுருட்டி முறுக்கி விடப்பட்ட மீசையிலும் ஒரு நரைகூட இல்லை. கண்கள் மட்டும் சிவப்பாக, கீழ்ச்சதை சிறிது தொய்ந்தவை யாகத் தெரிந்தன. கீழே இறங்கிய பிறகு குடிவை நோக்கித் திரும்பி ஏதோ உரக்கச் சொன்னார். உள்ளே பதில் கேட்டது. அது மலையாளம் போன்ற தமிழ். அல்லது தமிழ் போன்ற மலையாளம். அல்லது இரண்டும் கலந்தது. தோளில் ஒரு ஓலைக்கூடையை மாட்டி யிருந்தார். கைகளில் பித்தளை வளையங்கள். இடுப்பில் புலித் தோலை முறுக்கி உடுத்த கச்சை.

அவர் எதிர்த்திசையில் சென்று மறைந்தபிறகு நான் குடில் வாசலையே பார்த்தேன். குருவி உள்ளே இருக்கும் கூடு. உயிர் இருக்கும் உடல். எக்கணமும் அங்கு அவள் பாடல் எழலாம். சில கணங்களுக்குள் அங்கு ஒலி எழாமல் இருந்தது என்னைப் பதற்றம் கொள்ளச் செய்தது. கையில் அந்த நீர் மொள்ளும் ஓலைக் கூடையுடன் இறங்கி அவள் எதிர்த்திசையில் சென்றாள். அவள் திரும்பி வருவதை எதிர்பார்த்து, அவள் போகும்போது உடல்பட்டு அசைந்த புதரையே பார்த்தபடி வெகுநேரம் காத்திருந்தேன். பின்பக்கம் யாரோ நிற்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. அவள்தான். இடுப்பில் நீர்க்கூடையுடன் கடுமையான பாவனையுடன் என்னைப் பார்த்து நின்றாள். குடத்துக்காக ஓசிந்த இடுப்பிற்கு மேல் வெற்று மார்புகளில் ஒன்று நன்றாக விலகிப் புடைத்து

நின்றது.

“ஆரு, எந்நு வேணும்?” என்று கண்களைச் சுருக்கியபடி கேட்டாள்.

நான் வாயை மட்டுமே அசைத்தேன். அவள் என் பார்வையை உணர்ந்து சற்று அதிர்வு கொண்டாள்.

“ஆராணு தம்புரான்?”

நான் எச்சிலைக் கூட்டி வாயை ஈரப்படுத்தி “சும்மா” என்றேன்.

“இது மலையங் காடானே. இவிட ஆரும் சும்மா வரில்ல. தம்பிரான் போணும்.”

நான் என் மூச்சின் கனத்தை அறிந்தேன். அதை எடுப்பதும் உமிழ்வதும் என் மார்பை வலிக்கச் செய்தன.

“ளுங்ஙன்ற அடுக்கல் காட்டு தெய்வமுண்டு. காட்டு மிருகத்தின் கண்ணிலேறிய நீலிகளுண்டு. ளிங்ங போணும்” என்று கடுமையான குரலில் சொல்லிவிட்டு சட்டென்று திரும்பி நடந்தாள். கடுமையான கோபத்தில் கூட அவள் வெட்கம் கொள்வது போலச் சிவந்தாளேயொழிய முகம் விகாரமடையவில்லை.

அவள் திரும்பிச் சென்றபோது உறுதியான பின்புறம் குதிரையின் தொடைச் சதைகள் போல இறுகியசைவதைப் பார்த்த படி நின்றேன். போய் விடலாம் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் உடலை அங்கிருந்து நகர்த்தவே முடியவில்லை. கனவின் இறுதியில் விழித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற உணர்வு வந்தும் கனவிலேயே மனம் பற்றிக்கிடப்பதுபோல.

அவளது குடிசை மென் காற்றில் அதன் புல்நுனிகள் சிலுசிலுக்க என்னைப் பார்த்து புன்னகை செய்து, பரவாயில்லை என்றது. என் மனதின் பார்வையில் கோபம் கொண்டு கன்றிய அவளது உதடுகள், கருமைசிவந்த கன்னங்கள் என்று பிம்பங்கள் நகர்ந்தன.

சிறிது நேரம் கழித்து அவள் குடிசையின் வாசலைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தாள். முகத்தில் கடுங்கோபம் அரக்கில் நெருப்புபோல திப்பென்று படர்ந்தேறியது. பாம்பு சீறியபடி சரசரவென்று வருவது போல சில கணங்களில் என்னருகே வந்துவிட்டாள்.

“ளிங்ங போயில்லே?” என்றாள். ஒலியே பாம்பின் சீறலாக இருந்தது.

எண்ணங்கள் பாறைக் கூட்டங்கள்போல குளிர்ந்து கனத்து ஆங்காங்கே நிலைக்க என் மனம் விரிந்து கிடந்தது.

அவள் தன் கரத்தை என் முன் நீட்டி “ஹூம்” என்ற வினோத ஒலியை எழுப்பினாள். கரம் என் கண்ணை நோக்கி வருவது போலத் தோன்றியது. இயல்பான திடுக்கிடல் ஒருகணம், மறுகணம் அன்று வரை நான் அறிந்திராத பயங்கரமான அச்சம். மயிர்க்கால்கள் எல்லாம் சிலிர்த்து ஊசிகள் குத்திநிற்பது போல நிற்க, காலம் கணங்களின் துளிகளினூடாக நகர்ந்தது.

என்னைத் தாங்கி நின்ற ஒரு கண்ணுக்குத் தெரியாத நூல் சட்டென்று அறுந்ததுபோல நான் மண்ணில் குப்புற விழுந்தேன். விழுந்த இடத்திலிருந்து பேரச்சத்துடன் பாய்ந்து எழ முயல நழுவும் விரிப்பு போல தரை என்னை மீண்டும் மீண்டும் வீழ்த்தியது. அப்படியே தளர்ந்து மண்ணோடு ஒட்டிக்கொண்டேன். வெகு தொலைவில் ரீங் என்று ஓர் ஒலி கேட்டது.

மீண்டும் அச்சம் அடிவயிற்றில் ஓர் உதைபோல விழுந்தது. எழுந்து அமர்ந்தபோது காட்சிகள் ஊசலில் கட்டி ஆட்டி விடப் பட்டவை போலத் தெரிந்தன.

அவள் “தம்புரான் போணும். இனி ஈ வழிக்கு வந்தால்... மம் போணும்” என்றாள்.

தடுமாறி எழுந்து சைக்கிளை எடுத்தேன். நிலை கிடைக்காமல் புதர் மீது சரிந்து மீண்டும் எழுந்து சைக்கிளையே ஆதாரமாகக் கொண்டு நகர்ந்து காட்டின் விளிம்பை அடைந்தேன்.

சிற்றோடையில் முகம் கழுவித் தண்ணீர் குடித்தேன். அப்படியே புல் பத்தை மீது அமர்ந்திருந்தபோது காட்சிகள் அடங்கின. எனக்கு என்ன நிகழ்ந்தது என்றே அனுமானிக்க முடிய வில்லை. அந்த கணத்தை நெருங்க நெருங்க சிந்தனையின் வேகம் மட்டுப்பட்டு ஒரு மர்மச்சுவரால் தடுக்கப்பட்டதுபோல இந்த எல்லையிலேயே அது நின்றுவிட்டது. மலையார்கள் மந்திரவாதமே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். மலை தெய்வங்களை விரல் தொடும் தொலைவில் வைத்திருப்பவர்கள். ஆனால் எனக்கு அது வெறும் ஒரு தந்திரம் என்றும் தோன்றியபடி இருந்தது. என் மனதின் அச்சம் அச்செயல் மூலம் தூண்டப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் அந்த பயங் கரமான நடுக்கம்... கனவுகளில்கூட அதை நான் அடைந்ததில்லை. அதை வெறும் தந்திரம் மூலம் உருவாக்கி விட முடியுமா என்ன?

மனம் சலித்தபோது திரும்பிச் செல்ல எழுந்தேன். சைக்கிளை எடுத்த கணம் மனம் மாறிவிட்டது. என்னால் திரும்பிச் செல்ல முடியாது என்று

தோன்றியது. திரும்பிச் சென்றபிறகும் நாளை இங்கு தான் வரவேண்டும். இங்கு வராவிட்டால் பிறகு என் வாழ்க்கைக்கு பொருளே இல்லை. இரவும் பகலும் இந்த இடத்தையும் இவளையும் நினைத்தபடித்தான் இருக்கப் போகிறேன்.

உடல் நடுங்கியமையால் என்னால் நடக்க முடியவில்லை. என்னுடன் சேர்ந்து சைக்கிளும் நடுங்கியது. சிறு அதிர்ச்சியில்கூட சிறுநீர் வந்துவிடும் போல உணர்ந்தேன். போகும் வழியில் மூன்று முறை சிறுநீர் கழித்தேன். ஆனாலும் அந்த உணர்வு அப்படியேதான் இருந்தது.

அவள் குடிசை வாசலில் முகத்தை கைகளால் மூடியபடி குனிந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவளைப் பார்த்த மறுகணமே என் நடுக்கம் விலகி மனதில் இறுகி அதிர்ந்த சுருள் கம்பிகள் இலகுவாயின. சைக்கிளை புதர் ஒன்று கைநீட்டிப் பெற்றுக் கொண்டது. அதே மரத்தடியில் ஓசையின்றிச் சென்று நின்று கொண்டேன். அவளது மென்மயிர்கள் காற்றிலாடின. அவளுக்கு மேலே புற்குடிசை என்னை இளநகையுடன் பார்த்து நின்றது.

என் பார்வை அவளைத் தொட்டதுபோல அவள் எழுந்தாள். விருட்டென்று எழுந்தபோது அவள் கைகால்கள் உதறுவதைக் கண்டேன். என்முன் வந்து இடுப்பில் கரங்களை ஊன்றியபடி நின்று “ஞிங்க சாகானா வந்து?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமா” என்றேன் அவள் கண்களைப் பார்த்தபடி.

அவள் கை இடுப்பிலிருந்து தொய்ந்து சரிந்தது “ஞிங்ங்கு எந்து வேணும்?”

என் கண்கள் திடீரென்று நீரால் நிரம்பின. அந்த மன நெகிழ்வு எப்படி எங்கே ஊறிப் பரவியதென்றே தெரியவில்லை “எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியலை. வேற நினைப்பே இல்லை...” என்றேன்.

அவள் முகம் கனிந்தது. மெல்ல தோள்களில் இனிய அசைவாக அக்கனிவு பரவியது. கைகளில் இறங்கி விரல் நுனிகளை நெகிழ்ச் செய்தது. முடிச் சுருள் ஒன்றை காதுக்கு இழுத்தபடி “தம்புரான் தெற்றி கருதியதாணு. இது மலையன் குடிலு. இவிட ஆரும் வரான் பாடில்ல.”

நான் அந்த நெகிழ்வைத் தாண்டி, திடமான குரலில் “என்னை போக மட்டும் சொல்லாதே” என்றேன்.

“இவிட ஆனை வரும்.”

“வரட்டும். இல்லை நீ கொல்வதானால் கொல்லு. என்னால் போகமுடியாது.”

அவள் திடீரென்று கோபம் கொண்டு கீரிச்சிட்ட குரலில் “பறஞ்ஞா அறியில்லே? தம்புரான் போ” என்றாள்.

நான் கனத்த குரலில் “நீ என்னை கொல்லு” என்றேன்.

கனமான சில நிமிடங்களுக்கு பிறகு “செரி நிந்நோளு. ஆனை வந்நு சவிட்டட்டு” என்று கூறியபிறகு திரும்பி நடந்து குடிசைக்குள் சென்று கதவை மூடிக்கொண்டாள்.

தளர்ந்து மரத்தடியில் அமர்ந்தேன். ஒரே ஒரு கணம் இதென்ன அபத்தமான ஏதோ காதல் கதையின் அத்தியாயம் போல இருக்கிறதே என்று தோன்றியது. அக்கதையில் நான் கதாநாயகன் என்று மறு எண்ணம். சிறு புன்னகை. சோர்வு நீங்கி மனம் மலர்ந்துவிட்டது. சிறகு பெற்ற மனம் அப்பகுதியெங்கும் பறந்து அலைந்தது வெகு நேரம். அல்லது நேரமே இல்லை. காலையும் பகலும் கையறு மாலையும் ஊர் துஞ்ச யாமமும் விடியலும் என்று இப்பொழுது இடை தெரியின் பொய்யே காமம். பொழுதிடை தெரியாப் பரவசப் பெருக்கெனக் காலம். ஆனால் ஏன் குறுக்காக சம்பந்தமில்லாத எண்ணங்கள் ஓடுகின்றன? கவிதை வரிகளும் ஊர் நினைவுகளும் வெட்டிச் செல்கின்றன? இதோ இப்படி நிற்பதன் அபத்தம் எனக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆனால் விட்டுப் போக முடியாது. ஒரு கணம் கூட பிரக்ஞையை விலக்க முடியாது; அவ்வளவுதான்.

இதோ அவள் குடில். ‘குன்றச் சிறுகுடி.’ அவள் வீடு மரத்தின் மீது ஒரு சிறு பறவைபோல உட்கார்ந்திருக்கிறது. எப்போது வேண்டுமானாலும் விருட்டென சிறகு விரித்துப் பறந்து போகும். ஒரு கிளி மரத்தின் மீது அமர்ந்து சிறகை விரித்து அடுக்கி செருகி “க்கோஸ் க்கோஸ்” என்று கூவியது. அவ்வொலி மெல்லிய நீர்க்குமிழி போல வண்ணங்கள் ஒளிர உருண்டு செல்லக் கண்டேன்.

கிளி பறந்து போனதும் கிளை சற்று விடுபட்டது. காற்றில் ஆடிச் சரிந்தது. அதன் இலைகள்மீது வெயிலின் ஒரே ஒரு கதிர். இலைகள் கைவிரித்து அதை அள்ள முயன்றன ‘கிளி விளி பயிற்றும் வெயில் ஆடு பெருஞ்சினை’ ஒரு நொடி என் எண்ணம் நின்று விட்டது. இந்தக் கணத்துக்கென்றே எழுதப்பட்ட வரி. கபிலன் என்னைப்போல காட்டின் வசியத்துக்கு ஆளாகிப் பித்தேறி அலைந் தானா? குறமகள் வீட்டு முன் காதலாகி நின்றானா? அந்த நேரத்தில் ஒரு தரிசனம் போல, மாசற்ற உண்மைபோல ஒரு விஷயம் தோன்றியது. கபிலன் நான்தான். மீண்டும் மீண்டும் இதே வாசலில் இதே காட்சிகளைக் கண்டபடி இதே வரிகளை எண்ணியபடி நின்று கொண்டிருக்கிறேன். இரண்டாயிரம் வருடங்களாக

காலம் நீண்டு விட்டது.

அவள் குடிசையைத் திறந்து இறங்கி கூடையுடன் நடந்து மறைந்தாள். திரும்பியே பார்க்கவில்லை. தேன் அல்லது அரக்கு எடுக்கப் போகிறாள். காடு முழுக்க அலைபவள். மலையர்களை மத யானையும் அஞ்சும். ஒருவேளை அவள் அந்தப் பாறைக்குச் செல்லக் கூடும். அந்தச் சிற்றோடையில் குளிக்கக்கூடும். அவள் போகு மிடங்களிலெல்லாம் என் கண்கள் ஏற்கனவே இருந்தன. இந்தக் காட்டிலுள்ள எல்லாப் பூக்களும் என் கண்கள். உதிர்ந்து விரிந்த சருகுகள் அவள் பாதம் தாங்க நான் விரித்த சொற்கள். அவள் உடல் தீண்ட தளிர் விரல்நுனிகள் தவித்து காடாக மண்டினைன். இந்தக் காடு நான். நீ வாழ விரிந்த வெளியே நான். என் மனம் கனிந்த பழங்களையே உண்கிறாய். என் மூச்சின் தென்றலில் துயில்கிறாய். என் காதலின் ஒளியில்தான் தினம் காலை துயிலெழுகிறாய். உன் பெயர்கூட இன்னும் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் நீ 'குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்.' கபிலனுக்கு காதலை உணர்த்திய குறவஞ்சி. உனக்கு பேரே இல்லை. காட்டு மரங்களின் பூக்களை மொழி வந்து இன்னமும் தீண்டவில்லை.

எனக்குப் பின்னால் அவளை மீண்டும் உணர்ந்தேன். உதடுகளை உள்நோக்கி கடித்தபடி, காதருகே மயிர்ச்சரம் ஆட, சிறு சந்தனமரத்தில் சாய்ந்து... அவளை நோக்கி மென்முறுவல் பூத்து “நான் சாயங்காலமா போயிருவேன்” என்றேன்.

அவள் மெல்ல அசைந்தாள், குரலை திரட்டுபவளைப் போல. “தம்புரான் வரணும்.”

“எங்க?”

“வரணும்.”

குடிலுக்கு சென்றதும் ஒரு சந்தன மரத்தடியில் என்னை மூங்கில்கூடையின்மீது அமரச் செய்தாள். தயங்கியபோது “உடையாது” என்று சொன்னாள்.

முழங்கைகளை முட்டின்மீது ஊன்றி அமர்ந்தேன். அவள் நூலேணி வழியாகக் குடிலுக்குள் சென்று மீண்டபோது ஒரு தேக் கிலையில் சுட்ட வள்ளிக்கிழங்கும் இன்னொரு சிறு தொன்னையில் தேனும் இருந்தது. இன்னொரு கூடையை கவிழ்த்துப் போட்டு அதை வைத்தாள்.

அவள் மார்புகளை நன்றாக மூடியிருந்தமை அப்போதுதான் என் கவனத்துக்கு வந்தது. நான் புன்னகைத்தபோது அவளும் அதை எதிரொளித்தாள்.

“கழிக்கூட.”

தேன் சற்று புளித்தது. அவள் அதை உணர்ந்து “இது காச்சாத பச்சைத்தேன், மலைத்தேன்.” என்றாள்.

தொண்டை விக்கியது. மூங்கிலில் குடிநீர் தந்தாள். “தம்புரான் காலத்து கழிச்சில்லே?”

“இல்லை.”

“வெளுப்பினு வந்நதா?”

“ஆமா.”

“தம்புரான் ஆராணு?”

“காண்ட்ராக்டர் என் மாமா.”

அவள் தன் கைகளை விரித்துப் பார்த்தாள். வேறு எங்கோ பார்த்தபடி “தம்புரான் பெண் சரீரம் கண்டிட்டில்லே?” என்றாள்.

“ஆமாம்.”

“அதுகொண்டா?” என்று வெடுக்கென்று திரும்பிக் கேட்டாள்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

“அதாணு” என்று அழுத்தினாள்.

நான் இல்லை என்று தலையசைத்தேன்.

“எறக்கம் காட்டில் மலைக்காணிகள் உண்டு. அங்ங் போ. அவருக்கு தம்புரான்மாரெ இஷ்டம்.”

நான் “இனிமே நான் வேற பெண்ணை பாக்க மாட்டேன்” என்றேன்.

“ஓ” என்று அவள் உதட்டை சுழித்தாள்.

“சத்தியம்.”

“ஓ...”

“நான் வேணுமானா சாவேன்.”

அவள் உதட்டை அழுத்தினாள். இருவரும் மெல்லிய தவிப்புடன் சிறிதுநேரம் அமர்ந்திருந்தோம். பிறகு அவள் மெல்ல “ஞங்ங கன்னி நோம்பாணு” என்றாள்.

“அதனால என்ன?”

அவள் கோபத்துடன் “இவிட ஆரும் வரான் பாடில்ல” என்றாள்.

நான் பெருமூச்சு மட்டும் விட்டேன்.

“தம்புரான் இனி வருது.”

“மரத்துக்கிட்ட பூக்காதேன்னு சொல்ற மாதிரி” என்றேன். அந்த வரி எனக்கு பிடித்திருந்தது.

அவள் “அய்யோ” என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

வெகுநேரம் அப்படி அமர்ந்திருந்தோம். அவள் திடுக்கிட்டு “ஐயோ, சமயமாயீலோ. ஞங்க தேனெடுக்கான் போணமே” என்றாள். பரபரவென்று எழுந்தாள்.

நான் வாயைத் துடைத்தபடி எழுந்தேன்.

“அச்சன் நாளெ களியலில் மந்திரவாதத்தினு போகும். தெற்றிப்பூ வேணம்.”

“நீ எப்படி ஓலைக்கூடைல தண்ணி பிடிக்கிறே?”

அவள் சிரித்து விட்டாள். அதுவரை இருந்த எல்லாப் பதற்றமும் உடைந்து சிதறி விலகின. கூடையைக் காட்டினாள். உள்ளே தேன்மெழுகுப்பூச்சு.

அவளும் நானும் தடுப்பணை விளிம்பு வரை வந்தோம். அவள் இலைகளைக் கிள்ளியபடியும் பூக்களைப் பறித்து முகர்ந்த படியும் நடையில் ஒரு துள்ளலுடன் வந்தாள். ஓர் இடத்தில் நின்று “ஞங்க இவிட போணு. தம்புரான் போணும்” என்றாள்.

“சரி” என்றேன்.

“இனி குடிலில் ஞிங்ங வரருது.”

“பின்ன?”

“எந்து?”

“பின்ன எவிட வரணும்?”

சிரித்தபடி “எந்தினு?” என்றாள்.

“பாக்கிறதுக்கு.”

அவள் சிரிப்பை வாய்க்குள் வெற்றிலைச்சிவப்பு போல அடக்கியபடி “அணைட தாழெ வேங்ங மரத்தின் அடியில்...” என்றாள்.

“வருவியா?”

“வரும்” என்று சிரித்தபடி மரங்களின் பசுமைக்குள் மூழ்கி மறைந்தாள்.

அத்தியாயம். 16

மாமா வந்து உட்கார்ந்திருந்தார். நான் சைக்கிளைச் சாத்திவிட்டு அவர் அருகே வந்து தயங்கி நின்றேன். மாமா வெற்றிலையை மென்றபடி இருந்தாரே ஒழிய, என்னை நோக்கித் திரும்பவில்லை. நான் சற்றுநேரம் கழித்து மெல்ல அயனிமரத்தில் சாய்ந்துகொண்டேன். பணிவாக நிற்பதற்குத்தான் எத்தனை தசைகளை இறுக்கி ஒடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ரெசாலம் எதிர்ப் பக்கம் கைகட்டி பவ்வியமாக நின்றிருந்தார். அவரது தேவாங்கு குடிசையின் கொம்பில் தொற்றியபடி ‘பரீஸ் பரீஸ்’ என்று கத்திக் கொண்டிருந்தது, உட்கார வைக்கப்பட்ட குழந்தை அம்மாவைப் பார்த்துக் கூப்பிடுவதுபோல.

மாமா என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து “ம்ம்?” என்றார். தலையில் காதுக்கு முன்புறம் வெற்றிலை நுனி ஒட்டியிருந்தது. அது அவரது பழக்கம். முதல் காம்பைக் கிள்ளி ஒட்டி, நரம்புகளைப் பிய்த்து முகர்ந்த பிறகு வீசிவிட்டு, பழுக்காய் பாக்கை நன்றாகக் கைகளில் உருட்டி உரசி முகர்ந்து நிதானமாகவும் ஒருவித ஒழுங்குடனும் வெற்றிலை போடுவார். நெற்றிப் பக்கம் வியர்த்திருந்தது. “ரெசாலம்” என்று கூப்பிட்டார்.

“ஓம் ஏமான்...”

“பாக்கு வசக்கேடாட்டு ஏறிப்போச்சுடே” என்றார்.

“ஏமான் வெள்ளம் குடிச்சணும்...”

மாமா வாயைக் கொப்பளித்தார். “கிறங்குது கேட்டியா? பாக்கு எங்க எடுத்தது? குட்டப்பன் எடுத்த பாக்குண்ணா இப்பிடி கேறாதே.”

“ஏமான், இது நான் பெறுக்கினதாக்கும்...”

“உனக்கு என்ன மயிருடே தெரியும். நீ என்னத்துக்கு கோப்பத் தூக்குதே?” மாமா என்னை நோக்கித் திரும்பி கடும் கோபத்துடன் “தந்தைக்க புத்தி தப்பாம வந்திருக்கு. திண்ணுப்போட்டு தெண்டி நடக்கியது. ஏம்பிலே?” என்றார்.

நான் தலைகுனிந்து கால்களை மட்டும் லேசாக அசைத்தேன்.

“நினக்கு கண்ட மலையத்தியும் குறத்தியும் வேணுமெங்கி சொந்த சிலவிலு போணும். இது ஞான் கஷ்டப்பட்டு உண்டாக்குந்ந காசாணு. பரநாறி. எரப்பாளி. எரப்பாளிப் புத்தி, வம்ச புத்தி. தூ...” என்றார்.

ரெசாலம் என்னைக் கண்ணால் சந்தித்து பரவாயில்லை என்றபடி மெல்ல, “ஏமான், கொச்சேமான் எஞ்சினியருக்க அருவ யாக்கும் போனது.”

“ஏன் அவனுக்க குண்டியை தாங்கியதுக்கா? குண்டில கோரோசனை கஸ்தூரி மணக்குதாக்கும்?”

“இல்ல ஏமான்; ஒரு பிடி இருக்குதது நல்லதாக்கும். இப்பம் மின்ன மாதிரி இல்லை. ஜான் ரோஸும் வடக்கன் நம்பியாரும் நல்லா முட்டுதானுவ. கிழக்கன் கல்லுவெட்டுக ஆர்டர் ஆவுத நேரம்.”

“அதுக்கு இவன் என்னத்த சூப்ப போறான். இவனுக்க மூஞ்சியப் பாத்தியா, அந்த சோசியம் பாக்குத எரப்பாளிக்க அதே முகம். அதே சொணைகெட்ட புத்தி. இவனுக்க தள்ளை வந்து காலு பிடிச்சாண்ணாக்கும் விளிச்சது. அல்லாம ரண்டிஞ்சு கம்பு வச்சிருக்குத பெயவ நாட்டில குறவு எண்ணு இல்லை.”

ரெசாலம் மெல்ல “அய்யரு ஏமானுக்கு கொச்சேமானிட்ட தனி கெவனமாக்கும்” என்றார். மேலும் குரலைத் தாழ்த்தி “சிரியும் களியும் ஒக்கெ உண்டு.”

மாமா திரும்பி என்னைப் பார்த்தார். ஏப்பம் விட்டபடி “அப்பம் அந்த வளி வரட்டு. போனாப் போராது. காரியங்க நடக்கணும். சொல்லிக் குடும்” என்றார்.

குட்டப்பனும் சினேகம்மையும் ரெஜினாளும் வந்தனர். மாமா சிவந்த கண்களால் சினேகம்மையை உற்றுப் பார்த்தார். சினேகம்மை முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்தபடி வந்து ஒதுங்கி நின்றாள். வேட்டியும் ஜம்பரும்தான் வழக்கமாக அணிந்திருப்பாள். புடவையில் அவளைப் பார்த்தபோது இளமையாகவும் அழகாகவும் தெரிந்தாள். இடுப்பு சிறுத்து, பின்பக்கம் உருண்டு, தோள்கள் நிமிர்ந்த அவள் உடம்பு சேலைக்கு மிகப்பொருத்தமானது என்று நினைத்தேன்.

“என்னட்டி சோலி ஒண்ணும் நீங்குதில்ல?” என்றார் மாமா.

“ரெசாலம் மூத்தாரு சொன்னா அதுக்கு மேலயாக்கும் நாங்க போறது.”

“ஓம்ஓம். உனக்க போக்கு தெரியும். வாய நீட்டாத” என்றார் ரெசாலம்.

“என்னடே குட்டப்பா. பாக்கு பாத்து வய்க்கப்பிடாதா? இஞ்ச என்ன நொட்டுதே நீ?”

“ஏமான், பாக்கு எடுத்து வச்சிருந்தேனே...”

ரெசாலம் “நான் காணல்லயே” என்றார்.

“ஏமான் பாக்கு சுறுக்கிப் போட்டுதா? ஒரு நாரகம் இலைய சவய்க்கணும். தாறேன்.”

“நாரகமும் வேண்டாம் ஒண்ணும் வேண்டாம்” மாமா வெறும் எச்சிலைத் துப்பினார். “எனக்கு நேரமில்ல. நான் இப்பம் பெரசரண்டு வங்களாவுக்குப் போணும். ஆளுக வந்திருப்பாவ. பணம் ரெசாலத்திட்ட குடுத்திட்டுண்டு. வைகாசி ஒடுக்கம் ஒரு வேலை பாக்கி நிக்கப்பிடாது கேட்டியா. மலைக்க அந்த சைடில மத்த வேலைய கிடக்கு... காசு ஏறங்கிப் போறதில்லாம ஒரு எளவும் வந்து சேருயதில்ல. மாறி நில்லுட்டி குட்டி” என்றார் மாமா எழுந்தபடி.

ஆனால் சட்டென்று நிலை தடுமாறிக் கீழே அமர்ந்து விட்டார். குட்டப்பன் “முடிய மணத்தச் சொல்லும்வேய். பாக்குக்கு கேக்கும்” என்றான்.

“சினேகம், இஞ்ச வாட்டி” என்று ரெசாலம் கூப்பிட அவள் சிரிப்பை அடக்கியபடி முன்னால் நகர்ந்தாள்.

“சீ போட்டி சனி” என்றார் மாமா. மீண்டும் எழுந்தபோது நிதானமாக இருந்தார். “நல்ல நாட்டு சரக்க ஏத்தினமாதிரி இருக்குடே ரெசாலம்.”

“ஏமான், இது கஞ்சா மாதிரி வெஷமுல்லா!”

“செரி நான் வாறேன்” என்றபடி மாமா நடந்தார்.

ரெசாலத்தின் தேவாங்கு அருகே வந்தது. வெகுநேரம் மிக மெதுவாக அது வந்தபடியே இருந்திருக்க வேண்டும். குட்டப்பன் “இதுக்கு இப்பம் தீனியும் வேண்டாம் காடும் வேண்டாம், ரெசாலத்துக்க தோளில கெடந்தா போரும்” என்றான்.

“அப்பிடி மனசை பிடிச்சு கெட்டுத சக்தி எது?” என்று கேட்டேன்.

சினேகம்மை சிரித்தபடி “சினேகமாக்கும் ஏமான். காட்டில சினேகம் இல்ல பாத்துகிடுங்க. அம்மையானாலும் அடுத்த பேறுக்குள்ள வெரட்டிப் போடும். மனியன் நெனச்சா இந்தக் காட்டில உள்ள அம்பிடு

மிருகத்தையும் வசப்படுத்தி கெட்டிப் போடலாம்.”

“ஒரு நல்ல கிடா மிளாவை வசப்படுத்துடி. ஒனக்கு அதுதான் செல்லும். பேசுதா பாரு” குட்டப்பன் சொன்னான். “ஏமான், எந்த அடக்காய்ப் பாக்கை வவ்வாலு கடிச்சு தோலைப் பிளிஞ்சு குடிச்சு போட்டிருக்கோ அதைத்தான் எடுக்கணும். அது பாக்க ஒருமாதிரி தேன் இருக்கும். வவ்வாலு நாத்தமும் அடிக்கும். ஆனா அது தேனாக்கும். உரிஞ்சா பாக்கு மணம் கேறி அடிக்கும். ரெசாலம் மேஸிரி ஏமாணை அமத்தியதுக்கு நல்ல செவப்பா பவுனு கெணக்கா இருக்குத காய உரிச்சுப் போட்டாரு... அதாக்கும் காரியம்...”

ரெசாலம் வழியிலேயே தேவாங்கை அள்ளியெடுத்து முகத்துடன் முகம் உரசி கெக்கெபிக்கே என்று மழலை பேசியவாறு வந்து, அதை மடியில் போட்டபடி அமர்ந்தார்.

“மேஸிரியே, பவுனு நிறம் எண்ணு பாத்தா கெறக்கிப்போடும் பாத்துக்கிடுங்க, குட்டப்பன் சொல்லுதாரு” என்றாள் சினேகம்மை.

“என்னட்டி சொல்லுதே?” என்று ரெசாலம் சிடுசிடுக்க, அவள் வாயைப் பொத்தியபடி சிரித்தாள்.

குட்டப்பன் “ஏமான் ஏன் இண்ணு ஒருமாதிரி இருக்காரு? பாக்கு சுறுக்கினா பயர மாட்டாரே” என்றான்.

“இண்ணு ஏமான் தாழக்குடிக்கு போயிட்டுல்லா வாறாரு.”

“அது செரி. அப்பம் இண்ணாக்கும் இல்லியா?” குட்டப்பன் சொன்னான்.

நான் “என்னது?” என்றேன்.

சினேகம்மை “தாழக்குடியில ஆரு இருக்காவ?” என்று குட்டப்பனிடம் கேட்டாள்.

ரெசாலம் என்னைப் பார்த்து “கதையொக்க கொச்சேமானுக்க அறியிலாமில்லியா?” என்றார்.

“என்ன கதை?”

“பழைய இஞ்சினியரு பெஞ்சாதிக்க கதை?”

நான் புன்னகை செய்தேன்.

“அதாக்கும். இண்ணு அந்த வெள்ளாடிச்சிக்க ஜெம்ம நாளு. வலிய ஏமான் நேத்து ராதிரியே நாவருகோவிலுக்கு செண்ணு

நாகராஜாகோவிலு திண்ணையில் கெடப்பாரு. ராத்திரி உறக்க மிருக்காது. வல்ல பண்டாரத்துக்கும் காசு குடுத்து பாட்டோ கதையோ சொல்லவிட்டு கேப்பாரு. நான் ஒருக்கா கூடப் போயிட் டுண்டு. இருட்டு வெளுக்கியதுக்கு மின்ன எந்திரிச்சு குளத்தில் முங்கிக் குளிச்சு ஈறனோட செண்ணு உதயபூசை கும்பிட்டு பிரசாத மண்ணோட தாழக்குடிக்கு போவாரு. மொவளுக்கு ஒரு நல்ல கை மடக்கு வச்சிருப்பாரு. அங்க காலம்பற பிரசமனோட சாப்பாடு உண்டு. ஆனா மருமோனும் பிள்ளியளும் இவரை வக வக்க மாட்டாவ. வந்தியா வா எண்ணு ஒரு சொல்லு சொல்ல மாட்டாவ. மவதான் வாங்கப்பா எண்ணு வா நெறய விளிச்சு இருத்தி பெகு மானிக்கும். பின்ன ஒரு மொவ உண்டும் அவளுக்கு. பாத்தா அவளும் அம்மைய மாதிரிதான். மூஞ்சில கண்ணு பட்டா கண்ணு வெளுக்கணுமானா வேற நல்ல வல்லதும் பாக்கணும். அப்பிடி ஒரு அழகு. எப்பிடித்தேன் ஒரோருத்தன் கெட்டி பிள்ளை பெறுதானோ. அதுகளுக்கும் எல்லாம் ஆயிடுது பாத்தேரா?”

குட்டப்பன் “பசையிருந்தா ஈச்ச வந்து ஒட்டும்வே மேஸிரி” என்றான். சினேகம்மை “அந்த மவ இவருக்கு பிறந்ததா?” என்றார்.

“இல்ல. அது செத்துபோன எஞ்சினியருக்க மவளாக்கும்” என்றார் மேஸ்திரி.

“ஆரு ஆருக்கு பிறந்தது எண்ணு நீரு என்னவே கண்டிரு?” என்றான் குட்டப்பன்.

சினேகம்மை “அதாக்கும் ஏமானுக்கு ஒரு வெறுப்பு இண்ணு. இல்லேண்ணா முடி மணத்துயதுக்கு மினுமினுண்ணுல்லா நிப்பாரு?” என்றாள்.

“இண்ணு இருட்டி வெளுக்கியதுவரை ஏமான் மீனு, முட்டை, எறச்சி, பெண்ணு, சாராயம் ஒரு சாதனம் கையால தொடமாட்டாரு” என்றார் ரெசாலம்.

“இவ ஏம்பிலே செத்து விளுந்தவ மாதிரி இருக்கா?” என்று ரெசாலம் ரெஜினாளைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அவளுக்க கெட்டினவனுக்கு கூடுதலாம். ஓர்மையில்ல.”

“பின்ன நீ என்னத்துக்குட்டி மலை கேறின? அருவ ஆருட்டி இருக்காவ?”

“ஆருமில்ல மேஸிரியே. அவியளுக்க அம்மை உண்டு. கிளவிக்கு காதும் கண்ணும் பொட்டயாக்கும். பின்ன உள்ளது முட்டை விரியாத்த எனக்க பிள்ளிய. எனக்க சங்கு அங்கயாக்கும் இருக்கு...”

“நீ என்ன மயிருக்கு வந்தே பின்னே?”

“பைசா இல்ல மேஸிரியே. அண்ணு கொண்டுபோன பைசாவில வைத்தியருக்கு குடுத்து போக மிச்சத்தில் அரி வேண்டிப் போட்டேன். அஞ்சு சக்கறம் கையில் இல்லாம வீட்டில இருந்து என்னத்துக்கு? எடுத்து விக்கவும் ஒண்ணுமில்ல...” குரல் தழைந்து வந்து சட்டென்று விசம்பி விசம்பி அழுதாள். “கெட்டினவனாக்கும். ஒரு வாய் கஞ்சி எண்ணு கேட்டா குடுக்க வளியில்ல. நானும் வந்து லாரிக்காரனுவ வருவாவண்ணு நிண்ணேன்... எனக்க கெதிகேடு” அவள் முட்டுகளுக்குள் முகம் புதைத்து கேவிக் கேவி அழுவதைப் பார்த்தேன்.

ரெசாலம் “இத ஏமான் இருக்கும்பளே சொன்னா என்ன குட்டி? இப்பம் எனக்க கிட்டயும் ஒரு காச் சக்கறம் இல்லியே” என்றார்.

குட்டப்பன், “மேஸிரியே கூலிப் பைசா இருக்குல்லா. அதில ஒரு ரூவா குடும்...” என்றான்.

“ஒரு ரூவாயா? என்னலே பேயுதே? இது ஏமான் வேலைக்கு குடுத்த பைசா. இதில எனக்க பெத்த பிள்ளை சாவக் கிடந்தாலும் காச் சக்கறம் தொடமாட்டேன். ரெசாலம் அந்த வித்தில குருக்கேல்ல பாத்துக்க...”

“செரி. அப்பம் எனக்கும் சினேகத்துக்கும் உள்ள கூலிப்பைசாவ குடும். பிறவு கணக்கு பாக்கலாம்.”

“அதுக்கு உனக்கு எங்கலே பாக்கி கெடக்கு?”

“பாக்கி இல்ல. அடுத்த வாரம் குடுக்குத பைசாவ இப்பம் குடும். ஒரு வாரம் சோலி கிடக்குல்லா...”

“குட்டப்பா என்னை உனக்கு தெரியும், எனக்கு கணக்கு கணக்காக்கும். நீ கேட்டே எண்ணு நான் பைசாவ எடுக்க மாட்டேன். வீட்டில பட்டினி எண்ணு வேலைக்குள்ள பைசாவ எடுக்க ஒக்குமா? மலையடிவாரத்தில் பட்டினி இல்லாத்த வீடு உண்டுமாலேய்? ஏமானை உனக்குத் தெரியாது. எப்பம் வருவாரு, எப்பிடி கணக்கு பாப்பாருன்னு படச்ச தம்புரான் தேவேந்திரனுக்கும் அவனுக்க அப்பன் முத்துப்பட்டனுக்கும் கூட தெரியாது. அப்பிடிப்பட்ட ஆளு. இல்லெங்கி இந்த மலையில கான்ட்ராக்ட் எடுத்து பெளைக்க முடியாது...”

“செரி செரி. நீரு வாய விடவேண்டாம். உம்ம தேவாங்குகிட்ட மிச்சத்த சொல்லும். ஏம்டி ரெஜி, உனக்கு சந்தயடியில உருமாலு கெட்டி ஒரு சாயிப்பு இருப்பாரு தெரியுமா? பீடிக் கச்சவடம்?”

“ஆரு?” என்றாள் சினேகம்மை.

“சாமானைச் சொன்னாத்தான் உனக்கு அடையாளம் தெரியுமா? சவத்து எனவு முளிக்குததப் பாரு. ஏம்டி நம்ம களியலு சந்தையிலட்டி... முக்கில. தலையில் எப்பவும் பச்சை உருமாலு கெட்டியிருப்பாரு.”

“மேத்தன் செய்யதுதானே? பீடி மொதலாளியில்லா? சாயிப்புன்னு சொன்னீரு?” என்றாள் ரெஜினா.

“இவனுவளும் சாயிப்புதான். நெறத்தப் பாத்தியா. ஒரு அர இஞ்சு குறவுண்டு. அற்றத்தில வெட்டிப் பிட்டானுவல்லா அது கொண்டாக்கும். அவருக்க கிட்ட நான் ஒரு பொதி தாறேன். அதை ஆரும் காணாம கொண்டு செண்ணு குடு. உனக்கு அஞ்ச ருவா தருவாரு. நான் சொன்னேன் எண்ணு சொல்லு...”

“அஞ்ச ருவாயா. எக்கப்போ...”

“குட்டப்பா, அஞ்ச ருவாய்க்கு கஞ்சா எண்ணு சொன்னா சஞ்சி நெறச்சு இருக்குமேடே. இவ கொண்டுபோனா சுங்கக்காரன் விடுவானா?” என்றார் ரெசாலம்.

“இது வேறயாக்கும். பாக்குப் பொதி மாதிரிதேன் இருக்கும்... ஆரும் காணமாட்டாவ.”

“என்னவே?”

குட்டப்பன் “உமக்கு என்னவே? நீரு ஏமானுக்க கொட்டைக்க தாங்கு கம்புல்லா...” என்றான்.

சினேகம்மை “வோய் குட்டப்பா அத எனக்க கிட்ட தாரும்வே. நான் குடுத்து பைசாவ இவளுக்க கிட்ட குடுக்குதேன். இவளுக்கு அதொண்ணும் செரிப்படாது. இப்பமே முகத்தில தீனக்கோலம் வந்தாச்சு” என்றாள்.

“நீ கும்பிடுதப்ப கொட்டையப் பிடுங்கிட்டு போற ஆளுல்லா” என்றான் குட்டப்பன்.

“ஆமா. வீட்டில வய்க்க எடமில்லைண்ணு வடக்கும் பொறத்தில நட்டிருக்கு. குருத்து மரமாவும்பம் வாரும். பறிச்சிட்டு போலாம்.”

“எளவு, இவளுட்ட ஒரு வார்த்தை ரெம்யமா பேசி நிப்பாட்டப் பளுதில்லியே. ஏமிட்டி கடசீ வார்த்த நீதான் சொல்லணுமா? மத்தவன் சொன்னா உனக்கு எங்க தேயுது?”

ரெஜினாள் கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுடைய துயரமான முகத்தைப் பார்க்க என் மனம் கலங்கியது.

ரெசாலம் “ஏமிட்டி கரயுத? அவன் விஞ்ஞந்து வரியம் ஏளாவுது. நடந்த நாளில உன்னை பட்டிக்கும் மதிச்சானில்ல. அப்பம் அடிக்குதான், சவிட்டுதான், நீக்கம்புல போவமாட்டானா, பேதியில போவ மாட்டானா எண்ணு இங்க வந்து கண்ணீரு விட்ட. இப்பம் அவனை எதுக்கு பிடிச்சு கெடத்தியிருக்குதே. போனா போறான் எண்ணு விடாம...” என்றார்.

“உம்ம பொஞ்சாதிகிட்ட செண்ணு கேளும்வேய்...” என்று மூக்கு விடைக்க சீறும் குரலில் ரெஜினாள் சொன்னாள்.

ரெசாலம் அப்படியே அயர்ந்துவிட்டார். சற்றுநேரம் ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தார். பிறகு எழுந்தபோது அவர் வேட்டியில் தேவாங்கு தொங்கியது.

“இது ஒரு எளவெடுத்த சனி” என்றபடி அவர் அதை உதறினார். சர் என்று வேட்டி அதன் நகம் பட்டுக் கிழிந்தது. ரெசாலம் “நாறச்சனி... வேட்டியக் கீறுதியா?” என்றபடி அதை உதைத்தார். குட்டிக்கரணமிட்டு விழுந்தது. ஆனால் ஒலியே எழுப்பவில்லை. அவர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். வெறி பிடித்தவர்போல சுழன்றார். ஒரு சுள்ளி கிடைத்தது. அதை எடுத்து “சாவு, சாவு” என்று அதை அடித்தார். ஓசையே இல்லாமல் அது சரிந்து சரிந்து விழுந்தது. மெல்லிய கைகளை மெதுவாக அசைத்துத் தத்தளித்தது. குச்சி ஒடிந்ததும் அவர் மூச்சிரைக்க நின்றார். ரெஜினாளைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு நேராகத் தன் குடிசை நோக்கிச் சென்றார். தேவாங்கு எழுந்து ஏழெட்டு முறை கண்களைச் சிலுப்பியது. பிறகு ரெசா லத்தைப் பின்தொடர்ந்து மெதுவாக நகர்ந்து போக ஆரம்பித்தது.

“என்னெண்ணு கிறுக்கு பிடிச்சது இந்த மனியனுக்கு?” என்றாள் ரெஜினாள்.

“நீ என்னத்துக்கு அவருக்க பெஞ்சாதிய சொன்னே?” என்றேன்.

“நான் என்ன சொன்னேன்?”

“சும்மா சொன்னாலும் அவருக்கு அடப்பு என்கிப்போகும்.”

“ஒரோருத்தருக்கு ஒரோ கிறுக்கு” என்றாள் ரெஜினாள்.

சினேகம்மையும் குட்டப்பனும் சிரித்தபடி வந்தனர்.

“ஏமான், நான் இறங்கட்டா. இண்ணு கொறெ பிந்திப் போட்டு” சினேகம்மை சொன்னாள். “ஏமான் நல்லா பூத்து தளித் திருக்கே குட்டப்பா...”

“அது பின்ன... பிராயம் அதாக்குமே.”

புன்னகையுடன் அய்யர் என் நினைவில் வந்தார். “சினேகம் உனக்க புறங்கழுத்து ரொம்ப அழகுண்ணு அய்யரு சொன்னாரு” என்றேன்.

சினேகம் ஏதாவது திட்டுவாள் அல்லது நக்கல் செய்வாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவளுடைய முகம் பூரித்துவிட்டது.

“உள்ளதாட்டா?” என்றபடி கையால் தடவிப் பார்த்தாள். திரும்பி என்னிடம் காட்டி “அப்பிடியா தோணுது?” என்றாள்.

“நடவரப்பில் புல்லு மாதிரி இருக்குது” என்றான் குட்டப்பன்.

“போவும் வேய், உமக்கு என்ன தெரியும். அய்யரு படிச்சவரு. ஏமான் படிச்சவிய.”

“படிச்சவியளுக்கு தெரிய உனக்க கழுத்துல என்னட்டி, பாட்டா எழுதி வச்சிருக்கு?”

குட்டப்பனை அவள் அடித்தாள்.

நான் “பாட்டுதான்” என்றேன்.

“என்ன பாட்டு?” என்று சிலும்பித் திரும்பி, விழிகளைத் தூக்கி சினேகம்மை கேட்டாள்.

நான் அவள் புறங்கழுத்தின் மென்மையான அரைச் செம்பட்டைக் குறுமயிரைத் தொட்டு இழுத்தபடி “குறுந்தொகை” என்றேன். அய்யர் மகாரசிகன் என்று பட்டது.

குட்டப்பன் “சினேகம் நீ போ. இல்லெங்கி இவரு படிக்க தொடங்கிப் போடுவாரு” என்றான். சினேகம்மை சந்தோஷத்தில் சற்று எம்பி நடப்பது போலிருந்தது. இருவரும் மலையிறங் கினார்கள்.

“மத்தவரு எங்கே? ராசப்பன்?”

“அவரு மலையடி முக்கில நிப்பாரு. இண்ணு அங்க புதுவாற்று தோண்டியெடுப்பாக்கும். ஏசு கிறிஸ்து உயிர்த்தெழுயத மாதிரி கொண்டாடுவானுவ.”

நான் குரிசை நினைவு கூர்ந்து “எங்க குரிசை காணல்ல?” என்றேன்.

குட்டப்பன் அடுப்பு மூட்ட அமர்ந்தான். “அது பெரிய கதயாக்கும் ஏமானே. அரி கதை மாதிரி சொல்லணும். குரிசு இந்நேற்று சாத்தானை பாத்துப்போட்டான்...”

“வெளையாடாதே.”

“இல்ல ஏமானே. உள்ளதாக்கும். சாயங்காலம் தவிட்டைப் பொத்தைக்குள்ள செண்ணு இருந்திருக்கான்.”

“எதுக்கு?”

“எதுக்குண்ணு கேட்டா. மத்ததுக்குத்தான்...”

“என்னத்துக்கு?”

“கௌங்கு உருட்டியதுக்கு, வேற என்ன?”

நான் சட்டென்று புரிந்துகொண்டு உரக்கச் சிரித்தேன்.

“கேட்டுதா கதை... குரிசு மும்முரமா உருட்டுதான். அப்பம் புதருக்கு கீழே ரெண்டு காலு தெரியுது. மாட்டுக் காலு. கறுத்த குளம்பு. மாடு ஏன் இங்கிண நிக்வு எண்ணு பாத்திருக்கான். அதுக்க முகம் மனியனை மாதிரி. ஆனா கொம்பு உண்டும்.”

“துரையோ?”

“இல்ல. மேத்தன் சாயிப்பு மாதிரி எண்ணு சொல்லுதான். கண்டவுடனே இவன் எக்கப்போ ஏசுவே மாதாவே எண்ணு நிலவிளிச்சு கொண்டு ஓடி வந்துப் போட்டான். வந்தவன் வந்தது மாதிரி கெடக்குதான் இப்பமும்.”

“கரச்சிலா?” என்றேன்.

“இல்ல. ஒரு அணக்கமும் இல்ல. கமந்து கிடக்குதான் குடிலில். ஒண்ணுக்கு மட்டும் இடய்க்கிடே போனான். சூடாட்டு ரெண்டு கருப்பட்டி காப்பி குடுத்தேன். குடிச்சான். மத்தமாதிரி ஒரு கேள்விக்கும் பதிலு இல்லை. கெடையோடெ கெடெ.”

“நான் போயி பாத்துட்டு வாரேன்.”

“ஏமான் பேசிப் பாக்கணும்.”

குடிசையின் வெளியே ரெசாலம் தன் தேவாங்கைக் கட்டிப் பிடித்து முத்தமிட்டு முரட்டுத்தனமாக கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தார். இலை போட்டிருப்பார் என்று பட்டது. மூக்கு சிவந்து ஒழுகியது. கண்ணீர் தேவாங்குமீது கொட்டியது.

குடிசைக்குள் கம்பிளிமீது குரிசு குப்புறப் படுத்திருந்தார். அவரது கட்டுமஸ்தான தோள்களையும் சிறிய இடுப்பையும் கூர்ந்து பார்த்தேன். தோளில் தசைநார்கள் புடைத்து பிறகு அடங்கின. அவர் தூங்கவில்லை. மனதால் ஒரு பெரிய எடையைத் தூக்க முயல்கிறார், விட்டு விடுகிறார்,

மீண்டும் தூக்குகிறார்.

நான் “குரிசு” என்றேன்.

பதில் இல்லை.

“குரிசு. அது ஒரு சொப்பனமல்லா. நீரு எலை கேற்றியிருப்பீரு.”

குரிசு கவனித்த மாதிரியே தெரியவில்லை.

“செரி, சாத்தான் எண்ணு வைப்போம். அதுக்கு என்ன? உம்ம கிட்ட பைபிள் இருக்கே. அதைப் படியும். இந்தப் பக்கம் வர மாட்டான். பைபிளில் ஒரு பக்கத்தை கீறி இடுப்பில வைச்சுக் கிடும்.” குரிசு என் குரலைக் கேட்கவேயில்லை.

நான் திரும்பி வந்தேன். அடுப்பு எரிந்துகொண்டிருந்தது. குட்டப்பன் மிகப்பெரிய அரிவாளால் கால்நகங்களை வெட்டிக் கொண்டிருந்தான். நகம் மிக அழகாக வளைந்து வளைந்து விழுந்தது. அருகே வந்து அமர்ந்தேன்.

“அதென்ன பொதி குடுத்தே?”

“அது மத்ததாக்கும். கஞ்சாவு.”

“வேற ஒண்ணு எண்ணு சொன்னே?”

“ஏமான் கஞ்சாவில் பலதுண்டு. இது எலயில்ல. கஞ்சா செடிக்க பாலாக்கும்.”

“பாலா?”

“ஆமா கஞ்சா நல்ல உள்காட்டிலத்தான் காய்க்கும். வலிய செடியாயிடும் பாத்துக்கிடுங்க. காயி நம்ம ஊமத்தம் காயிமாதிரி இருக்கும். அதில கள்ளிமுள்ளு வச்சு வரஞ்சு கீறி மூட்டில சேத்து விடணும். பாலு வடிஞ்சு கீழ விழும்லா, அங்க பிலாவு இலைய கோட்டி வச்சு அதில நல்ல இலவம் பஞ்சு வய்க்கணும். பஞ்சுல பாலு ஊறி இறுகிப் போயிடும். அது மகாவெஷம் பாத்துக்கிடுங்க. ஒரு துள்ளி கஞ்சாப்பாலு மூணு பலம் எலைக்கு சமம் எண்ணு சொல்லுண்டு. சிவ மூலிகையாக்கும். சஞ்சீவி மருந்து.”

“என்னத்துக்கு மருந்து?”

“கிறுக்குக்கு. அது உள்ளவனுக்கு மருந்து. தெளிஞ்சிருக்கு தவனுக்கு கிறுக்கு வரும்...”

நான் தணிந்த குரலில் “குரிசு அடிச்சிருப்பாரா?” என்றேன்.

“ஏமான் கேக்குறதில் காரியம் உண்டு. எலைய மணத்து பிடிச்சப் போடுத ஆளாக்கும்... ஆனா ஒரு காரியமுண்டு ஏமான், குரிசு சாத்தானைப் பாக்குத ஆளுதான். இல்லெங்கி அந்த அச்சடிச்ச தாளில சாமியப் பாத்துப்போட்டேண்ணு சொல்லுவானா? மனிய னானா அறிவு வேணும். இது எரும மாடுல்லா! இல்ல, ஏமான் சொல் லணும். சாமி எங்க இருக்கும்? ஏட்டுல. ஏடுண்ணா என்ன? பனை ஓலை. நம்ம வீட்டில அப்பன் படிச்ச பனை ஓலை உண்டு. கெட்டு எடுத்துப் பாத்தா ஓட்டை ஓட்டையாட்டு கிடக்கும். அது சாமிக்க எழுத்தாணி போட்ட ஓட்டெலே மக்காம்பாரு அப்பன். தாளில எழுதி வச்சணும் எண்ணு சாமியக் கண்ட மூப்பிலான்மாருக்கு தெரி யாதா? இல்ல கேக்குதேன்...”

“அப்பம் தாளு கண்டு பிடிக்கேலியே...”

“ஏமான் என்ன சொல்லுது? சீதய ராவணன் எப்பிடி கொண்டு போனான்? ரெட்டக் காள வண்டியிலயா? புப்பக வெமானத்து லயாக்கும். பறந்து போறது. சான்சன் எஸ்டேட்டு ஓனரு துரை வாற வெமானம் இருக்கே அது மாதிரி வெமானம். அதக் கண்டுபிடிச்சவியளுக்கு தாளு கண்டுபிடிக்க தெரியாதா?”

“செரி சொல்லு. இப்பம் குரிசை என்ன பண்ணுயது?”

“ஒண்ணும் செய்ய ஒக்காது. பாவம், இந்த மட்டுக்கும் இடைக் கிடைக்கு பிளிஞ்சு விட்டுக்கிட்டாவது இருந்தான். இன்னி அதும் செய்யமாட்டான். இனி அங்க கைய வய்க்க மாட்டான். களுவுவானா என்னாண்ணு கண்டறியணும். ஒக்கே அந்த பாதிரி தொரெ செய்த வேலையாக்கும் பாத்துக்கிடுங்க. பாதிரிக்க பெஞ்சாதி வேற எவனுக்க கூடவோ பெய்யிட்டா. அப்பிடியானா ரெண்டில ஒண்ணு பாத்துப்போடுவம் எண்ணு இவரு சிலுவய தூக்கிப்போட்டாரு எண்ணு இங்ஙன ஒரு பேச்சு உண்டு. பொம்பிளியளப் பாக்க மாட்டாரு. குனிஞ்சு போடுவாரு. ‘டெவிள்’ அப்டண்ணு சொல்லி தரையில் ஓங்கி காறி துப்புவாரு. வல்ல பொம்பிளியளும் அவருட்ட பேசிப்போட்டா ‘எனக்குப் பொறத்தாலே போ சாத்தானே’ எண்ணு நெலவிளி தொடங்கிப் போடுவாரு. இங்க காட்டு சோலிக்கு பொம்பிளியளாக்கும் கூடுதலு. குனிஞ்ச தலை நிமிராம அவருக்கு கூனல் விழுந்துப் போட்டு. காத்ரீன் எஸ்டேட்டு டாக்டருக்க அம்மை ஒரு படுகிளவி உண்டும். அவ சாவக் கிடக்கும்பம் பாவ மன்னிப்பு குடுக்கியதுக்கு இவர விளிச்சிருக்காவ. இவரு செண்ணு ‘நீ பாவத்துக்க கதயொண்ணும் சொல்ல வேண்டாம் மகளே; உனக்க தொண்ணாறு வருஷக் காரியங்க அம்பிடயும் கேட்டா எனக்கு ராத்திரி விடிஞ்சுப்போடும்’ எண்ணு

சொல்லியிருக்காரு. ‘நான் ஒரு பெண்ணாக்கும் எண்ணுமட்டும் சொல்லு, அதக்காட்டிலும் வலிய பாவம் ஒண்ணும் பூமியில இல்லை’ எண்ணு சொன்னாரு. அப்பம் குரிசு கூட உண்டும். இது அவன் சொன்ன கதைதான். ‘குருவே எனக்கு சொர்க் கத்துக்கு போணும்’ எண்ணு கிளவி. இவரு, ‘நீ எங்க போறது? கன்னியாமேரிக்கே இன்னும் அங்க சீற்று கிட்டேல்ல’ எண்ணு சொல்லியிருக்காரு. கிளவிக்கு லெக்கு கெட்டுப்போச்சு. ‘கொள்ளையில் போறவனே, நீக்கம்புல போறவனே, அம்மை தாலி அறுத்தவனே’ எண்ணு பேச தொடங்கிப்போட்டா. ‘அய்யோ சாத்தான்’ எண்ணு கிளவன் ஓடி வந்துப் போட்டான். அப்பிடிப்பட்ட கிளவனாக்கும் நம்ம குரிசை வளத்தது. ஏமானுக்குத் தெரியுமா இவனுக்கு இன்னும் கன்னி களியேல்ல. ஒரு எளவும் தெரியாது. சினேகம்மை குளிக்கும்பம் பாத்துப்போட்டான் ஒருக்கா. அண்ணு பைபிளு ரெண்டா கீறிப்போச்சு. ஒரு வாரம் கழிஞ்சு கேக்குதான் தொப்புளு இம்பிடு சின்னதா இருக்கே, இதில எப்பிடியாக்கும் எண்ணு. தாயோளிக்கு எடமும் தெரியாது; என்னத்தை சொல்ல? பிறவு நடந்த கதையைக் கேக்கணும் ஏமான். அதாக்கும் கூத்து. மத்த பாதிரி இருக்காரே அவரு பொம்பிளிய கால் நகத்தத்தான் பாப்பாரு. பாத்துப் பாத்து அவருக்கு அதில ஒரு ரெசம் கேறிப் போச்சு. இந்த மலையில் உள்ள எந்தப் பெண்ணையும் காலப் பாத்தா சொல்லிப் போடுவாரு. சாவும்பம் உயிரு நாலு நாளுக்கு வலிச்சு வலிச்சு கிடந்தது. பாதிரி செத்ததும் உயிர்த்தெழுவாரு எண்ணு ஒரே கூட்டம். இவரு கடசீ ஆசய சொன்னாரு. கோம்பன் சங்கரனுக்க பெஞ்சாதிக்க காலைப் பாக்கணும். அவளுக்கு தேவ விளி வந்துப் போட்டு எண்ணு கேட்டு பொம்பிளியள்ளாம் குலவ இடுதாளுவ. நான் அப்பம் பய்யனாக்கும். எனக்கு ஒரு மண்ணும் விளங்கல்ல. அவ வந்ததும் ரெண்டு கன்னியாஸ்திரீ கிளவியள் ‘காலக் களுவுட்டி, பாதர் விளிக்குதாரு’ எண்ணு திறுதி கூட்டினாவ. காலை நல்லா கழுவி, சென்ட்டெல்லாம் அடிச்சு, குலவ போட்டுட்டு உள்ள கூட்டிட்டு போனாவ. குருவானவர்ட்ட ‘ஃபாதர் அவ வந்தாச்சு’ எண்ணு சொன்னாவ. அவரு முக்கி எந்திரிச்சு பாத்தாரு. ‘ஓ காட், கழுவிப் போட்டாவ’ எண்ணு சொல்லி விளுந்தாரு. சங்கடச்சுப்போட்டு. நேரா பரலோகம். அங்க இவருக்கு தவளயாக்கும் உருவம். வழியோரத்தில் கண்ணு முழிச்சு கால மட்டும் பாத்துட்டு இருக்காரு...”

அன்று குரிசு கஞ்சி குடிக்கவில்லை. ரெசாலமும் சாப்பிட வில்லை. பிறர் சாப்பிடாவிட்டால் குட்டப்பனுக்கும் சாப்பாடு இறங்காது. கஞ்சியை நான் மட்டும்தான் குடித்தேன். வெகுநேரம் தூக்கம் வரவில்லை. மறுநாள் காலையில் எழுந்ததுமே ஏழாம் பிளாண்டுக்குத்தான் போகப்போகிறேன்.

அதுமட்டும்தான் கடைசி யில் மனதில் நிற்கிறது. ஆனால் அன்று ஏனோ அடிக்கடி குரிசு ஞாபகத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் காலையில் குரிசை காணவில்லை என்று குட்டப்பன் சொன்னான். மாலையிலும் அவர் வரவில்லை. பைபிளை அவர் விட்டுவிட்டுப் போனது எனக்கு ஆச்சரியம் தந்தாலும் எதிர்பார்த்தது மாதிரித்தான் இருந்தது.

ஒரு வாரம் கழித்து ராசப்பன் சொன்னான் குரிசு ரெஜினாள் மேரியின் வீட்டில் இருப்பதாக. அவள் கணவன் இறந்துவிட்டான். அவனுக்கு உடல்நிலை மிக மோசமான அன்றுதான் குரிசு வந்து சேர்ந்தாராம். அவர்தான் அவனைத் தோளில் தூக்கி பதினேழு மைல் நடந்து மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுபோனது. அவன் மறுநாள் இறந்தபோது குரிசுதான் பிணத்தை அங்கேயே அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்தார். அவரும் ரெஜினாள் மேரியுமாகத் திரும்பி வந்தார்கள். குரிசு அவளுடனே தங்கிவிட்டார். அங்கே சந்தையில் சுமை தூக்கப் போகிறார் என்றும், ரெஜினாள் இனி மலையில் வேலைக்கு வரமாட்டாள் என்றும் ராசப்பன் சொன்னான்.

குட்டப்பன் “அவளுக்கு இன்னி தீ அடங்கும். கூட இருக்கது நல்ல மூத்த சாத்தான்லா...” என்றான்.

பதினாறு வருடம் கழித்துத்தான் குரிசை மறுபடியும் பார்த்தேன். குலசேகரம் கைதமுக்கு அருகே ஒரு நல்ல கடை வைத்திருந்தார். மளிகை, துணி, பாத்திரம், மருந்து எல்லாம் உண்டு. ஒரு ஃபைனான்சியரைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு துவர்த்து வாங்கலாம் என்று அருகே போனேன். கல்லாவில் பெரிய ஏசு படம் மின் விளக்குகள் எரிய, ஊதுவத்தி புகைய, இருந்தது. குரிசை நான் முதலில் அடையாளம் காணவில்லை. அவர்தான் என்னிடம் “கிரிதரன் நாயர்தானா?” என்றார்.

“ஆமா” என்றேன்.

“என்னை தெரியல்லியா? நான் குரிசாக்கும்...”

தலைமயிரும் தாடியும் நரைத்திருந்தது. உடம்பு அப்போதும் கட்டுமஸ்தாகத்தான் இருந்தது. ஸ்டீல் போட்டு உட்கார வைத்தார். “வியாபாரம் எப்படிப் போகிறது” என்றேன். “பரவாயில்லை” என்றார். டீ வரவழைத்துத் தந்தார். திருமணமாயிற்றா என்று கேட்க வாயெடுத்தேன். அதை அவரே புரிந்துகொண்டு “ரெஜினாவுக்கு இப்பம் ரெண்டு பிள்ளிய வேறையும் உண்டு. வீடு இங்கதான் அருவிக் கரையில்” என்றார்.

“பிள்ளிய என்ன படிக்குது?”

“அவளுக்க பிள்ளியளில் ஒருத்தன் இப்பம் மிஷன் ஆஸ்பத்திரில் டாக்டராக்கும். ரெண்டாமத்தவ காப்புக்காட்டில் இருக்கா. எனக்க பிள்ளியளில் மூத்தவன் பத்து. சின்னவ எட்டு. ஏமானுக்கு எத்தனை பிள்ளிய?”

சிறிது நேரம் பொதுவாக தொழில் குடும்பம் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தோம். குரிசின் மேஜைமீது பெரிய பைபிள் விரிந் திருந்தது.

“பைபிளை விடேல்ல இல்லியா?” என்றேன்.

“ஆண்டவரு நம்மை விடல்ல பாத்துக்கிடுங்க.”

குரிசு அப்போது பிரபலமான மதச் சொற்பொழிவாளராக மாறிவிட்டிருந்ததைச் சொன்னார். அது அவருக்கு தொழிலல்ல; ஆத்மாவுக்கான வேலை. “இப்பம் பைபிளு எனக்க சங்கில எழுதியிட்டுண்டு. எனக்க சரீரம் முழுக்க பைபிள் வசனமாக்கும் ரெத்தமா ஓடுயது. இருந்தாலும் புஸ்தகம் வச்ச வாசிச்சாத்தான் ஆண்டவரிட்ட பேசினது மாதிரி இருக்கும்.”

நான் பெருமூச்சு விட்டேன்.

“ஓர்மயுண்டா நான் சாத்தானைப் பாத்தது?” என்றார் குரிசு.

“மறக்குமா?” என்றேன்.

“அண்ணு சாத்தான் வந்து என்னை எழுப்பல்லன்னா நான் மலையில் ஊமைப்பாறையா இருந்திருப்பேன். இண்ணைக்கு முச்சந்தியில் ஆண்டவருக்க விளக்குகாலா நிக்ருதேன். சாத்தா னாக்கும் எனக்கு கிறிஸ்துவுக்க ரகசியத்தை சொன்னது. நான் இப்பம் எல்லா இடத்திலயும் சொல்லுயது இதுதான். சாத்தானை வெறுக் காதிய. சாத்தான் கிறிஸ்துவுக்க தூதனாக்கும். நாமெல்லாம் பாவத் தில பிறந்த பிள்ளிய. நாம சாத்தானைக் கண்ட பிறவுதான் யேசுவை காண முடியும். சாத்தானுக்க வசனத்தைக் கேளுங்க. யேசுவே ஆண்டவரே, அல்லேலூயா!” குரிசு சிலுவை போட்டார்.

“சாத்தான் சொன்னது சினேகத்தப் பத்தியாக்கும் ஏமானே. கிறிஸ்து நம்மகிட்டே பேசுதாரு. ஆனா நாம அவரிட்ட பேசாம நமக்கு ரெட்சிப்பு இல்லை. எப்பிடி அவரிட்ட நாம பேச முடியும்? அவருக்க பாஷை என்ன? தமிழா, இங்கிலீஷா, ஹீப்ருவா, லத்தீனா? சினேகமாக்கும் அவருக்க பாஷை. நம்ம சகோதரனிட்ட நாம பேசுத பாஷை. நோயில கிடக்குத ஒரு ஜீவனிட்ட கையப் பிடிச்ச கண்ணீ ரோட நாம பேசுத பாஷை,

அதாக்கும்.”

குரிசின் பேச்சு எனக்கு பிரமிப்பு ஊட்டியது. முப்பது வருடம் இந்தச் சொற்கள் எல்லாம் அவருக்குள் மௌனமாக நீர் காத்துக் கிடக்கும் விதைகள்போலக் கிடந்திருக்கின்றன. எத்தனை நுட்பமான அழகிய சொற்கள். குரிசு என்னை வீட்டுக்கு வருந்திக் கூப்பிட்டார். எனக்கு அவசரமாகப் போகவேண்டியிருந்தது. நான்கு பக்கமும் கடன்கள் என்னைத் துரத்தின. என்னை பஸ் ஏற்றிவிட சந்தைவரை வந்தார். கையைப் பிடித்தபடி “கிறிஸ்து மட்டும்தான் எனக்கு எஜமான். வேறு யாரையும் அப்பிடி சொல்லுயதில்ல. ஆனா ஏமானைப் பாக்கும்பம் மலைக்க குளிரு மனசில வருது. வேற மாதிரி விளி வாயில வரேல்ல” என்றார்.

அத்தியாயம். 17

அவள் வேங்கைமரத்தடிக்கு வரச்சொன்ன மறுநாள் அதி
காலையிலேயே எழுந்துவிட்டேன். அன்று ஒவ்வொரு இலையும்,
ஒவ்வொரு மலரும் அந்த நிகழ்வுக்காகவே முளைத்து மலர்ந் திருந்தன.
உதிரும் ஒவ்வொரு சருகிலும் அந்தப் பரபரப்பு இருந்தது. காற்றிலாடும்
மரக்கிளைகளிலெல்லாம் அந்த உத்வேகம். உடம் பெங்கும் தீ பறக்க
சைக்கிளை மிதித்து ஏழாம் பிளாண்டின் பெரிய மதகுவரை வந்தேன்.
நாடார் அங்கிருந்த சிறு கான்கிரீட் அறைக்குள் ஒரு அரிக் கேனுக்கு திரி
போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

“அய்யோ... ஏமானா? என்னவாக்கும் காரியம்?”

“நான் இப்ப வாறன் நாடாரே. சைக்கிள் இங்க இருக்கட்டு.”

“பாத்து போணும் ஏமானே. மலையம்மாரும் மலையத்தி மாரும் உள்ள
பாதயாக்கும்...” நாடார் ‘கூ! கூ!’ என்று பின்னாலிருந்து கூவினார்.

பெரிய பாறைகள் வழியாகக் குதித்துத் தாவி வேங்கை மரத்தடியை
அடைந்தேன். வேங்கை மலர்கள் விழுந்த கரிய பாறைகள் யானை
மத்தகங்கள்போல நிமிர்ந்து நின்றன. பாறையில் கவிந்த மரக்கிளைகள்
காற்றிலாடும்போது ‘கிரீச் கிரீச்’ என்று ஓசை யிட்டன. அங்கே போன
கணமே அப்பகுதியில் யாருமில்லை என்று என் உள்மனம்
அறிந்துவிட்டது. ஆனாலும் ஒவ்வொரு பாறையாக, மரக்கிளை
நிழலாகத் தேடினேன். மீண்டும் மீண்டும் தேடினேன். ஏமாற்றம் கனத்த
சுமைபோல உடல் முழுக்கப் பரவ ஒரு பாறைமீது
அமர்ந்துகொண்டேன். எதிரே சற்று ஆழத்தில் ஆற்றுநீர் பாறைகளை
மோதி நுரைத்துச் சென்றது. காற்று திசை மாறிய போதெல்லாம் நீரின்
இரைச்சல் எழுந்தது. அவள் எனக்காக வந்து காத்திருப்பாள் என்று நான்
எப்படி எண்ணமுடியும்? அவள் இங்கு வருவதாகச் சொன் னாள்.
வருவாள். நான் வந்திருப்பது மிக மிக முன்னதாகவே. அப்போதுதான்
வெயிலில் வெப்பம் ஏற ஆரம்பித்திருந்தது. பாறைகளில் ஈரம் மறைந்து
பாசிப்படலங்கள் உலர ஆரம்பித் திருந்தன.

வருவாள், வராமலிருக்க மாட்டாள் என்று மீண்டும் மீண்டும் எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். அவள் வரும் காட்சிகளை மனதில் வரைந்து கொள்ள ஆரம்பித்தேன். பின்புறமாக வந்து கண் பொத்துவாளா? அது கண்ணன் பாடலில் பாரதி சொன்னது. அதெல்லாம் நாடகங்களில்தான். மேலும் அவள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாள் என்றே நான் இன்னும் அறியவில்லை. ஏதாவது ஒரு பாறைக்கு அப்பால் அவளுடைய தலை எழுவது தெரியும். வேறு எங்கோ பார்ப்பதுபோல பாவனை செய்தபடி, கடுகடுவென்ற முகத்துடன் வருவாள். ஆம், அப்படித்தான் அவளால் வரமுடியும். புன்னகை செய்தேன். மிக அருகே வந்தபிறகு அதே பேச்சு. இனி மேல் என்னைப் பார்க்க வரக்கூடாது. தம்புரான் உடனே போகணும். மீண்டும் மீண்டும் அதேதான். அவள் கண்களை அப்போது என்னால் பார்க்க முடிந்தது. அவற்றின் பாவனைக்கும் முகத்திற்கும் தொடர் பேயில்லை. கண்களில் ஒருவகைப் பதற்றமும் திணறலும்தான். நான் அவள் கண்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவை என்னைப் பார்த்தபடியிருந்து, அசைவைக் கண்டு அஞ்சும் பட்டாம் பூச்சிபோல எழுந்து படபடத்து விலகுவதையே காண்கிறேன். அவளை நான் அறிவேன். அவள் மனம் எனக்குத் தெரியும். வேறு யாருக்குமே தெரியாது. பாறைமீது அண்ணாந்து படுத்தவனாகப் புன்னகை செய்தேன். ஒளிமிக்க வானம் என்னை நோக்கித் திரும்பப் புன்னகை செய்தது.

ஒரு மாங்குயில் எழுப்பிய வினோதமான குரல் கேட்டு விழித்துக்கொண்டு எழுந்து அமர்ந்தேன். நான் தூங்கியிருக்க வில்லை. ஆனால் சுயநினைவுடனும் இல்லை. அவளைப் பற்றிய நினைவுகளே அடர்த்தியாக, ஒரு சமானமான காலம்போல ஓடிக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. நிழல்கள் இடம் மாறியிருந்தன. என் எதிரே இருந்த பெரிய பாறைமீது நன்றாகவே வெயில் விழுந்து பரவி யிருந்தது. பாறை வழியாக இறங்கிச் சென்று ஆற்றில் தண்ணீர் குடித்தேன். மீண்டும் ஏறி வந்து அமர்ந்து சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். அவள் வரவில்லையா? வந்து பார்த்துவிட்டுப் போயிருப்பாளா? மறந்துவிட்டாளா என்ன? இல்லை, என்னைத் திட்டமிட்டு ஏமாற்றி விட்டாளா?

கண் பார்த்திருக்கவே மலை இருள்வதுபோல ஏமாற்றமும் துயரமும் பெருகி என்னை நிரப்பின. உதடுகளை இறுகக் கடித்தவாறு கண் இமைகளைப் படபடவென அடித்தபடி, அந்தப் பாறையையே பார்த்தேன். வரவில்லை வரவில்லை என்று அதனிடம் என் அகம் திரும்பத் திரும்ப முறையிட்டது. கரிய உருண்ட மௌனமாக பாறை

அமர்ந்திருந்தது. அதனருகே சென்று அதன் யானைச் சருமத்தைத் தொட்டேன். இதமான குளுமை. மெல்ல சாய்ந்துகொண்டபோது என் பிடி நழுவி அழுகை வெளியே பீரிட்டது. கேவல்களுடன், முழங்கை மீதும் சட்டைமீதும் உதிரும் கண்ணீர்த் துளிகளுடன் அங்கு நின்று அழுதேன். சட்டைக் கையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டேன். பாறைக்குள் ரத்தமும் மூச்சும் ஓடுவது போலிருந்தது.

உடனே கிளம்பி அவளுடைய குடிலிருக்கும் இடத்திற்குப் போகவேண்டும். ஒன்றுமே பேசக்கூடாது. அவளைப் பார்த்ததும் மௌனமாக எரிந்தபடி ஒரு கணம் நிற்கவேண்டும். அதுதான் என்னால் முடியும். வேறு எதுவுமில்லை.

ஆனால் மலைச்சரிவைத் தாண்டியதுமே மறு எண்ணம் வந்தது. அவள் வந்திருக்கக்கூடும். ஒருவேளை குடிலில் அவள் அப்பா இருக்கலாம். அவர் போனதும் அவள் கிளம்பி வரலாம். மறு கணமே பதற்றம் ஏறியது. அவள் வந்து என்னைக் காணாமல் திரும்பி விட்டால்? அந்த ஐயம் உறுதிப்பட்டு அவள் வந்துவிட்டால்? எந் நேரமும் கிளம்பிவிடுவாள் என்று பீதியாகியது. பாறைகள்மீது தாவியும் ஓரிரு முறை விழுந்தும் அங்கு சென்றேன். தூரத்திலேயே அவளை என் கண்கள் தேடின. அவள் வரவில்லை. வந்திருந்தால் அவள் உடல் பட்ட காற்று அங்கு இருக்கும். அந்தக் காற்றை என் உடல் தொட்டறிய முடியும். அவள் பாதம்பட்ட பாறைகளில் நான் கால் வைத்தாலே புரிந்துகொள்ள முடியும். அவள் வரவில்லை. பொதிபொதியாக பொன்னிறப் பூக்கொத்துகளுடன் வேங்கை மரக் கிளைகள் அவளுக்காகக் காத்து நின்றன. கரிய பாறைகள்மீது அவள் அமர பொன்மலர்களினாலான கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. மென்மையான காற்று அவளுக்காக நிலை கொள்ளாமல் பாறை களின் ஊடாக அலைந்தது.

மீண்டும் பாறைமீது அமர்ந்து கண் எட்டிய தூரம் வரை பார்த்தேன். கோரைப் படர்வுகளினூடாக பாறைகள். 'எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதொறு முன்றில் பரக்கும் யானைய...' அந்த கவிஞன் பாடிய குறிஞ்சி நிலம் இதுதான். உலகில் வேறு எங்குமே இப்படி இடமிருக்க நியாயமில்லை. ஆயிரம், பல்லாயிரம் வருடங்களாக இந்த இடம் இப்படியேதான் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. காதலுக்கு குறிப்பிடமாகவே இது படைக்கப்பட்டது. 'கருங்கால் வேங்கை செவ்வீ வாங்கு சினை.' இந்த மரத்தைப் பற்றி நான் சொன்ன வரி. முன்பு எப்போதோ. காலத்தின் வேறு ஒரு இடத்தில். இல்லை, மீண்டும் மீண்டும் இங்கே இப்படி இவளுக்காக நோக்கிப் படுத்தி ருக்கிறேன். இதே சொற்களைச் சொன்னபடி.

எல்லா புறஉலக தர்க்கங்களும் மறைந்துபோய் என் அகத்தில் முளைத்த தர்க்கமே என் பிரபஞ்சமாகச் சூழ்ந்து வெளித்த அத்தகைய பெருநிலையைப் பின்பு குறைவாகவே அறிந்திருக்கிறேன். அந்தப் பாறையை நோக்கிச் சொன்னேன். ‘உனக்குத் தெரியும், அவள் வந்தாக வேண்டும். வராமலிருக்க முடியாது. குறிஞ்சியின் மாறாத சட்டமல்லவா இது? வெண்தந்தம் வளைந்த யானைகள், மலர்ச்சுமை கொண்ட வேங்கை மரம், இந்தக் காட்டுமைனாக்கள், பச்சைப் புறாக்கள், நான், அவள், இந்தப் பாறைகள், இந்த நீலவானம், இந்த மலர்மணம் முகந்த காற்று அனைத்தும் அடங்கிய ஒரு மனவெளியே குறிஞ்சி. குறிஞ்சி. குறிஞ்சி... குறிஞ்சி. குளிர்ந்த, பசுமையான, கொன்றையும் வேங்கையும் மணக்கக்கூடிய பெயர். குறிஞ்சி. குறிஞ்சி. கூடலும் கூடல் நிமித்தமும். குறிஞ்சி. ‘வறனுறல் அறியாச் சோலை.’ குறிஞ்சியில் ஒருபோதும் ஈரம் வற்றுவதில்லை. வற்றக்கூடாது. வற்றினால் பிறகு நாடு இல்லை, நகரங்கள் இல்லை.

நான் அறிவேன், இந்த மலைக்குக் கீழே ஆழத்தில் வரண்ட நகரங்கள் தூசியில் மூழ்கி வானதீயில் தகித்துக் கிடக்கின்றன. வெந்து போன மனிதர்கள், வெந்து நாளும் காற்று, பொசுங்கிய தாவரங்கள். நிலங்கள் திரிந்து பாலையாகும் பெருங்கோடை. எனது காலம் அது. ஆனால் இது வேறு. இங்கு காலம் இல்லை. நான்கு பக்கமும் வாடாத வேங்கை மரக்கூட்டங்களால் வேலியிடப்பட்ட இடம் இது. இந்த இடத்திற்கு அப்பால் சினம் கொண்ட பேம்போல காலம் ஊளையிட்டபடி முட்டி முட்டி மோதுகிறது. இண்டு இடுக்குகளை முகர்ந்து தவிக்கிறது. இது பாதுகாக்கப்பட்ட பகுதி. மெல்லிய மலர்களையும், புல்நுனிப் பனித்துளிகளையும், இளம் பச்சைத் தளிரிலைகளையும், வண்ணத்துப்பூச்சியின் இறகுகளையும் வெட்டுக்கிளிகளின் உணர் கொம்புகளையும் ஆளும் தேவதைகளால் காவல் காக்கப்படுவது. இது வறன் உறல் அறியாச் சோலை. கவிஞன் சொல்லியாகி விட்டது. கடைசி வார்த்தை பொறிக்கப்பட்டு விட்டது. வறன் உறல் அறியாச் சோலை. இங்கு வறுமை இல்லை. பசி இல்லை. தனிமை இல்லை. எந்த வண்ணத்துப்பூச்சிக்கும் தேனில்லாமலாவதில்லை. எந்த குருவிக்கும் விதைகள் தீர்ந்து போவ தில்லை. முடிவடையாத ஒரு பூக்காலமே குறிஞ்சி. களைப்பே இல்லாத பெருங் களியாட்டம். ஆகவேதான் காலத்துக்கு அப்பால் நின்று என் அழியாத சொற்களால் நான் கூறினேன். முரசறையும் என் நெஞ்சில் கைவைத்தபடி கண்ணீர் மல்க, தொண்டை அடைக்க, ‘வறனுறல் அறியாச் சோலை...’

மீண்டும் உணர்வுற்றபோது இருள் பரவுவதை உணர்ந்தேன். எதிரே

அந்தப் பாறைக் கருமையின் ஆழம் அதிகரித்து, மௌனத்தின் கனம் கூடி, நின்றிருந்தது. நம்ப முடியாமல் அதையே பார்த்தேன். வானத்தையும் இருளத் தொடங்கிய காட்டையும் பார்த்தேன். அவள் வராமலேயே இந்த நாள் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதா? அது நடக்கவே முடியாது என்றே அப்போதும் தோன்றியது. எனக்குத்தான் ஏதோ மனப்பிரமை. என் எண்ணங்கள் என் கைவசம் இல்லை. 'பொழுது இடை தெரியின் பொய்யே காமம்.' அன்னூர் நன்முல்லை. யார் அவள்? யாருக்காகக் காத்திருந்தாள்? இடைதெரியா காலத்தில் ஒரே நினைவு மட்டுமாக. அவன் என்னவானான்? அவளை விட்டு விட்டானா? ஒரு நரம்பு அறுந்து சுருண்டு துடிப்பதுபோல என் உள்ளம் வலித்தது. அவள் கைவிடப்பட்டிருப்பாள். சந்தேகமே இல்லை. உக்கிரமான காதல் புறக்கணிக்கப்படவேண்டும். ஏனெனில் அதற்கு பூமியில் இடமில்லை. சாந்தியடையாத பேய் போல அது பாறைகளில் மரங்களில் முட்டி மோதிக் காட்டில் அலைய வேண்டும். அன்னூர் நன்முல்லை தன் மண்டையை ஒரு பெரும் பாறையில் மோதி உடைத்தாள். அதை நான் பார்த்தேன். உடைந்த முட்டை போல அவள் மூளை வழிந்து கிடந்தது. அதிலிருந்து கிளம்பிய அவளுடைய காதல் சாந்தியே இன்றி நூற்றாண்டுகளாகக் குறிஞ்சியின் அடர்ந்து இருண்ட காட்டில் அலைந்தது. காட்டை பீதியுடன் பார்த்தேன். இந்த ஒவ்வொரு மரமும் ஒரு துயரம் கப்பிய பாடல். ஒரு கைவிடப்பட்ட ஆத்மா. ஒரு நிறைவேறாத பிரியம். ஒவ்வொரு மலரும் உதிர்வதற்கென்றே பூத்த ஒரு நம்பிக்கை. ஒவ்வொரு கனியும் உண்ணப்படாத இனிமை.

அங்கிருந்து ஓடவேண்டும் போலிருந்தது. இருண்டு வரும் பாறைகளினூடாக ஏறி ஓடியும் நடந்தும் சந்தனக் காட்டை அடைந்தேன். அது மிக நிசப்தமாக, மிக இருளாகப் பரவிக்கிடந்தது. காடு அப்படி அமைதியாக இருப்பது மனஆழத்தை உலுக்கியது. அச்சமும் இனம்புரியாத ஈர்ப்பும் ஏற்பட்டது. ஊமையான காடு. ஒரு சொல்கூட இல்லாத காடு. இலைகள்மீது காற்று மட்டும் அந்தர நதியாக. என் கால்களுக்கு அவள் குடிலுக்குள் போகத் தெரிந்தி ருந்தது. இருளில் மூழ்கியிருந்தது குடில். அங்கு யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதன் ஒவ்வொரு அசைவையும் தன் உடலால் அறிந்தபடி அங்கு நின்றிருந்தேன். அதனுள் யாருமில்லை. அப் போது அவள் பாறைமீதுதான் இருப்பாளோ என்று மீண்டும் தோன்றியது. மீண்டும் பதற்றம், சந்தேகம், உறுதிப்பாடு என்று மனம் தன் இயல்பில் வளர்ந்து பெருகியது. இருளுக்குள் காட்டு மிருகங்களுக்கேயுரிய காலடிகளுடன் ஓடினேன். என் கண்களும் காதுகளும் நாசிகளும் செயலற்றுவிட்டிருந்தன. கண்களாகவும் காது களாகவும் நாசிகளாகவும்

தன்னை அமைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொன்றையும் அறிந்துவந்த அகம் அவற்றின் உதவி இல்லாமலேயே அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டது. பாறையில் யாருமில்லை. இருட்டில் என் அகம் அப்பகுதியில் மிதந்து பரவி ஒவ்வொரு பாறை முகடையும் மரத்தடியையும் தொட்டு ஏமாந்து கண்ணீருடன் திரும்பி வந்து கனமாக என்னுள் நிரம்பியது.

அந்தப் பெரும்பாறை மீது ஏறினேன். அதன்மீது மிருகச் சருமங்களுக்குரிய வெப்பம் இருந்தது. குப்புறப் படுத்துக் கொண்டேன். அதனுள் உதிரம் மென்மையாக ஓடுவதைக் கேட்டேன். என் விம்மல்களுக்கு ஏற்ப அது எழுந்தமர்ந்தது. என் கண்ணீர் அதன்மீது விழுந்தது. அப்போதுதான் வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு நான் அம்மாவுக்காக ஏங்கினேன். என் மனம் பாறையிலிருந்து குதித்து மலைப்பாதையில் ஓடி ஊருக்குள் இறங்கி என் வீட்டு வாசலைப் பதறிப் பதறித் தட்டியது. “அம்மா... அம்மா” அம்மா பதறி எழுந்து “லேய் மக்கா லேய்” என்று கூவியபடி வந்து கதவைத் திறந்தாள். பாய்ந்து அவளைக் கட்டி இறுக்கி தொய்ந்து சரிந்த மார்புகளுக்கு நடுவே, வியர்வையும் அழுக்கும் புகையும் மணக்கும் வெம்மையில், முகம் புதைத்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதேன். அம்மா அம்மா அம்மா என்றும்மட்டும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஏமான்” என்று தொலைவில் நாடாரின் குரல் கேட்டது. எழுந்து அமர்ந்தபோது தொலைவில் நாடாரின் அரிக்கேன் ஒளியைக் கண்டேன்.

“ஏமான்.”

“நாடாரே.”

“ஏமான், ஏமான் கேறி வர முடியுமா?”

“வாறேன்.”

பாறையிலிருந்து மெல்ல இறங்கினேன். நிலா அப்போதுதான் வர ஆரம்பித்திருந்தது.

அத்தியாயம். 18

கோழி தன் குஞ்சை கொத்தி விரட்டுவதுபோல அம்மா தன் மகனை அகற்றும் ஒரு பிராயம் உண்டு. அப்போது ஏற்படுவது ஒரு பெரும் இழப்பு. அவனுடைய ஆத்மாவில் கைவிடப்பட்ட குழந்தை ஒன்று தவித்தபடியே இருக்கிறது. காதலிக்கும்போது அவன் ஒரு கணத்தில் அந்த தவிப்பையும் அதற்கு இலக்காகும் அன்னை வடிவையும் கண்டுகொள்கிறான். இது ஒருவேளை அபத்தமான சூத்திரமாக இருக்கக்கூடும். பின்பு வெகுநாள் இதை மையமாக வைத்து ஒரு நாவலை நான் எழுதவேண்டும் என்று எண்ணி யிருந்தேன். என்னை கவிஞன் என்றும் நாவலாசிரியன் என்றும் கற்பனை செய்திருந்த நாட்கள். காண்ட்ராக்ட் சுமைகளைக் குறைத்து கடன்களை அடைத்து எஞ்சிய பணத்தில் சிறு வீடு ஒன்றும் பத்து ஏக்கர் தென்னைமரத் தோட்டும் வாங்கி அமைதியாக ஒதுங்கி எழுத ஆரம்பிப்பது என்பது வெகுநாள் என் பகற்கனவாக இருந்தது. இரவில் எல்லோரும் தூங்கியபிறகு, பேரேடுகள் மூளையை ஸ்தம்பிக்க வைத்த கணம் சடாரென்று மூடி விளக்கணைத்துப் படுத்துவிட்டு எல்லா இன்னல்களையும் பதற்றங்களையும் ஒரே தள்ளாக மனமூலையில் ஒதுக்கிவிட்டு அந்த அந்தரங்கக் கனவை வெளியே எடுப்பேன். வெகுநேரம் அதில் திளைத்து பெருமூச்சுடன் ஏங்கி, இருளைப் பார்த்தபடி சில கணங்கள் மனம் கனத்து மிகவும் கனத்து படுத்திருந்து, தூங்கிவிடுவேன்.

எழுதப்படாத அந்நாவலின் இரு பெரிய கதாபாத்திரங்கள் அம்மாவும் அவளும். ஆரம்பத்தில் அவளுக்கு எதிர் துருவமாக அம்மா இருந்தாள். அனைத்து வகையிலும். அம்மா நல்ல சிவப்பு நிறம். சிறிய கண்களில் எப்போதும் கணக்கெடுக்கும் பார்வை. எலி ஓட்ட நடை. நிறம் பற்றி மாளாத பெருமிதம். “நல்ல நாயரெங்கி நாரங்ஙா நிறம் அக்கச்சி. இது ஞான் பறயுணதல்ல. ஏட்டிலுள்ள தாணு.” எந்தக் கல்யாணத்திலும் பெண்ணின் நிறம் பற்றி ஒரு பிரசங்கம் செய்து அதை முத்தாய்ப்பாக வைப்பாள். ஆனால் காலம் போகப் போக என் மனதின் ஆழ்ந்த

நினைவுகளில் இருவரும் ஒரு நினைவின் இரு முகங்களாக மாறினார்கள். பின்பு ஒரே நினைவாக. இப்போது ஒரே பிம்பத்தின் இரு தோற்றங்களாக.

தாய்க்கோழி கொத்தி விரட்டுகிறது. யார் அதற்குக் கட்டளை யிடுகிறார்கள்? மர்மமான அந்தப் புலனை நான் அஞ்சிய நாள் நினை விலிருக்கிறது. கோழிக் கூட்டில் அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந் தேன். செவலைக் கோழி தன் குஞ்சை மூர்க்கமாக கொத்தி விரட்டு வதைக் கண்டேன், சிறகுகளை விரித்து கழுத்து விடைக்க ‘கச் கச்’ என்று. குஞ்சுக்குப் புரியவில்லை. செம்பருந்து கொண்டுபோனது, அப்பாவின் இருமலுக்கு சூப் வைத்ததுபோக மிஞ்சியது அந்தக் குஞ்சுதான். கொத்துபட்டு அதற்கு மண்டையில் தூவலே இல்லை. இருந்தாலும் பின்னால் ஓடியது. ‘கியாய் கியாய்’ என்று ஓயாது கூவி கழுத்தை உந்தி உந்திப் பின்தொடர்ந்தது. அம்மாவுக்கும் எனக்கும் தூரம் உருவாகத் தொடங்கிய பிராயம் அது. நான் எப்போதுமே அம்மாவின் செல்லக் குடுக்கை. சிறு வயதில் எனக்குக் குதிகாலில் ஒரு வலி வந்து நாலைந்து வருடம் இருந்தது. அம்மா என்னை இடுப்பில் சுமந்தபடி அலைவாள். அம்மா குள்ளம். நான் அப்பா மாதிரி வளர்த்தி. அவள் என்னைத் தூக்கும்போது என் கால் தரையில் உரசும். மெலிந்து முருங்கைக்காய் மாதிரி இருப்பேன்.

“நீ அதை நடக்கச் சொல்லுட்டி அம்மிணியே. இடுப்பில இருந்திருந்து பெயலுக்கு குண்டி தேஞ்சு போச்சுல்லா?” என்று பப்படக்காரி குஞ்ஞி ஆசாரிச்சி சொல்லுவாள்.

“இரிக்கிட்டெடி குஞ்ஞியே. ஒற்றய்க்கொரு தளிரல்லியோ” என்பாள் அம்மா.

“தளிரோ. நல்ல கதை. பெண்ணு கெட்டினா பத்து மாசத்தில ரெட்டப்பிள்ளை. அதாக்கும் வித்துக்க வீரியம்...”

நான் “போ... அம்மா” என்று சினுங்குவேன்.

ஆசாரிச்சி சிரித்தபடி “குஞ்சு நாயரு மணிய காட்டுங்க. ஆ... இதாக்கும் அசல் எடத்துவா வலியமணி. டிங் டாங்” என்று சொல்ல, “நீ கண்ணு வய்க்காதடி. இவன்றெ சைசினு பாறசாலக்காரிகள் வல்லவரும் வேணும் எந்நாணு என்றெ கணக்கு” என்றபடி அம்மா ஆசாரிச்சிக்கு சூடான கஞ்சித்தண்ணிரில் தேங்காய் திருவிப்போட்டு கருப்பட்டித் துண்டுடன் கொண்டுவந்து வைப்பாள். நான் ஆசாரிச்சி அருகே நெருங்கி உட்கார்ந்து கொள்வேன். கஞ்சியின் அடியில் தங்கும் சில பருக்கைகள்

மீது எனக்கு தனிமோகம்.

“குஞ்சு நாயருக்கு அம்மிணியா ஊட்டி விடுயது? கொள்ளாம், நல்ல கதை. இப்பிடி வளக்கப்பிடாது அம்மிணியே. இப்பிடி வளத்த பிள்ளியளையெல்லாம் பிராந்து கோளிக்குஞ்சு ராஞ்சிப்போறது மாதிரியாக்கும் வாறவளுவ கொண்டு போறது. நம்மளுக்க தெக்கேலா நாயருக்க மகனுக்க வேளம் கேட்டிட்டுண்டா? அங்க இப்பம் தவிலுக்கு ரெண்டு பக்கமும் கொட்டுங்குத கதயாக்கும் நடக்குது...”

அம்மாவுடன்தான் நான் ராத்திரி படுத்துக்கொள்வேன். என் முதுகை வெகுநேரம் வருடிக்கொடுப்பாள். முடியை அளைவாள். நான் பள்ளிக்கூடத்தில் என் எதிரிகள் எனக்கு இழைத்த கொடுமை களையெல்லாம் உருக்கமாகச் சொல்வேன்.

“நீக்கம்புல போற களுதயள்லா. நீ அவம்மாருகூட சோடி சேராத...” என்று அவர்களை விஸ்தாரமாக வைது என்னை ஆறுதல் படுத்துவாள். அம்மாவின் தலைக்கு தனி வாசனை.

அம்மா தலைக்கு தேங்காய் எண்ணெய் தேய்ப்பதில்லை. சின்னவயதில் ஒற்றைக்குத்து தலைவலி வந்தபிறகு எறக்கத்து வைத்தியர் ஆலோசனைப்படி கொட்டம் சுக்கு போட்டு காய்ச்சிய நல்லெண்ணெய்தான். “தணுப்பாக்கும். கண்ணு தெளியும்” என்பாள் அம்மா பிறருக்கு பரிந்துரைக்கையில்.

அப்பா “மண்டை தணுத்தமாதிரி தெரியல்லியே...” என்பார்.

அம்மா நல்ல மனநிலையில் இருந்தாள் என்றால் “அது உம்மை கெட்டின அண்ணு பிடிச்ச தீயில்லா” என்று சற்று செல்லமாகச் சொல்லி கூட இருப்பவர்களிடம் “கேட்டயா அக்கா. கெட்டி ஒருநேரம் வெளுக்கியது வரெ இவோ மொகத்த நான் பாக்கேல்ல. அண்ணொக்கெ அதில்லா ஏற்பாடு. இப்பமாக்குமே பிடிச்சவ பிடிச்சவன் கூட போற நாகரீகம். ஒருக்கா இவோ ஆத்தில குளிக் கும்பம் தாழைக்கூட்டத்துக்கு இந்தால நிண்ணு பொறமுதுக மட்டும் பாத்தேன். நல்ல ஆறடி பொக்கம். பூநெறம். விரிஞ்ச முதுகு. நிண்ணடிச்சா நாலாளை விளுத்தியதுக்குண்டான சரீரம். நான் நினைச்சது அப்பிடியாக்கும். மூணாம் கெட்டு நாளுக்காக்குமே அண் ணொக்கெ நெறநாளு. ராத்திரி நான் குடிவெள்ளமும் கொண்டுட்டு போறேன். பரத்தி வச்சிருக்கு கவிடி. இரி, உனக்கு பன்னிரண்டு ராசி எப்பிடி சுத்துது எண்ணு சொல்லித்தாறேன் எண்ணு சொன்னாவ. எனக்கென்னத்துக்கு பன்னிரண்டு, ஒண்ணோ ரண்டோ மதி எண்ணு நான் சொன்னேன்.

அப்பம் ஒரு சிரி. பிள்ளை இது மந்திரமாக்கும், மனியனுக்க மனச வைச்ச களிக்குத மந்திரம். பிடிச்சா விடமாட்டே, இரு எண்ணு தொடங்கினாரு. தெவக்கத்தில் ஆம்பிளியளுக்கு ஓரோ கிறுக்கு, இந்த மட்டும் பெண்ணு பிடி கோளு ஒண்ணும் இல்லியேண்ணாக்கும் நான் நினைச்சது. பிறவு கெதி செரியில்லியே எண்ணு ஒரு ஆதி. பிறவு தெரிஞ்சுப் போட்டு இது ஆத்தில செளியில பூந்திகிட்டின கட்டயாக்கும் எண்ணு. இதில் தீ பிடிச்சாது எண்ணு அறிஞ்சதும் எனக்கு பிடிச்ச தீயாக்கும் அக்கா. கெட்டின ஒம்பதாம் மாசமுல்லா அம்மைக்க அனந்தரவன் கொச்ச பப்பனாவனுக்க கிட்ட அடி. அவனுக்க வீட்டுக்கு அருவத்தில் உள்ள ஒம்பது சென்றும் எட்டு தெங்கும் எனக்க பங்காக்கும். ஒருமேனிக்கு விட்டுத் தரமாட்டான், செண்ணு கேளுங்க எண்ணு உந்தி உந்தி விட்டு ஒரு மேனிக்கு எறங்கி போறாரு. அனந்த பப்பனாவன் கீறிப்போட்ட வெத்தில் நரம்பு போல இருப்பான். இவரு அனந்தன் சப்பரம் மாதிரி. இருந்தாலும் கெட்டினவள்ளா, நானும் பொறத்தால போனேன். இவரு செண்ணு கணக்கா 'அனந்த பப்பனாவன் நாயரே, நமக்கு சில காரியங்க பேசணுமே' எண்ணாரு. 'என்னவாக்கும் காரியம் உமக்கும் எனக்கும்' எண்ணு அவன். 'நீ எனக்க பெஞ்சாதிக்க தெங்கும் புரயிடத்த விட்டுக்குடு' எண்ணாரு. அந்த மேனிக்கு அவன் சாடி வந்து உம்ம சொத்த நான் எடுக்குதேனா, வீடு கேறி வந்து அசுவம் பேசுறீரா, எண்ணு கேட்டு பொடதீல வச்சான். அடி இங்க கேக்குது. இவரு தடவிப்போட்டு வாறாரு. என்ன காரியம் எண்ணு நான் நிண்ணு எரிஞ்சு கத்துதேன். அவனுக்கு வியாழம் சுக்கிரனைப் பாக்கு துங்கியாரு. உம்மயில்லா கரிஞ்சனி பாக்குது, எளவில போறவ னேண்ணு நான். போடி, வியாழன் படி தெற்றினா நெலமுற அறிய மாட்டான் எண்ணு சாஸ்திரமுண்டு. வியாழன் எறங்கட்டு எண்ணு சொல்லிப்போட்டு கோவிலுக்கு போயிட்டாருட்டி அக்கா. அப்பம் ஒரு தீ கேறி வந்துப்போட்டு பாருங்க. அதாக்கும் எனக்க தீ. அந்த தீயில்லேண்ணா இந்த வீட்டில பூனை உறங்கும் அடுப்பில, பாத்துக்கோ.”

“அதுக்கு நீ வச்சியே வெஷம். உனக்க கிட்ட நிண்ணு ஜெயிக்க ஒக்குமா” என்றார் அப்பா.

“அதென்னட்டி வெஷம்?”

“பின்ன விட ஒக்குமா அக்கா? நம்ம மொதலு நம்ம பிள்ளியளுக்க மொதலுல்லா. மறுநாளைக்கு சந்தயில போயி சீனாக் காரமும் உப்புகந்தகமும் வாங்கிக் கொண்டுபோயி அவனுக்க காளை குடிக்குத காடித்தண்ணில கலக்கிப் போட்டேன். காளைக்கு பீச்சல். மூணு நாள் நிக்காம பீச்சல். மூணாம் நாளு கட்டி ரெத்தம் வருது. வைத்தியரு

ரெத்தினமணி டக்கனாரு சொல்லிப் போட்டாரு, இது கந்தக வெஷமுண்ணு. காளை விழுந்து போட்டு. எந்திரிக்க எட்டு நாளாச்சு. ஒம்பதாம் நாளு ஒரு பாதி வரிக்கச் சக்கயும் கொண்டுட்டு துக்கம் கேக்க போனேன். காளைய வெயிலில கெட்டிப்போட்டு அனந்தன் கிட்டயில இருக்கான். தலையில கைய வச்சிட்டுண்டு. ‘அனந்தா வெஷம் வச்சது நானாக்கும். இனி நீ எனக்கு வேணுமானா வெஷம் வய்யி. நான் உனக்க பிள்ளியளுக்கு வப்பேன். ஒம்பது செண்டு மண்ணுக்காட்டு ரெண்டு குடும்பமும் சாவணுமானா சாவலாம். ஆனா உனக்க குடும்பத்த வேறுத்தாலும் மண்ணை விட மாட்டேன் பாத்துக்கோ’ என்று சொன்னேன். ‘அம்மே! பத்ரகாளீ! நீலி! நின்றெ மண்ணில் இனி ஞான் காலு வய்கில்லே. என்னெயும் மக்களையும் ரெட்சிக்கணமே’ எண்ணு கண்ணீரு விட்டுட்டு கைய கூப்பிட்டான். வந்திட்டேன். பின்ன என்ன, நீங்க சொல்லுங்க.”

“அது பின்ன அதாக்கும்டி கூறு. மண்ணை விட்டுப் போடுவாளா ஒருத்தி?” என்ற பகவதி அக்கா பிறகு ஊரெல்லாம் அம்மாவை “வெஷக் கெந்தவம்லா அவ!” என்று சொல்லி அலைந்தாள். கந்தகம் என்ற பெயர் அம்மாவின் பட்டமாக அவள் காதில் விழாமலேயே உலவியது.

அம்மா தினமும் தலைக்குக் குளிப்பாள். ஆனால் முடியை உலரவிட்டு சிடுக்கெடுக்க நேரமில்லை. கட்டி வைக்கப்பட்ட ஈரத் தலைமுடி நல்லெண்ணையுடன் வேதிவினை புரிந்து எழும் மணம் உண்மையிலேயே தீக்குச்சிக் கந்தகம் போலிருக்கும். அது எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதற்காகவே அவள் அருகே படுத்துக் கொள்வேன். அவளுடைய கொண்டைக் கட்டின் அருகே முகத்தை ஒண்டிவைத்து படுத்துக் கொள்வேன். அம்மாவே ஒரு பெரிய தீக்குச்சி. எங்கு எப்படி உரசி எரிய ஆரம்பிப்பாள் என்று தெரியாது. அம்மா தீப்பற்றிக் கொண்டதும் நான் முற்றிலும் அமைதியாகி விடுவேன். வேறு எதையாவது செய்யும் பாவனையில் அவளையே பார்த்தபடி இருப்பேன். எரிந்து எரிபொருள் தீர்ந்து அவளாக அடங்க வேண்டும். இரவில் அவளிடம் எழுவது சாம்பலின் கணிந்த வாசனை. அவளருகே படுக்காவிட்டால் தனியாக உதாசீனம் செய்யப் பட்டவனாக மனம் பொருமும். காலைத் தூக்கி அவள் இடுப்பின்மீது போடுவேன். “போடா. தும்பிக்கை கனம் கனக்குது...” என்று அம்மா உதறினாலும் தூக்கம் கனக்கும்போது கால் அங்கே போய் விடும்.

ஒரு விடியற்காலையில் அம்மா என் காலை வெடுக்கென்று தூக்கி வீசிய அதிர்ச்சியில் விழித்துக்கொண்டேன். எழுந்து போர்வையை எடுத்து சற்று தள்ளி விரித்துப் படுத்துக்கொண்டாள். தூக்க வெறியில் சிறிது

நேரம் ஒன்றும் புரியவில்லை. மூளை விழித்துக் கொண்டபோது உடம்பு கூசுமளவு வெட்கம் ஏற்பட்டது. குப்புறப்படுத்துக் கண்ணீர் விட்டேன். மறுநாள் நானே திண்ணையில் படுக்கையை விரித்துக்கொண்டேன். அதன்பிறகு அம்மாவின் பார்வையில் ஒரு எச்சரிக்கையுணர்வு ஒன்று பூவுக்கு அடியில் உள்ள முள் போலக் குடியேறிவிட்டிருந்ததை நான் அறிந்தேன். என்னிடம் பிறகெப்போதும் அது பற்றி எதுவும் அவள் பேசாவிட்டாலும்கூட, கொஞ்சியும் குலவியும் பேசி, அடிக்கடி தின்பதற்கு ஏதாவது தந்து முன்போலவே இருந்தாலும்கூட, நான் வெகுதூரத்தில் என்னை உணர்ந்தேன். அவள் என்னைத் தொடுவது மிகவும் குறைந்து விட்டது. தொட்டால்கூட தலைமயிரை அளைவதுடன் சரி. மெல்ல நானறியாமலேயே அம்பிகா அக்கா வீட்டுக்கு நான் போவது அதிகரித்தது. பிள்ளைகளுடன் விளையாடியபடி திண்ணையில் அமர்ந்திருப்பேன். அவள் உள்ளும் புறமுமாகக் கைவேலையாக ஓடியபடி என்னிடம் விளையாட்டும் விஷயமும் கலந்து பேசிக் கொண்டிருப்பாள். ஒருமுறை அம்மா எனக்கு சோறு போடும்போது “அந்த அம்பிகை வீட்டுக்கு நீ கூடக்கூட போறது செரியில்லை கேட்டியா?” என்றாள்.

நான் சோற்றை திரும்பப் போட்டுவிட்டேன்.

“நீ ஒண்ணுக்குப் போந்த முழு ஆம்பிள ஆயாச்சு இப்பம். வல்லவரும் வல்லதும் சொல்லிப்போட்டா பிறவு அதைத் திரும்ப வாருயது கஷ்டம்.”

கையை உதறியபடி எழுந்துவிட்டேன். “இரிடே... நான் ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னேன். வேய், மக்கா சாப்பிடாம போகாதடே” என்று பின்னால் வந்தாள்.

தாழைப்புதர் அடியில் மணலில் போய் படுத்துக்கொண்டேன். மனம் குமுறியபடியே இருந்தது. அம்பிகா அக்கா என்னைத் தூக்கி வளர்த்தவள். “குஞ்சாமணி அடிச்சிட்டு! குஞ்சாமணி டேய்ய்ய் டேய்ய்ய்” என்று அவள் தொடுகைகூட என்னிடம் மிஞ்சி யிருக்கிறது. ஆனால்... ஆனால் எனக்கு என்னிடமே வாதிட முடிய வில்லை. ஆற்றாமை எரிச்சல் கோபம் எல்லாம் சுழித்தும்கூட இறுதி யில் அம்மாவைப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

பின்பு அம்மாவின் அன்பில் ஒரு மாற்றம் வந்தது. அது நிகழ்ந்து முடிந்த பிறகுதான் அதைக் கவனித்தேன். ஒரு நாள் குஞ்சன் மாமா வீட்டு கல்யாணத்தில் நான் கறிகாய் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தபோது அம்மா என்னருகே வந்து “கிரீ, மொந்தன்பழம் இருக்கு. பிடிக்குமா?” என்று கேட்க நான் திரும்பி பாராமலேயே “வேண்டாம்” என்றேன்.

எதிரேயிருந்த அப்பு மாமா சிரித்தபடி “செறுக்கன் வளந்து போயி அல்லேடி?” என்றார்.

அம்மா சிரித்தபடி ஒருகணம் என் பார்வையைச் சந்தித்து “அது பின்ன, காலம் குதிர கணக்கல்லியோ அண்ணா. வேலப்பன் இப்பம் எவிட?” என்றாள்.

அந்த வேறுபாடு அப்போதுதான் எனக்கு உறைத்தது. முன்பென்றால் அம்மா “லேய் மக்கா, மொந்தம்பழம் தின்னுலே எரணம் கெட்டவனே. இருக்குத இருப்பப் பாரு; வாளைக் கருவாடு கணக்கா. உள்ளது அண்ணா, நானாழி பாலு காச்சி பாதி அவனுக்குத் தான் கலக்கி குடுக்குதேன். இருக்குத இருப்பக் கண்டா தோணுமா? சோறு காணாத்த பரதேசி மாதிரி. சரீர வாகுல்லா. தின்னுலே வச்சிட்டு முழிக்காம, பொடதீல போட்டுடுவேன் பாத்துக்க...” என்றுதான் சொல்வாள். அதட்டாமல் அங்கலாய்க்காமல் பேசவே முடியாது.

அது அம்மாவிடமிருந்து தூரத்தை உருவாக்கியது. அம்மா என் நினைவில் தட்டுப்படுவதேயில்லை. ஒரே வீட்டில் வாழும்போது கூட எனக்கு பணிவிடை செய்யும் ஒரு நிழல்போல என்னை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு கண்கள்; அவ்வளவு தான். பழைய துணிகளை அலக்குக்காரிக்குப் போடும்போது ஒரு முறை அம்மாவின் தலையணை உறை கையில் வந்தது. மனதை கலங்கி ஏங்க வைத்த கந்தக மணம். அம்மா உள்ளே போனபோது அதை முகர்ந்து பார்த்தேன். மறுகணமே சீ என்று தோன்றிவிட்டது. யாரும் பார்க்கவில்லை என்பதை சுற்றும் பார்த்து உறுதி செய்து கொண்டேன்.

இறந்தபிறகு அம்மா வளர ஆரம்பித்தாள், உடலுக்குள் ஒரு கட்டிபோல. அன்று காலையில் மேஸ்திரி சண்முகக்கண் தன் பரி வாரங்களுடன் தேடிவந்து வசைமழை பொழிந்து போயிருந்தான். திண்ணையில் ஏறி உள்ளறைக்குள் இருந்த என்னை அடிக்க வந்தான். வேணி அவன் காலில் விழுந்தாள். மறுநாள் எப்படியும் கணக்கைத் தீர்த்து விடுவதாகச் சொன்னாள். நான் எந்த எண்ணமும் இல்லாமல், நடுநடுங்கும் உடலுடன் ஓயர்கூடை நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தேன். அவர்கள் போனபிறகு வேணி கதவை மெல்ல அசைத்த ஒலி கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். மேஜை மீதிருந்த கத்திரியால் ராணி வார இதழை நறுக்கிக் கொண்டிருந்தவன் விரல்கள் நடுங்க அதை வைத்து விட்டு அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அவள் முகத்தில் தெரிந்த குரோதம் என் பார்வையைப் பதறச் செய்தது. கதவுக்கு அப்பால் திண்ணையில் இரு பிள்ளைகளும் நிற்கிறார்கள் என்று என் மனதின் ஒரு புலன் அறிந்தது.

“எங்கிணயாம் போய் சாவுறது” என்று மிகத் தாழ்ந்த குரலில், இழுபட்டு நெளிந்த உதடுகளுடன் சொன்னாள். சொல்லப்படாத மிச்ச சொற்களுடன் கன்னச்சதை துடித்தது.

“பில்லு வரல்ல” என்றேன். அதற்குள் தொண்டை அடைத்து விட்டது. அவளுக்குப் புரிந்துவிட்டால் போதும் என்று நம்புகிறவன் போல அவளும் மட்டுமே சமாதானம் சொல்ல வேண்டும் என்பது போல.

“பில்லு...” என்று சொல்லி மிகுந்த சிரமத்துடன் கட்டுப் படுத்தினாள்.

“சண்முகப்பிள்ளை அண்ணாச்சிக்கிட்ட சொல்லியிருக் கேன்...”

“நீயெல்லாம்...” என்று மீண்டும் சொல்ல வந்து திடீரென்று திரும்பி போய்விட்டாள். கதவருகே அவளது குரோதம் மட்டும் எஞ்சி நின்றது. என்னால் நிமிர முடியவில்லை.

மெதுவாக அந்த இறுக்கம் அவிழ ஆரம்பித்தது. கத்திரியை எடுத்து ராணி இதழை நறுக்க ஆரம்பித்தேன். பேப்பர் கறக் கறக் என்று வெட்டுப்படும் ஒலியில் மூளையில் ஓர் இதம் ஏற்பட்டது. வட்டமாக பூவை வெட்டி அதையே துண்டு துண்டாக நறுக்கினேன். பிறகு கத்திரியை அப்படியே வைத்துவிட்டு முகத்தை அழுத்தி வருடிக்கொண்டு உடலைத் தளர்த்தினேன்.

வேணி மீண்டும் வருவாள் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. சமையலறையில் அவளால் என்னை மறந்து இருக்க முடியாது. என் முகத்தை முலைகளுக்கு நடுவே வைத்து இறுக அணைத்துக் கொள்வது அவளுக்குப் பிடிக்கும். “என்னடா என்னடா... கண்ணுல்ல” என்று கொஞ்சுவாள். அவளது காலடியோசைக்காக என் மனமே காதாக அமர்ந்திருந்தேன். வந்து என் தலையை லேசாக வருடி மெல்லக் கண்கலங்குவாள். அப்படியே அவள் மார்புகள் நடுவே முகம் புதைத்துக்கொள்வேன். கடைசியில் எல்லாரும் கை விட்டு விட்டார்கள். யாருமே இல்லை. எனக்கு அவளும் அவளுக்கு நானும் மட்டும் தான். தன்னிரக்கம் மீறி கண்ணீர் விட்டேன். கண்ணீர் கொட்டக் கொட்ட ஒரு பழுத்த ரணத்திலிருந்து சீழ் வழியும் இதம் ஏற்பட்டது.

“டேய், உனக்க தந்தியானுக்கு வேணுமானா வந்து திங்கச் சொல்லு” என்று அவள் குரல் கேட்டது.

திடுக்கிட்டவனாக மீண்டு கத்திரியை எடுத்துக்கொண்டேன். ராணி துகள்களாகக் கிடந்தது. கத்திரியை திரும்ப வைத்துவிட்டு எழுந்து நேற்று போட்ட சட்டையையே மீண்டும் போட்டுக்கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடந்தேன். நேராக வடசேரிச் சந்தையருகே வந்து ஒரு டீ மட்டும்

சாப்பிட்டேன். சுருட்டு இல்லை. என்னிடம் இருந்தது வெறும் இரண்டு ரூபாய். நேற்று இரு பழைய மண்வெட்டிகளை எடுத்து விற்றுக் கிடைத்த ஆறு ரூபாயில் மீதி. குலசேகரம் பஸ் வந்து நின்று அதிர்ந்தபோது ஏறினேன். பத்மநாபபுரம் போய் என் பழைய சைட் எஞ்சினியரைப் பார்த்து ஏதாவது பணம் கேட்கலாம் என்று முதலில் திட்டம். குமாரகோயில் விலக்கு வந்தபோது இறங்கி விட்டேன். பிரம்மபுரம் தாண்டி உதயகிரிக் கோட்டையைப் பார்த்த போது மேலாங்கோட்டுக்குப் போகத் தோன்றியது.

ஒற்றையடிப்பாதையின் இருபுறமும் கள்ளிச்செடிகள் கோட்டைச் சுவர்கள் போல நின்றன. தொலைவில் வேளி மலையின் உச்சியில் வெயில் எரிந்தது. வெகுதொலைவில் ஒரு வினோதமான குருவிக்குரல் தவிர வேறு ஒலியே இல்லாமல் நீலநிற வானம் விரிந்து கிடந்தது. புதர்களின் ஊடாக அக்காள் கோயிலின் பழமையான ஒட்டுக்கூரை தெரிந்தது. கோயிலருகே ஒரு நீரோடை களகளவென தாண்டிச் சென்றது. கோயிலுக்குள் யாருமில்லை. சிறப்பு, படுக்கை என்று ஏதாவது இருந்தால் குருக்களை பிரம்புரத்திலிருந்து கூட்டிவர வேண்டும். மற்றபடி அப்பகுதியில் மனித நடமாட்டம் இருப்ப தில்லை. கோயிலுக்குள் ஒரு பெட்டைநாய் குட்டி போட்டு படுத்தி ருந்தது. கண் திறக்காத குட்டிகள் 'மங்' 'மங்' என்று தாயின் மடியில் முட்டி முட்டி விழுந்தன. நாய் என்னைப் பார்த்ததும் கர்ர் என்று மேல் பற்கள் தெரியச் சீறியது. ஒரு கணம் தயங்கிய பிறகு உள்ளே போய் சாணி மெழுகப்பட்ட திண்ணையில் அமர்ந்தேன். எதிரே மூன்று அறைகளில் வடிவுடையம்மையும் குலசேகரத் தம்புரானும் யட்சியும் ஆளுயரச் சிலைகளாக நின்றனர். மூங்கில் அழி போடப் பட்ட கருவறைக்குள் காய்ந்த மாலைகள் குவிந்து கிடந்தன. சிவந்த பட்டு சார்த்தப்பட்ட அம்மனைக் கைகூப்பித் தொழுதேன். கால்களை நீட்டிக்கொண்டேன். மனம் பிடி நிற்காது தவித்தபடியே இருந்தது.

நாய் உறுமலை நிறுத்திவிட்டது. குட்டிகள் அதன் வயிற்றில் ஒண்டி உறங்கத் தொடங்கின. வரிசையாக அடுப்புகள் கரி படிந்து கிடந்தன. ஆடி மாதம் பொங்கலுக்கு வந்தால் அடுப்பு கிடைக்கவே மூன்று மணி நேரம் காத்திருக்கவேண்டும். கீரிச் என்ற ஒலியுடன் கூரையிலிருந்து ஒரு சிட்டுக்குருவி பாய்ந்து சுழன்று வெளியே போயிற்று. இந்த நாய் எதைச் சாப்பிடும்? இந்தப் பகுதியில் எங்குமே மனித வாசம் இல்லை. குட்டி போட்ட நாய்களும் பன்றிகளும் முதல் குட்டியைத் தின்று பசியை ஆற்றிக் கொள்ளும் என்று கேட்டிருக்கிறேன். பிறகு தன் பனிக்குடத்தைத் தின்னும். குட்டிகள் ஓட ஆரம் பிக்கும்வரை அந்த

உணவு தாங்கும். உட்கார்ந்திருக்கவே முடிய வில்லை. என்ன செய்கிறது என்றே புரியவில்லை. அம்மையின் விரிந்த வெள்ளிக் கண்களைப் பார்த்தேன். அங்கணத்தில் விழுந்த வெயிலின் ஒளி அவற்றில் சுடராக எரிந்தது. அக்காள் கருணையே உருவானவள். அவளுக்கு உயிர்பலி கிடையாது. குழந்தைகளை இருபத்தெட்டு நாள் கழித்து தூக்கிவந்து அவள் காலடியில் கிடத்து வார்கள். என்னையும் கிடத்தியிருப்பாள் அம்மா. அந்த சாணி மெழுகப்பட்ட தரையில் நான் கால்களை உதைத்து அழுதிருப்பேன். பூசாரி செவ்வரளி மலரை நீரில் நனைத்து என் மீது உதறியிருப்பார். எழுந்து போய் அங்கே படுக்கவேண்டும் என்று தோன்றியது.

உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. மனிதனின் உடல் உட்காரும் போது மனமும் உட்காரவேண்டும். உடல் படுக்கும்போது மனமும் படுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் முடியாது. எழுந்து வெளியே வந்தேன். மேட்டில் அடர்ந்த கொன்றை மரங்களின் மீதாக தங்கை கோயிலின் ஓலைக்கூரை முகடு தெரிந்தது. அதை நோக்கி நடந்தேன்.

கொன்றை மரங்கள் திருகி வளைந்து விகார வடிவங்களுடன் நடனமாடிய நிலையில் உறைந்திருந்தன. முண்டுகளும் முடிச்சுகளும் பரவிய அடிமரங்களின் ஊடாக இருட்டுப் பரவியிருந்தது. உள்ளே நுழையத் தயங்கி வெகுநேரம் நின்ற பிறகு ஆழநீரில் இறங்குபவன் போல உள்ளே நுழைந்தேன். கண் பழகியதும் இருட்டு விலகியது. ஒற்றையடிப் பாதை ஊருடுவிச் சென்று கோயிலின் மண்ணாலான படிகளை அடைந்தது. காற்றில் கொன்றை மரங்கள் ஆடியபோது புண்பட்ட மிருகங்கள் எழுப்பும் வலிமுனகல் எழுந்தது. கால்கள் நடுங்க கோயிலுக்குள் நுழைந்தேன். காற்றில் பிய்ந்து பறந்த மட்கிய கூரையின் பொத்தல்களினூடாக வெயில் உள்ளே பரவியிருக்க அமைதியும் தூசியும் அப்பகுதியை மூடியிருந்தன. தங்கை கோயிலில் இரு அறைகள் கொண்ட ஓலை வேயப்பட்ட சிறு கட்டிடமும் எதிரே திண்ணையும் மட்டும்தான். அறைகளுக்குள் ஒன்றில் கொன்றை வனத்தம்மன், மற்றதில் தோழியான வனநீலி யட்சி. சந்நிதி முன் நின்று அம்மனை உற்றுப் பார்த்தேன். செம்பட்டு நழுவி காலில் விழுந்து கிடந்தது. கன்னங்கரிய கல் உடல், வெறித்து விழித்த கண்கள். வாயில் கடித்துத் தின்ற குழந்தையின் கால்கள் தொங்க விரிந்த இளிப்பு. எவ்விதமான உணர்ச்சிகளும் இல்லாமல் சில நிமிடங்கள் பார்த்து நின்றபிறகு, திரும்பிய கணம் பின்பக்கம் பார்வையை உணர்ந்து, திடுக்கிட்டுத் திரும்பி, அந்த உக்கிர விழிகளைக் கண்டு உடல் குளிர்ந்து, சிந்தை மரத்து நின்றேன்.

இடுப்பில் ஒரு குழந்தையும் வாயில் கடித்த குழந்தையுமாக வனநீலி செவ்வண்ணம் பூசப்பட்ட சுடுமண் சிற்பமாக நின்றாள். இடுப்பிலிருந்த குழந்தை யட்சியின் மார்பை பருகிக் கொண்டிருந்தது. வாயிலிருந்த குழந்தையின் ரத்தம் கடை வாயில் வழிந்து தோள் சரிவில் சொட்டியது. கோயிலைச் சுற்றி நேர்த்திக் கடனுக்காகக் கொண்டு வைக்கப்பட்ட சுடுமண் சிலைகள் நின்றும் சரிந்தும் உடைந்தும் சிதறியும் வண்ணங்கள் அழிந்து மங்கியும் நிரம்பி யிருந்தன. எல்லா விழிகளும் எனனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. திண்ணையில் அமர்ந்துகொண்டேன். உடல் முழுக்கக் களைப்பு கனத்தது. தூசிப்படலம் மீது விரல்களால் 'அ' என்று எழுதி அழித் தேன். மீண்டும் 'அ' என்று எழுதி அழித்தேன். பார்வைகளின் வருடலை உடல் முழுக்க உணர்ந்தாலும் கண்களைத் தூக்கவில்லை. ஆனால் பல மாதங்களுக்கு பிறகு அன்றுதான் என் மனம் நிம்மதியை அறிந்தது. எடையெல்லாம் இழந்ததுபோல வானில் பறப்பதுபோல ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

அத்தியாயம். 19

“சைக்கடலிக்கான விஷயங்களில் மனுஷாஸ்ட்ட அபூர்வ மான ஒத்துமை இருக்குவோய்” என்றார் அய்யர். “பெரும்பாலான குறக்களி ஓட்டங்கள் ஒரே மாதிரித்தான் இருக்கு. இப்ப நீ யோசிச்சதா சொன்னயே, அதே மாதிரி நான் யோசிக்கிறதுண்டு. இங்க வந்த புதிசில மப்பு ரொம்ப ஜாஸ்தியா இருந்தது. மெதுவா கடிவாளத்த பிடிச்சு நிறுத்திட்டேன். சரி, நான் எங்க நிறுத்தினேன்; வயசாச்சு. எந்திரம் துருப்பிடிச்சிடுத்து. அத விடு. நான் என்னை கபிலன்னு உண்மையாவே கொஞ்சநாள் நம்பினேன்னு சொன்னா ஆச்சரியப்பட மாட்டே.”

“இல்லை” என்றேன்.

“கபிலன் பாப்பான். அதாவது காட்டில பிறந்தவன் இல்லை. சும்மா என்னை மாதிரி வேற ஜோலியா வந்தவன், மாட்டிக்கிட்டான். மப்பு ஏறிப்போச்சு. காட்டயே பாடி காட்டில சுத்தி காட்டிலயே செத்து மக்கிப் போயிருப்பான். நம்ம கதையேதான். அப்பல்லாம் நான் காட்டில போறச்ச ஏதாவது யானைய இல்லாட்டி மரத்த பாத்தா ஒரு வரி மனசில வரும். அதாவது சொந்தமா வரும். அற்புதமான வரியா இருக்கும். உடம்பு பதறி அப்பவே மலஜலம் பிரியும்னு தோணிதும். பத்து நிமிஷம்தான், பிறகு அது குறுந்தொகையா கலித் தொகையாண்ணு தெரிஞ்சிடும். எப்பவுமே கபிலன்தான். இப்படித் தான் ஒருமுறை தெக்கன் சரிவில் போறேன். கூட நாடாரு உண்டு. முந்தின நாள் நல்ல மழை. மலைச்சரிவு முழுக்க ஒரு மாதிரி சிவந்த பூ. ஊமத்தைப்பூ மாதிரி சின்னதா சிவப்பா. அந்தக் குழியில மழைத் தண்ணி கண்ணாடித் துண்டுகள் மாதிரி நிக்கிறதப் பாத்தேன். அப்டியே பீரிட்டு வந்துடுத்து கவிதை. ‘மாலை பெய்த மணம் கமழ் உந்தியொடு காலை வந்த முழுமுதற் காந்தள்.’ அப்டியே சாமி வந்திடுத்து. அப்புறம் பாத்தா வழக்கம்போல கபிலன். இதோ பார், அவன் ரெண்டு விஷயத்தில நம்மை மாதிரி. முதலில மனசு முழுக்க பெண்தான். இல்லாட்டி பூவப் பாத்தா உந்தின்னு தோணுமா? இன்னொண்ணு, மனசு பறக்க ஆரமிச்சா பிடிக்க முடியாது. கண்டபடி போகும். அவன் பாப்பான் பாத்தியா,

காட்டை முன்னபின்ன பாத்த தில்லை...”

“அவர் பாப்பான்ங்கிறதுக்கு என்ன ஆதாரம்?” என்றேன்.

“பதிற்றுப்பத்தில் ஒரு பாட்டு. ‘பார்ப்பார்க்கு அல்லது பண்பு அறியலையே’ அப்டின்னு ஒரு ராஜாவைப் பத்தி சொல்றான். பார்ப்ப பாரிடம் மட்டுமே கருணையோடு இருக்கிறானாம் அந்த ராஜா. யோசிச்சுப் பாரு, பாப்பான் இல்லாம வேறு எவனாவது இப்பிடி சொல்லுவானா? சொல்றவனா இருந்தா அவனுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிஞ்சிருக்குமா?”

“அது நியாயம்” என்றேன்.

வெளியே மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. நாடாரும் நானும் மலை ஏறும்போதே ஆரம்பித்துவிட்டது. நனைந்தபடிதான் வந்து சேர்ந்தேன். நாடார் கொல்லைப்பக்கக் கட்டிடத்தில் நாயருடன் சேர்ந்து படுத்துக்கொண்டார். நான் உடை மாற்றி குளிருக்கு கம்பளியைப் போர்த்திக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். அய்யர் எதிரே சாய்வுநாற்காலியில் மல்லாந்து படுத்திருந்தார். மழை, மென்மையான இனிய ஓசையாக. திறந்த ஜன்னல் வழியாக அவ்வப் போது சாரலுடன் குளிர்ந்த காற்று.

“நீ சோமபானம் சுராபானம் இதில எதாவது ருசி பார்த்த துண்டா?” என்றார் அய்யர்.

“இல்லியே.”

“சாப்பிடறியா?”

நான் குழப்பமாக சிரித்தபடி “அப்பிடின்னா என்ன?” என்றேன்.

“சோமபானம் பழங்களிலிருந்து எடுக்கிறது. சுராபானம் மாவு புளிக்க வச்ச பன்றது.”

“அப்படி யாரு சொன்னாங்க?”

“இத பாரு, வேத வேதாந்த விஷயங்களில் அய்யர கேள்வி கேட்கப்படாது. உனக்கு வேணுமா வேண்டாமா?”

“வேண்டாம்.”

“ஸோ யூ ஆர் கோயிங் டு பி எ விட்னெஸ். விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்?”

அய்யர் எழுந்து அறைக்குள் போய் ஒரு துணிப் பொட்டலத்தை எடுத்து

வந்தார்.

“ரொம்ப விசேஷமான சரக்கு இது. உனக்கு குடுத்து வைக்கலை. நான் உன்னை கட்டாயப்படுத்த மாட்டேன். ஆனா இப்பவும் ஒண்ணும் பிந்திப் போயிடலை.”

நான் “வேண்டாம் சார்” என்றேன்.

துணிப் பொட்டலத்திற்குள் ஒரு வெளிநாட்டு நீலக்குப்பி இருக்குமென நினைத்தேன். சிறிய மஞ்சள் நிறமான மூங்கில் குழாய் தான் இருந்தது. நன்றாக தேன்மெழுகால் மூடப்பட்டிருந்தது.

“இது என்னது?”

“இங்க மலைக் காணிகள் செய்றது. அவங்க மகா ரசிகனுங்க. ஒவ்வொரு சாமிக்கும் ஒரு லிக்கர். அரிசிச் சாராயம் எறத்தப்பனுக்கு. பன்னிமாடனுக்கு கள்ளு. பொத்தவாதைக்கு ஒரு புளிச்ச பழத்திலேருந்து எடுக்கிற சாராயம். இது சக்கரை வள்ளிக்கிழங்கை என்னமோ பண்ணி எடுக்கிற சாராயம். இந்த வருஷம் புதைச்சுப் போட்டா அடுத்த வருஷம்தான் எடுப்பாங்க. மலைச் சாத்தனுக்கு இதுதான் பிரசாதம்.” அய்யர் கத்தியால் தேன்மெழுகைச் சுரண்டினார். குழாய் நல்ல வட்டமான மரத்துண்டாலும் இறுக அடைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைக் கத்தியால் லாகவமாக நெம்பி எடுத்தார்.

“இவனுங்க மூங்கில் குழாய் மூடற இந்த மூடிய நான் இருபது வருஷமா திறந்துட்டு வரேன். வேற ஒருத்தன் ஈஸியா திறந்திட மாட்டான். காத்து போகாம மூடியிருப்பாங்க” என்றார். உள்ளிருந்து சாராய நெடி வீசியது.

“குமட்டறதா?”

“இல்லையே.”

“அடாடா. அப்ப நல்ல சரக்கு இல்லைண்ணு தோணுதே” என்று முகர்ந்து பார்த்து “அசல் சரக்கு. மேட் இன் பன்னிமலை” என்று மெதுவாக கலக்காமல் கண்ணாடிக் குவளையில் விட்டார். அது கலங்கிய மழைநீர் மாதிரி இருந்தது. இரண்டு மடங்கு தண்ணீரை விட்டார். ‘சியர்ஸ்’ என்று என்னிடம் சொல்லி “இது கபிலனுக்காக” என்றார்.

“கபிலன் குடிப்பாரா?”

“பின்ன? பாப்பான் துணிஞ்சா பாதாளம். அருவித்தண்ணியே இன்குடுங்களுண்ணு தோன்ற அளவுக்கு ஆசாமி மப்பு.”

குவளையை எடுத்து “மலைச் சாத்தா சரணம்” என்று ஒரு மிடறு விழுங்கினார். கீழே வைத்து விட்டார்.

“கசக்கறதா?” என்றேன்.

“நீ பட்டைச் சாராயத்தை பரல் உப்பை நக்கிட்டு குடிக்கிறவனைத்தான் பாத்திருப்பே. யூ நோ ஐ யம் நாட் எ டிரங்கார்ட். நான் ரசிகன். மதுவை குடிக்கிறது பாதி, முகந்து பாக்கிறது பாதி. அதன் ஆவி மூக்கில ஏறி, மனசில ஏறங்கி, ஆத்மாவில வெளை யாடணும். அங்க தூங்கிக் கிடக்கிற பிசாசுகளும் தேவதைகளும் வந்தாச்சுடா நேரம்னு ஏறங்கி வரணும். குடிச்சிட்டு வாந்தி எடுக்கிறவன் அந்த குடியோட தேவதைய அவமரியாதை பண்ணான். குடிச்சிட்டு விழுந்து கிடக்கிற முட்டாளுக்கு குடியப் பத்தி ஒரு மயிரும் தெரியாது. விழுந்து கிடக்கிறதுக்கு என்ன இழவுக்கு குடிக்கணும்? பாறையில் மண்டய முட்டினா போதாதா?” அய்யர் “நாயரே” என்றார்.

நாயர் ஒரு கணநேரத்தில் தோன்றினார். அவர் அடுத்த அறையில்தான் நின்றிருக்கிறார் என்பது எனக்குச் சிரிப்பை வர வழைத்தது.

“எடுத்துக்கோ. பாத்து. ரொம்ப இருக்கு. ஒரேயடியா முங்கிட்டேண்ணா காடு தாங்காது.” நாயர் மௌனப் புன்னகை யுடன் எடுத்து பின்புறம் காட்டாமல் விலகினார்.

அய்யர் பெருமூச்சுடன் கால்களை நீட்டித் தளர்ந்தார். “சாத்தன் மொள்ள பயணம் பண்ணார். இன்னும் அவரு தேவதைகளை சந்திக்கலை. ஒண்ணு ரெண்டு பிசாசுகளைப் பாத்தாச்சு...” என்றார். “பாட்டு போடலாமா?”

“சரி.”

“இன்னைக்கு ஜி.என்.பி. வேணாம். ஹி இஸ் ஸோ நைஸ். இன்னைக்கு எனக்கு ஒருத்தன் அடிவயித்திலயிருந்து பாடணும். பொதுவா எனக்கு ராமநாதன் பிடிக்கிறதில்லை.”

“யாரு?”

“எம்.டி. ராமநாதன். டைகர் வரதாச்சாரியோட சிஷ்யர். டைகர் பாட்டு ஒண்ணும் சுகமில்லை. யந்திர கச்சிதம். செம்பையும் அதேதான். எனக்கு பாடறவன் தடுக்கியெல்லாம் விழுந்தாத்தான் பிடிக்கும். இரு” என்றபடி போய் பிளேயரை எடுத்து வந்தார். அதை மோடாவில் வைத்தார். சாவியைத் திருகிவிட்டு ரிக்கார்டரை வைத்தார்.

“என்னா கறுப்பு நெறம் பார்த்தியா. இதுக்கு கறுப்பு நெறத்தை கற்பனை செஞ்சவன் கவிஞன். எல்லா நிறமும் கறுப்புக்குள்ள இருக்கு. எல்லாம்

கலந்தா கறுப்புதான் வரும். பெருவெளியோட, விசும்போட நிறம்.”

ராமநாதன் குரல் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. எருமை ஒன்று எதிர்பாராதபடி பாட ஆரம்பித்துவிட்டது மாதிரி.

“பயப்படாதே. ஒண்ணும் பண்ணாது. மொள்ளமா கேளு.” நான் நினைத்ததையே அவர் வேறு வகையில் சொன்னார். “நல்ல மொரட்டுக் கரும்பாறைகளோட சங்கீதம்யா.”

ராமநாதன் குரலில் ‘வாதாபி கணபதிம் பஜேஹம்’ ஒலித்தது. எனக்கு சற்று பயமாகவும் அசௌகரியமாகவும் இருந்தது அந்தப் பாட்டு. ஆனால் ஒன்று தெரிந்தது, அதை நிறுத்தி விட்டால் உருவாகும் வெற்றிடத்தை வேறு எதனாலும் நிரப்பிவிட முடியாது. அய்யர் தொடையில் ஓரிருமுறை தட்டினார். இரண்டு மூன்று முறை குடித்தார். பிறகு கண்களை மூடி அப்படியே சொக்கிவிட்டார். ராமநாதனின் குரல் பெரிய கரும்பாறை மலைச்சரிவில் வேறு பாறைகளில் மோதி மோதி இறங்குவதுபோலச் சென்றது. திடீரென்று அய்யர் ‘தாயோளி’ என்று சொல்லி பரவசமாக கையை விரித்தார். பாறை ஓசையே இல்லாமல் பூவிதழ்போல கீழே சென்றது. பூக்குலைகளில் பட்டு வண்ணங்கள் சிதறின. சிறு சிறு பாறைகள் கூடவே இறங்கின. வெகு ஆழத்தில் நீலப்பசுமையாக ஒரு பெரும் புல்வெளி. அங்கு மௌனம் ஒரு கடல்போல. அய்யர் “அடப்பாவி அடப் பாவி” என்றபடி எழுந்துவிட்டார். கையில் குவளையுடன் அறைக்குள் தவித்தபடி நடந்தார். தலையை வலியில் அசைப்பது போல, ஏதோ ஒன்றை மறுப்பதுபோல, மறு நினைப்பில் ஆமோ திப்பதுபோல அசைத்தார். என்னால் உட்கார்ந்திருக்க முடிய வில்லை. அந்த ஒலி என்னைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவது போலிருந்தது.

வெளியே சென்று பால்கனியில் ஈரம் படிந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். மழை நின்று இலைகள் சொட்டின. ஒரு கோடித் தவளைகளும் கோடானுகோடி சீவிடுகளும் சேர்ந்து ஒரே ரீங்காரமாக ஒலித்தன. அந்தச் சுருதியில் ராமநாதன் குரல் மிகத் துல்லியமாக இணைந்துகொண்டது. இரவு எத்தனை அழுத்தம் மிக்கது என்று தெரிந்தது. அழுத்தம் என் உடலை உடைத்துத் திறந்துவிடும். இதோ உடைந்து சிதறி எல்லையின்றிப் பரந்த இந்தக் காட்டில் நான் பரவிப் பரவி நிறையப் போகிறேன். நான் ஒன்றுமில்லாத எளியதோர் எண்ணம் மட்டும்தான். மிக எளிய ஓர் எண்ணம். மிகவும் கனிந்த ஓர் எண்ணம். யாருடைய எண்ணம்... இருளை உடலாக்கி நிரம்பிய எவருடையவோ ஒரேயொரு எண்ணம். அவ்வளவுதான்.

இசை நின்றபோது கண் விழித்தேன். எழுந்து அறைக்குள் சென்றேன். அய்யர் மார்புமீது தலையைக் கவிழ்த்து அழுது கொண்டிருந்தார். கண்ணீர் மட்டும்தான். நான் ஊசியை மெல்ல எடுத்த ஒலி அவர்மீது கல் போலப்பட்டது. விழித்து என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தார்.

“பாடிமிழ் அருவி பனிநீர் இன்னிசைங்கிறான் கபிலன்” என்றார்.
“இனிமே வேற பாட்டு வேண்டாம்.”

நான் “ஆமாம்” என்றேன்.

பாடிமிழ் அருவி. இசையைப் பொழிகிற அருவி. அது பாறை களிநாலான அருவி என்று சொல்லலாமா. வேண்டாம். என் நாற் காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். அய்யரின் இமைகள் தொங்கிக் கனத்துக் கிடந்தன. என்னைச் சற்று சிரமத்துடன்தான் பார்த்தார். “யூ நோ. எனக்கு லைஃப்ல இதுவரை எந்த பிராப்ளமும் கிடயாது. எங்கப்பா அட்வகேட். நல்லா சம்பாதிச்சார். ரெண்டு சம்சாரம். ஏழெட்டு வீடு, கார். நான் பெங்களூர்ல படிச்சேன். நல்ல மார்க் வாங்கினேன். உடனே வேலை கிடைச்சுடுத்து. மறுவருஷம் கல்யாணம். பொதுவா பிராம்மணக் கண்ணுக்கு அழகான பொண்ணு. வடாம் போடுவா. வரலட்சுமி விரதம் இருப்பா. பத்தரை மாத்து பதிவிரதை. பிள்ளைங்க ரெண்டு இருக்கு. நன்னா படிக்கிறா. ஒரு பிராப்ளமும் இல்ல. எதையாவது ஆசைப்பட்டா கிடைக் காதுன்னே இல்லை. பட் ஐ யம் லாங்கிங். லாங்கிங் ஃபர் வாட்? தெரியலை. இருபது வருஷமா இதைக் கேட்டுக்கறேன். ஏக்கம். துக்கம். அதான். சாதாரண துக்கமில்லை. நேரா போய் ஆனைக்குன்று மேல ஏறி வானத்தில் குதிச்சிடற மாதிரி துக்கம். எனக்கு இனிமே என்ன வேணும்? ம்யூசிக், சாப்பாடு, கவிதை, இதோ காடு. ஆனா நான் ஏங்கறேன். இதுக்கு மேல ஏங்கினா அது இந்தளவுக்கு கருணையோட இருக்கிற கடவுளுக்கே எரிச்சல் மூட்டற மாதிரி ஆயிடுமா? தெரியலை. பட் ஐ கான்ட் ஹெல்ப் இட்.”

“ஒருவேளை இதுக்கு மேலயும் நீங்க ஏங்கணும்னுதான் கடவுள் நினைக்கிறாரோ என்னமோ. அப்பத்தான் அவருக்கு சந்தோஷமோ என்னமோ” என்றேன்.

அய்யர் எழுந்து அமர்ந்தார். என்னை யாரையோ பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார். அவரது ஆழத்தில் ஏதோ ஒன்று நிகழ்வதுபோலத் தெரிந்தது. ஏதோ சொல்ல வந்தார். பேசாமல் மீண்டும் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

கொல்லைப்பக்கம் பாட்டு கிளம்பியது. கெச்சலான குரலில்

உச்சஸ்தாயியில் பாட்டு.

குட்ட நாடன் புஞ்சயிலே

கொச்சு பெண்ணே குயிலாளே

தித்தித்தாரா தித்தித்தாரா தித்தைய் தக தெய்தெய் தோம்!

அய்யர் முகம் மலர்ந்தார். “நாயர்! இது உள்ள போனா சுத்த நாயராயிடுவார். இந்த ஊர்க்காரர் கிடையாது. அவர் ஆலப்புழைக் காரர். என்னமோ ஆகி ஊரைவிட்டு ஓடிவந்துட்டார். சரக்கு ஏறினா தமிழ்மாதிரி மிலேச்ச பாஷைகளை சீந்திக்கூட பாக்க மாட்டார். மப்பு ஒரு லெவலை தாண்டிட்டா பரிசுத்தமான சம்ஸ்கிருதம்தான். வா பாக்கலாம்.”

நாயரின் தோணி அலைமீது பாய்ந்தது. அவரது குரல் வீரிட்டது.

கொட்டு வேணும் குழல் வேணும்

குரவ வேணும்

ஆ தித்தித்தாரா தித்தித்தாரா தித்தெய்தக தெய்தெய்தோம்

கொல்லைக்குப் போகும் வழியெல்லாம் ஈரம். சமையலறையில் சிமினி விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு மர மேஜைமீது நாடார் கண்ணீர் வழிய உட்கார்ந்திருந்தார். எதிரில் ஜட்டி மட்டும் அணிந்த நாயர் கையில் சட்டுவம் துடுப்பாக, தலையில் அலுமினியச் சட்டி தொப்பியாக.

அய்யர் கதவைத் தள்ளித் திறந்தார். நாயர் திரும்பிப் பார்த்தார். “ஆ... ஆரு அய்யரே. வாடே அய்யரே. இரி. எந்தரு காரியம்? நாடாரே, இது அய்யராணு. நம்மடெ கூட்டாளி. கேறி இரிக்கெடோ அய்யரே. அய்யரக் கண்டா நல்ல வெளுத்த கொடிச்சிப்பட்டி போல உண்டல்லடே... ஹெஹெஹெ” வாயில் சிவப்புப் பல்லுடன் நாயர் சிரித்தார். அய்யர் அடுக்களை மேடைமீது ஏறி அமர்ந்து என்னிடம் உட்காரச் சொன்னார்.

“பின்ன எந்தொக்கெ உண்டெடோ அய்யரே? ஜோலியிலு பிரஸ்னம் ஒன்றும் இல்லல்லோ. உண்டெங்கி பறயணம் கேட்டோ. தம்புரான் நோக்கிக்கோளாம். நீ என்ற விஸ்வஸ்தனெடே... பிரட், பட்டரு, ஜாம். அதாணு கத.”

“விஷக்கடி ஏறினா நாயரு மூலம் திருநாளோட அனந்தரவனா ஆயிடுவாரு” என்றார் அய்யர்.

நாயர் தொப்பியை எடுத்து கைத்தாளமாக மாற்றினார்.

கொடுங்ஙல்லூர் அம்மைக்கு

கொம்பிலு கேறுவான்

கொடிமரம் போலல்லோ

கோப்பு வேணும்!

ஓ தத்தை தத்தை தகதய்தோம்!

“இது கொடுங்கல்லூர் பூரப்பாட்டுதானே?” என்றேன்.

“ஆமா. நாயரு இதில ஒரு என்சைக்ளோபீடியா மாதிரி. இந்த கொடுங்கல்லூர் பரணிப்பாட்டுகளை நீ கேட்கணும். அய்யோ. நான் நாலஞ்ச தடவை போயிருக்கேன். ஃபிராய்டுக்கே பைத்தியம் புடிச்ச சட்டையை கிழிச்சப்பான். இதோ பாரு, மனுஷ உடல்ல இருந்து மலம் போறது மாதிரி மனசில இருந்தும் போகணும்போல இருக்கு. கொடுங்கல்லூர் பூரம் ஒரு பெரிய மன சிகிச்சை.”

“டா, அய்யரே. எரப்பே. நீ எந்தடா அவட சம்சாரிக்குந்நது? தேவீட பாட்டல்லடா பாடுந்நது?” நாயர் வீரியமாகக் கேட்டார்.

நான் சற்று பயந்து போனேன்.

அய்யர் “தம்புரானே மாப்பாக்கணும்” என்றார்.

நாயர் “அது நியாயம். யதா யதாய தர்மிஷ்ட மாகுசு. அத கேனஸ்ச ச சூஷ்மாஸினி! யதோ பிண்டஸ்ச மகிதா நோ கார்மாஹாய நிக்ரஹஹ்.”

அய்யர் “படுசரளம்” என்றார் என்னிடம். “தம்புரான் களி துடரட்டு. அதினல்லே அடியங்ஙளு வந்தது.”

“அது காரியம்” என்றார் நாயர்.

மீண்டும் கொடுங்கல்லூரம்மை கொடிமரத்தில் ஏறினாள். அய்யர் கைதட்டி ஊக்கினார். ஒரே ரகளையாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் எனக்குச் சலித்துவிட்டது. அய்யர் எழுந்தார். அய்யர் என்னிடம் “வா” என்று வெளியே வந்தார்.

“ஏன் ரொம்ப கூடுதலா இருக்காங்க?” என்றேன்.

“அதுவா. இந்த சரக்குக்கு கொட்டுவடி அப்டண்ணு பேருண்டு. நெத்தியிலயே போட்டுடும்.”

‘நீங்க கூடத்தான் குடிச்சிங்க.’

“நான் ரொம்ப கொஞ்சமா, மேல் தெளிவ மட்டும்தான் குடிச்சேன்.

இவனுக் மொத்தத்தையும் ஏத்தியிருப்பானுக். அதிலயும் அடிமண்டி ரொம்பக் காரம். யானையே தள்ளாடிடும். இப்படித்தான் ஒருவாட்டி இஞ்சிமலை இறக்கத்தில் ஒரு யானையைப் பாத்தேன். மூண்டி பின்னுக்கு நடக்கும். பிறகு மூண்டி முன்னுக்கு. அரை மணி நேரமா. என்னப்பான்னு பையன்ட் கேட்டேன். காணிக்காரங்க போட்ட கோடாவை எப்படியோ எடுத்து குடிச்சிட்டதுண்ணான். வரியா, ஒரு வாக்கிங் போய்ட்டு வரலாம்.”

“இப்பவா? அய்யோ...”

“ஏன் பயமா? யானை மிதிச்சு கொன்னா மயிரு போவுது. என்ன பயம்? வா பேசாம.”

இருவரும் உள்ளே போய் கம்பளி போர்த்தி செருப்பு போட்டுக் கொண்டோம். அய்யர் ஒரு டார்ச் விளக்கை என் கையில் தந்தார். ஒரு பித்தளைப்பூண் வைத்த பிரம்பை எடுத்துக்கொண்டார். பங்களாவின் முகப்பில் இறங்கிச் சரிவில் நடந்தோம். செடிகளின் இலைகள் மீதும் புற்களிலும் தண்ணீர் ஊறி நின்றது. மரங்களின் இலைகள் புதர்கள்மீது சொட்டிக்கொண்டிருந்தன. காற்று வீசியபோது மழை வந்துவிட்டது போலிருந்தது.

“குளிருதா?”

“அவ்வளவா இல்லை.”

“அறையில் கம்பளி மூடி உக்காந்தாத்தான் ரொம்ப குளிரும்” என்றார்.

“பனிதான் குளிர். மழை பெய்தா காட்டுக்குள்ள நீராவி நிரம்பிடும்.”

டார்ச் விளக்கைக் கண்டபடி சுழற்றினேன். மரங்களின்மீது நீரின் ஈரம் பளபளத்தது. அடிமரங்களில் கருமையாக ஒருபக்கம் மட்டும் நீர் வழிந்து தெரிந்தது. ஒரு கிளையில் இரு சுடர்கள் தெரிந்தன.

“ஆந்தை” என்றார் அய்யர். “அதுக்கு இது ஒரு பெரிய அனுபவமா இருக்கும். ராத்திரியில் சூரியன்” என்றபடி நடந்தார்.

“நாம எங்க போறம்?” என்றபடி புதர்களைத் தாண்டினேன்.

“காட்டில் நாம போறதுதான் முக்கியம். போற இடமும் காடுதான். போய்ச் சேர்ற இடமும் காடுதான்.”

ஓரிரு மிளாக்கள் தூரத்தில் பச்சைக் கண்கள் சுடரத் திரும்பிப் பார்த்தன. மலைச்சரிவின் ஆழத்தில் நீரோடையின் ஓசை கேட்டது.

“டார்ச்சை அடிக்காதே” என்றார் அய்யர்.

“ஏன்?”

“கீழே யானைக்கூட்டம் இருக்கு.”

நான் உற்றுப் பார்த்தேன் ஒன்றும் தெரியவில்லை. “எப்படித் தெரியும்?”

“ஆந்தைகள் சத்தம் குடுக்குது பாத்தியா?”

அவர் சொன்ன பிறகு கவனித்தேன். கீழே ஆந்தைகள் இரண்டு பதறியதுபோல ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

மலையின் பாதிச்சரிவில் அய்யர் நின்றார்.

“இப்ப நீ ஒரு பெரிய விஷயம் பாக்கப்போறே. தீ” என்றார்.

“சாதாரண தீயில்லை. சாட்சாத் அருட்பெருஞ்சோதி” என்ற படி என்னைக் கைப்பிடித்து ஒரு பாறைமீது ஏற்றினார்.

கீழே குட்டிப்புதர் மண்டிய சரிவு முழுக்க மின்மினிகள். மிகப் பெரிய வெள்ளிச்சரிகைக் கம்பளம் ஒன்றை விரித்துப் போட்டது போல. கண்களைப் பறிக்காத மென்மையான இளநீல ஒளி. இல்லை இளம் பச்சையா? பொன்னிறமா? ஆனால் கண்களை நிரப்பி வழிந்த படி பரவி விரிந்து கிடந்தது அது.

“ராத்ரியில காடு ஒரு பெரிய கொண்டாட்டமா மாறிடும். உண்மையில் ராத்ரிதான் காடு முழிச்சுக்குது. மனுஷங்க போத்திக் கிட்டு தூங்கறாங்க” என்றார் அய்யர். நான் கனவு காண்பவன் போலப் பார்த்து நின்றேன்.

“தேவதைகளும் பிசாசுகளும் எல்லாமே ராத்ரிதானே கிளம்புது? காடு மனுஷங்க வாழற இடமில்லை. மனுஷனை வச்ச விளையாடற மகா சக்திகள் வாழற இடம்” என்றார் அய்யர்.

அத்தியாயம். 20

யானைகளுக்கு மட்டுமல்ல, பல மிருகங்களுக்கும் ஒரு வகை மதமோ வெறியோ உண்டு. போக காலங்களில் மிருகங்கள் மீது காட்டு தெய்வங்கள் ஆரோகணித்து விடுகின்றன. நான் காட்டி லிருந்த நாட்களில் ஆண் மிளா மதம் ஏறி பிடரி சிலுப்பி செருக்கித் திரிவதைக் கண்டதுண்டு. மடேர் மடேரென்று மண்டையை மரங்களில் அது முட்டுகையில் அந்த மதத்தை மலர் தூவி காடு வாழ்த்தும். வெறி கொண்ட நரி இரு கால்களாலும் மண்ணைப் பிராண்டியும், வாலைச் சுழற்றியபடி சுற்றிச் சுற்றி வந்தும், முனகி ஊளையிடும். வாயில் வெண்தேற்றைகள் எழுந்த பன்றி சேற்றில் விழுந்து குதித்துப் புரண்டு முக்காரமிடும். எழுந்து திசையறியாமல் ஓடித் திடீரென்று குதித்து கொழுப்புத் தொகைகள் குலுங்கத் தாவிப் புதர்களை அலைக்கழிக்கும். வெறி ஏறிய மான்கள் ஒன்றோ டொன்று படீரென்று மண்டையை முட்டிக்கொண்டு உறுமியும், துள்ளி பின்கால்களில் எழுந்தும், சண்டைபோடும். வேனில் முடிந்து மழை தொடங்கும் முன்பு கடும் சுழல்காற்றுகளால் காடே மதம் கொள்கிறது. கிளைகள் உறும், இலைகள் கூச்சலிட, மரங்கள் வெறிகொண்டு சுழன்றாடுகின்றன. தெக்கன்காற்று என்று குட்டப்பன் சொன்ன அந்த இருபது நாட்களும் காற்றின் மதம் அத்தனை எல்லைகளையும் மீறும் காலம். காலையில் காட்டுக்குள் போனால் அழுத்தமாக சீவிவிடப்பட்டவை போலப் புதர்களும், உடைந்தும் பிளந்தும் மாமிச வாயையுடன் வெண்ணிறம் துலங்கக் கிடக்கும் கிளைகளும், வேர்கள் பிய்ந்து மண் பற்றுடன் கிளை விரித்துப் பரக்க சரிந்த படுமரங்களுமாகக் காடு தன்னைத்தானே சூறையாடி விட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

யானைமதம் என்று ஏன் சொல்லப்படுகிறதென்றால் அதுவே மதங்களில் மூர்க்கமானது என்பதனால்தான். காட்டின் ஆழத்தில் மதம்கொண்ட யானையின் பெருங்குரல் எழுந்து இரவைக் கிழிக்கையில் குட்டப்பன் சொல்வான், “பிசாசு கேறியாச்சு எண்ணு தோணுதுவே ரெசாலம். இது ஆருண்ணு தெரியுதா. மத்தவனாக்கும். கீறக்காதன். ஏமான்

ஒருக்கலெங்கிலும் கீறக்காதன பாக்கணும், கேட்டுதா? ஆனையெங்கி அது ஆனை. இந்தால மூணாளு பொக்கமிருக்கும். மத்தகம் கோயிலுக்கு முன்ன கோபுரம் மாதிரி எந்திருச்சி நிக்கும். வெள்ளைக் கட்டுமரம் கணக்கா கொம்பு. தும்பிக்கைய ஏமான் பாக்கணும். நல்ல செம்பாயலு பிடிச்ச வேங்க மரம் கணக்கா கறுப்பா மண்ணும் பொற்றயும் பிடிச்ச. நான் பல யானையும் கண்டிட்டுண்டு. கீறக்காதனாக்கும் ஆனையில தம்புரான். ஏமான் ஒரு நாளைக்கு பாக்கணும். கடும்பொற்றயில நடந்துபோனா தரையில் அரயிஞ்சுக்கு காலடித்தடம் எறங்கிக் கெடக்கும். இண்ணு வரை ஆரையும் கொன்னதில்லை.”

நான், கீறக்காதன் என்ற பெயர் சரியில்லை என்று அபிப்பிராயப்பட்டேன். குட்டப்பன் அதை நிராகரித்துவிட்டான்.

“இஞ்ச பாருங்க ஏமான், ஆனைக்கு கேசவன் மாதவன் எண்ணொக்கெ பேரு போடுதாவ ஏமான்மாரு. இஞ்சேருங்க, ஆனைகளுக்கு கொச்சு மாதவன், கொச்சு கேசவன் எண்ணு பேரிடுத எரப்பாளியளும் உண்டு. ஏண்ணு கேட்டா இவன்தான் வலிய மாதவன், வலிய கேசவன். ஆனை ஒண்ணு அழுக்கித் தடவினா பீயும் சலமுமா கீறிப்போற மனியனுக்கு இந்த எண்ணம் வெளங்குமா? காட்டு யானைக்கு பேரு இல்லை கொச்சேமான். உண்டெங்கி அது மத்த காட்டு யானைக்குத்தான் தெரியும். அந்தப் பேரச் சொல்லி நாம விளிச்சாக்க குண்டி கீறிப்போவும். பின்ன பேரிடுயது ஒரு அடையாளத்துக்கு. ஆனையக் கண்டா உடனே திரிச்சறியுத அடையாளத்த அதுக்கு பேராப் போட்டுட்டா நமக்குப் பாதுகாப்பு கேட்டியளா. இப்பம் ஏமான் கீறக்காதனைப் பாக்குது. பாத்த உடனே அறியிலாம். ரெண்டு காதும் வாழையிலை கணக்கா கீறி ஆடிக்கிட்டு கிடக்கும். கீறக்காதனை கண்டா அப்டியே கும்பிட்டுட்டு நிண்ணு போடணும். ரெட்சிக்கணும் ராஜாவே எண்ணு சொல்லிப் போடணும். ஆனா மத்தவன் இருக்கானே புள்ளிக்கண்ணன்... ஏமான், அவனுக்க எடது கண்ணுமேல செம்புள்ளிகள் இருக்கும். வலது கண்ணு பக்கம் கறுப்பாட்டு இருக்கும். அவனெக் கண்டா பின்ன அரக்கண்ணு அடச்சப்பிடாது. பாஞ்சுபிடணும். நேரா ஓடி அருவத்தில் உள்ள வலியமரத்தில் பாஞ்சு ஏறி உச்சிக்குப் பெய்யிடணும். அதிகம் போனா ரெண்டு பர்லாங்குக்குமேல எந்த மீச வச்ச கொம்பன் பயலும் புள்ளிகண்ணனுக்க கிட்டயிருந்து ஓடி ரெட்சப்பட முடியாது. மோழைக்கொம்பி ஒண்ணும் பண்ண மாட்டா. பிடிச்சல்லண்ணாக்கூட தட்டிப்போட்டு வேட்டிய உரிஞ்சுட்டு போயிடுவா. அவளுக்கு அதில ஒரு சந்தோஷம். ரெசாலம், கேட்டேரா, நம்ம பொத்தைமடையில் சங்கரன் ஒருநாளைக்கு கீழ்க்கல்லு ஓடையில் வாறான். உடுத்திருக்கது

சேம்பிலை. ஏம்பிலே வல்ல காட்டாளத்தியையும் பெண்ணு காணப் போறியா எண்ணு பரியாசமா கேட்டேன். பர்ரணு கிளிஞ்சு அளுவு தான். ‘குட்டப்பா நான் ரெட்சப்பட்டேம்பிலே’ எண்ணு பிலம்பு தான். சங்கதி மோழைக்கொம்பிக்க களிதான். சங்கரா, நீ தரையில் கெடந்துட்டு வேட்டியை உரிஞ்சு குடுத்திருந்தா பூமாதிரி வாங்கி கிட்டு பெய்யிடுவாளேடே எண்ணு சொன்னேன். இந்த ஆட்டு மடையன் என்னாண்ணா வேட்டியை இறுக்கிப் பிடிச்சிருக்கான். என்னமோ சீலாவதி சீலயப் பிடிச்சது மாதிரி. போட்டுப் பொரட்டி மறிச்சுப்போட்டு. சங்கரனுக்க சரீரத்திலிருந்து நான் ஒரு அம்பது வலிய முள்ளெங்கிலும் எடுத்துப் போட்டேன். அதுக்கும்பிறவு சங்கரன் காட்டுக்குள்ள ஒரு நரி அனங்கினாலும் அப்பம் சீலய உரிஞ்சு எறிஞ்சுப்போடுவான், உள்ள வல்லதும் இட்டிருந்தாலும் செரி, இல்லெங்கிலும் செரி.”

மதம் கொண்ட கீறக்காதன் காட்டின் ஒரு பிராந்தியத்தையே சூறையாடியிருப்பதைக் கண்டேன். அதன் உடல் உரசிய ஒரு மரம் தேய்ந்து வழுவழப்பாக இருந்தது.

“ஏமான் கண்டுதா அம்பட்டன் தேய்க்குத கல்லு கணக்கா பாலீஷாட்டு இருக்குவு” என்றான் குட்டப்பன். வெறியும் விளை யாட்டுத்தனமும் கலந்த ஒரு பெருந்தாண்டவம் அங்கு நடந்திருந்தது.

“என்னத்துக்கு இப்பிடிச் செய்யுது?”

“மதமாக்கும் ஏமான். மதம்.”

“மதமுண்ணா?”

“ஏமான் பூவில தேனும் மணமும் இருக்குத மாதிரி ஆனையில் மதம். அது காட்டு சாமிகளுக்க வரமாக்கும். பூவில இருக்க தேனும் மணமும் என்னெண்ணு ஏமான் நினைக்குது? அதொக்க ஓரோ காட்டு தெய்வமாக்கும். செம்பகத்தில் இருக்கது மலையக்கி. மாம்பூவில மாதி. வேங்கம்பூவில செம்பியம்மை... இப்பிடி. ஆனைக்க மதத்தில் இருக்கது கருவாதை. கருவாதையிண்ணா சில்லற சாமியில்லை பாத்துக்கிடுங்க. அங்க மலையிடுக்கில காணிக்காரனுவ கருவாதை அப்பனுக்கு முழுக் கிடாய வெட்டி பலி குடுப்பானுவ. கறுத்த வாவுண்ணா எருமைப் பலி உண்டு. எருமைப் பலி தெற்றிப்போனா ஆனையில் கேறி வந்து அப்பன் அவனுவ குடிலுகளில் சாடி கேறிப் போடுவாரு.”

காட்டு யானைகளில் வெறி நிரப்பும் கருவாதையப்பன் என் தலைக்குள்ளும் குடியேறிய நாட்கள் அவை. ஏழு நாட்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அவளைத் தேடி அந்த வேங்கை மரத்தடிக்குப் போனேன். அவள்

குடிசை வாசலில் காத்துக் கிடந்தேன். ஏமாற்றத்தின் வெறியில் தலையில் கைகளால் ஓங்கியடித்து அழுதேன். சைக்கிளில் யானைத்தடங்களில் வெறிபிடித்தவன்போல விரைந்து பாறைகளிலும் சரிந்த மரங்களிலும் மோதி விழுந்தேன். எந் நேரமும் கண்கள் கலங்கி வழிந்தன. எந்நேரமும் எதையும் உடைத்து வீசும் மூர்க்கம் பொங்கியது. அந்த வெறியில் காடு ஓர் உள்ளங்கை போல தெளிந்த ரேகைகளுடன் என் முன் தெரிந்தது. அவள் குடிலிலிருந்து அவளை முதலில் சந்தித்த அருவிப்பாறைக்கு அங்கிருந்து வேங்கை மரத்தடிக்கு என்று நாளெல்லாம் அலைந்தேன். வெப்பத்தில் வதங்கி விழுந்து மயக்கமடைந்து கிடந்தேன். எழுந்து முகத்தில் அப்பிய மண்ணையும் சருகுத் துகள்களையும் துடைத்த மறு கணமே அவள் வந்துவிட்டாள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட சைக்கிளை அள்ளியபடி மீண்டும் விரைந்தேன். காட்டில் பேய்களாலும் தேவதைகளாலும் மாறி மாறி உருட்டி விளையாடப்படும் தாயக் கட்டைபோல இடைவிடாது ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். கண்கள் குழிந்து, முகம் உலர்ந்து, உதடுகள் வெடித்து, மண்ணும் குப்பையும் படிந்த தலைமயிருடன் பைத்தியம் போன்றிருந்தேன். நீர்நிலைகளில் குனிந்து என்னைப் பார்க்கும்போது திடுக்கிட்டேன். யார் இது? பித்தன். என்னிலிருந்து பிரிந்து, நான் கொண்ட அனைத்தையும் உதறி, அலையும் என் நிழல். இரவில் வெகுநேரம் கழித்து வந்து குடிலில் படுக்கும்போது சுரம் போல என் உடம்பு துள்ளித் துள்ளிப் போடும். சில மணிநேரம் உடம்பு தளர்ந்து மனம் இல்லாத நிலை கூடும். துடித்து விழிக்கும்போது நான்கு பக்கமிருந்தும் காத்திருந்த பேய்கள் என்மீது பாய்ந்து அப்பிக்கொள்ளும்.

காட்டில் வெறியுடன் விரைந்து கொண்டிருக்கையில் ஒருமுறை கீறக்காதனைப் பார்த்தேன். ஒரு புற்சரிவில் தனியாக நின்றிருந்தது. கிழிந்து பறந்த காதுகளைக் கண்டதுமே அடையாளம் கண்டு அப்படியே குளிர்ந்து நின்றிவிட்டேன். அது எதுவும் உண்பது போலத் தெரியவில்லை. துதிக்கை தரைமீது நிலைகொள்ளாமல் பரவி அலைந்து அவ்வப்போது சீற, காதுகள் மெல்ல வீச, அப்படியே நின்றது. கண்ணிலிருந்தும் கன்னத்திலிருந்தும் பாறை ஊற்றுப்போல வழிந்த நீரில் சிறு பூச்சிகள் ஏராளமாக அப்பியிருந்தன. உடம் பெல்லாம் மண். அதன் மீது உதிர்ந்த சருகுகளும் மலர்களும். மத்தகம் நன்கு தாழ்ந்து கனத்த துதிக்கை இறங்கி நின்றது. பெரிய மஞ்சள்நிறத் தந்தங்கள் தரையைத் தொடுபவைபோல சரிந்திருந்தன. அதைச் சுற்றி சில கரிச்சான் குருவிகள் சிறகடித்துப் பறந்தும் அதன்மீது அமர்ந்தும் எழுந்தும் 'கிச்சிக்கிச்' என்று குதூகலித்தன.

என் நினைவு திரும்பியபோது இயல்பாக உடலில் ஓர் அசைவு ஏற்பட்டது. கீறக்காதன் 'ப்பாங்' என்று அதிர்ந்தது. என்னை அது ஏற்கனவே அறிந்திருந்தது என்று உணர்ந்தேன். என்ன சொல்கிறது என்று புரியவில்லை. அசையாதே என்றா, ஓடி விடு என்றா? உடனே ஒன்று செய்யவேண்டும். அதிக சலனங்களின்றி சட்டையையும் வேட்டியையும் கழற்றவேண்டும். சைக்கிளில் ஏறி விரைந்துவிட வேண்டும். ஆனால் என் மனம் முழுக்க கீறக்காதனின் கொம்புகள் மீதுதான் இருந்தது. அதற்கு சமமானமான ஒரு யானைக் கொம்பை நான் பார்த்தது இல்லை. கற்பனைகூட செய்தது இல்லை. ஆறடிக்குமேல் நீளம் வரும். அத்தனை மகத்தான கொம்புடன் இந்தக் காட்டில் அது எதிர்கொள்ள வேண்டிய எதிரி யாருமே இல்லை. ஆனால் நொந்து தளர்ந்து கொம்பு சரித்து அது நின்றது. மத்தகம் நசுங்கி பல இடங்களில் ரணமாக ஊறிக்கொண்டிருந்தது. பூச்சிகள் அதன்மீது பறந்தன. கீறக்காதனை தோற்கடித்தவை மிருகங்களல்ல. காட்டின் மகாசக்திகள், தெய்வங்கள். கொம்பு தாழ்த்தி, சரணடைந்து அது நிற்பது அந்த குரூரமான வல்லமைகளுக்கு முன்னால்தான். அதன் கண்களைப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு கணமேனும் என்னை அதுவும் அதை நானும் அடையாளம் காணமுடியும். ஒரு மின்னல் போல...

வெகுநேரம் கழித்து நான் மெல்ல அசைந்தேன். கீறக்காதன் மீண்டும் 'ப்பாங்' என்று வயிறதிர முனகியது. அப்போது அதன் கண்களைக் கவனித்தேன். கரிய உருண்ட கண்ணாடிக் குண்டுகள் போல மிக ஆழத்தில் ஒரு துளி ஒளியுடன் அவை என்னைப் பார்த்து என் அசைவுக்கு ஏற்ப அசைந்தன. பின்னால் நகர்ந்து சிறு மேட்டில் ஏறி யானைத்தடத்தின் வேறு ஒரு கிளையை அடைந்தேன். பின்னால் கீறக்காதன் 'பாங்க்' என்றது.

நான் சைக்கிளில் ஏறி மிதிக்க ஆரம்பித்தபிறகும் அது அசைய வில்லை. சைக்கிள் என்னை வேங்கை மரத்தின் அடிப்பகுதிக்கு இட்டு வந்தது. மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டேன். மனம் அடங்கி அசைவேயில்லாமல் இருந்தது. அந்த நிமிடம் வரை ஏழு நாட்களாக என்னைத் துரத்திய பிடாரிகளை நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன். இருள் கரைவதுபோல அவை கரைந்து மறைந்தன. என்ன ஆயிற்று? ஒன்றுமே ஆகவில்லை. வரச் சொன்னாள். ஏமாற்றிவிட்டாள். அது ஒரு திட்டமிட்ட செயல். அவள் என்னை வெறுக்கிறாள். அதற்கு அவளுக்கு முழு உரிமை உண்டு. இந்தக் காட்டின் பசுமைக்குள் பரிசுத்தத்திற்குள் வாழும் மலையப் பெண். நான் ஊரின் அழுக்கும் நாற்றமும் மண்டியவன். என் உடல் அவளுக்கு அழகிய நாற்றம் அளிக்கலாம். என் பேச்சு அருவருப்பூட்டும் கோர

ஒலியாக இருக்கலாம். அவளை இங்கு வரவழைக்க எனக்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது? காடு என்பது தன்னால் அனுபவிக்கப்படவேண்டிய பொருள் என்று நினைக்கும் நகர் மனநிலையின் தொடர்ச்சி அது. மரத்தைப் பார்த்ததுமே ‘ரெண்டிஞ்சு கனத்தில் அறுபது பலகை வருமிடே. வெள்ளை குறவு. போடு இல்லெங்கி பத்து நானூறு ரூபாய்க்கு லாபம்தான்’ என்று கணக்கிடும் மாமாவின் மனநிலையின் அதே தொடர்ச்சிதான் இது. அந்த மரத்தை அண்ணாந்து பார்க்கலாம். அதன் அடியில் வேர்களில் சாய்ந்து கொள்ளலாம். ஒரு கல்லை நாட்டி அம்மர நிழலைத் தெய்வமாக்கலாம். அதைத்தான் செய்ய வேண்டும்.

மாலை மயங்கத் தொடங்கியபோது எழுந்து தடுப்பணைப் பக்கமாகப் போனேன். நாடார் தன் கட்டிடப் பொந்தில் இருந்தார்.

“வரணும் ஏமான். மாங்கா திங்குதா?” என்றார். பெரிய மாங்காய்களை ஒரு பாளையில் போட்டு வைத்திருந்தார்.

“உப்பு இருக்கா?”

“பின்ன உப்பில்லா மாங்கா திங்க நாம காட்டுப் பெயவளா? ஏமான் காணிக்காரனுக்கும் ஊருக்காரனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் உப்புதான் பாத்துக்கிடுங்க. ரெத்தத்தில் உப்புக்க வேகம் இருந்தா காணிக்காரன் மாதிரி இருந்த எடத்தில் சடஞ்சு இருக்க ஒக்காது. எடுத்துக்கிடுங்க.”

உப்பில் உடைத்துப் போட்ட மாங்காய் கடுகடுவென்று புளி உறைப்பாக வாய் ஊற ருசித்தது.

“இது அணைக்க ஈசான மூலைல நிக்ருத மரமாக்கும். பச்சை மாங்காய்க்கு பஷ்டு. பளுத்தா மளுமளு எண்ணு ஆயிப்போடும். குரங்குதான் திங்கும். ஒரோ பருவத்திலயும் நான் ஏமான்மாருக்கு ஒரோ சுமடு கொண்டு செண்ணு குடுப்பேன். அடமாங்காய் உப்பு மாங்காய் போடுயதுக்கு. இதுமாதிரி ஒரு மாங்கா மூலம் திருநாளு நினைச்சா கிட்டிக்கிடாது.”

எனக்கு வாய் புளித்தது.

“ஏமான் மோரு குடிச்சணும்” என்றபடி நாடார் பானையைத் தூக்கினார்.

“மோரா? கொண்டுவந்தீரா?”

“இல்ல.இது ஒரு தமாசு கதயாக்கும். நான் போன வரியம் இங்க தெக்கன் ஓடையில் ஒரு எருமயப் பாத்தேன்.”

“காட்டெருமையா?”

“இல்ல ஏமான், சாதாரண எருமைதான். ஆனா காட்டில இருக்குத எருமை. வெள்ளம் குடிச்சிட்டு நெழலுக்கு நிண்ணுது. மடி கெனத்து தொங்குது. குட்டிய சிறுத்த பிடிச்சப்போட்டு எண்ணு மனசிலாச்சு. பய்ய அருவில செண்ணு மரத்துக்க இந்தால நிண்ணு, மடியப் பிடிச்ச இளுத்தேன். ரெண்டு சவிட்டு சவிட்டினாலும் நிண்ணுது. கறந்து போட்டேன். இப்பமும் செரியா மூணு மணி வாக்கில வந்து பாலு கறந்திட்டு பெய்யிடும்.”

“எவ்வளவு நாள் பால் குடுக்கும்?”

“சினை முத்துத வரை கறக்கும். அதுக்கு சினைய காணேல்ல. அந்த பாலில பாதிய கொண்டுபோவேன். மிச்சம் இங்க மோரு போடுவேன். மோரு குடிச்சு, கூட வல்ல காயோ கிழங்கோ திண்ணா நமக்க பாடு நீங்கி போவும்.”

மோர் இல்லை தயிர். கெட்டியாக பாளம் பாளமாக இருந்தது. குடித்ததும் எனக்கு உடம்பே குளிர்ந்து விட்டது. சிறிய அறையில் காலை வெளியே நீட்டிப் படுத்துக்கொண்டேன். தூக்கம் வந்தது. நாடார் படியில் உட்கார்ந்து எதிரே தேங்கிக் கிடந்த நீலநீரலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“தினமும் வருவேரா நாடாரே?”

“வந்து தீரணுமே. இது நம்ம சோறு இல்லியா? ஏமான் கேக்கணும். மொத்தம் மூணு பண்டு அணை. அதுக்கு நான் ஒருத்தன் வாச்மேன். எண்ணும் தண்ணி லெவலு குறிக்கணும். மதகு பிரி எண்ணி குறிக்கணும். சட்டப்படி அணைய ஒருக்கா சுத்தி செரி பாக்கணும். நடக்குத காரியமா? காலம்பற மூணாம் பண்டு. மத்தி யான்னம் ஏழு பி. சாயங்காலம் ஏழு.”

“எவ்வளவுதூரம் இருக்கும்?” என்றேன்.

“மொத்தமா முப்பத்தாறு மைல் சைக்கிள் சவிட்டணும்.”

“தினமுமா?”

“பின்ன? வீடு செண்ணு சேரும்பம் ராத்திரி ஒம்பது மணி. போனா உண்டு, இல்லேண்ணா இல்ல. பிள்ளிய ரெண்டு உண்டு. ஒருத்தன் ஆறாம் பண்டுல வாச்மேன். சின்னவன் கூறில்ல. பெண்ணு கெட்டினா வெளங்குவானா எண்ணு பாக்கணும்.”

நான் கீறக்காதனைப் பார்த்த கதையைச் சொன்னேன். “கீறக்காதனுக்கு

மதமுல்லா. இந்நேற்று இங்க வந்து பண்டு தண்ணிய மத்து போல
கடஞ்சுபோட்டு. பாலா இருந்தா வெண்ணை எடுக்கலாம். அப்பிடி ஒரு
வேகம்.”

“மதம் ஒழுகுதத பாத் தேன்.”

“ஏமானுக்க சுகிர்தம். பாத்து நடக்கணும். கீறக்காதன்
நெறியுள்ளவனாக்கும். மூலம் திருநாள் மாதிரி பப்பனாவனுக்கு
கெட்டுப்பட்ட ராசா. இவன் உண்டுல்லா மத்தவன் புள்ளிக்கண்ணன்,
அவனுக்கு ஒரு நெறியும் இல்ல. மனியனைக் கண்டா என்னமோ பேயக்
கண்டது மாதிரியாக்கும். ஒண்ணி ஓடிப் பெய்யிடும். இல் லெங்கி
சம்மந்தியாக்கிப் போடும். அஞ்சாம் பண்டு ராகவனை சவிட்டி ஆறு
மைல் இளுத்துகொண்டு செண்ணு வாழயடி மதகு மேல வச்சிட்டு
போச்சு. அது இதுவரை எப்பிடியும் இருபது தலை எடுத்திருக்கும்.”

இருட்ட ஆரம்பித்தபோது நாடார் விளக்குடன் கிளம்பினார்.

“ஏமான் வரேல்லியா?”

“நான் இப்பிடி எறங்கி கல்லு ஓடையில ஏறிடுவேன் நாடாரே.”

“பாத்துப் போணும். ஆனைக்கு மதம் பொட்டுத காலமாக்கும்.
கொன்றை பூத்தா கொம்பனுக்கு மதம் எண்ணாக்கும் சொல்லு.”

நாடார் அறையைப் பூட்டிவிட்டு மறுபக்க மேடு ஏறிப் போனார். அவரது
குரல் உரக்கக் கேட்டது.

பத்து தலையுள்ள ராவணனல்லோ

பாங்குடனே பதில் சொன்னான்

பத்து தலையும் பரிவுடன் சரித்து

பாசமுடனே கேள்வி சொன்னான்.

விளக்குச் சுடர் மெல்ல மறைந்தது. நான் பண்டின் பெரிய கருங்கல்
சுவர்மீது அமர்ந்து நீர்ப்பரப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீரில்
கருமையும் சிவப்பும் கலந்த வினோதமான பள பளப்பு. சிவப்பு
முற்றிலும் மறைந்தபிறகு தொலைவில், ஆழத்தில் ஒளிரும் மேகங்கள்
சூழ, நிலா எழுந்து வந்தது. ஆற்றின் மெல்லிய அலைகளில் நிலவொளி
நீண்ட பாதைபோல நெளிநெளிந்தது. ஒளி துலங்கித் துலங்கி
இலைகளின் பளபளப்பையும் பாறைகளின் முப்பரிமாணத்தையும்
கூட்டியது. நான் ஏன் அங்கே அமர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று
புரியவில்லை. காட்டின் தெய்வங்கள் உலா வரும் நேரம். பகலெல்லாம்

மரங்களாக விரிந்து நிற்கும் தெய்வங்கள் கிளைகள் கரங்களாகவும் இலைத்தழைப்பு கூந்தலாகவும் அடிமரம் கால்களாகவும் உருமாற எழுந்து காட்டுக்குள் உலவுகின்றன. ஒன்றை யொன்று கண்டு கொள்கின்றன. தழுவிப் புணர்ந்து, நீரில் மூழ்கி நீராடிக் களித்து வானில் பறந்து குதூகலிக்கின்றன. அவர்களின் காமமும் குரோதமும் குட்டி தெய்வங்களாகப் பிறக்கின்றன. காட்டில் தெய்வங்கள் பிறந்தபடியே உள்ளன. அத்தனை தெய்வங்களும் பிறந்த இடம் காடுதான். பிறகு அவை தங்கள் வீரியத்துடன் மலை யிறங்கி ஊருக்குள் நுழைகின்றன.

என் மனதை மிக மென்மையான ஒரு முன்நகர்வாக உணர்ந்தேன். எழுந்து வேங்கை மரத்தடிக்குச் சென்றேன். அந்த கரிய பெரும் பாறையைப் பார்க்கவேண்டும். ஒருவேளை அது பெரிய தோர் யானையாக எழுந்து, வெண்ணிற அடிமரங்களைக் கொம்பு களாக எடுத்தணிந்துகொண்டு காட்டு மரங்களை ஊடுருவியபடி நடக்கத் தொடங்கியிருக்கலாம். மரங்கள்மீது அதன் உலர்ந்த மத்தகமும் முதுகும் தெரியலாம். அதன் கனத்த பாதங்களின் அதிர்வில் மரங்களில் மலர்களும் சருகுகளும் உதிரலாம்.

வேங்கை மரத்தடிக்குச் செல்வதற்கு ஒரு கணம் முன்னரே அங்கு ஆளிருப்பதை என் அகம் அறிந்துகொண்டது. காற்றில் செல்லும் சருகு போலத்தான் பதறிச் சுழன்று சென்றேன். அந்தப் பாறைக்கு அருகே, வேங்கை மரத்தின் அடியில், பாதி நிழலும் பாதி நிலவும் உடலை வகுக்க அவள் அமர்ந்திருந்தாள். அவளுடைய பின் பக்கம்தான் தெரிந்தது. அவிழ்ந்து விழுந்த கூந்தல் தரையைத் தொட்டிருந்தது. அவளை நோக்கிக் கூவியபடியே ஓட உந்தி எழுந்த வேகத்தை ஒரு கணநேரத் தயக்கம் தடுத்தது. அவள் அங்கிருப்பதைக் கண்டு என் உள்ளம் குதூகலிக்கவில்லை. மாறாக ஆழத்தில் அச்சம்தான் குளிர்ந்து சுழித்தது. அசைவே இன்றி அவளைப் பார்த்தபடி நின்றேன். கீழிருந்து குப்பென்று கடும் மலர் மணம் நிரம்பிய காற்று பொங்கி எழுந்து என் முகம் மீது பாய்ந்து கடந்து சென்றது. அவள் கூந்தல் எழுந்து பறந்ததைக் கண்டேன். அவளிருக்கும் இடத்திலிருந்து வெகு தூரத்திற்கு கூந்தல்எழுந்து காற்றில் நெளிந்து படபடத்தது. இருநூறடிக்கும் மேல் தூரத்தில் நின்ற என்னைத் தொடும் தூரத்துக்கு அக்கூந்தல் பறந்து நீண்டு வந்தது.

அத்தியாயம். 21

சூரிசு திரும்பமாட்டார் என்ற தகவல் வந்த பிறகு குட்டப்பன் இரண்டாம் செட்டுக்குப் போய் அங்கிருந்து இரண்டு பேரை வேலைக்குக் கூட்டிவந்தான். ஆபேலும் ராபியும் பார்வைக்கு அருகருகே நிற்கும் இரட்டை கருவேல மரங்களைப்போல இருந்தனர். குட்டையான உருவம். நரம்புகள் புடைத்த இறுகிய கரிய உடல்கள். இருவருக்கும் ஒரேபோல சுருட்டைமுடி, பெரிய உதடுகள், சப்பை மூக்கு. இருவரும் பிறரிடம் பேசுவது மிகமிகக் குறைவு. ஒருவருக்கொருவர் பேசியபடி அவ்வப்போது சிரித்தபடி ஒன்றாகவே வேலை செய்தார்கள். சேர்ந்து அமர்ந்திருந்தார்கள். சேர்ந்து தனிக்குடில் கட்டி அதில் தூங்கினார்கள். பிறர் அவர்கள் பேசுவதைக் கவனிப்பதை அறிந்தால் அமைதியாகிவிடுவார்கள். நான் இருவரிடமும் பலவகையில் பேச்சு கொடுத்துப் பார்த்தேன். ஒருவரிடம் நான் பேசினால் அவன் மற்றவனைப் பார்ப்பான். இருவரிடமும் ஒரு திணறல் ஏற்படும். பெரிய கண்களில் கருமையான பிரகாசமோ ஈரமோ தெரியும். உதடுகள் ஏதோ சொல்ல வருவனபோல அசையும். அவ்வளவுதான். மெல்லிய முனகல் களாகப் பதில் சொல்வார்கள். முனகல் நீளமாக இருந்தால் இல்லை. குட்டை என்றால் ஆமாம். வாயை மறைத்துக்கொண்டால் புன்னகை. ஆனால் வேலைக்கு அஞ்சமாட்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து உழைப்பதைப் பார்க்க ஒரே இயந்திரத்தின் இரு பகுதிகள் இயங்குவது போலிருக்கும். கரிய உடலில் வியர்வை வழிவது பார்க்க மிக அழகு. நான் அவர்களிடம் நெருங்க விரும்பினேன், முடியவில்லை.

“ஏமான் அவியள விடணும். அது கத்திரி மாதிரி. நடுவால போனா வெட்டிப்போடும்” என்றான் குட்டப்பன்.

“ஏன்?”

“ஏமானுக்கு இன்னும் மனுஷன மனசிலாவேல்ல. அவிய ரெண்டுபேரும் அரம் ஆக்கும்.”

“அரமா?”

“அரமோடரம் கின்னரம்.” குட்டப்பன் விளக்கியபோது எனக்கு சொரேர் என்று ஆகிவிட்டது. பல நாட்களுக்கு அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தாலே என் உடல் நடுங்க ஆரம்பித்துவிடும். ஆனால் சினேகம்மை பார்த்ததுமே சொல்லிவிட்டாள். தீயருகே அமர்ந்து சுட்டகிழங்கு சாப்பிட்டபடியிருந்தோம். கீழிருந்து ஓடையில் குளித்துவிட்டு ராபேல் மட்டும் வந்தான். சினேகம்மை “அதா புதிய ஆளு?” என்ற உதாசீனமாகப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“கொள்ளாமா பாருட்டி. கட்டப்பனை மாதிரி இருக்குதான்” என்றான் குட்டப்பன்.

சினேகம்மை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “அய்யோடி” என்று வாயைப் பொத்திச் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள்.

நான் ராபேலை பார்த்துவிட்டு “என்னது?” என்றேன்.

“ஏமான் இது பெணை பாம்புல்லா?” என்றாள்.

எனக்கு உடனே அவள் சொல்ல வந்தது புரிந்தது. ஆனால் எப்படி முன்னூறு அடி தொலைவில் கண்டுபிடிக்கிறாள்?

“எப்பிடி உனக்குத் தெரியும்?” என்று கேட்டேன்.

“அவனுக்க நடையப் பார்த்தா தெரியாதா?” எனக்கு அப்போது தான் ராபேலின் நடையில் இருந்த வேறுபாடு தெரிந்தது. ஒரு கத்தரிக் கோல் நடந்து போவதுபோல, அல்லது பிருஷ்டத்தை மிகப் பத்திரமான ஒரு பொருள்போல எடுத்துச் சொல்வதுபோல.

“நீ கதயக் கேட்டியாட்டி சினேகம். ஏமான் காட்டில பேயப் பாத்துப்போட்டு” என்றான் குட்டப்பன்.

“குரிசு பார்த்த சாத்தானோ இருக்குமோ?”

“அது வேதக்காரனுவள மட்டும்தான் பாக்கும். இது யேக்கி. தலைமுடி இந்தால பறந்துகிட்டு கிடந்திருக்கு. இருபதடி நீளத்தில. ஏமான் பயந்து ஓடி விடியக்காலம்பற வந்து விளுந்தது. பனியோ பனி. சந்தனக்காடு... நீலி... எண்ணு புலப்பம். பிறவு கேட்டப்பம் கதை வருது.”

குட்டப்பனிடம் நான் கதையை மிகவும் மாற்றித்தான் சொல்லியிருந்தேன்.

சினேகம் சற்று பயந்துதான் போய்விட்டாள். “ஏமான் இது சில்லறக் காரியமில்ல. ஏமான் கள்ளமறியாப் பிள்ளயாக்கும். யேக்கிய அப்பிடி விடாது பாத்துக்கிடுங்க.”

“ஒரு வளி இருக்கு சினேகம். நீ ஏமானுக்கு கள்ளம் படிப்பிச்சு குடுத்தாப் போரும். உனக்க குடு அடிச்சா ஒரு யேக்கி நிக்காது. இஞ்ச பாரு நான் இந்தக் காட்டில ஏக்கிய தேடி அலையாத நாள் இல்லை. ஒரு வித்தெங்கிலும் சிக்கணுமே. செரீண்ணு பொக அடிச்சுப் போட்டுப் போனேன். தண்ணிக்குள்ள போறது மாதிரி இருந்துது. ஒரு மீனப் பாத்தேன். மிளா மாதிரி கனைக்குது. அருவத்தில நீந்தி போனா முட்டிப்போட்டு போச்சு.”

“ஆனை மாதிரி மீனுக்க அருவத்தில போவாம போனியே” சினேகம்மை சொன்னாள். என்னிடம் “கள்ளமில்ல ஏமான். ஏமான் கண்டுதுல்லியா? அப்பம் ஏமானையும் யேக்கி கண்டிட்டுண்டு. ஏக்கிக்கு தேகம் முழுக்க கண்ணாக்கும்” என்றாள்.

“நீ சின்ன ஏமானைப் போட்டு பயப்படுத்தாதே குட்டி. ஏமான் இப்பமே கண்ணு தள்ளியாச்சு” என்றான் குட்டப்பன்.

ரெஜினாளுக்குப் பதில் வேலைக்கு வந்த எடத்துவா மேரி பெரிய மடியுடன் வந்து “ஏம்மிடி வாறியா இல்லியா? நேரம் அடங்கிப் போச்சு பாத்துக்க” என்றாள். எடத்துவா மேரிக்கு வேறு நினைப்பே தெரியாது. எங்கும் எதிலும் பைசாதான் அவளுக்கு. காட்டுக்கு வரும்போது புகையிலை, சீனி, உப்பு என்று வாங்கி வந்து விற்பாள். போகும்போது நெல்லிக்காய், கடுக்காய், சீனிக்கிழங்கு, பலாப்பழம் என்று கொண்டுபோவாள்.

“ஏமான், ஒரு சாதனம் திங்கமாட்டா பாத்துக்கிடுங்க. இந்நேற்று ரெண்டு வரிக்கச் சக்க பறிச்சுப் போட்டா. நல்ல செம்பருத்தி வரிக்க. ஒரோ பழமும் ஒரோ செண்டை கணக்கா இருக்கு. எப்பிடிட்டி கொண்டுபோவே எண்ணு கேட்டேன். அவளுக்கு எல்லாத்துக்கும் அவளுக்க வளி உண்டு. பளத்தை வெட்டி சொளை சொளையா எடுத்து குட்டிப்பனை ஓலையில் பொதிஞ்சு எடுத்திட்டு போனா. போற வளியில வித்தாச்சு. பத்து சுளை பிள்ளியளுக்கு வச்சுக்கிடணும் எண்ணு தோணல்ல. சுளை வித்த பிறவு தொட்டன் நாடாருக்க கடயில சுண்ணாம்பு வேண்டி கை களுவுதா. வாசனைய பிள்ளிய பிடிச்சப்பிடாதாம். பைசா... பைசா. வேற ஒரு நெனைப்பும் இல்லை. இப்பிடி இருக்குதத பாக்காதிய. இண்ணுவரை ஒரு புத்தன் துணி வாங்கினதில்லை. ஒரு நேரத்துக்க மேல வீட்டில அரி வய்க்கமாட்டா. பூத்த பணம் உண்டு கைல. அது அங்க வட்டிக்கு விட்டிருக்கா. ஒரு நாளைக்கு குருத மேல கேறிப் போயி மூலம் திருநாளுகிட்ட கெழக்கே கோட்டய வெல கேக்கப் போறா பாத்துக்கிடுங்க” என்றாள் சினேகம்

ஒருமுறை. ஆனால் பணத்திற்காக லாரிக்காரர்களிடம் வளைவது எடுத்துவாமேரிக்கு பிடிக்காது. அவளுக்கு கற்பும் பணம்போல கண்ணும் கருத்துமாக பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பொருள்தான். அத்தனை பேரும் தன் கற்பையோ காதையோ அபகரிக்கப் போகிறவர்கள் என்ற எண்ணத்தில் எப்போதும் முகத்தில் வைத்திருக்கும் கடுகடுப்பை தவிர்த்தால் கறுப்பாக அழகாகத்தான் இருப்பாள். சினேகம் அவளை குற்றம் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தாலும் உள்ளூர அபார மரியாதை வைத்திருந்தாள். குட்டப்பன் ஒருமுறை போகிறபோக்கில் ஏதோ சொல்ல சீறித் தள்ளிவிட்டாள்.

இருவரும் மலை இறங்கிய பிறகு நானும் குட்டப்பனும் மட்டும் அமர்ந்திருந்தோம். ரெசாலம் தன் தேவாங்குடன் குடில் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தார். மழை இல்லாததனால் ஒரே புழுக்கமாக இருந்தது. நான் வந்தபிறகு நான்கு கல்வெர்ட் வேலைகள் முடிந்து விட்டன. எனக்கு ஏனோ சலிப்பும், ஊருக்குத் திரும்பி விட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஏற்பட்டிருந்தது. என்னை ஆட் கொண்டிருந்த வனதேவதைகள் எல்லாம் கைவிட்டுப் போய் காற்றே யில்லாத கொடிபோல சோர்ந்து கிடந்தது ஆத்மா. குட்டப்பன் அந்த காஞ்சிரம் மரத்து இயக்கியைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவளுடைய ரத்ததாகம். “ரெத்தமுண்ணு சொன்னா நம்ம சரீரத்தில் ஓடிட்டிருக்க ஒரு நதியாக்கும் ஏமான். அதிலயாக்கும் நம்ம ஓர்மைகள் மீனுமாதிரி நீந்திட்டு கிடக்கியது. ஆயிரக்கணக்காட்டு மீனுண்டு பாத்துக்கிடுங்க. சிலது கறுப்பு. சிலது சிவப்பு. சில மீனு நல்ல வெள்ளித்துட்டு மாதிரி. ஒரே ஒரு மீனு தங்க மீனு. விட்டோரியா தங்கத்துட்டு மாதிரி. அதாக்கும் நமக்க ஆத்மா. அதாக்கும் ஏக்கியும் வாதயும் மனியனுக்க ரெத்தம் உறிஞ்சி குடிக்கியது.”

குட்டப்பன் அன்று எலுமிச்சம்பழம் போட்டு மிக வினோதமான நாரங்கா கஞ்சி செய்திருந்தான். அதைக் குடித்ததுமே எனக்குத் தூக்கம் வந்து அழுத்தியது. நேராகச் சென்று படுத்துக் கொண்டேன். உள்ளே நீராவி நிரம்பி நின்றதனால் மூச்சுத் திணறுவது போலிருந்தது. சில கணங்களில் அப்படியே தூங்கிவிட்டேன். கனவில் நான் ஏக்கியைக் கண்டேன். ஆனால் அவள் என் மாமியின் சாயலில் இருந்தாள். கனத்த தடித்த உடலில் ஈரம் வழிய ஒரு ஓடையில் குளித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வழியாக நான் சைக்கிளில் வந்தேன். சிவந்த முதுகு கொசுக்கடிப் புள்ளிகளுடன் தெரிந்தது. சதைப்பற்று மிக்க கரங்களின் அழுத்தத்தால் விலாச்சதை பிதுங்கியிருந்தது. சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். அவள் திரும்பும்போது மார்புகளைப்

பார்ப்பது பற்றிய பரபரப்புடன் என் கண்கள் அலைபாய்ந்தன. ஆனால் சட்டென்று அவளைக் காணவில்லை. சேம்பு இலைகள் மட்டும் அசைந்தன. நீர் வெறுமே சுழித்துக்கொண்டிருந்தது. என் காதருகே மெல்லிய சிரிப்பொலியும் மூச்சும் பட திடுக்கிட்டுத் திரும்பினேன். கூரிய பார்வையுடன் உதடுகளுக்குள் புன்னகையுடன் நின்றிருந்தாள். உடை அணிந்திருந்தாள். வேட்டியும் நீலநிறமான ஜம்பரும். சற்று உந்திய வயிற்றில் ஆழமான தொப்புள். மார்புகள் துவங்கும் குவைச் சரிவில் ஈரம் மின்னியது. என் கரங்களைத் தன் குளிர்ந்த கரங்களால் பற்றி ‘வரு’ என்றாள்.

“எங்கே?”

“பறஞ்ஞாலே வருமோ?” என்ற மெல்லச் சினுங்கிச் சிரித்தாள். அவள் முன்னால் நடந்தபோது இடுப்பு நெளிய பிருஷ்டத்தின் சதைகள் குலுங்கி அசைந்தன. காட்டுப்பாதையின் அப்பால் ஒளிமிக்க ஒரு கட்டிடம் தெரிந்தது. ஏழு மாடிகள் கொண்ட அரண்மனை. ஏழு மாடிகளிலும் பெரிய தீபங்கள் எரிந்தன.

“வரு” என்று மென்மையாகச் சொல்லி சிவந்த படிகளில் ஏறினாள்.

மென்மையான படிகள். பட்டுத் தலையணையிலானவை. குனிந்து பார்த்து அதிர்ந்தேன். அவை இளம்பெண்களின் வயிறுகள். அப்பெண்களின் கண்கள் சிரித்தன.

“வரு” என்று மாமி என் கரங்களைப் பிடித்தாள். கைவிரல்கள் சந்தையில் வாங்கும் நெத்திலி மீன்களைப்போல குளிர்ந்து வழுவழ வென்றிருந்தன. தீப்பாலிகைச் சிலைகளின் கரங்களில் தீபங்கள் எரிந்தன.

தீப்பாலிகைகள் வெறும் உடலுடன் நிற்கும் பெண்கள். அவர்கள் பார்வைகள் என்னைத் தொட்டுத் தொடர்ந்தன. ஏழாவது மாடத்தில் விளக்கொளி பரவிய பெரிய கூடத்தில் கட்டில் போடப் பட்டிருந்தது. அதில் மெத்தை. அந்த மெத்தையை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அது மாமாவின் வீட்டில் அவரது படுக்கையறையில் உள்ள மெத்தைதான். சிவப்பு வெல்வெட் உறைகளும் வெண்ணிற வெல்வெட் உறையிட்ட தலையணைகளும் உடைய பெரிய மெத்தை அது. அவ்வறையைத் தாண்டி இருமுறைதான் சென்றிருக்கிறேன். பாதி மூடிய கதவினுடாக இரு அரைக்கணங்கள் மட்டுமே பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் அதை அப்போது ஒரு இழைநூல்கூட விடாமல் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது.

“இரிக்கூ” என்றாள் மாமி.

நான் அமர்ந்ததும் அவளும் அமர்ந்தாள். என் கால் கட்டிலுக்கு அடியில்

சதைமீது பட்டது. குனிந்து பார்த்தேன். கண்டன் புலையனின் மின்னும் கண்கள். அலறியபடி கால்களை எடுத்துக் கொண்டேன்.

“என்ன?” என்றாள் மாமி.

“கீழே...”

“கீழே யாரு?”

“கண்டம்புலையன்.”

மாமியின் கண்களில் பச்சை ஒளி எழுந்தது. வாய் ரத்தம் மாதிரி சிவந்தது. ஓர் உறுமலுடன் கட்டிலுக்குக் கீழே புகுந்தாள். இரு மிருகங்கள் உறுமிக் கடித்து குதறிச் சண்டையிடும் ஒலிகள். கட்டில் அதிர்ந்து அசைந்தது. நான் உடலை ஒடுக்கி அமர்ந்திருந்தேன். மாமி மேலே வந்தபோது உடல் முழுக்க ரத்தம் தெறித்திருந்தது. அவளுடைய நாக்கு நீண்டு வந்து ரத்தத்துளிகளை நக்கியது. சிவந்த நாக்கு ஒரு விபரீதப் பாம்புபோல நெளிந்து பின் அவள் வாய்க்குள் தன்னை இழுத்துக்கொண்டது.

“வா” என்று மாமி அழைத்தாள்.

நான் “குட்டப்பா! சினேகம்!” என்று கத்தினேன்.

குடிலுக்கு வெளியே குட்டப்பன் “ஏமான்!” என்று கூப்பிட்டான். மாமி பயந்து எழுந்து சுவரோடு ஒடுங்கி நின்றாள். குட்டப்பன் உள்ளே வந்து “ஏமான்! ஏமான்!” என்றான்.

“ஏமான் விளிச்சதா?”

நான் நாக்கை சிரமப்பட்டு அசைத்து “இல்லை” என்றேன்.

“வெள்ளம் வல்லதும் வேணுமா?”

“வேண்டாம்.”

“ஏமான் உறங்கணும். வல்ல சாமிக்க பேரயும் நினைச்சுக் கிடணும்.”

குட்டப்பன் வெளியேறியதும் மாமி மெல்ல நடந்து வந்து என்னிடம் “அப்பம் ஞான் போட்டே?” என்றாள்.

முகம் அழப்போவது போலிருந்தது. நான் அவள் கரங்களைப் பிடித்தேன். வியர்வை வழக்கிய உருண்ட மென்மையான கரங்கள்.

“போக வேண்டாம்” என்றேன்.

“என்னோடு சினேகமில்லல்லோ...”

“உண்டு உண்டு” என்றேன்.

மாமி என்னருகே அமர்ந்தாள். அவளுடைய தோள்களின் மென் சருமம். கழுத்தில் அசையும் மூச்சுக்குழி நெருங்கி ஒட்டிய மார்புகளின் மேல் விளிம்பு. மீண்டும் என் கால் மாமிசத்தில் முட்டியது. குனிந்து பார்த்தேன். கண்டன் புலையன். ஆனால் அவன் உடலில் பாதிப் பகுதி எலும்புக்கூடாக இருந்தது. காட்டில் சிறுத்தை தின்று போட்டுவிட்டுப் போன மிளாவின் உடல் போல. முகம் மட்டும் உயிருடன், கண்கள் குரோதமாக அசைய என்னைப் பார்த்தது. நான் அலறியபடி எழுந்தேன். வெளியே இருட்டு விலகப் போவது போலிருந்தது.

மாமி “எந்தாணு எந்தாணு?” என்றாள். நான் கட்டிலைச் சுட்டிக்காட்டினேன். சிறுத்தை போல ஆவேசமாக உறுமியபடி அவள் உள்ளே புகுந்தாள். மீண்டும் பயங்கர உறுமல்கள். சண்டை. நான் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு நின்று நடுங்கினேன். பசித்த சிறுத்தைபோல பெரிய உறுமலுடன் மாமி எழுந்து வந்தாள். கைகளில் மிகப்பெரிய நகங்கள். சிறுத்தை நகங்கள்போல. வாயில் சிவந்த ரத்தம் பரவிய கோரைப் பற்கள். ஒளிரும் பச்சைக் கண்கள். என்னை நோக்கி அவள் வரும்போது நான் ஒருபக்கம் சுவரை நோக்கி நகர்ந்து ஒரு விளக்கை இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன். மறுபக்கம் எங்கோ ஒரு படுக்கையில் படுத்துக் கைகால்களை அசைக்க முயன்று கொண்டிருந்தேன். சட்டென்று வெளியே ஒரு கரிச்சான்குருவி ‘சிர்ப் சிர்ப்’ என்றது. மாமி அலறியபடி பின்னகர்ந்து கட்டிலில் ஏறி அமர்ந்தாள். நான் நின்ற இடம் திறந்து கீழ்நோக்கி விழுந்தேன். அந்த விளக்கில் பற்றியபடி தொங்கினேன்.

அது ஒரு மரக்கிளை. நான் ஒரு பெரிய மரத்தின் உச்சிக்கிளையில் தொங்கியிருந்தேன். என் காலுக்கு வெகு ஆழத்தில் புதர் படர்ந்த காட்டுத் தரை தெரிந்தது. தலைக்குமேல் வேறு ஒரு கிளையில் கரிய உடலும் நீண்டு பறக்கும் கூந்தலும் நுங்குபோன்ற முலைகளும் பச்சைக் கண்களும் கொண்ட இயக்கி. இது காஞ்சிர மரமா? இலைகளைப் பார்த்தேன். ஆமாம், காஞ்சிர மரம்தான். உடனே என் வாயும் தொண்டையும் கசப்பால் நிரம்பின. இயக்கி பாம்புபோல என்மீது பார்வையைத் தொடுத்து என் அசைவுக்கேற்ப முகத்தைத் திருப்பியபடி அமர்ந்திருந்தாள். அவளுடைய கால்கள் இரு கனத்த கரிய பாம்புகள்போலக் கிளைகளில் இறுகச் சுற்றி யிருந்தன. நான் பிடித்திருந்த கிளை பிளந்து உடைந்து சரிய ஆரம்பித்தது. என் கால்களும் கைகளும் பதறித் தவித்தன. கிளை முறிவதற்குள் அடிமரத்தைப் பற்றிவிட்டேன். அடிமரத்திலிருந்த சிறு புடைப்பைப்

பற்றி கீழே பொருக்கைகளில் கால் ஊன்றி நின்றேன். அந்த புடைப்பு ஒரு ஆணி. வெண்கல ஆணி. குளிர்ந்த உலோகம். என் கரங்கள் வழக்க வழக்க அதை மேலும் மேலும் இறுகப் பற்றிக்கொண்டேன். ஆணி மரத்திலிருந்து நழுவிவரத் தொடங்கியது. அது அப்படி வருவதை என் மன ஆழத்தில் ஏதோ ஒன்று விரும்புவதை சீக்கிரம் சீக்கிரம் என்று தவிப்பதை அறிந்தேன். இயக்கியின் கண்களில் ஒளி அதிகரித்தது. பற்கள் விரிந்து அபூர்வமான சிரிப்பு ஒன்று அவள் வாயில் எரிந்தது. ஆணியை நிறுத்த எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. தவிக்கத் தவிக்க அது பிய்ந்து நழுவி விழும்போது எங்கோ பயங்கர ஒலியுடன் கதவுகள் உடைந்து திறந்துகொண்டன. பெரும் அலறல்களும் துர்நாற்றமும் எழுந்தது. துர்நாற்றம் அல்ல அது. எங்கோ அறிந்த பிரியத்திற்குரிய ஒரு நாற்றம். வேண்டாம் வேண்டாம் என்றேன். அந்தக் கணத்தில் விழித்துக் கொண்டேன். என் உடைகளில் விந்து குளிர்ந்து தொடையில் ஒட்டியது. எழுந்து போர்வையை விலக்கித் தண்ணீர் குடித்தேன். அந்தக் கனவை திரும்ப நினைக்கவே அஞ்சினேன்.

ஆனால் அக்கனவு மீண்டும் மீண்டும் வந்துகொண்டிருந்தது. நுட்பமான சிறிய மாற்றங்களுடன் என் வாழ்நாள் முழுக்க அந்தக் கனவுடன் போராடினேன் என்றால் அது மிகையல்ல. இரு சந்தர்ப் பங்களில் உடலே உடைந்து சிதறும்படியான உக்கிரத்துடன் அக்கனவு என்னில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. முதல்முறை, வேணியுடன் திருமணம் முடிந்து போய் தங்கியிருந்தபோது. ஒரு வாரத்திற்குள் வேணியின் முகத்தில் இன்றுவரை நான் வெறுக்கும் ஒரு சுளிப்பு குடியேறிவிட்டிருந்தது. பிறகு அவள் முகத்திலிருந்து அது விலகவே யில்லை. முப்பது வருடம் கழித்து அவள் இறந்து நாகர்கோவில் பென்சாம் ஆஸ்பத்திரியின் ரெக்ஸின் ஷீட் படுக்கையில் கிடக்கும் போதுகூட ஒரு கற்சிற்பத்தில் செதுக்கி வைத்ததுபோல அந்த சுளிப்பு இருந்தது.

இரண்டாம் நாள் இரவு என்மீது ஒட்டியபடி கேட்டாள். “என்னைய பிடிக்கல்லியா? நான் அழகில்லன்னுட்டுதான?”

நான் மீண்டும் மீண்டும் அதற்கு பதில் சொல்ல நேர்ந்தது. நான்காம் நாள் சட்டென்று கேட்டுவிட்டாள்.

“நான் வந்ததுமே விளக்க அணைச்சிடுதிய. அத நான் அறியாதவ இல்லை.”

“சீச்சி... என்னமாம் ஒண்ணு நினைச்சுக்கிட்டு...”

“எல்லாம் நினைச்ச காரியம்தான். அழகில்லாத்த பெண்ணு

ஜீவிச்சிருக்கப்பிடாது. அப்பமே செத்துடனும். பிறந்த அண்ணைக்கே கழுத்த நெரிச்ச கொண்ணு போட்டுரனும். சண்டாளப் பாவிய, அதையும் செய்ய மாட்டாவ. சாவிறதுக்கும் மனம் வரல்லியே... தெய்வமே முருகா!”

“இங்க பாரு, வேணி...”

“கையை எடுங்க.”

“வேணி...”

“கையை எடுங்க.”

“நான் சொல்லுயதக் கேளு...”

“கைய எடுங்கண்ணு சொன்னா... சீ, கையை எடுடா நாயே.”

அப்படியே விதிர்விதிர்த்து எழுந்துவிட்டேன். விளக்கைப் போடப்போய் தயங்கி நின்றேன். மனம் பிரமித்திருந்தது.

“நான் செத்தா இந்த சொத்தயெல்லாம் நீ அனுபவிப்பே இல்லியா? நான் செத்தா நீ வேற பெண்ணைக் கட்டிக்கிட்டு கூத்தடிப்பே இல்லியா? ம்ம்? ஊஹும் ம்ம்... ஊஹும்...” என்ன இது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

“வேணி...”

“தொடாதே. நான் யாருண்ணு காட்டனுமா? நான் யாருண்ணு காட்டனுமா? ம்ம்... ஊஹும்... ம்ம்... ஊஹும்...”

விளக்கைப் போட்டேன். கண்களை மிக விசித்திரமாக உருட்டியபடி முழங்கால்களை மடக்கி அமர்ந்து முன்னும் பின்னும் ஆடினாள். தொண்டையில் குரல்வளை ஏறி இறங்கியது. நான் கதவைத் திறந்து வெளியே ஓடி “அம்மா இங்க ஓடி வா அம்மா” என்று கூவினேன்.

“ஏம்பிலே?” என்று அம்மா வந்தாள்.

கூந்தலை முடிந்தபடி, “என்னலே ராத்திரியில பேயக் கண்டதுமாதிரி?” என்றாள்.

வேணியின் கழுத்தும் கைகளும் விபரீதமாக முறுக்கிக் கொண்டிருந்தன. கண்களில் கருவிழியே இல்லை.

“அய்யோ இது என்னது?” என்று அம்மா பதறிப் பின்வாங்கினாள்.

வேணி “மேலாங்கோட்டுக்கு வந்தியா? மேலாங்கோட்டுக்கு வந்தியா? திருஷ்டாந்தம் காட்டனுமா? திருஷ்டாந்தம் காட்டனுமா?” என்றாள்.

அப்பா எழுந்து வந்து அம்மாவிடம், அபூர்வமாக அவரிடம் வரும் அதிகார தொனியில் “நீ மாறுட்டி... இது வேறயாக்கும் காரியம்...” என்றார்.

உள்ளே போய் துண்டை இடுப்பில் கட்டி கை கூப்பி நின்று “சித்திரை பத்துக்கு வாறம் அம்மா. அடங்கிப்போடு. சித்திரை பத்துக்கு வாறம்” என்றார்.

வேணி “ம்ம்... ஊஹூம்... ம்ம்... ஊஹூம்” என்று உறுமியபடி முன்னும் பின்னும் ஆடினாள். உதடுகளைப் பற்கள் அழுந்தக் கடித்திருந்தன. கைகளிலும் கழுத்திலும் ரத்தக்குழாய்கள் உடைந்து விடுபவை போலிருந்தன. பிறகு திடீரென்று ஓர் உதறல், ஏதோ நரம்பு அறுந்தது மாதிரி. உதறி விழுந்து ஒரு கையையும் காலையும் இழுத்துக்கொண்டாள். மெல்லத் தளர்ந்து தொய்ந்து தலையை ஆட்டினாள். கண்ணீர் மட்டும் வழிந்தது.

“வெள்ளம் கொண்டு வா, போ” என்றார் அப்பா.

தண்ணீரை நான்தான் எடுத்துவந்தேன்.

“வேணி, வேணி, மோளே...” என்று அப்பா மெல்ல உலுக்கி கூப்பிட்டார்.

“உம் உம்” என்று குரல் வந்தது.

“வெள்ளம் குடிக்குதியா?”

“உம்.”

தண்ணீரை வாங்கி மடமடவென்று உடம்பு நனையக் குடித்தாள்.

“படுத்துக்க. நல்ல சுவீணம் காணும்” அப்பா சொன்னார்.

அம்மா வாய்மீது கைவைத்து சும்மா பார்த்து நின்றிருந்தாள்.

“டேய் கிரி; நீ இண்ணு திண்ணையில கிட கேட்டியா” அப்பா சொன்னார்.

கதவை மெல்லச் சாத்திய பிறகு அப்பா “சொன்னா கேட்டியளா? எல்லாருக்கும் ஒரு எளக்காரம். நான் சொன்னா கேட்டியளா? இப்பம் என்ன ஆச்சு? அனுபவியுங்க” என்றார். “கவிடி நிரத்தி கண்டு சொன்னதாக்கும். அம்மை கோபம் உண்டும், மேலாங் கோட்டில ஒரு பந்திருநாழி கழிச்சணும் எண்ணு. அதெப்பிடி ஏட்டக் கண்டா எருமமாடு திங்கல்லா வரும்? இப்பம் அனுபவியுங்க.” அப்பா அந்த சந்தர்ப்பத்தில்

அப்படியே திளைத்தார். அம்மாவை ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் தலைசரித்துப் பார்த்தார். “கண்ணால் காம்பதும் பொய். காதால் கேப்பதும் பொய். கவிடி ஞானதிருஷ்டி யாக்கும். பிரம்மாவுக்க கண்ணாக்கும் அது.”

“செரி. செண்ணு உறங்குங்க. நேரம் மணி பதிரெண்டாவுது” அம்மா கொட்டாவி விட்டபடி சொன்னாள். “கிரி, செண்ணு படுலே. மணி கொறெ ஆவுது.”

அப்பா என்னிடம் “கிரி வா, உனக்ககிட்ட ஒரு காரியம் சொல்லுயதுக்குண்டு. நீ மகா கெவனமாட்டு இருக்கணும் பாத்துக்க. இவளுக்கு மேலாங்கோட்டு அம்மனுக்க அம்சம் கொறெ உண்டு” என்றார்.

அம்மா போகும்போதே “அது பல்லைக் கண்டா தெரியுமே. கவிடி பாக்கணுமோ?” என்று சொன்னாள்.

“எருமமாட்டு புத்தியாக்கும் கேட்டியா?” அப்பா என்னை இலேசாக அணைத்தார். “மேலாங்கோட்டு அம்மன் சாதாரண சாமியில்லை. விளிச்சா விளி. அதாக்கும் அவளுக்க சக்தி.”

உள்ளிருந்து அம்மா உரக்க “லேய் கிரி, பந்திருநாழிண்ணா பத்துஇருபது ரூவா ஆயிப்போடும் பாத்துக்க. அது உனக்க மாமியாருகிட்ட வாங்கிக்கோ. பெண்ணைக் கெட்டிப்போட்டு அதுக்கு தீனம் பாக்கவும் கவிடி நெரத்தவும் வழிபாடு கழிச்சவும் நான் பைசா எடுக்க ஒக்காது” என்றாள்.

அப்பா “சுவத்தெளவுக்கு வேற நினைப்பில்ல மக்கா” என்று சொன்னார்.

மறுநாள் நான் வேணியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். எந்தவிதமான தடயமும் இல்லை. “காப்பி எடுக்கட்டா” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டாள். முகத்தில் அந்தச் சுளிப்பு இருந்தது. அது களைப்பினால் அல்லது, கண் கூசுவதனால் என்று நினைத்தேன்.

பந்திருநாழி கழிக்க மேலாங்கோட்டுக்குப் போயிருந்தோம். நான் பலமுறை போன கோயில்தான். ஆனால் அப்போது வயல் வரப்பு தாண்டி கோயில் முகப்பை அடைந்ததுமே மனம் பதைக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. வீரப்பல் தீப ஒளியில் சுடர்விட அம்மன் கருவறை நிரப்பி எழுந்து நின்று வெள்ளிக்கண்களில் தீச்சுடர் எரிய என்னைப் பார்த்தது. கோயிலில் எங்கு நின்றாலும் அப்பார்வை என் மீதே பதிந்திருப்பதாகத் தோன்றியது. வெளியே தரையை மோதிய படி கிளை பரப்பி பெரியதோர் சிலந்திபோலக் கிடந்த மாமரத்தின் ஊடே சென்று

அமர்ந்திருந்தேன். வேணி அவள் அம்மாவுடன் அப்படி இழைந்தும் குழைந்தும் பேசியது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. பொன்கசவு வைத்த முண்டும் நேரியதும் அணிந்து, எட்டு பிரி சரப்பொளி மாலையும் மாங்காய்க்கல் கம்மலும் போட்டு மாமி அங்கிருந்த அத்தனை பேரின் கவனத்தையும் தன்மீது ஈர்த்திருந்தாள். வழிபாடு முடிந்து திரும்பும்போது என்னிடம் குரலைத் தாழ்த்தி “பத்து திவசம் அவிடெ நிக்கணும். வேணிக்கும் நல்லது அதாணு” என்றாள்.

அவளுடைய கனத்த மெல்லிய குரல் என் மூச்சை நிறுத்தி விட்டது. நிமிர்ந்தே பார்க்காமல் சரி என்று சொல்லிவிட்டேன். காரில்தான் திரும்பினோம். கேட் கதவை கண்டன் புலையன் திறந்தார். கார் திரும்பிப் போவதற்காக கேட்டைத் திறந்தபடி அங்கேயே நின்றார். அல்சேஷன் என்னைப் பார்த்து வெறி ஏறிக் குரைத்தது. புதிதாக சிமின்ட் பாவப்பட்ட முற்றத்தில் உளுந்துச் செடி காயப்போடப்பட்டிருந்தது. அதன் மீது நடந்து வாசலை நோக்கிச் சென்றபோது நான் காட்டில் புதர்களின் ஊடாக நடந்ததை எண்ணிக் கொண்டேன். வேணி புத்துயிர் பெற்றதுபோல உள்ளே ஓடினாள். நான் ஒரு நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டு திண்ணையில் அமர்ந்தேன். மாமா வீட்டிலிருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டபடியே இருந்தது. ஆகவே தன்னம்பிக்கையுடனும் உரிமையுடனும் அமர்ந்திருக்க முடியவில்லை.

கண்டன் புலையன் கதவைச் சாத்திவிட்டு வந்தார். கால்கள் மேலும் சற்று வளைந்து நடை மேலும் அசைந்தாடுவதாக மாறியிருந்தது. ஆனால் உறுதியான கால் வைப்புகள். வெயில் சுள்ளென்று அடித்தது. நான் அவரையே பார்த்தேன். மண் கூஜாவுடையது போன்ற நீண்ட கழுத்தில் இரு மிகப் பெரிய நரம்புகள் சிறு சிறு முடிச்சுகளுடன் தெரிந்தன. கைகளில் அதே போல வேறு இரு பெரிய நரம்புகள், உறுதியான உடல் கொண்ட வர்கள் மரம்போல மனதுக்குப் படுவார்கள். கண்டன் புலையன் கொடிகளை முறுக்கிச் செய்தவர் போலிருந்தார். அவரிடம் ஏதாவது பேச விரும்பினேன். என்னைப் பார்க்கும்போது அவரிடம் எப்போதும் ஏற்படும் அந்நிய முகத்தை சிறிது மாற்றலாம் என்று. அவர் ஒரு பெரிய மூங்கிலை எடுத்து உளுந்துச் செடிகளைப் புரட்டிப் போட ஆரம்பித்தார். நான் பல்வேறு சொற்களைக் கோத்துக் கோத்துக் கலைத்தேன்.

வெயிலில் உளுந்து வெடிக்க ஆரம்பித்தது. மெல்ல சத்தம் அதிகரித்து ஒரு கட்டத்தில் கடுகு தாளிப்பதுபோல வெடித்தபடியே இருந்தது. மென்மையான ஒலிதான். ஆனால் அந்தச் சத்தத்தைத் தாண்டி அவரிடம் பேச முடியுமென்று படவில்லை.

உள்ளிருந்து வந்த வேணி என்னிடம் சிரித்தபடியே “சாப்பிட வாங்க” என்றாள்.

“நேரமாச்சா?” என்றேன் கடிகாரத்தைப் பார்த்தவாறு.

“நேரமானாத்தான் சாப்பிடனுமா? பசிச்சா சாப்பிட்டா என்ன?” என்றபடி என்னுடைய கையைப் பற்றி இழுத்தாள். மிகவும் உல்லாசமாகவும், உறுத்தல்கள் ஏதும் இல்லாதவளாகவும் தெரிந்தாள். நான் கொல்லைப்பக்கம் போய் கைகழுவிவிட்டு ஒரு சன்னல் ஊடாகப் பார்த்தபோது வேணி சிறு திண்ணையில் நிற்பதும் கண்டன் புலையன் சற்றுத்தள்ளி நின்று, தடியை ஊன்றியபடி, கரிய முகத்தில் பெரிய வெண்பற்கள் தெரியச் சிரித்தபடி பேசுவதும் தெரிந்தது. வேணி கொஞ்சுபவள்போல ‘போ’ ‘போ’ என்று தலையை அசைத்தாள். சிரித்தபடி தரையிலிருந்து எதையோ எடுத்து வீசினாள். கண்டன் புலையனின் முகம் சிரிப்பில் மிக அழகாக இருப்பதுபோல எனக்குப் பட்டது. பளிங்கு போன்ற வரிசையான பெரிய வெண்பற்கள்.

நான் மேஜையில் சாப்பிட அமர்ந்திருந்தபோது வேணி துள்ளிக் குதித்தபடி உள்ளே வந்தாள். என்னைப் பார்த்ததும் அடங்கி, அறைக்குள் போனாள். நான் அவளைப் பார்த்தபடி இருந்ததால் மிக அருகே மாமியின் குரல் “விளம்பட்டே?” என்று கேட்டபோது திடுக் கிட்டேன். வேட்டிக்கும் ஜம்பருக்கும் இடையே சிவந்த சதை பிதுங்கி நின்றது. “சரி” என்றேன் தட்டைப் பார்த்துக் குனிந்தபடி.

சாப்பிட்டபிறகு ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டேன். ஜன்னல் கதவுகள் விரியத் திறந்திருந்ததனால் நல்ல காற்று வீசியது. விழித்து அரை மயக்கத்தில் எதிரே ஜன்னலுக்கு அப்பால் ஆடிய மாதுளையைப் பார்த்தபடி படுத்திருந்தபோது உரக்க யாரோ பேசுவது கேட்டது. அதுவரை நான் கேட்காத குரலாக இருந்தாலும் அது கண்டன் புலையனின் குரல் என்று தெரிந்துவிட்டது. கடும் கோபத்துடன் அதட்டுவது போலவோ அடிக்கப் பாய்வது போலவோ. மெல்ல யாரோ சமாதானப்படுத்த முயல்கிறார்கள். மன்றாடுகிறார்கள்.

மீண்டும் கண்டன் புலையனின் சற்று அடங்கிய குரல். சட்டென்று கோபமேறி மீண்டும் உரத்த குரல். குழறலாக, “ஞான் போணு. ஞாக்கு வேண்டா ஈ களி. ஞங்க மனுஷனாணு. நாயில்ல கேட்டோ, மனுஷனாணு... ஆ, மனுஷன்!”

விசம்பி விசம்பி அழுவது மாமிதான். அழுகையில் பிசிறடித்த குரலில் அவள் பேசுவது கேட்கவில்லை. பிறகு கண்டன் புலையன் குரல் தமிழில்

“எனக்கும் பட்டிக்கும் வெஷம் தந்து போடு... வெஷம். ஆ, வெஷம்!” என்றது.

நான் எழுந்து மெல்ல கூடத்துக்குச் சென்றேன். மேஜைமீது தலை கவிழ்ந்து வேணி படுத்திருந்தாள். வாடிய மல்லிகைச் சரம் தொங்க கூந்தல் சரிந்திருந்தது. அவளைக் கூப்பிட எண்ணினேன். அதற்குள் அவள் தலைதூக்கி என்னைப் பார்த்து “அம்மே... சாயா” என்றாள்.

வெளியே குரல்கள் நின்றன.

வேணி என்னிடம் “சாயா எடுக்கட்டுமா?” என்றபடி எழுந்து முந்தானையால் முகத்தை அழுத்தமாகத் துடைத்தாள்.

கொல்லைப்புறமிருந்து சிவந்து பழுத்த மூக்குடன் மாமி உள்ளே வந்து சரசரவென்று பூனைபோல சமையலறைக்குள் போனாள்.

அன்றிரவு அக்கனவு மீண்டது. அதில் கண்டன் புலையன் உருந்து புரட்டும் கம்பால் மாமியை அடித்தார். அவர்கள் சண்டை போடும்போது அவர் குரல் அல்சேஷன் நாயின் குரலாக இருந்தது. மறுநாள் காலை நான் வேணியைக் கூப்பிட்டு உடனடியாகக் கிளம்ப வேண்டும் என்றேன்.

“ஏன்?” என்று அவள் கேட்டாலும் ஒரு நொடியில் பாரம் இறங்கி அவள் ஆறுதல் கொள்வதுபோலத் தெரிந்தது.

“மலையில் வேலை கெடக்கு. இ.ஓ. வார நாள். மறந்தே போட்டேன்.”

வேணி டியை என்னிடம் தந்துவிட்டு “அம்மைட்ட சொல்லுதேன். சம்மதிப்பாளோ என்னமோ” என்று போனாள்.

ஆனால் அம்மா சம்மதிக்கவில்லை என்று என்னிடம் வந்து சொல்லவில்லை. அம்மாவிற்கும் மகளுக்கும் சமையலறையிலும் கொல்லையிலும் தொடர்ந்து வாக்குவாதம் நடப்பது எனக்குத் தெரிந்தது. வேணி சமையலறையிலிருந்து வெளிவரும் ஒவ்வொரு முறையும் முகத்தில் குரோதம் படர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். நேற்று மேலாங்கோட்டில் அவர்கள் இருவரும் அப்படி குலாவினார்கள் என்பதை நம்ப முடியவில்லை. ஆனால் அது பொய்யல்ல என்று தான் பட்டது. ஒரு முகம் அது, அவ்வளவுதான்.

வேணி குளிக்கப்போன தருணத்தில் சட்டென்று மாமி என்னுடைய அறைக்குள் நுழைந்து பின்பக்கத்தால் கதவை ஒருக்களித்து சாத்திவிட்டு “இந்நு போணுமா?” என்றாள்.

“ஆமாம். மலையில் சோலி.”

“ஒரு ஆழ்ச்ச கழிஞ்ஞ போகாம்” மெல்லக் குனிந்தாள். மார்புகளின் கனம் அவை அலையெழுவதுபோல் அசைந்தபோது தெரிந்தது. என் உடம்பில் அசைவு உருவாயிற்று.

“செறிய குட்டியாணு. ஒந்நுமறியில்ல...”

அவள் பார்வையில், உதடுகளில், முகத்திலும் கழுத்திலும் உள்ள வியர்வையில்...

அந்தக் கணத்தை நான் எப்படித் தாண்டிக் கடந்தேன் என்று எத்தனையோ முறை தீராத வியப்புடன் எண்ணியிருக்கிறேன். சாதாரணமாக எண்ணும்போது என்னைப் பற்றிய மதிப்பும் பெரு மிதமும் ஏற்படும். இரவின் தனிமையில், என் முதிய வயது வரை நான் கைவிடாத சுய இன்பத்தின் தருணங்களில், நினைத்துக் கொள்ளும்போது இழப்புணர்வும் தன்னிரக்கமும் பொங்கும்.

நான் சட்டென்று எழுந்து கதவை விரியத் திறந்து வெளிவந்து “குளிக்கணும், நேரமாச்சு” என்றேன்.

திரும்பி அவள் பார்வையைச் சந்திக்கத் துணிவு வரவில்லை. அப்படியே முதுகை மிக மிக நுட்பமான ஒரு புலனாக உணர்ந்தபடி நடந்து கொல்லைப் பக்கம் சென்றேன். வேணி குளித்து முடித்து வெளியே வந்து தலைமயிரைத் தள்ளிவிட்டுத் திரும்பியவள் என்னைப் பார்த்தாள். மொத்தம் ஐந்து நிமிடம்கூட குளித்திருக்க மாட்டாள்.

“தண்ணி இருக்கா?” என்றேன்.

“வென்னி இல்லை.”

“பச்சத்தண்ணி போரும். புழுங்குது” என்றேன்.

அன்றே கிளம்பியபிறகு ஒருநாள் கூட நான் அவள் வீட்டில் இரவு தங்கியதில்லை.

ஐந்து வருடம் கழித்து கண்டன் புலையனின் மகன் கொச்சன் மதம் மாறி கிறிஸ்தவப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். புலையர் சேரியில் இரட்சணிய சேனையின் சர்ச் வந்த ஆறு வருடங்களில் பெரும்பாலான புலையர் குடும்பங்கள் மதம் மாறிவிட்டனர். எட்டாம் வகுப்புவரை படித்த அனைவருக்கும் வேலை கிடைத்தது. அவர்களுடைய குடிப்பஞ்சாயத்து சர்ச்சுக்கு இடம் மாறியது. ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் புலையப் பெண்கள் நல்ல உடைகள் அணிந்து

கையில் கரிய உறை போட்ட பைபிளுடன் சர்ச்சுக்குப் போனார்கள். சர்ச் மூன்று கட்டளைகளை விதித்ததாக பரவலாக பேசப்பட்டது. ஒன்று, எக்காரணம் கொண்டும் வேலை செய்யும் வீடுகளில் மிஞ்சிய உணவை சாப்பிடுவதோ பெற்றுக் கொள்வதோ கூடாது. கூலியைப் பணமாக மட்டுமே பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இரண்டு, மேல்சாதியினரின் துட்டிச் சடங்கு களில் எவ்வகையிலும் பங்குபெறக் கூடாது. துட்டி சொல்லப் போகக்கூடாது. கட்டைப்பணம் வாங்கக்கூடாது. மூன்று, உயர் சாதி யினரிடம் எந்தவித உடல் தொடர்பும் கூடாது.

அக்காலங்களில் நான் மலையில் பதைக்கப்பதைக்க அலைந்து ஆயிரக்கணக்கில் லட்சக்கணக்கில் பணத்தை கோட்டைவிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஊரில் நடந்த எந்த மாற்றத்திலும் எனக்கு பங்கு இருக்கவில்லை. அபிப்பிராயமும் இருக்கவில்லை. அவ்வப்போது ஒரு நாளோ இரண்டு நாளோ ஊரில் தங்கும்போது யாராவது ஒருவர் அதையெல்லாம் சொல்லிக் கொதிப்பார்கள். உடனே வாளுடன் போய் போரிடப் போவதாகச் சொல்வார்கள். ஒன்றும் நடக்காது. பெரும்பாலான நாயர் வீடுகளில் ஏழெட்டு சிவில் வழக்குகள் எப்போதும் நிலுவையில் இருக்கும். காரணவர்கள் வெளுத்து மடித்த வேட்டியும், சட்டையும், டயர் செருப்பும், வளைபிரம்புக் குடையும் அக்குளில் கரிய தோல்பையும் கேஸ்கட்டும், மேல்துண்டுமாக நாள் தவறாமல் தக்கலை கோர்ட்டுக்குப் போவார்கள். பாதிப் பேர் அப்படியே இரணியலிலோ நெய்யூரிலோ பணிக்கத்திகள், செட்டிச்சிகள், சாலியத்திகள் என தேடிச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் அச்சி வீடுகளுக்குப் போய் அடைவார்கள். அனந்தரவர்கள் காரணவர் போன மறு நிமிடமே தேங்காய் பறித்து குட்டிச்சாக்கில் கட்டிக்கொண்டோ, வாழைக் குலைகள் வெட்டி கரியிலை சுற்றி பச்சை ஓலை கடவத்தில் பொதிந்து சுமந்துகொண்டோ கிளம்பு வார்கள். மதியம் ஊரே வெறிச்சோடிக் கிடக்கும். வீராவேச மெல்லாம் இரவு கோயில்படிகளில்தான்.

ஒரேயொருமுறை மேலைக்கல் அப்புக்குட்டனின் பாட்டி செத்த துட்டிக்கு புலையர் வர மறுக்க அவனும் அவன் தம்பிமாரும் சேர்ந்து அடிக்கப் போனார்கள். அடி வாங்கித் திரும்பியதுமன்றி, மறுநாள் பளபளவென்று தங்கப்பித்தானும் சிவப்பு பட்டைகளும் வைத்த சீருடை அணிந்த இரட்சணிய சேனைப் பாதிரியார் கூட்டி வந்த போலீஸால் கைது செய்யப்பட்டு பனம் நாரால் கைகள் கட்டப் பட்டு ஸ்டேஷனுக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டு கொட்டையில் உதைக்கப்பட்டார்கள்.

“நின்னாணெ கொச்சு தாணப்பா, அனந்த பப்பனாவன் உண்டெங்கில் அவனுக்கு பத்து நாளில் நடப்புதீனமும், ரத்தப் போக்கும் வரும்.

அச்சொட்டாக்கும். நீ எண்ணிப் பாத்துக்கோ” என்றாள் நாணம்மை.

ஒன்றும் நிகழவில்லை. கோயில் படிக்கட்டு சபையில் புலையர்கள் படித்து வேலை செய்து, நல்ல கதி பிடித்தால் நாட்டுக்கு நல்லதுதானே என்று நான் கேட்கப் போக எட்டுப்பக்கமிருந்தும் எனக்கு வசைகள் வந்தன.

முத்தாய்ப்பாக நாணம்மை “அது ஞாயமாக்கும் கொச்சு தாணப்பா. அவனுக்க பெஞ்சாதிக்க எனத்துக்காக அவன் பேசுதான்” என்றாள்.

பிறகு நான் பேசவில்லை. அதுவரை வெற்றிலையை மென்று அமைதியாக இருந்த போத்தி, எல்லோரும் போய் அவரும் நானும் மண்டன் மாதவனும் மட்டும் எஞ்சியபோது என்னிடம் “நீ என்னத்துக்கிடே அதை சொல்லப்போறே?” என்றார்.

நான் ஒன்றும் சொல்லாமல் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

“நினைச்சுப் பாரு. இவம்மாரு என்ன மாதிரிப்பட்ட மனுஷங்க? ஒரு தொழிலு உண்டா? ஒரு படிப்பு விபரம் உண்டா? சொந்த தம்பி முன்னேறினா விட்டுப்போடுவானா? கேஸு போட்டு சீரழிப்பான். பிறகுல்லா புலையனையும் பறையனையும் முன்னேற விடுயது. இந்த நாயிக குரைச்சா ஆரு வக வய்க்கப்போறா? அவனவன் வாலை அவனவனுக்கு குண்டிக்க மேல வச்ச ஆட்ட வேண்டியதுதான். மத்தவன் முன்னேறிட்டுதான் போவான். சினிமாவுக்கும் நாடகத்துக்கும் கத உண்டும்லா அதுமாதிரி மனுஷனுக்க வாழ்க்கைக்கும் ஒரு கத உண்டும் பாத்துக்கோ. அந்த கதைக்க போக்கு அப்பிடியாக்கும்.”

நான் “அவங்க மதம் மாறிட்டாங்க” என்றேன், போத்தி என்ன சொல்வார் என்று எனக்கு முன்னரே தெரியும் என்றாலும்.

“எந்த சாமியா இருந்தா என்னடே? மனுஷனுக்கு அறிவயும் விவரத்தையும் குடுத்தா அது சாமி. இங்க இருக்க கருங்கல்லில அதொண்ணும் இல்ல. இருந்திருக்கும். அது பண்டு. இப்பம் பஞ்சமா பாவிய வந்து கும்பிட்டு கும்பிட்டு கல்லா மாத்திப் போட்டான். கருங் கல்லாட்டு. பின்ன ஒண்ணு உண்டு. அவனுக்க சாமியும் கல்லா மண்ணா மாறும். சாமிய கல்லாக்கித்தான் மனுசன் முன்னேற முடியும்; ஏது?”

கண்டன் புலையனை அவர் மகன் வலிய பொற்றயில் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது என்று கறாராக விலக்கிவிட்டான். இங்கே வேலைகள் அந்தரத்தில் நிற்பதாகவும் நான் வந்து கவனித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் அம்மா எழுதினாள். நான் பதிலே போட வில்லை.

கூலி வாங்கிக்கொண்டு நாணம்மை பணிக்கத்தி பலமுறை தூது போனாள். கண்டன் புலையனுக்கும் வர பெரிய விருப்பம் ஏதும் இல்லை. “பிள்ளிய தலையெடுத்தாச்சு பணிக்கத்தியே. அவனுவ ளுக்க காலமாக்கும் இது” என்று மட்டும் சொன்னார்.

ஒருமுறை மாமியே சேரிக்கு கண்டன் புலையனின் வீட்டுக்குப் போய் கெஞ்சியதாகவும் எசிலியும் கொச்சுநீலியும் அவளை சமாதானப்படுத்தி திரும்பக் கொண்டுவிட்டதாகவும் தகவல் வந்தது.

பிறகு ஒருநாள் அம்மாவிடமிருந்து தந்தி. உடனே கிளம்பி வா என்று. அப்போது வேணி இரண்டாவது குழந்தைக்கு ஆறு மாத கர்ப்பத்தில் இருந்தாள். ஆனையடி காலனியில் வீடு பார்த்து அங்கே குடியிருந்தேன். அங்கிருந்து வாடகைக் கார் பிடித்து வந்தேன். அம்மா முற்றத்துக்கே கத்தியபடி ஓடிவந்தாள்.

வண்டியிலிருந்து இறங்கும் முன்பே “லேய் கிரி, நீ ஆணாப் பெறந்தவனெங்கி இப்பம் போயி அந்த தும்பறுத்த தேவிடிச்சியை வெட்டிப் போட்டுட்டு வாலே” என்ற கூவி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள்.

நிதானமாக விசாரித்தபோது தெரியவந்தது, மாமி தெற்கு கரையில் எட்டு ஏக்கர் தென்னந் தோப்பையும் மேலப்பத்து, கீழப்பத்து இரு வயல்களையும் கண்டன் புலையனுக்கு கொடுத்து விட்டாள். அவரது பிள்ளைகள் தோப்புக்கு வேலி போட்டு, வயலில் வாழை நட்பிருக்கிறார்கள்.

“இப்பம் போலே. செண்ணு ரெண்டுல ஒண்ணு பாருலே. பொண்ணையா... அப்பனுக்கு தப்பாம பிறந்த பொட்டயா... போலே. எனக்க சங்கு எரியுதுலே” என்று அம்மா கொதித்தாள். வேணியிடம் “போயி சாவுட. புலையனுக்கு பெறந்த சவமே. நிண்ணு பல்ல காட்டாம” என்று அடிக்கப் போனாள்.

“புலையனானா புலையன். போத்திமாருக்கு தங்கத்தில உருட்டி வச்சிருக்கோவ்?” என்று வேணி கேட்டாள்.

“தேவிடியா நாயே” என்று அம்மா பாய அவள் அறைக்குள் போய் கதவைத் தாழிட்டுக்கொண்டாள். அம்மா கதவை அடித்து உதைத்தாள்.

“எரணம் கெட்ட பாவி. நாக்கெடுத்தா சொல்லுதே?” என்று கூவியபடி வெறி பிடித்து ஓடி அம்மிக்கல்லை எடுத்து வந்து கதவில் ஓங்கி ஓங்கி இடித்தாள். கதவு நல்ல கனமாக மாம்பலகை. “நான் சாவுதேன் நான் சாவுதேன்” என்று அம்மிக் குழுவியை மார்பு மீது இடிக்கப்போனாள்.

“அம்மா” என்று நான் ஓடிப்போய்ப் பிடித்தேன். “கொஞ்சம் சும்மா இரு. உனக்கென்ன பைத்தியமா?” என்றேன்.

“ஆமாலே. நான் செத்தாத்தான் இந்த தேவிடிச்சிக்க கால நீ நக்கலாம். எனக்கு பைத்தியம். கொண்டு செண்ணு சோட்டானிக் கரையில் தள்ளுலே போலே. பிறவு பசுவயும் கன்னையும் இஷ்டம் போல மேச்சுக்கோ. வெக்கம் கெட்ட நாயே...”

நான் அப்படியே உடம்பு விதிர்க்க திண்ணைக்குத் திரும்பி விட்டேன்.

அப்பா திண்ணையில் ஆசுவாசமாக உட்கார்ந்து முன்வாயின் எஞ்சிய இரு பற்களைக் காட்டிச் சிரித்து “அவளுக்க லெக்கினப்படி அறுபத்தி மூணிலயாக்கும் சாவு. நீ பயப்படாம போ மக்கா” என்றார்.

இரட்சணிய சேனையின் பாதிரியாரைப் பார்த்து சமரசம் பேசினோம். இனிமையான மலையாளி. நிதானமாக “நோக்கணம் மிஸ்டர் கிரி. இது தானமல்ல. விலையாணு. இதா விலப் பத்ரம் கோப்பி. நோக்கணம்” என்று காட்டினார்.

நான் பேசாமல் திரும்பி மறுநாளே வேணியுடன் மலை ஏறி விட்டேன். மறுமாதம் அம்மாவிடமிருந்து தந்தி. நான் நிதானமாக என்ன என்று கேட்டு பதில் எழுதினேன்.

வலிய பொற்றயில் வீட்டையும் தோட்டத்தையும் வயல்களையும் விற்றுவிட்டு மாமி ஆக்கத்தி வேலப்பனின் சிறிய மகன் பிரசன்னகுமாருடன் ஊரைவிட்டே ஓடிவிட்டாள்.

பிரசன்னகுமாரை எனக்குத் தெரியும். என்னைவிட இண்டு வகுப்பு சின்னவன். நல்ல சிவப்பு நிறம். ஒளி ஊடுருவக்கூடிய பெரிய காதுகள். எண்ணை வழியத் தலைசீவி பெரிய சந்தனப்பொட்டு போட்டு பாவமாக பள்ளிக்கு வருவான். யார் வேண்டுமானாலும் அவனை ‘ஆக்கத்திப் பிடியே’ என்று கூப்பிடலாம். குட்டலாம். சட்டைக் கிழிசலில் லெட்டர் போஸ்ட் செய்யலாம். அவனுடைய அண்ணன் பிரசாதுக்குமார் அவனைப் பொருட்படுத்தவே மாட்டான். வளர்ந்தபிறகு ஓரிரு முறை பார்த்திருக்கிறேன். மெலிந்து உடம் பெல்லாம் செதிலரித்து அடிமாடு மாதிரி இருந்தான். பிறகு திருவனந்தபுரத்தில் எங்கோ ஓட்டலில் சப்ளையராகப் போனதாகச் சொன்னார்கள். ஒரு ஓணாளில் கோயிலில் பார்த்தபோது சிவந்த உடுகளும், பச்சைக் கன்னங்களும், மென்மீசையும், முகப் பருக்களும், சுருள்முடியுமாக நடிகர் திக்குறிச்சியின் கிராமத்துப் பதிப்பு போல இருந்தான். அம்பிகா, பிலோமினா எல்லாமே அவனது ஓட்டலில் சாப்பிட வருவார்கள் என்றான். எப்படி அவனுக்கு

மாமியிடம் உறவு ஏற்பட்டது என்று ஊரிலேயே யாருக்கும்
தெரியவில்லை. திருவனந்தபுரம் பாப்பனங்கோட்டில் அவர்கள் வீடு
வாங்கி குடியிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அன்று இரவு அந்தக்கனவு
எனக்கு மீண்டும் உக்கிரமாகப் பொங்கி வந்தது.

அத்தியாயம். 22

சைக்கிளை மிதித்துச் சுழற்றி ஓர் ஒலி எழுப்பியபிறகு அதைச் சுவரில் சாய்த்து நிறுத்தினேன். எல்லோரும் சைக்கிளை குதிரையாக உருவகித்துக் கொள்வார்கள். எனக்கு அது நாய். போகும் முன்பு திரும்பிப் பார்த்தால் உடல் குழைய வாலாட்டிக் காண்பிக்கும். குட்டப்பன் தேடித் தந்த புளிப்புப் பச்சிலையையும் சுண்ணாம்புக் கல்லையும் மாறிமாறிப் போட்டுத் தேய்த்ததில் அது வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட பொம்மை போலிருந்தது. அதை விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டும் என்ற நினைப்பே மனதை மெல்ல அழுத்தியது. அதன் இருக்கையில், நாயின் புறங்கழுத்தை வருடுவதுபோல, இரு முறை தட்டினேன். பெருமூச்சுடன் அய்யரின் பங்களாவில் நுழைந் தேன்.

அய்யர் தெற்கு உப்பரிகையில் சாய்வு நாற்காலியில் ஒரு துண்டை மட்டும் போர்த்திக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு அப்பால் நல்ல வெயிலில் ஆழத்து மலைச்சரிவின் பசுமை பிரகா சிக்கக் கண்டேன். அய்யர் தடித்த கொம்புச்சட்டக் கண்ணாடி அணிந்து கையில் ஏதோ நூல் வைத்திருந்தார்.

“வா வா உக்கார்” என்றார் அய்யர். “இப்பதான் நீ இருந்தா நன்னாயிருக்குமேன்னு நினைச்சேன். நேத்து காலையில் இருந்து நான் யார்ட்டயும் எதுவும் பேசலை. பேசமா இருந்தா தாடை அப்படியே கெட்டியா துருப்பிடிச்சு இறுகி ஒட்டிப் போயிடற மாதிரி இருக்கு.”

“கண்ணாடி போடுவீங்களா?”

“படிக்கணுமானா வேணும். காட்டில் கண்ணாடி சரிப்படாது. நீராவி படிஞ்சிட்டே இருக்கும். இங்க ஆர்தர் துரைன்னு ஒருத்தர்... முன்னாடி டாக்டரா இருந்தார். நல்ல மனுஷர். யானை மிதிச்சிட்டுது. மிதிக்காம இருந்தாதான் ஆச்சரியம். அவருக்கு சோடாப்புட்டி கண்ணாடி. அதில பட்டு வெயில் நம்ம கண்ணுல அடிச்சா நமக்கே தூக்கி வாரிப்போடும். காட்டு யானைக்கு கேக்கணுமா? கண்ணும் சரியா தெரியாது. அவரும் நம்ம நாடாருமா காட்டில் போயிருக் காங்க. அப்ப ஆர்தர் ‘மிஸ்டர்

நாடார், அந்தப் பாறைமேல தண்ணி வழியறதனால அது நெளியற மாதிரி தெரியுது இல்லை?” அப்டின்னு அவருக்கே உரித்தான சாந்த சொரூபநிலையோட கேட்டிருக்கார். ‘சாயிப்பே அது ஆனை. உம்மை நோக்கி வாறதாக்கும். ஓடுங்க’ அப்டின்னு நாடார் ஓடறார். துரை பயந்து போய் யானையப் பாத்தே ஓடறார். யானை அதை எதிர்பார்க்கலை. அது சத்தம் போட்டுட்டு திரும்பி ஓடிடுத்து. அந்த வாட்டி தப்பிச்சார்.”

“கண்ணாடியோட உங்களைப் பார்த்தா பாதிரி மாதிரி இருக்கீங்க.”

“அவங்க பிரச்சினையே அதான். அவங்க பார்க்கிறது உலகத்தையில்கலை. கண்ணாடி குடுக்கிற பிம்பத்தை. காடு இயற்கை யானது. அது எப்பிடி நமக்கு தெரியறதோ அதான் நம்ம காடு. நம்ம காட்டத்தான் நாம அறிய முடியும். அப்ப காடு முன்னாடி சொந்த பார்வையோட நிச்சிறதுதான் சரி.”

“அப்ப நீங்க படிக்கிறீங்க?”

“புஸ்தகம் வேற ஒரு வகையான பிம்பம்தானே...” அய்யர் சிரித்தார். “இன்னைக்கு தத்துவார்த்தமான ஒரு சோம்பல், ஒரு வாயாடித்தனம் எங்கிட்ட இருக்கு. இன்னைக்கு கொஞ்சம் ஜாஸ்தி பேசினா பெரிசு பண்ணாதே. என்னால பேசாம இருக்க முடியற தில்லை. காட்டைப் பாக்கணுமானா வாயை மூடணும்பாங்க. நானும் மூடிமூடிப் பார்ப்பேன். ரெண்டு நாள் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது. ஐ டாக், தெயர்ஃபோர் ஐ யம்.”

“எல்லாத்துக்கும் ஒரு தத்துவம் வச்சிருக்கீங்க...”

“கற்றதனாலாய பயனென் கொல் அவ்வப்போது கக்கி வைக்காவிடில்” அய்யர் உரக்கச் சிரித்தார்.

“தளை தட்டுது” என்றேன்.

“தொடை தட்டினாத்தான் அது கவிதைங்கிறாரு பாரதிதாசன். காபி சாப்டறியா? நாயர் இல்லை. நான்தான் போடணும்.”

“வேண்டாம்.”

“எனக்கு வேணும். சும்மா இரு. நான் காபி மட்டும் நல்லாவே போடுவேன்.”

“நாயர் எங்கே போனார்?”

“சினிமாவுக்கு. திரும்பி வர மூணு நாளாகும். கூட நாடாரும் உண்டு. இங்கேருந்து மலையிறங்கி வண்டி பிடிச்சு அருமனை வரை போக ஒருநாள். அருமனையில பஸ் பிடிச்சு குழித்துறை போய் படம் பார்க்க

ஒருநாள். திரும்பி வர இன்னொரு நாள். ஒரு பெரிய தீர்த்த யாத்திரைன்னு வச்சுக்கோ.”

நான் அய்யர் வைத்த புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்தேன். ரொட்டி என்று எண்ணி கல்லைக் கடித்ததுபோல உணர்ந்தேன்.

‘இனி இல்லதற்கு தோற்றமின்மையின் உள்ளதற்குச் செய்வோரின்றிச் செய்வின்மையின்மையின் ஒடுங்கின் சங்காரத்தி னல்லது உற்பத்தியில்லை யென்றது. எனவிங்கனஞ் சொற்பல் காமைப் பொருட்டு துணிந்ததாக வைத்துரைத்தாராயினும் பொருளியைபிற்கேற்ப இதனை மூன்றதிகரணமாக வைத்துரைப்பது ஆசிரியர் கருத்தெனக் கொள்க. அஃதாமாறு காட்டுதும்....’

சட்டென்று சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அட்டையைப் பார்த்தேன்.

‘திருவெண்ணைநல்லூர் மெய்கண்டதேவர் அருளிச் செய்த சிவஞான போதமும் வார்த்திகமெனும் பொழிப்புரையும் திருவாவடுதுறை சிவஞான சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சிற்றுரை யோடு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலரவர்களால் பரி சோதித்து மேற்படியூர் சதாசிவப்பிள்ளையால் சென்னப்பட்டணம் வித்தியாநுபாலன யந்திர சாலையில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன. இரண்டாம் பதிப்பு பராபவ னு சித்திரை \$ விலை ரூபா கவ.’

புத்தகமே சுவடி மணம் அடித்தது.

அய்யர் காபியுடன் வந்தார். “கருப்பட்டி போட்ட காபி, எப்படி?” என்றார்.

“உங்களை மாதிரி. கருப்பட்டி பாதி, காப்பி பாதி” என்றேன். அய்யர் “தேவடியா மகனே” என்று சிரித்தபடி அமர்ந்தார். காபி சுமா ராகத்தான் இருந்தது. ஒரே கசப்பு.

“இது என்ன புஸ்தகம்?” என்றேன்.

“சிவஞான போதம்.”

“என்ன திடீர்னு?”

“சும்மா புரட்டினேன். சிரிக்க என்னமாம் கிடைக் குமான்னுதான். ஆனா அதில ஒரு விஷயம் இருக்கு. அதாவது...”

“மண்டையை முட்டிக்கிறதுக்கு நல்ல கரும் பாறை.”

“கரெக்ட். அதேதான். சும்மா இருக்கறச்ச மண்டைய என்ன

பண்றதுன்னு தெரியறதில்லை. எங்க பாத்தாலும் மெத்துமெத் துண்ணு பஞ்சுன்னா சமயத்தில் சலிச்சுடும். அதான் இத எடுத்தேன். புத்தகத்தை விரித்தார். “விஷயம் என்னாண்ணா அசல் வரிகளில் ஒரு கண்டடைதல், கவிதை கண்டடையற கணம் தான் கவிதைம்பேன். அத விடு. என்ன இழவெல்லாமோ இருக்கு. அது பிடிச்சிருக்கு. ஆனா இந்த மடாதிபதி, பண்டிதன் இவனுக்கு சைவ சித்தாந்தம்னா கொட்டையில ஓதம் வந்தமாதிரி. தூக்கிண்டு அலைவான். அதுதான் ஆண்மைன்னு வேற நினைச்சிக்கிடுவான். அஞ்சாறடி அந்தப் பக்கம் வந்தாலே ஆளை நடை காட்டிக் குடுத்துடும்.” பக்கங்களை விரித்தபடி,

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்

தாக்காது நின்றுளத்தில் கண்டு இறைவன் ஆக்கத்தே

கண்ட நனவுணர்வில் கண்ட கனவுணரக்

கண்டவனில் இன்றாம் கட்டு என்று படித்தார். “சும்மா படிச்சாலே போதும். அந்த சொல்லடுக்கில சொல்லியும் சொல்லாமலும் ஆயிரம் விஷயமிருக்கு. ‘நனவுணர்வில் கண்ட கனவுணர’ எப்படிப்பட்ட வரி பாத்தியா? சட்டுணு மனசில பூவா விரிஞ்சிடும். அதுக்கு சுத்தமான மனசோட இதைப் படிக்கணும். ஆனா ஒருவாட்டி திருநெல்வேலி பக்கமா சுத்திட்டு வந்தேன்னா பிறகு அது முடியாது. மரத்தை மறைத்தது மாமத யானைதான். ஆணவம், கன்மம், விபூதி, சட்டி, பாளை அப்டின்னு சைவப் பிள்ளை மார் நம்ம மேல வரட்டியை அடுக்கிப் போடுவான்க.” அய்யர் மீண்டும் புத்தகத்தை விரித்துத் தேடினார்.

‘நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணர’ என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். “நல்ல வரி.”

“எது?”

“நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணர.”

“ஏதாவது நல்ல கனவா கண்டியா?”

“கெட்ட கனவு. பயங்கரமான கனவு.”

“சொல்லு பாக்கலாம். பதினெட்டு வயசில கெட்ட கனவா இருக்கிறது நாப்பதில நல்ல கனவா ஆயிடும்.”

நான் விரிவாகச் சொன்னேன்.

“அருமையான கனவு. அதாவது இது கனவோட ஒரு முகம். ஆனா உனக்கு அதை நல்லா எளிமைப்படுத்தாம சொல்லத் தெரியுது. நீ

கதைகள் எழுதலாம்.”

“பாக்கலாம்” என்றேன்.

“கனவுகளுக்கு பெரிய பெரிய அர்த்தங்கள்லாம் சொல்றாங்க. நான் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தறதேயில்லை. இப்ப இவங்க சொல்ற அர்த்தமெல்லாம் பிற்பாடு வேற ஆளுங்க வந்து மறுத்துடுவாங்கன்னுதான் தோணுது. பச்சைத் தவளையப் பாத்திருப்பே. இங்க காட்டில பெரிய பச்சைத் தவளைகள் உண்டு. சேத்துத் தண்ணி சுழிக்கிற இடத்தில் ஏதாவது பொந்துக்குள்ள ஒக்காந்துட்டு தண்ணியில கொப்புளம் கொப்புளமா கிளப்பி விட்டிட்டிருக்கும். ஒரு தத்துவஞானி வரம்பில உக்கார்ந்து அந்தக் கொப்புளங்களை எண்ணி, அளந்து, தவளையைப்பற்றி அறிஞ்சுகிட முடியுமா? வெள்ளைக்காரனுங்க மோட்டார் மெக்கானிசம், கந்தகத்தில் மக்னீஷியத்தை கலக்கிறது, இமயமலை மேல தலைகீழா ஏறறது இதுக்கெல்லாம்தான் சரி. அவன் தத்துவம்லாம் வெத்து மூளை விளையாட்டு. தருக்கம்னா அது அதருக்கத்தை போய்த் தொடணும். அப்பதான் அதுக்கு மதிப்பு. அது அவனுக்கு தெரியற தில்லை. எதுக்குச் சொல்றேன்னா...”

எனக்கு சற்றுத் திகில் ஏற்பட்டது. அய்யர் போகும் திசை சரியில்லை. “இந்தக் கனவு ரொம்ப பயமுறுத்திட்டுது” என்றேன்.

“ஏன்னா, ஒவ்வொரு தர்க்கத்துக்கும் கண்டிப்பா எதிர் தர்க்கம், சமமானான வலிமையோட இருக்கும். அப்புறம் என்னத்துக்கு தர்க்கத்தைப் போட்டு சீராட்டணும்? காலேஜ்ல எங்களுக்கு வாரன்னு ஒரு வெள்ளைக்காரர் ஆசிரியரா இருந்தார். அவரைச் சொல்லிக் குத்தமில்லை. தத்துவத்தில் சிக்கறது புதைசேத்தில் சிக்கிற மாதிரி. சிக்கிக்கிட்டார். ஆனா வழியே போற மத்தவனையும் கூப்பிட்டு சிக்க வைப்பார். நானும் மூணு வருஷம் நீட்சே, ஹெகல் அப்டின்னு மப்பல இருந்தேன். நல்லவேளையா இந்தக் காட்டுக்கு வந்தேன், தப்பிச்சேன். தூரத்தில் இருந்து பார்த்தா இந்த வெஸ்டர்ன் தத்துவ மேதைகள் கட்டிப்புரண்டு சண்டைபோடுறான்னு படும். பக்கத்திலே போனா ஒருத்தனுக்கொருத்தன் சுயபோகம்தான் பண்ணி விடறான்னு தெரியும்.”

“அந்தப் பேய் என்னது?” என்றேன்.

“அதான் உன் கனவிலேயே சுவாரஸியமான அம்சம். இங்க உள்ள பேய்க்கதைகளில் பாதி இதே வடிவத்திலதான் இருக்கு. நம்பூதிரி ஒரு அழகிய பார்க்கிறார். அவ கூப்பிடறாங்கிறதனால் கடமையுணர்ச்சியோட அவ வீட்டுக்குப் போறார். கணபதி துதி எல்லாம்

முடிஞ்சு நடை திறந்து மெயின் பூஜை ஆரம்பிக்கிறப்ப அழகிக்கு ரத்தக் கண், கோரைப்பல் எல்லாம் வந்திடுது. நம்பூதிரி பொட்டுனு போயிடறார். என்புதோல் போர்த்த உடம்பு மட்டும் கரும்பனை அடியில கிடக்கு. இது ஒரு நம்பூதிரி வெர்ஷன். நல்லா புது நெய் போட்டு பிசைஞ்சு ஊட்டுப்புரை சாப்பாடு சாப்பிட்டு, மண்டபங்கல்ல சரிஞ்சு, காவியமும் மீமாம்சமும் ஓதி, பொழுது போக்கிற நம்பூதிரிக்கு காமம் மனசிலதான். உடம்பு தண்ணி ஜாஸ்தியா போன கொழக்கட்டை மாவு. சாயந்தரமா சம்மந்தத்திற்கு போற நாயர் ஸ்திரியோட உள்ளேருந்து யட்சி வெளிய வாறச்ச நம்பூதிரிக்கு கொடியிறங்கி உத்சவம் முடிஞ்சிடும். இன்னும் சொல்லப் போனா எல்லா மோகினி, பேய்க் கதையிலயும் உள்ள இருக்கிறது பெண்ணோட காமத்தைப் பயப்படற ஆணோட கோழைத்தனம்தான். எல்லா பெண்ணிலயும் யட்சி உண்டு. மந்திரம் தெரிஞ்சவன் பயப்பட மாட்டான்.”

“நான் யாரைப் பயப்படறேன்?” என்றேன்.

“நீயா? உனக்கு இன்னும் ஒண்ணுமே புரியலை. சின்னப்பிள்ளைங்களுக்கு பணம்னா என்னான்னு புரியறதில்லை. பைசான்னா மிட்டாய்க்கு பதிலான பொருள், அதாவது ஒரு விதமான மிட்டாய் அப்டின்னு நெனைச்சு வச்சிருக்கும். அப்டியே வளர்ந்து நேரா கடைத்தெருவுக்கு வந்திட்டதுன்னு வச்சுக்கோ, அசந்து பிரமிச்சுப் போயிடும். பணம்னா சாப்பாடு, துணி, மதிப்பு, மரியாதை, அதிகாரம், தர்மம் எல்லாம்தான். அதெல்லாம் புரிஞ்சுக்கிறதுக்குள்ள அது ஆயிரம் இடத்தில முட்டி சிராய்ச்சுக்கிட்டு விழுந்து அடிபட்டு நெறய அனுபவங்களை அடைஞ்சிடும். காமமும் பணம் மாதிரிதான். நீ இப்பதான் சந்தைக்கு உள்ள நுழைஞ்சிருக்கே.”

“இதையும் நீங்க புஸ்தகமா எழுதலாம். நான் இந்தமாதிரி யோசிக்கிறதேயில்லை. சட்டுன்னு நினைப்பு அங்க இங்க தாவிப் போகுது. குப்பைகூளம் பூ காய் எல்லாம் அடிச்சிட்டு போற காட்டு ஓடைமாதிரி போகுது மனசு” என்றேன்.

“நீ கதை எழுத முடியும். உனக்கு அப்டி ஒரு கனவு இருக்கா?”

“ஆமா...”

“நிறையப் படி. படிக்கிறத விடாதே. அதைவிட உனக்கு எழுத்து முக்கியம்னா, அதுக்காக வேற எதையாவது விடணும்னு பட்டா, தயங்காம விட்டுரு. அதுக்கான தைரியம் உனக்கு வேணும்.”

சற்றுநேரம் பேச்சில் இடைவெளி. நான் கீழே ஓடையைப் பார்த்தேன்.

அய்யர் புத்தகத்தைப் பிரித்தார்.

“என்ன படம்?” என்றேன்.

“என்னது?”

“நாயர் தரிசிக்கப்போன படம்?”

“ஹரிச்சந்திரா. திக்குறிச்சி படம்னார். திக்குறிச்சி சுகுமாரனுக்காக நாயர் கொலையும் செய்வார்.”

“உங்களுக்குப் பிடிக்குமா?”

“நான் படமே பாக்கிறதில்லை. எனக்கு சினிமா, பெயிண்டிங் எல்லாம் பாத்தா அபத்தமா படுது.”

“பெயிண்டிங் கூடவா?”

“ஏன் பெயிண்டிங் தெய்வீகக் கலைன்னு எங்கியாம் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கா? சில்லி ஆர்ட். இதோ பார், அழகான ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து ஒருத்தன் கார்ட்டூன் வரைஞ்சு காட்டினா நீ ரசிப்பியா? கண்ணைத் திறந்து பாத்தா எங்கேயும் அழகு கொட்டி கிடக்கு. சுசீந்திரம்கிற சாக்கடைச் சந்திப்பு முனையிலகூட வானம் அழகுதான். ஒவியம்லாம் அரண்மனைகளுக்குள்ளாலே வெயில் படாம வாழற ஜந்துக்களுக்காக கண்டுபிடிச்சது...”

வெள்ளைக்காரன் டியை புண் கழுவ பயன்படுத்துகிறான் என்று அய்யர் கூறியது நினைவுக்கு வந்தது. விருப்பு வெறுப்புகளில் அவரிடம் தீவிரம் அதிகம். விவாதிக்கவே முடியாது.

“இங்ககூட ஒருத்தன் வந்து கொஞ்சநாள் தங்கினான். பேரு நினைவில்லை. என்னமோ ‘இக்ஸ்’னு முடியும். ராப்பகலா வரைவான். எங்க போயி எதைப் பார்த்தாலும் சதுரவடிவமா கையால ஃபிரேம் போட்டுப் பாப்பான்; பெயிண்டிங்குக்கு சரிவருமா அப்டின்னு. வானமும் பூமியுமா விரிஞ்சு ஒளிவிட்டு கிடக்கிற மலைச்சரிவேகூட அவனுக்கு நாலு சட்டத்துக்குள்ள வந்தாதான் அர்த்தமாகும். நான் சொன்னேன் மிஸ்டர் இக்ஸ், உனக்கு சொர்க்கத்தில் தனி ட்ரீட்மெண்ட், உன்னை கரும்பு பிழியற இயந்திரத்தில் போட்டு நூத்தெட்டு தடவை ஓட்டி சப்பட்டையா ஆக்கி, நாலு சட்டத்துக்குள்ள பிரேம் போட்டு சுவரிலே மாட்டிடு வாங்க அப்டின்னு. அந்தாளுக்கு பயங்கர ஹ்யூமர்சென்ஸ். மிஸ்டர் ஆயர், சொர்க்கத்தில் கரும்பு உண்டா அப்டிங்கறான். இல்லாட்டி என்ன, ஒரு சுவருக்கு இந்தண்டதானே எங்க தேவ லோகம், உங்க பீட்டர் அப்டியே எட்டிப்பாத்து எங்க மன்மதன்ட்ட வாங்கிப்

பார்னேன். குழம்பிப்போய் ஐ ஸீன்னான். எங்க பாஸ் அவனை என் தலையில் கட்டினார். பைபிளை சைவ சித்தாந்த அடிப்படையில் விளக்கமா சொல்லியே ஆளை துரத்திட்டேன்.”

நான் எழுந்து “போகணும்” என்றேன். “அநேகமா நாளைக்கு குன்றேறியபெருமாள் நாடார் வாறப்ப நான் ஊருக்கு கிளம் பிடுவேன்.”

“என்ன விசேஷம்?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

“திரும்பி வார எண்ணமுண்டா?”

நான் குனிந்து அமர்ந்திருந்தேன்.

“அப்ப சலிச்சாச்சு. காடும், காட்டுப்பெண்ணும், காதலும், காமமும் எல்லாம்? அப்ப சரி, பாப்பம். உனக்காக நான் சில ஏற்பாடுகள்லாம்கூட செய்தேன்”

“என்ன ஏற்பாடு?”

“நாடார்ட்ட சொல்லி அந்த மலையனையும் பெண்ணையும் இங்க வரச்சொல்லியிருந்தேன். ஒரு பாட்டு பாடி பூசை போட்டுட்டு போறதுக்கு ஐஞ்ச ரூபா கூலி கேட்டான். சரின்னுட்டேன்.”

நான் “பரவாயில்லை. வேணாம்னுடுங்க. நான் போகணும்” என்றேன்.

“அம்மா நினைப்பா?”

“ஆமாம்.”

“நினைச்சேன். இங்க பிடி கிடைக்கலைன்னா ஊஞ்சல் அந்தப் பக்கமா போகும்னுட்டு.” அய்யர் எழுந்தார் “ஆனா திரும்பி வரணும்னு தோணிநா நேரா இங்க வந்திடு. மாமாவை எதிர்பார்க்க வேணாம். நீ விட்டுட்டுப் போனா அவர் உன்னைத் திரும்பச் சேத்துக்க மாட்டார்ன்னு படறது.”

நான் மேலும் சிறிதுநேரம் அவரிடம் என் ஊரைப் பற்றி பொதுவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். கிளம்பும்போதெல்லாம் ஒரு புது விஷயம் முளைத்து மேலும் பேச்சு நீண்டது. சைக்கிளை ஒப் படைத்துவிட்டு படியிறங்கப் போகும் கணம் என் மனம் அதிர்ந்து குலுங்கியது. கண்களில் மங்கலும் உடலில் நடுக்கமும் பரவிய பிறகு தான் அது அவளைக் கண்டதனால் என்று தெரிந்தது. அவள் தந்தை கையில் ஒரு மூங்கில் கூடையுடன் கீழே மண்சாலையில் நின்றார். பின்னால் அவள்

ஒரு வினோதமான இசைக்கருவியுடன். அவள் கண்கள் என்னை அடையாளம் கண்டதாகவே படவில்லை. மலையன் நெற்றி மீது கைவைத்து “தம்புரானேய்” என்றார்.

அய்யர் அங்கிருந்து “யாரு?” என்று எட்டிப்பார்த்து, “ஆரு, மலையனா! வாரும் வாரும். உம்மதான் பாத்துட்டிருந்தேன். வாரும். அதாரு மகளா?” என்றார்.

“மகளாணு தம்பிரானே. பேரு நீலிண்ணாக்கும். கும்பிடெடி நீலியே. தம்புரானாணு” என்று சிரித்தபடி மேலே வந்தார். அவர் நெருங்கியதும் மலைத்தேன் மணம் அடித்தது. அவள் பெயரை அப்போதுதான் நான் அறிகிறேன் என்பதே சற்று நேரம் கழித்துதான் எனக்கு உறைத்தது. நீலி. அப்பெயர் அவளுக்கு சற்றும் பொருந்தாத அபத்தமான ஓர் ஒலியாக இருந்தது. அதை அவளுக்கு வைத்த அவள் தந்தை அற்பக் காட்டு மனிதனாகத் தோன்றினான். மறுமுறை அச் சொல்லை வாயால் சொல்லவே மனம் வரவில்லை. ஆனால் மனம் அச்சொல்லை விட்டு நகரவுமில்லை.

“திங்கள் கிழமை வருவீங்கண்ணுதான் நாடார் சொன்னார். இங்க ஒரு ஏற்பாடும் பண்ணலை” என்றார் அய்யர்.

“திங்களாழ்ச்ச திற்பரப்பிலு கொடியேற்றாக்குமே. வாடி பெண்ணே நீலி... கேறி வாடியோ.”

அவள் படிகள்மீது மென்மையாகக் கால்களை எடுத்து வைத்து தோள்கள் முன்னும் பின்னும் அசைய ஏறி என்னை நெருங்கி மிக நெருங்கி என்னை ஊடுருவித் தாண்டிச் சென்றாள். அவளுடைய சருமத்தின், அவளுக்கு மட்டுமே உரிய மென்மணம் என்னில் எஞ்சியது. பங்களாவின் படிகளில் ஏறும்போது அவ்வசைவின் ஒரு பகுதியாகப் பொருந்திவிட்ட அசைவாகத் திரும்பி ஒருகணம் என்னைப் பார்த்துச் சென்றாள். அப்பார்வையை நான் தொடுவதற்குள் அது திரும்பிவிட்டது.

கூடையைத் தரையில் வைத்தபிறகு மலையன் “பிரஸ்னமெந்தா தம்புரானே!” என்றார்.

“பெரிசா ஒண்ணுமில்லை. ராத்ரில நல்ல உறக்கமில்லை. வீட்டில வேற யாரோ நடமாடற மாதிரி...”

மலையன் முகம் தீவிரமடைந்தது. “ஓகோ... அப்பம் சங்கதி மற்றதாணு. காடு, இந்தக் காடேய், சாதாரண காடல்ல. ‘காடல்லே ஆயிரம் காட்டுதெய்வம் வாழுந்ந கறுத்த கோவில்’ எந்நாக்குமே பாட்டு. மலம்பாட்டு. மந்திரப்பாட்டு, மாலோர்க்கு அறிவு கொளுத்தும் பாட்டு.

தெய்வம் பிறக்கிணது காட்டிலாணு. மலை யோடை பிறக்கிண
சேலாட்டு. மலையோடை காட்டாறாவும். காட்டாறு நதியாவும். நதி
நாடாவும். நாடு கோவிலாகும். கோவில் ராஜாவாகும். ராஜாவின்றெ
தெய்வம் காட்டு தெய்வம். மலை தெய்வம் மூத்தால் மாலோகருடெ
தெய்வம். கொச்சு தம்புரான் ஆராணு?”

“என் காண்ட்ராக்டரோட அனந்தரவன்.”

“கண்ணில் ரண்டு பூ விரிஞ்ஞு காணுந்நு மலையன். தம்புரானு பற்றிய
தம்பிராட்டி வந்நிட்டுண்டெந்நு காணுந்நு மலையன்.”

“அடாடா. போட்டாரு பாரு போடு” என்றார் அய்யர்.

“மலையனு மல தெய்வங்ஙளுண்டு துணை. மலையனறியா மனசில்ல
மாலோரே.”

என் பார்வை அவளைத் தொட்டது. அவள் முகத்தில் எந்த
பாவனையுமில்லை. ஆழ்ந்து வேடிக்கை பார்க்கும் குழந்தையின்
கவனத்துடன் நின்றிருந்தாள். காதோரம் முடிச்சுருள்கள் காற்றிலாடின.
நெற்றியின் உதிரிச்சுருள்கள் மேலேறித் துவண்டன. மேலுதட்டில்
வியர்வை வாழைப்பூ மடல் மீது காலைப் பனிபோல. யாரோ நீலி என்று
சொல்லி கேட்டேன். நீலி. எவ்வளவு பொருத்த மில்லாத பெயர். ஊரில்
நீலி மூளி என்று திட்டுவார்கள். நீலிக் கண்ணீர் என்பார்கள். ‘நீலி
நிண்ண நிப்பில்லாட்டி நிக்குகா?’ என்று வசைபாடுவாள் அம்மா. நீலி
இவள் பெயரல்ல. இல்லை, அப் பெயரை ஒருபோதும் இனிமேல்
சொல்லமாட்டேன்.

இவளுக்கு என் கற்பனையால் ஒரு பெயரை இடவேண்டும். அதை
யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது. வேறு எவரும் ஒருபோதும் அதை
அறியமாட்டார்கள். இரண்டாம் நபர் அறியாமல் ஒரு சொல் நெடுநாள்
நம்மிடமிருந்தால் அது மந்திரம் ஆகிவிடும் என்று அப்பா
சொல்வதுண்டு. அந்தச் சொல்லே என்னுடைய முக்திக்கு மந்திரம். அதை
ஆயிரம் கோடி முறை எனக்குள் ஜபிப்பேன். அவளிடமிருக்கும்
அனைத்தும் அச்சொல்லில் வந்து குடியேறும். பிறகு அச் சொல்லை
ஒருமுறை கூறினாலே போதும். அவள் அங்கு வந்து நிற்பாள்; நின்றாக
வேண்டும். அது கோளங்களைத் தங்கச் சரடில் கட்டி, வானின் இருண்ட
வெறுமையில் சுழலவிட்டு விளையாடும் மகாசக்தியின் ஆணை. அந்தச்
சொல் உண்மையில் ஏற்கனவே எங்கோ இருந்துகொண்டிருக்கிறது.
எங்கே என்ன? என்னருகே. மிக அருகே. அதன் அருகாமையை என்
புலன்களில் எல்லாம் உணர முடிகிறது. அச்சொல்லை ஒருவேளை நான்

அவளைக் கனவில் கண்டபோது சொல்லியிருப்பேன். குட்டப்பன் கூடக் கேட்டிருப் பான். ஆமாம். அவள் பெயர் எனது மந்திரம்...

மலையன் பூஜைக்குரிய ஏற்பாடுகளை விரிவாகச் செய்ய ஆரம்பித்தார். கரிக்கட்டியால் ஓட்டுத்தரைமீது அவர் ஒரு பெரிய சக்கரத்தை வரைந்து அதைப் பன்னிரண்டாகப் பிரித்தார். அப்பா வரையும் அதே ராசிச் சக்கரம். ஆனால் ராசிக் கட்டங்களில் எண்களையோ எழுத்துக்களையோ குறிப்பதற்குப் பதில் ஒவ்வொரு பொருளாக வைத்தார். சிறு எலும்புத் துண்டுகள், காய்கள், பூக்கள், கற்கள், பல விதமான பறவை இறகுகள். ராசிச் சக்கரத்தின் நடுவே தன் கூடையிலிருந்து எடுத்த ஒரு கரிய விதையை வைத்தார். என்னிடம் “ஒரு நல்ல வாழையெல வேணுமல்லோ.” என்றார்.

“நான் எடுத்துட்டு வாறேன்.”

“இல்லா, போரா. தெற்கு திரிஞ்ஞ வாழையில் வடக்கு திரிஞ்ஞ இலையில் தண்டு மூன்றுவிரல் விட்டு முறிக்கணம். மோளே நீலியே. நீ போடி.”

அவள் தன் இசைக்கருவியை ஜன்னல் கட்டைமீது வைத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்தாள். “நான் பின்பக்கம்” என்றேன். என் மீது அய்யரின் பார்வையை உணர்ந்தேன். அவர் கண்களால் புன்னகை புரிந்துகொண்டிருந்தார். இருவரும் சேர்ந்து பங்களாவின் பின்பக்கம் நடந்தோம். என் மார்பின் அறைதலோசை மட்டுமே திடும் திடும் என்று காதில் கேட்டது. விதைகள் சுருங்கி அடிவயிறில் கூசி ஓட்டின. மூச்சை மிகுந்த சிரமத்துடன் இழுத்துவிட்டபடி அவளுடன் நடந்தேன். கரிய கூந்தல் தொடைவரை கிடந்தது. கூந்தலில் ஏதோ காட்டுப்பூக்களைச் சூடியிருந்தாள். அவள் தலையில் பூக்கள் வாடுவதேயில்லை. செடியில் பூத்திருப்பவைபோலப் புன்னகைக் கின்றன. கொல்லைப் பக்கம் நிறைய வாழைகள். தளிரிலைகள் இளம்பச்சை நிறத்தில் வெயிலில் சுடர்ந்தன.

அவள் ஏழெட்டு வாழைகளைப் பார்த்த பிறகு “இஞ்ஞ நிக்கண எலயாணு...” என்றாள்.

என் கண்கள் அவள் கண்களைச் சந்தித்தபோது இம்மிகூட பரிச்சயம் தெரியவில்லை. சுற்றும்முற்றும் பார்த்து ஒரு தென்னை மட்டையைக் கண்டுபிடித்தேன். அதை வைத்து வாழையிலையைச் சரித்தேன். ஒளிக்குக் கண் சுளித்து அண்ணாந்து பார்த்தாள். மென்மையான கழுத்தில் சருமத்தின் வரிகள், கழுமப்பாளை உதிர்ந்த தடம் குருத்து தடியில் தெரிவதுபோல. நான் நிறுத்தி விட்டமையால் திடுக்கிட்டு

என்னைப் பார்த்து அனிச்சையாகத் தன் கையைக் கழுத்தில் வைத்து வருடினாள். இலையைத் தழைத்தேன். அவள் சிறு கத்தியால் இலையை வெட்டி மெதுவாக எடுத்துக்கொண்டாள். காற்றில் இலை ஆடாதபடி திருப்பி எடுத்து வந்தாள்.

“உன் பெயர் நீலியா?”

“பேரறியா கிளி பிடிச்சானா வந்தது?” என்றாள்.

அவள் பேச்சின் ராகம் கூட மின்சிட்டுவின் ஒலி போலத்தான் இருந்தது. என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.

இலையை விரித்து அதில் தெற்றிப் பூக்களும் செண்பகப் பூக்களும் பாலைப் பூக்களும் கலந்த கலவையைக் கொட்டினார் மலையன். பழைய புலித்தோல் ஒன்றை விரித்து அதன்மீது அவர் அமர சற்றுத்தள்ளி அவள் அமர்ந்தாள். என் கவனத்தில் அவளன்றி எதுவுமே இல்லை. காற்றில் அவள் உடையின் நுனி படபடத்தபோது நானும் கூடவே படபடத்தேன். மலையன் மந்திரங்களை வாய்க்குள் சொன்னபடி ராசிச் சக்கரத்தில் மலர்களைப் போட்டு பூஜை செய்தார். அந்தக் கரிய விதை பச்சை நிறத்தில் ஒளி ஊடுருவும் உப்புபோல ஆகி விட்டிருந்ததை கவனித்தேன். பூஜை நடக்க நடக்க அந்த ஒளி விரிந்து அது இருந்த கட்டம் முழுக்க இளம் பச்சைநிற ஒளி விழுந்து, மென்மையாகப் பூக்களில் பிரதிபலித்து, கண்களில் நிரம்பியது.

“தெக்கே மலைக்காட்டில் ஒரு தும்பியுடெ சிறகிலேறி பறந்த அம்மையெ வருத்தி இருத்தி கழிஞ்ஞு தம்பிரான். அம்மெயுடெ ஒளி கண்டில்லே?”

“ஆமாம்” என்றார் அய்யர் கும்பிட்டபடி.

மலையன் தன் சிறு கைப்பறை வாத்தியத்தை ‘விம்ம் விம்ம்’ என்று முழக்கி கனத்த குரலில் பாட ஆரம்பித்தார். குரலும் அந்த வாத்தியமும் ஒன்றையொன்று நிரப்பின.

நல்ல தேவலோக கன்னியாவின்றெ

நல்ல கும்பமாச பரணிவேல

நல்ல இம்பமழகிய கும்பமாசத்தில்

நல்ல திருநாம பரணிக்கல்லோ

வேண்டும் தர பூச தராமோரோந்நே.

ஒரு இடத்தில் மென்மையான ஒரு மயில் அகவல்போல அவள் குரல்

வந்து இழைந்துகொண்டது.

நல்ல ஸ்ரீ கூர்ம்ப கன்னியாவின்றெ

மெய்யோடு அணஞ்ஞிடும் தருணிமார்கள்

பள்ளியற ஏழு வலம் வந்நப்போள்

கண்டு தேவலோக கன்னியாவல்லோ.

எனக்கு அப்பாடலின் ஒரு வரிகூடப் புரியவில்லை. ஆனால் அது நானறிந்த மலையாளமும் தமிழும் மட்டும் அடங்கிய தாகத்தான் இருந்தது. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு நான் அந்தப் பாடலை முற்றிலும் விட்டுவிட்டு அவளுடைய சிறிய கருஞ்சிவப்பு உதடுகளையே பார்த்திருந்தேன். வாழைப்பூ நிற உதடுகள்... குவிந்து, நீண்டு, பிரிந்து வெண் பற்களை விளிம்பு மட்டும் காட்டி மூடி... மூக்குக்கு கீழே வியர்வைத் துளிகள்.

அந்த சிறு வாத்தியத்தில் ஒரே ஒரு தந்தியும் கீழே ஒரு குடமும் மட்டும் தான். அது பெரியதொரு வண்டுபோல ரீங்காரமிட்டு அவளுடைய குரலைச் சுற்றிப் பறந்தலைந்து அவ்வப்போது குரலில் அமர்ந்து எழுந்து சென்றபடியே இருக்க எப்போதோ ஓர் அமைதியின்மை எழுந்து மனதை நிறைத்ததை உணர்ந்தேன். அவர்கள் இருவரும் அங்கு இருந்தாலும் பற்பல நூற்றாண்டுக்கு முந்தைய வர்கள். ஒருவேளை இதுவேகூட ஓர் உருவெளித் தோற்றமாக இருக்கலாம். இப்போது நான் முன்னகர்ந்து இவர்களைத் தொடப் போனால் அங்கே வெற்றிடம் கையில் அகப்படலாம். காலத்தின் ஒரு துளை வழியாக அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருக்கும் அவர்கள் தெரிகிறார்கள்.

அந்த விசித்திரமான எண்ணங்களிலிருந்து பிரிந்து மீண்டும் தொடங்கிய இடத்துக்கு வந்தேன். அவள் பெயர் நீலி. அதல்ல, அவளுக்கு வேறு ஒரு பெயர் தேவை. அவளில் இருக்கும் மென்மையின் மென்மையை, புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு மௌனத்தை, கருமையை, திடத்தை எல்லாம் கொண்டுவரக்கூடிய ஒரு பெயர். ஒவ்வொரு பெயராக மனதில் கொண்டு வந்து, அக் கணமே அப்பெயரின் அபத்தத்தை உணர்ந்து கலைத்தேன். எல்லாம் வெறும் மனிதப் பெண்களின் பெயர்கள். உண்டு, உடுத்து, வம்பு பேசி, குழந்தை பெற்று, முதிர்ந்து, இறக்கும் வெறும் பெண்களின் பெயர்கள். அவை வெறும் ஒலியடையாளங்கள் மட்டும் தான். அவை ஒருபோதும் மந்திரங்களாக முடியாது. எவரும் அதைப் பிடித்து ஏறி முக்தியைத் தொடமுடியாது.

என்ன செய்கிறேன்? எப்படி ஒருவன் சிந்தித்து தர்க்கித்து அப்படி ஒரு

பெயரை உருவாக்கமுடியும்? வானத்திலிருந்து நட்சத்திரம் உதிர்ந்து நீர்த் தடாகத்தில் ஒரு நீலத்தாமரையாக மறுநாள் பூத்தெழுவதுபோல அது வரவேண்டும். மேகச் சுவர்களைப் பிளந்து மின்னல் சாணிக்குழிக்குள் விழுந்து குளிர்ந்து தங்கத்துணாக மாறுவதுபோல வரவேண்டும். இங்கே இல்லை. அந்தப் பாறைமீது, தனிமையில். வானம் மோனத்தில் மூழ்கியிருக்கும் நிலவு நாளில். அவள் முகத்தை நினைத்தபடியே இருக்கவேண்டும். அவளையன்றி வேறு எதையும் மனம் தீண்டாத ஒருமை கூட வேண்டும். மரப்பொந்திலிருந்து மின்மினிகள் கிளம்புவதுபோல ஒருவேளை என்னிலிருந்து அப்போது பெயர்கள் பீரிட்டெழக் கூடும். ஆயிரம் பெயர்கள். சகஸ்ரநாமம். லலிதா சகஸ்ரநாமம் எழுதியவன் அப்படித்தான் அடைந்திருப்பான். ஒவ்வொரு பெயரும் பிறிதில் பிரதிபலிக்கும் ஆயிரம் பெயர்கள். அவை கணந்தோறும் கலந்து பிறக்கும் கோடானுகோடிப் பெயர்கள். அப்பெயர்கள் எல்லாம் இணைந்து ஒன்றாகும் ஒரு பெயர். அப்பெயரில் இல்லாத எதுவுமே எங்குமில்லை. அப்படிப்பட்ட பெயர். அதுதான் அவள் பெயர். அவள் பெயர். அவள் பெயர்...

இவிடெ இஸ்தலத்தில் ஸதுதிச்சிருப்பூ

பத்ரகாளி மங்க பொலி பொலிக

கருநீலி காட்டரசி பொலி பொலிக

எளமங்க என்னம்ம பொலி பொலிக

நீலி காந்தாரி பொலி பொலிக

நிறவுள்ள தாயே பொலி பொலிக!

மலையன் “ஓம் ஹம் ஹும் ஓம் ஓம் ஓம்” என்று ஓசையெழுப்பி இரு கைகளையும் ஓங்கித் தட்டினார். ராசித்தளங்கள் முழுக்க பச்சை வெளிச்சம் பரவியிருக்கக் கண்டேன். அந்தக் கல்லின் அருகேயிருந்து சிவந்த மலர்கள்கூட தளிர் இலைகள் போலிருந்தன.

மலையன் மெல்ல அந்தக் கல்லை எடுத்துத் தன்னுடைய தோல் முடிச்சுக்குள் போட்டு இறுக்கி கூடைக்குள் போட்டார். “அம்மை புன்சிரிச்சு. பிரசாதிச்சு. இனி ஒரு பிரஸ்னவும் இல்ல தம்புரா. சகல தெய்வங்களையும் அம்ம காலில் சேர்த்திட்டுண்டு. இனி மலையன் மலமடக்கில் ஒரு பூசை செய்து அம்மையை அவிட விடும்.”

அய்யர் கை கூப்பினார். அவள் மலர்களை அள்ள மலையன் பொருள்களைத் திரும்ப எடுத்துக்கொண்டார். அய்யர் மலை யனுக்கும்

மகளுக்கும் தட்சணை அளித்தார். அவர்கள் வாங்கி கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு “நன்ம வரணும் தம்புரான்” என்றனர். கூடையுடனும் வாத்தியங்களுடனும் அவர்கள் கிளம்பும் கணம் வரை என் மனதில் அவள் கிளம்புவாள் என்ற நினைப்பே வர வில்லை. அவள் திரும்பியபோது கூட நானும் திரும்பினேன்.

“கிரி உட்காரு” என்றார் அய்யர். குரலில் கட்டளை இருந்ததால் நான் உட்கார்ந்தேன்.

“இரு. ஒரு காபி போடறேன். பசிக்குது. ரொட்டி இருக்கு சாப்பிடறியா?”

“உம்.”

அவர்கள் படியிறங்கி மலைச்சரிவில் மறைவதை மனதால் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தேன். அய்யர் ரொட்டி காபியுடன் வந்தார். என்னிடம் தட்டை நீட்டினார். “கேணையனா இருக்கியே. நீ அவ பின்னாடி கண்ணுக்குட்டி மாதிரி போனா மலையன் உன்னை சும்மா விடுவாரா?”

ஆழமான பெருமூச்சுடன் ரொட்டியைக் கடித்தபோதுதான் பசி தெரிந்தது எனக்கு. “உன்னோட குறமகள் பேரழகிதான். அப்பியே வச்ச கண்ணை விலக்க முடியலை எனக்கு. ஏன் இப்படி ஆயிட்டேன்னு இப்பதான் தெரியுது. கன்னியாகுமரி மூல விக்ரகத்தை நிர்மால்ய பூஜைல பாத்தா எப்படி இருக்கும்... அப்பிடி இருக்கா.”

நான் புன்னகைத்தேன்.

“அவளோட எல்லாமே அழகுதான். ஆனா அதில உச்சகட்ட அழகு என்ன தெரியுமா?”

அய்யர் சொல்லப்போவதென்ன என்று என் மனம் ஒரு கணத்தில் ஊகித்து குரோதம் கொண்டது. ஒரு கோணலான சிரிப்பாக மட்டும்தான் அது விரிந்தது. ஆனால் அய்யர் அதை கவனிக்க வில்லை. பரவசநிலையில் இருந்தார்.

“அவளோட பெரிய கண்களும் மூக்கு வளைவும் சந்திக்கிற இடம் பாரு, அப்பியே சிற்பம் மாதிரி இருக்கு. புருவநுனியை ஒரு கோடிழுத்தா நளினமா வளைஞ்சு மூக்கு நுனிக்கு வந்திடும். ஒரு பிசிறு இல்லை. அடாடா.” காற்றில் விரல் நுனியால் வரைந்தார். “எப்டின்னா.. அதைச் சொல்லிக் காண்பிக்கமுடியாது. ஏதாவது ஒரு ராகத்தில் பாடித்தான் காட்டணும். ஏதாவது என்ன, மோகனம்! அடாடா... பாடத் தெரியாம போயிட்டேன். என்ன மனுஷன் நான் பாரு. பாடத் தெரியாது, எழுதத் தெரியாது. சும்மா இப்படியே அபத்தமா பேசி மாஞ்சு போறதுதான் நம்ம

தலைவிதி...” சற்று முன்னகர்ந்தார். “பதினேழு வருஷமிருக்கும். ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் ஆண்டாள் கோயில் மண்டபத்தில் நானும் மோகன்னு ஒரு நண்பனும் உக்காந்திருந்தோம். இருட்டாயிடிச்சு. ஒரே ஒரு விளக்கு மட்டும் எரியுது. அவன் நன்னா பாடுவான். பெரிய வித்வான் ஆகணும்னு இலட்சிய வெறியோட இருந்தான். இப்ப பாவம், ஆடிட்டரா இருக்கான். அவன் மோகனத்தை சும்மா ஸ்வரமா பாடறான். அசப்பில திரும்பினா அந்த மோகினி சிலை. சிலையிலேயே அழகான சிலை ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் மோகினிதான். விளக்கு பக்க வாட்டில விழறதனால் முகம் சரிபாதியா தெரியுது. புருவமும் மூக்கும் கண்ணும் இணையற கோடு துல்லியமா இருக்கு. கண்களைத் தாழ்த்தி வெட்கி புன்னகைக்கிற மாதிரி. சுடர் ஆடற அசைவில் சிற்பமே ஒரு விசேஷமான சுடரா ஆடற மாதிரி. கன்னங் கருஞ்சுடர்! அப்படியே சிலுத்துட்டேன்... இவளைப் பாக்கிறப்ப அப்படியே அந்த மோகினி மாதிரி இருக்கு...”

எனக்கு அவரது பேச்சு தாங்கமுடியாததாக இருந்தது. அசைந்து அமர்ந்தும், பார்வையை அலையவிட்டும், என் பொறுமை யின்மையை வெளிக்காட்டினேன். அய்யர் எதையுமே பார்க்க வில்லை. அவரது கண்கள் கூட செருகிவிட்டன.

“ என்ன ஒரு அசைவு!. செயற்கையான பவ்யம், தளுக்கு, வெக்கம் ஒண்ணும் கிடையாது. ஆனா மலர்ச்செடி அசையறா மாதிரி ஒரு மென்மை, நளினம்... பார்வதிதேவி மலைமகளா இப்படித்தான் இருந்திருப்பா. சிவனுக்கு பித்துப் பிடிக்க வைக்கிற சிவகாமசுந்தரி.” மிக அபசுரமாக “ஹிமகிரி தனயே ஹேமலதே” என்று பாடினார். கையைத் தூக்கி ஒலியின்றி ‘ஆகா!’ போட்டார்.

அவரைத் தடுத்தேயாகவேண்டும் என்று பொங்கிவந்தது. “அந்தப் பாட்டை கவனிச்சிங்களா?” என்றேன்.

“பாட்டுதானே? என்ன குரல் பாத்தியா? மயில் அகவுறது மாதிரி. குரல்னா கார்வை வேணும்யா. இவ குரல்தான் குரல். பட்டம்மாள்லாம் சும்மா காக்கா...”

“அந்தப் பாட்டு என்ன மொழி?”

அய்யர் என்னை யாரோபோல பார்த்தார். அவரது சிந்தனை மழுங்கியிருப்பதுபோல எனக்குத் தோன்றியது. “அந்தப் பாட்டு மலையாளம் மாதிரிதான் இருக்கு. ஆனா மலையாளம் இல்லை” என்று மேலும் தொடர்ந்தேன்.

மெதுவாக அய்யரின் போதை விலகியது. “அந்தப் பாட்டு தானே? நானும் கவனிச்சேன். அதும் அந்த மலையன் பேசற மொழியும் ஒண்ணுதான். மலையாண்மைன்னு ஒரு மொழியப் பத்தி இப்ப சிலர் சொல்றாங்க. இளங்குளம் குஞ்ஞன்பிள்ளைன்னு ஒருத்தர் திருவனந்தபுரம் காலேஜில வேல பாக்கிறார். தமிழுக்கும் முன்னாடி இருந்த ஆதிமொழியிலயிருந்து மலையாண்மை வந்தது அப்படிங் கிறார். அதாவது ஒரு கோணத்தில் மலையாளத்துக்கும் தமிழுக்கும் நடுவில் உள்ள மொழி அது. அதிலேர்ந்துதான் மலையாளம் பிறந்திருக்கு. இது அதுதான்னு நினைக்கிறேன். குஞ்ஞன்பிள்ளைக்கு ஒரு லெட்டர் போட்டா பறந்து வந்திடுவார்.”

“இவங்க மட்டும் ஏன் இதைப் பேசணும்?”

“இது என்னமோ பரிணாம மாற்றத்தில் விடுபட்ட ஒரு துண்டு. இது இப்படியே அழிஞ்சிடும்னு படுது. ஒரு தலைமுறை தாண்டினா மலையன்கள் யாருமே இருக்க மாட்டாங்க. இது என்னோட தியரி. சும்மா கற்றதனால் ஆய பயன்னு வைச்சுக்கோ. இந்த மலையனுங்க நமக்குத் தெரியாத ஏதோ பழங்காலத்தில் இந்த மலைநாடோட முதல் குடிகளா இருந்திருக்கணும். பாத்தேன்னா இப்பகூட அவங்களுக்குத் தான் நம்ம சாமிகள் மேல முழு உரிமை இருக்கு. அது ரொம்ப முக்கியமான விஷயம். அதாவது இப்ப நம்பூதிரிகளுக்கு என்ன இடம் கேரள சமூகத்தில் இருக்கோ அந்த இடம் மலையர்களுக்கு இருந்திருக்கு. இப்ப காலம் மாறியாச்சு. எல்லாரும் இங்கிலீஷ் படிச்ச முன்னேற ஆரம்பிச்சாச்சு. நாயரும் ஈழவரும் மட்டுமில்ல, புலையருங்கூட முன்னேற ஆரம்பிச்சாச்சு. ஆனா நம்பூதிரிகள்ல இப்பவும் இங்கிலீஷ் படிச்சவன் இல்லை. சம்ஸ்கிருதத்தை கட்டிக் கிட்டு அழறானுங்க. இப்படியே மாறாம இருந்தாங்கன்னா அவங்களும் இந்த மலையன் மாதிரி ஆயிடுவாங்க. ஐதீகங்களில் எல்லா கௌரவமும் இருக்கும். அன்றாட வாழ்க்கையில் நாடோடிங்க. மலையனுங்க விஷயத்ல அதான் நடந்திருக்கு...”

நான் எழுந்து “அப்ப நான் வரேன்” என்றேன்.

அய்யர் “இன்னைக்கு ராத்திரி நீ இருக்கிறதானா சந்தோஷம். உங்கிட்ட மலைமகள் புகழை பாடிட்டே பொழுத விடிய வச்சிடலாம். இல்லாட்டியும் பரவாயில்லை. மணிஅய்யரும் ராமநாதனும் ஜி.என்.பியும் கபிலனும் பரணருமா அப்படியே விடிய வச்சிருவேன். எப்படியானாலும் இன்னிக்கு ராத்திரி தூக்கமில்லை. இன்னைக்கு தூங்கறது அந்த அழகுக்கு அகௌரவம் பண்றது மாதிரி. அடாடா,

கண்லயே நிக்கிறாப்பா. ‘வேய் என திரண்ட தோள், வெறிகமழ்வணர் ஐம்பால், மாவென்ற மடநோக்கின் மயில் இயல் தளர்வு ஓங்கி, ஆய்சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப அவிர் ஒளி இழை இமைப்ப, கொடி என மின் என அணங்கு என...’ அப்டி வந்தா. என்னமா சொல்றான் பாரு கபிலன். ‘கொடி என மின் என அணங்கு என’ இங்க பார், ஏதோ ஒரு காலத்தில் இந்த மண்ணில் பெண்ணெல்லாம் இவளை மாதிரி இருந்திருக்கும்னு நினைக்கிறேன். அதான் சும்மா புதுமழைல வித்தெல்லாம் செடியான மாதிரி அண்ணைக்கு பாத்தவன்லாம் கவிஞனாயிட்டான். இல்லாட்டி இப்படி ஒரு சின்ன சமூகம் இவ்வளவு மகத்தான வரிகளை எழுத சான்ஸே இல்லை. பார்யா, ‘அவிர் ஒளி இழை இமைப்ப’ ஒளி சிந்துற நகை கண் ணிமைக்கிறதுங்கிறான். அவன் கவிஞன். அவனுக்குன்னு தனியாக மலைமகள் பார்வதி இறங்கிவந்து காட்சி கொடுத்திருக்கணும். ‘வேய் என திரண்டதோள்.’ முத்தின மூங்கில் பாத்திருக்கியா? அந்த ஒளியும் நிறமும்... உனக்கு ஒரு நாள் காட்டறேன். பாவி, நமக்கு சொந்தமா நாலு வார்த்தை சொல்ல வரமாட்டேங்குது. எது சொல்லணும்னாலும் கபிலன் வரிதான் வருது.”

நான் சைக்கிளை எடுத்து சாலையில் இறங்குவதுவரை அய்யர் பேசியபடியே என் பின்னால் வந்தார். அவர் முடிக்கக் காத்திருக்காமல் நான் சைக்கிளில் ஏறி நகர்ந்தேன்.

அத்தியாயம். 23

அய்யர் பங்களாவிலிருந்து கிளம்பும்போது என் மனம் அர்த்தமற்ற சொற்களின் வரிசையாக இருந்தது. சைக்கிளை வேகமாக மிதித்து செம்மண் சாலையில் இறங்கி இருபக்கமும் கரிய உருளைப் பாறைகளும், தவிட்டைப் புதர்களும், குற்றிப்பூச் செடிகளும் பின் விரைந்து மறைய காற்றில் பீரிட்டுச் சென்றேன். ஒரு பாறையில் சைக்கிள் மோதியபின், அடி என்னை நசுக்கியபோது தன்னினைவு பெற்று கால்களை ஊன்றி நின்றேன். காற்று அலையலையாகக் கீழிருந்து எழுந்து வந்து, வியர்த்த உடலைக் குளிரக் குளிர மூடிச் சுழன்று, நழுவிச் சென்றது. விரிந்து கிடந்த மலைச்சரிவில் பசுமைப் பரப்பின்மீது புகை சுழல்வதுபோல பூச்சிகள் பறந்தன. மெல்ல மூச்சு அடங்கியதும் என்னை என்னால் நிதானமாகப் பார்க்க முடிந்தது. அய்யரின் பரபரப்பும், அரற்றலும் எனக்குள் ஆழமான எரிச்சலை உருவாக்கிவிட்டிருந்தன என்று அறிந்தேன். அவர் அப்படி நிலை தவறிவிடக்கூடியவர்தான், அந்தப் பிதற்றலை அவர் நிகழ்த்தா மலிருந்தால்தான் ஆச்சரியம் என்று எனக்கே நன்றாகத் தெரிந்திருந்தாலும் அது கசப்பை அளித்தது. அவர் ஒரு காட்டு மானையோ பூத்த மரத்தையோ பார்த்து அப்படித் தடுமாறிப் பேச ஆரம்பித்திருந்தால் ஒருவேளை நானும் அதில் கலந்து கொண்டிருப்பேன். இது பெண். அதுவும் என் பெண். அதுதான் பிரச்சினை. அவளை நான் என் உடைமை என்று கற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன். “காடு ஏன் புனிதம்னா அது யாருக்கும் சொந்த மில்லைங்கிறதுனால்தான். பழைய திருவிதாங்கூர் சட்டப்படி நிலம் ரெண்டு வகை. பிரம்ஸ்வம், தேவஸ்வம். பிராமணனுக்கும் சாமிக்கும் சொந்தமானது. ரெண்டு பேருக்கும் சொந்தமில்லாத நிலம் வன்யம். அதாவது காடு. பாத்தியா இந்த மரத்தை... நெஞ்சு நிமித்தி நிக்ஞது. எங்கயும் எதுக்கும் தலை குனிக்காத ஆத்மா. யாருக்கும் சொந்தமில்லாத ஆத்மா. ஏன் நாம இதுக்கு முன்னாடி நம்மயறியாமலேயே கூசிப்போறம்னா நாம ஒரு நாளைக்கும் அப்பிடி இருந்ததில்லை, இருக்க முடியாதுங்கறதனால்தான்.” அய்யர் ஒரு முறை சொன்னார். அய்யரைப்

பற்றிய எரிச்சலில்கூட அவரது வரிகளே நினைவு வருவதை எண்ணியபோது புன்னகை வந்தது. அந்தப் புன்னகையுடன் எல்லாப் பதற்றமும் எரிச்சலும் ஓய்ந்து மனம் இலகுவானது. பச்சை வெளிமீது பரவிய வெயிலைப் பார்த்தபோது மனம் விரிந்து விரிந்து பரவி எடையின்மையும் சோம்பலும் ஏற்பட்டது.

அவளை எந்த அர்த்தத்தில் நான் உரிமை கொண்டாட முடியும்? அந்த அயனி மரத்தடிச் சூழலில் வாழ்கிறேன். என் இடம் என்று இந்தக் காட்டில் அதைத்தான் சட்டென்று எண்ணிக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஒரு பதினைந்தடி உயரம் வரைத்தான் அந்த மரத்தில் நான் பார்த்தது. அதற்கு மேல் நூற்றைம்பதடிக்கும் கூடுதலாக உயர்ந்து பெரும் கிளைகளை விரித்து தானே ஒரு குட்டிக் காடுபோல அது நிற்கிறது. அதன் மீது பலவகைக் குருவிகள், ஆந்தைகள், மரங்கொத்திகள், பச்சைசிட்டுகள் அந்தியில் சேக் கேறுகின்றன. மந்திகள், மரநாய்கள், பழஉண்ணிகள், அணில்கள்... எவற்றையுமே எனக்குத் தெரியாது. என்றுமே தெரிந்து கொள்ளப் போவதில்லை. பெருமூச்சுகள் விட்டபடி மெதுவாகத் தளர்ந்து கொண்டிருந்தேன். சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு சாலையோரப் பாறை ஒன்றின்மீது படுத்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

இப்போது நான் திரும்பிப் பார்க்காமல் போய்விடுவதுதான் விவேகமானது. காட்டுமரத்தை, மிளாவை உரிமை கொண்டாடும் அற்பனாக நான் ஆகக்கூடாது. ஆனால் அந்த அற்பர்களின் பிரதி நிதியாகத்தான் இங்கே வந்திருக்கிறேன். சாலை என்பது மனிதன் காட்டை உரிமை கொள்ளச் செய்யும் முதல் முயற்சி. சாலை மௌன மாக, கவனமாக பாம்புபோல நீண்டு காட்டுக்குள் நுழைகிறது. காட்டில் ஊடுருவி கிளை விட்டுப் பரவுகிறது. மெல்ல காட்டை வாரி அணைத்துக் கொள்கிறது. அடையாளங்களில்லாத, திசைகள் இல்லாத காட்டில் சாலைகள் அடையாளங்களை, திசைகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. வடதிருப்பம், பாறைமுக்கி, தெக்குசரிஞ்சான் பாறை, ஒலக்ககேற்றம், வடக்கன் பொற்றை... காடு பெயரிடப் பட்டு அடக்கப்படுகிறது. காட்டு யானை வடம்போட்டு கட்டப் படுவதுபோல, இழுத்துச் சென்று கொட்டடியில் அடைக்கப் படுவதுபோல. மெல்லமெல்ல மதமிழந்து, துதிக்கை மெலிந்து, கொம்பு குத்தி மண்டியிடுகிறது காடு.

வெயில் சற்று உறைத்ததும் எழுந்து சைக்கிளை எடுத்தேன். உடனே காத்திருந்து வந்து ஒட்டிக்கொண்டதுபோல 'கொடி என மின் என அணங்கு என' என்ற வரி வந்தது. அவளுடைய நிதானமான, திடமான, ஆனால் மென்மை மென்மை என்று ஒவ்வொரு சலனமும் கூவும் நடையின் பாதச் சுவடுகள். 'கொடி என மின் என அணங்கு என' நான்

சைக்கிளை திருப்பி வந்தவழியே மீண்டும் சென்று அய்யர் பங்களா முன் வளைந்து மலைப்பாதை உள்ளிறங்கிச் சென்ற வழியாக விரைந்தேன். சற்று நேரம் முன்பு ஓடிய அத்தனை மன ஓட்டங்களும் எதற்கு? யாரை ஏமாற்ற? இல்லை, அதெல்லாம் உண்மை. அதெல்லாம்தான் நான். இது என்னுள் ஊடுருவியிருக்கும் வேறு ஏதோ தெய்வத்தின் சன்னதம். ‘கொடி என மின் என அணங்கு என’ சைக்கிள் சக்கர ஒலி அவ்வரியாகக் கேட்டது. சிறிய காலடிப் பாதையின் இருபக்கமும் அடர்ந்த புதர்கள் கைநீட்டும் குழந்தைகள் போல குதூகலித்து என்னைத் தொட்டன. சைக்கிள் தடுமாறிச் சரிந்து நின்றது. இனி அதை ஓட்டமுடியாது. உருளைக் கற்கள் சிதறிக்கிடந்த வழியில் சைக்கிள் சிறு சிறு குதிகளுடன் சலங் சலங் என்று ஒலித்துக் குதூகலித்துக் கூடவந்தது. காடு எப்போதுமே அதை மகிழ்ச்சி கொள்ளச் செய்கிறது. காட்டில் அது இயல்பாகவும் குன்றாத உற்சாகத்துடனும் இருக்கிறது. பெரிய அகன்ற சாலையில்தான் வெட்டவெளிக்கு வந்த முயல்போல மருண்டுவிடுகிறது.

இடதுபுறம் பூத்து அடர்ந்த ஒரு வாகைமரம் பூக்களின் கனத்தாலேயே கிளைகள் தொய்ந்து ஒருபாறைமீது சரிந்து நின்றது. அந்த மரத்தைப் பார்த்த மறுகணமே என் மனம் அதிர்ந்து சொல்லி விட்டது. சைக்கிளை இறுகப்பிடித்தபடி நின்று அவளைப் பார்த்தேன். தன் இசைக்கருவியை மடிமீது வைத்து முழங்கால்மேல் கை களை மடித்து ஊன்றி கன்னங்களைக் கைகளால் ஏந்தி அமர்ந்திருந்தாள். என்னைப் பார்த்துவிட்டாள். என்றாலும் பூக்கள்மீது நீர்ப் படலம்போலக் கண்களில் மௌனத்தின் திரை இருந்தமையால் என் இருப்பு அவற்றில் பிரதிபலித்துத் தெரியவில்லை. வெறித்த அவள் பார்வையைப் பார்த்தபடி பல நிமிடங்கள் அப்படியே நின்றேன். என் மீது ஒரு சருகு சுழன்று வந்தமர திடுக்கிட்டு விழித்து அதைத் தட்டி விட்டு மெல்ல சைக்கிளை திருப்பி ஓசையில்லாத காலடிகளுடன் விலகிச் செல்ல முயன்றேன்.

அவள் எழுவதும் ஒருமுறை தொண்டையைச் செருமிவிட்டு அடைத்த குரலில் “தம்புரானே” என்று கூப்பிடுவதும் கேட்டது.

என் உடல்மீது சடசடவென்று மழைத்துளிகள் இலையசைந்து கொட்டியது போலிருந்தாலும் நான் திரும்பவில்லை.

“தம்புரானே” என்று மீண்டும் அழைத்தாள்.

திரும்பியபோது எனக்கு என்னை மீறி அழுகை வந்துவிட்டது. உதடுகளைக் கடித்தும் நிற்கவில்லை. தொண்டை இறுகி மார்பு விம்மி கண்ணீர் சூடாக கன்னத்தில் கொட்டியது. அவளும் அழுது விட்டாள்.

உதடுகளை இறுகக் கடித்தபடி நின்றாள்.

பிறகு ஓடிவந்து எனக்குச் சற்றுத்தள்ளி நின்று “தம்புரான் எந்தினு போணு?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

நான் ஒன்றுமில்லை என்று தலையை மட்டும் ஆட்டினேன்.

“தம்புரான் வருமிந்நு ஞங்ங நிந்நு” என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“பொய்” என்று கோபத்துடன் சொன்னேன். “நான் இந்த வழி வருவேன்னு எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“அறியும், ஞங்ங அறியும்.”

“எப்பிடி?”

அவள் காட்டின் இலைக்கூரையைப் பார்த்தாள்.

“இக்காட்டில் நிறையெ பறவயுண்டு. ஆண்டாயிரம் பட்சி. ஒரோ பட்சிக்கும் ஞங்ங மனசிலே ஒரு காரியம் அறியாம். இந்தக் காரியம் அறியுந்ந ஒரு பட்சி உண்டு. ஆ பட்சி பறஞ்ஞ.”

புன்னகையுடன் வானத்தைப் பார்த்தேன். இப்போது நான் மனதில் நினைப்பதைச் சொல்லும் ஒரு பறவை என் தலைக்கு மேல் என்னை கவனித்தபடி இருக்கிறதா என்ன?

“சிரிக்கண்டா, நேராக்கும். பட்சி உண்டு. மனுஷன் மனசு பட்சிக்கு அறியாம்.”

“எல்லா விஷயமும் தெரிஞ்ச பறவை உண்டா?”

“உண்டு. அது சாத்தன் பறவை. அது வலிய கரிமலையுடெ உச்சியில் உண்டு. அவிட...” மலையைச் சுட்டிக்காட்டினாள். அது பேச்சிமலைச் சிகரம். தெக்கன் காட்டிலேயே உயரமான இடம். “அவிடெ அந்த கறுத்த பாறைக்கு உச்சியில் ஒரு கூடு கட்டி அந்த பட்சி இரிக்கும். அதுக்கு சாவு இல்லை. அது கொண்டு முட்டயும் இடுல்லா. அவிடெ இருந்து நோக்கியால் பூமி மலையாளம் முழுக்கெ காணாம்.”

அந்த மலையின் உச்சியையே பார்த்தேன். அங்கே மேகம் குளுமையாக சிந்திக்கிடந்தது. பாறையின் ஒரு பக்கம் வெயில் விழுந்து அதன் முப்பரிமாணப் புடைப்புகள் நிழல் தோய்ந்து தெரிந்தன.

“அங்க போக வழி உண்டா?”

“வழியுண்டு. மலையன் மட்டும்தான் போணும். வேற ஆரும் போகருது.

அதாக்கும் சாஸ்திரம். வழி அச்சனு அறியாம். அச்சன் ஒரு தவண போயிட்டுண்டு.”

எல்லாம் அறிந்த பறவையிடம் மலையன் என்ன கேட்டிருப்பான்? சிரிப்பாகவும் அதே சமயம் கற்பனையைத் தூண்டுவதாகவும் இருந்தது. “அந்தப் பறவைகிட்டே மலையன் என்ன கேட்டார்?” என்றேன்.

“அச்சன் கேட்டது, ஒந்நோ ரெண்டோ எந்நாக்கும்.”

“என்னது?”

“அது அறியில்ல. அச்சன் அதாணு பறஞ்ஞது.”

“அந்த பறவை என்ன சொல்லிச்சு?”

“ஒந்நு.”

“நல்ல பதில்” என்று சிரித்தேன்.

அவளும் சிரித்துவிட்டாள். சிரித்தபடியே “களியாக்கண்டா. மலையனு அறியாத்த மந்திரமில்ல” என்றாள்.

என் உடம்பெங்கும் உள்ளிருந்து பொங்கி வந்த துடிப்பு துள்ளியது. நடக்க முடியவில்லை. துள்ளி ஓடவேண்டும்போல, காற்றில் கைகளை விரித்து ஆடவேண்டும்போல, உரக்கச் சிரிக்க வேண்டும் போல... சைக்கிளை இறுகப்பிடித்து என்னைக் கட்டுப் படுத்தினேன். அது என்னை விசுவாசமாக இட்டுச்சென்றது. அந்தப் பாறைமீது அமர்ந்து கொண்டோம். அந்த வாத்தியம் மீது மலர்கள் விழுந்து கிடந்தன. நான் ஒன்றை எடுத்தேன், அது ‘விம்ம்’ என்றது. அதே இசைத்துண்டு என்னுள்ளும் எழுந்தது. அந்த தந்தி மீது மெல்ல கையை வைத்தேன். கம்பி போலக் கையை அறுப்பதாக இறுகி நின்றது.

“இது பேரென்ன?”

“இது செறியாழ்.”

“சிறிய யாழ்”

“இல்லல்ல. செறியாழ். தும்பி மூளி எந்நும் பறயும். தும்பி போல மூளுந்நில்லே?”

ஏதோ புராதன வாத்தியம். சுரைக்காய், மூங்கில், மெல்லிய நார்த் தந்தி, இரண்டே இரண்டு ஸ்வரக்கட்டைகள்.

அவள் மெல்ல “அதில் அந்நியர் தொடான் பாடில்ல.” என்றாள்.

நான் கையை எடுத்தேன்.

“தம்புரான் தொட்டோளு.”

அவள் முகம் கொதிக்கும் இரும்பாலானது போலிருந்தது. கண்கள் நன்றாகத் தாழ்த்தி கைகளால் பாரையை நெருடியபடி புன்ன கைத்தாள்.

“ஏன்?”

“தம்புரான் தொட்டாலும் அது பாடும்.”

“அப்டியா?” என்றேன்.

என்ன பேசுவது? பேசாமல் இருக்க முடியாது. மௌனம் மிகவும் எடை கொண்டது. பேசினால் எல்லாப் பேச்சுமே அபத்தமாக, அந்த மனநிலைக்கு சம்பந்தமேயில்லாதவையாக இருந்தன.

“உன் பேரு எனக்கு இன்னைக்குத்தான் தெரியும்.”

“ஞிங்ங பேரு கேட்டில்லல்லோ.”

“கேக்கல்லே. தோணல்ல. பேரே இல்லை என் மனசில. முகம் மட்டுந்தான்.”

அவள் குனிந்து சிரித்தாள். நானும் பாரையை வருடினேன். மழை அரித்த பாறை அரம் கைகளுக்கு மிக இதமாகத் தோன்றியது. மார்பு உத்வேகத்தால் உள்ளிருந்து அடைக்க, சொற்களுக்காகத் துழாவித் துழாவி அலைந்தபோது திடீரென்று இது உண்மைதானா என்று சந்தேகம் வந்தது. கனவில்லை. உண்மைதான். காற்றில் பூக்கள் கொட்டின.

அவள் சிரித்தபடி அண்ணாந்து பார்த்து “கொந்ந ஞாக்கு இஷ்டம். ஞிங்ஙக்கு இஷ்டமா?”

“கொன்றையை யாருக்குப் பிடிக்காது. அது பவுனுல் லையா?”

“பவுனு?”

“பொன். சொர்ணம்...”

அவள் அண்ணாந்து பூவைப் பார்த்தபிறகு “ஆ... சொர்ண நெறமாணு. ஞான் அது சிந்திச்சதேயில்ல. ஞாக்கு சொர்ணம் இல்ல” என்றாள்.

“பவுனே இல்லியா?”

“இல்ல.”

“போட்டதே இல்லியா?”

“தொட்டு நோக்கியிட்டுண்டு.”

எனக்குப் பொங்கி வந்தது. உலகிலுள்ள அத்தனை பொன்னையும் இவள் மீது சொரியவேண்டும். அம்மா எட்டு பவுன் வடம் போட்டிருக்கிறாள். ஜானகியக்காளுக்கு ஒன்பதரை பவுன் எடையுள்ள சரப்பொளி மாலை இருக்கிறது. மாமி...

அக்கணத்தில் மாமியின் நினைவு வந்ததும் என் உணர்வுகள் அனைத்தும் அடங்கி ஆழமான வெட்கமும் எரிச்சலும் மிஞ்சின. கையிலிருந்த கொன்றை மலரைப் பாறைமீது தேய்த்தேன்.

“எந்தா மிண்டாண்டே?” அவள் தலைசரித்துக் கேட்டாள்.

எரிச்சலுடன் தலைதூக்கிக் கோபத்துடன் “நீ ஏன் என்னை ஏமாத்தினே? ஏன் அங்க வரச்சொல்லிட்டு வரலே?” என்றேன்.

அவள் தலைகுனிந்தாள். உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டாள். கண்ணீர் இமைகளில் சுடர்ந்ததைக் கண்டதும் என் மனம் இளகி நெகிழ்ந்தது.

அடைத்த குரலில் “நான் எத்தனை நாள் வந்தேன் தெரியுமா?” என்றேன்.

“ளுங்ங கண்டு...”

“என்ன கண்டே?”

“ளுங்ங வந்நது...”

“எங்க?”

“வேங்க மரத்தடியில.”

ஒரு கணம் பிரமித்து “நீ வந்திருந்தியா” என்றேன்.

“வந்நு.”

“எங்கே நின்னுட்டிருந்தே?”

“வலிய பாறைக்கு அப்புறம்.”

அந்தப் பாறை என்னைப் பார்த்தபடியே இருந்த உணர்வு ஏற் பட்டதை நினைவுகூர்ந்தேன்.

“நீ ஏன் என்னை கூப்பிடல்ல?”

“ளுங்ங மலையத்தியாணு.”

“அதனால?”

“மலையத்திக்கு பாபமாணு.”

என் கண்ணில் ஒரு பிம்பம் விரிந்தது. “ஆறாம் நிலாவில் நீ வந்து அங்கே உக்காந்திருந்தாயா?”

“ஞங்க தினமும் வந்து இரிக்கும்.”

அன்று நான் பார்த்தது அவளைத்தான். எனக்கு திடீரென்று ஒரு பீதி நெஞ்சை இறுக்கியது. அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன்.

“தம்புரான் ராத்ரி வந்தோ?” என்றாள்.

“இல்லை.”

காற்றில் அவள் கூந்தல் மெல்ல அசைந்ததை என்னால் பார்க்கவே முடியவில்லை. எழுந்து விலகிவிடவேண்டும்போலத் தோன்றிவிட்டது. சங்கடத்துடன் அசைந்து அமர்ந்தபோது ‘கொடி என மின் என அணங்கு என’ என்று மனமும் அலையிளகியது. அணங்கு என... உடம்பு வியர்த்து விட்டது.

“அய்யோ ஞாக்கு நேரமாயி. அச்சன் வருந்த சமயமாயி..”

“உம்” என்று பெருமூச்சுடன் சொன்னேன்.

“ஞாக்கு இப்பம் போணும்.” ஆனால் அவள் அசைய வில்லை. காற்றில் கொன்றைப் பூக்கள் உதிர்ந்தபோது நான் திடுக்கிட்டேன்.

“ஞாக்கு போணும்.”

“சரி போ...” என்றேன்.

அவள் முகம் கூம்பியது. உதடுகள் அழுந்த, கண்ணீர் பனித்து இமைகளில் திரள்வதைக் கண்டேன். என் மனதில் குளிர்ந்த காற்று தளிர்களை வருட உணர்ந்தேன்.

“சரி, சும்மா சொன்னேன். நீ பாட்டுக்கு போறேன் போறேன்னுட்டிருந்தா... அதான்...”

“மலையத்திக்கு இதெல்லாம் பாபம்.”

“சரி சரி” என்றேன். “நாம இப்ப என்ன பாபம் பண்ணினோம். பேசிட்டிருக்கிறோம் இல்லையா...”

“ஆரெங்கிலும் கண்டா...”

“இங்க யாரும் வரமாட்டாங்க. சரி வா. நடந்திட்டே பேசலாம்.”

இருவரும் எழுந்தோம். நான் என் சைக்கிளை ஒரு புங்கமரத்தின் கிளை மீது ஏற்றித் தொங்கவிட்டேன்.

“இந்த சக்கரம் நல்லதாணு. வேகம் போகும்” என்றாள். “ஞிங்ங போணது ருங்க மலையில் இருந்து காணும்.”

அவள் அருகே வந்து கொண்டிருக்கும் உணர்வு தவிர வேறு எதுவுமே மனதில் இல்லை. இடது பக்கத் தோளில் பல்லாயிரம் கோடி நரம்புகள் முனை கொண்டிருந்தன. பலநூறு கண்கள், பலநூறு நாசிகள், காதுகள்.. என்னுடைய கை விரல்களில்கூட இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறிய உருண்ட பாறைகளினாலான சரிவுக்கு அப்பால் ஒரு சிறு நீரோடை ஓடும் ஒளி இலைகளின் அடிப்பகுதியில் பிரதிபலித்துத் தெரிந்தது. ஓடையின் இருபக்கமும் புற்களின் செழுமை. ஓடை யருகே சென்றபிறகுதான் தண்ணீர் தெரிந்தது. அவள் அதில் இறங்கி நீர் அள்ளிக் குடித்து முகம் கழுவிக்கொண்டாள். கன்ன மயிர் ஈரமாக ஒட்டியிருப்பதை, தாடைநுனியில் துளிகள் சொட்டுவதைப் பார்த்து நின்றேன். ஈரமான முகத்துடன் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்து “புன்னப்பூ மணக்குந்த வெள்ளமாணு” என்றாள்.

நீரில் இறங்கி நீரை அள்ளி முகர்ந்தேன். புன்னைப்பூ மணம். அவள் கால்களில் தண்ணீர் கண்ணாடிச் சிலம்புபோலச் சுழித்தது. புன்னைப் பூக்கள் மிதந்துவந்து சுற்றி அமிழ்ந்தன. ஓடைக்கு அப்பால் காதுகளை ஆட்டும் யானைத் திரள்போல சேப்பங்கூட்டம். அதனுடாக நடந்தோம். மெல்ல என் மனதில் இருந்த பேசுவதற்கான முனைப்பும் பேசப்படாத சொற்களின் முட்டலும் அவிந்து, காடும் அவளும் மட்டுமே எஞ்சின. புதர்கள்மீது காட்டுச் சிலம்பன்கள் எங்களைப் பார்த்ததும் ‘கீச் கீச்’ என்று சிதறி எழுந்து பறந்து அடங்கின. புதர் இலைகள் மொய்த்து முட்டிமோதி விரல்கள் நீட்டி எங்களைத் தொட்டன. மீன் நீரில் செல்வது போன்ற தடையின்மை யுடன் காட்டில் அவள் சென்றாள். கூந்தலில் உதிர்ந்த மலரிதழ்கள், பழுத்த சருகுகள். அவை உதிர்ந்த பிறகும் ஒரேயொரு இதழ் மட்டும் இருந்து கொண்டேயிருந்தது. இன்னொரு நீரோடையைத் தாண்டிச் சென்றோம். தொலைவில் அருவிஓசை கேட்டது. ஏழாம் தடுப் பணையின் நீர் விழும் ஒலி. அப்போது ஒரு மனிதக்கட்டுமானத்தை கண்ணால் பார்ப்பது எனக்கு தாங்கமுடியாத வெறுப்பை அளித்தது.

“நாம அந்த வழியா போலாமே” என்றேன்.

“இவிட பாலமுண்டு.”

“பாலம் வேண்டாம்.”

“எந்து?”

“பாலம் வேண்டாம்.”

“செரி. அப்பம் இவிட போகாம். செனைப்பாறை உண்டு.
செனைப்பாறை மீதே கேறி வருமோ?”

“வரும்” என்றேன்.

“ஞங்க சாடும், ஞிங்க சாடுமோ?” அவள் சிரித்தபோது வெண்பற்கள்
ஈரமாக ஒளிர்ந்து உதடுகளுக்குள் ஒளிந்தன.

மூன்று வரிசையான பாறைகளின் வழியாக நீர் பீரிட்டுச் சென்ற
இடத்தை அடைந்தோம். அப்பகுதி முழுக்க அடர்ந்த முட்களுடன் ஏதோ
மரம். நீரைக் குனிந்து பருகுவதுபோல அதன் கிளைகள் விழுந்து
கிடந்தன. முட்களின் ஊடாக ஏராளமான பறவைகள் பறந்தும்
அமர்ந்தும் சிறகடித்தன. அவள் ஒரு பறவை தத்துவதுபோல பாறைகள்
வழியாகக் குதித்துச் சென்றாள். நான் வயிற்றைக் கவ்வும் பீதியுடன்
பாறைகள் மீது குதித்துச் சென்றேன். மறுகரையை அடைந்தபோது
அவள் நிற்குமாறு கை காட்டினாள்.

கீழே இடுப்பளவு நீரில் கீறக்காதன் நின்று நீரை அள்ளி உடல் மீது
விட்டுக்கொண்டிருந்தது. மடை வழியாக நீர் சீறுவதுபோல துதிக்கை நீர்
மண் நிரம்பிய முதுகு மீது விழுந்து கரைந்தது. மேலிருந்து பார்க்கையில்
அதன் விலா எலும்புகளும் முதுகெலும்புப் புடைப்பும் நன்றாகத்
தெரிந்தன. அது மிகவும் மெலிந்திருப்பதை அப்போதுதான் கணிக்க
முடிந்தது. காற்று திசை மாறியதும் கீறக்காதன் துதிக்கையை தூக்கி
மணம் பிடித்தது. காதுகள் அசை விழக்க, ‘பாய்ங்’ என்று அதன் வயிறு
அதிர்ந்தது.

அவள் வாயில் தன் கரங்களை வைத்து விசித்திரமான ஒரு
பறவையொலியை எழுப்பினாள். ஒரு கிளி பயந்து குழறுவது போல.
கீறக்காதன் நீரைக் கலக்கியபடி கரை நோக்கி ஏறி நின்று துதிக்
கையைப் பல திசைகளுக்கு குவித்து மணம் தேடியது. மீண்டும்
பிளிறியது. அவள் அந்த ஒலியை மேலும் வேகமாக எழுப்பினாள்.
இருமுறை பிளிறிய பிறகு கீறக்காதன் புதர்களை நோக்கிச் சென்று
இலைகளுள் மூழ்கி மறைந்தது.

“அதென்ன சத்தம்?”

“மலையன்றெ மந்திரம்” என்றாள் குறும்புச் சிரிப்புடன்.

“சொல்லு. அது ஏதோ பறவைச் சத்தம்.”

“இது வரிப்பிலியக் கண்டா உள்ளாடன் கரயுந்ந சப்தம். அது ஆனைக்கு அறியாம்.”

புலியைப் பயந்துதான் கீறக்காதன் ஓடியிருக்கிறது.

“ஒற்ற யானையைக் கண்டாலே இந்த சத்தம் பாடுள்ளு. கூட்ட ஆனையெங்கி வேற சத்தம் உண்டு.”

பாறையை விட்டிறங்கி அவள், என்னைக் குதிக்கும்படி சைகை காட்டினாள். சேற்றில் கீறக்காதனின் சூடான பிண்டங்கள் பச்சைத் தழை மட்கும் வாசத்துடன் சிதறிக்கிடந்தன.

சந்தனக்காட்டின் விளிம்பை அடைந்ததுமே அவள் “அய்யோ... ஞங்க அச்சன் வருமே... ஞங்ங போணுமே” என்றாள்.

“நாளைக்கு வாரேன்.”

“தம்புரான் போணும்.”

“நான் நாளைக்கு வருவேன்.”

“செரி. தம்புரான் போணும்.”

அவள் காட்டுக்குள் துள்ளி நீரில் மூழ்கும் பரல் மீன் போல மறைந்தாள். என் முகம் சற்றுக் கடுத்தபோதுதான் நான் புன்னகையில் அப்படியே உறைந்து நிற்பதை அறிந்தேன். அந்த அசட்டுத்தனமே மீண்டும் சிரிப்பை ஏற்படுத்தியது. பாறையில் ஏறி மறுபக்கம் வந்தேன். உள்ளிருந்து ஊறி ஊறி வருவதுபோல ஒரு புன்னகை. புன்னகை கைகால்களில்கூட பரவமுடியும். புன்னகை ஒருவனி லிருந்து எழுந்து சுற்றியிருக்கும் மரங்களில், பாறைகளில் கூட ஏறி நிறைய முடியும். புன்னகை இன்னாருக்கென்றில்லாமல் வானுக்கும் மண்ணுக்குமாக பூத்து நிற்க முடியும். ஒரு மனிதன் கொன்றை மலர் மரம் போலப் பூவன்றி வேறின்றி நின்று, காற்றிலும் ஒளியிலும் குதூகலிக்க முடியும்.

பின்பு மெதுவாக அக்கணங்களை நினைவில் ஒதுக்கி அடுக்க ஆரம்பித்தேன். நுரைபோல வண்ணஜாலம் காட்டும் ஆயிரம் குமிழிகள். அள்ளியபோது ஒன்றுமில்லை. ஒரு சில சொற்கள், சில காட்சிப் பிம்பங்கள், சில மலர்தல்கள், சில துளிகள் மட்டும்தான். ஒரு கனவு விரிந்தது. மனதின் ஒரு இமைப்பில் கலைந்து மறைந்தது. அவ்வளவுதான். ஒன்றுமே பேசவில்லை. அப்படி ஒரு தருணத் திற்காக

எத்தனை முறை மனம் தவித்துத் தவித்து உழன்றது. எத்தனை முறை விழி திறந்து கனவு கண்டு கிடந்தது. துளித்துளியாக அந்தத் தருணத்தைச் சேர்த்துச் செதுக்கி உருவாக்கியது. சொல்ல வேண்டியவை மனதுக்குள் அப்படியே திறக்கப்படாமல் தீண்டப்படாமல் உளைந்து வலித்து கனப்பதை அறிந்தேன். என் மனம் பொங்கி வழிந்த தருணங்கள்... இருண்டு மூடிய நேரங்கள்... ஆனால் பேசிய தெல்லாம் மிக அபத்தமான உதிரிச் சொற்கள். அந்த தருணம் அப்படியே கையிலிருந்து நழுவி எப்போதைக்குமாய் மறைந்து விட்டது. என் வாழ்வின் மகத்தான நிமிடங்களாக இருந்திருக்க வேண்டியது அது. சொல்லிப் பார்த்தால் ஏமாற்றமும் எரிச்சலும் மட்டும் மிஞ்ச வைக்கும் அபத்தமான ஒன்றாக அரைகுறையாக முடிந்துவிட்டது.

காடு இருண்டு இருண்டு கனத்து என்னைச் சூழ்ந்தது. உள் காட்டில் நரியொன்று ஊளையிட்டழுதது. ஒன்றுமே சொல்லியிருக்க வேண்டாம், அவள் முன் நின்று கணம் கணமாக, சருமத்தின் ஒவ்வொரு மயிர்க்காலாக, அவளைப் பார்த்திருக்கலாம். அவளுடைய ஒவ்வொரு சலனத்தையும் மனதில் உறைய வைத்திருக்கலாம். ஆனால் என் மனம் என்னைச் சுற்றியே பறந்து, என் உணர்வுகளையே கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தது. கணநேர இனிமை. உடனே ஊடுருவும் கசப்பு. பரவசம். குற்ற உணர்வு. எரிச்சல். மீண்டும் கனிவு. மனம் அனுபவங்கள் மீது நிற்கவே மறுக்கிறது. மலர்களில் அமரும் வண்ணத்துப்பூச்சிபோல சில கணங்களுக்கு மட்டும் சிறகுகள் இணைந்து ஒரு மோனம். மீண்டும் படபடத்துப் படபடத்துக் காற்றில் இதழ்களில்... என் அகந்தை தானா? மகத்துவங்களை என்னால் என் சிறிய மனதைக்கொண்டு அள்ள முடியவில்லையா?

சிராய்த்து எரியும் சருமம்போல மனதை உணர்ந்தபடி அரையிருளில் ஒரு மானசீகமான தடமாகத் தெரிந்த பாதை வழியாக என் சைக்கிளை வைத்த மரத்தடியை நோக்கிச் சென்றேன். காடு முழுக்கப் பறவைகளின் குரல்கள் நிரம்பியிருந்தன. ஒவ்வொரு ஒலியும் நானறிந்த சொல். ஆனால் சொல் மீது சொல் குவிந்து எழுந்த ஒலத்தில் எதையுமே கேட்க முடியவில்லை. தணித்த குரலாக ஒரு சொல் எழுந்தது. 'விலகு.' அதன்மீது வேறு சொற்களின் பெருங் கூட்டம் கொந்தளித்தெழுந்து விழுந்து மூடியது. வெகு தொலைவில் அது எழுந்து மீண்டும் ஒலித்தது. 'விலகு.'

இருளில் நான் சைக்கிளை வைத்த மரத்தடியில் சைக்கிளுக்கு நேர் கீழே யாரோ நிற்பது போலிருந்தது. இருளில் கண் மிக மங்கியது. அசையாது நின்று அது ஒரு கரடி என்பதைக் கணித்தேன். கரடி கீழே பிருஷ்டம்

ஊன்றி அமர்ந்து கழுத்தை பின்காலால் சுரண்டி விட்டு உட்கார்ந்து
அண்ணாந்து பார்த்து. அதன் நாசி காற்றில் குறி பார்ப்பது போலச்
சுழன்றது. என் சைக்கிள்தான் அதைக் குழப்பி விட்டிருக்கிறது என்று
தெரிந்தது. திடீரென்று எரிச்சல்பட்டு 'ஸ்கர் உர் ஸ்கர் உர்' என்று
ஒலியெழுப்பி முன்னங்கால்களால் தரையைப் பிராண்டி,
பொறுமையிழந்து எழுந்து, மரத்தைச் சுற்றிவந்து, மீண்டும் அமர்ந்து
மேலும் கோபத்துடன் உறுமியது. அது இரவு முழுக்க இங்கிருந்து
நகராது. என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. சைக்கிளை விட்டுவிட்டுத்
திரும்பமுடியாது. ஆனால் கரடியிடம் இந்த இருளில் விளையாடுவது
ஆபத்தானது. எவ்வித ஒலியும் இன்றிப் பின்னகர்ந்து ஒற்றைச்சரடுப்
பாதைக்கு மீண்டு, மேலேறி நடந்தேன். கரடி என்னைப்
பின்தொடர்கிறதா என்று என் பிரக்ஞை பின்முதுகில் ஆயிரம் நரம்பு
நுனிகளாகப் பரவியிருந்தது.

அத்தியாயம். 24

அய்யரின் பங்களா முன் வந்து சேர்ந்தபோது மேற்கொண்டு ஒரு அடிகூட வைக்க முடியாது என்று தோன்றுமளவு களைப்பு என் மீது படர்ந்து கனத்து என்னைப் பூமியுடன் சேர்த்து அழுத்தியது. பங்களாவில் விளக்கிருந்தது. சாளரத் திறப்புகளை சிவந்த கண்களாகக் கொண்ட ஒரு சப்பையான பிராணி. கண்களின் ஒளி சிவந்த சட்டங்களாக விரிந்து பரவி அருகே மரங்களில் சிதறிக் கிடந்தது. பங்களா வலப்புறம் அந்த மாபெரும் மரம் பிரம்மாண்டமான நிழல்வடிவாக ஓங்கி வானத்தின் மெல்லிய சாம்பல் திரையைப் பின்னணியாக்கி இலை விளிம்புகள்கூட துல்லியப்பட்டு நின்றது. அதன் காலடியில் மண்டியிட்ட பங்களாமீது அதன் சருகுகள் சுழன்று விழுந்ததைக் கண்டேன். மெல்ல பங்களாவை நெருங்கியபோது ஒளிச்சட்டத்தில் பூச்சிகள் ஓடைப் பரல்கள்போல துடித்துச் சுழன்று கும்மாளமிட்டன. மரம் திடீரென்று பெருமூச்சு விட, தொலைதூரப் புதர்களில்கூட செவ்வொளிச் சிதறல்கள் அசைந்தன.

அய்யர் என்ன செய்கிறார்? அதை நினைக்கவே மனம் கசந்தது. திரும்பி விடுவதே எனக்கு சரியாக இருக்கும். அவரது அந்த மிகையான பரவச வெளிப்பாட்டு பாவனைகள் நினைவில் மீளவே, கதவைத் தட்டி அவரை வசைபாட வேண்டுமெனப் பொங்கி வந்தது. படிகளில் ஏறவா என்று தயங்கி அப்படியே நின்றேன். வேறு வழியில்லை. சைக்கிள் இல்லாமல் திரும்ப முடியாது. ஆனால் அய்யர் இரவெல்லாம் என்னிடம் அவளை ஆபாசமாகப் புகழப் போகிறார். ஆனால் அது அய்யர்களின் பொதுவான இயல்பு. எப்போதும் ஒரு சங்கீத கச்சேரியில் இருப்பவர்களைப்போல ஒரு மிகையான நெகிழ்வு. ஆனால் நெகிழ்வையே கணக்கு வழக்கின் மொழியில் சொல்வார்கள்.

படிகளில் ஏறி மரத்தடியில் வந்தேன். மரத்தின்கீழே ஒரு மெல்லிய அசைவு. கூர்ந்து பார்த்தபோது முள்ளம்பன்றியைக் கண்டேன். சற்றுப் பெரிய பெருச்சாளி போலிருந்தது. முட்களை வழுவென்று சீவிப் படிய வைத்திருந்தது. கதவருகே நின்றேன். தட்டுவதா? அவரிடம் அவளைப் பற்றி பேசக்கூடாது என்று நேரடியாகச் சொல்லிவிடலாமா?

அவர் அவளை ரசிக்கும்போது எதுவோ ஒன்று கூச வைக்கிறது. அந்த ரசனை அவளைக் கீழிறக்குகிறது. ஆம்; பெண்ணாக வெறும் உடலாக ஆக்குகிறது. சினேகம்மையின் பின்கழுத்து, ராஜம்மையின் முன் கழுத்து, சின்னமேரியின் உதடுகள், ரெட்சணிய மாதாவின் கூந்தல் என்று அவர் தனித்தனியாக பரவசம் கொள்ளும் பட்டியலில் இன்னொன்று தான் அவள் உடலும் என்றாகிறது. உடல் மட்டுமல்ல அவள், பெண்கூட அல்ல எனக்கு. அதுதான்; பூக்களை ஆடு தின்பதைப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் பதற்றம் அது. அவரைத் தடுத்தாக வேண்டும். வாயை மூடுங்கள் என்று கூறியாக வேண்டும்.

வேகத்துடன் கதவைத் தட்டிவிட்டேன். அய்யர் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தவர் சிரித்தபடி “என்னவோய் புலி தொரத்திண்டு வரதா?” என்றார். பின்பக்கம் பார்த்து “நம்ம சின்ன குத்தாலத்தை பார்த்தா பயந்தீரு” என்றபடி வழிவிட்டு “வா உள்ள வா” என்றார்.

“யாரு அது?”

“எங்க பழைய சி.இ. அவரு தலைமயிர் அழகா இருக்கும். ஃபைல பாத்து சீறுறச்ச பொங்கிடும். அவரு ஞாபகமாக இதுக்கு அப்பி பேரு போட்டிருக்கேன். அவரு குத்தாலம் பிள்ள. இவரு சின்ன குத்தாலம்.”

“இங்க தினமும் வருமா?”

“வராது. ஒவ்வொரு திங்களும் வியாழனும்தான் வரும். டைம் கூட கரெக்டா இருக்கும். எட்டு அம்பதுண்ணு நினைக்கிறேன்.” அய்யர் போய் அமர்ந்தார். “நீ வருவேன்னு நினைக்கலை. இருந்தாலும் ரொட்டி இருக்கு சாப்டறியா?”

ரொட்டியை தின்றபடி சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். குளிரடித்தது. அய்யர் புத்தகத்தை மீண்டும் விரித்து விளக்கை நோக்கிச் சரித்துப் படித்தார். கண்ணாடியில் சிவந்த சுடர்கள்.

“என்ன புத்தகம்?”

“அதான் கருங்கல் கொழுக்கட்டை. சிவஞான போதம்.”

எனக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் எனக்கே வியப்பளித்தது.

“அத ஏன் படிக்கறீங்க அப்ப?”

“விட முடியலை. என் சுபாவம் அப்பின்னு வச்சுக்கோ.”

அவரில் நீலியின் நினைவே இல்லை. அத்தனை எளிதில் அவர் விலகிவிட்டது அவளுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிபோல, என்

உணர்வுகளைச் சிறுமைப்படுத்துவதுபோல எனக்குப் பட்டது. அவர் கொண்ட அந்தப் பரவசம் வெறும் நடிப்புதானா?

“ராத்ரி தூங்க மாட்டேன்னீங்க...”

“ஆமாமா. இதத் தொட்டா தூக்கம் கிடையாது. மூளைக்குள்ள கம்பிய விட்டு நோண்டறாப்ல. காபி இல்லை. இப்ப சமைய லறைக்குப் போக சோம்பலா இருக்கு. நீ போறேன்னா எனக்கும் சூடா ஒரு காபி போடு.”

காபி போடுவதற்காக பின்கட்டுக்குப் போனேன். எங்கும் பூட்டு எதுவும் இல்லை. கதவின் தாழில் ஒரு குச்சி வைத்துப் பூட்டியிருந்தது. கையோடு கொண்டுபோன சிமினி விளக்கை சிறு மேடையில் வைத்துவிட்டு தீப்பெட்டிக்காகத் தேடினேன். சட சடவென்று பாத்திரங்கள் உருள, திரும்பிப் பார்த்தபோது மஞ்சள்நிற வடம்போல ஒரு சாரைப்பாம்பு அவசரமில்லாமல் ஓரம் நோக்கிப் போயிற்று. அங்கு சிறு நாயே உள்ளே வருமளவு பெரிய பொந்து. தென்னை ஓலைச்சருகுகள் கிடந்தன. எடுத்து தீப்பற்றவைத்துப் பொருத்தி சுடர் எழுந்த பிறகு அலுமினியச் சட்டியை அடுப்பில் வைத்தேன். தீ சுட ஆரம்பிப்பது வரை என்னால் காபித்தூளைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நீர் தளதளவென்று ஒலி எழுப்பியது. ஒரு வழியாக ஒரு பெரிய தகர டப்பாவுக்குள் சிறு புட்டியில் போடப் பட்டிருந்த உடைக்கப்பட்ட காபிக் கொட்டைகள் சிக்கின. அதைத் தண்ணீரிலே போட்டேன். கருப்பட்டி எளிதில் சிக்கிவிட்டது. காபியை வடிகட்டியபோது சுவருக்கு அப்பால் ‘புஸ்ஸ்’ என்ற பெரிய ஒலி கேட்டது. உடனே அது யானையின் மூச்சு என்று என் புலன்கள் அறிந்துகொண்டன. சமையலறைக்கு அப்பால் ஒரு தாழ்வாரம். அதிலிருந்து வெளியே திறக்கும் ஒரு பெரிய உடைந்த சன்னல். சன்னலை மூடியபடி இலைகள் அடர்ந்த புதர்கள் வெளியே மண்டிக் கிடந்தன. புதர்களுக்குமேல் இரு யானைகளின் முதுகுகள் தெரிந்தன. புதர்களுக்குள் அவை என்ன செய்கின்றன என்று தெரியவில்லை. யானை என்று தெரியாமல் பார்த்தால், எழ ஆரம்பித்திருந்த நிலவின் ஒளியில் இரு பாறை முகடுகள்.

வெகுநேரம் பார்த்திருந்திருப்பேன். காப்பி ஆறுகிறது என்ற நினைவு வந்து உறுத்த திரும்பி, அடுப்படியை அடைந்து, அய்யரின் காபியை மீண்டும் சூடுபண்ணி, பிடித்துணியால் கொதிக்கக் கொதிக்கத் தூக்கியபடி நடந்தேன்.

“என்ன நேரம்?” என்றார் அய்யர்.

“கொல்லைப்பக்கம் யானை.”

“ஆமா. பாத்திரம் கழுவற தண்ணி விழற இடத்தில் உப்புக் கரிக்கும். அத நக்க வாறது. இப்ப ஒரு மாசமாத்தான். நல்ல மழை பெய்ய ஆரம்பிச்சா வராது. காபி நன்னாருக்கு. ரெண்டாம் தடவை சூடு பண்ணினே போலிருக்கு.”

“ஆமா.”

“உக்காரு. ஒரு பாட்டக் கேளு... ‘வெய்யோனொளியில் ஒடுங்கி விளங்காது வெய்யோனை ஆகாத மீன்போல.’ உலக விஷயங்கள் துலங்கும்போது மனம் இல்லை. மனம் இருக்கும்போது உலக விஷயங்கள் இல்லை...”

நான் சலிப்புடன் காலை நீட்டினேன். தெற்கு ஜன்னலுக்கு அப்பால் வானம் இருட்டில் வெண்சுவரென வளைந்து சரிந்திருப் பதைப் பார்த்தேன்.

அய்யர் புத்தகத்தை மூடிவிட்டு “எங்க போனே?” என்றார்.

“அவளைப் பாத்தேன்.”

“அடி சக்கை. அப்றம்?”

“அவள் எனக்காக காத்திட்டிருந்தா.”

“நினைச்சேன். அவ உடம்பே கண்ணா உன்னையே பாத்திட்டிருந்தா. ஆனா கண்ணை உன் பக்கமா திருப்பவேயில்லை. லவ்ல இருக்கிற பெண்கள் எப்படி இருக்காங்க தெரியுமா? ஈயப் பாத்திரத்தில் தீய அள்ளிப்போட்டு மூடிவச்சா எப்பிடி இருக்கும். அந்தமாதிரி. அப்பி வா. சரியாப் போச்சு. அப்றம்?”

“அப்றம் ஒண்ணுமில்லை. சும்மா பேசிட்டிருந்தோம்.”

“வளவளன்னு சம்பந்தமில்லாம... உங்க மாமா எடுக்கிற காண்ட்ராக்டோட டீடெய்ல்ஸ், உன் அம்மா எப்படி மரச்சீனிக்கிழங்கு மயக்கி சமைப்பா... இதெல்லாம்...”

“இல்லை” என்று சிரித்தேன்.

“அப்ப சின்னச்சின்ன வார்த்தைகள். பெருமூச்சு, சிணுங்கல்...”

“ஆமா” என்று வாய்விட்டுச் சிரித்தபோது என் இறுக்கம் முற்றாகப் பறந்தது.

“ரெண்டில ஒண்ணுதான். ரொம்ப ஏமாற்றமா இருக்குமே!”

“ஆமா. ஒண்ணுமே பேசாத மாதிரி... முக்கியமான ஒரு தருணத்தை

விட்டிட்டோமேன்னு...”

“அப்படித்தான் இருக்கும். யூ சீ, ஃபர்ஸ்ட் ஹைட் கூட அப்படித் தான். கற்பனைங்கிறது ஸ்பிரிட்டோட வாகனம். அது போற தூரம் அதிகம். கம்பனும் காளிதாசனும் எல்லாங்கூட ரொம்ப கீழே நிப்பாங்க. ஆனா ஃபிளஷ் யதார்த்தத்தில் நின்னுட்டிருக்கு. அதான்.”

“நீங்க கூடத்தான் சாயங்காலம் ரொம்ப ரொமாண்டிக்கா இருந்தீங்க.”

“கண்டிப்பா. தரையில் கால் படலைன்னு வச்சுக்கோ. என்ன பண்றது ஏது பண்றது ஒண்ணும் புரியலை. கொஞ்ச நேரம் பாட்டு கேட்டேன். பைத்தியம் மாதிரி கபிலன் வரிகளை பிலாக்காணம் வச்சேன். எல்லாம் ஒரு ரெண்டு மணிநேர அவஸ்தைதான். அதில கடைசி அரை மணிநேரம் எங்க இருக்கேன்னே தெரியலை. அப்புறம் மெதுவா படியிறங்க ஆரம்பிச்சேன். இந்த மாதிரி அனுபவங்களுக்கு ஒரு எல்லை இருக்கு. லௌகீகத்துக்கே அதான் எல்லைன்னு நினைக் கிறேன். படி இறங்கறச்ச மனசு அதை அறுத்து கூறு போட ஆரம்பிச் சாச்சு. ‘கொடி என மின் என அணங்கு என’ அந்த வரிதான் உச்ச கட்டத்தில் பேய்மாதிரி பிடிச்சு சுழட்டி அடிச்சது. யோசிச்சுப் பார்த்தேன். தொடக்கம் ஒரு நேரடியான அழகனுபவம். முடிவு ஒரு பெரிய பித்துநிலை. அதிலயிருந்து இதுவரை இட்டுட்டு வந்தது கவிதை. இல்லாட்டி மொழி. அப்ப மொழி என்ன பண்ணுது? அனுப வங்களை செரிச்சு உள்ளுக்குள்ள கொண்டுபோயி சக்தியா மாத்திடறது. வாயும், குடலும், ரத்தமும் செய்றது மாதிரி. தூலத்தை சூட்சுமா மாத்திடுது. அப்ப சூட்சுமத்தை நேர் எதிரான திசையில் இறக்கிட்டு வந்து தூல அனுபவமா மாத்த அதனால் முடியுமா? அவ்வளவுதான். மாட்டினுட்டேன்.”

“சிவஞான போதத்தை கையில் எடுத்துட்டீங்க.”

அய்யர் சற்றுக் கோபித்து “உன் குரலில் ஒரு கிண்டல் இருக்கு. இத பார், இதை நாளைக்கே பல்பொடிப் பொட்டலத்துக்கு கிழிக்கவும் என்னால முடியும்.”

“நான் அப்படி சொல்லலை.”

“சரி, என்னை விடு. நீ என்ன பண்ணப்போறே?”

“எதில?”

“தூய காதலா? பிளாட்டானிக் லவ்?”

“தெரியலை.”

“ஒரே டெஸ்ட்தான். நீ மாஸ்டர்பேட் பண்றச்ச அவள் முகம் வருதா?”

அந்த அப்பட்டமான கேள்விக்குமுன் பதைத்து நின்றேன். வாய் திறந்து நின்றிவிட்டது.

“எங்கிட்ட சொல்லாதே. பொய்யை சொல்ல வேணாம் பாரு.”

“இல்லை. இது உண்மை.”

“அப்ப அது காதல்தான். நீ பெரிய அதிர்ஷ்டசாலி. உனக்கு ஒரு பெரிய சொத்து கிடைச்சிருக்கு.”

“என்ன சொத்து?”

“இப்ப நான் சொல்றது உனக்குப் புரியாது. உன்னால இனிமேல் மகத்தான எல்லாத்தயுமே நுட்பமாக புரிஞ்சுக்க முடியும். இதான் தொடக்கம். நாளைக்கே உன் முன்னாடி பிரம்மம் வந்து நின்னாக்கூட அதை உன் காதலை வச்சுத்தான் உள்வாங்குவே. மகத்தான எல்லாத்துக்கும் தூய காதல்தான் முதல் உவமை. இல்லாட்டி உவமைகள் முளைக்கிற ஈரம் உலராத வயல்து சொல்லலாம்.” அய்யர் பெருமூச்சுடன் கால்களை நீட்டி உடலைத் தளர்த்தினார். சிறிது நேரம் இருவரும் மௌனமாக அமர்ந்தி ருந்தோம். ஜன்னல் வழியாக ஒரு மின்மினி உள்ளே வந்தது. அது சுவரில் மோதி மோதிப் பறந்தபோது பச்சைநிற ஒளியில் சுவரின் ஒரு துளியைப் பார்க்க முடிந்தது. ஜன்னல் கதவின் விளிம்பிலும் சுவர் மடிப்பிலும் அமர்ந்து எழுந்து, சுழன்று பறந்து, தரையில் விழுந்து, ஊர்ந்து தயங்கி, சட்டென்று மீண்டும் மேலெழுந்தது.

“பாட்டு போடவா” என்றார் அய்யர்.

“வேணாம்.”

“ஏன்?”

“களைப்பா இருக்கு.”

“பிரசவக் களைப்பு மாதிரி. அப்ப அம்மா பெத்த பிள்ளை மேலயே அக்கறையில்லாம இருப்பா. படுத்துக்கறியா?”

அப்போது நான் பேசவே விரும்பவில்லை. பேச்சைத் தவிர்க்க ஒரே வழி தூங்குவதுதான். படுக்கையை விரித்துப் படுத்து போர்வையைத் தலைமீது போர்த்திக்கொண்டேன். படுத்தபோது தான் உடம்பு எத்தனை களைப்பாக இருக்கிறது என்று தெரிந்தது. தொடைச் சதைகள், குதிகால் சதைகள், முதுகெலும்பு கொக்கிகள், தோள் பட்டைகள் இதமான

தினவுடன் தங்கள் இணைப்புகளை இலகுவாக்கி நெகிழ்ந்து
படுக்கையில் படிந்தன. உடல் சோர்வில் தூக்கம் வருவதுபோலிருந்தது.
சில நிமிடங்கள், அல்லது ஒரு மணி நேரம்கூட இருக்கும்,
தூங்கியிருப்பேன்.

நீரோடைச் சுழியைச் சிலம்பாக அணிந்த கால்கள், உதிர்ந்த கொன்றை
மலர்கள் பரவிய கூந்தல், பார்வையின் சிரிப்பு, சிணுங்கல்,
நீரோடையின் ஓங்காரம் என்று பிம்பங்கள் வழியாக என் போதம்
மீண்டது.

அறையில் வெளிச்சம் இருந்தது. அய்யர் புத்தகத்தைக் கூர்ந்து
படித்துக்கொண்டிருந்தார். மீசையற்ற உதடுகள் அழுந்தியிருக்க
கண்ணாடி இரு செம்பிழம்புகளாக. உதடுகள் ஏதோ வரியைச் சொல்லிச்
சொல்லிப் பார்த்தன. முகம் மலர்ந்து புத்தகத்தை தலைக்கு மேல்
தூக்கியபடி கால்களை அசைத்து “தாயோளி” என்று புன்னகை யுடன்
சொன்னார். சட்டென்று அந்தப் பக்கத்தை விளக்கருகே நீட்டி மீண்டும்
முழுணுத்தார். முகம் முழுக்க பரவசமும் ஆவேசமும் பெருகின. என்னை
எழுப்பப் போகிறார் என்று பட்டதும் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.
அவர் என்னையே உற்றுப் பார்ப்பதும், கூப்பிட எண்ணுவதும்
தெரிந்தது. எனவே கண்களை மூடித் தூங்குபவன் போல மூச்சை உரத்து
விட்டேன். அய்யர் பெருமூச்சு விடுவதும் அந்த வரியை மீண்டும்
மீண்டும் சொல்வதும் எழுந்து செல்வதும் தெரிந்தது. ஓரக் கண்ணைத்
திறந்து பார்த்தேன். தெற்கு உப் பரிகையில் தொலைதூரம் வரை விரிந்து
கிடந்த மலைச்சரிவைப் பார்த்தபடி நின்றுகொண்டிருந்தார். வானத்தின்
சாம்பல் ஒளியின் பின்னணியில் துல்லியமான நிழற் தோற்றம். அசைவே
இல்லாமல் தன்னை மறந்து நின்றுகொண்டிருந்தார். மெதுவாக எழுந்து
அமர்ந்து பார்த்தேன். வெகு தூரம் வளைந்து இறங்கியிருந்த வானில் ஒரு
சில நட்சத்திரங்கள் ஆங்காங்கு பதிந்திருந்து அதிர்ந்தன. கீழே மலைச்
சரிவுமீது நிலவின் ஒளி பரவிய புதர்கள் குவிந்தும் பரந்தும் கிடந்தன.
வெகு தொலைவில் மலைச்சிகரங்கள் பனியின் திரையில் மங்கலான
நீலச் சாம்பல் நிறக்கறை போலப் படிந்திருந்தன. ஒளிக்கும் நிழல்
களுக்கும் ஓசைகளுக்கும் அப்பால் அனைத்துக்கும் அப்பால், அணுகவே
முடியாத வேறு ஒரு வெளியில் அவை அசைவற்று அமர்ந் திருந்தன.
அவற்றிலிருந்து வந்த மிக மென்மையான காற்று அய்யரின்
தலைமயிரைக் கலைத்தது. எத்தனை நேரம் அவரைப் பார்த்திருந்தேன்
என்று தெரியாது. என் எண்ணங்கள் மீண்டும் என் சைக்கிளை, கரடியை,
உருண்ட கற்கள் பரவிய பாதையை, நீரோடையை, மலர்க் குலைகளை,
நீர்வளையம் அணிந்த பாதங்களில் ஓட்டிய ஈர மயிர்களைத் தொட்டுச்

சென்று மங்கிக் கனத்து அசைவிழக்க... நான் தூங்கிவிட்டிருந்தேன்.

மறுபடி விழிப்பு வந்தபோது ஒரு கணம் எங்கிருக்கிறேன் என்று புரியவில்லை. எதிரே மின்மினி. அது எழுந்து அறைக்குள் சுழல்வதைப் பார்த்திருந்தேன். நான் பார்ப்பதை உணர்ந்ததும் அது என்னை நோக்கி வந்து என் மார்பின்மீது அமர்ந்தது. அதன் தொடுகை கம்பளியைத் தாண்டி என்னை அடைந்து சில கணங்களில் வெம்மை கொண்டு சுட ஆரம்பித்து சருமத்தை எரித்ததும் நான் பாய்ந்து எழுந்து அமர்ந்தேன். மின்மினி எழுந்து பறந்து பறந்து காற்றில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு வலதுபக்க ஜன்னல் வழியாக வெளியே போனது. அதைத் தொடர்ந்துபோய், நிலவொளி ஈரம்போலச் சொட்டிய இலைகள் ஆடும் காடு வழியாகச் சென்று, மலைப்பாதையில் ஏறி இறங்கி ஏறி இறங்கி பாறையில் ஏறி மின்மினி ஒளிகள் கடல்போலப் பரவித் ததும்பிய மலைச்சரிவைக் கண்டேன். அத்தனை மின்மினி களும் என்னை அறிந்திருந்தன; எனக்காகக் காத்திருந்தன. என் பார்வை பட்டதும் அனைத்தும் எழுந்து பறந்து விண்ணையும் மண்ணையும் ஒளித் துகள்களால் நிரப்பின.

போர்வையை உதறிவிட்டு எழுந்தேன். அறைக்குள் அய்யரின் குறட்டை ஒலி கேட்டது. மெதுவாக செருப்பை அணிந்துகொண்டு கதவைத் திறந்ததும் குளிர் காற்று வந்து தோள்களைக் குறுக்கிச் சிலிர்க்க வைத்துத் தழுவியது. கதவைச் சாத்தியபிறகு ஓடும் காற்றின் குளிர்ந்தியில் குதித்து நீந்தித் துழாவுபவன்போல ஓடினேன். சாலையில் இறங்கி இரு பாறைகளில் ஏறிக் குதித்து ஏழாம் தடுப் பணைக்குப் போகும் உருளைக்கற்கள் பரவிய பாதையில் ஓடினேன். கால்கள் தரையிலேயே படவில்லை. என் கரங்கள் காற்றைத் துழாவும் விசையில் மிதந்தே சென்றேன்.

கரடி சைக்கிளுக்கு கீழேயே அமர்ந்திருந்தது. தரையை முழுக்க பிராண்டி மண்ணை உழுது புரட்டிப் போட்டிருந்தது. நேராக அதை நோக்கிச் சென்றேன். அது வெருண்டு பின்கால்களில் எழுந்து நின்று உறுமியது. உரக்கக் கூவி அலறியபடி கைகளை விரித்து அதன் திசையில் பாய்வதுபோலத் துள்ள அது மிரண்டு பின்வாங்கி புதர் களுக்குள் போயிற்று. சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டேன். அதை ஓட்ட முடியாது. தள்ளியபடி விரைந்தேன். மூச்சு வாங்க மீண்டும் மண் சாலையை அடைந்து சைக்கிளில் ஏறினேன். எங்கு போவது என்பது ஏற்கனவே முடிவாகியிருந்தது. அய்யர் பங்களாவுக்கு அப்பால் சாலை வளைந்து மலையேறிச் செல்லும் அத்திசையில் நான் போனதேயில்லை. அங்குதான் பேச்சிமலையும் அதன் தங்கைகளும் சிகரம் தூக்கி நின்றன.

காட்டில் எந்தப் பாறைமீது நின்றாலும் மௌனத்தை தலைமீது சுமந்து நிற்கும் அம்மலையுச்சிகளைக் காணமுடியும்.

இருளில் மூச்சுவாங்க மிதித்துச் செல்லும்போது அம் மலைகளை மனம் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது. ஒளி விரியும் போது அவை உலைத் தீயை ஏந்திய அடுப்புக்கட்டிகள்போல. மதியத்தில் வெண் மேகங்கள் சிறகுகளாக விரிந்து நிற்க அமர்ந் திருக்கும் மாபெரும் பறவைகள். அந்தியிருளில் அமிழ்ந்து இறங்கும் போது சிவந்த மலர்கள் உதிர்ந்த காட்டு யானை முதுகுகள். காட்டில் எவரும் எப்போதும் அவற்றைப் பற்றிய மோகத்துடன்தான் இருக் கிறார்கள். திசையைச் சொல்ல, மழையைக் கணிக்க, நேரம் அளவிட, எல்லாவற்றுக்குமே அவைதான் மையம்.

ஒரு பக்கம் அடிமரங்கள் இருளில் நெருங்கிய சிறு கட்டிடங்கள்போல சாம்பல் நிறம் தெரியச் செறிந்த மலை ஏற்றம். மறுபக்கம் மரக் கிளைகள் இருளுக்குள் இருட்குலைகளாகக் குலுங்கும் மலைச்சரிவு. நேர் எதிரில் பத்தடி தொலைவில் கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட பனித்திரை. இள நீலமா, சாம்பல் வண்ணமா, வெண்மையா என்று கூறிவிட முடியாத மென்படலம். அதைக் குளிரக் குளிரக் கிழித்து முன்பக்கமாக மூழ்கிச் சென்றபடியே இருந்தேன். உடலில் குளிர் ஈரமாகிக் கணிந்து காதின் பின்புறம், முதுகின் ஓடையில் விலாவில் வழிந்தது. உடலுக்குள் வெப்பம் நுரைத்தோடும் ஒலி கேட்டது. கால்கள் என்னை விட்டுப்பிரிந்து இயந்திரப் பாகங்கள்போல இயங்க சைக்கிள் அவற்றுடன் பிசிறின்றி இணைந்து கொண்டது. மனதில் ஒரே சொல் அர்த்தமின்றி மீண்டும் மீண்டும் ஒலிப்பதுபோலவும் பலவகை பிம்பங்கள் தொடர்பின்றித் தனி ஓடையாகச் செல்வதுபோலவும். சாலையின் மீது ஒரு இடத்தில் மிளாச்சாணியின் பச்சை வாடை. சில இடங்களில் கண்கள் மின்ன கீரிகள் அதிர்ந்து புதர்களுக்குள் பாய்ந்து நீரோடை போல இறங்கிச் சென்றன. காடு ஒரு பெரிய மனம்போல இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதில் தனித்தனியாக எண்ணற்ற சொற்கள் ஒலிக்க அவை துளித் துளியாகச் சேர்ந்த பிரவாகம் இரைச்சலாக அறுபடாது ஒலித்தது. அதன்மீது அவ்வப்போது காற்று அந்தக நதி போலப் பெருகிச் சுழித் தோடும் ஓசை. வெகு தொலைவில் திடீரென்று எழுந்த ஒரு நரியூளை என்னை திடுக்கிட்டுக் காலூன்றச் செய்தது. தொடர்ந்து பல்வேறு ஊளைகள். அவ்வொலிகள் ஒரு அந்தரப் புள்ளியில் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொண்டனபோல் ஒரு முத்தாய்ப்பு ஊளை.

சாலை ஒரு பாறையில் முட்டி விசித்திரமாக வளைந்து மறுபக்கம் சென்ற இடத்தில் கால்களை ஊன்றினேன். கால்களை உடலோடு ஸ்பிரிங்கால்

இணைத்திருப்பதுபோல ஜிலீர் என்றது முது கெலும்பு முனை.
ஒவ்வொரு காலாக மாற்றி உதறிக்கொண்டேன். எவ்வளவு தூரம் ஏறி
வந்திருக்கிறேன் என்று நிதானிக்க முடிய வில்லை. ஆனால் வெகுநேரம்
தலைக்குமேல் தெரிந்து கொண்டிருந்த குன்று ஒன்று கீழே இருள்
குவியல்களுக்குள் மறைந்து விட்டது. தொலைதூரத்து மலைநிழல்
வடிவுகள் அப்படியே மாறாமல்தான் இருந்தன. பாதையை ஒட்டி ஒரு
சிறிய பாதை வளைந்து பிரிந்து சென்றது. சற்று நிதானித்தபின்பு அதன்
வழியாக சைக்கிளைத் திருப்பினேன். சைக்கிளில் போகமுடியாத
அளவுக்குப் பாதை செங்குத்தாக ஏறியது. தூக்கியும் உருட்டியும் அதைக்
கொண்டு சென்றேன். அதன் சலசலப்பு மட்டுமே எனக்குத் துணையாக
கூட வர நடந்தேன்.

இரு இடங்களில் சாலைக்குக் குறுக்காகப் போகும் முள்ளம்
பன்றிகளைக் கண்டேன். இந்த மலை ஏற்றத்தில் நான் எந்தப் பெரிய
மிருகத்தையும் பார்க்கவில்லை. அடிவாரம் நோக்கிப் போகும்
ஓடைகளின் அருகேதான் மிருகங்கள் அதிகமும் தென்படுகின்றன.
அந்தப் பித்தெடுத்த இரவில் ஆற்றின் கரை வழியாக நான் ஓடியது
தற்கொலையின் விளிம்பு வழியாகத்தான். ஆனால் அதை நினைத்த
போது சிரிப்புதான் வந்தது. காடு எத்தனை விரைவில் என்னுள் ஆழப்
பதிந்துவிட்டது. காட்டின் நுட்பமான நில மாற்றங்கள், நீரோடை
நரம்புகளின் பின்னல், பாதை முகடுகளின் அடையாளங்கள் எல்லாம்
எவ்வித முயற்சியுமில்லாமலேயே மனதில் படங்களாக விரிந்து வந்தன.
இப்போது நானிருக்குமிடம் பேச்சிமலைச் சிகரத்தை நோக்கிய
மலைச்சரிவின் ஓர் உச்சி. இங்கிருந்து நேராக இறங்கினால் ஏழாம்
பண்டின் நுனியைத் தொட்டுவிடமுடியும். பாதை ஒற்றை யடிப்
பாதையாகக் குறுகிவிட்டது. சைக்கிளை பாதிதூரம் தூக்கிச் செல்ல
வேண்டியிருந்தது. அதனுடாக நடந்து எங்கு போகிறேன்? ஆனால்
அந்தக் கேள்வியை எப்போதுமே நான் காட்டில் தெளிவாகக் கேட்டுக்
கொள்வதில்லை.

இன்னொரு பெரிய பாதையைச் சென்று தொட்டுச் சரிந்து அதைச்
சுற்றிச் சென்றது பாதை. அது வேட்டைக்காரன் தடம். அந்தப்
பெரும்பாறைமீது ஏறித்தான் அவர்கள் நோட்டம் போடுவார்கள்.
சைக்கிளை அதில் சாத்திவிட்டு மெதுவாக கைகளாலும் கால் களாலும்
பற்றிக்கொண்டு ஏறினேன். பாதையின் இளம்கூடு கைகளுக்கு இதமாக
இருந்தது, தூங்கும் எருமையின் விலா போல. பாதைமீது ஏற ஏறத்தான்
அது எத்தனை பெரியதென்று தெரிந்தது. வியர்வை வழிய அதன் முகடில்
சென்று சேர்ந்து, சோர்ந்து மல்லாந்தேன். காற்று என் சட்டையைச்

சடசடவென பறக்கச் செய்தது. அவ்வப்போது வரும் காற்றலை பிடித்து கீழே தள்ளி விடும்போல மோதியது. சில நிமிடங்களில் உடல் இளைப்பாறி மனம் மேயும் மாடுபோல ஓய்வாகப் புல்வெளிமீது நுனி கொறித்த படி நடக்கத் தொடங்கியது. வானில் மேகங்கள் அடர்ந்திருந்தன. இரு மேகங்களுக்கு இடையே முக்கால்பங்கு வளர்ந்து விட்ட நிலா அதைச் சுற்றிய ஒளிவட்டத்துடன் அசையாது நின்றிருக்க பிரம் மாண்டமான மேகம் ஒன்று அதை நோக்கி மெதுவாக நகர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. கீழே இலைப் படுகைமீது அதன் நிழல் வலை போல நகர்வதைக் கண்டேன். இலைகளாலான கடல். அலைகள் நகர்ந்து வரவில்லை. அங்கேயே குமுறிக் குமுறி அடங்கின. பெரிய போர்வைக்குள் யானைக்கூட்டங்கள் சண்டையிட்டன.

மொத்த இலைப்பரப்பும் கருமை கொண்டு மங்கி இருளாக மாறி அடங்கிய போதுதான் கீழிருந்து அலைப்பரப்பின் ஓசையை ஒரு தொலைதூர அருவியின் ஒலிபோலக் கேட்க கவனம் குவிந்தது. வெகு தொலைவில் கரிய காட்டுப் பரப்பு தீட்டப்பட்ட இரும்புநிற வானத்தை தொடும் தொடுவான் கோடு. மல்லாந்து படுத்து வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது நான் ஏதாவது கவிதை வரியை நினைக்கவேண்டும். கபிலன் அல்லது சங்கம்புழா. ஒன்றும் நினைவுக்கு வரவில்லை. இது கவித்துவ மனநிலையே இல்லை. மன எழுச்சியே இல்லை. மனம் அந்த இலைக்கடல்போல எங்கும் நகராது குமுறும் அலைகளாக இருக்கிறது. அதன்மீது இருள் பரவுகிறது. இருளை விலக்கியபடி ஒளி. மீண்டும் இருள். என்னால் அறைகளுக்குள் இருக்க முடியவில்லை. அவ்வளவுதான். தலைக்கு மேல் ஒரு கூரை இருப்பது தாங்கமுடியாத அசௌகரியத்தை அளிக் கிறது. காடு சூழ வெட்டவெளிக்கு கீழ் நிற்கும்போது அந்தப் பதற்றம் மறைகிறது. வெகு ஆழத்தில் பங்களா. அதற்குமப்பால் குடில்கள். அடிவாரத்தில் வீடுகள். பொந்துகள் சாக்கடைகள்...

தூங்கி விட்டிருக்கிறேன் என்று உணர்ந்தபோது ஏதோ பறவை உக்கிரமாக குரல் கொடுத்ததனால்தான் விழித்தேன் என்று தெரிந்தது. எழுந்தமர்ந்து ஒழுகிய வாயைத் துடைத்தேன். உடல் குளிரில் நடு நடுங்கிக் கொண்டிருக்க தோள்களைக் குறுக்கியபடி சுற்றும் பார்த்தேன். வினோதமான ஒரு பிரகாசம் எங்குமிருந்தது. மேகங்கள் முழுக்க கிழக்காக விலகிக் குவிந்து பெரிய மிதக்கும் மலைகள் என, ஒருபுறம் முழுக்க நிலவொளி பிரதிபலிக்க, அசைவற்று நின்றன. சுற்றிலும் வெட்டவெளியான தூயவானில் ஒருபுறம் தேய்ந்த நிலா, அசைவின்றி. கீழே இலைக்கடல் குமுறிக்கொண்டிருக்க மீண்டும் அந்தப் பறவை

‘க்குறிக்க’ என்று உடலைக் கீறும் கூர்மையுடன் ஒலித்தபடி என்னைக் கடந்து செல்வதைக் கேட்டேன். பின்பக்க மிருந்து காற்று வீசி என் சட்டை முன்பக்கம் ஊதி அதிர்ந்தது. உடலி லிருந்து உயிர் பிய்ந்து பறக்கத் துடிக்கிறது. சற்றுத் திரும்பியபோது இரு விலாவும் சிறகுகளாக மாறத் தவித்துப் படபடத்தன. அரைக் கணத்தில் பேச்சிமலையையும் சகோதரிகளையும் ஒரு திரை விலக்க மெனக் கண்டேன்.

மீண்டபிறகு எதையும் விட்டுவிடக்கூடாது என்ற பரிதவிப்புடன் அக்காட்சியைத் தொட்டுத் தொட்டு தாவியது அகம். ஆனால் அப்போது அக்காட்சியின் ஏதாவது ஒரு துளியை மட்டுமே காணமுடிந்தது. அம்முதல் கணத்திற்கு பிறகு ஒருமுறைகூட மலைகளை முழுதாக நான் பார்க்கவில்லை. பரபரப்பு அடங்கிய பிறகு, வியப்பொலிகளும் மனதிலிருந்து சென்ற பிறகு, அக்காட்சி முன் என்னை ஒப்படைத்து நின்றேன். நீல நிறக் குவைகளின், பெருங் குவைகளின் மாபெரும் குவைகள் என குளிர்ந்து கனத்து அசைவின்றி நின்றன மலைகள். அவற்றை மெல்லத் தொட்ட வானம் இன்னொரு நீல நிறத்தின் மோனத்தில் விரிந்து நின்றது. மலையடிவாரத்திலிருந்து தொடங்கிய ஆழ்நீலக்காடு நீலங்களின் முயக்கங்களின் பல்லாயிரம் வடிவ பேதங்களுடன் குமுறிப் பரவி அசைந்து ததும்பி என் காலடிக்குக் கீழே வந்து பாறைமீது அலையலையாக அடித்தது. நீலம்தானா? கருஞ்சாம்பல், நீல வெளிர்மை, மென்மை கொண்ட கருமை, ஒளியைப் பொத்திக்கொண்ட இருள். இருளை ஊடுருவிக் கசியும் ஒளி. நீலம்தானா? மலைகளின் உச்சி விளிம்பு மீது இதழ் பிரியும் நீலப்புன்னகைக் கோடு உருவாகி எழக் கண்டேன். ‘டிரிட்’ என்று ஒரு பறவை எங்கோ என்னுடன் சேர்ந்து அதைக் கண்டது. அது இக்கணத்தில் என் மனமாக உள்ள பறவை. கணம் ஒரு பறவை என் மனம் ஆக, கோடிப் பறவைகளின் பெருங்கடல் என காடு காலடியில் விரிந்து கிடந்தது. இன்னொரு பறவை அக்கணத்தில் என் மனதில் எழுந்த பேரைச் சொன்னது. நீலி. பிறகு காட்டின் அத்தனை பறவைகளும் அப்பெயரையே பாடின. காடு அப்பெயராக இருந்தது. நீல விளிம்புக்கு மேல் நான் காணாத அனைத்துமறிந்த பறவை என்னைக் குனிந்து பார்த்து அப்பெயரை முணுமுணுத்துப் புன்னகைத்தது.

அத்தியாயம். 25

இரவும் பகலும் அறுபடாத ஒரு பெருங்கனவின் பக்கங்களாக இருந்த நாட்கள். நீலி நீலி என்று பலகோடிமுறை உச்சரித்து உருவேற்றப்பட்ட மந்திரச் சொல்லில் அவள் முகத்தின் ஆயிரம் பாவங்கள் மட்டுமல்ல; அவளது மணம், அவளுடைய சருமத்தின் அருகாமை வெப்பம், அவள் குரல், அவள் பாதம்படும் காட்டுத்தரை, அவள்மீது கவிந்த பூமலர்க் காடு, அவளைச் சுழன்று தழுவிவரும் மென்காற்று அனைத்தும் வந்து குடியேறிவிட்டன. பின்பு அச்சொல் பசுமையும் ஈரமும் உயிருமாகப் பொங்கி விரிந்த காட்டை, அதன் மீது மௌனக் குலைகளாக எழுந்த புகைநீல மலைகளை, அனைத்திற்கும் மேல் கரியமேகங்கள் மிதந்து செல்லும் குளிர்ந்த வானத்தை, அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டது. ஒரு சொல்லுக்குள் வாழ்வதென்பது என்ன என்று எப்படி நான் பிறருக்குச் சொல்ல முடியும்! அனுபவித்தறியாத ஒருவருக்கு அது வெறும் அலங்காரம். ஆனால் ஒரு நாளேனும் அவ்வனுபவத்தைப் பெறாத துரதிர்ஷ்டசாலி எவரும் இவ்வுலகில் உண்டா என்ன? நினைப்பதும் செய்வதும் நிகழ்வதும் எல்லாம் அப்பெயரேயன்றி வேறில்லை என்று ஆன நாட்கள். உண்மையில் இதெல்லாம் வெறும் உவமைகள். அன்று அந் நிலையில் நான் இப்படி அவ்வனுபவத்தைப் பிரித்தறிந்திருக்க வில்லை. அவ்வனுபவத்தை அறியவேயில்லை. அவ்வனுபவ மன்றி வேறின்றி வாழ்ந்தேன். பின்பு அவ்வனுபவத்தின் பல்வேறு பாவங்களை ஆழ்வார் பாடல்களில் கண்டு மனம் விம்மிக் கண்ணீர் வடித்தேன். ஆனால் ஒன்று உண்டு; அதை எண்ணிக் கண்ணீர் வடிக்கும் நிலையில் அதிலிருந்து விலகி விட்டிருக்கிறோம். அதைக் கண்டு வியந்து விட்டிருக்கிறோம். காண ஆரம்பித்த முதல் கணம் விரல்பட்டு நீர் நிழல் போல அந்த நிலை கலைந்து விடுகிறது. பிறிதொருபோதும் நீரில் அலையின்றிக் கூடுவதில்லை. வாழ்க் கையைப் பற்றி எவ்வளவோ சொல்லியிருக்கிறார்கள் மூடர்கள், ஞானிகள். ஒவ்வொன்றும் ஒரு கணத்தில் மகத்தான தரிசனம் என்றும் மறுகணத்தில் சிரிப்பூட்டும் மடத்தனம் என்றும் தோன்றும். ஆனால் வயதாகும்போது வாழ்வின் அடிப்படையென ஒரு வரிமட்டும்

அனைவருக்குள்ளும் ஒலித்தபடியே இருக்கும். எத்தனை வாய் களிலிருந்து பெருமூச்சுடன், பரவசத்துடன் அவ்வரியைக் கேட்டிருக்கிறேன். சென்றவை ஒருபோதும் மீள்வதில்லை. தாண்டிச் சென்ற படியே இருத்தலை, இழந்தபடியே இருத்தலையே வாழ்க்கை என்கிறோம்.

அன்றிரவு சைக்கிளில் இருண்ட மலைப்பாதையில் வெடிபட்ட பன்றிபோல இறங்கிச் சென்றேன். எப்படி மலையடி வாரம்வரை வந்தேன் என்றெல்லாம் இப்போது யோசித்தால் மனம் பிரமித்து நின்று விடுகிறது. தடைகளைத் தாண்டிச் செல்லக்கூடிய ஒன்று அந்தப் பிராயத்தில் இருக்கிறது. இல்லையேல், மடத் தனமாகப் பட்டாலும் ஒன்று தோன்றுகிறது, காதல் என்பது இயற்கையின் சாரமாக உள்ள தெய்வங்கள் தங்கள் சக்தியை சோதனை செய்து பார்க்கும் தருணம். எந்த மலைத்தெய்வம் என்னை ஒரே இரவில் நாற்பது மைல் இறங்கி விடியும்போது களியல் முச்சந்தியை அடைய வைத்தது?

ஒவ்வொரு மூச்சும் நீலி நீலி நீலி என்று அனலாகப் பறக்க, சிமினி விளக்கு ஒளியில் விழித்திருந்த கடைமுன் சைக்கிளை நிறுத்தினேன். பெரிய செம்புப் பாத்திரத்தில் சுக்குகாப்பி கொதித்துக் கொண்டிருக்க அருகே சுட்ட சீனிக்கிழங்கு வாழையிலையில் ஆவி பறக்கப் பிளந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. மலை வேலைக்காரர் இருவர் சீனிக்கிழங்கு தின்று சுக்குகாப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். செதுக்கப்பட்ட பெரிய கொட்டாங்கச்சிதான் குவளை. ஒரு சுக்கு காப்பி மட்டும் குடித்தேன். உலர்ந்திருந்த தொண்டை வழியாக எந்த உணவும் இறங்காது என்று பட்டது. “பஸ் எப்போது வரும்?” என்று கேட்டேன். “பஸ் வாறதுக்கு நேரமுண்ணு இல்லை. வாழைக்கா கொண்டு போற வண்டிய வரும். வாற நேரந்தான்” என்றார் கடைக் காரர். சுக்குகாப்பி காலணா. கையில் எட்டணா இருந்தது.

வாழைக்குலை லாரி சற்று வெயிலேறிய பிறகுதான் வந்தது. சைக்கிளை கடையில் விட்டுவிட்டு லாரிமீது ஏறிக்கொண்டேன். லாரியின் பின்பக்கம் சுமை சுமையாக நிரம்பியிருந்த வாழைத் தார்கள், தேங்காய்கள், மற்றும் பலவகை மூட்டைகள் மீது சுற்றிக் கட்டிய கயிறைப் பற்றியபடி ஏழெட்டுப் பயணிகள் இருந்தார்கள். “ஏமான் மலந்து கிடக்கணும்” என்றார்கள். லாரி கிளம்பியதும் அவர்களும் மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டார்கள். லாரி இருபக்கமும் அசைந்து அசைந்து சென்றது. களியல் முக்கு தாண்டியதுமே ஏன் உட்கார்ந்திருக்கக்கூடாது என்று தெரிந்தது. இருபக்கமும் அடர்ந்திருந்த மரங்களின் கிளைகள் எங்கள் மீது இலைக் கொத்துக் களை ஒங்கி

அடித்தபடி கடந்து சென்றன. சருகுகளும் மிசிறு ஏறும்புப்பொதிகளும் அவ்வப்போது பூக்களும் எங்கள் மீது கொட்டின. சில கிளைகளிலிருந்து செந்தலைக் கிளிகள் எழுந்து பறந்து ஓசை யிட்டன. ஆனால் சற்று நேரத்தில் நான் தூங்கிவிட்டேன். அருமனை சந்திப்பு வந்தபோது ஒருவன் என்னை எழுப்பினான். முழுக்கோடு சந்திப்பில் லாரியிலிருந்து கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு இறங்கி வயல் வரப்புகள் வழியாகக் கடந்து சாயங்காலம் வீட்டை அடைந்தேன்.

என்னைப் பார்த்ததும் அம்மா ஒரு கணம் பிரமித்து நின்று விட்டு “எனக்க பொன்னுமக்களே” என்று கூவியபடி ஓடிவந்து கட்டிப் பிடித்து கேவிக்கேவி அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“எப்படிலே இப்பிடி ஆனே? மக்கா உனக்கு சுகமில்லியாபிலே? என்னலே அங்க திம்பே? நீ இன்னி போவாண்டாம். இங்கியே வல்லதும் பாத்துகிடலாம். அய்யோ எனக்க பிள்ளைக்க நெறமே போச்சே...”

அப்பா கையில் ஒரு பொட்டலத்துடன் வந்தார். கால்களைப் படிகளில் தேய்த்தபடி உள்ளே வந்து என்னைப் பார்த்து “நீ வாறத கண்டதா அப்பு ஆசாரி சொன்னாரு பாத்துக்கோ. அதாக்கும் ஓடி வந்தேன். எப்பிடிடே இருக்கே? காட்டில புலி உண்டுமா?” என்றார்.

“புலி... உமக்க நாக்கில இருக்குதே சனி. கட்டைல கேத்தி வக்குத வர்த்தமானமே மொளச்சு வரும். அது என்னத்த நாக்கோ என்ன இளவோ.”

“நீ சும்மா கிடட்டி. பிள்ளைட்ட பேசவும் விடமாட்டா. உனக்க மாமன் அங்க வாறதுண்டா?”

“உண்டு” என்றேன். “என் சர்டிபிகெட் எடுத்துட்டு வாண்ணு எஞ்சினியர் சொன்னாரு. அதாக்கும் வந்தேன். நான் இப்பம் போணும்.”

“இப்பமா? நல்ல கூத்து. இருந்து சூடாறக் குளிச்சு ஒரு கோழி அடிச்சு சூப்பு போட்டு குடிச்சிட்டு போலாம்.”

“சூப்பா. அங்க எனக்கு ஆயிரம் சோலி கிடக்கு. சூப்பும் ஒரு மண்ணும் வேண்டாம். நீ சோறு மட்டும் பொங்கி வை. நான் குளிச்சிட்டு வாறேன்.”

என்னை தேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது அம்பிகா அக்கா பிள்ளையுடன் பாய்ந்து வந்தாள். மூன்றாவது குழந்தை, பெண். பெயர் பாக்கியலட்சுமி. அது பிறந்தாலாவது வெற்றிலை வியாபாரம் சுகப்படும் என்ற நம்பிக்கை அண்ணாவுக்கு இருந்தது. நான் போகும் போது பாக்கியலட்சுமி முகம் பார்க்கத் தொடங்கவில்லை. இப் போது மேலும்

தழுக்குமுழுக்காக முழித்த பெரிய கண்களும் கொழ கொழவென்று எச்சில் வடியும் பெரிய உதடுகளும் அக்குள் பிதுக்கமும் தொப்பை மடிப்புகளும் தொடை அடுக்குகளுமாக இருந்தது. குழந்தையை வாங்கியபோது அதன் கனம் என்னைத் துணுக்குற வைத்தது.

“நீ வாறத குட்டன் சொன்னான். பாலு கறந்திட்டிருந்தேன். அந்தால ஓடி வந்தேன். வீட்டில கெடந்தது கெடந்தமாதிரி போட்டு போட்டு வந்தேன். எப்பிடிடே இருக்கே? உணங்கி கறுத்து போயிட்டே பாத்துக்க. காட்டில நல்ல தணுப்புண்டா?”

“காடு முழுக்க பூவாக்கும். நல்ல குளுந்த பூவு. பூவிலேருந்து தணுப்பு அடிக்கும். மூணு கம்பளி மூடினாத்தான் குளிரு நிக்கும்.”

“உள்ளதா” என்று அக்கா மோவாயைத் தொட்டாள். “அதொக்கே இந்த ஜென்மத்தில் எங்க பாக்கப் போறம் நாம, இல்லக்கா? நல்ல வேலை செய்து நல்ல பேரு வாங்கணும். நீ மிடுக்கனாக்கும். எத்தனை நாள் இருப்பே?”

“அத கேளு அம்பி. இப்பம் போணுமாம். இருக்க நேரமில்லியாம். விளங்குமா?”

“சர்டிபிகேட் எடுக்க வந்தேன் அக்கா.”

“நல்லா இரு. வேலை செய்யும்போதாக்கும் ஆம்பிளை யாளுக்கு ஆணத்தம் வாறது. உனக்கு ஒரு கெம்பீரம் வந்திட்டுண்டு கேட்டியா. அக்கா, கண்டியளா எப்பிடி இருந்த பய. பாலு குடி மாறாத பிள்ள மாதிரி. இப்பம் பேச்சிலயும் நிப்பிலயும் எப்பிடி ஒரு கனம் பாத்தியளா?”

“நீ கண்ணு வய்க்காம போறியா” என்றாள் அம்மா முகம் முழுக்க பூரிப்புடன். “சவத்துக்கு பிறந்த பய. வெளங்கமாட்டான்.”

“அம்பி மோளே, நான் இவனுக்கு சாதகம் பாத்தேன். இப்பம் அவனுக்கு சுக்ரதசையாக்கும். தொட்டது பொன்னாகும். வானத்தி லேருந்து பூமழை பெய்யும் எண்ணாக்கும் கிரந்தம் சொல்லுது. பின்ன உள்ளது ஒரு கண்டம் இருக்கு. காத்திலயோ தண்ணியிலயோ இல்ல கண்டம், தெய்வ கண்டம். தெய்வ கண்டம்னா சாரமில்லை. மன மிளகாத்த தெய்வம் இல்ல. அதாக்கும் மேலாங்கோடுக்கு ஒரு வழிபாடு செய்யணும் எண்ணு சொல்லுதேன்.”

“கண்டம் உமக்க... வாயில சொறிஞ்சுகிட்டு வருது. இஞ்ச பாருடி அம்பி, ஆரப் பாத்தாலும் உனக்கு இங்கயாக்கும் கண்டம் எண்ணு சொல்லுயது. அவன் உள்ள நாழி உயிரும் போயி வெறுத்துப் போவான். பிறவு

காலணா குடுப்பானா. நான் சொல்லிப் போட்டேன் உமக்கு இந்தக் கண்டம் சொல்லுயதிலயாக்கும் கண்டம் எண்ணு. நல்ல உப்புக் கண்டம். போறாரில்லியே... நீ போ மக்கா. நல்ல சூடாற முங்கி குளிச்சிட்டு வா...”

என் உள்ளுக்குள் ஒரு நரம்பு நடுங்கி அதிர்ந்துவிட்டது. தெய்வ கண்டம் என்றால்... தனித்தனிக் காட்சிகளாக பிம்பங்கள் மனதில் ஓடின. பாதைக்கு அப்பால் அச்சப் பெருவட்டனின் தோட்டத்தில் ஒரு ஓலை விழுந்தபோது திடுக்கிட்டு விட்டேன். ஆறு இளம் சூடான தண்ணீருடன் கிடந்தது. அப்பால் ஏழெட்டுப்பேர் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மணி ஆசாரி, கோவிந்தன், சட்டிபரமு ஆகியோரின் குரல்களை அடையாளம் கண்டேன். ஆனால் அப்போது பிறரைச் சந்திப்பதே கசப்பாகத் தோன்றிற்று. மனிதர்கள் ஏதோ விசித்திரப் பிராணிகள் போலப் புரியாத ஒலி எழுப்பி கூடிக் கூடிச் சுற்றி வரும் உயிர்கள். அவர்கள் பேசும் ஒரு சொல்கூட எனக்குத் தொடர்பானதல்ல. நீரில் அமிழ்ந்து கிடந்தபோது உடலின் களைப்பு மெல்லக் குறைவது போலவும், உள்ளூர கங்குபோல எரிந்த ஒன்று சற்றுத் தணிவதுபோலவும் தோன்றியது. மேல்மட்டத்தில் எழுந்து சுழித்த அலைகள் அடங்கியபோது ஆழத்துப் படுகைபோல அவள் பெயர் துல்லியப்பட்டது. நீலி நீலி என்று ஆறு குளிர்ந்து தழுவி ஓடியது. நீலி நீலி என்று கரையோரத் தாழம்புதர்கள் காற்றில் சலசலத்தன. ஒளி மங்கி அணையும் மேற்குச் சரிவும், பல்லாயிரம் பாதத் தடங்களினாலான வெண்மணல் விரிவும் அவள் பெயராக இருந்தன.

ஈர வேட்டியுடன் எழுந்தபோது மனம் முழுக்க இதமான தூக்க மயக்கம்போல, ஜ்வரத்தின் போதைபோல, மதம் பரவியிருந்தது. கோயிலுக்குச் சென்றேன். வாசலில் ஒரு கூட்டம். அத்தனை பேரும் பையன்கள். வயதான இரு தலைகள் தென்பட்டன. ஒருவர் பட்டாளம் ஷடானன். எல்லோரும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். படிகளில் அனந்தலட்சுமி அம்மியார் நார் புடவையை மொட மொடப்பாகச் சுற்றி உடுத்தபடி தேவாங்குபோல உடலை ஒடுக்கி அமர்ந்திருந்தாள். கண்கள் எலியின் கண்கள்போல மின்னின. வாய் சரமாரியாகச் சொற்களைப் பீரீட்டுத் தள்ளியது. அவ்வப்போது பையன்கள் கிறுகிறுத்துச் சிரித்தார்கள். நகம் கடித்தார்கள். பிடித்துத் தள்ளினார்கள். ஷடானன் நாயர் பட்டாசு வெடிப்பதுபோல ஆர்ப் பாட்டமாகச் சிரித்தார். ஆண் பெண் புணர்வுகள் அனைத்து அடையாளங்களை இழந்தும், அனைத்து அடையாளங்களுடனும் அம்மியாரின் வாய் வழியாகச் சொற்களாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

ஷடானன் நாயர் என்னிடம் “எந்தருடே, காட்டிலாணு எந்நு கேட்டு...” என்றார்.

“அதெ” என்றேன்.

“ஈ சாதனம் நேரம் போக்கினு கொள்ளாம் கேட்டோ. அசல் வாக்குகளாணு.” என்றார்.

என்னை அம்மியார் பளிச்சிடும் கண்களுடன் பார்த்து துளுவில் சில சொற்கள் சொன்னார். தொடர்ந்து தமிழில் “போறான் பாரு ரிஷ்ய சிருங்கன். உறையில் போட்டு வச்சிருக்கான்...” தொடர்ந்து கற்கள் வந்து மேலே விழுவதுபோலச் சில சொற்கள். “காட்டு நீலிக்க பொச்சு மணம் கிடச்சு அலையுதான், மீன் கண்ட பூனைமாதிரி. போடே போ...உன்னை காட்டு நீலி குகைக்குள்ள வச்சு மூடிப் போடுவா...”

படிகளில் ஏறி உள்ளே போய் மரமல்லி மரத்தின் அடியில் நின்று நடுங்கினேன். வெளியே அதிபயங்கர ஆபாசச் சொற்கள், வர்ணனைகள். எப்படி அவளுக்குத் தெரியும்? ஊரில் யாராவது பேசி காதில் விழுந்திருக்குமா? ஊரில் யாருக்கும் தெரியாது. காட்டில்கூட யாருக்கும் தெரியாது.

கர்ப்பகிருகத்துக்கு முன்னால் மண்டபத்தில் போத்தி குப்புறப் படுத்திருந்தார். பித்த வெடிப்பு மிகுந்த கால்களை ஆட்டியபடி ஏதோ பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

என்னைப் பார்த்ததும் வெற்றிலைச் சிவப்பு தெரியச் சிரித்து “வாடே காட்டு இளவரசர்! எப்பிடி போறது சோலி?” என்றார்.

“போவுது” என்றேன்.

கர்ப்பகிருகத்திற்குள் நுழைந்து பூவும் சந்தனமும் கொண்டு வந்து தந்தார். கருவறையில் கரிய லிங்கம் பளபளப்பான முகடுடன் ஒரேயொரு செம்பருத்தி மாலை சூடி நின்றது. வலப்பக்கம் ஒற்றைத் திரி தூக்கு விளக்கு. என்ன நிறம். கருமையும் பளபளப்பும் திடமும். அது நீலியை நினைவுறுத்தியது. ஒரு சில கணங்களுக்குப் பிறகு அறிந்தேன். நான் நீலியை, அவள் வாழும் காட்டை வணங்கிக் கொண்டிருப்பதை.

“பின்ன என்னவாக்குமிடே காட்டுக்க விஷயங்க?” என்று போத்தி கேட்டார்.

நான் பேசாமல் திண்ணை மீது அமர்ந்து வில்வமரத்தைப் பார்த்தேன்.

“என்னவாக்கும் ஒரு மௌனம்?”

“அம்மியாரை வீட்டில கொண்டுபோணும் போத்தி.”

“அதச் சொல்லுதீயா? வீட்டில கொண்டு வச்சு நானும் பிள்ளையளும்

கேக்கணும்கியே?”

“அதுக்கில்லை. இதிப்பம்...”

“அவ பேசட்டுடே. இப்பம் அவளாக்கும் நமக்கு ஊரில் உள்ள வலிய ரேடியோ. பிள்ளியளுக்கு ஒரு நாள் கேக்கல்லங்கி நிறயுதில்ல. பாதாளத்துக்கில்லே முள்ளு பொருத்தி வச்சிருக்கு? செரி என்று நானும் வய்யும்பம் கொண்டு வந்து படிவ வச்சப்போடுவேன். பாட்டு கேக்க வாரவனுவ அதுக்கு மின்ன அங்க எடம் பிடிச்சப் போடு வானுவ...”

எனக்கு ஆங்காரம் வந்தது “போத்திக்கு சினேகம்னு ஒண்ணு இல்லை” என்றேன்.

“என்னடே அது? நமக்க கணக்கில் சினேகம்னா பலதுண்டு. அப்பு நாயர் கடயில் மிஞ்சின பருப்பு வடைய வாங்கி குடுத்து வல்ல மாடு மேய்க்குதவளையும் வளைச்சா அதும் சினேகம்தான். அந்த அரைமணிக்கூருக்கு அதை சினேகம் இல்லைண்ணு ஆரும் சொல்ல மாட்டான். பிள்ளையள சோரய ஊற்றி குடுத்து வளக்குதேன். இதும் சினேகம்தான். கூடிப்போனா இது இருபது வருஷம். அப்பம் சினேகத்த சமயக் கணக்கு வச்ச அளக்கணுமனு சொல்ல வாறியா?”

“எனக்கு வேதாந்தமும் ஒரு மயிரும் கேக்க வேண்டாம்” நான் எழுந்தேன்.

“என்னடே நாயரே. இப்பிடி சாடி எந்திரிச்சா எப்பிடி. இரிடே” என்றார் போத்தி. “கேட்டுக்கோ ஒரு கத. பண்டு, பத்திருபது வருஷம் முந்தி நானும் திருவட்டாறில் நம் கல்லியாணத் தரகன் கிருஷ்ணன் நாயரும் பின்ன ஓராளுண்டு...ஆளு மறந்துபோச்சு பாத்துக்க, மூணு பேருமாட்டு ஒரு நடை சிதறாலம்மையை கும்பிட மலை கேறிப் போனம். சிதறாலு மலை பண்டு சைனன்மாரு கும்பிட்ட குகை யாக்கும். அவங்க சாமி பேரு பார்ஸ்வநாதன். சைனத்தில் ஆளை கொல்லுயதுக்கு லைசன்ஸ் இல்லை. அதனால் அவருக்கு கையில் ஆயுதமும் இல்லை. அது கொண்டு ராஜாக்கன்மாருக்கு அந்த சாமிக்க மேல வலிய இஷ்டமில்ல. இங்க வீரமார்த்தாண்டன் ராமவர்மனுக்க காலத்தில் சைனன்மாரை முளைக்கழு நட்டு கேற்றி குத்தி இருத்தினாவ. அவனுவருக்க குகையில் அம்மைய வச்ச பூஜையும் தொடங்கினாவ. ஆனா குகையில் சுவரெல்லாம் பார்ஸ்வநாதர் யோகாசாரியர் சிலைதான். நாங்க செண்ணு அம்மைய கும்பிட்டு பிரசாதம் வேங்கி தின்னுட்டு வாறம். அப்பம் மத்தவன் ஆ... கிட்டிப் போச்சு, அவன் நம்ம ஊச்சாளி பார்கவன் பிள்ளை, திருவட்டாறு ஆறாட்டில குத்துபெட்டு செத்தான் பிறவு. அரைஞாணிலே பிச்சாத்தியை கெட்டி வச்சிருப்பான். மத்த வேலைக்கு

துணிய அவுக்கும்பம் பிச்சாத்தி பாக்கி இருக்குமே. என்ன சொன்னேன். ஊச்சாளி. அவன் சொன்னான். ‘மக்கா போத்தி, வோய் அம்மை இருக்குத இருப்பக் கண்டேராவோய், நாலு வசத்திலயும் துணியும் பிடியுமில்லாத்த சாமிய எலிக்குஞ்சும் வச்சிட்டு இருக்கானுவ. நடுவில அம்மை வெரண்டு முழிக்குதாவோய்.’ கூட்டச் சிரி. அப்பம் நாங்க ஒரு நல்ல சோடி செற்றாக்கும். பாறை இறங்கி வாறப்ப குழியில ஒரு மரத்துக்க அடியில மூணு சைனப் பண்டாரங்களைப் பாத்தம். பல பிராவசியம் அவிகளை கண்டிட்டுண்டு. அப்பம் வடக்கு மலை வழியா வந்து மேல் பாலைக்காடு வழியாட்டு சிதறாலு மலை ஏறிப் போடலாம். மூணாளும் வடக்கன்மாரு. உடம்பில் ஒரு துணியோ சரடோ இல்லை. நல்ல ஒத்த சரீரம். தங்க நெறம். ஆனா குளியும் ஜெபமும் ஒண்ணும் இல்ல. அதனால பாத்தா களிம்பு கேறின பஞ்சலோக விக்ரகம் மாதிரி ஒரு லெட்சணம். எனக்கு மண்டைல அடிச்சது மாதிரி ஆயிப் போச்சு. ஊச்சாளி மப்புல ‘சாமி சாமி’ங்கியான். நான் சாடி விழுந்து கும்பிட்டன். கண்ணீரு துள்ளியா வந்து விழுது. சாமிமாருக்கு ஒரு அனக்கமும் இல்லை. கை வச்ச அனுக்கரிச்சாங்க. பாத்தா ஊச்சாளி வேட்டியை உரியுதான். வேய் வேய் எண்ணு கிருஷ்ணன் நாயர் சாடி பிடிச்சான். விடுவே இந்த நாத்த துணி எனக்கு வேண்டாம், விடுவேங்கியான். ஒரு மாதிரி வந்து சேந்தம். எதுக்கு சொல்லுதேன்னா, எனக்க அக்கையைப் பாக்கும்பம் எனக்கு நான் பேசுத பேச்செல்லாம் விருத்தி கெட்டது எண்ணு தோணுது. இப்பம் உனக்கு மனசிலாவாது. அதுக்கு காலம் செல்லணும்...”

போத்தி மடைப்பள்ளிக்குள் விறகை ஏற்றிவைக்கப் போன சாவகாசத்தில் நான் தெற்கு வாசல் வழியாக நத்தவனத்திற்குள் இறங்கி வீடு வந்துவிட்டேன். சமையலறையில் அம்மா பேசிக் கொண்டிருந்தாள். சாய்ப்பறையில் அம்பிகா அக்கா மசாலா அரைத்துக்கொண்டிருந்தாள். புறங்கையால் முன்னெற்றி மயிரை ஒதுக்கியபடி “மாப்பிளைக் குழம்பாக்கும் இண்ணைக்கு...” என்று சிரித்தாள்.

உள்ளே போய் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு திண்ணைக்கு வந்து அமர்ந்தேன். அப்பாவைக் காணவில்லை.

அம்மா வந்து கேட்டாள் “மக்கா லேய், நீ ராத்திரிதான போவே?”

“காலம்பற களியல் போயிருவேன். அப்பா எங்கே?”

“அதுக்கு கோளி மணம் கிடச்சா பிறவு இருக்கப் பளுதில்லை. நாறவெள்ளம் அரத் துடம் உள்ள போனாத்தான் நிறயும். செரி எண்ணு எட்டணா குடுத்தேன்.”

கோழிக் குழம்பு கொதிக்க ஆரம்பித்தபோது அப்பா வருவது தொலைவிலேயே கேட்டது. குடித்தால் காறிக்காறித் துப்புவது அவரது வழக்கம். படிகளில் ததும்பியபடி நின்று “நீ எப்படே வந்தே?” என்றார். நான் ஒன்றும் சொல்லாமல் எழுந்து நின்றேன். அம்மா எட்டிப் பார்த்து “லேய் மக்கா, நீ வந்து சோறு தின்னுலே. அது அங்க இருந்து தின்னட்டும். நீ அருவ இருக்க முடியாது. காறித் துப்பி நாத்திப் போடுவாரு. அறயில செண்ணு இருங்க. சோறு கொண்டு வாறேன்.”

அப்பா ஆடியபடி நேரியலை மூலம் திருநாள் மகாராஜா படத்தின் கீழே ஆணியில மாட்டி, தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு உள்ளே போனார்.

நான் “பிறவு சாப்பிடுதேன். பசிக்கேல்ல” என்றேன்.

“என்னலேய், வந்து சாப்பிடு. நீ சாப்பிட்ட பிறவுதான் அவ கொண்டு போவா எண்ணு நிக்குதா. அவ பிள்ளிய அங்க நிண்ணு ஊளையிடுத்துவோ” என்று அம்மா குரல் அடக்கிச் சொன்னாள்.

சமையலறையில் வாழையிலை விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சிவந்த சோறை அம்மா கொட்ட அம்பிகா அக்கா குழம்பு ஊற்றினாள். புது வத்தல் மிளகாய் வீச்சம் கொண்ட குழம்பு.

“எப்படே இருக்கு? ஒரு பாறசாலை பக்குவமாக்கும்” என்றாள் அக்கா.

“நல்லாயிருக்கு.”

“கேக்காம ஒரு வா சொல்லிப் போடாதே. குறைஞ்சு போயிடும்.”

“நீ போ. உனக்க மகன் அங்க சங்கு ஊதுதான்.”

“வலிய சங்கு உள்ள இருக்கும். நீ சாப்பிடு. எல்லாம் உள்ள நாடகம்தான்” அக்கா சொன்னாள். நான் சாப்பிட்டு முடித்து கை கழுவும்போது அவள் பித்தளைப் போணியுடன் போவது தெரிந்தது.

திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டேன். அறைக்குள் அப்பா குழறியபடியும் துப்பியபடியும் சாப்பிடும் ஒலி. கூட அம்மா மெல்லிய குரலில் ஏதோ சொல்கிறாள். அதைவிட மெல்லிதாக ஒரு சிரிப்பு. வெளியே வரும்போது என்னைப் பார்க்காவிட்டாலும் முகத்தில் ஒரு கள்ளம். தண்ணீருடன் திரும்பி வரும்போது சற்று மிகையான சகஜத்துடன் “நீ எப்பம்லே போறே?” என்றாள்.

“இப்பம் போணும்.”

“போறதானா வழியில ஆளுபழக்கம் உள்ளப்பமே போ, கேட்டியா?” என்றபடி அறைக்குள் போனாள்.

அவள் போனதும் நான் எழுந்து உள்ளே போய் பின்பக்க மர அறைக்குள் நுழைந்து மரப்பெட்டியைத் திறந்தேன். மரப்பெட்டியில் சில பழைய துணிகள் தாழம்பூ சருகு மணத்துடன். ஆறன்முள பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அதன் இடதுபக்க இடுக்கில் ஒரு மூக்குத்தி. கல் இல்லாத பழைய பாணி மூன்றிதழ் பூ மூக்குத்தி. அதை எடுத்துப் பையில் போட்டுக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

அறைக்குள் அப்பா “தேவிடியா நாயே... சவிட்டினா பீ தெறிச்சப்போடும் பாத்துக்க” என்று உரக்கக் குழறினார்.

“தெறிக்கட்டு. நீங்க சாப்பிடுங்க.”

“நான் உனக்கு ஒரு பட்டி, இல்லட்டி? ஆங்... நாயி?”

“சாப்பிடுங்க.”

“சவிட்டிப் போடுவேன். சவிட்டி எல்ல உருவிப் போடுவேன்...” அப்பாவின் குரல் மிக உரக்க ஒலித்தது.

நான் உரக்க “நான் போயிட்டு வாறேன். நேரமாவுது” என்றேன்.

“ஆருல அது? வீடு கேறி வந்தவன் ஆருல?” என்று அப்பா பிளிறும் ஒலி.

காலையில் களியலுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். ஊரில் இருந்த நேரம் முழுக்க நீலி என்ற பெயர் மனதின் ஆழத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. களியலில் இருந்து கிளம்பும்போது மலை ஏற ஏற ஊரின் அத்தனை ஞாபகங்களும் உள்ளே அழுந்தி அவள் பெயர் மட்டும் பொங்கிக் கண்முன் எழுந்துகொண்டிருந்தது. மஞ்சப்பாறை விலக்கில்தான் முதன்முதலாகக் காடும் மலைகளும் பிரம் மாண்டமான சித்திரமாகக் கண் முன் விரியும். சைக்கிள் விலக்கு திரும்பியதும் கோயில் நடை திறந்ததுபோல அது அவள் பெயராக எழுந்து நின்றது. பிறகு எதிர்த்திசைலிருந்து தழை மணம் மிகுந்த காற்றாக வீசினாள். தலைக்குமேல் ஈரம் உலராத கரும்பாறைகளாக எழுந்து நின்றாள். காலடியில் வெயில் பரவிய பச்சைவெளியாகப் பரவிக் கிடந்தாள். இலைகளும் சருகுகளும் பரவிய தரையில் புடைத்தவேர்களை ஊன்றி, பூப்பலும் பாசியும் படர்ந்த புராதனப் பாறைத்தூண்போல எழுந்து, கிளைகளைப் பெருக விரித்து, இலை களிநாலான வானில் நிறைந்து நின்றன அவள் பெயரின் முடிவற்ற வடிவங்கள்.

குடிலுக்குக்கூட போகாமல் நேராக அவளுடைய காட்டுக்குத்தான் போனேன். வேங்கை மரத்தில் அடுத்தகட்டப் பூக்கள் பூத்து மாலை ஒளியில் சுடர்விட்டன. பூக்கள் உதிர்ந்த பாறைமீது அமர்ந்து என்

மார்பின் துடிப்பையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். காதே என்னுடன் சேர்ந்து காத்திருந்தது. அவள் வரும் ஒலியைக் கேட்கவே முடியாது. ஆனால் என் ஆழத்துப் புலன் ஒன்று திரும்பிப் பார்க்கச் சொல்லும் கணம் அவள் வருவது தெரியும். அவள் பாறைகளின்மீது மான்போல எளிதாகத் தாவி வந்து எப்போதும் நானிருக்கும் பாறைக்கு சற்றுத் தள்ளியிருக்கும் வேறு பாறை மீது அமர்வாள். எப்போதுமே முதல் வார்த்தை “அய்யோ ஞங்ங அச்சன் வருந்ந நேரமாயே. ஞாக்கு போணமே.”

முதல் நாள் அந்தப் பதற்றமே ஓர் இனிய பரவசத்தை அளித்தது. சிறு குருவியின் அசைவுகளுடன் கழுத்தைத் திருப்பிப் பார்ப்பதும், நிலைகொள்ளாது அமர்ந்திருப்பதும்... அவளுடைய சலனங்களை மனம் ஒரு தவிப்புடன் பார்த்திருக்கும். அவற்றை நிரந்தரமாக எனக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு கண நேரத்தில் நிகழ்ந்து பிறகெப்போதுமே மீள முடியாதவை என்ப தனாலேயே அவ்வசைவின் நளினங்களில் நெஞ்சு பிரமித்துறையும் மகத்துவம் குடியேறுகிறது. அதை ஓவியத்தில், போட்டோவில் பதிவு செய்துவிட்டால் அது இல்லாமலாகி விடும். ஆனால் என் மனதின் நீரோட்டத்தில், ஒரு கணத்திற்குள் ஓராயிரம் தூரங்களைத் தாண்டும் அதன் வேகத்தில், ஒவ்வொரு கணத்திலும் நிலையின் மையைக் காட்டியபடி அவள் சலனங்கள் என்றென்றுமாக நிலைத்து நிற்கமுடியும்.

அந்த ஒரு வாரத்தில் தினமும் அவளை அங்கு சந்தித்தேன். அவள் முன் எதுவுமே பேசாமல் என் விழிகளே நானாக அமர்ந் திருந்தேன். மனம் அழகை உணரும் விதங்களின் மர்மங்களில் அலைக்கழிந்தேன். இன்று அவள் தோள் சருமத்தில் ஒரு கொசுக் கடித் தடம் ஓர் உறுத்தலாகத் தெரிகிறது. கரிய சருமத்தின் மென்மை மீது ஒரு வடுபோல அது மீண்டும் பார்வையை ஈர்க்கிறது. அதைத் தவிர்க்க எண்ணிப் பார்வையை விலக்கினால் வேறு இடங்களில் உலவி மீண்டும் மீண்டும் அங்கேயே பார்வை சென்று படிகிறது. அவளைப் பிரிந்து அவள் முகமே என் மனமாக இருக்க, காட்டில் நடக்கையில் ஒரு தருணத்தில் அந்த சிவந்த தடிப்பை மறுபடியும் பார்க்க மனம் வேகம் கொள்கிறது. இரவெல்லாம் அதுவே நினைவாகப் புரண்டு புரண்டு படுத்து, கண் விழித்தமர்ந்து, அரைத் தூக்கத்தில் அதை விசித்திரமான கனவுப் பிம்பங்களின் ஊடாகக் கண்டு, காலையில் எழுந்து அத்தனை வேலைகளினூடாகவும் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருந்து, அவளுடைய ஆத்மாவே அது என்பதுபோல அவளுடைய அழகின் மையமே அது என்பது போல சைக்கிளில் விரைந்து, பாறையை அடைந்து, அதற்காகக் காத்திருப்பேன். அவள்மீது

ஆரோகணித்து அது எனக்காக வருகிறது என்று தோன்றும். அவள் பிம்பம் கண்ணில் பட்ட மறுகணமே என் அத்தனை புலன்களும் அதற்காகப் பாய்ந்து சென்றுவிட்டிருக்கும். அதை மீண்டும் பார்க்கும் கணம் உடம்பெங்கும் ஓடி ஒவ்வொரு மயிர்க் காலின் அடியிலும் குளிர்ந்து நிற்கும் பரவசம். அது அவள் அழகை ஒருமுனைப்படுத்தும். அவள் சருமத்தின் நிறத்தையும் மென்மையையும் வலியுறுத்தும். அதை மையமாகக் கொண்டே அவள் விரிந்திருப்பாள்.

“எந்து நோக்கணு?” என்று சிரித்தபடி தோளை ஒடுக்கிக் கேட்பாள்.

“ஒன்றுமில்லை.”

“நோக்கான் பாடில்ல.”

“ஏன்?”

“மலையத்தியாணு.”

“ஏன் மலையத்திய நோக்கப் பிடாது?”

“ஓ” என்று தலையைச் சரிப்பாள், ஒரு வயலான் குருவியின் ஒலி போல. பதில் இல்லாதபோதும், புரியாதபோதும் “ஓ” என்று சொல்வாள்.

அன்று அவள் மிகவும் தாமதித்துத்தான் வந்தாள்.

“எங்க போனே?” என்றேன்.

“அச்சன்” என்றாள்.

அவளிடம் சரசமாகப் பேசிச் சிணுங்க வைத்து, ஆவலில் முகம் வியர்க்க வைத்து சட்டென்று அந்த மூக்குத்தியை வெளியே எடுத்து அவளுடைய கருஞ்சிவப்பு நிறக் கரங்களில் வைக்கவேண்டும் என்று கற்பனை செய்திருந்தேன். அந்தக் காட்சியை எனக்குள் புன்னகை செய்தபடி மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்த்திக்கொண்டு காத்திருந்தேன்.

ஆனால் அவளை நேரில் கண்டதும் எல்லாமே பறந்துபோய் எடுத்த எடுப்பிலேயே “உனக்கு ஒரு காரியம் கொண்டு வந்தேன்” என்றேன்.

“எந்து?”

“இங்க பார்?”

“அய்யோ இதெந்து?”

“இது பொன்?”

“அய்யோ ருங்க பொன்னு பாடில்லா.”

‘என்னது?’

“மலையத்திக்கு பொன்னணியான் விதியில்லா.”

“சும்மா பேசாத. நீ இதைப் போட்டா எப்பிடி இருப்பே தெரியுமா? தேவி கன்யாகுமரி மாதிரி இருப்பே...”

“இது தம்புராட்டிமார் இடுந்தது. ஞங்ங கறுப்பல்லே?”

“கறுப்புதான் நகைக்கு ஏத்த நிறம். போடு.”

அவள் அதைத் தொடவே தயங்கினாள்.

“தொடு. ஒண்ணும் சுட்டுடாது.”

“அய்யோ ஞங்ங மல தெய்வங்ஙளே...”

“எடுத்து பாரு. பாக்கலாம்.”

“அய்யோ” நடுங்கும் விரல்களினால் அதை மெல்லத் தொட்டாள். முகத்தில் ஒருவித வலிதான் இருந்தது. மேலுதடு மீது வியர்வை பனித்திருக்க நடுங்கும் விரல்களினால் அதை எடுத்தாள். கிளி பழம் வைத்திருப்பதுபோல தலைவி மாலைக்கு மணி கோர்ப்பது பற்றிய சங்கப்பாடல் நினைவு வந்தது. இது கருங்குருவி அயனிப் பழச்சுளை எடுத்தது போலிருந்தது.

அவள் “அய்யோ ஞங்ங இதெங்ஙினெ இடும்?” என்றாள்.

மூக்குத்தி போட மூக்கு குத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமே அப்போதுதான் எனக்கு வந்தது.

“அய்யோ மறந்தே போட்டேன்.”

அவள் அதை கண்களைச் சுருக்கியபடி பார்த்தாள். முதல் முறையாக அவளில் எனக்குப் பிடிக்காத ஒரு பாவனை கூடுவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். அது வெறும் மனப்பிரமைதான் என்று சமா தானம் செய்ய முயன்றேன். பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பினேன். அவள் கண்களில் ஒரு வினோதமான ஒளி, அல்லது கீழ் இமையின் அடியில் நிழல் போல ஒரு சுருக்கம், அல்லது புருவங்களில் விழுந்த முடிச்சு. அது அவளுடையதல்ல. அது கீழிருந்து வந்த ஏதோ ஒரு கெட்ட ஆவி.

அவள் மூக்கின்மீது மூக்குத்தியை வைத்து தலையைச் சரித்து

“கொள்ளாமோ?” என்று கேட்டாள்.

அவள் முகம் எல்லா சோபையையும் இழந்து பேதைத்தனம் ததும்பும் மானுட முகமாக ஆயிற்று.

“வேண்டாம்” என்று கசப்புடன் சொன்னேன். “உனக்கு நல்லாவே இல்லை.”

அவள் சட்டென்று அதை என்னிடம் தந்துவிட்டு நிம்மதியுடன் “அதாணு பறஞ்ஞது. மலையத்திக்கு பொன்னு பாடில்லா” என்றாள்.

அவளுக்குப் பின்புறம் வேங்கை மரக்கிளையில் மண்ணில் மனிதனால் ஒருபோதும் அளவிட முடியாத பொன் காற்றில் குலுங்கி எழுந்தமர்ந்து உதிர்ந்தது.

“மலையத்திக்கு ஏன் பொன் கூடாது தெரியுமா?”

“ம்ம்?”

“மலையத்திக்கு பூவாக்கும் அழகு.”

அவள் முகம் சிரிப்பில் மலர, கண்களில் உவகை ஒளிர, தலையைச் சரித்துக் குனிந்து “காட்டில் உள்ளதெல்லாம் பூவு” என்றாள். “மலையத்தி காடு மாதிரி. காட்டு மரம் மாதிரி. மலையத் திக்கு காட்டு தெய்வங்கள் பூ தரும்.”

“பொன்னைவிட ஒளி உள்ள பூ...”

அவள் “அய்யோ” என்று முகத்தைப் பொத்தி அப்படியே குனிந்து முகத்தை முழங்காலில் வைத்துக்கொண்டாள்.

“உனக்கு நான் பூ பறிச்சு தாரேன்.”

“அய்யோ... ஞங்ங போணும். அச்சன் வரும்...”

“ஆரம்பிச்சிட்டியா? இரு” என்று எழுந்தேன். வேங்கை மரத்தின் கிளை வழியாகக் கீழிறங்கி காட்டுப் பூக்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்தேன். ஊதா நிறத்தில் குவளை போன்ற பூக்கள் சேற்றுப் பரப்பில் அடர்ந்து கிடந்தன. சிறு புதர்களாகச் சிவந்த அகன்ற இதழ்கள் கொண்ட சிவப்பு பூக்கள் வேறு.

அவள் மேலே குனிந்து நின்று “அய்யோ ஞாக்கு போணுமே” என்றாள்.

“சும்மா இரு” என்றபடி பூக்களுடன் மேலே வந்தேன்.

“இந்தா இதை தலையில் வை.”

“அய்யோ...”

“வைடி.”

பூக்களைத் தலையில் வைத்தாள். பெரிய ஆரம்போல

காட்டுக்கொடியால் பூக்குலைகளைக் கட்டினேன். அதை அணிந்து
கொண்டபோது அவளுக்கு சிரிப்பு குலுங்கிக் குலுங்கி வந்தது. வேங்கை
மரத்தின் பூக்குலைகளின் கீழே அவளை நிறுத்தித் தள்ளி நின்று
பார்த்தேன். சிரித்துச் சிரித்து அவளுக்கு கண்ணீரே வந்து விட்டது.
முகமே சுண்டிவிட்டது. அவளைப் பார்த்து மனம் பட படக்க
நின்றபோது திடீரென எனக்கு விம்மல்போல அழுகையும் கண்ணீரும்
வந்தது. தொண்டை ஏறியிறங்க அதைக் கட்டுப்படுத்திய படி நின்றேன்.
மெல்ல மெல்ல அந்த எழுச்சியை சமன் செய்தேன்.

“ஞாக்கு போணும்” என்றாள்.

“சரி போ” என்று உணர்ச்சியே இல்லாமல் சொன்னேன்.

அவள் குதித்து பக்கத்தில் பாறைக்குப் போய் “ஞாக்கு போணும்” என்று
இன்னொரு முறை சொல்லிவிட்டு புதர்களில் மறைந்தாள்.

மலர்கள் அணிந்து நின்ற அக்கணத்தில் அந்தக் காட்சியின் முன் அவளே
முக்கியமில்லை என்று எனக்குத் தோன்றிய விந்தையை அதன்
பிறகுதான் உணர்ந்தேன். என்னால் அறிந்துகொள்ளவே முடியாத
அளவுக்கு மகத்தான அபாயகரமான விஷயங்களின் விளிம்பில் உலவிக்
கொண்டிருக்கிறேன் என்று நெஞ்சுக்குள் ஒரு சிறு அச்சம் தோன்றியது.
கையில் அந்த மூக்குத்தி இருந்தது, ஒரு சிறு கூழாங்கல்போல.
உண்ணமுடியாத தானிய மணி போல. அதை ஆற்றை நோக்கி
வீசினேன்.

அத்தியாயம். 26

மாமா, வெறி ஏறியதுபோலக் கத்தியும் சுற்றிச் சுற்றி வந்தும்
அகப்பட்டதையெல்லாம் தட்டி வீழ்த்தியும் ரகளை செய்து கொண்டி
ருந்தார். எதிரே ரெசலாம் கைகட்டி பேசாமல் நின்றிருந்தார்.

நான் அப்பக்கமாக போக முயன்றபோது குட்டப்பன் “ஏமான் இஞ்ச
நிக்கணும். அவிய ஏமானும் அடிமயும் என்னமோம் இளவு
கொண்டாடட்டு” என்று பிடித்து நிறுத்திவிட்டான்.

ரெசலாம் எந்தக் கணக்கும் சரிவர எழுதவில்லை. சிமிண்ட் மூட்டையின்
எண்ணிக்கையில் குறைவு வருவதாக மாமா கத்த, ரெசலாம்
“கொறையாது ஏமான், எண்ணிப்பாத்து செல்லுதேன்” என்று மீண்டும்
மீண்டும் ஒரே பாவனையில் பதில் சொன்னார்.

“கொறையாதுன்னு உனக்கு அப்பன் வந்து சாச்சி சொல்லுவானா?
பிலேய் மனியனானா உப்பு போட்டு சோறு திங்குத ஒரு சொணை
வேணும். தேவடியாளுக்கு பெறந்த வம்ச லெச்சணம் காட்டப்பிடுது.
எங்கலே கணக்கு? எரப்பாளிப் பய மொவனே. பிலேய் உனக்க
கிட்டயாக்கும் கேட்டிட்டு இருக்கது. எங்கலே கணக்கு?”

ரெசலாம் மீண்டும் அதே பதிலைச் சொல்ல மாமா கெட்ட
வார்த்தைகளை பொரித்துக் கொட்ட ஆரம்பித்தார். மாபெரும் ஆண்
பெண் குறிகள், வினோதமான உறவுமுறைகள், மிருகங்களுக்கும்
மனிதர்களுக்கும் அன்றாட உடல்உறவு ஆகியவை உள்ள வேறு ஓர்
உலகின் மொழியில் உள்ள சொற்கள் அவை. அழுத்தியும் ஆக்ரோஷ
மாகவும் சொல்வதற்கேற்ற இடைவெளிகள் உடையவை. சாதாரண
மான எந்தச் சொற்களிலும் இல்லாத அளவுக்கு அதில் கற்பனையும்
நகைச்சுவையும் கலந்திருப்பதை நான் எப்போதுமே கவனித்த துண்டு.
ஒரு புதிய கெட்டவார்த்தை என் கவனத்திலிருந்து ஒரு போதும் தப்பாது.
மாமா சொன்னவை நான் அறிந்தவைதான். கழுதையுடனும்
ரெசலாத்தின் தாத்தாவுடனும் சம்பந்தம் உடைய ஒரு புதிய சொல்
என்னை முகம் மலர வைத்தது. ஓசையின்றி அதைச் சொல்லிப்

பார்த்துக்கொண்டேன். மாமா சற்று அடங்கினார், அவருள் இறுகி அடைபட்டுக் கிடந்த அந்தச் சொற்கள் வெளியேறியதும் ஆசுவாசம் ஏற்பட்டதுபோல. அத்தனை வெறியிலும் அவர்கள் முகம் பார்த்துப் பேசிக்கொள்ளவில்லை, எப்போதுமே அப்படிப் பேசுவதில்லை. மாமா காற்றுடன் பேசுவார். ரெசாலம் மண்ணிடம்.

மாமா வந்து சிறு மரப்பெட்டிமீது அமர்ந்து வெற்றிலைப் பெட்டியைத் திறந்து பாக்கை எடுத்து தோல் சீவும்போது தேவாங்கைப் பார்த்தார். குடிலின் நீட்டிக் கொண்டிருந்த மூங்கில் உத்தரம்மீது அமர்ந்து வெயில் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதையே கண்களைச் சுருக்கிக் கூர்ந்து பார்த்தார். தலை ஒரு பக்கமாகச் சரிந்து வெடவெடத்தது.

சட்டென்று எழுந்து “தாயோளிக்க தேவாங்கும்.. அவனெ...” என்றபடி கம்புக்காக அலைமோதி ஒரு பெரிய கல்லைப் பெயர்க்க முயன்று முடியாமல் “நாறப் புண்ணாக்குக்க மோனுக்க தேவாங்கு...” என்று கூவியபடி மூச்சிரைக்க அதனருகே போனார்.

அதற்குள் ரெசாலம் ஓடி மாமாவின் முன் வந்து “ஏமான் அதை தொடண்டா” என்றார்.

ரெசலாத்தின் குரலும் பார்வையும் மாறியிருந்தது. கடிக்கப் போகும் நாய்போல சற்றுத் தலை தாழ்த்தி பார்வையை மட்டும் தூக்கி உடலை இறுக்கி நின்றிருந்தார்.

“ஏமான் பணி நோக்கி போணும்” என்று மீண்டும் உறுமினார்.

மாமா அப்படியே தளர்ந்து நின்று, திரும்பி நேராக வந்து தன் வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு “காணிச்சு தானேன். எனக்க கிட்ட வெளையாடாண்டாம்... உம்” என்று தனக்குத்தானே முனகல் போலவும் உறுமல் போலவும் சொன்னபடி சரிவில் இறங்கப் போனவர் என்னிடம் “டேய் இவிட வா” என்றார்.

நான் ஓரடி மட்டும் முன்னகர்ந்தேன்.

“சிமெண்ட் கணக்கு எங்க?”

என்னால் தலையைக் கவிழ்க்கவே முடிந்தது.

“பின்ன நீ என்ன மயிருக்குடா நாயே இவிட கிடந்து தெண்டுதே? எரப்பாளிக்க மோனே. கவிடியும் பஞ்சாங்கமும் வச்சுகிட்டு வழியில உக்காந்து எளவெடுக்காம எனக்க தலையில் ஏம்பில கேறி இருக்கதே... பட்டிப் பரதேசிக்க மோனே...”

எதிர்பாராத கணத்தில் மாமா ஓடிவந்து என் கன்னத்தில் அறைந்துவிட்டார். காதுக்குள் காற்று வெடித்த ஒலியில் என் சம நிலை குலைந்துபோய்த் தள்ளாடினேன்.

குட்டப்பன் ஓடி வந்தான். “ஏமான்” என்று மாமாவைப் பிடிக்கப் போனான்.

“எனக்க சோற்ற திண்ணுட்டு நீ காட்ட அளக்க போறியா? நாறத்தேவடியா மோனெ... உன்னை இண்ணைக்கு...”

மாமா மீண்டும் அடிக்க வந்தார். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது. கன்னத்தை இரு கைகளாலும் அழுத்தியபடி பின்னுக்கு நகர்ந்தேன்.

குட்டப்பன் “ஏமான் நிறுத்தணும்...” என்று மேலும் உரக்கச் சொன்னான்.

மாமா “நீ ஆருலே இவனுக்க மச்சினனா... நீ ஒதுங்கிப் போடா.. நாறக்கூதி மகனை இன்னைக்கு செரியாக்கிட்டுதான் மறுசோலி...” என்று மீண்டும் கூவியபடி மாமா என்னை அடித்தார்.

நான் பின்னகர்ந்ததனால் அடி காற்றில் போக அவர் சற்று நிலை தடுமாறி அதனாலேயே வெறிகொண்டு கெட்ட வார்த்தைகளைத் துப்பியபடி மீண்டும் அடிக்கப் பாய்ந்தார்.

குட்டப்பன் மேலும் அருகே வந்துவிட்டான்.

“நிறுத்தணும் நாயரே” என்ற அவன் குரல் மாமாவை அப்படியே நிற்க வைத்துவிட்டது.

“நான் ஆருகிட்டயும் ரெண்டு தடவய்க்கு மேல சொன்னது இல்ல பாத்துக்கிடும். தாயளி, இனி கைய ஓங்கினா இஞ்சேருந்து மனியனா திரும்பி போவ மாட்டே” என்றான் குட்டப்பன்.

மாமா மூச்சிரைக்க, வாய் பிளந்து கண் விழித்து நின்றார்.

குட்டப்பன் “எங்க அவன் டைவரு? லேய் இஞ்ச வந்து உனக்க ஏமான கூட்டிட்டு போ. எனக்க கை விழுந்தா பிறகு சென்ம காலத்தில ரெண்டு காலால நடக்கமாட்டான் பாத்துக்கோ” என்றான்.

குட்டப்பனின் முகத்தில் சிறிய தீவிரம் மட்டுமே இருந்தது. கண்களில் மட்டும் உக்கிரம்.

மாமா தன் வண்டியை நோக்கி விரைந்தார். நான் தளர்ந்து அடுப்படிக்க

கல்லில் அமர்ந்தேன். கன்னத்தில் அடிபட்ட இடம் சூடாக இருந்தது. தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தேன். மெல்லிய வீக்கம் ஏற்பட ஆரம்பித்திருந்தது. அடுப்படியிலேயே இரட்டையர்கள் இருவரும் உடல்கள் உரசும்படி நெருங்கி அமர்ந்திருந்தார்கள். எதுவுமே நடக்காததுபோல தங்களுக்குள் ரகசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். ரெசாலம் தேவாங்கைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக்கொண்டு எதிர்ப்பக்கம் புதர்களினுடாகப் போனார்.

குட்டப்பன் வந்து அமர்ந்து தீயைத் தள்ளி வைத்து சிறு தகரத்தால் விசிறிப் பற்றவைத்தான். “ஏம்பில ரெண்டு காட்டெருமை கணக்காட்டு இருக்குதிய? தீயப் பாத்துக்கிட்டா என்னலே?” என்றான். “ராவும் பகலும் இதே சோலிதான் கூதறப் பெயலு வளுக்கு.”

தீ எரியத் தொடங்கியதும் கஞ்சி தளதளவென்றது. குட்டப்பன் கையைத் தட்டிச் சாம்பலைப் போக்கிவிட்டு “ஏன்வே மோங்குதீரு? நீரு என்னவே பொண்ணனா, கண்ணைத் தொடயும்” என்றான். நான் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தேன்.

மறுகணம் குட்டப்பன் குரல் கனிந்தது “செரிவேய், விடும். நடந்து போச்சு. மனியப்பிறவின்னா இப்பிடித்தான். ஏமான் சின்னப் பிள்ளையாக்கும். கண்டறிஞ்சு வரும்பம் காரியங்க பலதும் பிடி கிட்டும். அது போட்டு. சூடா ஒரு போணி கஞ்சி வெள்ளம் குடிச்சதா?”

“சரி.”

கஞ்சித்தண்ணீர் சூடாக இதமாக இருந்தது.

“லேய் சோடி எரும, கஞ்சி வெள்ளம் குடிச்சதியளால?”

அவர்களில் ஒருவன் பெரிய பற்களைக் காட்டினான். அவர்களுக்கும் குட்டப்பன் போணிகளை நிரப்பி நீட்டினான்.

“கொச்சேமான் கேட்டுதா, இவனுவு இப்பம் தீற்றியும் ஒரே இலையிலயாக்கும்... சாமிகள் மனியன வச்சு களிக்குதாவ. பின்ன என்ன சொல்ல... எங்க ரெசாலம்? குட்டிய தூக்கிட்டு போயிட்டாரா. அது அப்பிடி. இனி ஏமான் குறெ கணக்கு வழக்கு வச்சுகிடணும். ரெசாலம் இனி உதவ மாட்டாரு. வலிய காரியமில்லை. நான் வாயால சொல்லுதேன், ஏமான் எளுதிகிட்டா போரும்.”

“மாமா கோபமா போறார்.”

“போறான் அறுதலி பெத்த பய. வகதிரிவு இல்ல. வாயில்லாதவன சீத்த விளிப்பான். கையில்லாதவன அடிப்பான்.”

“உன்னை அவரு...”

“போண்ணு செல்லிப் போடுவாராண்ணு கேக்குதியளா? அது சொல்ல ஒக்காது. இந்தக் காட்டில வேற வேலைக்கு ஆளு எங்க கிட்டுது? மரத்தில் விளையுத காரியமா? பின்ன இந்த பன்ன நாயருக்கு இதுக்கு மிந்தியும் நான் ரெண்டு காச்சு காச்சிட்டுண்டு.”

“அடியா?”

“பின்ன தடவலா? ஏமான், இவனெல்லாம் மனசாட்சி இல்லாத்த பிறவியில்லா? ஏறக்கம் பண்டில வேல பாக்கும்பம் ஒரு பாவப்பெட்ட குட்டிய பைசா குடுத்து கூட்டிச் சென்னு மலை பங்களாவில எஞ்சினியருக்கு குடுத்துப்போட்டான். அது இஞ்ச ஸ்திரம் சங்கதியாக்கும். காண்ட்ராக்ட் எடுக்கணுமானா கூட்டிக் கொடுக்கணும். இது கத அதில்ல. பொண்ணு பதினாறு வயசு திகயாத்த சின்னக்குட்டி. அவனுவ காட்டெரும மாதிரி நாலு பேராக்கும். காலம்பற இவன் ஜீப்பில கொண்டுவந்து இறக்குதான். குட்டி அட்டை மாதிரி சுருண்டு கிடக்குது. சுண்டும் கன்னமும் எல்லாம் நாயி கடிச்சு பிச்சது மாதிரி இருக்கு. அடிவயிறப் பிடிச்சிட்டு குனிஞ்சு கிடக்குதா. அவனை அப்பிடியே தூக்கி கல்வெர்ட் மதில் மேல இருத்துதான் இவனும் டைவரும். குட்டிக்க தள்ளைகிட்ட இருவது ரூபாயக் குடுத்து பாதிரி டாக்டரிட்ட காட்டுன்னு சொல்லிட்டு காரில ஏறிப் போட்டான். நான் ஓடிவந்தா, மதில் சுவரிலயிருந்து பச்செ ரெத்தம் செவ்வட்ட மாதிரி ஒழுகுது. பிடிச்செறக்கி தாயளிக்கு வச்சேன் நாலு வீக்கு. குட்டப்பா குட்டப் பாங்கியான். கொட்டையில் ஒரு சவிட்டு குடுத்தப்பம் அப்பிடியே குலைஞ்சு இருந்து போட்டான். குட்டிய தூக்கி வண்டில போட்டு நேராட்டு ஆசுபத்திரிக்கு போனேன். குட்டி பேரு செல்லம்மை. டாக்கிட்டர் பாதிரி கேட்டப்பம் மேரின்னு சொன்னேன். மருந்து குடுத்து படுக்க வச்சம்பிறவு பாதிரியாருக்கிட்ட கதய சொன்னேன். அவருக்கு ஒரு ஆத்மாவு சுளுவில கிட்டினா விடுவாரா. கணக்கில எளுதிப் போட்டாரு. திரும்பி வந்து அந்த கிளவிக்கும் நாபியில ஒரு சவிட்டு வச்சேன். இன்னி மவளைத் தேடி இஞ்ச வந்தே உனக்கு உயிரு இல்ல, ஓடுடி தேவிடியாண்ணு வெரட்டி விட்டேன். இவன் ஒரு மாசமாக்கும் கொட்டையை தூக்கிகிட்டு அலஞ்சான். ஆனா ஒரு வார்த்தை எனக்க கிட்ட ஏண்ணு கேக்கல்ல. கேட்டான்னா அண்ணு அவனுக்க அந்தியம். ஒம்மாண ஏமான், ஓராளை கொல்லணுமானா நான் ஒரு கொதுவு அடிக்குத மாதிரி கொல்லுவேன். நான் அப்பிடியாக்கும் வளந்தது. லேய் எரும, நீ செண்ணு ரெசாலத்த கஞ்சி குடிக்க விளிச்சோண்டு வாலே. எளவெடுத்த மனியன் இப்பம் நேரத்துக்கு கஞ்சியும் குடிச்சியதில்ல”.

அவர்கள் இருவரும் கிளம்பினார்கள். “ரெண்டாளும் சேந்து எதுக்கிலே போறிய? எளவுக் கததேன்...”

“அவ, செல்லம்மை என்ன ஆனா?”

“அவ மேரியில்லா? இப்பம் வலிய பிரசங்கியாக்கும். எனக்க கிட்ட வந்து அண்ணா கிறிஸ்து செல்லுயதாக்கும் சத்திய வேதம்ங்கியா. அது சத்திய வேதம் இல்ல குட்டி, பத்திய வேதம், அதாக்கெ எனக்கு செரிப்படாது, ஒரோ ஞாயறாழ்ச்சயும் வந்து நான் உனக்க பாதிரிகிட்ட பாவமன்னிப்பு சொல்லப் போனா பிறவு ஞாயி றாழ்ச்சதோறும் அவருக்கு வேற சோலி பார்க்க ஒக்காது எண்ணு சொல்லி வெரட்டி விட்டேன். நல்ல குட்டியாக்கும். பாத்தா வாழைப் பூ கணக்கா சேலாட்டு இருக்கும்.”

“ஆனா பாதிரிமாரு ஏழெகளுக்கு பல நல்லதும் செய்யுதாங்க” என்றேன்.

“அது உள்ளதாக்கும். இந்த டாக்கிட்டர் பாதிரி நல்ல மனியன். சனிக்கிழமை ராத்திரி அவனுக்க சீமைச்சாராயத்த குடிச்சா மட்டும் ஒரு மேதிரி பாடிப் பாடி அழுவான். அப்பம் நாலு சவிட்டு சவிட்டினா கொள்ளாம் எண்ணு தோணிப்போவும். அவனக்க பாஷை அப்படி யாக்கும். கௌங்கு முழுங்கின நரி விக்கினதுமாதிரி ஒரு பாஷை. ஆனா நல்ல மனியன். பாவங்களுக்கு கிட்ட பச்சமுள்ள மனியன். ஏமான் ஒரு காரியம் குறிச்சுக்கிடணும். இன்னி பத்து வரியம் கழிஞ்சா இந்த மலையில வேதக்காரன் அல்லாம வேற ஒருவனும் இருக்க மாட்டான். இஞ்சினியருமாரும் ஒவர்சீயருமாரும் கான்ட்ராக் டருமாரும் பேயி கணக்காட்டுல்லா அலையுதானுவ. ஏமான் கண்டுதா அந்த சாமிமலை குரிசு பள்ளி? நானறிஞ்சு அது ஒலைக் குடிலுக்கு மேல முளையில குரிசு வச்சு கெட்டி தொடங்கினதாக்கும். இப்பம் எடத்துவா பள்ளிக்க சேலாக்கும் நிக்குவு.”

“நீ மாற மாட்டியா?”

“மாறினா கொள்ளாம். ஆனா எனக்கு மத்தவனை கண்டா பிடிக்கேல்ல ஏமான். அவனுக்க தாடியும், அறுத்துவச்ச ஆட்டுக்க கண்ணும்... ஏமான் சாமியானா சூரவீரம் வேணும். கையில வல்ல சூலாயுதமோ கோடாலியோ மற்றோ இருக்கணும். இல்லெங்கி நமக்கு செரிப்படாது. பின்ன அவனுவளுக்க செபம். ஏமான், பாதிரி கரஞ்சு புலம்புதான். கேட்டு இவிய கரயுதாவ. கூட்டக் கரச்சில் செத்த வீடு மாதிரி. அல்லேலூயா ஏசுவே... வேற சோலியில்ல. நான் குறெ கரஞ்சிட்டுண்டு. அது பத்து இருவது வரியம் முன்ன. இன்னி நாம கரயுத ஏற்பாடு இல்ல பாத்துக்கிடுங்க. அது அந்த தேவேந்திரனுக்க அப்பன் முத்துப்பட்டன்

வந்தாலும் செரி, இனி நமக்க கண்ணில ஒரு துளி கண்ணீரு வராது. வராது எண்ணு சொல்லியாச்சு ஏமான், இனி வராது. அது கொண்டு நமக்க சாமியும் கரயாது.”

ரெசாலம் தேவாங்குடன் வந்தார். பின்னால் இரட்டை எருமைகள் கொம்புரசி மூக்குரசி வந்தன.

“வேய் மேஸிரி, கஞ்சிய குடிச்சிட்டு போவும்வே. குடலு கரிஞ்சுப் போகும்வோய்” என்றான் குட்டப்பன்.

“சின்னது ஒண்ணும் திங்கேல்ல பாத்துக்கோ.”

“நீரு சென்னா மதியா? அது இந்த அயனிமரத்துக்க இலைய அம்பிடும் தின்னு போடுது. மிளாவைக் கண்டா ஒரு குசு விடுது பாரும், அதுக வாலைத் தூக்கிட்டு ஓடுதுவ. இப்பிடி இருக்குதப் பாக்காதீரு. நஞ்சென்னத்துக்குவே நானாழி? இந்தாரும் குடியும். இண்ணு பச்சைப் பயறு இட்ட கஞ்சியாக்கும்.”

ரெசாலம் தேவாங்கை மடியில் படுக்க வைத்துக்கொண்டே கஞ்சியைக் குடித்தார்.

“நாளைக்கு மத்த கல்வெர்ட்டு சோலி துடங்கணும் மேஸிரியே. கணக்கு நான் கொச்சேமானிட்ட சொல்லிக்கிடுதேன். நீரு அத இன்னி பாத்துக்கிட ஒக்காது.”

ரெசாலம் “சினேகம்மைட்ட அந்த சல்லி மணலை சுமந்து அங்க போட சொன்னேனே. காணல்லியே” என்றார்.

“இன்னிக்கு ஞாயிறாழ்ச்சவேய்...”

“சினேகம்மை மாறியாச்சா?” என்றேன்.

“இன்னும் மாறல்ல. இவளை மாத்தியது கஷ்டமாக்கும். இருந்தாலும் இப்பம் மத்தவ எடத்துவா மேரி சொல்லுயதாக்கும் இவளுக்கு வேதம். மேரியக்கா மேரியக்கா எண்ணு சொல்லுத சீரைப் பாக்கணுமே. ஒண்ணுங்கில ஒரு மாசத்தில ரண்டு பேரும் முடியப் பிடிச்சுட்டு நிப்பாளுவ. இல்லெங்கி இவளும் நேராட்டு அல்லே லாயாதான்.”

திடீரென்று பயங்கரமான குரலில் ஊளையிட்டபடி இரட்டையர் கட்டிப்புரண்டு சண்டையிட ஆரம்பித்தனர். கஞ்சிப் போணி கால்பட்டுத் தெறித்தது. முதலில் ஏதோ விளையாட்டு என்றுதான் நினைத்தேன். பிறகுதான் முகபாவங்களை கவனித்த போது உண்மையான போர் என்று புரிந்தது. எருமைகள் முட்டி மோதிச் சண்டை போடுவதுபோல.

ரெசாலம் எழுப்போனார்.

“வேய் இதில நீரு எட படாண்டாம். ரண்டாளும் கடோத் கஜனுவளாக்கும். ஒரு தட்டு கிட்டினா சப்பிப் போடுவேரு. இரியும்” என்றான் குட்டப்பன்.

அந்தச் சண்டை பார்க்கத் திகிலும் பரபரப்பும் நிரம்பிய கவர்ச்சியை அளித்தது. உருண்டு திரண்ட கரிய தோள்கள். தசை தெறிக்கும் கைகள், கால்கள். கரிய உடல்கள் மோதி, கவ்வி நெருங்கி முறுகி நெளிந்து புரண்டு... மண்ணும் புல்லும் வியர்வையும் படர்ந்த சருமம் பளபளத்தது. காட்டு மிருகங்கள் மட்டுமே எழுப்பும் ஒலிகள். சண்டை வெகுநேரம் நடந்தபடியே இருந்தது.

“வேய், செத்துப்போடுவானுவ போலிருக்கு” என்றார் ரெசாலம்.

“செத்தா போட்டும் வேய். சாவுதவனை என்ன செய்ய ஒக்கும்?”

“எம்பிடு நேரம் வேய்...”

சிதறிப் பிரிந்து விழுந்து கூவியபடி மீண்டும் பாய்ந்து கவ்விப் புரண்டார்கள். உச்சகட்ட பலத்தில் இரு உடல்களும் முறுகி அசைவற்று நிற்கும் கணங்களில் தோள்பட்டைச் சதைகள் துடி துடிப்பதைக் கண்டேன். மீண்டும் விலகி கூவிப் பாய்ந்து சண்டை.

“வேய்... இது ஆனைச்சண்டை மாதிரியாக்கும். நாலு நாளானாலும் தீராது.”

“இரும்வேய்... ரெண்டில ஓராளுக்க கண்ணில கண்ணீரு வரணும். வராம இத நிறுத்த ஒக்காது” என்றான் குட்டப்பன்.

சண்டையின் வேகம் குறைவதுபோலவும் மீண்டும் கூடுவது போலவும் இருந்தது.

“ஆ, கிட்டிப் போச்சு” என்றபடி குட்டப்பன் ஒரு பெரிய விறகுத்தடியை எடுத்துக்கொண்டு நிதானமாக நடந்தான். குட்டப்பனின் கால்கள் மிக மெல்லியவையாக இரும்பு ஸ்ப்ரிங்கு களால் இறுகக் கட்டப்பட்டவையாகத் தோன்றின. அந்த எருமை களைவிட மிகவும் சிறிய உருவம்தான். ஆனால் அவர்களை விடவும் வலிமையானவன், சிறுத்தை.

குட்டப்பன் மிகச் சாதாரணமாக போய் ஒருவன் மண்டையில் ஓங்கி அடித்தான். அடிபட்டவன் ‘ஆ’ என்று வீறிட்டபடி தலையைக் கையால் பொத்திக்கொண்டு சுருண்டுவிட்டான். அடி ஓசை என் வயிறை அதிரச்

செய்தது. மற்றவன் பிரமை பிடித்துப் பார்க்க அவனையும் அதேபோல சாதாரணமாக அடித்தான். அவன் ஊளை யிட்டபடி எழுந்து விலகினான். கம்புடன் குட்டப்பன் அவனை மிரட்டி முன்னேற, அவன் குடிசையை நோக்கி ஓடினான். முதலில் அடிபட்டவன் கையைத் தலையில் அழுத்தியபடி சுருண்டு கிடந்தான்.

ரெசாலம் “நல்ல அடிவேய்” என்றார்.

“நீரு சும்மா கெடயும்வேய். இவனுவளுக்கு எலும்புக்கனம் கூடுதல்.”

குட்டப்பன் வந்து அமர்ந்து “பீடி இருக்காவேய்” என்றான்.

“இல்ல குட்டப்பா.”

“வோய், நம்ம கிட்ட வேல வய்க்கப்பிபாது. வேட்டிய உரிஞ்சுப் போடுவேன் பாத்துக்கிடும்.”

“ஒண்ணாணை, கண்ணாணை, உள்ளது ரெண்டெண்ணம். எனக்கு உறங்க ஒண்ணு வேணும். காலம்பற வெளிக்கிறங்க ஒண்ணு வேணும்.”

“உம்ம வெளிக்கிறங்க வைக்குதது நமக்க சோலி. எடும்வேய்.”

குட்டப்பன் தன் காய்த்த விரல்களால் பீடியை நாசுக்காக பிடித்துப் பற்ற வைத்து இழுத்தான். எதையுமே மிக மிகக் கச்சிதமாக அவன் செய்வதுபோல எப்போதுமே எனக்குப்படும். கோடை யடுப்பில் பீடி பற்றவைத்தால் அது விறகுச் சுள்ளிபோல பாதிப்பங்கு எரிந்துவிடும். குட்டப்பன் ஒரு குறிப்பிட்ட விறகு மீது தொட்டு எடுப்பான், குங்குமம் தொட்டு எடுப்பதுபோல.

அழுது கொண்டிருந்த ராபி எழுந்து மூக்கை பிழிந்துவிட்டு குடிலை நோக்கிச் சென்றான்.

குட்டப்பன் அவன் போவதைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி புகைவிட்டு,

“போறீரா வேய்... மலைப்பாம்பு பெணைச்சில் பாக்கலாம்.”

“அப்பிடியா? சமாதானமாயிடுவானுவளா?” என்றேன்.

“ஏமான் என்ன கண்டுது? இந்தச் சண்டை பின்ன என்னத்துக்கு? சமாதானத்துக்காட்டு சண்டை. ஏமான் கண்டிட்டுண்டா மனியன் பதினைஞ்சு மைலு ஓடுவான், நடப்பான். ஆனா பத்து மினிட்டு நேரா நின்னுகிடமாட்டான். சரிவான், வல்லதிலயும் சாய்வான், நிண்ணு நெளிவான், அதாக்கும் மனியனுக்க கத பாத்துக்கிடுங்க. ஏமான் கேக்கணும், எங்க அப்பன் சொல்வாரு நாம இங்க இருந்து தேவலோக கதையள் கேட்டு ரெசிக்குதோமில்லியா அதுமாதிரி அங்க தேவம்மாரும்

தெய்வங்களும் மனியனுக்க கதயக் கேட்டு ரெசிக்குதாவ. அதுக்காக்கும் மனியன படச்சிட்டுள்ளது.”

ரெசாலம் கஞ்சிப் பாத்திரத்தைக் கழுவி வைத்துவிட்டு பெரிய ஏப்பத்துடன் தேவாங்கைத் தூக்கியபடி நடந்தார். குட்டப்பன் அங்கேயே மண்ணில் கால் நீட்டிப் படுத்து “இண்ணு நட்சத்திரம் கொறெ கூடுதலாக்கும். இண்ணு காட்டில கெந்தர்வ களி உண்டும்” என்றான்.

“கெந்தர்வ களியா?”

“ஏமான் இன்னியும் காடு காணேல்ல. காடுண்ணா மரமுண்ணு நினைக்கிப்பிடாது. காடுண்ணா தெய்வங்கள் வெளையாடுத எடம். நட்சத்திரம் நெறஞ்ச நாளில காட்டில கெந்தருவனுவ பெஞ்சாதிமாரை கூட்டிட்டு எறங்கிடுவானுவ. சிலவனுவ ஓடையிலயும் ஆத்திலயும் எறங்கி குளிப்பானுவ. சிலவனுவ பூக்குலைகளில தூங்கிகிடந்து ஆடுவானுவ. ஏமான் காட்டுக்கு இப்பம் போணும். காடு காடா இருக்காது. தேவலோகத்தில் பாதி கீழ எறங்கி வந்துப்போடும் பாத்துக்கிடுங்க. ஆனா நாம சும்மா அவனுவள பாத்துக்கிட ஒக்காது. நம்ம கண்ணு காட்டக் கண்டு பளகின கண்ணாக்கும். பாத்ததுதான் நமக்கு பெறவும் தெரியும். இப்பம் ஏமான் காட்டுக்கு போவுது. காட்டுக்குள்ள நல்ல எளம் வாழையிலை பளபளான்னுட்டு தெரியுது. நிண்ணு பாத்தா அது சிலப்பம் வல்ல கெந்தர்வப் பெண்ணுக்க அடிவயிறாட்டு இருக்கும். நல்ல பூவுன்னு நினைக்கியது அவளுக்க சுண்டா இருக்கும். நாம காணுயதில்ல சத்தியம். ஆனா காட்டுக்குள்ள போவும்பம் வல்ல கெந்தர்வப் பெண்ணும் நம்மளைப் பாத்தது ஆசப்பட்டான்னு உண்டு மானா கத வேறயாக்கும். மெள்ளமாட்டு அவளுக்க தலைமுடி மணம் கிடும். அது கிடும்பளே நமக்கு தெரியும் அது காட்டில உள்ள மணமில்ல எண்ணு. அப்பம் ஓடி வந்து போடணும். அதில மயங்கி மணம் பிடிச்சோமின்னா பிறவு வாறது அவளுக்க மொலையிடுக் குக்க மணமாக்கும். அந்த மணம் கிடும்பம் நினைச்சா, தந்தை தள்ளை செய்த புண்ணியம் துணைக்கு உண்டுமானா, அப்பமே ஓடி வந்து போடலாம். அப்படி ஓடி வந்த ஒருத்தனை நான் கண்டிட்டுண்டு. வாலாஞ்சிறக்காரன் ஒரு மேனன். அவன் பிறவு குடிச்ச சங்கு அழுகி செத்தான். அது வேற கத. போட்டும். இஞ்ச பாக்கணும், ஏமான், மூணாமது வாறது அவளுக்க தொடைச் சந்துக்க மணம். அதைக் கேட்டவனுக்கு பிறவு ரெச்சையில்லை. அவனுக்க கெந்தர்வ கண்ணு தெறந்து போடும். வாழெயெலையா கண்டது கெந்தர்வத் திக்க வயிறாவும். தடிவாழை தொடயாவும். காட்டு செம்பவம்பூ கண்ணாவும். பிறவு அவனுக்கு ரெச்சையில்லை. காட்டில கிடந்து சுத்தி சுத்தி

பாறையில் முட்டி சாவான். அவனை நாம கண்டா காட்டுல வழி தெற்றி, கிறுக்கு பிடிச்சவன் மாதிரிதேன் இருக்கும். ஆனா தொடைய பாத்தா மத்தது வந்து வதங்கி பொருக்கு பிடிச்ச கிடக்கும். அப்பம் அறியிலாம் சங்கதி ஏதுண்ணு. அவனை கெந்தர் வத்திய ஒரு நிமிஷம் கூட விடமாட்டாளுவ. ஆயிரம் வேஷத்தில் வந்து சம்போகம் பண்ணுவாளுவ. ஏமான் கேக்கணும், சம்போக நேரம் மனியனுக்கும் மிருகங்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அளந் தாக்கும் குடுத்திருக்கியது. சிட்டுக்குருவிக்கு அர செக்கண்டுண்ணா மனியனுக்கு பத்து நிமிஷம். கெந்தர்வத்திக்கு அது பத்து நாளாக்கும். தாங்குவானா? பட்டிக்க காரியமே மனியப்பிறவியப் போட்டு கறக்கிப் போடும். ஏமான் கேட்டிட்டுண்டா வலிய மிஷியனாசு பத்திரியில ஒரு கன்னியாஸ்திரியையும் அவளுக்க நாயையும் சேத்து தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போன கதய? வெள்ளக்காரிச்சி யாக்கும். நல்ல பளுத்த வெள்ளரிக்கா கெணக்காட்டு இருப்பா. தங்கம் போலத்த மனுசி, அதச் சொல்லணும். எப்பமும் கையில் குரிசு வச்சிருப்பா. பொறத்தால சாத்தான் நிண்ணு பாக்குதானு சொல்லுவா. அண்ணு குரிசை தூர வச்சுப் போட்டா. சாத்தான் கேறி வசமா மாட்டிவிட்டுப் போட்டான். பாவம்போலத்த மதாம்மை யாக்கும். பிள்ளையளுக்ககிட்ட அருமையாட்டு இருப்பா. மருந்த மருந்தாட்டு பாக்க மாட்டா. எந்த பிள்ளையப் பாத்தாலும் காச்சலுக் குண்டான இனிப்பு மருந்து ஒரு துடம் விட்டு கைல குடுத்துப் போடுவா. பாவம் அதுக்கு வந்த வினை...”

தூக்கம் கனத்தபோது நான் குடிலுக்குள் வந்து படுத்தேன். குட்டப்பன் பேசி முடித்த பிறகும் விசையடங்காத என் மனம் அவன் குரலிலேயே தொடர்ந்து ஓடுவது வழக்கம். காட்டில் உலவும் கந்தர்வர்கள். புதர்களுக்குள் நீலச்செண்பக விழிகள். தளிர் வாழையிலை அடிவயிறுகள். திடீரென்று சிரிப்பு வந்து எழுந்து அமர்ந்தேன். அறைக்குள் சாத்தான் வந்து நிற்கிறானா என்ன? அந்தரங் கமாக மனிதன் தன்னை உணரும்போது சாத்தானுக்கு வால் துடிக்கு மாம். அவன் என்ன பார்க்கமுடியும்? ஒரே காட்சி, ஒரே மணம். ஒருவேளை உலகம் முழுக்க அவன் கண்டு கண்டு சலித்த காட்சி அதுவாக இருக்கலாம். மனிதர்களின் அந்தரங்கங்களை பார்ப்ப வனுக்குத்தான் சுவாராஸியமாக ஒன்றுமில்லை. அங்கு ஒரே விஷயம்தான். புன்னகையுடன் குப்புறப் படுத்துக்கொண்டேன். இரவில் இந்த சில நிமிடங்களில் நீலியின் நினைவு இல்லை. இந்த நிமிடங்கள் சுதி கூடும்போது அவள் விலகிவிடுகிறாள். ஊடே அவளது ஒரு பிம்பம் நுழைந்தால்கூட சலித்தபடி பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுகிறேன். இங்கு உள்ளவர்கள் யாருமே கரிய பெண்களல்ல. யாருமே மலையைச்

சேர்ந்தவர்களல்ல. யாருக்குமே உடல்களன்றி மொழியோ மனமோ
ஆத்மாவோ இல்லை. பின்பு நிமிர்ந்து படுத்து மூங்கில் கூரையைப்
பார்த்தபோது நீர்ப்பாசி மீண்டும் இணைவது போல அவள் பெயர் பரவி
மனதை மூடியது. அவள் பெயருக் குள்ளேயே தூங்கிப் போனேன்.

அத்தியாயம். 27

நள்ளிரவில் தொடங்கி விடியற்காலை வரை கொந்தளிக்கும் கடல்போல மழை குடிசைச் சுற்றி நிரம்பியிருந்தது. இருமுறை நான் சிறுநீர் கழிக்க எழுந்தபோது பிரம்மாண்டமான ஓர் அருவிக்கு அடியில் என் குடில் இருப்பதுபோல உணர்ந்தேன். விடிவதற்கு சற்று முன் திடீரென்று மழை ஓய ஆரம்பித்து சில நிமிடங்களுக்குள் நின்று விட்டது.

அயனிமரத்திலிருந்து கனத்த துளிகள் குடிசை முற்றத்தில் சொட்டும் ஒலி மட்டும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஓரளவு வெளிச்சம் வந்தபோது எழுந்து குடில் முன் நின்றேன். மழை வெளுக்கும்போது மட்டும் வரும் நீல நிறம் காற்றில் கலந்திருந்தது. முற்றம் முழுக்க புதர்களின் ஒடிந்த இலைகள் பரவிக் கிடந்தன. பச்சைத் தவிட்டைப் புதர்களின் கிளைகள். பறவை ஒலிகளே இல்லாத காலைநேரம் மனதை மிகவும் அழுத்துவதாக, அசைவே இல்லாததாக, முற்றிலும் புதிய காற்றாலும் வெளியாலும் ஆனதாகத் தோன்றியது. குளிர் நடுக்கவே கம்பளியை எடுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு குடில் வாசலில் அமர்ந்து சிறுநீர் கழித்தேன். கம்பளிக்குள் உடல் உலுக்கிக் கொண்ட போது ஒருவிதமான உடல் உச்ச பரவசம் ஏற்பட்டது.

தொப்பி ஓலைக்குடையை அணிந்து சற்றுக் கூனியபடி குட்டப்பன் வந்தான். “ஏமான் உங்க ஊருல மழ உண்டுமா?” என்றான்.

“இந்த தவிட்டெச் செடி இங்க எப்பிடி வந்தது?”

“ராத்தில சில்லறப்பட்ட காத்துன்னா நினைச்சது? ஆனையத் தூக்குத காத்துல்லா. ஏமான் இருக்கணும். நான் ஒரு சூடு காப்பி கொண்டு வாறேன்.”

குட்டப்பன் குடிலுக்கு மேல் தாடிமீசைக்காரர் பீடி பிடிப்பது போல கரியகூரை மீது வெண்புகை.

“ஆனி மாச மழை தொடங்கியாச்சு கொச்சேமான். இனி ஆவணி பாதி வரெ இந்த மழைதான். ஓணத்துக்கு மின்னதான் வெளுக்கும்.”

“முன்னாலயும் மழை பெய்ததே...”

“அது கோட மழை. இடி இருந்தது பாத்துதா? இந்த மழையில் இடி இல்ல. இது செரிக்கும் வற்ற மழையாக்கும். ஏமான் காட்டுமழை கண்டிட்டுண்டா?”

“இல்லை. நான் இப்பம்தானே காட்டுக்கே வாறேன்.”

“காடு கண்டா காட்டுமழை காணணும். மழையிலயாக்கும் காடு காடாகுது.”

குட்டப்பன் தன் குடிலுக்குப் போனான். சிறிது நேரத்தில் காபியுடன் வந்தான். சூடான காப்பி உடலில் எல்லா நரம்புகளையும் நிரப்பியபடி ஓடியது. “ஒரு ரெண்டு சாக்கு சிம்மென்ட்டு நஷ்ட மாக்கும் ஏமான். நல்லா முடியாக்கும் வச்சிருந்தது. ஆனா மழை சில்லற மழையா?”

துளிகளும் சற்று அடங்கியபிறகு வெயில் ஆங்காங்கே திட்டுத் திட்டாகப் பூத்தது. தவிட்டு நிற ஒளி கிழக்குப் பக்கமிருந்து சரிந்து ஈரமான இலைகள்மீது விழுந்து, அவை சொட்டும் துளிகள் சுடர பளபளத்து எழுந்தமர்ந்தன. ஒளி சில நிமிடங்களில் பொன் நிறமாக மாறியதைக் கண்டேன். எழுந்து ஈரச்சேற்றில் பாதம் புதைய அதில் சென்று நின்றேன். காற்று ஈரத்துளைகளைச் சிதறடித்தபடி கிழக்கி லிருந்து வீசிச் சுழன்று மீண்டும் வந்தது. ‘குபுக் குபுக் குபுக் குபுக்’ என்று ஒரு பறவை அயனி மரத்தின் மிக அண்மைக் கிளையொன்றில் அமர்ந்து ஓசையிட்டது. கீழேயிருந்து ராபியும் ஆபேலும் ஈரமான உடலுடன் சேர்ந்து நடந்து வந்தார்கள்.

“எங்கேருந்து வாறிய?” என்றேன்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துவிட்டு புன்னகைத்து “கல்வெட்டு, மணலு” என்றான் ராபி. ஆபேல் “கொறெ வெள்ளம்” என்றான்.

“சரி” என்று தலையசைத்தேன்.

குட்டப்பன் இருவருக்கும் மிக கஷ்டமான ஏதோ வேலை கொடுத்திருக்க வேண்டும். அவர்களால் முடியாத உழைப்பு என்று ஒன்றுமில்லை.

குட்டப்பன் கையில் மண்வெட்டியுடன் குடிலில் இருந்து வந்து ஆபேலிடம் “மண்ணு பறிஞ்சு கிடக்கப்பிடாது பாத்துக்க” என்றான்.

ஆபேல் அதை வாங்கிக்கொள்ள இருவரும் சேர்ந்து மீண்டும் இறங்கிச் சென்றார்கள்.

“கொச்சேமான், வெள்ளம் கேறி கல்வெர்ட்டு கெட்டுகளை

முக்கிப்போட்டுது பாருங்க. இனி மழையப் பாத்தாலும் ஒக்காது. ஓடைய
மேக்கு திக்கில திருப்பிவிடச் சொன்னேன். சோலி நடக்கட்டு.”

“இனி எப்பம் திருப்பிவிட்டு வேல முடியியது?”

“திருப்பி விட்டாச்சு. இவனுவ கிட்ட நான் ராத்திரியே சோலிய
சொல்லியாச்சு.”

என்னால் வியப்பை அடக்க முடியவில்லை “ராத்திரி முழுக்க வேலை
செய்தாங்களா? இந்த மழையிலயா?”

“ஏமான் என்ன கண்டுது? இவனுவ அசுரப் பிறவிய. எருமை யளுக்கு
மழையும் குளிரும் இஷ்டமாக்கும் பாத்துக்கிடுங்க. அங்க மேஸிரி
அவருக்க குட்டிய காணைல்லண்ணு தேடுதாரு. ஏமான் வல்ல
எடத்திலயும் கண்டுதா?”

“இல்லியே, கெட்டித்தானே போடுவாரு.”

“சிலப்பம் கெட்டுயதில்ல. காணல்லன்னு மனியன் சங்கு உடைஞ்சு
நிக்குதாரு. சங்கதிக கிடக்குத கோளுல இதுக்குத்தான் நமக்கு நேரம்...”

நான் குடிலுக்குப் போனபோது ரெசாலம் ‘மக்களே மக்களே’ என்று
அழுதபடி அர்த்தமின்றி குடிலைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந் தார்.

“கெட்டிப் போடல்லியா மேஸிரி?”

“கெட்டிப் போட்டேனே ஏமானே... காணல்லியே...”

அவர் கண்ணீர் வடிப்பதைப் பார்க்க வியப்பாகவும் ஒருவித
வேதனையாகவும் உணர்ந்தேன். தனக்குள் புலம்பியபடி, திடீரென்று
உடைந்து கண்ணீர் கொட்ட, விசும்பியபடி, கேவியபடி, அங்கு மிங்கும்
ஓடினார். “நான் சாவுதேன் நான் சாவுதேன். எனக்கினி சீவிச் சாண்டாம்.
எனக்க மக்கா! எனக்க மக்கா!”

தூள் இறக்கியிருப்பாரா என்ற சந்தேகமும் எனக்கு ஏற்பட்டது. அயனி
மரத்தைத் துல்லியமாக ஆராய்ந்தேன். சந்தேகம் ஏற்பட்ட ஒன்று ஒரு
பெரிய ஆந்தை. சிறகுகளை விரித்துக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தது.
சிமிண்ட் குடிலிலும் இரட்டையர் குடிலிலும் அது இல்லை. தவிட்டைப்
புதர் பக்கமாக போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும்போது, ரெசாலத்தின்
குடிசைக் கூரைமீது தேவாங்கு உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்தேன்.

“மேஸ்திரி, உம்ம குட்டி அந்தா இருக்கு.”

மேஸ்திரி “மக்களே” என்று கதறிவிட்டார். கீழே வந்து நின்று வா வா
என்று கூப்பிட்டார். சிரிப்பும் அழுகையும் கலந்து தத் தளித்தார். தூள்

இல்லாமல் இது சாத்தியமே இல்லை. ஆனால் அதி காலையிலேயே துளா?

குடிசைக்குள் போனேன். எனக்கு விஷயம் புரிந்தது. தேவாங்கை குடிசைத்தூணில் ரெசாலம் கட்டிப் போட்டிருந்தார். அது கம்பியுடனேயே கிளம்பி மேல்கூரையைக் கிழித்து வெளியே சென்று உட்கார்ந்திருந்தது. தூணருகே மழையின் ஈரம் சேறாக மிதி பட்டது.

“ரெசாலம் இங்க வந்து கம்பியப் பிடிச்ச இறக்கும்.” என்றேன்.

ரெசாலம் மெல்ல கம்பியைப் பிடித்து இறக்கியதும் தேவாங்கு மெதுவாக வந்து சேர்ந்தது.

“நனஞ்சு போட்டே குட்டி நனஞ்சுபோட்டே. ஏமான் அந்த துவர்த்த எடுக்கணும்.”

“மேஸ்திரி, அது மழை நனையணுமிண்ணு கூரைய துளைச்ச மேல போயிருக்கு. அது காட்டு மிருகமாக்கும்.”

ரெசாலம் துண்டை எடுத்து தேவாங்கைத் துடைத்தார். அதன் தலை கைக்குழந்தையின் தலை போல ஆடியது.

ஓடையில் சிவந்த தண்ணீர் மிக மூர்க்கமாக தழைகள் இலைகளுடன் சுழித்துப் புரண்டு அருவிபோல ஒரு பாறையை எம்பிக் குதித்துத் தாண்டி வந்தது. சாலையைப் பெரிய ஓடையாகத் தோண்டி அதை மடை மாற்றி மறுபக்கம் மலைச்சரிவில் விட்டிருந் தார்கள் இரட்டையர்கள். அருவியொலியுடன் தண்ணீர் தவிட்டைப் புதர்களைச் சீவி மடித்து வழியுருவாக்கித் துள்ளிச் சீறிக் கீழிறங்கிச் சென்றது. அவ்வப்போது சருகு குவைகள் நீரைத் தடுத்தபோது ஆபேல் மண்வெட்டியால் கோரி எடுத்துப் போட்டான்.

கூலியாட்கள் வந்துவிட்டனர். ஆறு ஓலைக் குடைகள் மாமரத்தில் அடுக்கிச் சாத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தன. கல்வெர்ட் கட்டு மானத்தில் சிமிண்ட் கரைந்து பல கருங்கற்கள் கிளம்பி நின்றிருந்தன.

குட்டப்பன் “இண்ணேத்து உம்மட்ட சொன்னேன், சிமிண்டு மேல ரெண்டு சேம்பில வச்ச மூடுயதுக்கு. அப்பமே மழைக்கோளு கெடந்துது...” என்றான்.

எடத்துவா மேரி சிமிண்டை ஈரமணல்மீது கொட்டிப் பரத்தினாள். சிமிண்ட் ஈரம்கொண்டு நிறம் மாறுவதை வேடிக்கை பார்த்தேன்.

ராசப்பன் ஓடையைப் பார்த்துவிட்டு “குட்டப்பா, நீசத் தனமான

வேலையாக்கும். இப்பம் சொன்னா பொன்னு குடுத்து கூட்டிட்டு பெய்யிடுவானுவ பெயவனை. பொத்தி வச்சுக்க” என்றார்.

சினேகம்மை வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு “நிண்ணு பிரசங்கிக்காம வேலையை துடங்கும்வேய் மேஸிரி. மணி மூணானா பிறவு நாங்க நிக்க ஒக்காது.”

“ஏன் உனக்கு கூத்தியான் வந்து காத்திருக்கானோ.”

“காந்திருந்தாண்ணு சொன்னா நான் என்னத்துக்கு மூணு மணி வரை நிக்குதேன்.” சினேகம்மை என்னைப் பார்த்து “ஏமான் இண்ணு காடு அளப்பு சோலி இல்லியா?” என்றாள்.

“நீ மதம் மாறல்லியா?” என்று கேட்டேன்.

சினேகம்மை சிரித்து “நமக்கு அது செரிப்படேல்ல ஏமான்.” என்றாள்.

வேலை தொடங்கியது.

குட்டப்பன் “ஏமிட்டி, மாறினா கோதம்பு குடுக்குதானே?” என்றான்.

“கோதம்பு நீரு செண்ணு வாங்கும். கேட்டுதா கொச்சேமான், நான் பதினஞ்சு நாளு அவிய வேதக்கோயிலுக்கு செண்ணு செபமும் பாட்டும் ஒக்கெ செய்தேன். பாதிரியாரு நல்ல தங்கப் பெட்ட மனியன். பின்ன ஒரு பேச்சு பேசினா மெள்ளமாட்டு ரப்பர் நீட்டினா மாதிரி பேசுவாரு. சங்கதி நாம அறிஞ்சு பதிலும் சிந்திச்ச பிறவும் அவரு பேசி முடிச்சிருக்க மாட்டாரு. பாட்டும் கொள்ளாம். பின்ன நமக்கு செரிப்படாது.”

“ஏன் உனக்கு என்ன?”

சினேகம்மை எடுத்துவாமேரியிடம் போய் சட்டியில் சாந்தும் வாங்கிகொண்டு வந்து கொட்டிவிட்டு “மேரியக்காளுக்க நெஞ்சப் பாத்தியளா?” என்றாள்.

“அவளுக்கு எங்க நெஞ்சு இருக்கு. பலகயில்லா” என்றான் ராசப்பன்.

“நீரு அவ குளிக்கும்பம் காணணும், சீமச் சக்கை கணக்கா. நல்ல கீறச்சேல எடுத்து சப்பி அழுக்கி சேத்து கெட்டிப் போடுவா. அதுக்க மேலயாக்கும் ஜம்பறு. முதுகேது நெஞ்சேது எண்ணு ஆரும் சொல்லமுடியாது.”

“இப்பம் நீ என்ன சொல்லுதே?”

“அது மாதிரி எல்லாத்தயும் கெட்டிப் பொதிஞ்சு வச்சுக்கிட நம்மால ஒக்காது. நாலு பேரிட்ட சிரிக்கணும், நாலு பேரு நம்ம கிட்டயும்

சிரிக்கணும். அல்லாம இந்த சீவிதத்தில் வலுதா ஒண்ணும் நான் காணேல்ல.”

மாமாவின் ஜீப் வந்து நின்றது. மாமா இறங்கி குட்டப்பனிடம் போய் சிரித்தபடி ஏதோ பேச, அவனும் சிரித்தான். இருவரும் ஒரு பீடி பற்ற வைத்துக்கொண்டார்கள்.

நான் அருகே போனதும் குட்டப்பன் “சிமெண்டு இன்னி இருபது சாக்கு இல்லாம குறையாது ஏமான். கணக்கு கொச்சே மானுக்கு குடுத்திட்டுண்டு” என்றான்.

“கால வர்ஷம் துடங்கியதுக்குள்ள கல்வெர்ட்டு தீரணும். இல்லேண்ணா கீழ ரோடு பணி நிக்கும். பில்லு பாஸாகாது.”

“அது ஏமான் கவலப்படாண்டாம்.”

மாமா என்னிடம் “நீ வா. ஒரு காரியம் பறயணம்” என்றபடி நடந்தார்.

ஜீப்பருகே போய் நின்றதும் வேறு திசையைப் பார்த்து “ஞான் நின்னெ அடிச்சது குறெ கூடிப்போயி. அப்பம் தோணிய ஒரு கோபம். போட்டே” என்றார்.

“சாரமில்ல” என்றேன்.

“நீ என் அனந்தரவன். உன் லாபநஷ்டம் என் லாபநஷ்டம். அதாக்கும். நீ காடு கேறி மறியியது எனக்கு அறியாத காரியமில்ல. காடு கேறலாம். அளவு வேணும்.” என்றார்.

நான் “அதொண்ணுமில்லை” என்றேன்.

“கான்ட்ராக்ட் பணி மானங்கெட்ட பணியாக்கும். அரிச்சத்திரனுக்க அப்பன் கொச்ச வசிஷ்டன் வந்தாலும் சர்க்காரு கணக்குக்கு ஒரு வேலை செய்து முடிக்க முடியாது. பின்ன கம்மிஷன், கம்மீஷனுவ கணக்கு வெட்டு, கை நீட்டுத சிப்பாயி மாருக்கு வாய்க்கரிசி. சர்காராபீசில தூணுக்கும் கசேரய்க்கும் கை உண்டு. பிறவு என்ன மிஞ்சும்? மானம் கெட்ட பிழைப்பாக்கும். பின்ன நான் இதச் செய்யிதது நம்ம கணக்கில பத்து நூறு வயிறு உண்டு. அதில கும்பித்தீ அடங்குயதுக்கு நாம கொறெ சீரழிஞ்சாலும் சரி. அதாக்கும். இப்பம் நான் சொன்னா உனக்கு மனசிலாவாது. எனக்க காலம் கழியும்பம்...” மாமாவின் தொண்டை இடறியது. “எனக்கு இனி எத்தனை நாளுண்ணு தெரியல்ல. வண்டி குறெ ஓடியாச்சு. எல்லாம் உடய தம்புராணுக்கு தெரியும். பிறவு எல்லாரும் மனசிலாக்குவிங்க, ஆருக்க சோரயாக்கும் எல்லாரும் சேந்து உறிஞ்சி குடிச்சது எண்ணு.” மாமா கண்ணாடியைக் கழற்றி கண்களை

ஒத்தினார், முண்டாசை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தார். சிறிது நேரம் பேசாமல் நின்றார். நேற்று குட்டப்பன் என்னிடம் பேசியதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியும் என்றும் அதற்குத்தான் பதில் கூறுகிறார் என்றும் எனக்குப் புரிந்தது. ஆனால் அந்த உணர்ச்சி நடிப்பல்ல. பொய்யோ மெய்யோ, சொல்ல ஆரம்பித்ததுமே அவர் அதை நம்பிவிட்டார்.

“எல்லாம் எனக்கு தெரியும்” என்றேன்.

மாமா உடனே முகபாவம் மீண்டு “சாயங்காலம் வலிய எஸ்டேட் பங்களாவுக்கு கணக்கோட வா. ஓவர்சீயர் அங்க இருப்பார்” என்றார்.

“சரி” என்றேன்.

ஜீப் கிளம்பிச் சென்றது.

குட்டப்பனிடம் “நம்ம எஞ்சினியர் எங்கே?” என்றேன்.

“அவர அடிச்சுப் போட்டாவ” என்றார் குட்டப்பன்.

“எதுக்கு!”

“மலையில் ஒரு குட்டிக்க பொறகுவசம் பாக்க நல்லாயிருக் கேண்ணு பங்களாவுக்கு கூட்டிட்டு பெய்யிருக்கார். அவளுக்க கெட்டினவனும் தம்பிமாரும் சேந்து எஞ்சினியர் போட்டு கமத்திப் போட்டானுவ. கையில் ஒடிவுண்டு எண்ணு சொன்னாவ.”

“இப்ப எங்கயிருக்காரு?”

“மிஷியனாசுபத்திரியில். நெழ்சுமாருகிட்ட நல்ல ரெம்யமாட்டு இருப்பாரு. அதுகளுக்கு வல்ல பாட்டோ கதயோ சொல்லி மடக்கிப் போடுவாரு. ஏமானுக்கு ஒரு பழஞ்சொல்லு அறியிலாமா? பட்டரில் பொட்டனில்லை.”

மதியக் கஞ்சிக்குப் பிறகு நான் சைக்கிளில் மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். தாம்சன் எஸ்டேட்டின் உரிமை யாளராக முன்பு எப்போதோ இருந்த துரை குதிரை வளர்க்கும் பொருட்டு கட்டிய பெரிய லாயம் பாழடைந்து கிடந்து, புதுப்பிக்கப் பட்டு, ஆஸ்பத்திரி வடிவம் கொண்டிருந்தது. குதிரைகள் மழை மிகுந்த காட்டின் பூச்சிக்கடி தாங்காமல் ஓயாது துள்ளிக் குதித்து சொறி பிடித்து ஒன்றொன்றாகச் செத்தன. லண்டன் மிஷன் ஆஸ்பத்திரி துவங்கப்பட்டபோது செத்துப்போன குதிரைகளுக்கு ஆத்மா சாந்தி அடைய அங்கே மனிதர்களைப் பலி கொடுக்கிறார்கள் என்று வதந்தி பரவ, ஆறு மாதம்

வரை ஒரு நோயாளிகூட எட்டிப் பார்க்கவில்லை. அங்கே ஒரு சிவப்பு நிறத் திரவம் அளிக்கப்படுவதாகவும் அதை அருந்தியவர்கள் கண்களைச் சொருகி ‘ஆல்லேலூயா’ என்று ஒலி எழுப்புவதாகவும் காட்டில் அப்போதும் பேசப்பட்டது. ஆனால் பிறகு ஆஸ்பத்திரி மொத்த மலைப் பிராந்தியத்திற்கே மையம் போன்று மாறிவிட்டிருந்தது.

நோய் ஏதும் இல்லையென்றாலும் துரை சும்மா தோளில் தட்டி “என்னா மேன்? வாட்மேன்? என்னா உனக்கு?” என்றுகேட்டால் மனக்கவலைகள் மறைந்து தெம்பு கிடைப்பதாக மலைக்கூலிகள் நினைத்தார்கள். துரையின் சிவந்த முடி ஒன்றை வேறு நூல்களுடன் சேர்த்துத் தாயத்துபோல கட்டிக்கொண்டால் நோய்கள் அண்டுவ தில்லை என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. துரையின் பட்லர் ஸ்டீபன் ஜேக்கப் என்ற சுடலையாண்டியின் முக்கிய வருமானமே முடி வணிகம் மூலம்தான். இரவில் துரை போதையேறி ஸ்காட்லாந்தைப் பற்றிய பழைய கவிதைகளைக் கலந்து பாட ஆரம்பித்ததும் பட்லர் முடிகளைப் பிடுங்க ஆரம்பித்து விடுவான் என்றார்கள். எனக்கே ஒரு முடியை வாங்கித் தருவதாக குட்டப்பன் சொல்லியிருந்தான்.

நான் போனபோது துரை இல்லை. மதியம் சாப்பிட்டபிறகு துரை தன் ஒற்றைக் காளை வண்டியில் காக்கி நிற கோட் சூட், வளைந்த கைத்தடி, தகரப்பெட்டி சகிதம் மலையேறி உச்சிமலை காணிகளின் குடில்களுக்குப் போய் வைத்தியம் பார்த்துவிட்டு தூங்கிய நிலையிலேயே கொண்டு வரப்படுவார். ஒரு முறை வண்டி என்னைத் தாண்டிச் சென்றபோது உள்ளே ஆங்கிலக் கவிதை வரிகளுடன் சரளமாக ஆங்கிலக் கெட்டவார்த்தைகளும் காதில் விழுந்தன.

மிஷன் ஆஸ்பத்திரியின் முன்பு ஏராளமான வாகை மரங்கள். அவை சீமைவாகை மரங்கள் என்று பக்கத்தில் போனபிறகுதான் தெரிந்தது. அவற்றுக்கு அடியில் கூட்டம் கூட்டமாக மனிதர்கள். அதிகமும் பெண்கள். கூலிப்பெண்கள்தான் அதிகம். மலைசாதிப் பெண்கள் தனிக்கும்பலாக. எல்லோரும் என்னை மிகக் கவனத்துடன் கூர்ந்து பார்த்தார்கள். சைக்கிளை வாசலில் நிறுத்தி விட்டுப் படி ஏறினேன். லாயத்தை உயரமாகக் கட்டவேண்டும் என்று துரைக்குத் தோன்றியது நல்ல விஷயம்தான். அந்தக் கட்டி டத்திற்கு சன்னல்களே இல்லை என்ற போதிலும் காற்றோட்டம் இருந்தது. ஒரே ஒரு பெண் மட்டும் இருந்தாள். அவளைப் பார்த்ததுமே எனக்குப் புரிந்து விட்டது. செல்லம்மை அல்லது மேரி. மாந்தளிர் நிறமும், அழகான கண்களும், அதைவிட அழகான மென் மீசையும் கொண்டிருந்தாள்.

“ஆரு வேணும்?”

“டாக்டர் இல்லையா?”

“துரை இல்ல. சிஸ்டரும் இல்ல. நான் மட்டும்தேன்.”

“உங்க பேரு ஆக்னீஸ் மேரியா?”

“ஓம். நீங்க ஆரு?”

“எனக்க பேரு கிரி. குட்டப்பனுக்க கூட்டுகாரனாக்கும்.”

அவள் முகம் மலர்ந்து “இரியுங்க. அண்ணன் எப்பிடி இருக்கிணும்? அவருக்க ரெட்சிப்புக்காக நான் எண்ணும் செபிப்பேன்” என்றாள்.

எனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்கியபடி, “நம்ம ஆளு ஒருத்தர் இங்க கிடக்கியதாட்டு சொன்னாவ. எஞ்சினியராக்கும்” என்றேன்.

“ஆரு. மத்தஆளா? கை ஒடிஞ்சவரு.”

“ஆமா.”

“அவியள நீங்க என்னத்துக்கு பாக்கணும்?” மேரியின் முகமே இருண்டு குரோதம் கொண்டுவிட்டது.

“நம்ம கணக்கு அவருக்க கையிலயாக்கும். அதப் பத்தி பேசணும்.”

“நீங்க நாயரா?”

“ஆமா.ஏன்?”

“ஒண்ணுமில்ல.”

“எதுக்கு கேட்டிய?”

“நாயம்மாருக்கு ரெட்சிப்புக்க விளி கிட்டாது” என்றாள். “வாருங்க” என்று அழைத்துச் சென்றாள்.

“நீங்க சிஸ்டரா?” என்றேன். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. நாயர்களிடம் பேசிப் பிரயோசனமில்லை என்பது மேரியின் திட முடிவு என்று தெரிந்தது.

“அந்தா கிடக்குதாரு. நீங்க அவியட்ட பேசும்பம் இங்க சாத்தானுக்க பாட்டொண்ணும் பாடப்பிடாதுண்ணு சொல்லிப் போடுங்க. இது கர்த்தாவும் மாதாவும் வந்து போற எடமாக்கும்”.

“ஆரு?” என்றேன் சரியாகக் கவனிக்காமல்.

மேரி சற்று ஜாக்கிரதை கொண்டு, “கர்த்தாவும் மேரியும்” என்றாள்.

“ஓ” என்றேன்.

அவள் முகம் சிவந்து உடம்பு சற்று பதற ஆரம்பித்துவிட்டது. எக்கணமும் என்னை சாத்தானே என்று கூப்பிடப் போகிறாள் என்று எண்ணினேன். கூப்பிடவில்லை. வெடுக்கென்று திரும்பி நடந்தாள்.

அய்யர் கண்களை மூடியபடி காலை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

“வணக்கம் சார்” என்றேன்.

கண் விழித்து “வா வா வா” என்றார். “போர் அடிச்சு செத்தே போயிட்டேன். அப்புறம் என்ன சொல்லு, விசேஷம் என்ன?”

“என்ன விசேஷம்? நீங்கதான் சொல்லணும். சிவஞான போதத்தில போதம் கெட்டு தவறி விழுந்து கையில் அடிண்ணு சொன்னாங்க.”

“வாராதேடே... வாராத. மனுஷன்னா பலதும் இருக்கும்.”

“என்ன ஆச்சு?”

“ஒண்ணுமில்லை. ஆறு நாள் ஒரே சிவஞானபோதம். மண்டை அப்டியே இறுகிப்போச்சு. கீழ் வாயு பிரியிற சத்தம்கூட நமச்சிவா யன்னு வர ஆரம்பிச்சிடுத்து. என்ன பன்றது சொல்லு. சரி, ஒரு நாலு படி இறங்கிடலாம்னு கௌம்பி மலைப்பக்கமா போனேன். இந்தக் குட்டியைப் பார்த்தேன். யூ நோ. இந்த மலையிலயே இவளை மாதிரி ஒரு பின்பக்கம் வேற எவளுக்கும் இல்லை. பிரம்மன் இங்க கான்சன்ட்ரேட் பண்ணதனால முன்பக்கத்தை கோட்ட விட்டுட் டான். சகிக்காது. அவகிட்ட அவளுடைய பின்பக்கத்தோட ரகசி யத்தை சொன்ன முதல் ஆளு நான்தான். அண்ணையில் இருந்து என்னைக் கண்டா நடை இன்னும் கொஞ்சம் பின்னும். கூப்பிட் டேன். வந்தா. பாத்தாச்சு போன்னா போகமாட்டா. சாமிக்கு திருப்தி இல்லேண்ணு சொல்றா. திருப்தி, நெறைஞ்சாச்சு, இனிமே நான் ஆனையத்தான் பாக்கணும் போன்னு சொல்லி அனுப்பினேன். போய் பட்டாளத்தை கூட்டிட்டு வந்துட்டா. நல்ல அடி. புரட்டி எடுத்துப்போட்டான். பிறகு அய்யரானதனால இதோட விடறேன்னு சொன்னாம் பாரு, அப்ப தான் நான் தாங்க முடியாம அழுதிட்டேன்.”

எனக்கு சிரிப்பு வந்தாலும் கூடுமானவரை அடக்கிக் கொண்டேன்.

“எலும்பு முறிவு உண்டா?”

“பெரிசா ஒண்ணுமில்லை. கட்டிட்டாங்க. ரெண்டு நாளில போயிடலாம்.

நீ அந்த சிவஞானபோதத்தை எடுத்துட்டு வந்துடு. அதை வச்சு துரைய சித்தாந்தத்துக்கு மாத்த நான் முயற்சி பண்ணேன். இல்லாட்டி அவர் என்னை மீட்க முயற்சி பண்ணி, பலிக்கிறது வரை டிஸ்சார்ஜ் பண்ண மாட்டார்.”

“நல்ல துரை. நெறைய கவிதைகள் தெரிஞ்சு வச்சிருக்கார்.”

“கண்டிப்பா. வேர்ட்ஸ்வர்த் பாட்டை பிரமாதமா சொல்றார். ஆனா வாய்வழிப் புணர்ச்சி பத்தி வேர்ட்ஸ்வெர்த் பாடியிருக்க நியாயமே இல்லைன்னுதான் நான் நம்பறேன். தெரியலை.”

“நீங்க பாடப்பிடாதுண்ணு மேரி சொல்றா.”

“சிஸ்டர் மேரிதானே? தேவதை. நிஜம்மாவே தேவதை. வந்திட்டுபோனாலே பிரசாசம்யா. இங்க வந்துட்டுப்போனதில் பெரிய விஷயம் இதுதான். என் மேல அவளுக்கு என்னமோ கசப்பு. அவளுக்கு அய்யருங்களை பிடிக்காதுண்ணு நினைக்கிறேன்.”

“நாயர்மாரையும் பிடிக்காது.”

“நியாயம். ஆனா மத்தவங்ககிட்ட எப்படி ஒரு கருணையா இருக்காங்கிறே. அவகிட்ட பேசற ஏழைங்க கண்ணைப் பாரு. கிருஷ்ணன் காலடியில் நிக்கிற பசுவோட கண்ணுமாதிரி ஒரு பாவம். அவகிட்ட ஒரு ஒளி இருக்குய்யா.”

மேரி வந்து தூரத்தில் நின்று “சிஸ்டர் வாற நேரம். அரமணிக் கூறுக்க மேல பேசப்பிடாது” என்றாள்.

நான் விடைபெற்று மேரியிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பினேன். சைக்கிளை நிமிர்த்தும்போது மேரி வந்து “குட்டப்பன் அண்ணனை ஒருக்கா வரச் சொல்லுவியளா?” என்றாள்.

“சொல்லுறேன்” என்று நான் சொன்னபோது புன்னகை புரிந்தாள். உண்மையிலேயே தேவதைகள் அப்படித்தான் புன்னகை புரிந்திருப்பார்கள் என்று நினைத்தேன்.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து ஒரு பெரிய பள்ளத்தாக்கைத் தாண்டி மீண்டும் ஒரு மலை ஏறி மாமா சொன்ன எஸ்டேட் பங்களாவை அடைய வேண்டியிருந்தது. அதை வெகு தொலைவிலேயே பார்த்து விடலாம். மலைச்சரிவில் ஒட்டவைத்ததுபோல இருந்த வெள்ளை நிறக்கட்டிடம். ஆனால் எத்தனை தூரம் சைக்கிளை மிதித்தபோதும் அது வந்தபடியேதான் இருந்தது. மலை ஏறி பாதியானபோது நான் களைத்துத் தொய்ந்துவிட்டேன். சைக்கிளை ஓர் ஓடையருகே

நிறுத்திவிட்டு குட்டிப் பாறைமீது படுத்தேன்.

அங்கு காடு அதிக அடர்த்தியில்லை. ஆனால் நீரோடையைச் சுற்றி நிறைய பாதத்தடங்களிருந்தன. மரக்கிளைகள் காற்றிலாடு வதைப் பார்த்தபடி மல்லாந்து படுத்திருந்தேன். என் மனதிலும் முகத்திலும் புன்னகை ஒன்று படர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தேன். அது மேரியை நினைத்துத்தான் என்று பிறகு கண்டடைந்தேன்.

அருகே ஏதோ சலனம் கேட்டு தலையை மட்டும் திருப்பிப் பார்த்தேன். ஓடையில் ஒரு புள்ளி மான் நீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தது. மிக மெல்லிய முன்கால்களை சற்று அகற்றி நீர் மீது மூக்கை மெல்லத் தொட்டுச் சத்தமேயின்றிக் குடித்து திடீரென்று என்னை கவனித்து கழுத்தைத் திருப்பி பெரிய உருண்ட கண்களால் பார்த்தது. வாசனைக்காக நாசியைத் தூக்கியபோது நீண்ட கழுத்து வளையும் நளினம் எழுந்து அதை அப்படியே கட்டிப்பிடிக்கவேண்டும்போல எண்ண வைத்தது. காதுகளை ஆட்டி கண்களை உருட்டிப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் குனிந்து நீர் அருந்தியது. கிறிஸ்துவின் கையிலி ருக்கும் ஆடு நினைவுக்கு வந்தது. மலைப்பகுதி மக்களை மதம் மாறச் செய்வது கிறிஸ்துவைவிட அந்த ஆடுதான் என்று ஒருமுறை அய்யர் சொன்னார். அந்த ஆட்டைப் பார்த்ததுமே பெண்கள் கண்ணீர் விட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். கிறிஸ்து அருகே அந்த மான் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அப்போது கிறிஸ்து முகத்தில் ஒரு நாணமும் இருக்கும்.

புன்னகையுடன் எழுந்து மீண்டும் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு மலையேறினேன். மலை பங்களாவின் முன் மூன்று ஜீப்புகள் நின்றன. டிரைவர்கள் பெரிய வாதா மரத்தடியில் முடைந்த தென்னை ஓலைக்கீற்றைப் போட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு வயதான மனிதர் சிறிய பிரார்த்தனை புத்தகமொன்றைக் கூர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் அவரை அணுகி மாமாவின் பெயரைச் சொன்னேன். உள்ளே போகும்படி சொன்னார். பங்களா வின் வராண்டாவில் யாருமில்லை. பல விதமான ஷூக்கள் மட்டும் சிதறிக் கிடந்தன. உள்ளறையில் தரையில் விரிக்கப்பட்ட படுக்கை யில் பெரிய தொந்தி தொப்பை கொண்ட ஆசாமி கைகளால் கண்களை மூடியபடி பெருத்த குறட்டையொலியுடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். பெரிய மீசை சப்பி ஒட்டியிருந்தது. அப்படியே மறுபக்கம் சென்று இன்னொரு முற்றத்தில் இறங்கினேன். இருவர் கம்பளியைப் போர்த்தியபடி நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்திருந்தனர். ஒருவர் வெண்ணிற மீசை வைத்திருந்தார். மற்றவர் மீசையற்ற நடுத்தர வயது ஆள். எதிரே ஒரு

பூவரசு மரக்கிளையில் ஒரு புள்ளி மான் தலை கீழாகத் தொங்கிக் கிடந்தது. ஒரு கரிய குட்டை மனிதர் அதன் தோலைப் பின்காலில் இருந்து உரித்து இறக்கிக்கொண்டிருந்தார். மானின் கழுத்து மிக நீண்டு தலை வளைந்து மூக்கு தரையை உரசுவது போல ஆடியது. தோலை வெடுக் வெடுக் என அவர் இழுத்தபோது மான் திடுக்கிட்டது.

மீசை ஆசாமி என்னிடம் “ஆரு?” என்றார்.

நான் மாமா பேரைச் சொன்னேன்.

“கணக்கு புத்தகம் கொண்டு வந்தியா?”

“ஆமா.”

“நாயரே” என்றார் அவர்.

உள்ளிருந்து கையைத் துடைத்தபடி வந்த குள்ளமான முதியவரிடம் “புஸ்தகத்தை வாங்கி வையும்” என்றார் மீசை.

நடுத்தர வயதானவர் “நீ நாயருக்கு என்ன வேணும்?” என்றார்.

எனக்கு அந்த கேள்வி புரியவில்லை. இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தேன்.

“கான்ட்ராக்டர் நாயருக்கு நீ ஆரு?”

“மருமகன்.”

“அது செரி” என்றார் மீசைக்காரர். பிறகு இருவரும் என் பக்கம் திரும்பவில்லை. சில நிமிடங்கள் நின்றுவிட்டு நான் மெல்லத் திரும்பி பங்களாவில் நுழையாமல் முன்பக்கம் வந்து சைக்கிளை எடுத்தேன்.

பிரார்த்தனை புஸ்தகம் வாசித்தவர் “போறதா?” என்றார். “ஆமாம்” என்றபடி வண்டியில் சரிவில் இறங்கினேன்.

மறுபக்கம் மலைச்சரிவில் மாமாவின் ஜீப் வருவது தெரிந்தது. சைக்கிளுடன் புதரில் நுழைந்து மறைந்துகொண்டேன். ஜீப் கரிய புகையுடன் என்னைத் தாண்டிச் சென்றது. உள்ளே மாமாவின் முண்டாசும் பெண்களின் தலைகளும் தெரிந்தன. சைக்கிளைத் தூக்கி சாலையில் விட்டு ஏறிக்கொண்டபோது அது சத்தமேயின்றி என்னைப் பள்ளத்தாக்கு நோக்கி இறக்கியது. இருள் பரவ ஆரம்பித்திருந்தது.

அத்தியாயம். 28

ஆடியிலும் ஐப்பசியிலும் பங்குனியிலும் என்று எங்களுக்கு மூன்று மழைக்காலங்கள். ஆனியிலும் புரட்டாசியிலும் மாசியிலும் தூறலும் சீறலுமாக வானம் கறுத்து விரிந்திருக்கும். பருவ மழை மாதங்களில் மழையின் ஒலியே காதுக்குப் பழகி எப்போதாவது காற்றும் மழையும் ஓயும்போது அமைதியிழந்து வெளியே எட்டிப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுவோம். ஆனால் கட்டிடங்களைக் குத்த கைக்குக் கட்டித்தர ஆரம்பித்த சில மாதங்களிலேயே நான் மழையை வெறுக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். மழைக்கு சற்றும் சுணங்காமல் உழைக்கும் வேலையாட்கள் எனக்கிருந்தார்கள். கட்டிட வேலை யில் கூரை எழுவது வரைதான் மழை ஒரு பிரச்சினை. ஆனால் மழை ஒவ்வொரு கணத்திலும் எச்சரிக்கையைக் கோருகிற ஒன்று. சிமிண்ட் மூட்டைகள் எப்படியும் பத்து சதவீதம் கெட்டியாகி விடும். அறுத்துப் போட்ட மரங்கள் நீரில் ஊறி கறை ஒழுகிக் கிடக்கும். கவனமில்லாதவனுக்கு மழையினாலேயே கால்பகுதி நஷ்டம் வரும். நான் கவனமாக இருந்ததே இல்லை. மலையில் கிடைத்தது போல விசுவாசமான ஊழியர்கள் கரையில் எனக்குக் கிடைக்கவு மில்லை. தோண்டிப்போட்ட அஸ்திவாரக் குழியில் இரவு மழைக் குப் பிறகு மொத்தச் சேறும் திரும்பச் சென்று நிரம்பி சொதசொதக் கும்.

“மழை வாறது தெரியல்லியாடே... தோண்டின மண்ணை சுமந்து மாற்றியிருக்கப்பிடாதா?” என்று அழுகை கனக்க கேட்டால் “கன்ட்ராக்கு அந்தக் காரியம் சொல்லி ஏப்பிக்கல்லியே. நான் அஞ்ச மணிக்கு போகும்பம் மழை கேறிப்போட்டு. கேட்டப்பம் மேஸிரி எனக்ககிட்ட ஒண்ணும் சொல்லல்ல எண்ணு சொல்லிப்போட்டாரு” என்று கையாட்கள் சொல்வார்கள்.

பத்து மணிவரை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் குழம்பி நிற்கும்போது சைக்கிளில் தலையில் வட்டக்கெட்டு முண்டாசுடன் மேஸ்திரி வந்திறங்கி, “தொளி நெறஞ்சு போட்டே. இண்ணு கல்லடுக்கிலாமெண்ணாக்கும் நினைச்சது. இனியிப்பம் இண்ணு முழுக்க

தொளி வாரத்தான் போவும்” என்பார்.

“செரி அப்பம் அதைச் செய்யுங்க.”

“இதுக்கு அடங்கலில பேச்சு இல்லை கண்ட்ராக்கு நாயரே. இது வாருயதுக்கு எட்டு சுமட்டாளும் நாலு கோராளுமாட்டு பன்னிரெண்டு கூலி வேற தரணும்.”

“எட்டு சுமட்டாளா? தோண்டுயதுக்கே அம்பிடுதானே ஆச்சு?”

“இது பாயசக் காடி போலத்த தொளியாக்கும். கோரி மறிக்கியது சில்லறை வேலை இல்ல. என்ன சொல்லுது கண்ட்ராக்கு? வெக்கம் சொல்லணும். எனக்கு மூலப்பறம்புல ஒரு சோலி கிடக்கு.”

என் சைக்கிளில் வீடு திரும்பும்போது கூலிக்கணக்கைத்தான் மனம் அரற்றிக்கொண்டிருக்கும். யாரிடமும் கேட்க முடியாது. யாரிடமும் பகிரவும் முடியாது. போகும் வழியில் மீண்டும் மழை கனத்து சரிய ஆரம்பிக்க ஏதாவது சாயாக் கடைக்குள் ஏறி அமர்ந்து சூடான சாயாவுடன் வெளியே கொட்டும் மழையைப் பார்த்து திருக்கும்போது வெறுக்கப்படுபவனாக, மீண்டும் மீண்டும் திட்டமிட்டுத் தோற்கடிக்கப்படுவனாக என்னை உணரும்போது, அத்தனை குரோதத்தையும் பெற்றுக்கொள்வதாக மழைதான் கண் முன் எழுந்து நிற்கும். ‘எளவுக்கு போற மழை’ என்றபடி நீரின் கண்ணாடிச்சுவர் மீது ஓங்கிக் காறித் துப்புவேன்.

நாகர்கோவிலில் சி.பி.ராமசாமி அய்யர் காலத்திற்கு பிறகு வடி கால் வசதிகள் எதுவும் செய்யப்பட்டதில்லை. இரு தெருக்களின் நடுவே நீளமான சுரங்கப்பாதைபோல ஊடுபாதை உண்டு. முற் காலத்தில் கீழ்சாதியினர் கக்கூஸ் அள்ள வருவதற்காக உருவாக்கப் பட்டவை. பிறகு அவையே கக்கூஸாக மாறிவிட்டன. மழை நீர் அவற்றின் வழியாகக் கொப்பளித்து சாலைகளையும் தெருக் களையும் நிரப்பி காட்டாறாக ஓடும்போது நகரமே ஒரு பெரும் மலச் சாக்கடைக்குழிக்குள் அமர்ந்திருக்கும். கால் நனையாது வாழ முதலாளிகளால் முடியும். அரசு ஊழியர்களுக்குக்கூட எப்படி யாவது போய்ச் சேர்ந்துவிட்டால் போதும். நான் என் கட்டிட இடங்க ளிலிருந்து கடைகளுக்கு, அங்கிருந்து அரசு அலுவலகங்களுக்கு, அங்கிருந்து அதிகாரிகள் வீட்டுக்கு என்று பகலும் இரவும் அலைந்தாகவேண்டும். முழங்காலுக்கு கீழே முழுக்க சொறியும் சிரங்கும் அப்பிவிடும். வாரம் ஒரு சைபால் டப்பி வாங்கவேண்டும். இரவில் படுத்ததுமே உடலின் களைப்பில் ஒரு முறை கண்ணயர்ந்து விழிக்கும்போது பலநூறு புழுக்கள் காலைக் குடைந்து அரித்துத் தின்பது

போலிருக்கும். சொறிந்து சொறிந்து ரத்தம் வர எரியும்போது களிம்பு தடவி மீண்டும் சொறிந்து... 'சாகு சாகு' என்று கூவியபடி மழை கூரையிலும் சன்னலிலும் அடித்துக்கொண்டிருக்கும்.

என் ஜன்னலுக்கு வெளியே ஒரு எலுமிச்சம் மரம் நின்றது. மழையில் அது விரி விரி என்று சுழன்று ஜன்னல் மீது அறைந்து அறைந்து ஓலமிடும். அரைத்தாக்கத்தில் மழை என்னை மார்பிலும் முதுகிலும் மாறி மாறி அடித்துத் துரத்துவதாகத் தோன்றும். தூக்க மில்லாத இரவுகளில் ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கும்போது ஓடு வேயப்பட்ட உயரமில்லாத கட்டடங்கள்மீது நீர் வழிய அலை எழுவதுபோலத் தெரியும். பாவம் கட்டடங்கள். அவை தாவரங்கள் போல மழையுடன் ஒருபோதும் இணக்கம் கொள்ள முடிவதில்லை. கட்டடங்கள் மழைக்கு எதிராகக் கட்டப்பட்டவை. மழையால் மெல்ல மெல்ல அழிக்கப்படுபவை. நோயுற்று குப்புறச் சரிந்த பறவைக் கூட்டம்போலத் துடித்தபடி நகரம் மழையைத் தன் மீது வாங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

போத்தியின் மூத்தமகள் துர்க்காவின் மகன் அனந்தநாராயணனின் கல்யாணத்திற்கு குமாரகோயிலுக்குச் சென்றிருந்தபோதுதான் வேறு ஒரு மழையை, மழையின் முதல் வடிவத்தை, நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு பார்த்தேன்.

துர்க்காவின் கணவர் திருவனந்தபுரத்தில் எல்.ஐ.சி அதிகாரி. ஒரே பையன். அவர்களுக்கு ஊருடன் தொடர்பு ஏதும் இல்லை. எனக்கும் ஊர் தொடர்பு அம்மா அப்பா இறந்ததும் முற்றாக அறுந்து விட்டது. எனக்கு இருந்த வேலைக்கு ஊர்ப் பக்கம் போவதைப் பற்றி நினைத்தே பார்க்க முடியாது. ஆனால் கல்யாணம் குமாரகோயிலில் நடக்க வேண்டும், ஊர்க்காரர்களையெல்லாம் கூப்பிட வேண்டும் என்பது போத்தியின் ஆசை. சாவதற்குமுன் பலமுறை அதைக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

போத்தியின் அக்கா அனந்தலட்சுமி குமாரகோயில் நரசிம்மசாமி மடத்தில்தான் கடைசி காலத்தில் இருந்தாள். இருபது வருடம் முன்பு நான் மலை காண்ட்ராக்ட் வேலையில் அத்து அலைந்து கொண்டிருந்தபோது எஞ்சினியர் ஒருவரின் பெண் ணுக்குத் திருமணம் என்று அவசரகதியில் வடசேரியில் வாங்கிய குத்துப்போணி சகிதம் குமாரகோயிலுக்கு வந்து திரும்பும் வழியில் பெட்டிக்கடையில் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்த போத் தியைக் கடைசியாகப் பார்த்தேன். தலை நன்றாக நரைத்துவிட்டது. கட்டுமஸ்தான உடம்பும் கூன் விழுந்து கொள்கொளத்து விட்டது.

நான் அருகே போய் “போற்றி அறியுமோ ஆளை?” என்று கேட்டபோது

கண்களை மிகவும் சுருக்கியபடி உற்றுப் பார்த்து சட்டென்று முகம் மலர்ந்து “ஆ... ஆரு கிரியா? என்னடே, ஊரையும் சாமியையும் எல்லாம் மறந்து போட்டியா? எப்பிடி இருக்க? மலை மொதலாளி ஆயிட்டே....ம்” என்றார்.

குளத்தடி மதிலில், நீர்ப்பரப்பிலிருந்து வந்த காற்று உடை களைப் படபடக்க வைக்க, உட்கார்ந்து பேசினோம்.

“இப்பம் எங்க?” என்றேன்.

“வேற எங்க? மகாதேவனுக்கு நம்ம விட்டா இப்ப ஆருமில்ல. கோவிலு சஷீணிச்சு போச்சுடே. பெருவட்டன்மாருக்கு இப்பம் ஏசு சாமி கிட்டியாச்சு. நாயம்மாருக்கு சட்டைப் பாக் கெட்டிலயும் இடுப்புக்கு கீழயும்தான் சாமி. பின்ன தேவஸ்வம் சம்பளம் இருக்கதனால ஓடுது. பத்து பசு உண்டு. கிருஷியும் உண்டு. மூத்தவ துர்க்கையை அனுப்பியாச்சு. நல்லா இருக்கா. ரண்டாமத் தவன் உடுப்பில இருக்கான். ஓட்டல் வய்க்க பிளான் உண்டு. மூணா மத்தவ பி.ஏ முடிச்சு பி.எட் படிக்கா ஆற்றூரில. ஒரு குறவும் இல்ல.”

“இங்க என்ன விசேஷம்?”

“ஒரு கலியாணம். நம்ம பட்டாளம் ஷடானனுக்க மகளுக்க கல்யாணமாக்கும். உனக்கு எழுத்து இல்லியா?”

“இல்ல. எனக்கு ஒண்ணும் இப்பம் தொடர்பு இல்லை. ஷடானன் அண்ணா ரிட்டயராகி வந்தாச்சா?”

“அவனுக்க கத உனக்கு தெரியாதா? அவனுக்க தம்பி, கஜானனை உனக்கு தெரியுமே. தோலன் கச்சன், அவன் இவனை குத்தி கொண்ணுபோட்டான் பாத்துக்க. வருஷம் பதினாலு ஆகுது அது நடந்து. தம்பி பெஞ்சாதிக்கும் ஷடானனுக்கும் ஒரு ஏப்பு இருந்திருக்கும்போல. கண்டுட்டு வந்தவன் கத்திய உருவி கேற்றிப் போட்டான். எட்டு வருஷம் உள்ள கிடந்துட்டு வந்தான். இப்பம் தம்பியாக்கும் அண்ணனுக்க மகளுக்கு கல்லியாணம் நடத்துயது.”

நான் அனந்தலட்சுமி அம்மியாரை நினைவுகூர்ந்தேன். அதை எதிரொலிப்பதுபோல “அனந்தலட்சுமி இங்கயாக்கும் நரசிம்ம மடத்தில இருக்கா” என்றார்.

“அப்படியா! நல்லாயிருக்காங்களா?”

“பூர்வ ஜென்ம சுகிருதம் செய்த ஆத்மா. துர்க்காவுக்கு இங்கதான் கல்யாணம் வச்சேன். நீயும் பெஞ்சாதியும் வரல்ல. அதுக்க மனக் குற

எனக்குண்டு. அது போட்டு. அம்மாவியாக்குமே, அதனால் அப்பம் அக்கைய கொண்டு வந்தம். அப்பம் ஒரு பிரச்சினையுமில்ல. ராவும் பகலும் கண்ணீரும் தேம்பலும் மட்டும்தான். வந்தவ இங்க வந்ததும் திரும்ப மாட்டேன்னு அடம் பிடிச்சா. தூணைப் பிடிச்சுக் கிட்டு இருந்தா. இளுத்தா வராது. இங்க குமாரகோவிலில் அப்பம் நம்ம வகையில் ஒரு மாமனாக்கும் பெரிய போத்தி. ‘கட்டயா, இவளை இங்க வல்லெடத்திலயும் விடு. அதொரு விளியாக்கும் பாத்துக்கோண்ணாரு. நரசிம்ம மடம் சாமி பழைய போத்தியாக்கும். அவரிட்ட சொல்லி அங்க விட்டேன். அவளுக்க வகை சொத்தை வித்து மடத்துக்கு குடுத்துப்போட்டேன். ஆறு மாசத்தில் கரச்சிலும் தேம்பலும் நிண்ணு சாந்தமானா. பிறகு பேசவும் தொடங்கினா. உள்ள ஒரு வெளிச்சம் வந்து போட்டு. அந்த திளக்கம் முகத்திலயும் உண்டு. போத்தியம்மைன்னா இப்பம் இங்க நல்ல பேராக்கும். சின்னப் பிள்ளைய கைல குடுத்தா எந்த ரோகக் குழந்தையும் அழுவத நிறுத்திப்போடும். கை வச்ச அனுக்கரகம் செய்தா நல்ல குணமுண்டு. பேச்சு குறவு. மாசத்துக்கு ரெண்டு வரி பேசினா அதிகம். அது முத்து மாதிரி பேச்சாக்கும்.”

அனந்தலட்சுமி இறந்தபிறகு மடத்தில் போத்தி குடும்பச் செலவில் குருபூஜை வருடம்தோறும் நடத்தி வந்தார்கள். மடத்தில் பெரிய சாமியின் படத்திற்கு சமானமாக காவியுடை அணிந்து மொட்டையடித்த போத்தியம்மை கனிந்த தெளிந்த முகத்துடன் இருக்கும் படமும் இருந்தது. போத்தி குடும்பத்து விசேஷங்கள் மடத்தில்தான் நடந்து வருவதாக துர்க்கை சொன்னாள். அவளுக்கு தமிழே மறந்து போய்விட்டது.

“குடும்பத்தில் ஒரு ஆத்மாவினு கைவல்யம் கிட்டுந்நது எல்லாருக்கும் குணமுள்ள காரியமாணு கிரியேட்டா” என்றாள்.

“பின்ன இல்லாம?” என்று சொன்னேன்.

கல்யாணம் போத்திமார் வழக்கப்படி அதிகாலை நான்கு மணிக்கு. எனவே எல்லோரும் முந்தின நாளே வர வேண்டி யிருந்தது. வேணிக்கு உடம்பு சரியில்லை. நான் வரும் போதே மழை கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. கோயிலில் சுற்றிக் கும்பிட முடியாதபடி மழை. போத்தியின் குடும்பம் பட்டுகளும் நகை களுமாக மடத்தில் துளு பேசி நிரம்பியிருந்தது. எனக்கு தேவஸ்வம் சத்திரத்தில் தங்க இடம். பழைய ஓட்டுக் கட்டிடத்தின் பின்புறம் வேளிமலையை நோக்கித் திறக்கும் கம்பியில்லாத ஜன்னல் கொண்ட அறை. அதில் வெல்லம் புளித்த வாசனை அடித்தது. கொசுக்கடியும் புதிய இடத்திற்கான

ஓசைகளுமாக வெகுநேரம் தூக்கம் வரவில்லை. புதிய இடமும் வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு அலையலையாகக் கிளம்பிய ஊர் நினைவுகளும் என்னை காண்ட்ராக்ட் வேலையின் அல்லல்களிலிருந்து வெகுதூரம் தள்ளிக்கொண்டு வந்து விட்டிருந்தன. சிறுவயதில் கண்டு பழகிய முகங்கள் மனக்கண்முன் மிதந்து கொண்டேயிருக்க விழித்த பார்வையுடனும் விம்மும் மனதுடனும் இருளில் படுத்திருந்தேன்.

மழையின் ஓசை கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அந்த மனிதர்கள் என்னவானார்கள்? ஊருக்கு இப்போது திரும்பிச் சென்றால் பெரும்பாலும் அடுத்த தலைமுறையினர்தான் இருப் பார்கள். அவர்களுடைய ஞாபகங்களில் உதிரி பிம்பங்களாக அவர் கள் எஞ்சக்கூடும். அவ்வளவுதான். சினிமா ஓடி முடியும்போது அத் தனை பிம்பங்களும் இல்லாமலாவதுபோல. கண்ணில் சில நிமிடங் கள் பிம்பங்களின் பிம்பங்கள் எஞ்சி நிற்கலாம், அவ்வளவுதான்.

‘நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி’ என்ற கம்பராமாயண வரி ஞாபகம் வந்தது. அதையே மனம் அரற்றிக்கொண்டிருந்தது. அது என் பழக்கம். கவிதையில் ஒரு வரி மனதின் ஒரு உணர்வோடு ஒட்டி விட்டதென்றால் பிறகு அன்று முழுக்க அதுதான் மன ஓட்டம். சில நாட்கள்கூட நீடிக்கலாம். நாகர்கோவிலுக்கு குடிவந்த ஆரம்ப நாட்களில்தான் கம்பராமாயணம் அறிமுகம். பக்கத்து வீட்டில் தேவசகாயம் நாடார் இருந்தார். தமிழ் பண்டிதர். ஓய்வு பெற்று விட்டவர். மறந்து போன தமிழ் மீண்டும் முளைத்தெழுந்தது. நாடாருக்கு கம்பன் மட்டும்தான் கவிஞன். ‘கம்பனைக் கற்ற வாயால் எந்தக் கொம்பனையும் கற்பதில்லை’ என்பார். ஓய்வு பெற்று விட்ட பிறகு இரவு பகல் எந்நேரமும் கம்பன்தான். அவரால் அந்தப் பகுதி யிலேயே ஜனநடமாட்டம் குறைந்துவிட்டது. தங்க நாடாத்திக்கு காது சுத்தமாகக் கேட்காது. தபால்காரன் எதிர் வீட்டிலேயே கடிதங் களைப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிடுவான். நாடாருக்கு கவலையே இல்லை. புத்தகத்தைப் பிரித்து வைத்து அரைமணிநேரம் படித்தால் அவருக்கு நெக்குருகிவிடும். பொலபொலவென்று கண்ணீர் புத்தகத்தில் விழும். நான் மட்டும்தான் போய் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பேன். மெல்ல கம்பனில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டார். துயரிலும் மகிழ்விலும் கம்பன் வரிகள் மனதில் முளைத்து வரும். எல்லாம் அவர் இரண்டு வருடம் கழித்து இறக்கும் வரைத்தான். பிறகு கம்பராமாயண நூலையே பார்த்ததில்லை.

சன்னல் வழியாகக் கொட்டும் நீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீர்க்கோல வாழ்வு... ‘நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிது நாள் வளர்த்து பின்னைப் போர்க்கோலம்...’ திடீரென்று மனம் பொங்கி அழுகையும்

சிரிப்புமாக வந்தது. நீர்க்கோலத்தை நம்பி போர்க்கோலம். எப்படிச் சொல்லிவிட்டான், வெளியே நீர்க் கோலம் நெளிய மின்னல் ஒன்று சுடர்விட்டு அணைந்தது. சிறு வயதில் என் மனதில் சங்கப் பாடல்கள் நிரம்பியிருந்தன என்பதை நினைவுகூர்ந்தேன். மலையில் வாழ்ந்த நாட்களில். அல்லது மலை அப்பாடல்களை எனக்குள் எழ வைத்தது. பிறகு எப்போதும் அவை என்னை எழுப்பியதில்லை. சின்னவனுக்கு பள்ளிக்கூடத்தில் குறுந் தொகையும் நற்றிணையும் பாடமாக இருந்தது. அவன் படிக்கக் கேட்கும்போதுகூட ஆர்வத்தை கிளப்பாத பழைய ஞாபகம் போலத் தான் அவை மனதில் எழுந்தன. வெறும் சித்திரங்கள். மழை, வெயில், இலை, தளிர், பூ, காமம். அவ்வளவுதான். கம்பனில் இருப்பது மனித துக்கம். இரவில் திடுக்கிட்டெழ, கூடவே ஒரு தனி உயிர் போல விழித்தெழுந்து, ஆயிரம் கைகால்கள் பரப்பி இருளை நிரப்பி நிற்கும் கம்பனின் வரி. ‘... கெட்டது கொடிநகர்! கிளையும் நண்பரும் பட்டனர்! பரிபவம் பரந்தது எங்கணும்! இட்ட இவ் வரியணை இருந்தது என்னுடன்.’ அதன் முன் பொறி ஐந்தும் அகங்காரமும் சரணவைத்து விழுந்து கிடந்து விடியவைப்பேன். பின்பு கற்றதும் கேட்டதுமான பிற தமிழெல்லாம் என்னிலிருந்து மறைய கம்பன் மட்டும் எஞ்சினான். பெரியதோர் ரணத்தின் வடு போல.

காலையில் விழிப்பு வந்தபோது மழைக்கு அப்பால் தவுல் திம் திம் என்று ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. எழுந்து ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தபோது வெளிச்சம் பரவ ஆரம்பித்திருக்கக் கண்டு பரபர வென்று கீழிறங்கிச் சென்றேன். கொல்லைப் பக்கத் திண்ணையில் வெந்நீர் சுடவைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரே பக்கெட்டில் குளித்து புதிய சட்டைபோட்டு மடத்திற்குப் போனேன். மடத்தின் கட்டடம் புதிது. பெரிய கூட்டத்தையும் தாங்கும். முகப்பு வாசலில் புத்திசாலித்தனமாக கால் கழுவ நீர் வைத்திருந்ததனால் மண்டபம் சேற்று வயலாகாமல் தப்பித்தது. தவுல் ஓசை மண்டபம் முழுக்க அதிர்ந்துகொண்டிருக்க அதைத் தவிர்ப்பதற்காக பக்கவாட்டுப் படியேறி மாடிக்குச் சென்றேன்.

அம்பிகா அக்காவின் இரண்டாவது பையன் வந்திருந்தான். குலசேகரத்தில் டாக்ஸி ஓட்டுவதாகச் சொன்னான். ஊர்க்காரர் களையெல்லாம் பார்க்கவேண்டும் போலவும், தவிர்த்து விடவேண்டும் போலவும் ஒரே சமயம் தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. பெரிய ஹாலுக்கு நடுவே போத்தியம்மையின் படத்துக்குக் கீழே குழந்தைகளை தரையில் படுக்கவைத்து தூக்கி ஆசி பெற்றுக் கொண்டிருந்த பெண்களைப் பார்த்தபடி நின்றேன். போத்தியம்மை முகத்தில் சுருக்கங்கள் அடர்ந்திருந்தாலும் கண்களில் முதுமை யினால் விளையும் மங்கல்

சற்றுமில்லை. ஆறு மாதக் குழந்தையின் கண்கள்போல ஒரு தெளிவு. பிச்சாத்தி ராமன் நாயரின் மகன் பிரசாத், ஊச்சாளி பார்க்கவன் பிள்ளையின் மகன், நாணுக் குட்டன் நாயர்... சில அறிமுகங்களுக்குள் ஒன்று தெரிந்தது, அத்தனை பேரையும் நான் இன்னாரின் மகன் என்றுதான் அடையாளம் காணமுடிந்தது. அவர்கள் யாருமே இப்போது இல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரை வாழும் தலைமுறை, இல்லாமலாகிப் போன ஒரு காலகட்டத்தின் நீட்சி.

ஒரு கட்டத்தில் சலித்துப்போய் பக்கவாட்டு உப்பரிகைக்குப் போய் தனியாக இரும்பு நாற்காலியில் அமர்ந்துவிட்டேன். எப்படி யாவது இதை முடித்துவிட்டுப் போய்விட்டால் போதும் என்று பட்டது. கண்களைத் தூக்கம் வந்து அழுத்தியதை சிரமப்பட்டு தடுத்துத் தடுத்துத் தலையை உலுக்கிக்கொண்டிருந்தேன். மழை மெதுவாக நின்று மென்மையான வெயில் பரவியது. சிலு சிலுவென்று காற்றடித்தபோது திரும்பிப் பார்த்து வேளிமலை கருமேகக்கூட்டங்கள் அடர்ந்து இருண்டு நிற்கக் கண்டேன். அதிலிருந்து பார்வையை எடுக்க முடியவில்லை. மலையுச்சியில் கரும்பாறையின் குளிர், காற்றில் அலையலையாகப் பரவிற்று. எக்கணமும் தோலைச் சிலிர்த்து எழுந்துவிடும். ‘மாசறக் கழிஇய யானை போல’ என்ற வரி எழுந்தது. எங்குள்ள வரி, யார் பாடியது? சங்கப்பாடல்தான். ஆனால் எதில்? அதே வரி வந்துகொண்டே இருந்தது. ‘மாசறக் கழிஇய யானை போல.’ அண்ணாந்து பாறையையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

கல்யாணம், உடுப்பி சாப்பாட்டின் இனிப்புக் குவியல்கள், விடைபெறல்கள். செருப்பைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போதுதான் இரட்சணிய சேனையின் கொடிபோட்ட கார் வந்து நிற்க ஒரு வெள்ளையுடைச் சேவகன் வாசலைத் திறந்தான். உள்ளிருந்து இறங்கிய இளைஞனை எங்கோ பார்த்திருப்பது போலிருந்தது. சீருடைக்குப் பொருந்தாத வடிவம். துர்க்காவும் கணவரும் ஓடிவந்து வரவேற்றார்கள். அத்தனை பேரும் இருபுறமாக ஒதுங்கி வழிவிட்டு வணக்கம் சொன்னார்கள். அவனது மார்புப் பட்டையைப் படித் தேன். மேஜர் எட்வின் ராபின்சன். பெரிய கை.

என் குடை ஈரமாக இருந்ததனால் அக்குளில் இடுக்க முடிய வில்லை. ஊன்றியபடி சாலைக்கு வந்தபோதும் அதே வரிதான் மனதில். மாசறக் கழிஇய யானை. வேளிமலைப் பாறையை நன்கு பார்க்கும் விதமாக விலகி நின்றுகொண்டேன். குமாரகோயில் பஸ்ஸுக்கு அரைமணிநேரம் ஆகும் என்றார்கள். திடீரென்று கிடைத்துவிட்டது அது யார் என. கண்டன் புலையனின் அதே உடல்வாகு. நீண்ட கூஜாக் கழுத்து,

தொய்ந்த தோள்கள், தோல் நாடா முறுக்கிக் கட்டப்பட்டது போன்ற உருவம். கண்டன் புலையனின் பேரர்கள் யாரையுமே நான் பார்த்தது இல்லை. இவன் யாருடைய மகன் என்று தெரியவில்லை. திரும்பப் போய் அவனைப் பார்க்க வேண்டும்போலிருந்தது. ஆனால் எப்படி அறிமுகம் செய்து கொள்ள முடியும்? புன்னகை வந்தது. வேணியிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தபோது அப்புன்னகை விரிந்தது. இந்தத் தோள், கழுத்து அமைப்பு இல்லையென்றாலும் என் இரண்டாம் மகனுக்கு இதே ஒடுங்கிய கரிய முகம்தான். சற்று நுனி வளைந்த மூக்கும்கூட. பஸ் வந்தபோது புன்னகையுடன் ஏறி அமர்ந்து மீண்டும் பாதையைப் பார்த்தேன். ‘மாசு அறக் கழிஇய யானை போல பெரும் பெயல் உழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்...’ குறுந்தொகையில் கபிலன் பாடிய பாடல். மாசின்றி கழுவப்பட்ட யானையென பெரு மழை நனைந்த கரிய பாறை. பஸ் பிரம்மபுரம் தாண்டுவதற்குள் எழுந்து வெளியே குதித்து விடலாம் என்று பத்துமுறை தோன்றி விட்டது. மெயின் ரோட்டில் இறங்கிக்கொண்டேன்.

திருவனந்தபுரம் பஸ்ஸை பிடித்து நெய்யாற்றின்கரையில் இறங்கினேன். அங்கிருந்து இன்னொரு பஸ் பிடித்து நெடுமங்காடு. மழையைப் பிளந்துகொண்டு பஸ் சென்றது. சன்னல் திரையின் ஓட்டை வழியாகச் சிதறிய துளிகளிலேயே உடைகள் நனைந்து விட்டன. ஆனால் என்னால் எதையுமே பொருட்படுத்த முடிய வில்லை. பேச்சி மலையின் சிகரத்தைப் பார்த்தாக வேண்டும். அதைத் தவிர வேறு எதுவுமே முக்கியமில்லை என்று தோன்றி விட்டது. நெடுமங்காடு வனபங்களாவில் என் பாலியகால நண்பன் தான் சூபரிண்டன்ட். அங்கு எப்போதாவது டி.எஃப்.ஓ காம்ப் நடக்கும். மற்ற நாட்களில் அதிலும் மழைநாட்களில் யாருமே இருப்ப தில்லை. மதியம் தாண்டி வனபங்களாவின் மூடிய கதவைத் தட்டி னேன்.

“எந்தருடே கிரி!” என்றான்.

“ஒண்ணுமில்லை. ஒரு ரெண்டுநாள் மறைஞ்சு இருக்கணும்.”

“வா வா. நான் அப்பழே பறஞ்ஞதாணு கேட்டா, நினக்கொக்கெ இம்மாதிரி பிஸினஸும் ஒட்டும் செரியாவூல்ல. சாய எடுக்கட்டே...”

ஓரத்து அறையில்தான் தங்குவேன். ஜன்னலை மூடாமல் விட்டுவிட்டதனால் அறையெல்லாம் தண்ணீர். அந்த அறையே வேண்டும் என்று அடம் பிடித்து அதை நானே கூட்டித் துடைத்துச் சரி செய்து தங்கினேன். மாலை வரை தாரை முறியாமல் மழை கொட்டியது. கட்டிலில் மல்லாந்து படுத்து மழைநீர் படர்ந்து கறையாக இருந்த

மேற்கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மழை நின்று சற்றுநேரம் கழிந்ததும் முற்றத்தில் நின்ற மரம் காற்றில் ஊளையிட்ட ஒலியில் எழுந்து கொண்டு ஜன்னல் கதவைத் திறந்தேன்.

நீல நிறமான இளம் இருளில் தொலைவில் இருண்டு புடைத்து பேச்சிமலைச் சிகரம் தெரிந்தது. எல்லாம் அறிந்த பறவை வாழும் முகடு. பேச்சிப் பாறையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். மலையின் உடம்பெங்கும் வெண்ணிற அருவிகள் யானைக் கூட்டத்தில் தந்தங்கள் தெரிவதுபோலத் தெரிந்தன. மலையே மேகம் போல நீரைக் கொட்டியபடி இருப்பதாகப் பட்டது. 'நீர் திகழ் சிலம்பு' என்று இன்னொரு குறுந்தொகை வரி எழுந்தது. 'ஆர்கலி மிதித்த நீர் திகழ் சிலம்பு'. பெருமழை கொட்டியதனால் நீர் நிரம்பிய மலை. யார் எழுதிய பாடல்? கபிலனல்ல. கபிலன் இப்படி நேரடியாகச் சொல்வதில்லை. பானம்பாரனார். அல்லது அது போல யாரோ. ஆனால் திணை குறிஞ்சிதான். மேற்குமலைக்காடு குறிஞ்சித் திணையை மட்டுமே மனதில் எழுப்புகிறது.

இரவு நன்கு இருட்டியபிறகு சூடு கஞ்சி குடிக்க நண்பன் கூப்பிட்ட குரலில் விழித்து எழுந்தேன். அதுவரை நான் நீலியையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன் என உணர்ந்தேன். அவள் பெயரே மனதில் அப்போதுதான் எழுந்தது. ஆனால் அவள் முகம், குரல், சலன பாவங்கள் என்று குளிர்ந்த மலையே அவள் வடிவமாக இருந்தது.

அத்தியாயம். 29

உன் நினைவென ஓயாது பெய்துகொண்டிருக்கிறது மழை.
இம்மண்ணிலுள்ள அனைத்தையும் ஈரமாக்கி விட்டாய். புதைந்து கிடந்த
விதைகளை எல்லாம் முளைத்தெழச் செய்துவிட்டாய். எல்லா
இடைவெளிகளையும் நிரப்பி வழிகிறாய். எல்லாவற்றையும் கழுவிச்
கழுவி நீ ஓய்ந்தாய். புத்தம் புதியதாக நான் விரிந்து எழ புதிய
வெயிலொளிபோல மென்மையாக என் மீது படர்கிறாய். உன் பெயர்
என்னில் ஒருகோடித் துளிகளில் சுடர்விடுகிறது. உன்னை நிசப்த மாகப்
பிரதிபலித்தபடி வியந்து கிடப்பதே என் கடனென்று உணர் கிறேன்.
உன் மகத்துவங்களுக்கு சாட்சியாவதெற்கென்றே படைக்கப்
பட்டிருக்கிறேன். உன் மௌனத்தால் அடித்தளமிடப்பட்டிருக் கின்றன
என் உரையாடல்கள் அனைத்தும். உன்னுடைய அசைவற்ற
ஆழத்தின்மீது சுழிக்கும் அலைகளே நான்.

சன்னலுக்கு அப்பால் பேச்சிமலையின் கரிய பாறை, நீர் வழியும்
பட்டைகள் இளவெயிலில் ஒளிவிட குளிர்ந்து உடல் ஒடுக்கி
அமர்ந்திருப்பதை என் அறைக்குள் பிரமித்த கண்களுடனும் ஒலியற்று
உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் உதடுகளுடனும் பார்த்துக் கொண்டு
படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தேன். மூன்று நாட்கள் அவ்வறை விட்டு
நீங்கவில்லை. எதை உண்டேன் என்ன குடித்தேன் என நினைவில்லை.
மழை பெய்துகொண்டே இருந்தது. ஒருகணம் கூட மழையின் சுருதி
தழையவில்லை. வெளியே நீர்மழை ஓயும் போது அதன்
இடைவெளியை உக்கிரத்துடன் நிரப்பியது என் உள் மழை.

மூன்றாவது நாள் சுள்ளென்று அடித்து புழுக்கத்தை நிரப்பிய வெயிலில்,
உள்ளூர ஊறிப் படர்ந்த வெறுமையுடன் விடைபெற்றுக் கிளம்பினேன்.
மழையின் ஈரத்தடங்கள் எல்லாம் உலர்ந்து மறைந் திருந்தன. மழை
படியவைத்த சிவப்பான மென்மணல் கீற்றுகள் உலர்ந்து
கரைந்துவிட்டிருந்தன. கால்தடங்கள் உலர்ந்து, இறுகிய செம்மண்
பாறையாகியிருந்தது. அலையோரத்து செடிகளின் இலை கள்மீது
செம்மண் மீண்டும் படிந்துவிட்டது. தொலைவில் பேச்சி மலைமீது

நீர்ப்பட்டைகளும் குளிர்ந்த நீல நிறமும் இல்லை. வெள் ளருவிகள் இல்லை. இனி ஒருபோதும் இங்கு வருவதில்லை என்று எண்ணியபடி பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண் டேன்.

நீலியை நான் நெருங்கியபிறகு அவளைச் சந்தித்தது மொத்தம் பதினைந்து நாட்கள்தான். மூன்று நாள் அவள் வரமுடியவில்லை. இரண்டுநாள் உடனே திரும்பிவிட்டாள். ஒரு நாள் பேசியபடி இருந்த போது ஊடாக நாடார் வந்துவிட்டார், தூண்டிலும் மீன் கூடையுமாக. ஒன்பது மாலை நேரங்கள். காலப்போக்கில் ஒன்பதும் இணைந்து ஒரே மாலைநேரமாக மாறிவிட்டன. ஒரு மனப்பிம்பம். பிம்பங் களை உருவாக்கிப் பெருக்கும் ஒரே ஒரு சித்திரம். வெயிலில் வாடிய கொன்றைமலர்களின் வாசனை என் மனதில் எழுகிறது. மனம் திடுக் கிட்டுப் பரபரத்து அதற்காக முனைப்புக் கொள்ள, பதற்றத்தினூடாக அப்பிம்பம் எழுந்து சற்றுத் தத்தளித்துத் தன்னை நிறுவிக்கொண்ட பிறகு அது மட்டுமே இருக்கும். அதன் ஒரு பகுதியாக நானும். அதை ஒரு மனப்பிரமை என்று சொல்லலாம். பகற்கனவு என்றோ சித்தத்தின் ஒரு பிறழ்வுநிலை என்றோ வகுக்கலாம். டாக்டர் பரமசிவம் அது ஒரு வகை மனச்சிதைவு என்றார். அப்செஷன். நரம்புகளின் இயக்கத்தில் உருவாகி வரக்கூடிய ஒரு கருமுடிச்சு. மாத்திரைகள் மூலம் மெல்ல நரம்புகளை நீவி நீவி அதை அவிழ்த்து விடலாம்.

“இத பாருங்க மிஸ்டர் கிரி. மனசுண்ணு எதுவும் இல்லை. இருக்கிறது மூளைதான். மூளைன்னா என்ன? ஒரு புரோட்டீன் காலிஃபிளவர். பல்லாயிரம் நரம்புகள் வந்து சந்திச்சு பேசிக்கிற சந்திப்பு. ஒரு பெரிய முடிச்சு. நரம்புகளில் ஓடறது பயோ எலக்ட்ரிசிட்டி. மெதுவா கவனமா சிடுக்கெடுத்தா எதயுமே சரி செஞ்சுடலாம். நீங்க வீணா கற்பனை செய்து பெரிசு பண்ண வேண்டாம். உங்ககிட்ட பிரச்சினை என்னன்னா நீங்க ஆரம்ப காலத்தில் ஏகப்பட்டது படிச்சிட்டிங்க. இலக்கியம், குறிப்பா கவிதை. உலகளவிலும் டாக்டர்கள்ட்ட கவிதையைப் பத்தி ஒரு விதமான அபிப்பிராயம் உருவாயிட்டிருக்கு. மூளையை ஒரு கலைடாஸ்கோப்புக்குள்ள போட்டா கவிஞனோட மனசு வந்திடுது. ஒரு சின்ன நரம்பு முடிச்சு, ஒரு சிடுக்கு, அப்படியே பெருகி காவியமா ஆயிரும். சிரிக்காதீங்க. கறாரா யோசிச்சு பாருங்க. நான் உங்களுக்கு குடுக்கக்கூடிய முக்கியமான அட்வைஸே இதுதான். உங்களுக்குள்ள ஒரு உணர்ச்சி, இல்லாட்டி மனப்பிம்பம், இல்லாட்டி ஒரு கொந்தளிப்பு வந்தா அதிலயிருந்து விலகிருங்க. திட்டவட்டமா ஏதாச்சும் செய்ய ஆரம்பிச்சிடுங்க. வெறகு கீறுங்க. மண்ணை கொத்துங்க. நமக்கு வெளிய நம்மால ஒண்ணும் செய்ய முடியாதபடி திட்டவட்டமா விரிஞ்சு கிடக்கிற

உலகத்தில் உள்ள ஜடப்பொருளில் ஏதாவது செய்யுங்க. பிடி கிடைச்சுடும். நின்னுடலாம். ஒரு மன நோயாளி கூடை பின்ன ஆரம்பிச்சான்னா கூடையோட திட்ட வட்டமான ஒழுங்கு அவன் உள்ளயும் வந்து விடும். ஒரு நாளைக்கும் நரம்புகளை மொழியால அளக்க முயற்சி பண்ணாதீங்க. அது காற்றை தீயால அளக்கிற மாதிரி. தீயை பெட்ரோலால அணைக்க முயற்சி செய்ற மாதிரி. பைத்தியம்னா என்ன தெரியுமா? இது என் சொந்தக் கொள்கை. நரம்புகளுக்கும் மொழிக்கும் இடையே இருக்கிற இசைவு இல்லாம ஆறதுதான்.”

டாக்டருக்கு பேசுவதில் பித்து. அவரிடம் வருபவர்களில் பெரும்பாலோர் பேசவும் கேட்கவும் யாருமின்றி தாங்களே பேசிக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டவர்கள் என்பதனால் பேச்சே அவருடைய தொழிலாகப் போய்விட்டது.

“சரி, இந்தப் பிம்பம் எங்க இருக்கு? என் நரம்பிலா மொழியிலா?”

“அதப்பத்தி கவலைப்படாதீங்கன்னு சொல்றேன். அது வந்ததுமே ஏதாவது வேலை செய்ய ஆரமிச்சுடுங்க. அதிலயிருந்து வெளிய வந்துடுங்க. அப்செஷனை ஆராய்ச்சி பன்றதுகூட அப்செஷனோட ஒரு பகுதிதான்... விட்டுடுங்க. அது முடிஞ்சு போச்சு. அதுக்கு இனி நிகழ்காலத்தில் இடமில்ல.”

இறந்தகாலத்து வெள்ளம் என் நிகழ்காலத்தின் மீது பரவி மூழ்கடிப்பதைத் தடுக்க டாக்டரின் மாத்திரைகள். பதினான்கு வருடம் அவை என் அன்றாட உணவின் பகுதியாக இருந்தன. நெருங்கிய நண்பர்களின் பெயர்கள்போலப் பரிச்சயமானவை. இரண்டு பச்சைநிற நீள் உருளைகள். மூன்று வெண்ணிற வட்டுகள். ஒவ்வொரு நாளும் தூங்கப் போவதற்கு முன்பு பிரார்த்தனைபோல இவற்றை உண்பேன். இவை என் ரத்த நாளங்கள் வழியாக நுரைத்துக் கொண்டு செல்வதை உணரமுடியும். மாலையில் என் மனமெல்லாம் சொற்களாக இருக்கின்றன. அன்று முழுக்கக் கேட்டுப் பழகிய சொற்களுடன் நினைவில் எப்போதும் ஒலிக்கும் சொற்கள். ஆரம்பத்தில் அவற்றுக்கிடையேயான ஒத்திசைவுக்கு சிறிய பிழைகள் இருப்பதை என்னாலேயே உணர முடியும். மின்சார வாரியத்தில் அந்த சிவப்புநிற கிளார்க்குப் பெண்ணின் மீது ஏன் காக்கா உட்கார வேண்டும். சைக்கிளின் சக்கரங்களுக்கு இடையே ஒரு கை மாட்டிக்கொண்டு உடலே சுற்றி வருகிறது. அந்தப் பிழையைத் தற்செயலாகவே முதலில் கவனிப்பேன். சுருதிபேதம் வந்துவிட்டது. ஓடு, ஓடு! மருந்து சாப்பிடு.

விழுங்கிய உடனே ஒரு நிறைவு. என்ன நடக்கிறது என்றால்

ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து முறுக்கிக்கொண்டு உராய்வு கொண்டு
சூடேறிக் கிடக்கும் சொற்றொடர்களுக்கு ஊடாக மாத்திரைகளின்
வழவழப்பான நுரை சென்று படியும்போது அவை எளிதாகச் சுழன்று
மெல்ல விலகிப் பிரிந்து விடுகின்றன. தனித்தனி சொற்றொடர்கள்.
பிறகு தனித்தனிச் சொற்கள். கொன்றை மலர்கள். மின்சார வாரியத்தின்
உடைந்த திண்ணை. ரீப்பர் சட்டங்கள். மேஸ்திரி சண்முகம். குழறும்
சிமெண்ட் தூள். மணமும், வண்ணங்களும், வடிவங்களும் எல்லாம் தனிச்
சொற்களாகவே நிற்கின்றன. பிறகு சொற்களின் அசைவு குறைந்து
விடுகிறது. ஓரிரு சொற்கள் மட்டும் லேசாகத் ததும்பியபடி நிற்கும்.
நீருக்கடியில் கிடக்கும் ஒரு பெயர்ப் பலகைபோல அவற்றைப் பார்க்க
முடியும். சிறிய வேலைகள்கூடச் செய்வேன்.

எதிர்வீட்டில் திண்ணைமீது பழைய கொம்பு பிரேம் கண்ணாடியைப்
போட்டுக்கொண்டு தேவசகாயம் நாடார் கம்ப ராமாயண உரைமீது
குனிந்து படிந்திருப்பார். அவர் முன் சென்று, முதுகுகள் பல காலமாக
சாய்க்கப்பட்டமையினால் வழவழப்பேறிய பழங்காலத்துத் தூணில்
சாய்ந்து அமர்வேன். நாடார் உடனே கண்ணாடியைத் தூக்கிவிட்டு
நேரடியாகப் பாடலுக்குள் போவார்.

பஞ்சு எரி உற்றதென்ன

அரக்கர் தம் பரவையெல்லாம்

வெஞ்சின மனிதர் கொல்ல

விளிந்ததே மீண்டதில்லை

அஞ்சினேன் அஞ்சினேன் அச்

சீதை என்ற அமுதால் செய்த

நஞ்சினால் இலங்கை வேந்தன்

நாளை இத்தகையன் அன்றோ!

பாடலுக்கு பிறகு ஒரு நொடி மௌனம் விட்டு இமைக்காது பார்ப்பது
அவர் வழக்கம். அப்போதுதான் அப்பாடல் மௌனமாக வெடிக்கும்.
அவர் படிக்கும்போது என் காதில் ஒரு சொல்கூட விழுவதில்லை. வேறு
ஏதோ ஒலிகள். சட்டென்று ‘அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்!’ என்ற வீரிடல்.
உடம்பு வெடவெடவென நடுங்க தூணைப் பிடித்துக் கொண்டேன். யார்
குரல் அது? யார் அலறுவது? ரத்தம் மணக்கிறது. இல்லை
பொசுங்குகிறது. மயிரைச் சுடும் வாசனை. தாங்க முடியாத துர்நாற்றம்.

“கேட்டேரா வேய், எப்பிடிச் சொல்லுதான், கேட்டேரா வேய்? அவன் யார்? மனிசனா? அவன் அறத்தின் செவ்வியான். அவன் நாக்குல வந்து நிக்ருதுது மனிசகுலம் பல்லாயிரம் வருடம் வாழ்க்கைப் பாற்கடலை கடஞ்சு கடஞ்சு எடுத்த அமுதம். கூட விஷமும் உண்டு. அதயும் சேத்துக் கக்கிப் போடுவான். அதனாலதான் அவன் கவிஞன். அமுதம் மட்டும் வந்திருந்தா ஞானி. எப்பிடிச் சொல்லுதான் பாருமவேய். யுத்த காண்டம். செத்துப்போன பையன் உடல்மேல விழுந்து மண்டோதரி அழுவுதா. அப்பவே அவ ராவணன் சாவறத பாத்தாச்சு. வரிகளைப் பாரும். சீதயப் பாத்ததுமே அவ அரக்கர் குலத்துக்க அழிவ பாத்தாச்சு. அதாக்கும் பொம்பிளியளுக்க மனசு. அவளுகளுக்கு ஒரு தனி மனசு உண்டும் பாத்துகிடும். அவளுகளுக்கு குடும்பமும் பிள்ளியளும்தான் உலகம். வேற ஒண்ணுமே முக்கியம் இல்லை. குடும்பத்துக்க பத்து தலைமுறையப் பத்தி கவலைப்படுவாவ. அதனால் ஆம்பிளைக்குத் தெரியாத பலதும் அவிய கண்ணில படும். ஒரு பாவம்னு சொன்னா அது நாளைக்கு நம்ம கொள்ளுப்பேரனுக்கு குடும்பத்த சீரளிச்சுப் போடும்னு இண்ணு அவியளுக்கு தெரிஞ்சு போடும். விவேகம் உள்ள ஆம்பிள பெண் பேச்சு கேப்பான். அவ தடுக்குத காரியத்துக்கு துணியமாட்டான். பெண்ணுண்ணு பொதுவா சொல்லுதேன். அம்மையிண்ணு சொல்லணும். பெத்தவ! மண்டோதரியப் பாருமவே. இப்பம் பாரும் ‘நாளை இலங்கை வேந்தன் இத்தகையன் அன்றோ.’ வேய் இது பயமா இல்லாட்டி சாபமா? பெத்த பிள்ளைக்க பிரேதத்த கெட்டிப்பிடிச்சு புருசனை சபிக்குதாளா வோய்?”

என் உள்ளம் முழுக்க அந்த ஓலம். ‘அஞ்சினேன் அஞ்சினேன்.’ பரமசிவம் டாக்டர் சொல்வது உண்மை. மொழியைத் துணைக் கொள்ளக் கூடாது. கவிதையை முழுமையாகத் தவிர்க்கவேண்டும். கவிதை விஷக்கடல். முக்கிக் கொன்றுவிடும். இதோ தேவசகாயம் நாடார் உட்கார்ந்திருக்கிறார். வேறு ஒரு மன நோயாளி. அவர் பையன் தேவ ஆசிர்வாதம் உயர்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியன். பள்ளிக்கூடம், டியூஷன், சர்ச், மீண்டும் பள்ளிக்கூடம். அவன் மனைவி ரெபெக்காள் அதே சுழற்சியில் வேறு தடத்தில். அவளுக்கு தேரேகால்புதூரில் வேலை. ஜெபம் செய்தபடியே பஸ் பயணம். அவர்கள் கண்களுக்கு நாடார் அடக்கம் செய்யப்படக் காத்திருக்கும் சடலம் மட்டும்தான். சாத்தானின் சொற்களால் மனம் மூழ்கடிக்கப்பட்ட மீட்பற்ற பிறவி. பரமசிவம் டாக்டரிடம் இன்னும் அவர்கள் நாடாரைக் கூட்டிப் போக வில்லை ‘உமக்கு இருக்கது அப்செஷன். கம்பன்கிறது ஒரு நரம்பு முடிச்சு. நீவி நீவி மெல்ல...’ சிரிப்பு வந்துவிட்டது. படுக்கையில் படுத்தபடி சிரித்தேன். உடனே அடுத்தவரி நினைவில் எழுந்தது. ‘அமுதால் செய்த நஞ்சு.’ பிறகு

பளீரென்று கொன்றைமலர்க் காடும் இளவெயிலில் பாறை மீதமர்ந்த
அவளும் என்னுள் எழுந்து விட்டார்கள். இறந்தகாலத்தின்
பெருவெள்ளம் மாத்திரைகளின் வரம்பை உடைத்துவிட்டது.

“அய்யோ ஞாக்கு போணுமே.”

“என்ன இது? வந்ததும் இதே பாட்டா. போணுமானா எதுக்கு வந்தே?”

“ஞங்ங அச்சன் வருமே.”

“அச்சன் வந்தா ரெண்டுபேரையும் கொன்னுருவாரா? இப்பம் என்ன?
பேசிட்டிருக்கோம். அவ்வளவுதானே? போகுணும்னா போ.”

அவள் மெல்லக் குனிந்து அமர்ந்திருக்க கண்ணீர் உருள்வதைச் சற்று
கழித்துதான் கவனித்தேன்.

“இங்க பார். இப்ப என்ன சொன்னேன்? சரி. சும்மா சொன்னேன். சும்மா.
இனிமே இல்லை.”

கருமை பரவிய சிவந்த உதடுகள் விரிய ஒரு புன்னகை. பற்களின்
கண்ணாடி வெண்மை. கரிய சருமம் கொண்டவர்களிடம் மட்டுமே
பற்களுக்கு இந்த வெண்மை உள்ளது. வெண்சருமம் பற்களுக்கு
பழுப்புநிறத்தை அளிக்கிறதா என்ன?

“ஞிங்க எப்பம் போவும்?”

“எங்க?”

“ஊருக்கு?”

“ஊருக்கு போகமாட்டேன்.”

“ம்ம்?”

“இங்க தானே வேலை எனக்கு.”

“வேல கழிஞ்சிட்டு?”

“வேலை கழிஞ்சா அடுத்த வேலை. புதிய வேலை. காட்டில வேலைக்கா
பஞ்சம்?”

“ஊரில் அம்மை உண்டல்லோ.”

“அம்மைய இங்க கூட்டிட்டு வருவேன்.”

“இவிடயா?”

“ஆமா. ஏன்? இங்கதானே எனக்கு வேலை.”

“இவிட வேண்டா.”

“ஏன்?”

“இவிட அம்ம வேண்டா.”

“ஏன்”

“இவிட வேண்டா.”

“சரி. வேண்டாம்.”

மீண்டும் ஓர் இடைவெளி. பேச்சில் ஒவ்வொரு முறையும் இப்படிப் பல இடைவெளிகள் விழுகின்றன. இயல்பாக உருவாகி முதலில் மென்மையான தினவூட்டும் வருடலாக இருந்து மெல்லக் கனத்து ஒரு கட்டத்தில் தாங்க முடியாததாகப் போகும் இடைவெளி. உடனே ஏதாவது பேசுவேன்.

“இன்னைக்கு தேன் எடுக்கப் போகலியா?”

“காலத்து போயி.”

“நிறைய தேன் கிடைச்சதா?”

“இல்ல. வேற ஆரோ எடுத்து.”

“அய்யோ பாவம்.”

அவள் சிரித்து “மலையத்தி போண தூரம் காணிக்காரன் வராது. மலையத்தி மலையுடெ மகளாக்கும்” என்றாள்.

மறுநாள் தேன் கொண்டுவந்தாள். ஓலைக்கூடையில் தேன் தட்டுகளும் செத்த தேனீக்களும் மிதக்கும் பச்சை மலைத் தேன்.

“தேன் வேணுமா?”

எட்டிப் பார்த்துவிட்டு “அய்ய இதா. இத எப்படி குடிக்கது?” என்றேன்.

“அரிச்சு தரும்.”

“எப்படி?”

தென்னை மரத்தின் சிலாவட்டை வைத்திருந்தாள். அதை மூங்கில் குவளைமீது வைத்து அரித்தாள்.

தேன் மென்மையான ஒரு நினைவுபோல நழுவி விழுந்தது.

“தம்புரான் குடிக்கணும்.”

“இம்பிடுமா?”

“ஏன்? ஞான் குடிக்குமே.”

“மலையத்தி குடிக்கலாம். நான் குடிச்சா தேனீ ஆயிடுவேன். சிறகு முளைச்சிடும். ர்ர்ங்ங்ங... அப்படியே பறந்து போயிடு வேன்.”

சிரித்தபடி “தம்புரான் குடிக்கணும்” என்றாள்.

தேன் சற்றுப் புளித்தது. தொண்டை கரகரக்க வாய் நிறையத் தேனுடன் குவளையை எடுத்தேன்.

“அய்ய, இத்தா குடிக்கிணது. தேனே குடிக்கணும்” என்றாள்.

“இதை விட குடிச்சா என்னால எந்திரிக்கவே முடியாது.”

“குடிக்கணும் தம்புரான்.”

பேசிச் சிரித்து மீண்டும் மீண்டுமென ஏராளமான தேனைக் குடித்துவிட்டேன். பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே மயக்கம் ஆரம்பித்து விட்டது. பல வரிகளை நான் எதற்குச் சொன்னேன் என்று எனக்கே புரியவில்லை. ஒவ்வொரு சொற்றொடரிலும் சிரிப்பு பீரிட்டு வந்தது. அவளும் சிரித்தாள். தலை கனத்து பாறைமீது படுத்துக்கொண்டேன். வானம் ஒரு திசை நோக்கிப் பெரிய நீல நதி போல மேகங்களை இழுத்தபடி ஓடுவதைக் கண்டேன்.

“தம்புரானு மலைத் தேனு பிடிச்சோ?”

மலைத் தேன். மலையின் பித்து முழுக்க ஊறிய தேன். அதை என் சிறிய தலையால் தாங்க முடியவில்லை. மதம் ஏறிக் கனத்தது. தலையை பாறையில் போட்டு உருட்டினேன். கைகளால் நெற்றியில் தேய்த்தேன். அவளிடம் ஏதோ பேச வேண்டும் என்று மனம் உந்தியும் சொல் திரளவில்லை. வெகுநேரம் எங்கோ மிக வழுக்கக் கூடிய சரிந்த பரப்பில் வழிய வழியத் தவழ்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

இருட்டியதும் அவளே என் கைகளைப் பற்றி வந்து குடிலருகே விட்டுவிட்டுப் போனாள். குடிலருகே இரட்டையர் மட்டும் தங்களுக்குள் பேசியபடி அமர்ந்திருந்தனர்.

மென்மையான புற்படுக்கை பொடுபொடுவென அழுந்தும் ஒலி மூளையைக் கிணுகிணுக்க வைத்தது. தலைதாக்கி எழவும் முடிய வில்லை, தூக்கமும் வரவில்லை. முகத்தை தலையணையில் உரசிய படி புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். வாய் சற்றுப் புளித்து மெல்லக் கசப்பு தட்டத் தொடங்கியது. உடனே தேனின் இனிமை நினைவில் தாக்கி

வாய் நிரம்ப எச்சில் ஊறி சிறிது வெளியேயும் வழிந்துவிட்டது. கணம் கணம் என ஆசை எழுந்து பெருகி அக்கணமே குவளை குவளையாகத் தேன் பருகாவிடில் உயிர் தரிக்க முடியாது என்று எண்ணியது மனம். எழுந்து அமர்ந்தபோது தலையைத் தாங்க முடியாமல் கழுத்து துவண்டது. மீண்டும் படுத்துக்கொண்டேன். இரவெல்லாம் அரைத்தாக்கமும் நினைவுகளும் பீரிட்டெழும் தேன் ஆசையும் அலைக்கழித்தன.

பிறகு அவ்விரவு நினைவில் எழுந்தபோது 'சாந்தில் கொடுத்த தீம்தேன்' என்ற வரியும் கூட வந்தது. சந்தன மரத்தில் உருவான நறுந்தேன். கபிலனின் நற்றிணை வரி எனப் பிறகு கண்டுபிடித்தேன். 'சாந்தில் தொடுத்த தீந்தேன்' என்று அவளைப் பற்றி அவளிடம் சொல்வதை, அவள் புரியாது விழிப்பதை, சிரித்தபடியும் கிண்டல் செய்தபடியும் அதை அவளுக்கு விளக்குவதையும் மீண்டும் மீண்டும் கற்பனையில் நிகழ்த்தியபடி அந்தப் பகல் முழுக்க குறுங்காட்டில் தேன் மலர்ந்த பூக்களிடையே அலைந்தேன். ஆனால் அவளைக் காணும்போது அனைத்தும் மறந்துபோய் அவளுடைய அருகா மையை மட்டும் என் புலன்கள் கொண்டாட ஆரம்பித்து விடு கின்றன. அவள் மணம், அவள் நிறம், அவள் அசைவுகள், அவள் குரல், அவளைச் சூழ்ந்து பூத்து நிற்கும் கொன்றையும் வேங்கையும் பொன் சுமந்த காடு...

அவளிடம் எதையுமே உரையாடியதில்லை. எதையுமே பகிர்ந்து கொண்டதில்லை. நீண்ட பேச்சுக்களே நிகழவில்லை. இருவரும் மனங்களை மலர்களாக மாற்றி ஒருவர்மீது ஒருவர் எறிந்து விளையாடினோம். சந்திப்பின் நேரத்தை நதியாக்கி அதிலிறங்கி நீரை அள்ளி ஒருவர்மீது ஒருவர் தெறித்துச் சிரித்தோம். ஒருவர் மனம் இன்னொருவர் மனம்மீது உரசி உரசி மீளும் முடிவில்லாத சிறு விளையாட்டு மட்டும்தான் அது. அவளுக்கு என்னிடம் சொல்ல எவ்வளவோ இருந்திருக்க வேண்டும். பெண்கள் தங்கள் ஆண்களிடம் தங்களுடைய இளமைப்பருவம் பற்றிப் பேச விரும்புகிறார்கள். துவக்க நாட்களில் அதைப்பற்றி ஆயிரம் நாக்குகளால் வர்ணிக்கிறார்கள். தங்கள் பெண்மையை கண்டெடுப் பதற்கும் அதற்குள் சிறைப்படுவதற்கும் முந்தைய நாட்களை. ஆனால் பெண்ணென உணர்ந்த நாட்களை, தாபத்தின் தினங்களைப் பற்றி பெண்கள் கணவனிடம் கூடப் பகிர்வதில்லை. பேச்சு ஓர் ஒப்பனை அவர்களுக்கு. கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து ஒவ் வொன்றாக எடுத்துப் பூட்டி தன் முகத்தைத் தன் கனவாக மாற்றிக் கொள்ளுதல்.

ஆனால் அவள் என்னிடம் எதையுமே பேசவில்லை. வெறும் சிணுங்கல்,

சிரிப்பு, அவ்வளவுதான். நான் அவளிடம் பேச ஆயிரம் விஷயங்கள் கொண்டிருந்தேன். அவளுக்காக நான் கொண்ட தாபம், அவளுக்காக கொட்டிய கண்ணீர், அவளன்றி வேறு உலகமில்லாத என் நிலை. பெண்ணிடம் பேசும்போது மட்டும் ஆண் தோள்களில் வலிமையும் குரலில் ஆளுமையும் குடியேறுகிறது. அஞ்சுவதற்கு ஏதுமில்லை என்றாகி விடுகிறது. ஆயினும் நானும் ஒன்றும் சொல்ல வில்லை. மெல்லிய கிண்டல்கள் மூலம் அவளைச் சிரிக்கவும் சினக்கவும் வைத்து கொஞ்சியும் மன்றாடியும் குளிரவைத்து விளை யாடினேன். ஆமாம் அவ்வளவுதான். வெறும் விளையாட்டு.

திண்ணையில் அமர்ந்து பார்த்தேன். முற்றத்தில் இரு தேன் சிட்டுகள் எழுந்து அமர்ந்து சிறகு விடைத்து ‘சிட் சிட்’ என்று ஒலி எழுப்பிச் சலிக்காமல் சோராமல் விளையாடின. விளையாடுவதுதான் உயிர்களின் இயல்பான காதல். விளையாட்டு என்பது ஒருவரின் அருகாமையை பிறர் கொண்டாடுவது. ஒருவரைப் பிறர் ஓயாது சுற்றி வருவது இல்லை, காலத்தையும் காற்று வெளியையும் இருவர் மட்டுமாக நிரப்ப முனைவது அது. எங்குமிருக்க எப்போதுமிருக்கத் துடித்துத் தாவிப் பறந்து அலைவது. காதலித்து விளையாடும் உயிர்கள் கடவுளிடம் சொல்கின்றன இதோ இருக்கிறோம். ஆம் இருக்கிறோம். இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். வேறு ஒன்றுமே இன்றி இருப்பது மட்டுமாக இருக்கிறோம். இதோ பார், ஒன்றுமே நிகழாமல் அனைத்தையும் நிகழ்த்தும் காலம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

எதிர்த் திண்ணையில் தேவசகாயம் நாடார் பிரபஞ்சலீலையை ஒரு நூலில் கண்டுகொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் எதிரில் சென்று அமர்ந்துகொண்டேன். ஒருபோதும் அவரிடம் நான் எதையும் கேட்ப தில்லை. அவர் அப்போது எதைப் படிக்கிறாரோ அதைத்தான் கேட்பேன். அதில் நான் விரும்புவதைப் பெற்றுக்கொள்வேன்.

கண்ணாடியை சற்றுத் தூக்கி நாடார் சொன்னார். “வாரும் வேய். செரியான பாட்டிலயாக்கும் வந்திருக்கேரு. கேக்கேரா? அப்பிடியே சொக்கிப்பிடுவேரு. இன்னைக்குச் சோறு வேண்டாம் உமக்கு. அப்பிடியாப்பட்ட பாட்டாக்கும். கேளும்.

ஈர்ந்து நுண் பளிங்கெனத் தெளிந்த ஈர்ம்புனல்

பேர்ந்தொளிர் நவமணி படர்ந்த பித்திகை

சேர்ந்துழிச் சேர்ந்துழி நிறத்தை சார்ந்தலால்

ஓர்ந்துணர்வு இல்லவர் உள்ளம் ஒப்பது.

பளிங்கு மாதிரி ஆத்து தண்ணி. கரையில் இருக்குத நவமணிகளுக்க பக்கத்தில போகும்பம் அதுக்க நிறம் கிட்டிப்போவுது. சிந்திக்காதவன் மனசு மாதிரி மாறுதுங்கியான்வே.”

பரமசிவம் டாக்டர் சிந்திப்பவன் மனமே அப்படித்தான் என்பார். ‘காட்டில இருந்தா உம்ம மனம் காடு. ஊரில இருந்தா ஊரு. வேலை செய்தா வேலை. செய்யாட்டி பொணம். மனசப் பத்தி என்ன நினைக்கேரு? நீரு எங்க இருக்கேரோ அது நரம்புங்கிற கண்ணாடில பிரதிபலிச்சா அதுதான் மனசு. எழுதி வச்சுக்கிடும்.’ இந்த மாத்திரைகள் என் கண்ணாடிப் பரப்பின் மீது எண்ணைப் படலமாகப் படிகின்றன. ஒன்றும் பிரதிபலிப்பதில்லை. மங்கலான மொத்தை யான நிறங்கள் அசைகின்றன. பிரித்தறியத் தவித்துத் தவித்துத் தூங்கி விடுகிறேன். இல்லை, எனக்கு தூக்கம் சரியாக வருவதில்லை. அதிகபட்சம் இரண்டு மணி நேரம். பிறகு விழித்துக் கொண்டு பதைத்துப் படுத்திருப்பேன். தூக்கம்கூட ஆழ்ந்த தூக்கமில்லை. பலவிதமான பிம்பங்களின் ஒரு பிணையல் குவியல். ‘சேர்ந்துழச் சேர்ந்துழி நிறத்தைச் சார்ந்தலால்.’ நிறங்கள் கொந்தளித்துக் கொண்டி ருக்கும் நிறமற்ற பரப்பு. ‘ஈர்ந்து நுண்பளிங்கென தெளிந்த ஈர்ம் புனல்.’ ஏழாம் பண்டின் தண்ணீர் போல அத்தனை துல்லியமான தண்ணீரை எங்குமே பார்க்க முடியாது. அந்த காட்டாறு உற்பத்தி யாகும் மலையில் பெரிய கரும் பாறைகளும் ஊடே செறிந்த புல் மெத்தைகளும் மட்டும் தான். எந்தப் பெருமழையிலும் அதில் அதி துல்லிய நீர்தான் ஒளிர்ந்து சுழித்து வரும். பண்டின் இருபக்கமும் கொன்றை மரங்கள், வேங்கை மரங்கள். மலர்கள் பிரதிபலிக்கும் நீர்ப் பரப்பு. மலர்கள் தேங்கிய அணை.

கொன்றையின் பொற்குலைகளைப் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தோமா நானும் அவளும்? அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதெல்லாம் கொன்றைப் பூக்களின் பொன் பிரதி பலிப்பு அவள்மீது படர்ந்திருந்தது. அவள் கண்மணிகளுக்குள் பொன் தெரிந்தது. மதிய வெயிலில் அந்தப் பாறைமீது அமர்ந்து சற்றும் பார்க்க முடியாத கண்களைக் கூசி கண்ணீர் வரச் செய்யுமளவுக்கு மலையெங்கும் கொன்றையும் வேங்கையும் பூத்துக் குமுறிக் கிடக்கும். காற்று வீசுகையில் பூக்களும் அவற்றின் நீர்பிம்பங்களும் அசைகையில் பொன் அலையடிக்கும்.

மதியம் தன் குடிலில் இருந்து சுட்ட சீனிக்கிழங்கும் காந்தாரி மிளகை உடைத்தும் கொண்டு வந்திருந்தாள். கிழங்கும் பொன்னிறத்தில் இருந்தது.

“கொன்றைகளும் கொங்கைகளும் பொன் பூக்கும் காலம்” என்றேன்

சிரித்தபடி.

“எந்து?”

விளக்கினேன்.

அவள் முகம் குன்றிவிட்டது. இமைகள் சரிய பாரையை வேகமாக நெருட ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“என்ன” என்று மீண்டும் மீண்டும் கேட்டேன்.

“ஞங்ங கறுப்பு. ஆனைக் கறுப்பு” என்றாள்.

அவள் மனம் போன திசையை தொட்டபோது முதலில் சிரிப்பும் பிறகு எச்சரிக்கையும் கொண்டேன்.

“அது எவனோ அறியாத பய எழுதினது. அவளுக்கு உன்னை மாதிரி நிறத்தைப் பாக்க கொடுத்து வச்சிருக்காது.”

“பவுன் நிறம் எந்நு ஞிங்க ஓரிக்க சொல்லி.”

“நானா?”

“ஆ”

“எப்பம்?”

“சொல்லி.”

“எப்ப?”

“முன்பு.”

“இத பார் எனக்கு அந்த நெறமே பிடிக்காது. கண்டிப்பா சொல்லியிருக்கமாட்டேன்.”

“சொல்லி.”

“சும்மா உளறாதே.”

“மகாராணியப் பற்றி சொல்லும்பம்.”

என் மூளை சுருக்கென்றது. மகாராணி திருவட்டார் கோயிலுக்கு வந்ததைச் சொல்லும்போது போகிற போக்கில ராணி நல்ல சிவப்பு நிறம் என்று வருணித்திருந்தேன். ஏழுநாள் கழித்துச் சொல்கிறாள். அவள் முகத்தைப் பார்த்தபோது அதை வைத்துக் கொண்டு ஏழு இரவுகள் தூக்கம் தொலைத்திருப்பாள் என்று பட்டது.

“இங்க பார், அது மகாராணிக்க நெறம். ஊருக்க நிறம். உன் நிறம் காட்டுக்க நிறம். காடு பிடிச்சதானே இங்க வந்தேன். நாடு பிடிச்சதுண்ணா அங்கியே இருந்திருக்க மாட்டேனா?”

“நாடு இனி பிடிச்சா?”

“காடு என்னைப் பிடிச்சாச்சு. இனிம விடவும் போறதில்லை. காடும் பிடிச்சாச்சு. காட்டு நீலியும் பிடிச்சாச்சு.”

அவள் உதடுகளை இறுக்கிச் சிரிப்பை அடக்கி முடியாமல் மீண்டும் சிரித்தாள்.

“சிரிக்கிறப்ப நீ எப்படி இருக்கே தெரியுமா?”

“எப்படி?”

“பொழுது விடியறது மாதிரி.”

அவள் “ஓ... போணும்” என்றாள். நான் ஒரு சீனிக்கிழங்குத் தோலை எடுத்து அவள்மீது எறிந்தேன். உதடுகளைக் கடித்து போலித் தீவிரம் காட்டி அவள் ஒரு கல்லை எடுத்து என்னை எறிந்தாள். சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டோம். கடவுளிடம் இதோ நாங்கள் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டோம்.

‘சாந்தில் தொடுத்த தீந்தேன்.’ அது ஒரு வெறும் கனவு. கனவுக்காகத் தேடி அலையும் பருவத்தில், எதையும் கனவாக மாற்றிக் கொள்ளும் பருவத்தில் நிகழ்ந்த ஒன்று. இல்லை உண்மையிலேயே நிகழ்ந்ததா? மனப்பிரமைகளின் ஒரு கால கட்டமா அது? சேருமிடத்தின், கற்களின், கரைகளின் நிறத்தைத் தன் நிறமாகக்கொண்ட இளமைப் பெருக்கு. நிறமின்மை என்பத னாலேயே நிறங்கள் ததும்பும் வெள்ளம். வடுக்களின்றி இளமையைத் தாண்டியவர் எவரேனும் உண்டா? இளமையை எண்ணிக்கொள்ளும்போது நெஞ்சு பிளந்தெழும் பெருமூச்சுடன் ‘எத்தனை வேகமாக எத்தனை சுலபமாக!’ என்று வியந்து கொள்ளாத வர்கள்; ‘அவ்வளவுதானா? அவ்வளவேதானா?’ என்று கண்ணீ ருடன் ஏங்காதவர்கள் எவரேனும் உண்டா? இந்த இரவின் அந்தரங் கத்தில் எத்தனை உயிர்கள் விழித்துக் கிடந்து இழந்த இளமையை எண்ணி மயங்குகின்றனவோ. இளமையே, காதலே, மனித வாழ்வின் மகத்துவங்களே, ஒளியே, வானகமே, தெய்வங்களே! எத்தனை மூர்க்கமான தீர்மானத்துடன் மனிதனைக் கைவிடுகிறீர்கள் நீங்கள்!

சந்தன மரத்தில் விளைந்த தேன். சந்தனம் மணக்கும் தேனை நான்

அருந்தியதில்லை. சந்தனம் பூக்கும்போது காணிக்காரர்களிடம் தேன்கூடுகளை வினியோகம் செய்ய மலைக்கு அப்பாலிருந்து மாப்பிளாக்கள் வருவார்கள். சிவந்த நிறமும் கரிய அடர்ந்த மீசைகளும் கொண்ட, உலகமே தன்னைவிடக் கீழானது என்று நம்புகிற, தடித்த மாப்பிளாக்கள். ஒரே மலரின் தேன் சிறந்தது. அது சந்தனம் என்றால் சிறந்த மருந்து. சந்தனத் தேனுக்காக சுசீந்திரத் திலிருந்து திருவாவடுதுறை ஆதீன இளைய சன்னிதானம் சொல்லி யனுப்புகிறது. யோகத்திலமர்ந்து சூடேறிய மூலாதாரத்தை குளிரவைக்க. சந்தனம் பூக்கும்போது காட்டில், அதை முன்னரே அறிந்துகொண்டு, வண்டுகளும் தேனீக்களும் வண்ணத்துப் பூச்சி களும் படைபடையாகப் பெருகிவிடுகின்றன. காடே 'விம்ம்' என்று முழங்கி எழுந்துவிடும்.

பூத்த சந்தனக் காட்டைப் பார்த்தபோது அவள் உடனிருந்தாள். தடுப்பணையின் அருகே சரிவிறங்கும் போதே பிரம்மாண்டமான ஒரு வாத்தியத்தின் உள்ளே முழங்கும் கார்வை போன்ற முழக்கம் கேட்டது.

“அது என்ன சத்தம்?” என்றேன்.

“சந்தனம் பூத்தல்லோ.”

“அதனால்...”

“தேனீன்றெ சத்தமாணு” என்றாள். மலைத்தேனின் இசை. தேனீயின் ரீங்காரம் சந்தனக்காட்டில் ஒளி பரவியிருப்பது போல. இளமஞ்சள் நிறமான சிறிய பூக்கள் குலைகுலையாகப் பூத்துக் கொம்புகள் தழைந்து காடு நிறம் மாறியிருந்தது. சந்தனப்பூவிற்கு மென்மையான பூமணத்துடன் ஒரு மாவு மணமும் கூட இணைந்த வாசனை. சில கணங்களுக்குள் தலையை கனக்கச் செய்து சிந்தனை களைத் தாறுமாறாகக் குழப்பியடிக்கும் வாசனை அது. தட்டி வைத்த வெங்கலத் தாம்பாளம் போல அதிரும் தேனீக்கள். அவளுடைய குடில் வரை போனேன்.

“தம்புரான் போணும்.”

“இங்க எப்படி தூங்க முடிந்தது?”

“இது மலை தெய்வங்களுடே காடல்லே. மலையத்தி வாழண காடு.”

தொலைவில் சுள்ளிகள் முறிந்தன.

“யாரு?”

“அது ஆ ஆனையாணு. கீறக்காதன்.”

நான் ஒரு சந்தன மரத்தில் ஏறிப் பார்த்தேன். பூக்குலைகள்தான் காற்றிலாடின.

“அதினு சந்தனப்பூ மணம் தலைக்கு பிடிச்சபோயி. நாலு நாளுகளாயி. இவிடெத்தன்னெ உண்டு.” அதைப் பார்க்க மேலும் ஏறினேன். தெரியவில்லை.

“தம்புரான் போணும். நேரமாயி” என்றாள்.

தடுப்பணையை நோக்கி நடந்து கிழக்குச் சுவர்மீது ஏறி அதன் விளிம்புவரை சென்று காட்டைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். கீறக்காதனின் நடமாட்டம் தெரிந்தது. பார்க்க முடியவில்லை. திரும்பும்போது அருகே ‘புஸ்ஸ்’ என்று மூச்சு சீறும் ஒலி. புல்லரித்து நின்றுவிட்டேன். கீழே புதர்களின் ஊடாக அதன் மத்தகம் தெரிந்தது. சந்தனப் பூக்கள் குவிந்த பாறைபோல. புதர்களை ஊடுருவி காட்டில் நுழைந்தது. நான் நிற்பதை அது பொருட்படுத்தவேயில்லை. எதையுமே அது கேட்க வில்லை. உணரவில்லை. கரும்பாறையில் பூ மலர்ந்தது போலிருந்தது. பூக்கள் மீது பறந்த தேனீக்கள் அதன் காதுகளில் அலைமோதின. விலாவில் பூக்களின் தேனின் ஈரம். பூக்குலைகளை உலுக்கியபடி உள்ளே ஏறி மறைந்தது.

அத்தியாயம். 30

காலையில் வேலை தொடங்கும் நேரத்தில் மூன்று ஜீப்புகள் வந்தன. மூன்றுமே சரியான புகை கக்கிகள். புகை மணம் வெகு தூரத்திலிருந்தே வந்துவிட்டது. அவை வந்து நின்று சற்று நேரம் கழித்துதான் புகைப்படலம் விலகி மாமாவும் பிறரும் தென் பட்டனர். மற்ற மூவரும் நான் எஸ்டேட் பங்களாவில் பார்த்தவர்கள். மீசைக்காரர் தொப்பை குலுங்க சற்றுக் கூனலாக நடந்து வந்து முகத்தைச் சுருக்கி கண்மீது கையை வைத்துப் பார்த்தார்.

மாமா அவசரமாக ஓடிவந்து “மேஸ்திரி எவிடெடே?” என்று என்னிடம் கேட்டார். மேஸ்திரி கல்வெர்ட்டுக்கு கீழே இருந்தார்.

“மேஸ்ரி, வா, வா. காரியம் முக்கியம்.” என்றார் மாமா. “நீயும் வாடே, வாயை பொளந்துட்டு நிக்காம...”

மீசையில்லாத ஆசாமி ஒரு மெல்லிய கண்ணாடியை சட்டையில் தேய்த்துத் துடைத்துப் போட்டுக்கொண்டு வாயை இறுக்கியபடி காட்டை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். மாமா அவரிடம் போய் ஏதோ பேசிவிட்டு மீண்டும் நுனிக்காலில் ஓடி எங்களிடம் வந்தார். “ஓவர்சீயர் துரை நம்ம சொந்தம் ஆளாக்கும். டேய் கிரி, இவிட வாடா, டேய் இது பெரிய பிராஜக்டாக்கும். முப்பது மைல் அசல் மலை ரோடு. கிட்டினா உன் கையில் ஒன்றரை லட்சமாக்கும் பாத்துக்கோ. மேஸிரி பாத்துக்க...” மீண்டும் அவரை நோக்கி வேட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டு ஓடினார்.

மீசைக்காரர் முகத்தில் நிரந்தரமாகவே ஒரு அஜீரண சுளிப்பு இருந்தது. மீசையை கன்னம் நோக்கி நீவி விட்டபடி என்னிடம் “இங்க மிளா உண்டோடே?” என்றார்.

அவர் டா போட்டது என்னை குப்பென்று கோபம் கொள்ளச் செய்தது. பேசாமல் நின்றேன்.

அவர் என்னைப் பொருட்படுத்தாமல் சரிவைப் பார்த்துவிட்டு “மிளா உள்ள இடத்தில் மான் இருக்காது. காட்டுச் சட்டம் அப்படி. கேவ்...”

என்று ஏப்பம் விட்டார்.

மீசையற்றவர் “சம்முவம் பிள்ளே” என்றதும் “எஸ் சார்” என்று பாய்ந்து போனார்.

“ஒரு பொது சர்வே எடுத்திடலாம். பிறகு ரெண்டு இல்லாட்டி மூணு பாசிபிளிட்டி சர்வே. அதில மேற்கொண்டு டிஸ்கஸ் பண்லாம். என்ன?”

“எஸ் சார்.”

“ரொம்ப ஹில்லி எரியா. ஸ்லோப் சிக்ஸ்டி டிகிரிக்கும் மேலக்கூட இருக்கும்போல இருக்கு.”

“எஸ் சார்.”

வெண்ணிற மீசைக்காரர் கையால் வண்டியில் தாளம் போட்டுக்கொண்டு அங்கேயே நின்றிருந்தார். அவர் சினேகம்மையைத்தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று புரிந்தது.

மாமா “சார், நிழல்ல உக்காரலாம். நைஸ் பிளேஸ் ஹிஹிஹி...” என்றார். என்னிடம் “டேய், அயனிமுட்டில அந்த சேரையெல்லாம் எடுத்துப் போடச்சொல்லு.”

ஜீப்பிலேயே மூன்று அலுமினிய நாற்காலிகள் இருந்தன. அவற்றை நானும் குட்டப்பனும் எடுத்துச் சென்று அயனி மரத்தின் அடியில் போட்டோம்.

குட்டப்பன் “புதிய ஏமான்மாரு வந்திருக்கது ரோடு போடுயதுக்காக்கும்” என்றான்.

“ரோடா... எங்க?”

“இப்பிடி கேறி புத்தன்மலை வளைச்சு பேச்சிமலைவரை வலிய ரோடாக்கும்.”

“அதுக்கு இப்பமே ரோடு இருக்கே!”

“இது குறுக்கு வழி.”

“என்னத்துக்கு குறுக்கு வழி? இங்கல்லாம் ஒரே காடுதானே. ஆளுக ஆருமில்லியே?”

“ஏமான் பிள்ளையாக்கும். காட்டில என்னத்துக்கு ரோடு போடுவாவ? மரம் வெட்டுயதுக்கு! அந்த மீசக்காரன் சம்முவம் பிள்ளை அண்ணாச்சி நாகருகோயிலில் ஒண்ணாம் நம்பர் தடிக் கச்சவடக்காரன். சாம்பன் மலைச்சரிவில் உள்ள அம்பிடு தேக்கு மரத்தையும் ஒத்த ஆளாட்டு

வெட்டி கொண்டு போனவனாக்கும். பாத்தா பச்சப்பாவமாட்டு இருக்கானேன்னு பாக்காதீங்க. இந்த எஞ்சீனியரும் ஓவர்சீயரும் வெறும் பொம்மை மாதிரி. அண்ணாச்சி நினைச்சா செத்த எலி மாதிரி தூக்கி எறிஞ்சு போடுவான். ஆனா கையாளு மாதிரி எப்படி பவ்யமா நிக்ருதான் பாருங்க... வாறானுவ.”

அவர்கள் வந்து அமர்ந்து கைகால்களை விரித்து ஆசுவாசப் படுத்திக் கொண்டார்கள். சண்முகம் பிள்ளை மட்டும் நின்றார்.

“உக்காருங்க சம்முவம் பிள்ளை.”

“இல்ல இருக்கட்டு.”

“அட உக்காருங்கண்ணா.”

“இருக்கட்டும் ஸாமி. ஜீப்பில இருந்து காலு உளையுது.”

“நல்ல வெயிலு. காட்டில இந்த வெயிலு அடிக்கிறது ஆச்சரியமா இருக்கு” என்றார் மீசையில்லாதவர்.

“மிளா நடமாட்டம் உண்டு. காலடித் தடம் தெரியுது.”

“மிளா இறைச்சி கடுகடுப்பா இருக்கும். வறுத்தா சவச்சு மாளாது. குளம்பு வச்சா நெய் மிதக்கும். மரச்சீனிக்கிழங்கு மயக்கி மேல சூடாட்டு விட்டு சாப்பிட்டா அப்பிடி இருக்கும். நெய் உருகி கிளங்குமேல பரவணும். அப்ப ஒரு மணம் வரும் பாருங்க. இங்க ஒருத்தன் இருந்தான். ஞானக்கண்ணுன்னு பேரு. அருமையா சமைப்பான்.”

நரைமீசை சொல்லிவிட்டு குனிந்து ஒரு சருகை எடுத்து நடு நரம்பை உரித்துப் பல்லிடுக்கைக் குடைய ஆரம்பித்தார்.

“இங்க நம்ம பய ஒருத்தன் இருக்கான். குட்டப்பா... டேய் இங்கதான் நிக்கியா... இவன்தான். இவன் சமைச்சா அதுக்க கை மணமே வேற...” என்றார் மாமா.

‘நேத்து மான்கறி குழைஞ்சு போச்சு’ வெண்மீசைக்காரர் குட்டப்பனிடம் சொன்னார்.

சண்முகம் பிள்ளை “மான்கறிக்கு வேக்காடு ரொம்ப குறைவு. சும்மா தோல உரிச்சு தீயில வதக்கினாலே பஞ்சாட்டு ஆயிடும்” என்றார்.

மீசையற்ற மனிதர் “என்னவோய் நாடாரே, நேத்தைக்கு மான் பஞ்சு மாதிரி இருந்ததோ. பத்தலையோ” என்று சிரித்தபடி கேட்டார்.

சண்முகம் பிள்ளை “அண்ணாச்சி இன்னைக்கு நல்ல சவிட்டுதான்.

மிளாவுல்லா கேக்குதாரு” என்றார்.

மூவரும் சிரித்தனர்.

நாடார் அயனி மரத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். “அசல் மரம். பன்னிண்டு கோல் வரை ஒரு வளைவு இல்லை. ஓரிஞ்சு பலகைக்கு அம்பது பலகை அறுத்தாலும் பாதி மிஞ்சிப்போடும்” என்றார்.

“உள்ள போயி பாரும்வோய் நாடாரே. ஒவ்வொரு மரமும் கடோத்தகஜன் மாதிரியாக்கும்” என்றார் மீசையற்றவர்.

ஜீப் டிரைவர்களில் ஒருவன் ஒரு பெரிய பிளாஸ்கை எடுத்து வந்தான். அதில் இருந்து சூடான சுக்குநீரை சிறு வெள்ளித் தம்ளரில் விட்டு மீசையற்ற மனிதருக்குக் கொடுத்தார்.

நாடார் “இதெல்லாம் கேக்காது ஸாமி. நல்ல அசல் சரக்கு இருக்கு...” என்றார்.

மீசையற்றவர் “அது மட்டும் நமக்கு சரிவராது. இறைச்சி சரி. மலை ஏறியாச்சு. பிராமணன்னு பாத்தா நடக்காது. ஆனா மத்தது வேற. அது உள்ள போனா பின்ன நீரு என்னை மச்சாம்பீரு. சம்முகம் பிள்ளை என் பெஞ்சாதிய கொழுந்தியாம்பாரு. அது வேண்டாம். இருக்க மரியாதையோட போய் சேருவோம் என்ன?”

“அது நியாயம்” என்றார் சண்முகம் பிள்ளை உரக்க சிரித்தபடி.

தண்ணீர் குடித்தபிறகு “அப்ப பாக்கலாம் சண்முகம் பிள்ளை. வெயில் ஏறிண்டு வரது” என்றார் அய்யர்.

“பாத்துப்போடலாம் சார். வேய் நாயரே...”

மாமா “பிள்ளைவாள்” என்றார்.

“காட்டும்யா.”

“இதோ. குட்டப்பா சாருக்கு காட்டைக் காமிச்சு குடு. எங்கே கிரி?”

“மாமா.”

“கூடப்போடா. சார், மை டாட்டர் ஹஸ்பெண்ட். குட் பாய்.” அய்யர் என்னை சாதாரணமாகத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அவர்கள் முன்னகர்ந்ததும் நாடார் என்னிடம் “கோனானுக்குப் பிறந்த புத்தியக் காட்டினான் பாத்தியா?” என்றார்.

“யாரு?”

“இவந்தான். அய்யரு. இவன் அப்பன் வடசேரி கோவிலில் சாந்திக்காரன். மட்டுபாவத்தைப் பாத்தா மகாராஜாவுக்கு கோமணத்தை அலுத்தது மாதிரித்தான்.”

“என்ன நாடாரே?” என்றார் அய்யர் திரும்பி நின்று. அவரது மூக்குக் கண்ணாடி வெள்ளி நிறமாக வெயிலில் மின்னியது.

“ஒண்ணுமில்லை காட்டுக்க கதைதான். பலவிதமா இருக்கே?” என்றார் நாடார் என்னைப் பார்த்து கண்களை சற்று அசைத்தபடி.

வெயில் சற்று சூடாகத்தான் இருந்தது. மழைக்கான இடைவேளை. பின்மதியம் வானம் உடைந்து கொட்டப்போகிறது என்று பட்டது. அய்யர் கைகளைக் காட்டிய திசையில் குட்டப்பன் ஓடிப்போய் நின்று அடையாளம் கொடுத்தான். அவர் ஒரு சிறு டைரியில் பேனாவால் ஏதோ குறித்தபடியே போனார். மாமா என்னிடம் மறுபக்கம் ஓடி அடையாளம் காட்டச் சொன்னார். வேலை முடியும்போது என் சட்டை குளித்ததுபோல ஈரம் ஆகி விட்டது.

திரும்பும்போது நானும் குட்டப்பனும் மட்டும் பின்னால் வந்தோம்.

“ரோடு போற போக்கு நான் நினைச்சதாக்கும்” என்றான் குட்டப்பன்.

“எங்க?”

“ஏமான் கணக்கு போட்டு பாக்கணும். இப்படி நேரா செண்ணு வளஞ்சு ஏழுகோண் கூட்டி போனா எங்க போகும்? ஏமான் போற வழிதானே?”

நான் உடனே பதறி “சந்தனக் காட்டுக்கா?” என்றேன்.

“பின்ன? பண்டு வழி வரணுமானா பாலம் கெட்டணும். இது எழுப்ப வழியாக்கும்.”

என்னால் தொடர்ந்து பேசவே முடியவில்லை. குட்டப்பன் பின்னால் ஓடியபடி “இந்தக் காடெல்லாம்...” என்றேன்.

“ரோடுண்ணா என்ன? ஊருக்க கையாக்கும் அது. வாரிப் போடும்.”

மாமா “குட்டப்பா” என்றார்.

“ஏமான்...”

“நல்லதா ஒரு சாயா எடுடே. எஞ்சினியரு போறாரு.”

அவர்கள் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கனத்த மனதுடன் நான் கல்வெர்ட்டு பக்கமாகப் போனேன்.

ரெசாலம் என்னிடம் “ஏமானுக்கு அம்மாவன் கோளடிச்சுதே. வலிய ரோடுல்லா” என்றார்.

“ஏன் ரோட்டு வேலைக்கு என்ன?”

“ஏமான் எங்க இருக்குது? காட்டு ரோடுண்ணா என்ன தங்கச்சுரங்கமுல்லா? ஒரு பைசா சிலவில்லாம வெட்டலாம். வெட்டுத மரங்களை வித்தா ரோடு வெட்டு கூலி போக மிச்சமும் கிட்டும். பணி முடிஞ்சதும் கை நிறய ரொக்கம். சில்லறக் காரியமா? சும்மாட்டா ஏமான் வாலை அம்பிடு ஆட்டு ஆட்டுதாரு?”

அங்கிருந்து பார்க்க மாமா விசித்திரமாக இருந்தார். வேட்டியை மடித்துத் தொடைக்கு மேல் ஏற்றிவிட்டுத்தான் அவருக்குப் பழக்கம். அதைத் தாழ்த்திவிட்டிருப்பதனால் தவ்வித் தவ்வி நடந்தார்.

“நீரு அவருக்கு வாலை ஆட்டுதீரு” என்றாள் சினேகம்மை.

“சும்மா சோலியப் பாருட்டி சவமே. போட்டு நச்சப் போடுவேன்.”

சினேகம்மை மறு சட்டி சாந்துடன் வருகையில் என்னிடம் “கொச்சேமான் அந்த மீசக்காரன் என்னவாக்கும் பொதிஞ்சு கெட்டி வச்சிருக்கான் கேட்டியளா?” என்றாள்.

“நீ வாறியா? அறுதலி பெத்த மூதி. அவளுக்க புத்திய செருப்பாலயில்லா அடிச்சணும்.”

நான் திரும்பிப் பார்த்தபோது சண்முகம் பிள்ளையின் கால் நடுவே பெரிய பொட்டலம் தொங்குவதைப் பார்த்தேன். சிரித்தபடி குனிந்துகொண்டேன்.

“கொச்சேமான் இவளுக்க நெழலக்கூட பாக்கப்பிடாது கேட்டுதோ? வெளைஞ்ச பார்ட்டியாக்கும் இவ.”

ஜீப்புகள் கிளம்பி மேகங்களை உற்பத்தி செய்து அவற்றில் ஏறிச் சென்றன. நான் அயனி மரத்தடியில் சென்று படுத்துவிட்டேன்.

“ஏமான் கஞ்சி குடிக்கணும்” என்று குட்டப்பன் கஞ்சி தந்தான். குடித்துவிட்டு மீண்டும் படுத்துக்கொண்டேன். அந்தச் சோர்வுக்குப் பொருளே இல்லை. அப்படித்தான் நிகழும். எல்லாப் பெருநகரங்களும் ஒரு காலத்தில் காடுகளாக இருந்தவைதான். காடுகள் அழிந்துகொண்டே இருக்கின்றன. பின்வாங்கிப் பின்வாங்கி மலையடிவாரத்திற்கு வந்துவிட்டன. இனி நகரங்கள் மலைகளை யும் வளைத்து உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும். போத்தி சொன்ன கதைகளில் திருவனந்தபுரம் நகரம்

அடர்ந்த காடாக இருக்க, அதன் நடுவே ஒரு செதுக்காத கரும்
பாறையாக அனந்தசயனப் பெருமாள் படுத்துக் கிடந்ததைக்
கேட்டிருக்கிறேன். நாளை இப்பகுதியைப் பற்றியும் அதே போன்ற
கதைகள் இருக்கும். சந்தனக்காட்டு சாத்தன் பெருநகர் நடுவே ஓங்கிய
கல் கோபுரங்கள் சூழ்ந்த கோயிலுக்குள் தங்க அங்கியும் வைரங்கள்
ஒளிரும் கிரீடமுமாக வீற்றிருக்கலாம். அதுதான் இயல்பான போக்கு.
காடு அழிந்து ஊர்களானதே நாகரீகம் என்பது.

நாகரீகம் என்ற சொல்லுடன் புரண்டு படுத்தேன். நகர் சார்ந்தது
நாகரீகம். அதற்கு எதிர்ப்பதம் காட்டுத்தனம், காட்டுமிராண்டி. எவ்வளவு
தெளிவாக இருக்கிறது எல்லாம். ஆரம்பப் பள்ளியிலேயே கற்பிப்பது
இது. ஒவ்வொரு பாட்டிலும் கதையிலும் உள்ளுறைந் திருப்பது. காட்டை
வென்றடக்கும் ஊர்களின் கதைதான் மனித நாகரீகம் போலும்.

பெருமூச்சுடன் கண்களைத் திறந்து அயனி மரத்தையே
பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு தடிமீது எழுந்து வானில் நிற்கும்
குட்டிக்காடு. அதற்குள் பறவைகள், மிருகங்கள், பூச்சிகள். அப்படி
யானால் நகருக்குள்ளும் காடுகள் இருக்கின்றன. யாரும் பார்க்காத
குட்டிக்காடுகள். அத்தனை தூரம் கோர்வையாக யோசித்ததுமே அந்தக்
கவலை ஒழுங்குக்கு வந்துவிட்டதாக, அதை நான் தாண்டி விட்டதாக
ஒரு மனநிம்மதி ஏற்பட்டது. மீண்டும் அதுவரை யோசித்த விஷயங்களை
சிந்தனையில் கோர்த்துக்கொள்ள ஆரம்பித் தேன். பிறகு தனித்தனியான
சொற்றொடர்களாக ஆக்கினேன். அதை எழுதிவிடவேண்டும் என்றும்
அய்யரிடம் காட்ட வேண்டும் என்றும் எண்ணிக்கொண்டேன். அந்த
நினைப்பு மிகவும் இதம் தந்தது. காற்றும் இதமாக வீசியது.
தூங்கிவிட்டேன்.

கண் விழித்தபோது இதமான சோம்பல். காட்டில் நடந்ததன் அலுப்பு
கெண்டைக்கால்களில் உளைந்தது. குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு
நிமிர்ந்து தொலைதூரத்தில் மங்கும் வெளியில் ஆடிய தவிட்டைப்
புதர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். குட்டப்பனும் ரெசாலமும்
கீழிருந்து பேசியபடி வந்தனர். இரட்டையர் ஏற்கனவே வந்து இரு
கருங்கற்களைப்போல அடுப்பருகே அசையாமல் குனிந்து
அமர்ந்திருந்தனர். வேலை முடியும் நேரத்தில் மட்டும் ஏற்படும்
களைப்பும் மௌனமும் நிம்மதியும் கலந்த மனநிலை காற்றிலும்
பரவியிருக்கக் கண்டேன். திடீரென்று புதருக்குள் ஒரு சேலையை
விசிறியதுபோலத் தெரிந்தது. அக்காட்சி வினோதமாக
இருந்தமையால்தான் நான் கவனித்தேன் என்றாலும் அதை வெறுமே
பார்த்திருந்தேன். மீண்டும் அதே புடவைச் சுழற்சி. உடனே என் உடல்

பதறியது.

“குட்டப்பா” என்றபடி எழுந்து சுட்டிக்காட்டினேன்.

“என்னது?”

அதற்குள் அடுத்த தாவல். சிறுத்தையின் தலையையும் மங்கலான சிப்பி நிறக் கண்களையும் தெளிவாகவே பார்த்து விட்டேன்.

“ஆ... புலி புலி” என்று எனக்கே வினோதமாகத் தெரிந்த குரலில் வீரிட்டேன்.

ரெசாலம் “எங்க எங்க?” என்றார். அவர் பார்த்த திசையே வேறு.

குட்டப்பன்தான் அனைத்தையும் ஒரு நொடியில் புரிந்து கொண்டவன் “வேய் ரெசாலம், உம்ம தேவாங்குக்காக வந்திருக்குவே” என்றபடி விறகுக்கட்டையை நோக்கிப் பாய்ந்து அதை எடுத்தான்.

தேவாங்கு குடிசையின் பக்கவாட்டு மூங்கிலில் பாதி உயரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தது.

நான் “ஓடு ஓடு” என்று கூவினேன்.

ரெசாலம் “மக்களே மக்களே” என்று பயங்கரமாக வீரிட்டபடி ஓடினார்.

சிறுத்தை பாய்ந்தபோது தேவாங்கு பிடி கிடைக்கவில்லை. அதன் கவனத்தை எங்கள் கூச்சல்கள் சிதறடித்திருக்கலாம். ஆனால் தேவாங்கு அப்படியே பேசாமல் அமர்ந்திருந்தது. மீண்டும் குதித்த சிறுத்தை அதைக் கவ்வித் திரும்பிப் பாய்ந்தது. ஒரு கணம் சிறுத்தையின் அடி வயிறும் விதைகளும் வெளிர் நிறமாகத் தெரிந்தன. ரெசாலம் மிக அருகே போய்விட்டார்.

குட்டப்பன் விறகுடன் மிக அருகே பின்தொடர்ந்தபடி “வேய் நில்லும். வெறுங்கையோட போவாதியும்” என்று கூவினான்.

தவிட்டைப் புதர்களுக்குள் சற்றுத் தள்ளி சிறுத்தை வால் சுழலத் துள்ளி மறைந்தது. வாயில் கம்பிளிச்சுருள் போலத் தேவாங்கு. குட்டப்பன் ரெசாலத்தைப் பிடித்து மூர்க்கமாகப் பின்னால் தள்ளி விட்டு முன்னால் ஓடினான். சிறுத்தை மேட்டில் ஏறும்போது குட்டப்பன் அதை நெருங்கிவிட்டான். சிறுத்தையை ஓங்கியடித் தான். அது “கிரர்” என்று உறுமியபடி தேவாங்கை விட்டு விட்டுச் சுழன்று திரும்பியது.

திரும்பியதை பார்க்கவே முடியாதபடி வேகமான அசைவு. அதன் வாலிருந்த இடத்தில் சீறும் வாயுடன் தலை வந்தது மாதிரி. கண்கள் சிப்பி மாதிரி வெறித்திருக்க உறுமிய படி பதுங்கிப் பதுங்கி

பின்னகர்ந்தது. அதன் பதுங்கும் தோரணையில் என்னுள் அச்சம் வலிப்புபோல எழுந்தது.

“குட்டப்பா.. வேண்டாம்... வேண்டாம்” என்று பதறிக் கூவினேன்.
“குட்டப்பா... வா வந்திடு.”

சிறுத்தையின் உறுமல் மேலும் உக்கிரம் கொண்டது. குட்டப்பன் குச்சியை நீட்டியபடி முன்னகர்ந்தான். வலது பக்கமாகக் குச்சியை நீட்டி, கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அதைத் திருப்பி, வலப் பக்கமாக சீறித் திரும்பிய சிறுத்தையின் இடதுபக்கத்தில் அறைந்தான். பெரிய சீறல் ஒலியுடன் அது தெறித்து விழுந்து வால் சுழலத் துள்ளி எழுந்து மேலும் பின்னால் சென்று வாயை அகலத் திறந்து ரணம்போல சிவந்த வாயில் மஞ்சள் நிறமான பெரிய கோரைப் பற்களுடன் உக்கிரமாகச் சீறியது.

அதற்குள் ரெசாலம் “மக்களே” என்று கம்மிய குரலில் வீரீட்டபடி முன்னால் பாய்ந்தார். தேவாங்கு அது விழுந்த இடத்திலேயே மெல்ல எழுந்து புதர் நடுவே உட்கார்ந்திருந்தது.

குட்டப்பன் திரும்பி “வேய் பின்னால் போவும்” என்று கூறிய கணத்தில் சிறுத்தை பாய்ந்து தேவாங்கை மீண்டும் கவ்வித் துள்ளிப் புதர்களுக்குள் பாய்ந்தது. குட்டப்பன் பின்னால் ஓட ரெசாலம் புதர்களில் கால் சிக்கி விழுந்துவிட்டார். சிறுத்தையின் புள்ளிவால் தொலைவில் சுழன்றது. சற்றுத் தள்ளி மீண்டும் அது துள்ளி அமிழ்ந்தது. மீண்டும் வால் சுழலல். குட்டப்பன் தடியைப் போட்டு விட்டு நின்றுவிட்டான்.

ரெசாலம் மார்பில் அறைந்து அழுது வீரீட்டபடி புதர்களில் விழுந்தும் எழுந்தும் ஓடினார். அவர் குரல் அடிபட்ட காட்டு மிருகம் ஊளையிடுவது போலிருந்தது. குட்டப்பன் அவரைப் பிடித்தபோது அவர் சுழன்று விழுந்தார். அவரை மிருகத்தை இழுப்பதுபோல அவன் இழுத்து வந்தான். வலிப்பு வந்ததுபோல ஒரு காலும் கையும் இழுத்துக் கொள்வதைக் கண்டேன். எச்சில் குழாய்போல வழிந்தது. முகமெங்கும் கண்ணீர், மூக்குநீர், எச்சில். அவரைக் குப்புற வீழ்த்தி கையில் கிடைத்த காட்டுச் செடியை எடுத்துக் குட்டப்பன் அவர் கைகளைக் கட்டினான்.

“லேய்... ராபி வாலே. லேய் ஆபேல், லேய்” என்றான்.

இரட்டையர் அயனி மரத்தடியில் ஒரே உடல்போல மாறி ஒட்டியிருந்தனர், உடம்பு நடுங்க, இரு சோடி வெண்விழிகள் மட்டும் துலங்க.

“கொச்சேமான் பிடிச்சணும்.”

நான் ஓடிப்போய் அவரைப் பிடித்தேன். மண்ணும், சிராய்ப்புகளில் இருந்து ஊறிய ரத்தமும், உடைந்த சருகுகளும் ஒட்டிய உடல். மெலிந்த, ஆனால் எலும்பு இறுகிய கைகால்கள்.

இறுக்கிக் கட்டி மல்லாத்திப் போட்டுவிட்டு “ஏமான் பிடிச்சுக்கிடணும்” என்று கூறி ஓடினான்.

கட்டிலில் கிடந்து துள்ளித் திமிறினார் ரெசாலம். ஊளையும் அலறலும் குரல் உடைந்தமையால் மங்கின. குட்டப்பன் ஒரு சிறு மூங்கில் செப்புடன் வந்தான். உள்ளிருந்து கெட்டிப் பஞ்சை எடுத்து தீயில் கொளுத்தி அவருக்குக் காட்டினான். திமிறித் திணறி இருமி மெல்ல அடங்கினார். சிறிது நேரத்தில் அப்படியே துவண்டு விட்டார்.

“ஏமான் பிடிச்சணும்.” குட்டப்பனும் நானும் அவரைத் தூக்கி குடிலுக்குள் கொண்டு சென்று கட்டுகளைக் கழற்றினோம். துவண்டு ஓடுங்கி ரெசாலம் கிடந்தார். நான் காட்டுக்கு வந்தபோது இருந்த முகமே இல்லை. ஓடுங்கி உள்ளே சென்று விட்ட கன்னங்கள். அடர்ந்த குட்டைத்தாடி முழுக்க நரையும் சாம்பல் நிறமுமாக மயிர். கழுத்தில் குரல்வளை புடைத்து மெல்ல அசைவதைக் கண்டேன். எனக்கு அழுகை வந்தது.

“ஏமான் இங்க நிக்காண்டாம். இது இனி செரியாவ ரெண்டு நாளாவும். பதுக்கெ செரியாயிருவாரு... துக்கங்களில் சீக்கிரம் மறக்குத துக்கம் மரணம்தான்னு அப்பன் சொல்லியதுண்டு” என்றான் குட்டப்பன்.

ரெசாலம் இரண்டுநாள் கழித்து விழித்துக்கொண்டார். முதல் நாளைப் போலவே அழுகையும் ரகளையும் செய்யவே அன்றும் புகை போட்டுப் படுக்கவைத்தான் குட்டப்பன். மீண்டும் விழித்த போது அழுகை ஒரு நாள் நீண்டது. பிறகு வெறித்தபடி அமர்ந் திருந்தார். திடீரென்று எழுந்து “மக்களே மக்களே” என்று கதறியபடி குடிசைகளிலும் புதர்களிலும் தேடியலைந்தார்.

“அவரு குறெ ஓட்டி. பதுக்கெ தெளியும்” என்றான் குட்டப்பன்.

ஆனால் தெளியும் வழியே தெரியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப அதே கதறல். அதே தேடி அலைதல். பிறகு வெறித்த பார்வையுடன் அமர்ந்திருத்தல்.

பிற்பாடு என்னிடம் குட்டப்பன் சொன்னான் “ஏமான் இது செரியாவாது. எனகிப்போச்சு. இஞ்ச இருந்தா கூடித்தான் போவும். மேஸிரிய அவருக்க வீட்டில கொண்டு செண்ணு விடுங்க.”

“அவருக்க வீடு தெரியாதே” என்றேன்.

“அண்டுகோட்டுக்கு அந்தால மேப்புறம் எண்ணு ஒரு ஊராக்கும். ஏமான் லாறியில கேறி நேர செண்ணு ஏறங்கிப் போடலாம். நல்லா பொகை போட்டு கிடக்க வச்சு குடுக்குதேன். வாழைக்குலை மாதிரி கொண்டு செண்ணு இறக்கிப் போடலாம்.”

லாரியில ரெசாலத்தைக் கொண்டுபோக கிளீனர் ராமச்சந்திரன் பிள்ளை உதவி செய்தார். மேற்புறத்தில் ஒரு டிக்கடை முன் இறக்கிப் படுக்க வைத்தேன். விழிக்கும் வாய்ப்பே தெரியவில்லை. வீடு தேடிக் கண்டுபிடித்த பிறகு யாரிடமாவது நாலணா கொடுத்து சைக்கிள் கேரியரில் உட்காரவைத்து கொண்டு செல்லலாம் என்று திட்டமிட்டேன்.

ஒரு சைக்கிளை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, இரு இடங்களில் விசாரித்து, இருபக்கமும் குறுந்தோட்டிச் செடிகள் அடர்ந்த வேலிகளுக்கு நடுவே சென்ற செம்மண் ஊடுவழியில் சைக்கிளை மிதித்தும் உருட்டியும் சென்றேன். எல்லாமே பூமியோடு கூரை சேர்ந்த ஓலைக்குடிசைகள். ஓரிரு சுவர்வீடுகள். தென்னை மரங்களும் பிறுத்திச் செடிகளும் அடர்ந்த தோட்டங்கள்.

ரெசாலத்தின் வீடு பெரிய தென்னந்தோட்டத்திற்கு நடுவே இருந்தது. வெள்ளை பூசிய சுவர்கள் கொண்ட உயரமான ஓட்டு வீடு. திண்ணை சற்று உயரமானது. அதுதான் அவரது வீடா என்று எதிரே வாக்கத்தியை தலையில் மாட்டிக்கொண்டு வந்த திடபுஜக் கிழவனாரிடம் விசாரித்துக்கொண்டு தென்னைமரங்களின் ஊடே போன ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்து வீட்டை அடைந்தேன். வீட்டுத் திண்ணையில் யாரோ அமர்ந்திருந்தார்கள். அருகே சென்ற பிறகுதான் அது மாங்காய்த்தலை குறைப்பிறவி என்று தெரிந்தது. தலைக்குப் பொருத்தமே இல்லாத மிகச் சிறிய மெலிந்த கை கால்களை ஒடுக்கியபடி கூனி அமர்ந்திருந்தது. பெண். வயது பதினாறு பதினேழு இருக்கும். இரட்டை மண்டையில் எலிவால் போன்ற சடை. அது மிக மெல்லத் திரும்பி என்னைப் பார்த்தது. எந்த வித உணர்வும் இல்லை.

“ஆருமில்லியா?” என்று கேட்டேன்.

அதன் இமைகள் மட்டும் மூடித் திறந்தன.

“ரெசாலம் மேஸ்திரி வீடா?” என்றேன்.

முகத்தில் அசைவே இல்லை. அதனிடம் பேசுவதில் பொருளே இல்லை என்று பட்டது. படிகளில் ஏறி வாசல் கதவருகே சென்று உள்ளே எட்டிப்

பார்த்தேன். அங்கணம் கொண்ட பழைய பாணி வீடு. அங்கணத்தில் ஒரு பெரிய செம்பு அண்டாவில் நிரம்பிய நீரில் விழுந்த வெயிலின் பிரதிபலிப்பு சுவர்களில் அலையலையாக நெளிந்தது. இடதுபக்கம் ஒரு பழங்கால கட்டில் மீது கோடுபோட்ட அண்டர்வேர் மட்டும் அணிந்தவராக மாமா தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். என் மனதில் சில கணங்கள் சிந்தனையே இல்லை. நரைமயிர் அடர்ந்த மார்பும் சுருள்சுருளாக முடி பரவிய தொடைகளும்... அது மாமாவேதான். தரையில் வெற்றிலை துப்பும் படிக்கம்.

மெதுவாகக் கீழிறங்கினேன். மாங்காய்த் தலைப்பிறவி மிகமெல்ல என்னைப் பார்த்தபடி முகத்தைத் திருப்பியது. கண்கள் மட்டும் உணர்ச்சியே இல்லாமல் மூடித்திறந்தன. சைக்கிளில் திரும்பி வந்து ஒருவனைப் பிடித்து எட்டணா கொடுத்து ரெசாலத்தை வீட்டிற்கு கொண்டுசென்று சேர்க்கச் சொல்லிவிட்டு எதிரே போன லாரியில் ஏறிக்கொண்டேன்.

அத்தியாயம். 31

மழைக்காலம் முழுவீச்சுடன் ஆரம்பித்துவிட்டது. மலை மழையின் உக்கிரம்பற்றி பலரும் பலவிதமாகக் கூறிக்கேட்டு செய்த கற்பனைகளை முழுக்க சிறியதாக அது மாற்றியது. மழை திரண்டு இருண்டு வருவது தரைப்பகுதியில் மிக மிக மெல்ல நடக்கும் விஷயம். மலைப்பகுதியில் மலைச்சிகரத்திலிருந்து பெரும் பாறைகள் உருண்டு உருண்டு குவிவது போல கண்ணெதிரில் நடக்கும். குளிர் அலை ஒன்று தெற்கிலிருந்து அடிக்கும். கல்வெர்ட் ஓடையில் கைகளைக் கழுவியபிறகு பாய்ந்து சரிவிலேறும்போது கண் தெரிய இருண்டிருண்டு வரும். அயனிமரம் அப்படியே இருளிலும் நீராவியிலும் மறைந்து போய்விடும். குடிலை நெருங்கும் போது முன்பக்கம் கைநீட்டி நடக்க வேண்டியிருக்கும். இடியும் மின்னலும் குறைவுதான். குளிர்ந்த காற்று பிடரியைச் சிலிர்க்க வைக்கும். தொலைதூரக் காட்டில் மழையின் பேரோலம். அது நெருங்கி வந்து வானமே இடிந்து விழுந்து துகள்களாக நொறுங் குவது போலப் பொழியும். மழையின் ஒலி என்றுமே எனக்கு அச் சத்தை அளித்ததில்லை. ஆனால் மலைமழையின் துவக்க நாட்களில் இதோ பெருவெள்ளம் பொங்கி வரப்போகிறது என்றோ இதோ மலை இடிந்து சரியப் போகிறது என்றோ தோன்றிப் பயந்து இழுத்துப் பிடித்த வயிறுடன் குடிலில் ஒதுங்கிச் சுருண்டு கிடப்பேன்.

பிறகு மழை பழக ஆரம்பித்தது. மெல்ல அது மனதுக்கு இனியதாகவும் ஆனது. குட்டப்பன் எனக்கும் ஒரு தலைக்குடை தந்தான். ரெசாலம் விட்டுச்சென்ற கம்மாடமும் எனக்குக் கிடைத்தது. கம்மாடமும் குடைப்பனை ஓலையால் செய்யப்பட்டதுதான். நெடுக்காக வெட்டப்பட்ட பெரிய கோணிப்பையின் வடிவம் உடையது அது. தலையில் மாட்டிக்கொண்டால் முதுகை முழுமை யாக மூடிவிடும். குனிந்து நடந்தால் ஒரு சிறு ஓலைக் குடிலே நம்மீது இருக்கும். வந்த நாளிலிருந்தே இந்த ஓலைக் குடைகளையும் கம்மாடங்களையும் கண்டிருந்தாலும் அவை மிகவும் கனமாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் எனக்கிருந்தது. ஓலை பல அடுக்குகளாக வைத்து தைக்கப்பட்டிருப்பது

தெரிந்ததுதான் காரணம். எங்கள் வீட்டில் பனை ஓலைப் பாய்தான். குருத்தோலையால் மேலே ஒரு பலம் சேர்த்திருப்பார்கள். அப்பாவின் பெரிய பாயை என்னால் தூக்கவே முடியாது. ஆனால் மழையில் கீழே மடை தோண்டிக் கொண்டிருந்த இரட்டையரிடம் மடைநீர் மறு பக்கம் கொட்டு மிடத்தில் ஒரு மரத்தை வெட்டிப்போடச் சொல்லும்படி குட்டப்பன் சொல்லி தலைக்குடையையும் தந்தபோது தயங்கியபடி வாங்கி யவன் அதன் எடையைப் பார்த்து வியந்து விட்டேன்.

“காக்கா சிறகு மாதிரி இருக்கு” என்றேன்.

“குடைப்பனை ஓலையில்லா, கடலாசு மாதிரிதேன் இருக்கும். எனக்க அப்பன் மந்திரம் எழுதியது இதில்தான். தாளியோ லைண்ணு சொல்லுவாவ” என்றான்.

அதைத் தலையில் வைத்து கொட்டும் மழையில் இறங்கிய போது மழையின் அறைதலில் அது நழவிவிடுமென்று பயந்தேன். சிறிது நேரத்திற்குள் ஒரு விடுதலை ஏற்பட்டு கைகளை வீசித் துள்ளிய படி நடந்தேன். சரிவு நோக்கி முறுக்கிச் சுழன்று சென்ற மழைநீரில் கால்களை முக்கிக் குதித்துக் குதித்துச் சென்றேன். மழைநீர் கலங்கலே இல்லாமல் இருந்தது வியப்பாக இருந்தது. காட்டு நீர். அது மண் சாலையில் விழுந்து மறுபக்கம் போனதும் மஞ்சள் சிவப்பு நிறமாகியது.

அதன்பிறகு மழை என்னை முடக்கிப் போடவில்லை. கொட்டி அலறும் மழையில் தலைக்குடையுடன் சைக்கிள் மிதித்துப் போவேன். என்னைச் சுற்றி அடர்த்தியான மழைநீர்த்திரை மட்டும். மழை எங்கிருந்தெல்லாமோ வரிகளை முளைத்தெழச் செய்தது. ‘பெயல்கால் மழைத்தலின் விசம்பு காணலரே. நீர் நிறைந்து ஒழுகலின் மண் காணலரே.’ கபிலன் வரி. பெயல்கால் என்ற வரியில் மனம் பதிந்திருக்க மழை நின்று பெய்யும் மலைச்சரிவைப் பார்த்து நிற்பேன். மழையின் பல்லாயிரம் கோடிக் கால்கள். ஆயிரம் கால் அட்டைபோல கோடிக்கால் அட்டை ஒன்று வானமாக விரிந்து கிடக்கிறது. காட்டுக்குள் குறுக்கு வழியில் செல்ல முடியாது. எனவே அய்யர் பங்களா சென்று அப்படியே ஏழாம் பண்டுக்கு போவேன்.

அய்யரை லோயர் கோதையார் புராஜத்துக்கு மாற்றி விட்டார்கள். புதிய சாலை வருவதற்கு அவர் எட்டு முறை டெக்னிக்கல் அப்ஜெக்ட்ஸ் எழுதினார் என்றார்கள். கை உடைந்த அடிதடிக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்து தண்டனையாக இடம் மாற்றி விட்டார்கள். அவர் போன நாட்களில்தான் ரெசாலம் தடம் தவறி யிருந்தார். ஏழாம் பண்டு போகும் பாதை ஒரு பெரிய ஆறுபோல ஓடியது. சைக்கிளில் அதில்

போகமுடியாது. முழங்காலளவு நீரில் சிலசமயம் இடுப்பளவுகூட நடந்து போவேன். வழியில் இலை களிலும் செத்தைகளிலும் சுற்றி ஓடும் நீரில் வால் மட்டும் நெளியும் பாம்புகளைக் கண்டேன். ஏழாம் பண்டு இறக்கம் அருகே ஒரு பெரிய பொட்டலம் மிதந்து போயிற்று. உலர்ந்த யானைச் சாணம். ஆனால் முளைத்த கடுகுக் குவியல் போலவும் இருந்தது. வெள்ளையாக சில திட்டிகள் உள்ளே. மெல்ல அருகே சென்று குனிந்து பார்த்தேன். ஏறும்பு மொய்த்தது. ஒரு குச்சியை எடுத்து அதை உடைத்தேன். பிலுபிலுவென ஏறும்புகளாகச் சிதைந்து உடைந்து நீரில் பரவியது அது. அத்தனையும் ஏறும்புகள். நல்ல வேளையாக நீரொழுக்கு எதிர்த்திசையில் இருந்தது.

பண்டுக்குள்ளிருந்து தண்ணீர் மிகப்பெரிய ஓசையுடன் முழுக்கத் திறந்த மதகுகள் வழியாக வெடித்து ஆற்றில் சிதறி விழுந்து பாறைகளின் மீது அறைபட்டுக் குமுறிச் சுழன்று சென்றது. நீர்த்துளிப் புகை வெகு தூரத்திலேயே தெரிந்தது. ஆற்றில் உயர்ந்த பெரிய பாறை முகடுகள் மட்டுமே தெரிந்தன. பூக்கள் உதிர்ந்த கொன்றையும் வேங்கையும் நீருக்குள் மூழ்கி நுனி மட்டும் ஒழுக்கிற்கு அலைமோத நின்றன. பண்டின் குறுக்குச் சுவர் மீதும் தண்ணீர் எழுந்து பெரும் பளிங்குப் பாளமாக வளைந்து மறுபக்கம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. காவலறையில் நாடார் இல்லை. மழைநீர் சேறுடன் எழுந்து அடித்தளத்தை மீறி அறைக்குள் சென்றிருப்பது தெரிந்தது. அப்பால் அவளுடைய சந்தனக்காடு. அவளைச் சந்தித்தே பல நாள் ஆகி யிருந்தது. ரெசாலத்திற்கு நோய் காண்பதற்கு முந்தைய நாள் பார்த்தது.

திரும்பிவிடலாமா என்று எண்ணியபோது மறுபக்கம் கீறக்காதனைப் பார்த்தேன். மழையில் அதன் உடல் சுத்தமாகக் கழுவப்பட்டு கருமையாக கண்களைக் குத்துவதுபோலத் தெரிந்தது. உடைகளோ அரைநாண் கொடியோ ஏதுமில்லாத கரிய குண்டுக் குழந்தைமாதிரி என்று ஒரு எண்ணம் எழ, புன்னகைத்தபடி அதைப் பார்த்து நின்றேன். அது நீரைத் தாண்ட முனைவதுபோலத் தோன்றியது. கரையோரமாக முகர்ந்தும் பாறைகளை வருடியும் தவித்தபடி கீழ்நோக்கிச் சென்றது. பிறகு அதேபோல செய்தபடி மீண்டு வந்தது. சிறிது நேரத்தில் அதன் தவிப்பு எனக்கே பதற்றம் ஏற்படுத்தியது. நீரைத் தாண்ட முடியாது என்று அதற்கு எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அது வேறு ஏதோ ஓர் உலகில் வாழ்கிறது. யானை மீண்டும் கீழே சென்று நீர் விளிம்பில் முகர்ந்தபின் பதற்றம் பரவிய உடலசைவுகளுடன் மேலே வந்தது. எனக்கு மெல்ல விஷயம் புரிந்தது. யானை இரு காட்டாறுகளால் பிற காட்டிலிருந்து துண்டிக் கப்பட்டு விட்டது. மழையில் அதன் மதமும் உன்மத்தமும்

தெளிந் ததும் வெளியேறத் துடிக்கிறது. அங்கிருந்து கீறக்காதன் என்னைப் பார்த்துவிட்டது. ‘ப்பாய்ங்’ என்ற குரல் எழுந்து சிறுமழையை மீறிக் கேட்டது. சன்னமாகத்தான். ஆனால் அதிலிருப்பது அச்சமும் முறையிடலும்தான். நான் கைகளை ஆட்டினேன். கீறக்காதனின் தும்பிக்கை நிம்மதியின்றித் துழாவியது. துவண்டு எழுந்து தந்தங்கள் மீது விழுந்து மலைப்பாம்பு போல வழுக்கி இறங்கியது. காதுகள் நின்றன. மீண்டும் ‘ப்பாய்ங்.’ இம்முறை அது கைவிடப்பட்ட குழந்தையின் ஆதரவு தேடும் குரலாகவே தோன்றி மனதைக் குமையச் செய்தது. மழை இரைந்து மலையிறங்கி வந்து எங்களைப் பிரித்தது. நீர்த்திரைக்கு அப்பால் கீறக்காதன் ‘ப்பாய்ங்’ என்று ஒலித்தது. பிறகு மழை மட்டும்.

திரும்பி குடிலுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். குட்டப்பன் கம்மாடத்தின் கீழ் அமர்ந்து மரவள்ளிக்கிழங்கைக் கொட்டும் மழை நீரில் கழுவிக்கொண்டிருந்தான். குடில் விளிம்பில் இரட்டையர் ஒருடலாக அமர்ந்திருந்தார்கள். நான் குட்டப்பனின் அருகே சென்று அமர்ந்தேன்.

“ஏமான் எங்க போச்சு?”

“ஐயரைப் பார்க்க.”

“அவரு போயி எம்பிட்டு நாளாச்சு. இப்பம் மத்தவருல்லா. முகுந்தன் மேனன். செருப்பாலடிக்கவேண்டிய பெய. ஏமான் ஒரு கணக்கு வச்சுகிடணும். மேனன்மாரில பத்துக்கு ஒம்பதுபேரு கைல தொடக் கொள்ளாத தேவிடியா மவனுவு. மிச்சம் ஒருத்தன் கும்பிடு யதுக்குள்ள தெய்வம். இவன் ஆத்யத்தெ கூட்டாக்கும். ஏமானுக்கு காரியம் அறியிலாமா? இவனுக்க பெஞ்சாதிக்க தம்பி வந்து போட்டான். ரோடு கான்ட்ராக்ட் அவன் எடுக்கப் போறதா பேச்சு.”

“அப்பிடியா?”

“ஏமான் என்ன கண்டுது? இந்த மேனன் எஞ்சினியராக்கும். ஆனா ஒரு படிப்பும் இல்லை. அந்தக் காலத்து பத்தும், பின்ன ஒரு நெஞ்சுக்கும்தான் கையிருப்பு. பெஞ்சாதி தனி மேனன் பொம்பிளை. நல்ல நெறம், குண்டிவரெ முடி. முன்னால ஒரோ முலையும் ஒரோ சக்கைப்பழம் கணக்கு. பின்னால உருப்பு ஆனை மாதிரி. இங்க ஒருக்கா கூட்டிக்கிட்டு வந்தான். நான் பாத்தேன். இங்க உள்ள வலியவனுவு ஒக்கே கோளி கண்ட நரி கணக்கெ வாயை திறந்து போட்டான். திருவனந்தரத்தில அந்த மேனத்தி கேறி எறங்காத்த எடமில்ல. அவ காட்டுக்குள்ள போற ஆனை. இவன் வாலப் பிடிச்சுக்கிட்டு பின்னால போறான்.”

“ரொம்ப அழகா?”

“மயக்கின மரச்சீனி கிழங்குக்க நிறம். சின்ன மீசையும் உண்டு. எனக்கு பிடிக்கேல்ல.”

“மேரிக்கும் மீசையிருக்கே.”

“ஏமான் அவளை பாத்துதா? எப்பிடி இருக்கா?”

“உனக்க ஆத்மா மனந் திரும்ப ஜெபிக்குதாளாம்.”

“பாவம். அவளுக்கும் மிச்சம் ஜீவிதம் முழுக்க செய்யியதுக்கு ஒரு சோலி வேணுமே. நல்ல குட்டியாக்கும். அங்க போனதினால மானம் மரியாதியா ஜீவிக்குது. நானிப்பம் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி நல்ல குட்டியளை கண்டா உடனே டாக்டர் சாயிப்புக்கு சொல்லிப் போடுயது. அதுகளுக்கிட்டயும் ‘குட்டி ஓடிச்செண்ணு ஒரு சிலுவய கழுத்தில கெட்டித் தூக்கிப்போடு, இல்லெங்கி சீரழிஞ்சு போடுவேன்னு’ வெரட்டுயது. அங்க போவல்லேண்ணு சென்னா பிறவு சொறிப்பட்டி மாதிரி சீரளிஞ்சுதான் மருந்துக்குண்ணு அங்க போவா. ஏமான் இந்த சம்முவம் பிள்ளைக்க காத கண்டுதா?”

“ஏன்?”

“கண்ணுக்கு கீழ் பாத்துதா?”

“ஆமா சிவப்பா ஒரு மாதிரி ஒரு தடிப்பு.”

“மத்ததாக்கும். சொயம்பன் சீமைச்சரக்கு. அவன் ஒரு குட்டிய சும்மா ஒண்ணு தொட்டா போரும். புண்ணு கேறிப்போடும்.”

“குட்டப்பா நான் இண்ணைக்கு கீறக்காதனை பாத்தேன்.”

“எங்க?” என்றான் ஆர்வத்துடன்.

நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

“பாவம் கூட்டம் தெற்றிப்போட்டு. அதுக்க கூட்டம் இப்பம் மலைக்கு அந்தால போயிருக்கும்.”

“எங்க?”

“இங்க காலவர்ஷம் தொடங்கும்பம் ஆனைக்கூட்டம் மல ஏறி மறிஞ்சு பூதப்பாண்டி திட்டுவிளை வழியாட்டு திருகணங்குடி அந்தால போவும். அங்க மழை குறைவு. இங்க காட்டாறுக் கூட்டங்களுக்கு வெறி ஏறுத காலமுல்லா. ஆனைக சுத்தி அலைஞ்சு வல்லதும் வலிச்சு வாரி தின்ன ஒக்காது. மோழக்கொம்பும், சக்கரசுழியனும் இதுக்க கூட்டமாக்கும்.

அதுக மலை கேறிப் போயி பதினஞ்சு நாலு இருக்குமே.”

“இது என்ன பண்ணும்?”

“அது சொல்ல முடியாது ஏமான். சிலப்பம் மழைல கூட்டத்தை கண்டுபிடிச்சு சேந்துகிடும். சிலப்பம் புதிய கூட்டத்திலயும் சேரும். ஒரு கூட்டத்திலயும் சேரல்லங்கி காரியம் கஷ்டம்தான். அதுக்கும் கஷ்டம், நமக்கும் கஷ்டம். ஒற்றை யானையாக்கும் ஆளக் கொல்லுயது.”

“கீறக்காதன் ஆரையும் ஒண்ணும் பண்ணாதுல்ல...”

“அப்பிடி சொல்லுவாவ. ஆனையில்லா. அதுக்க தலையில எந்த தெய்வம் எப்பம் கேறுமின்னு ஆருக்குத் தெரியும். இங்க அப்பம் ஒரு சாதனம் இருந்தது. தும்பிமுறியன் எண்ணு பேரு. பிடி யானை. ஒரு ஈச்சயக்கூட சவிட்டாது. ஒத்தயாயிப் போச்சு. ஆளைக் கொல்ல துடங்கிப் போட்டு. ஒண்ணுரெண்டுல்ல, இருபத் திரண்டாக்கும் கணக்கில வரவு. பிறவு ரேஞ்சர் நாணப்பன் நாயர், அவரே வந்து வலியகுழல் தோக்கு கொண்டு வெடி வச்சு கொண்ணாரு.”

மழை நின்றுவிட்ட பிறகும்கூட எப்போதும் அரை இரவாகவே இருந்தது. நான்கு மணிக்கே இருள் பரவிவிடும். குட்டப்பன் குடிலுக்குள் கஞ்சி காய்ச்சி பாளைத்தொன்னையில் எனக்கு கொண்டுவந்து தந்தான். தொலைவில் அரைஇருளில் இரு மிளாக்கள் போவதைக் கண்டேன். ஒன்று சிறு குட்டி.

“அது ஆரு புது வரவு?” என்றேன்.

“அப்பம் ஏமான் இத இதுவரை கெவுனிக்கல்லியா? நம்ம மணிகெட்டி மிளாவுக்க குட்டியாக்கும். அதுக்க அதே நெறம்.”

“அது சினையா இருந்ததை நான் பாக்கலியே.”

“காட்டு மிருகங்களுக்கு சினைவயிறு அம்பிடு தெரியாது. மாசம் முட்டும்பம் மட்டும் கொஞ்சம் இறங்கி நிக்கும்.”

மிளாவும் குட்டியும் அதே கல்வெர்ட்டில் அதே ஓடையில் அதே இடத்தில் இறங்கித் தண்ணீர் குடித்தன.

“இப்பம் காட்டில எங்க பாத்தாலும் தண்ணி. பின்ன ஏன் இங்க வாறது?”

“அதுக்கு என்ன தெரியும்! அதுக்க தலையில கேறியிருக்க தெய்வம் சொல்லுதத அது கேக்குது.”

நீர் குடித்தபிறகு இரு மிளாக்களும் எதிர்ப்பக்கம் மலை இறக்கத்தில்

இறங்கிச் சென்று மறைந்தன. திடீரென்று எனக்கு தேவாங்கின் நினைவு வந்தது. கனத்த மனத்துடன் உள்ளே சென்று படுத்துக்கொண்டேன். மீண்டும் மழை அலறியது. சிறு கோபம் எழுந்தது. முடிவேயில்லாத மழை. காட்டுக்குமேல் நீர்த்தாரை களிநாலான காடுபோல நின்றுகொண்டிருக்கிறது அது. புரண்டு புரண்டு படுத்தேன். என்ன ஆயிற்று சந்தனக்காட்டுக்கு? பூக்கள் உதிர்ந்து குவிந்து மழையில் ஒதுக்கப்பட்டு சருகுகளுடன் சேர்ந்து குவிந்த குவியல்களை மிதித்தபடி கீறக்காதன் மிரண்டு பதறிச் சுற்றி வருவதை மனக்கண்ணில் கண்டேன். ‘ப்பாய்ங்’ என்று அது முறையிடும் ஒலி மென்மையாகக் கேட்பதுபோல பிரமை எழுந்தது.

இருளில் மழையின் இரைச்சலை மட்டும் கேட்டபடி தூக்கமின்றிப் படுத்திருப்பது மெதுவாகப் பித்துநிலைக்கு இட்டுச் சென்றது. எழுந்து அமர்ந்தேன். திரும்பப் படுத்துக்கொண்டேன். நீலி, நீலி, நீலி என்று மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டேன். ஒரு கட்டத்தில் இனி ஒரு கணம்கூட படுத்திருக்க முடியாது என்றாகி பாய்ந்து எழுந்துவிட்டேன். அறையின் மூலையில் ஒரு சிறு படகு போல் கம்மாடம் ஈரம் உலர்ந்த பளபளப்புடன் இருளில் தெரிந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே இறங்கினேன்.

குறுக்கே திமிறிப் புரளும் காட்டாறுகள். திசைகளைக் கரைக்கும் மழைத்தாரைக்காடு. ஆனால் நான் போயாக வேண்டும். இங்கு இருந்தால் மனம் சிதைந்து இதயம் உறைந்து நின்றுவிடக் கூடும். அதைவிடக் காட்டில் நீர் அடர்வுகளுக்குள் சிக்கி மூச்சிழந்து இறப்பது மேல். குறைந்தபட்சம் அப்போது நான் மேலும் மேலும் என்று முன்னேறியபடியாவது இருப்பேன். மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த முற்றத்தில் குடிசையைவிட ஒளியிருந்தது. மழைத் தாரைகளின் கண்ணாடி வெளியின் உள்ழிளாளி போலும் அது. மழையில் இறங்கி என் கம்மாடத்தின்மீது நீரின் ஓலத்தை வாங்கிய போது சற்றுத் தள்ளி இருண்ட அசைவைக் கவனித்தேன். முதலில் என் மனதில் வந்தது அந்தச் சிறுத்தைதான். பதற்றத்தை வெல்ல என்னை இறுக்கியபடி அசையாமல் நின்றேன். அந்த நிழல் வடிவம் என்னை நோக்கித்தான் வந்தது. மனிதன்தான்.

“குட்டப்பா...” என்றேன்.

அது நின்றது. பிறகு என்னை நோக்கி ஓடி வந்தது.

“தம்புரானே...”

என்னால் எந்த ஒலியையும் எழுப்ப முடியவில்லை. அவள் ஓடி என்னருகே வந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றாள். அவள் மூச்சிரைக் கிறாள் என்பதையும் எதையோ சொல்ல முயல்கிறாள் என்பதையும் அறிய முடிந்தது.

“நீலி...” என்றேன்.

“தம்புரான் ஞங்க வழி பிடிச்ச வந்து” என்றாள்.

“ஏன் இந்த மழையில்? காட்டாறு...” என்று ஏதோ சொல்லத் தவித்தேன். பிறகு “வா உள்ளே வா” என்று கூப்பிட்டேன்.

அவள் குடிசைக்குள் வந்தாள். உடல் நீரில் ஊறி, உடைகள் சருமம்போல ஒட்டி, வெடவெடவென்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கைகளை மார்புக்குக் குறுக்கே கட்டினாள். எப்படி இருளில் என்னால் பார்க்க முடிகிறது? மிருகங்களைப் போலவே மனிதனாலும் இருளில் பார்க்க முடியும். வெளிச்சம் வெளிச்சம் என்று போய் அவன் இருளைப் பார்க்கும் கண்களை இழந்துவிட்டான் போலும்.

“உக்கார்” என்றேன். என் வேட்டி ஒன்றை எடுத்து அவளுக்குத் தந்து “இதை மாத்திக்கோ” என்றேன்.

“ஞங்ங போணு. அச்சன் குடிலில் உண்டு” என்றாள்.

எனக்கு கோபமும் சிரிப்பும் சேர்ந்து எழுந்தது. “போறதுக்கா இவ்வளவு தூரம் வந்தே?”

“ஞங்ங தம்புரானே காணான் வந்து. ஞங்ங போணு.”

“நான் உன்னைக் காண வந்திட்டிருந்தேன்.”

“உள்ளதா?”

“பண்டுக்கு வந்தேன். தண்ணி அணைக்கு மேலே கொட்டுதது தெரிஞ்சது. இப்படி காட்டில வரலாம்னு...”

“அய்யோ, இந்தக் காட்டிலா! வேண்டாம் தம்புரானே. காடு கலி கேறிய காலம். வழியும் இல்ல, தடமும் இல்ல. காடு முழுவன் ஆயிரம் காட்டாறு.”

“நீ எப்படி வந்தே?”

“ஞங்ங மலையத்தி.”

“ஞங்ங மலையன். புது மலையன்.”

இருளில் அவள் பற்களின் வெண்மை தெரிந்தது. உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு தன் ஆடையைப் பிழிந்து மூங்கில்மீது காயப் போட்டாள். என் கட்டிலின் ஓரத்தில் அமர்ந்தாள். என் குடில் மொத்தக் காட்டிலிருந்தும் மழையிலிருந்தும் புறஉலகிலிருந்தும் துண்டிக்கப்பட்டு வான்வெளியில் தன்னந்தனியாக மிதந்து கொண்டிருந்தது.

வெகுநேரம் எதுவுமே பேசாமல் இருவரும் ஒருவர் இருப்பை ஒருவர் உணர்ந்தபடி, புலன்களின் புலனாகிய ஆத்மாவால் ஒருவரோ டொருவர் பேசியபடி, அமர்ந்திருந்தோம். தணிந்த மழை மீண்டும் வலுக்கும் ஒலியில் நான் மீண்டேன்.

“என்ன மழை” என்றேன். “இவ்வளவு பயங்கரமா இருக்கும்னு நெனைக்கவே இல்லை.”

“நாட்டில் மழை பெய்யில்லே?”

“பெய்யும். ஆனா இதுமாதிரி பயங்கரமா இருக்காது. இது யானைக்கூட்டத்துக்கு மதம் வந்தது மாதிரி இருக்கு.”

“மலையில மழை அதாணு. மழையும் மலையும் ஒந்நாணு...”

மலையும் மழையும் ஒன்று என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

“குறிஞ்சிக்கு மழைபோல...” என்றேன்.

“எந்நு?”

“இது குறிஞ்சி நிலம்.”

“இது மலையல்லே.”

“மலையத்தான் எங்க இலக்கியங்களில குறிஞ்சிங்கிறாங்க.”

“குறிஞ்ஞி ஒரு பூவல்லே”

“நீ பாத்திருக்கியா?”

“ஓ!”

“என்ன ஓ?”

“உண்டு. இந்த மலையுடே அப்புறம் குறிஞ்ஞி பூக்குண செரிவுண்டு. மழை கழிஞ்ஞு ரண்டாம் வெயிலில் குறிஞ்ஞி பூக்கும்.”

“அது பனிரண்டு வருஷத்துக்கு ஒரு முறைதானே பூக்கும்.”

“பந்த்ரண்டு கொந்நை ஒரு குறிஞ்ஞி.”

“அதான். இப்ப அது பூக்குற சீசனா?”

“எந்து?”

“இந்த வருஷம் பூக்குமா?”

“இது குறிஞ்சி கொல்லம் அல்லே? குறிஞ்சி காட்டிலு ஏழம்மை தெய்வங்ஙள் உண்டு. ஏழம்மைக்கு பலி கொடுக்கிண கொல்லம். அச்சன் ஏழு பானை மலைத்தேன் வச்சிட்டுண்டு.”

“குறிஞ்சிப்பூ நான் பாக்கணுமே.”

“அய்யோ மலையத்தியும் மலையனும் மாத்ரமே அவிடெ போகாம்.”

“நான் மலையன்தான். வேணுமானா வேட்டியை கழட்டிடறேன்.”

“அய்யோ.”

“இப்பவே போலாம்.”

“இப்பமா? இப்பம் மழை.”

“மழை நிக்கும். நீ வா.”

“அய்யோ! காட்டாறு...”

“காட்டாறு காட்டு மலையத்திய ஒண்ணும் பண்ணாது. வா இப்பவே போலாம்.”

“நாளைக்கு.”

“இப்பம். இப்பம்.”

அவள் சிரித்ததை மீண்டும் கண்டேன்.

“எந்திரி போலாம்” நான் கம்மாடத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். “நீ தலைக்குடைய எடுத்துக்கோ.”

“மலையத்திக்கு குடை பாடில்ல.”

“ஏன்?”

“மலையத்திக்கு மழை தெய்வமாணு. குடை பாடில்லா.”

அவள் என்னுடன் மழையிலிறங்கினாள். நான் மட்டும் கம்மாடத்துடன் நிற்பது தடையாக இருந்தது. இருவரும் வேறு வேறு உலகங்களில் இருப்பதுபோல. கம்மாடத்தை குடிலுக்குள் வீசினேன்.

“அய்யோ தம்புரானே.”

“மலையனுக்கும் மழை தெய்வம்” என்றேன்.

அவள் சிரித்தாள்.

மழை என் முகத்திலும் தோளிலும் அறைந்தது. மழைக்குள் இருவரும் மெதுவாக ஓட ஆரம்பித்தோம். நான் அவளை மிக நெருக்கமாகப் பின்தொடர்ந்தேன். தவிட்டைப் புதர்கள் மழைக்குள் துடித்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. காட்டுமரங்கள் அனைத்துமே கிழக்குநோக்கி அழுத்தி ஒதுக்கப்பட்ட நிலையில் கிளைகளைச் சுழற்றி உய்ய உய்ய என்று வீறிட்டன. வழக்கமாக நான் தாவிக் கடக்கும் சிறு ஓடை பெரிய காட்டாறாக மரங்களை மூழ்கடித்துக் கொண்டு சுழித்து பீரிட்டுச் சென்றது.

“தம்புரான் மரத்தில் கேறணும்” என்றாள்.

மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு கிளைகள் வழியாக மெல்லத் தவழ்ந்து சென்றோம். ஒரு கிளையிலிருந்து மறு கிளைக்குச் சென்று மெல்ல காட்டாற்றைத் தாண்டினோம். காடு தன் பயங்கரத்தை மெல்ல இழந்து ஒரு ஆர்வமூட்டும் விளையாட்டாக மாறியதைக் கண்டேன். பெரும்பாலும் மரங்கள் வழியாகவே சென்றோம். பெரும்பாலான காட்டாறுகளுக்கு குறுக்கே அவற்றால் அடித்து வீசப்பட்ட பெரிய மரங்கள் பிறமரங்களில் சிக்கி நிற்கும் தடிப்பாலம் உருவாகியிருந்தது.

பெரிய மலையின் அடிவாரத்தை அடைந்தபோது இருள் மங்கத் தொடங்கியது. மலை ஏறிப் பாதியானபோது மழை குறைந்து தூறலாகியது. பிறகு இலைகள் சொட்டும் மறுமழை மட்டும் இருந்தது. மலையின் மீதிருந்து பார்த்தபோது ஏழாம் பண்ட் சிறியதாக ஒரு கம்மாடத்தை ஓடையை மறிக்க வைத்ததுபோல தெரிந்தது. அதன் நீர்ப்பெருக்கின் இருபுறமும் பூத்து அடர்ந்த மரங்கள் நீரில் மூழ்கிப் பூக்கள் மட்டுமே குலைகுலையாக மிதந்து நிற்பதுபோல இருந்தன. அதைப் பார்த்தபடியே சிறிதுநேரம் நின்று விட்டேன்.

“தம்புரான் வரணும்.”

“அங்கே பார்” என்று காட்டினேன்.

பூக்களை அவளும் வியப்புடன் பார்த்தாள்.

நான் “கலிமழை கெழிஇய கான்யாற்று இருகரை ஒலி நெடும் பீலி” என்றேன்.

“எந்து?” என்று புருவம் தூக்கிக் கேட்டாள்.

“பெரிய மழையில் நிரம்பிய காட்டாற்றின் இருகரையிலும் அசையும் மலர்மரங்களின் தோகைகள்! கபிலர்னு ஒரு கவிஞர் மலையைப் பத்தி எழுதிய பாட்டு.”

அவளுக்கு அது சற்றும் புரியவில்லை “ஆ” என்று பொதுவாகச் சொல்லி “வலிய மலைக்கு அப்புறமாணு குறிஞ்ஞிக்காடு. அவிட மழை குறைவாணு” என்றாள்.

மலையின் உச்சிக்கு ஏறியபோது நன்றாகவே வெளிச்சம் வந்துவிட்டது. அங்கு அதிகமாக மழை பெய்ததுபோலத் தெரியவில்லை. அங்கிருந்து பார்த்தபோது ஏழாம் பண்டின் அப்புறம் நுரைத்து ஓடும் காட்டாறு ஒரு வெள்ளிச் சரிகைபோலக் கிடப்பதைக் கண்டேன். சற்றுத் தள்ளி ஆறாம் பண்டின் காட்டாறும் தெரிந்தது. பிறகெல்லாமே காடுதான். பசுமைப் பரப்பின் மீது மேகங்கள் குவியல் குவியலாக விழுந்து பரவி மூடிக்கிடந்தன. மேலும் ஏறித் திரும்பிப் பார்த்தபோது காடே தெரியவில்லை. கரைந்து உருமாறியபடியே இருக்கும் கரிய மேகங்களின் வெளிதான் தெரிந்தது. கூர்ந்து பார்த்தபோது மேகம் கரைந்து உருவான சில இடங்களில் காட்டின் பசிய மேற்பரப்பு சிறிது தெரிந்து மூழ்கியது. அங்கே சிறு சிறு மின்னல்கள் துடிதுடித்து அணைவதைக் கண்டேன்.

“அங்க மழை பெய்யுதா?” என்று அவளிடம் கேட்டேன்.

“அவிட வலிய மழையாணு” என்று சுட்டிக்காட்டினாள். அங்கே ஒரு மின்னல் கிளைகிளையாக அதிர்ந்து விரிந்து மறைந்தது.

கால்களைத் தளர்த்திய பிறகு மீண்டும் மலையேறினோம். அவள் எனக்கு வழியில் பல வகையான பழங்களைப் பறித்துத் தந்த படியே இருந்தாள். பெரும்பாலானவை அது வரை நான் தின்னாதவை. புளிப்பு, கசப்பு கலந்த புளிப்பு, இனிப்பின் பல்வேறு ஜாடைகள், மாவு கலந்தவை. மலையின் சிகரப்பாறையின் அடியில் நின்றபோது ஏறிவந்த பாதை முழுக்க மேகம் மட்டுமே இருந்தது. மலைக்கு அப்பால் அடர்ந்த கருமேகங்களின் இடைவெளி வழியாக மங்கலாக சூரியன். பாறையின் ஒரு பக்கம் மட்டும் வெயில் விழுந்து கண் கூசும்படி ஒளிவிட்டது. அப்பாறை தவிர மீதி எல்லா இடங் களிலும் மேகங்கள்தான் செறிந்திருந்தன.

“இதுதான் தேவலோகம்” என்றேன். “கீழே மேகங்கள் பாத்தியா?”

“தேவலோகம்நு வச்சா?”

“தெய்வங்கள் இருக்கிற இடம்?”

“தெய்வங்ஙங் காட்டிலல்லே.”

நான் அவளையே பார்த்தேன். அவளைப் புரிந்து கொள்ளும்தோறும் அவள் வாழும் உலகின் பிரம்மாண்டம் பிரமிப்பை ஊட்டியது. அவளுக்கு விண்ணுலகம் என்பதைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது. மலையர்களின் தெய்வங்களும் காட்டில் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்கின்றன. காடு தன் பசுமையுடனும் ஈரத்துடனும் விரிந்திருக்கையில் மேலே ஒரு விண்ணுலகிற்கான தேவையே இல்லை. விண்ணுலகைப் படைத்தவர்கள் ஊர்களின் இருண்ட இடுங்கிய நாற்றமும் புழுக்கமும் மிக்க வீடுகளில் ஒடுங்கி வாழும் மனிதர்கள்.

சிகரப் பாதையின் மறுபக்கம் போக ஏராளமான சிறு பாறைகளைத் தாண்டிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. சிறிய இலைகள் கொண்ட முட்செடிகள் இடுப்பளவு உயரத்தில் பாறைகளினூடாக மண்டிக் கிடந்தன. இரும்பாலானவை போன்ற நீண்ட முட்கள். இலைகளுடன் பசுமையாக இணைந்து பரவிய சிறிய முட்கள். நான் முட்களைத் தவிர்த்து பாதைகள் மீதிருந்து பாறைகள் மீது தாவிச் செல்ல வேண்டும் என்று நீலி சொன்னாள். சில இடங்களில் தாவ வேண்டிய தூரம் என் வயிறைப் பதறச் செய்தது. அவள் மறிமான் போலத் தாவிச் சென்றாள்.

உச்சிப்பாறையின் நிழலில் சென்றபோது சுற்று குளிர் அடித்தது. அங்கு நின்று இடுப்பில் கைசேர்த்து மூச்சிரைத்தபடி சுற்றும் பார்த்தேன். அது மாறாப் பசுமைக் காடுகளுக்கு நடுவே உள்ள ஓர் இடம் என்றே தோன்றவில்லை. பாலைவனத்தில் ஒரு சிறு திட்டு மீது நிற்பது போலத்தான் இருந்தது. குத்துச் செடிகளில் சிலவற்றில் ஊதா, நீலம், கருஞ்சிவப்பு நிறங்களில் சிறிய பூக்கள் இருந்தன. பாறையை ஒட்டி எழுந்திருந்த ஒரு செடியில் இரும்புமுட்களும் பூக்களும் மட்டுமிருந்தன. பூக்கள் வெண்மையாக மரமல்லிப் பூக்கள்போல செடி கொள்ளாமல் அடர்ந்திருந்தன. நீலி சற்றுத் தள்ளி ஒரு பாறைமீது அமர்ந்தாள்

“இந்த உச்சி மேல்தானே எல்லாம் தெரிஞ்ச பறவை இருக்கு?” என்றேன்.

“அது அந்த மலைக்கு மேலாணு. அவிடெ” என்று தொலைவில் நீலமாக நின்ற பேச்சி மலையைக் காட்டினாள்.

பேச்சிமலை அங்கிருந்து பார்த்தபோதும் அதே நீலநிற மௌனத்துடன், அதே எட்டாத தொலைவில் நின்றது. எத்தனை தொலைவில் போனாலும் அது அப்படித்தான் நிற்கும் போலும். அடி வாரத்துக்கு அள்ளிச்செல்ல விழைவதுபோல குளிர்ந்த காற்று சுழற்றி வீசியது.

மலைக்கு மறுபக்கச் சரிவு மரங்களே இல்லாமல் குற்றிச்செடிகள் மட்டும்

நிரம்பியதாக இருந்தது. இடுப்பளவு உயரம் கொண்ட சிறிய இலைகள் கிளைகளுடன் ஒட்டியிருந்த செடிகள். பாறைகள் வழியாகச் சென்றபோது அவற்றைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். முட்கள் இல்லை. ஆனால் இலைகள் சொரசொரப்பாக, கூரிய விளிம்புகளுடன் இருந்தமையால் சருமத்தை அறுத்துவிடும் என்று தோன்றியது. ஆங்காங்கே சில செடிகளில் இலைகளின் அடர்ந்த கொத்துகளின் நுனியில் சிறிய நீல நிற மலர்கள் தெரிந்தன.

“அதாணு ஏழுஅம்மைப் பாறை” என்றாள் நீலி. அவள் காட்டிய திசையில் ஒரு நீளமான பாறைமீது ஏழு கற்கள் நிற்க வைக்கப்பட்டிருந்தன. முக்கோண வடிவக் கற்கள். வெகுகாலமாக எவராலும் தீண்டப்படாமையால் மழையிலும் வெயிலிலும் கருத்து கருக்கரை ஏறி பாறையில் இருந்து ஏழு முனைகள் எழுந்தது போலத் தெரிந்தன.

“இதானா?” என்றேன், சுற்றும்முற்றும் பார்த்தபடி.

“வரணும்” என்று அவள் அதற்கருகே போய் கைகூப்பி நின்றாள். உடலில் வெண்ணிற ஆடை படபடக்க கரிய தலை முடியுடன் புகை எழும் வெண்குடர் போலிருந்தாள்.

நான் அருகே போய் நின்று “குறிஞ்சிப்பூ எங்க?” என்றேன்.

அவள் என்னைப் பார்த்து “இதாணு குறிஞ்சி” என்றாள்.

நான் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். “இதா?”

“அதெ.”

“நீ தப்பா சொல்றே. குறிஞ்சிப்பூ இப்பிடியா இருக்கும்?”

“இதாணு குறிஞ்சி. மலையில் வேறு குறிஞ்சிப் பூ இல்ல.”

திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தேன். காற்றில் இலைக்குலைகள் குலுங்கி ஆடின. ஒரு பூவிதழைப் பறித்து முகர்ந்து பார்த்தேன். மென்மையான மணம்தான்.

“உனக்கு கண்டிப்பா தெரியுமா? இதானா?”

“இதாணு குறிஞ்சி” என்று சற்று எரிச்சலுடன் சொல்லி “தம்புரான் அம்மைய தொழணும்” என்றாள்.

கண் மூடி ஏழம்மைகளைக் கும்பிட்டேன். மனம் இருப்பு கொள்ளாமல் நெளிந்தது. மலையிறங்கி காட்டின் பசுமையினூடாக ஓடியது.

காட்டையே ஒற்றைப் பெரும் பூவாக மாற்றும் வேங்கை, தீப்பற்றி எரியும் காந்தள், பொன் சொரியும் கொன்றை எத்தனை மலர்கள். மாறாப் பசுமைக் காடு என்பது பூக்களின் பேருலகம். இந்த நிலத்திற்கு அடையாளமாக இந்த அபத்தமான பூவை ஏன் கற்பனை செய்தார்கள்? ஆனால் மொத்த சங்க இலக்கியப் பரப்பிலும் குறிஞ்சிப்பூ பற்றிய வர்ணனைகளே இல்லை என்பது நினைவுக்கு வந்தது. திரும்பி நீலியைப் பார்த்தேன். கூந்தல் பறந்து முகத்தில் விழுந்து அலைய, கண்களை மூடி சிலைபோல நின்றிருந்தாள். என் காலில் ஒரு வண்டு உரசியது. உதறி விட்டுப் பார்த்தேன். பூக்களில் வண்டுகளும் தேனீக்களும் சுற்றிப் பறந்து அமர்ந்து எழுந்து கொண்டிருந்தன. இந்த வண்டின் ஆயுள் அதிகபட்சம் பதினைந்து நாள். இதற்குத் தெரியுமா திரும்பவும் இது இந்த மலர் மீது அமரவே முடியாதென. இதன் பலநூறு தலைமுறைகளுக்குப் பிறகுதான் இன்னொரு வண்டு இம்மலர் மீது அமர முடியுமென?

திடீரென்று உருவான மன எழுச்சியால் என் உடல் வியர்த்து விட்டது. வெகு நேரம் படபடவென்று இருந்தது.

நீலி கண்களை விரித்து என்னைப் பார்த்து “எந்து தம்புரானே?” என்றாள்.

நான் வியர்த்த உள்ளங்கையை வேட்டியில் அழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டு “போலாம்” என்றேன்.

அத்தியாயம். 32

ஒரே மழை ஒரு வாரம் இடைவெளியே இல்லாமல் நின்று பெய்வதை அப்போதுதான் கண்டேன். கூரை விளிம்புகளிலிருந்து கொட்டும் நீர்த்தாரைகள் கனமும் வேகமும் இழக்காமல் இருந்தன. சிலசமயம் ஆழமான நீர்நிலையின் அடியில் கண்ணாடிப் பேழைக்குள் வாழ்வதாகத் தோன்றியது. மாற்றமேயில்லா மழை முழக்கம் ஒரு நாள் கழிந்ததுமே பழகி அதை மீறி, அதற்குள் வேறு ஒலிகள் தெளிவாகக் கேட்டன. எதிர்குடிலில் குட்டப்பன் இரட்டையரைத் திட்டுவதும் மண்வெட்டிகளும் கரண்டிகளும் முட்டி ஒலிப்பதும் என் குடிலுக்குள் இருந்தாலே கேட்டன. கொட்டும் மழையிலும் தொடர்ந்து வேலை நடந்தது.

“மழேன்னு பாத்துக்கிட்டிருந்தா காட்டில வேலெ நடக்காது கொச்சேமான். மழை மழைக்க சோலியப் பாக்கட்டு. நாம நம்ம சோலியப் பாப்பம்” என்றான் குட்டப்பன்.

கட்டுமானக் குழிகளைச் சுற்றி உயரமாக மணல்வேலி அமைத்து நீரைத் திருப்பிவிட்டனர். உள்ளே தேங்கிய நீரை இடைவெளியின்றி கமுகம் பாளையை கோட்டி செய்யப்பட்ட வாளியால் அள்ளி வெளியே கொட்டுவது இரட்டையரின் வேலை. கருமையான இரு இயந்திரங்கள் போல அவர்கள் வேலை செய்தார்கள். எங்கும் மடக்கி எடுத்துச் செல்லத்தக்க இரு ஓலைக் கூரைகள். ஒன்று சாந்து குழைக்குமிடத்தில். ஒன்று கட்டுமானம் மீது. கற்சுவர் கட்டி முடித்ததுமே அதன்மீது பெரிய சேம்பிலைகளையும் தேக்கிலைகளையும் கனமாக அடுக்கி பாரத்துக்கு கல் வைத்து மழையில் விட்டுவிடுவார்கள். மறுநாள் அவற்றையும் எடுத்துவிட்டு மழையில் கட்டுமானம் நனைந்து ஊறவிடுவார்கள். “நல்ல மளையில் கெட்டுயது ஒரு கணக்குக்கு நல்லதாக்கும் கொச்சேமான். மளையில் வந்தது மளையெ தாங்கும் பாத்துக்கிடுங்க.”

தலைக்குடையுடன் நான் மழையில் ஓடியும் அலைந்தும் வேலை செய்தேன். ஒரு கல்வெர்ட்டின் கணக்கை ஒழுங்காக எழுதுவது எளிய விஷயமல்ல. கூலி, சிமிண்ட், மணல், கல் முதலிய வற்றின் கணக்கை

எழுதிவிடலாம். ஆனால் உதிரி உதிரிச் செலவுகள் இருக்கும். மழையில் நான்கு சிமிண்ட் கட்டிகள் ஓடையில் விழுந்து மலையிறங்கிப் போயின. ஒருமுறை ஒரு சுவரை கரைநீர் உடைப்பை மீறி இறங்கி நீக்கிக்கொண்டு போயிற்று. ஆனால் மழையை மீறி வேலை செய்வதில் ஒரு பெரிய ஆனந்தம் இருந்தது. மிகப் பயங்கரமான ஒரு வனமிருகத்துடன் போராடி அதை வென்றடக் குவதுபோல. மழை புதிய புதிய தந்திரங்களைச் செய்தது. ஒருமுறை கல்வெர்ட் மீதே ஒரு பெரிய மஞ்சணாத்தி மரம் விழுந்து கிடந்தது. ஒருமுறை மொத்தக் கட்டுமானமே மலையிலிருந்து பிய்ந்து நான்கடி வரை விலகி சரிவில் உந்தி நின்றது. குட்டப்பன் இல்லையேல் அத்தனை பேரும் செய்வதறியாது முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியிருக் கும். எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு வழிமுறை அவனுக்கு இருந்தது. மணல் தீர்ந்து போனபோது மலைச்சரிவில் இறங்கிய ஓடையைத் திசை மாற்றி விட்டு அது இறங்கிச் சென்றிருந்த தடத்தில் புதர்களின் அருகே குவித்திருந்த மணலை அள்ளி வந்தோம். பிறகு கற்கள் தீர்ந்து போயிற்று. காட்டுக்குள் ஏறிச்சென்று கற்களைப் பொறுக்கி சரிவில் உருட்டிவந்து குவித்து வேலையைத் தொடர்ந்தோம்.

“ஏமான் சிமண்டும் சுண்ணாம்பும் மட்டும் போரும் பாத்துக்கிடுங்க. இந்தக் காட்டில் இல்லாதது அது மட்டுந்தான்.”

கொட்டும் மழையில் நேரம் தெரியவில்லை. ரெசாலத்தின் குடிலில் குட்டப்பனுடன் சினேகம்மை தங்கினாள். ராசப்பனும் இரட்டையருடன் தங்கினான். புதிய கையாள் சின்னமுத்தனும் எடத்துவா மேரியும் மட்டும் பிடிவாதமாக மலையிறங்கிப் போய் வந்து கொண்டிருந்தனர். சின்னமுத்தனுக்கு என் வயதுதான் இருக்கும். போகும்போதே ஒரு தலைச்சுமடு புல் அறுத்துக் கட்டி எடுத்துவிடுவான். மழை ஊறிய புல்லுக்கட்டின் கனத்தை நினைக்கும்போதே எனக்கு முதுகு சுளுக்கும். சின்னமுத்தன் அதை ராசப்பன் துணையுடன் தலையில் ஏற்றியதும் அவனது முதுகு எலும்பும் தோள்பட்டையும் சற்று முன்கும். இடுப்பு அமுங்கி மார்பு பிதுங்கும். அப்படியே மலையிறங்கிவிடுவான்.

“ரெண்டாளும் கணக்குதான் ஏமான். வாயைத் திறந்து ஒரு சொல்லு பேசமாட்டாவ. இங்க கிளம்பினா வீடுவரை இப்படியே போவாவ” என்றான் ராசப்பன். அவனுக்கு இரட்டையருடன் தங்குவது சிரமமாக இருந்தது. “எங்கினையாம் விழுந்து போட்டு எண்ணு நினைச்சுக்கிடுவானுவ போல. எப்பம் பாத்தாலும் தொட்டு தொட்டுப் பாக்கியானுவ வோய்” என்றான். “உமக்க குடிலில் வாறம்வேய்” என்று குட்டப்பனிடம் கேட்க அவன். எரிச்சலுடன், “இன்னும் மூணாளைக் கூட்டிக்கிட்டு வாரும். பாஞ்சாலிக்க பவுறுல்லா இவளுக்கு” என்றான்.

சினேகம்மைக்கு பாஞ்சாலி உவமை புரியவில்லை. அவளுக்கு கதையே தெரியாது. மழைநீரில் கையை நீட்டி அள்ளி முகத்தைக் கழுவினாள். அவளது புறங்கழுத்தின் பிசிறுகளில் நீர்த்துளிகள் ஜொலித்தன. நான் லேசாகத் தொட்டேன். சினேகம்மை என்னைப் பார்த்து சிரித்தபடி “இவிய அய்யரேமானுக்க சிஷ்யப் பிள்ளையாக்கும்” என்றாள்.

ராசப்பன் “ரெசாலம் எப்பிடிவே இருக்காரு? வல்ல தகவலும் உண்டா?” என்றான்.

“ஒரு குறவும் இல்ல. அங்க பெஞ்சாதி வீட்டில கேற்றுதாளில்லை. ஊரில எறங்கி ஓடி எடுத்து அலம்பு செய்யுதாருன்னு இந்நாளு நாடாரு சொன்னாரு.”

“வல்ல குருசடியிலயும் கொண்டுவிடணும் வேய்.”

“குருசடியில இவர வச்சு பாலு கறப்பாவளா? வோய், பைசா குடுக்காம அங்க ஆரு வச்சுக்கிடுவாவ? பேச்சு பேசுதீரு...”

“ரெசலாத்துக்கு கொறெ முதலும் வீடும் ஒக்கெ உண்டு எண்ணு சொன்னாவ.”

“பெஞ்சாதி கஞ்சி குடுக்குதாளில்லை. பிறவு என்ன சொல்லுயதுக்கு. வோய், ஒரோருத்தருக்கும் இன்னதுண்ணு எழுதி வச்சிட்டுண்டு பாத்துக்கிடும். தேக்குமரம் போல மஞ்சணாத்தி வளருமா வோய். அதாக்கும் தலையில எளுத்து. அதத் தாண்டி ஒண்ணும் நடக்காது.”

மழை ஓய்ந்து ஒரே ஒருநாள் இடைவெளிவிட்டு மீண்டும் உடைந்து கொட்டத் தொடங்கியது. என் இரு கைகளிலும் கால்களிலும் விரலிடுக்குகளில் சேற்றுப்புண்போல வந்து தோலே இல்லாமல் வழண்ட இறைச்சி தெரிந்தது. பகலில் ஈரத்தில் திளைத்து அலையும்போது ஒன்றும் தெரிவதில்லை. இரவில் உடலைத் துடைத்துவிட்டு கம்பளிக்குள் புகுந்துகொண்டதும் சிறுபுழுக்கள் அரித்து குடைந்து உடலுள் நுழைய முயல்வதுபோல இடுக்குகள் அரிக்க ஆரம்பித்துவிடும். சொறியக்கூடாது என்று நினைப்பேன். முழு உடலும் தினவெடுத்து நெளிய, சற்றுநேரம் துடித்தபிறகு மெல்ல உரசத் தொடங்குவேன். முதலில் சொறியும்போது அதன் சுகம் புல்லரிக்க வைப்பதாக இருக்கும். சில நிமிடங்களுக்குள் தீப்பட்டதுபோல எரியும். கால்களை உதைப்பேன். மார்பில் அடித்துக் கொள்வேன். சில சமயம் ஆற்றாமல் அழுகையே வந்துவிடும். நாலைந்து நாட்களுக்குப் பிறகுதான் குட்டப்பனிடம் சொன்னேன். பின்னைக்காய் எண்ணையில் வேறு சில செடிகளின் இலைகளைப் போட்டுக் காய்ச்சி இளம் சூடாக

கொண்டுவந்து தந்தான். அதை போட்டுக் கொண்டபோது புழுஅரிப்பு குறைந்தது.

“இது என்னவாக்கும்? செளி கடி மாதிரி இருக்கு. ஆனா செளி கடி இந்த அளவுக்கு எரியாதே?” என்றேன்.

“இது உள்காட்டில் உள்ள செளிக்க கடியாக்கும். சாதாரண மாட்டு அங்க உள்ள செளி இங்க வராது. பதினஞ்சு நாளுக்கு மழை நிண்ணு பெய்தா அந்த வெள்ளத்தில் அது எல்லா எடத்திலயும் பரவிப் போடும். ஏமான் இப்பம் இங்க உள்ள செளிக்க மணம் மாறியிருக்குதக் கண்டுதா?”

நான் மணம் பிடித்தேன். “ஆமா. ஒரு மாதிரி நாறின புகையில் வாசனையும் செளி மணத்தில் கலந்திருக்கு.”

“அதாக்கும் உள் காட்டுக்க செளி. அண்ணு ஏமான் ஒரு பன்னிக் குளிய கண்டுதுல்லா, அதில இந்த வாசனை அடிச்சுதா?”

“ஆமா” என்றேன்.

“இப்பம் ஏமான் சவிட்டி நடக்குதது அந்த மாதிரி செளியாக்கும்.”

குட்டப்பன் தன் காலைக் காட்டினான். விரலிடுக்குகள் வெளுத்து ஆழத்து வேர்கள் போலிருந்தன. “எல்லாருக்கும் உள்ள ரோகம்தான் ஏமான். மனியனுக்கு மட்டுமில்ல மிருகங்களுக்கும் உண்டு இந்த ரோகம். காட்டில் பலவிதம் ரோகங்கள் பரவுத காலமாக்கும் இது.”

அடுத்த கல்வெர்ட் வேலையை முடித்தால் சாலையின் நான்காவது அடுக்கின் வேலையை தொடங்கிவிடலாம் என்று குட்டப்பன் சொன்னான். மாமா ஒருமுறை வந்து போனதோடு சரி. சிமிண்ட் கையிருப்பு மிகவும் குறைந்துவிட்டது.

“சிமெண்டு இல்லாம சும்மா கல்லடுக்கி கெட்டினாக்க கூடுதல் பெலமாக்கும் ஏமான். இங்க உள்ளது நல்ல கரும்களிமண்ணாக்கும். ஒரு மழையில் கல்லுக்கு உள்ள களிமண்ணு கேறி செம்மி இறுகிப்போகும். சிம்மெண்டை விட பெலம் அதுதான் பாருங்க. சிம்மெண்டில் உள்ளது வெறும் சுண்ணாம்பு. இங்க உள்ள மழையில் பத்து வரியத்தில் அது ஊறி அவிஞ்சு போயிடும். மணலு மணலாட்டு பிஞ்சு வரும். நான் ஒரு எஞ்சினியருக்ககிட்ட சொல்லிப் பாத் தேன். சோலியப் பாருவேண்ணு சொல்லிப்போட்டாரு. சிம்மெண்டுண்ணா வெள்ளக்காரன் கண்டுபிடிச்சது. தேவலோக வரவுல்லா.” குட்டப்பன் சொன்னான்.

கொட்டும் மழையிலும் மிளாவும் குட்டியும் அதே கல்வெர்ட்டில் தண்ணீர் குடிக்க வந்தன. ஓடை மிகப்பெரிய சுழற் சீற்றமாகச் சென்றது. தாய்

மிளா நீரில் முழங்கால்வரை இறங்கி நின்று நீர் அருந்த குட்டி தாய்க்குப் பின்னால் நின்று அதன் பின்னங்கால் இடுக்கு வழியாகத் தண்ணீர் குடித்தது. உடலில் ரோமங்கள் சுத்தமாக கழுவப்பட்டுத் திரிதிரியாக ஒட்டியிருக்க அடிவயிறிலிருந்து நீர் உதிர்ந்தபடியே இருந்தது. கட்டி பாதியாக்கப்பட்ட கல்வெர்ட்மீது மேலிருந்து கொட்டிய நீரை இரட்டையர் ஒதுக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அடுத்த கல்வெர்ட்டுக்கான இடத்தில் புதிய நீர் ஓட்டம் ஏதாவது உருவாகியுள்ளதா என்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வந்தேன். இரட்டையர் ஓடையில் கைகால் கழுவித் கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென்று இருவரும் கட்டிப்புரண்டு சண்டையிட ஆரம்பித்து விட்டனர். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. மழைநீர் தாரைக்குள் சிவப்புநிற நீர்ப் பெருக்கில் இருவரும் விழுந்தும் எழுந்தும் கைகால்கள் உதறித் துடிக்கச் சண்டை போட்டது ஒரு கனவு போலத் தெரிந்தது. நான் மலைச்சரிவில் ஏறி குட்டப்பனின் குடிலுக்குள் கூவியபடி நுழைந்தேன். குட்டப்பனும் சினேகம்மையும் சேர்ந்திருந்தார்கள். குட்டப்பனின் நிர்வாணமான பின்பக்கத்தையும் அவன் தோளுக்கு கீழே சினேகம்மையின் முகத்தையும் பார்த்தேன். வெளியே வந்துவிட்டேன்.

குட்டப்பன் உள்ளிருந்தபடிபே “என்னவாக்கும் காரியம்?” என்றான்.

“ரெட்டைகளுக்குள்ள சண்டை” என்றேன்.

“சவங்க சாவட்டு” என்றான். சினேகம்மை ஏதோ சொல்லும் முணுமுணுப்பும் “சும்மா கெட குட்டி” என்று குட்டப்பன் திட்டு வதும் கேட்டது. பிறகு சிரிப்பு. வினோதமான மூச்சொலிகள். நான் என் குடிலுக்கு முன் சென்று நிற்குகொண்டேன்.

சிறிது நேரம் கழித்து குட்டப்பன் தலைக்குடையுடன் என்னிடம் வந்து “எங்க?” என்றான்.

“புதிய கல்வெர்ட்டில்.”

அதற்குள் ராபி அழுதபடி ஓடி வந்து தங்கள் குடிலுக்குள் போவதைக் கண்டேன். சிறிது பொறுத்து மற்றவனும் வந்தான்.

குட்டப்பன் “செரியாயிப் போச்சு கொச்சேமான். வையிப் போச்சு; கஞ்சிக்கு தீ பொருத்தல்ல” என்று போனான்.

சினேகம்மை தலையில் குடையுடன் என்னை நோக்கிச் சிரித்த படி வந்தாள். மங்கல் ஒளியில் பற்களும் கண்களும் பளிச்சிட்டன.

என்னருகே குடையை வைத்துவிட்டு குந்தி அமர்ந்துகொண்டாள். என் மனம் மிகவும் துடித்தது. அவள் பக்கம் நான் திரும்பவே யில்லை.

“கொச்சேமான் பயந்து போட்டா?” என்றாள்.

நான் திரும்பாமல் “இல்ல” என்றேன்.

“இது பயருத காரியமொண்ணும் இல்ல. சின்ன காரியமாக்கும். நாட்டில பல பையம்மாரும் இத நினைச்சு பயந்து ஒண்ணுக்கும் கொள்ளாம ஆவுதானுவ. ஏமான் பயந்து போட்டோன்னு நினைச்சேன்.”

நான் அவள் பக்கம் திரும்பி “தப்பில்லையா?” என்றேன்.

“ஆரெயெங்கிலும் சொல்லி ஏமாத்தினா தப்பு” என்றாள்.

இருவரும் மழையைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தோம். எனக்கு முன்பு ஒருமுறை அவளைப் பற்றித் தோன்றிய கனிவும் நெருக்கமும் மீண்டும் எழுந்தது.

சினேகம்மை மெல்லிய குரலில் “இது கழியும்பம் எனக்கு ஒரு துக்கம் வரும். கரயணும் எண்ணு தோணும். ஆனா கரய மாட்டேன். இப்பிடி குறெ நேரம் துக்கமாட்டு தனிச்சு இருக்கதாக்கும் இதில எனக் குள்ள வலிய சந்தோசம்.”

“துக்கமா இருக்கதா சந்தோசம்?” என்றேன்.

அவள் மனம் மாறிச் சிரித்து “ஏமான் சின்னப் பிள்ளை யாக்கும்” என்றாள்.

குடையை எடுத்தபடி எழுந்து “வல்ல சம்மந்தியோ மற்றோ அரைக்கணுமெங்கி தேடுவாவ” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

அன்றிரவு இரட்டையர் கஞ்சி குடிக்க வரவில்லை. கூப்பிடச் சென்ற குட்டப்பன் ராபிக்கு பயங்கரக் காய்ச்சல் அடிப்பதாகச் சொன்னான். நான் போய்ப் பார்த்தபோது ராபி வெடவெடவென்று நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான். வெண்விழி மட்டும் மின்னிய கண்களில் யாரையும் பார்க்கும் பாவனை இல்லை. அருகே அவன் உடலோடு ஒட்டியபடி மற்றவன். இருவரும் உடலால் ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதுபோலவும், பிறரைச் சற்றும் கவனிக்காதது போலவும் இருந்தது.

மறுநாள் காலையிலும் காய்ச்சல் தொடர்ந்தது. அன்று மாலை காய்ச்சல் அதிகரித்து ராபி அர்த்தமில்லாமல் முனகியபடி புரள ஆரம்பித்தான். குட்டப்பனின் மருந்துகள் ஏதும் பலிக்கவில்லை. இரவில் காய்ச்சல்,

தொட்ட கையை வெடுக் என்று எடுக்க வைத்தது. கைகால்கள் நரம்புகள் புடைக்க காற்றில் முறுகிய மரக் கிளைகள் போலத் திரும்பி விரைத்து நின்றன. மற்றவன் ஒரு வாய் உணவு கூடச் சாப்பிடவில்லை. ஒரு கணம்கூட எழவில்லை. பார்வையை ராபி மேலிருந்து விலக்கவே இல்லை. ஒரு உடலின் இரு பகுதிகள் போலிருந்தார்கள்.

குட்டப்பன் என்னிடம் “ஏமான் இது மற்றதாக்கும். மிஷியனாசுபத்திரிக்கு கொண்டுபோவாம ஒக்காது” என்றான்.

“என்னது?”

“நாலு நாளாட்டு காணிக் குடிகளில் விஷக்காச்சலு படர்ந் திட்டுண்டு எண்ணு சின்னமுத்தன் சொன்னான். இது அதுதான். வாயிலயிருந்து கெட்ட நாத்தம் வருது.”

“அதுக்க நாம எப்பிடி அவ்வளவு தூரம் கொண்டு போறது?”

“வேற வளியில்ல. தூக்கணும். வண்டி ஒண்ணும் கிட்டாது. வளி முழுக்க உடைஞ்சு கிடக்குது. சப்பரம் கெட்டி தூக்கலாம். மூணாளு இருந்தா மாத்தி மாத்தி தூக்கி சாயங்காலம் கொண்டு சேத்துப் போடலாம்.”

மூங்கில் தடியில் தொட்டில்போல சாக்கைக் கட்டினான் குட்டப்பன். அதில் கிடத்தி தூக்கிப்போவதுதான் இருப்பதில் எளிய வழி என்று எனக்கும் தோன்றியது. ராபியை தூக்கச் சென்றபோது ஆபேல் பதறி எழுந்து மிருகம்போல ஒலி எழுப்பிப் பிடித்து விலக்க வந்தான்.

“தள்ளும்வேய்” என்று குட்டப்பன் பிடித்து தள்ளியபோது உறுமியபடி தாக்க வந்தான்.

“ஆபேல் தள்ளு. இவன ஆசுபத்திரிக்கு கொண்டு போணும்... செத்துருவான்... தள்ளு” என்று நான் கத்தினேன்.

ஆபேலின் கண்கள் என்னை அடையாளம் காணவில்லை. ராபியைத் தன் பெரிய திரண்ட கரங்களால் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு மறித்தான்.

குட்டப்பன் “செரிலேய், நீரு தூக்கும்... தூக்கிட்டு வாரும்” என்றான். ஆபேல் வாயைத் திறந்து மூடி பெரிய கண்களை விழித்துக் குட்டப்பனைப் பார்த்தான். பிறகு ராபியை அப்படியே அள்ளித் தூக்கி குடிலுக்கு வெளியே வந்தான்.

“இந்தச் சாக்கில போடும் வேய்” என்றேன்.

மாட்டேன் என்று தலையசைத்து மறுத்துவிட்டு ஆபேல் முன்னால் நடந்தான். “அவ்வளவு தூரம் எப்படி தூக்கமுடியும்? போட்டுட்டு கீழே

விழுந்துடுவான்” என்றேன்.

குட்டப்பன் “விருந்தா பாக்கிலாம். ஏமான் அந்த சாக்கை எடுக்கணும்” என்றான்.

ராபி மீது பெரிய வாழையிலைகள் நாலைந்தை வைத்து மழையை ஓரளவு தடுத்தான் குட்டப்பன். ஆபேல் தலைக்குடை வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டான். நான் தலைக்குடையுடனும் குட்டப்பன் கம்மாடத்துடனும் மழைத்தாரையினுடாக நடந்தோம். ஆபேல் வெகுதூரம் குதிரைபோலத் தளராமல் நடந்தான். எக் கணமும் அவன் தளர்வான் என்று நினைத்த எனக்கு அந்தத் திடம் வியப்பை அளித்தது.

“ராட்சசன் மாதிரியில்லா இருக்கான்?” என்றேன்.

“அது மனசுக்க பெலம் ஏமான்” என்றான் குட்டப்பன்.

காட்டாற்றின் மீது சாலையே இல்லை. பாலத்தை நிரப்பிய நீர் மேலேயும் சுழித்து ஓடியது. பெரும் அருவிபோலக் கீழே மலைச் சரிவில் அது கர்ஜனையுடன் கொட்டுவதைக் கண்டேன்.

“பாறைல சவிட்டிப் போயிடலாம்” என்றான் குட்டப்பன்.

“ஏமான் எனக்க கையை பிடிச்சிக்கிடணும். பாறைல அடி தெற்றினா பாதாளமாக்கும்.”

ஆனால் நீருக்குள் பாறை சொரசொரப்பாகத்தான் இருந்தது.

“வேய் நான் காலைப் பிடிக்குதேன் வேய்” என்றான் குட்டப்பன்.

ஆபேல் வேண்டாம் என்பதுபோலப் பின்னகர்ந்து உறுமினான். குட்டப்பனைத் தொடர்ந்து இடுப்பளவு நீரில் ராபியைச் சுமந்தபடி இறங்கினான். அவன் தள்ளாடுவதைப் பார்க்க என் வயிற்றில் முத்திரம் கூசியது. வேறு பக்கம் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டேன்.

மறுபக்கம் ஏறியதும் ஆபேல் புதிய வேகத்துடன் ஓட ஆரம்பித்தான். வட்டப்பாறை வளைவுக்கு வந்தபோது மலை ஏற்றத்தில் இருந்து பாறைக்கூட்டங்களுக்கு மேல் உறுமல் எழுந்தது. நான் “அய்யோ” என்றலறிப் பின்னால் ஓட எத்தனிக்க குட்டப்பன் பிடித்தான். ஆபேல் எதையுமே கேட்கவில்லை.

“ஏமான் அது கீறக்காதனாக்கும். ஆறு இருக்கு. அது வழியில இறங்க ஒக்காது. பயப்படாதீங்க.”

பாறைமீது பாறைபோல கீறக்காதன் நின்றது, மிகவும் களைத்து

சோர்ந்தது போல ஒரு மரத்தில் உடலைச் சாய்த்து துதிக் கையைச் சுருட்டி கொம்புமீது வைத்து.

“பாவமாக்கும் அதுக்க கத. கூட்டம் தெற்றிப்போச்சு. காட்டாறு வட்டத்துக்குள்ள பெட்டும் போச்சு” என்றான் குட்டப்பன்.

“ஆனைக்கு தண்ணியக் கண்டா பயமா?”

“ஆனை எங்கயும் நீந்தும். ஆனா காட்டாறில ஏறங்கிகிடாது. கூட்டமாட்டு இருந்தா தும்பி பிணைச்சு இறங்கிப்போடும். இது கூட்டம் தெற்றிப் போச்சு. என்னத்துக்கு கூட்டம் தெற்றிச்சு?”

“சந்தனமரம் பூத்த மணத்தில்” என்றேன்.

“பூ மணம் ஆனைக்கு தெரியாதா? சந்தனக்காட்டில் வல்ல தெய்வமும் இதுக்கு மேல கேறியிட்டுண்டாவும். அந்தச் சந்தனக் காடு பழைய காலத்தில் மலையம்மாரு நட்டு வளத்ததாக்கும். அங்க முப்பத்துமூணு கோடி தெய்வங்கள் உண்டு.”

பிறகு ஆஸ்பத்திரிவரை நான் நீலியின் நினைவாகவே இருந்தேன். அய்யரின் பங்களாவைத் தாண்டிப் போனபோது மனம் சற்று பரிதவித்தது. யாரும் குடியில்லாத வீட்டின் வெறுமை அங்கு தென்பட்டது. ஆஸ்பத்திரியை நெருங்கும் நேரம் ஆபேலின் கால்கள் தள்ளாடின. பலதடவை விழப்போனான். ஆனால் கட்டிடம் கண்ணில் பட்டதும் ஓர் உறுமலுடன் ஓட ஆரம்பித்தான். படிகளில் அவன் ஏறியபோது வாழையிலைகள் உதிர்ந்தன.

அக்னீஸ் மேரி “ஆரு ஆரு?” என்றபடி எழுந்து வந்து கையால் மறித்தாள். “என்ன ரோகம்? என்ன ரோகம்?”

ஆபேலுக்கு பேச முடியவில்லை. வாயை மட்டும் திறந்து மூடினான்.

நான் ஓடிப்போய் “பனி, நல்ல விஷப் பனி” என்றேன்.

“விஷக் காய்ச்சலுக்கு அப்பிடிப் போங்க. தனி கெட்டிட மாக்கும்” மேரி கையை நீட்டிக் காட்டினாள்.

ஓலை வேயப்பட்ட தனிக்கொட்டகை தட்டிச்சுவர்களுடன் சற்றுத் தள்ளி இருந்தது. ஆபேல் அங்கு ஓடினான்.

அங்கு டாக்டர் துரை இருந்தார். கொட்டகை முழுக்க நோயாளிகள். ஒரு அரிக்கேன் விளக்கு தொங்கிக் காற்றில் ஆடியது. கட்டில்களுக்குப் பதிலாக மூங்கில் நாட்டி அதில் பலகைகளையும் மரக்கிளைகளையும் பதித்து நீண்ட படுக்கையை அமைத்து அதன் மீது நோயாளிகளை

நெருக்கிப் படுக்கவைத்திருந்தனர். நோயாளிகள் மட்டும்தான்.

டாக்டர் துரை “ஆங்கே ஆங்கே போடுங்கே” என்று ஒரு இடைவெளியைக் காட்டினார்.

ஆபேல் ஒரு சிறுமிக்கும் வயோதிகருக்கும் நடுவே ராபியைக் கிடத்தினான்.

“எல்லாரும் வெளியே போருங்கள்” என்றார் டாக்டர். “விஷக் காய்ச்சல் ஒட்டிடும்.”

ராபியைப் பிடித்தபடி ஆபேல் நின்றிருந்தான். “யூ மேன் .யூ கெட் அவுட். கெட் அவுட் ஐ சே” என்றார் டாக்டர்.

நான் “டாக்டர், அவனைப் பிரிக்க முடியாது. அவன்...” என்றேன். எப்படிச் சொல்வது என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

“ஓய்? இது ஒட்டுற நோய். கெட் தட் பஃப்லோ அவுட்.”

“அவிய ரெட்டபிள்ளையாக்கும். விட்டு மாற மாட்டாவ” என்றான் குட்டப்பன்.

“வாட்?”

குட்டப்பன் இருகைகளிலும் உள்ள சுட்டு விரல்களைப் பின்னிக் காண்பித்தான்.

டாக்டர் திரும்பிப் பார்த்தார் “ஐ ஸீ... தட்ஸ் த பிராப்ளம்...” பிறகு என்னிடம் “அந்த ஆளை அவனா சுமந்துட்டு கொண்டு வந்தான்?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம்.”

“எங்க இருந்து?”

நான் இடத்தைச் சொன்னேன்.

“அமேஸிங். அவன் நிக்கட்டும். நீங்க வெளியே போங்க. இது ஒட்டு நோய்; யூ நோ.”

வெளியே வந்ததும் குட்டப்பன் “மேரிகிட்ட சொல்லிட்டு போயிடலாம். நாம இங்க நிண்ணா செரிவராது” என்றான்.

மேரி குடையுடன் ஓடிவந்தாள். “அண்ணனாக்குமா? நான் கெவுனிக்கேல்ல. வேகம் பெய்யிடுங்க. இது வெஷக் காச்சல் உள்ள எடம்” என்றாள்.

“நீ எப்பிடி குட்டி இங்க இருக்க?” என்றான் குட்டப்பன்.

“எனக்கு கர்த்தரு துணையுண்டு அண்ணா.”

“நீ வாறியா குட்டி, உன்ன கீள நம்ம எடத்துவா மேரி வீட்டில நிக்க ஏற்பாடு செய்யுதேன்... பிறவு வரலாம்.”

“என்ன அண்ணா கர்த்தருக்குப் பிடிக்காத்த பேச்சு பேசுதிய. தீனமும் கரச்சிலுமா வந்து கேறுயதெல்லாம் கர்த்தராக்கும் பாத்துக் கிடுங்க. கர்த்தருக்காக்கும் நான் சேவ செய்யுயது. உங்களில் எளிய வருக்கு நீங்கள் செய்யும் நன்மை எனக்குச் செய்ததாகும் என்னாக்கும் ஆண்டவரு சொன்னது.”

“அந்த தடிச்ச கன்னியாஸ்திரி எங்க குட்டி? அண்ணு கடுக்கா கேட்டவ.”

“அவிய முந்தாநேத்து ஆண்டவரில அடக்கமாயிட்டாவ அண்ணா. அவிய பரலோகத்தில இருக்காவ...”

முதல்முறையாக குட்டப்பன் வாயடைத்துப் போனதைப் பார்த்தேன்.

“மேழி” என்றார் டாக்டர்.

“வாறேன்” என்று மேரி கொட்டகையை நோக்கி ஓடினாள்.

“சுவத்துக்கு வட்டாக்கும்” என்றான் குட்டப்பன் “தனி வட்டு.”

நான் கிளம்ப யத்தனித்து தலைக்குடையை இறுக்கி வைத்தபோது படியேறி ஒரு கூட்டம் வந்தது. மூங்கிலில் தொங்கிய சாக்கில் ஒரு பெண் தொய்ந்து கிடந்தாள். நேராக ஆஸ்பத்திரி நோக்கிப் போனார்கள்.

குட்டப்பன் “வேய், அங்க போவும். அங்கயாக்கும் விஷக் காச்சலுக்கு...” என்றான்.

தொடர்ந்து இன்னொரு கும்பல் வந்தது.

குட்டப்பன் “வேய், வேய் தரையில் வக்காதேரு. செளியில்லா” என்றபடி சாக்குப்பையைப் பிடித்தான். “தோளைப் பிடியும்வேய். வேய்...

தோளைப் பிடியும். ஜன்னி காச்சலு காரங்களுக்க கையயும் காலயும் பிடிச்ச இளுக்கப்படாது. கோச்சி இளுத்துப் போடும்...” என்றபடி அப்பெண்ணின் கால்களைப் பற்றி இழுத்துத் தூக்கினான். அவளை உள்ளே கொண்டு படுக்க வைத்து விட்டு வெளியே வந்து அடுத்த நோயாளியைத் தூக்கினான்.

குட்டப்பன் செய்வதையெல்லாம் நானும் கற்பனையில் செய்துகொண்டிருந்தேன். ஆனால் என் கால்கள் நடுநடுங்க விழித்த

கண்களுடன் பேசாமல் நிற்கவே என்னால் முடிந்தது.

தலைக்குடையுடன் ஒரு கன்னியாஸ்திரி கொட்டகைக்குள் ஓடினாள். மேரி வேறுதிசை நோக்கி ஓடினாள். குட்டப்பன் வெளியே வந்து கூட்டத்திடம் “என்ன மயிருக்குவோய் இஞ்ச நிண்ணு மோங்குதீரு? வெஷக் காய்ச்சலாக்கும். ஒட்டுத வியாதி. செண்ணு வீட்டுல கெடயும். செரியானதும் செல்லி அனுப்புதம்” என்றான்.

“குற்றப்பா” என்று டாக்டர் உள்ளே அழைத்தார்.

“வாறேன்” என்று குட்டப்பன் உள்ளே ஓடினான்.

மழை வலுத்தது. என் கால்கள் தண்ணீருக்குள் வேர்கள் போலப் பரவிவிட்டன. ஒரு கிழவி சத்தமேயில்லாமல் அழுதபடி மெல்லக் கைகளை விரித்துக்கொண்டு ஆடினாள். ஒரு அரைக் கிழவர் என்னிடம் “ஒத்த மோளாக்கும் பாத்துக்கிடுங்க” என்றார்.

இன்னொரு தொங்கு மீசை ஆசாமி “காச்சலு கண்டா அப்பம் ஒரு பாத்திரம் மூத்திரம் பிடிச்ச குடிச்சப் போடணும். கப்புண்ணு பிடிச்சிடும். நம்ம எளைய குருந்தங்கோட்டுகாரனுக்கு அப்பிடி யாக்கும் செரியானது” என்றான்.

“எளம் ஒந்தானைப் பிடிச்ச சுட்டு திண்ணா காச்சலுக்கு கொள்ளாம்” இன்னொருவன் சொன்னான். அவன் மிகக் குள்ளமாக இருந்தான்.

குட்டப்பன் வெளியே வந்து “மாறுங்க. இங்க நிக்கப்பிடாது” என்றபடி ஓடினான்.

நான் கூப்பிட்டது குட்டப்பனுக்கு கேட்கவில்லை. மேரி ஒரு குப்பியுடன் உள்ளே ஓடிப்போனாள். அடுத்த நோயாளி வந்து சேர்ந்தார்.

நான் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். டாக்டர் ஒரு கண்ணாடிக் குழாயை ஒரு கிழவியின் வாய்க்குள் விட்டு மறு முனையில் தன் வாயை வைத்து உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்தார். குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. வெளியே வந்துவிட்டேன். தலை சுற்றியது. கால்கள் தளரக் குந்தி அமர்ந்தேன்.

டாக்டர் வெளியே வந்து “இங்க ஆரும் நிக்கக்கூடாது. ஒட்டுற நோய். கோ. கோ... எவே” என்றபடி கையை ஓங்கினார்.

கூட்டம் மொத்தமாகப் பின்வாங்கியது.

என்னிடம் கோபமாக “வேர் இஸ் குற்றப்பன்?” என்றார். முகம் தோலே இன்றி வெறும் சதையால் செய்யப்பட்டது போலிருந்தது. உலர்ந்த சதை. வரிவரியாக...

“தேர்” என்று கை காட்டினேன்.

“ஃபூல்ஸ்” என்றபடி டாக்டர் உள்ளே போனார்.

மீண்டும் மேரி உள்ளேபோய் வெளியே ஓட அந்த கிழக் கன்யாஸ்திரி ‘குட்டப்பேன்’ என்று உள்ளே ஒலி எழுப்பினாள்.

குட்டப்பன் ஒரு எனாமல் தட்டை ஆவி பறக்க இன்னொரு தட்டால் மூடி எடுத்து உள்ளே போனான். திரும்பி வெளியே வந்து “கொச்சேமான், இஞ்ச அடுக்களையில் உப்புக்கூட இல்ல. இவிய வல்லதும் திண்ணு இப்பம் ரெண்டு நாளாவுது. சப்ளை வரல்லியாம். காட்டில எறங்கி நாலு சீனிக்கிழங்கு பிடுங்கி வேவிச்சேன். ஏமான் ஓடிச் செண்ணு நம்ம குடிலில் உள்ள அம்பிடு கருப்பட்டியும் அரியும் எடுத்துக்கிட்டு ஓடி வரணும்.”

“குற்றப்பேன்...” என்று கத்தினார் டாக்டர் உள்ளே.

“வாறேன்” என்று உள்ளே ஓடினான்.

நான் உள்ளே போனேன். டாக்டரிடம் ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. உள்ளே தரையெல்லாம் சொதசொத வென்று சேறு. காற்றில் ஈரம் தெறித்தது. ஓரமாக ஒரு மருந்து மேஜை. அது முழுக்க விதவிதமான குப்பிகள், பஞ்சு, கண்ணாடிக் குழாய்கள். ஒரு பக்கம் டாக்டர் அமர்ந்து எனாமல் தட்டில் சூடான சீனிக்கிழங்கை பிளந்து வைத்து கத்தியால் வெட்டி, போர்க்கால் குத்தி வாயில் போட்டு, உதடுகளை மூடி மௌனமாக மென்று தின்று கொண்டிருந்தார். கழுத்தில் ஒரு துணியை நாப்கினாகச் சுற்றி மடியில் இன்னொன்றை மடித்துப் போட்டிருந்தார். அவர் ஒரு பெரிய டின்னர் சாப்பிடுவதுபோலத் தோன்றியது. “யூ மேன், வாட் இஸ் யூர் நேம்?”

‘கிரிதரன்.’

“கரிடர்? வாட்?”

“கிரி.”

“கரி. குட்நேம். குற்றப்பன் இங்க நிக்கட்டும். அவ்வர் குக் டைட் த்ரீ டேஸ் பேக். சிஸ்டர் எஞ்சலா. காட் பிளஸ் ஹெர் சோல். குற்றப்பன் நல்ல குக். அவனால எல்லாமே செய்ய முடியும். போல்ட் கை.”

“சரி” என்றேன்.

“யூ ஆர் எ கவர்ட். சொல்லிட்டேன்னு ஃபீல் பண்ணாதே. ஓகே? பட் யூ ஆர் எ ரியல் கவர்ட்.” டாக்டர் கண்ணாடி டம்ளரில் ஒரு திரவத்தை நாசுக்காக அருந்தினார். வாயை ஒற்றியபடி “லுக்ஸ் லைக் லிகர். ஆனா

மருந்து. காம்போசைட் மிக்சர்... ஹெஹெஹெ” என்றார். எழுந்து கைகளை உரசியபடி “தீஸ் பீப்பிள்... பூர் சன் ஆப் த பிட்சஸ்... தே ஆர் டையிங் லைக் பக்ஸ். விஷக் காய்ச்சல். என் னான்னே தெரியலை. மருந்து கொஞ்சம்தான் இருக்கு. ஃபுட் இல்லை. ஒருத்தனை குலசேகரத்துக்கு அனுப்பினேன். ஒருத்தனை அருமனைக்கு அனுப்பினேன். ஐ டோன்ட் நோ விச் டெவில் டுக் தெம்.”

குட்டப்பன் உள்ளே வந்தான். “ஏமான் போவல்லியா?” என்றான்.

“போறேன்.”

“குற்றப்பன், இந்த மருந்தை குழாய் போட்டு ஊதி உள்ள போடு. அந்த ஓல்ட்மேன். சப்பை மூக்கு... எஸ்.”

ராயியின் தலைமாட்டில் கரிய தூண் போல ஆபேல் நின்றிருந்தான். நான் மழையிலிறங்கி ஓடினேன்.

அதே பாறைமீது நின்று கீறக்காதன் என்னைப் பார்த்துக் குரலெழுப்பியது. அது என்னிடம் உதவி கோருகிறது. ஆனால் நான் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. அதற்காக வருத்தப்படக்கூட நேர மில்லை. குடிலுக்குப் போய் சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டேன். அரிசியையும் கருப்பட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி ஆஸ்பத் திரிக்கு வந்தேன்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் ஒரு புதிய கூட்டம் நின்றிருந்தது. ஒரு பெண் வாய்விட்டு அலறிக்கொண்டு சேற்றில் விழுந்து கிடக்க பெரிய சேம்பிலைகளைக் குடைகளாகப் பிடித்தபடி சிலர் அருகே நின்றிருந்தனர். அரிசியையும் கருப்பட்டியையும் கொண்டுபோய் சமையலறையில் வைத்தேன். திரும்பி வரும்போது மேரி எதிரே வந்து என்னைப் பார்த்து “நீங்க போவேல்லியா?” என்றாள்.

“குட்டப்பன் அரிசி கொண்டு வரச் சொன்னான்.”

அவள் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். கண்களுக்குக் கீழே கருவளையங்கள். கழுத்தெலும்பு புடைத்திருந்தது. “ஒரு காரியம் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு.”

“குட்டப்பன் அண்ணனை விளிச்சோண்டு போவியளா?”

“ஏன்?”

“இங்க நல்ல மருந்து இல்ல. சும்மா கைல இருக்குத மருந்த வச்சாக்கும் டாக்டர் மருந்து குடுக்குதது, வாறவியளுக்க நம்பிக்கையை உடைக்க

வேண்டாமண்ணாக்கும். இங்க இருந்தவிய மொத்தம் அஞ்சாளு கர்த்தரில அடங்கியாச்சு.”

“குட்டப்பன் வரமாட்டான்.”

“நான் சொல்லிப் பார்த்தேன். நீங்க விளியுங்க.”

“அவனை ஆரும் சொல்லி மாத்த முடியாது.”

மேரி பெருமூச்சுடன் மெல்லத் தளர்ந்தாள். சுவரில் சாய்ந்து களைத்தவளாக அப்படியே நின்றாள். வெளியே மழையின் பயங்கர ஊளை. நான் எதுவுமே பேசவில்லை. அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். உயிர் ததும்பும் பார்வையுடன் நம்மைப் பார்க்கு மென்றாலும், வேறு எங்கோ இருக்கும் ஒரு உலகைச் சேர்ந்தது என்று பிரமைகூட்டும் ஓவியம்போலத் தெரிந்தாள்.

“மேரி” என்றாள் கன்னியாஸ்தரீ உள்ளே.

துடித்து எழுந்து “ஓ வாறேன்” என்று மேரி உள்ளே போனாள்.

நான் பெருமூச்சுடன் வெளியே வந்தேன். என்ன செய்வதெனத் தெரியவில்லை. திரும்ப குடிலுக்குத்தான் போக வேண்டும். சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு மழையில் இறங்கியபோது குட்டப்பன் வெளியே வந்து ஆஸ்பத்திரிக்கு அருகே ஓலை வேய்ந்த சிறு கொட்டகையாக இருந்த சர்ச்சின் முன் தொங்கிய சிறிய மணியை அடித்தான். மழை வழியாக அவளையே பார்த்து நின்றேன். செத்தது யார் என்று தெரியவில்லை. ‘குழந்தையாக இருக்கக்கூடாது. திற்பரப்பு மகாதேவா, தெய்வமே’ என்று பிராத்தித்தபடி இறங்கி னேன்.

குட்டப்பன் இல்லாத நிலையில் கல்வெர்ட் வேலை முற்றிலுமாக நிலைத்துவிட்டது. ராசப்பனும் சினேகம்மையும் மலை யிறங்கிச் சென்றனர். என் கையிருப்பு அரிசியை முழுக்க ஆஸ்பத் திரிக்குத் தந்துவிட்டதனால் வெறுமே மலைச்சீனிக் கிழங்கும் சுடு நீரும் மட்டும்தான் உணவு. ஆனாலும் என் மனம் முழுக்க ஊக்கம் நிரம்பியிருந்த நாட்கள் அவை.

வாழ்வில் முதல்முறையாக என்னை முக்கியமானவனாக உள்ளூர உணர்ந்தேன். கொட்டும் மழையில் மலையிறங்கி குலசேகரம் ஆஸ்பத்திரிக்கு மருந்து வாங்கப் போனேன். வழியில் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சீறும் காட்டுஓடைகளை இறங்கிக் கடந்து சென்றேன். களியலில் சைக்கிளை வைத்துவிட்டு பஸ் பிடித்து குலசேகரம் தலைமை மிஷன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். குலசேகரத்தில் அவ்வப்போது

சிறுசிறு தூறல்கள். மழையே இல்லை. தெருக்களில், கடைகளில், வீடுகளில் மனிதர்கள் சாதாரணமாக இருந்தார்கள். எல்லாமே இயல்பான மந்தத்துடன் வெறிச் சிட்ட வெளியில் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. காட்டின் இருளில் பழகிய கண் கூசியது. சேற்றிலும் புற்களிலும் சருகு மெத்தைகளிலும் ஏற்ற இறக்கங்களிலும் பழகிய கால்கள் சீரான சாலையில் அபத்தமாகத் தள்ளாடின. எந்த மனிதரையும் நேருக்குநேர் சந்தித்துப் பேச என்னால் முடியுமெனத் தோன்றவில்லை.

மிஷன் ஆஸ்பத்திரிமுன் ஏழை நோயாளிகளும் உறவினர் களுமாகக் கூட்டம் நெரிபட்டது. ஊடுருவிச் சென்ற என்னை ஒரு வெண்சீருடை கம்பவுண்டர் கெட்டவார்த்தையால் திட்டி வரிசைக்குப் போகச் சொன்னான். டாக்டர் பெயரைச் சொன்னேன். அப்பெயர் அவனுக்குப் பரிச்சயமே இல்லை என்று தெரிந்தது. “வரியில போலே...” என்று தோளைப் பிடித்து தள்ளினான்.

பெரிய திண்ணை முழுக்க நோயாளிகள். டாக்டர் ஜான்சன் ஆசீர்வாதம் என்று பெயர் எழுதப்பட்ட பலகை நீட்டிநின்ற அறை பக்கவாட்டில் தெரிந்தது. கறகறவென மின்விசிறி சுழலும் அறைக்குள் ஒருவரின் கால்கள் மேஜை நாற்காலிக் கால்களினூடாக அரைக்கதவு வழியாகத் தெரிந்தன. மெதுவாக கூட்டத்திலிருந்து நழுவி சரேலென்று உள்ளே நுழைந்துவிட்டேன்.

ஏதோ புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருந்தவர் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து “ஆரு?” என்றார். மளமளவென்று விஷயத்தைச் சொல்லி டாக்டர் தந்த கடிதத்தை நீட்டினேன். சலிப்புடன் வாங்கிப் படித்து விட்டு புத்தகம் ஒன்றில் செருகி வைத்தார். மோவாயை வருடியபடி புருவத்தைச் சுளித்தார்.

மெல்லிய குரலில் என்னிடம் “மலையில் அங்க என்ன, சோறு குடிவெள்ளம் ஒண்ணும் இல்லியா? மருந்தையா திங்கியாவ?” என்றார்.

“விஷக் காய்ச்சல்...”

“மயிரு காச்சல். வே, மருந்து குடிக்கல்லண்ணா எல்லா காச்சலும் வெஷம்தான். இங்க பாத்தேரா கூட்டம்? இத நான் செண்ணு சொன்னா நீ மருந்த விக்குதீராண்ணு பிஷப்பு கேட்பாரு. வாற மருந்த வெள்ளக்காரன் மலையில் இருந்துகிட்டு பிடுங்குதான். ஃபாதர் பச்சவெள்ளத்தை குடுத்திட்டு மருந்த கொள்ளயடிக்கு தான்னு ஜனங்க சொல்லுதானுவ. நான் என்னவே ஏசுவா ஒரு அப்பத்த பங்கு

போடுயதுக்கு?”

“அங்க ஜனங்க சாவுதாவ.”

“உள்ளதச் சொன்னா எல்லா இடத்திலயும் ஜனங்க சாவுதாவ. அரசாங்கத்துக்கு கவலை இல்லை. அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில கம்பவுண்டர்கூட இல்லை. இந்த அங்கிய துவைச்சு எம்பிடு நாலு ஆவுதிண்ணு நினைக்குதீரு? எட்டு நாளு. பிணநாத்தம் அடிக்குது. என்னவே செய்யுதீரு?”

“நான் அங்க கல்வெர்ட் வேலை.”

“அதச் செய்யும், போவும். நீரு இந்துதானே?. உம்ம சாமிக்கு ஜனங்க செத்தா நீரு பதிலு சொல்லாண்டாமே. நம்ம கதயா?”

“மருந்து வேணும்.”

“இருந்தா கொண்டுட்டு போவும் வோய்” என்றார் அவர் உரக்க.

“எனக்குத் தெரியாது. மருந்தில்லாம நான் மலை ஏற மாட்டேன். செத்தாலும் சரி.”

“செரி சாவும்.”

நான் பேசாமல் நின்றேன்.

ஃபாதர் குரலைத் தாழ்த்தினார். “உமக்கு மருந்த குடுத்திட்டு இவியளுக்கு நான் என்னவே குடுப்பேன்?”

“எப்பிடியாவது...”

“சாமர்வெல்லு டாக்டரு சும்மா தொட்டா நோயி விட்டுப் போடும்ங்கியாவ. அந்தக் கைய முறிச்சு வைக்காம சாவ விட்டுப் போட்டானுவ லண்டன் மிஷன்ல. வாரும் வேய். காட்டுதேன்.”

உள்ளே இரு கம்பவுண்டர்கள் அட்டைப் பெட்டிகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். “மிச்சரு எம்பிடுவே இருக்கு?” என்றார் ஃபாதர்.

“எம்பது பெட்டி டாக்டர்.”

“ஒரு இருபது பெட்டிய இந்தாளுக்ககிட்ட குடுத்துட்டு இந்த லட்டரை வரவு வையும்.”

“அம்பதாவது வேணும்.”

“அம்பது என்னவே, எம்பதும் கேளும்.”

“அம்பது வேணும்.”

“இவரு நட்சத்திரேயனுக்க மருவவனாட்டுல்ல இருக்காரு. என்னவே சோசப்பு முப்பத வச்சு சமாளிப்பீரா?”

“முப்பது எப்பிடி? நமக்கு நூறு வேணும்.”

“முப்பது போரும். அது சாவாம பாத்துக்கிடும். ஒரு வாரம் இளுக்கட்டும். நான் நாகருகோவிலுக்கு போய் அங்க உள்ளவனு வளுக்கு சாத்தானுக்க பாஷையில் நாலஞ்சு கேள்வி கேட்டுப் போடுதேன். அம்பத எப்பிடிவே கொண்டு போவேரு?”

“டப்பாவில போட்டு குடுத்தா சைக்கிளில் மலை ஏறிப்போடுவேன்.”

“மதம் மாறுதீரா?”

“ஏன்?”

“இல்லெங்கி நீரு செய்யியது முழுவன் வேஸ்டுல்லா? சிலுவய தூக்கிட்டு இதைச் செய்தா மேல கணக்குண்டு, பாத்துக்கிடும்.”

“பாக்கலாம்” என்று சிரித்தேன்.

ஃபாதர் என் தோளைத்தட்டி “கணக்கு முழுக்க இங்கதான்வே” என்றார். அங்கி அலை பாய முன்னால் நடந்தார்.

பெட்டியுடன் களியலில் இருந்து மலையேறினேன். மலையில் மழை ஒரு கணம் கூட நின்றதாகத் தெரியவில்லை. குலசேகரத்தில் சாலையில் நின்று பார்த்தபோது மலைகள் நீலநிறப் புகைக்குவியல்களாகக் கருத்து அடர்ந்த வானத்தின் கீழே அமைதியில் மூழ்கி நின்றன. அங்கிருந்து காட்சி வழியாகவே கடும் குளிர் வந்து தொட்டது. அங்கிருந்து வருகிறேன், திரும்பப் போகிறேன் என்பது நம்ப முடியாததாக இருந்தது. வேறு உலகம், வேறு வானம்.

மலையில் பெரும்பாலான இடங்களில் சாலை பிய்ந்து விழுந்து கிடந்தது. மலைச்சரிவில் சைக்கிளுடன், உடைந்து விழும் சேற்றில் கால்களை கனத்துத் தூக்கிவைத்துத் தாண்டிச் சென்றேன். ஏறிய பிறகுதான் வந்த பாதையை நினைத்தபோது பீதி எழுந்தது.

கீறக்காதன் சாலையோரம் அதே பாறை மீது அப்படியே நின்று நான் சென்றபோது அதேபோல உறுமியது. அதன் மத்தகம் சற்று தாழ்ந்திருப்பது போலவும், முகத்தில் துக்கம் மிகுந்த கனம் குடியேறிப்பது போலவும் தோன்றியது. அதைப் பார்த்ததும்தான் நீலி நினைவு எழுந்தது. அவளை அந்நாட்களிலெல்லாம் முற்றாக

மறந்திருந்தேன் என அப்போது உணர்ந்தேன். அவளை நினைக்கும் கணம் உடலில் ஏறும் படபடப்பு உருவாகவில்லை. யோசித்தபோது குறிஞ்சியைப் பார்த்த அந்தக் கணத்தில்தான், காய்ச்சல் முற்றி உச்சத்தில் குளிர்ந்து இறங்க ஆரம்பிப்பதுபோல, அந்த உன்மத்தம் அடங்க ஆரம்பித்தது என்று பட்டது.

அன்று மௌனமாகக் காட்டைப் பார்த்தபடி மலையிறங்கும் போது அவளை வெறும் அழகிய மலைப்பெண்ணாக மட்டும் பார்க்க முடிந்தது. சந்தன மரக் காட்டுக்குள் கீறக்காதனின் பிளிறலைக் கேட்டு நான் நின்று அவளிடம் “கீறக்காதனுக்கு மதம் பிடிச்சிருக்கா?” என்றேன். “இல்ல, பேடிச்சு கரயினு” என்றாள். கீறக்காதனின் குரலை மீண்டும் கேட்டபோது அது யாரையோ அழைப்பது போலத் தான் தெரிந்தது.

ஆஸ்பத்திரியில் மேலும் மேலும் கூட்டம். நோயாளிகளின் உறவினர் தங்க எதிர்ப்பக்கக் காட்டுக்குள் ஒரு கொட்டகை உருவாகி யிருந்தது. அங்கே கிழங்குகள் சுடும் புகை நிரம்பியிருக்க பல விதமான மக்கள் கூடிக் கலைசலாக பேசிக்கொண்டும் அழுது கொண்டுமிருந்தார்கள்.

மருந்தைக் கண்டதும் டாக்டர் குதூகலத்துடன் வந்து என்னைக் கட்டிக்கொண்டார். கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வந்தது.

“காட் இஸ் கிரேட். காட் இஸ் கிரேட்” என்று சொல்லி என் முதுகைத் தட்டினார்.

நான் குலசேகரம் போன செய்தி அறிந்து வந்த கன்யாஸ்திரி என் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு “செலினாயெ கண்டோ? செலினா! சிஸ்டர் செலினா ஜோசபின்? நன்னாயி சிவந்நிட்டாணு. மூக்கில் மருகுண்டு” என்றாள்.

“இல்ல” என்றேன்.

“மை சிஸ்டர். ஒன் சிஸ்டர். மை ஒன்லி ஒன் சிஸ்டர்” என்றாள்.

“பாக்கலியே” என்றேன்.

டாக்டர் “சிஸ்டர்” என்று பிளிறினார்.

“எஸ் டாக்டர்” என்று கன்யாஸ்திரி உடம்பு குலுங்க ஓடினாள்.

உள்ளே ராபி மெலிந்து மல்லாந்து கிடந்தான். பெரிய உலர்ந்த உதடுகள் திறந்திருக்க உள்ளே உலர்ந்த முன் பற்கள் இரண்டு தெரிந்தன. மார்புக் குழி அசைந்தது. தலைமாட்டில் மெலிந்த ஆபேல் அவனைத் தொட்டபடி எதையும் பார்க்காத வெறித்த விழிகளுடன் உட்கார்ந்திருந்தான்.

கொட்டகை தரையில் ஊறிவந்த நீர் வயல் சேறு போல மிதிபட்டது.

ஆஸ்பத்திரியின் பின்பக்கம் குட்டப்பனைக் கண்டேன். புதிதாகக் கட்டப்பட்ட சாய்ப்பில் பெரிய அலுமினியக் கடாயில் ஏதோ காய்ச்சிக்கொண்டிருந்தான். ஒத்தாசைக்கு ஒரு குள்ளமான காணி இளைஞன்.

“வரணும் ஏமான். ஒரு கிளாஸ் நாரங்கா கசாயம் குடிக்குதா?”

“இது எதுக்கு?”

“இது நம்ம அப்பனுக்க கைமருந்தாக்கும். டாக்டரு நல்ல குணம் தெரியுதுங்கியாரு. இப்பம் தினத்துக்கு ரெண்டு குட்டுவம் கசாயம் காச்சணும்” என்றான்.

கசாயத்தை ஒரு மூங்கில் குவளையில் விட்டுத் தந்தான். கடும் கசப்பும் புளிப்புமாகக் குமட்டியது.

“அம்பிடும் வைட்டமின் சீயாக்கும். டாக்டரு சொன்னாரு.”

“கடுக்கா போட்டியா?”

“கடுக்கா இல்லாம கசாயம் இல்லை.”

குட்டப்பன் கிண்டினான். சிறிய மண்வெட்டியைச் சட்டுவம் போலப் பயன்படுத்தினான்.

“ராபியைக் கண்டுதா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமா. குணம் தெரியுதா?”

“சாவமாட்டான் என்று டாக்டரு சொன்னாரு. செத்தா ரெண்டு குழியாக்கும். ஆபேலு ராபிக்க அருவில இருந்து மாறல்ல பாத்துக் கிடுங்க. ஒரு வாய் வெள்ளம்கூட குடிச்சதானில்ல. ஒரு நிமிஷம் கண்ணை அடச்சானில்ல. இப்பிடி நான் இதுவரை கண்டதில்லை. தெய்வங்களுக்க விளையாட்டப் பார்த்துதா?”

மீண்டும் வந்து ஆபேலைப் பார்த்தேன். மேரி அவ்வழியாகப் போனாள்.

“சிஸ்டர்” என்று கூப்பிட்டேன்.

“இங்க நிக்கப்பிடாது. ஒட்டுத நோயாக்கும்.”

“இந்த ராபிக்கு எப்பிடி இருக்கு?”

மேரி இருவரையும் பார்த்துவிட்டுப் பரிதாபமாக “அது சொல்லுயதுக்கு எனக்குத் தெரியாதே. டாக்டர்ட்ட கேக்குதியளா?” என்றாள்.

இருவரையும் பார்த்தபடியே நின்றேன். என்ன உறவு அவர்களுக்குள்? ஆனால் அவர்கள் அந்தக் கேள்வியையே கேட்ப தில்லை போலும். அவர்கள் ஒன்று. ஒரே உடல். ஒரே ஆத்மா. ஒரே மனம். இருவரில் யார் நோயாளி என்றே பிரித்தறிய முடியவில்லை.

உரக்கப் பாடியபடி டாக்டர் வந்தார். “இங்க எதுக்கு மேன் நிக்றே? கோ எவே” என்றார்.

“டாக்டர், நான்...”

“ஐ சே யூ கெட் அவுட்.” டாக்டர் என்னை அடையாளமே காணாதவர் போலிருந்தார்.

சைக்கிளில் ஏறிக் குடிலுக்குத் திரும்பினேன். குடில்கள் மழையில் நடுங்கியபடி நின்றிருந்தன. தனிமையில் அங்கு நின்ற போது அழுகை முட்டிவந்தது. ரெசாலம் தேவாங்கு குட்டப்பன் என்று பழைய நினைவுகள் மனதை அழுத்தின. என் படுக்கையில் இழுத்துப் போர்த்திக்கொண்டு படுத்த பிறகுதான் எதுவுமே சாப்பிட வில்லை என்ற நினைவு ஏற்பட்டது. வயிறு சுளுக்கிக் கொண்டது போல. ஆனால் எழுந்து எதையாவது சாப்பிடவும் மனம் வர வில்லை. அப்படியே எண்ணங்கள் கடந்து போகும் பாலம்போலப் படுத்திருந்தவன் எப்போதோ தூங்கிப் போனேன்.

மறுநாள் காலையில் என்னை யாரோ கூப்பிட திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். “ஏமானே” என்ற குரல். எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தேன். ஒரு காணிக்காரனும் நான் பார்த்திராத ஒரு ஊர்க்காரனும் நின்றிருந்தார்கள்.

என்னைப் பார்த்ததும் ஊர்க்காரன் “நான் களியலில் உள்ள மலை ஏவாரியாக்கும். சங்கரன்னு பேரு. ஒரு காரியம் சொல்ல மலை கேறி வந்தேன். எனக்க கிட்ட ஏமானுக்க வீட்டிலிருந்து ஆளு வந்து சொல்லி பணம் குடுத்து அனுப்பினாவ. ஒரு துக்கமுண்டு.”

என் மார்பு ஜிவ்வென்றது “ஆரு?” என்று ஒலியின்றிக் கேட்டேன். உடனே மனதில் பட்டது அப்பாவுக்கு ஏதோ ஆகி விட்டது என்றுதான்.

“ஏமானுக்க மாமனை ஆரோ குத்திப் போட்டாவ.”

படபடப்பு இறங்கி என் உடம்பெங்கும் நிம்மதி பரவியது.

“அப்படியா?” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டேன்.

“முந்தானேத்தாக்கும் சம்பவம். பிரேதம் ஆஸ்பத்திரியில் கெடக்கு. ஏமானுக்க மாமி சொல்லி அனுப்பினதாக்கும். காரியங் களும் மற்றும்

ஏமானாக்குமே செய்யவேண்டியது. உடனே புறப் படணும்.”

சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பினேன். காணியிடம் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் குட்டப்பனிடம் விஷயம் சொல்லும்படி சொன்னேன். மாலை களியலில் இறங்கி பஸ் பிடித்து இரவே லாரியில் ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தேன். நேராக மாமா வீட்டிக்குத்தான் போனேன். வீட்டின் முகப்பிலும், தென்னை மரங்களிலும், கட்டப் பட்ட லாந்தர் விளக்குகள் நிழல்களை அசைத்தபடி காற்றிலாடின. மங்கிய குரல்கள். கேட்டின் மீது தென்னை மர ஓலைகளின் நிழல்கள் ஆடின. களமுற்றத்தில் ஊரின் பெரிய தலைகள் பலரையும் பார்த்தேன். மூங்கில் கூண்டுக்குள் அல்சேஷன் மூர்க்கமாகக் குரைத்துத் துள்ளிக் குதித்த ஒலியே பிரதானமாகக் கேட்டது.

நான் கேட்டைத் திறந்த ஒலியில் ஒரு சிலர் எம்பிப் பார்த்தனர். “வந்தாச்சே” என்று ஒரு குரல். “ஆரு, மருமவனா?” என்றது இன்னொரு கிழக்குரல்.

நான் கூட்டத்தை நெருங்கினேன். அப்பாவை அடையாளம் கண்டுகொண்டேன். அவர் மகிழ்ச்சியில் ததும்பியபடி இருப்பதாகப் பட்டது. “வந்தியாலே வா. உன்னயாக்கும் காத்திருக்கது” என்றார்.

குஞ்சு நாயர் “இந்த ரெசாலம் மேஸ்திரிய உனக்குத் தெரியு மாடே?” என்றார்.

என் அடிமனதில் அதை எதிர்பார்த்திருந்தேனா?

“அது இப்பம் காரியமில்லை. அவன் செண்ணு காரியங் களுக்கு கெதிய பாக்கட்டு.”

“இருந்தாலும் இப்படி செய்து போட்டானே. சவத்துக்கு பிறந்த பய.”

“குஞ்சு நாயரே, வேலி சாடுத பசுவுக்கு கோலு கொண்டாக்கும் மரணம்” என்றார் மாமாவின் போட்டிக்காரரும், வட்டித்தொழில் காரருமான பிரபாகரன் நாயர்.

“செரி, அப்பம் எல்லா நாயம்மாருக்கும் ஆளுக்கொரு கோலு ரெடி” என்று தாணப்பன் அண்ணனின் குரல் இருளில் கேட்க ஆங் காங்கே சிலர் சிரித்தார்கள்.

என்னால் நிற்க முடியவில்லை. உடல் முழுக்க ஈயம்கட்டி தொங்க விட்டதுபோல களைப்பு. நான் விரும்பியதெல்லாம் எங்காவது மறைவாகப் போய் நீட்டிப் படுத்து விடுவதைத்தான்.

வீட்டுக்குள் தயங்கியபடி ஏறிச் சென்றேன். அந்த பெரிய கூடத்தில் எப்போதும் ஏற்படும் பதைப்பு ஏற்பட்டது. உள்ளிருந்து ஒரு வீரிடலுடன் அம்மா பாய்ந்து வந்தாள்.

தலைவிரி கோலத்துடன் வந்து என்னைக் கட்டிப்பிடித்து “என்றே சேட்டன் போயே, என்றே மக்களே, நின்றே காரணவர் போயெடா... என்றே சேட்டா” என்று பெருங்குரலில் வீரிட்டாள்.

அவளை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அவள் காற்றில் சுழன்று பறக்கும் இலைகளுடன் ஆடும் வாழைமரம்போல என்னைப் பிடித்து ஆடினாள். நான் விழப் போனேன். உள்வாசலில் மூவர் எட்டிப் பார்த்தனர். பாகீரதி மாமியின் முகம் மட்டும் விளக்கின் ஒளியில் தெரிந்தது. முகவாயில் கையை, வைத்து கண்களில் குறுகுறுப்புடன் வேடிக்கை பார்த்தாள். அம்மா திரும்பி ஓடிப்போய் அறைமூலையில் சரிந்து விழுந்து தலையைச் சுவரில் முட்டியபடி மலையாளத்தில் பெரிய ஓசையுடன் கதறி அழுதாள்.

பாகீரதி மாமி “போய் சமாதானப்படுத்துடே, போடே” என்று சொன்னாள். விளையாட்டாகச் சொல்வது போலிருந்தது. மீண்டும் “கரயாதே, நான் இருக்கேன் எண்ணு சொல்லு; போ” என்றாள்.

நான் அம்மா அருகே உட்கார்ந்து “சரி, கரயாதே” என்றேன். என்ன இதெல்லாம் என்று மனம் எரிச்சலில் கசந்தது. அம்மாவின் உடம்பைத் தொடக் கை கூசியது.

உள்ளிருந்து நாணம்மை வெளியே வந்து “பிள்ள வந்திட்டா? வந்து மாமிக்ககிட்ட ஒரு சொல்லு சொல்லணும். பிள்ளயக் காணாம அவ பச்ச வெள்ளம் எறக்கல்ல பாத்துக்கிடணும்” என்றாள்.

நான் தயங்கினேன். அம்மாவைப் பார்த்தேன். அம்மாவின் கண்கள் மிக ரகசியமாக என்னைப் பார்த்து அசைந்து போகச் சொல்லின. எழுந்து உள்ளே போனபோது அம்மாவின் பார்வையின் ஒளிதான் நினைவில் நின்றது, மச்சப்பானைக்குள் பெருச்சாளியின் பார்வைபோல.

உள்ளே ஏகப் பெண்கள் கூட்டம். என்னைப் பார்த்ததும் எல்லாரும் சேர்ந்து அலறி அழுதார்கள். யாரோ ஒரு கிழவி என்னை வந்து கட்டிக்கொண்டு கதறினாள். நாணம்மை “அப்பி ஒண்ணு கொண்டும் பயர வேண்டாம் கேட்டுதா. வண்டிக்காரன் இளுத்தா வண்டி ஓடுது? சாட்டக் கம்ப மட்டும் அமர்த்திப் பிடிக்கணும். நல்ல ஒட்டமுள்ள மாடுகள்லா” என்றபடி என் பின்னால் வந்தாள்.

மாமி தலைமயிரை விரித்துப்போட்டு சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தாள்.

முகம் கன்றியது போலிருந்தது.

என்னைப் பார்த்ததும் உதடுகளை மெல்ல அசைத்து “எப்பம் வந்து?” என்றாள்.

“இப்பம்தான்.”

“நாளை எடுக்கணும்னு பறஞ்ஞு” என்றாள்.

“சரி.”

சிறிது நேரம் அங்கேயே நின்றிருந்தேன். நான் நாடகத்தனமாக ஏதாவது சொல்லக்கூடுமென மொத்தக் கூட்டமே எதிர்பார்ப்பது தெரிந்தது. திடீரென்று உரத்தகுரலில் எல்லோரையும் திட்ட வேண்டும் என்றெல்லாம் தோன்றியது. உதடுகளை மடித்துக் கடித்த படி வெளியே வந்தேன்.

வெளியே அப்பா புதிதாக வந்த ஒருவரிடம் “கண்டகசனிக்க துடக்கம். நீரு நம்ப மாட்டேரு. இந்தா இருக்காரு சொக்கலிங்கம் பிள்ளை. கேட்டுப்பாரும். இவனுக்கு இப்பம் இரும்பில கண்ட முண்டு எண்ணு நான் சொல்லாத ஆளில்லை. போன வாரம்கூட ஏறச்சி நாயருக்க சாயாக்கடையில் வச்ச சொன்னேன். அப்பம் சிரிச்சவனு வ உண்டு. இப்பம்?” அப்பா வாயைக் கோணியபடி கேட்டார்.

“எனக்கு வெள்ளத்தில கண்டமுன்னு நீரு செல்லி பதினேளு வருசமாவுது” என்றார் தாணப்பன்.

அப்பா அவரைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

குஞ்சு நாயர் எழுந்து என்னருகே வந்து சைகையால் ஓரமாக வரும்படி சொல்லி விலகிச்சென்று ஒரு மரத்தடியில் சிந்தனைக் கனத்துடன் நின்றார். நான் அருகே போனேன். வெற்றிலையைத் துப்பிவிட்டு சிந்தனையில் மூழ்கி நின்றார். அவர் குரல்வளையைப் பாய்ந்து கடித்துக் குதற வேண்டும் என்று வெறி எழுந்தது.

“என்ன மாமா?” என்றேன்.

அவர் பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு “ஒண்ணுமில்லை. மனுசனுக்க காரியமே... இண்ணு நீ, நாளை நான்” என்றார்.

நான் பேசாமல் நின்றேன்.

அவர் என் குரலை எதிர்பார்த்து இடைவெளி விட்டபிறகு “எனக்க அடுத்த கூட்டுகாரனாக்கும். எனக்கு ஒரு காரியமானா பைசாவ

பைசாவா பாக்க மாட்டான்” என்றார்.

அதற்கும் நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

அவர் உடனே உடலைத் தந்திரமாகக் குறுக்கி, குரலைத் தாழ்த்தி,
“பின்ன சொத்து வழக்கு காரியங்க மாமன் சொல்லி
ஏல்பிச்சிட்டுண்டா?” என்றார்.

“அப்பாகிட்டதான் கேக்கணும்.”

“அம்மைக்கிட்ட கேட்டுக்கோ. அவளுக்கு தெரியும். பவறு உள்ள
பொண்ணாப் பொறந்தவளாக்கும் அவ.” மேலும் குரல் தாழ், தலையும்
தாழ்ந்தது. “இந்த தம்புராட்டியெ பைசாய்க்கு நம்பப் பிடாது. இப்பமே
அவ நல்ல டாக்குமெண்டையொக்கெ எடுத்து சுருட்டி எங்கியாம்
வச்சிருப்பா. கணக்கு கணக்காட்டு இருக்கணும். ஒரு காரியம் உனக்க
அப்பனுக்க காதில விளப்பிடாது. சோசியம் மயிருண்ணு அதையே
பாட்டா பாடிப்போடுவாரு.”

“செரி” என்றேன் திரும்ப முயன்றபடி.

“நில்லு” என்று என் தோளைப் பிடித்தார் “மூலைத்தோப்புக்க ஆதாரம்
இப்பம் ஆருக்க கையிலயாக்கும்? அது வலிய சொத்து . அத
விடப்பிடாது.”

“செரி.”

“அந்த ஆதாரம் ரெண்டு உண்டு. ஒண்ணு ரூப்ளிகேட்டு. ஆதாரத்தை
எனக்ககிட்ட காட்டினா சொல்லிப் போடுவேன். நீ ஒரு காரியம்
பயப்படாதே. உனக்க பொறத்தால நான் உண்டு. அதுக்கு எனக்கு றைட்
உண்டும் பாத்துக்கோ. அம்மைக்கிட்ட கேளு.”

“செரி வாறேன்” என்று நான் விலகி நடந்தேன். “பின்ன ஒரு காரியம்”
என்று அவர் சொன்னதைக் கேட்காதவன்போல ஓரமாகப் போய்
திண்ணையில் அமர்ந்தேன். பின்னால் ஒருவர் வந்து நின்று கனைத்தார்.
ராகவப் பணிக்கர். “என்னவாக்கும் தொரப்பன் குஞ்சு முணுமுணுத்தது?”
என்றார்.

“ஒண்ணுமில்லை.”

“பயங்கர வெஷம். அவனுக்க நிளலு பட்டா பட்ட எடம் வெளங்காது.
தம்பி பாத்து எடுத்து நடந்துகிட்டா கொள்ளாம்.”

“செரி.”

“கணக்கு கணக்காட்டு இருக்கணும். அது தம்பி கவலைப் படவேண்டாம். பத்து நாப்பது வரிசமாட்டு நமக்கு ஆதாரம் எடுத்தா பீஸிலயாக்கும் சீவிதம். பலதும் கண்டிட்டுண்டு; செய்திட்டு முண்டு.”

“செரி” என்றேன்.

“இவளை நம்பப்பிடாது, நம்ம மலையாளத்துகாரி. எட்சி யாக்கும். கணக்கு கணக்காட்டு இருக்கணும். அதாக்கும் அதுக்க செரி.”

“செரி பாக்கலாம். பணிக்கரு போங்க” என்றேன். மேலும் அங்கே அமர்வதே ஆபத்து என்று எழுந்து பின்பக்கமாகச் சென்றேன்.

“கெந்தவம்லா அவ. விடுவாளா? குடும்பத்துக்கு அடக்கி வெஷம் வச்சப் போடுவா” என்றது ஒரு குரல்.

“எட்சிய கெந்தவம் கொல்லாதுட்டி.”

“இந்தப் பெய இப்பிடி மண்ணிரைய விளுங்கின கோளிக் குஞ்சு மாதிரி இருக்கானே. இவன் என்ன செய்வான்?”

“அவனுக்கு இப்பமே எட்சிக்க குண்டி மணம் கிட்டியாச்சு பாத்துக்கோ. அதாக்கும் நிலாவு கண்ட சேவக்கோளி மாதிரி நிக்ருதான்.”

அடக்கின சிரிப்புகள். அங்கிருந்தும் சத்தமேயில்லாமல் கொல்லைப் பக்கமாகச் சென்றேன்.

மொத்த வீடே ரகசிய முணுமுணுப்புகளால் நிரம்பியிருக்க கொல்லைப்பக்கம் இருட்டு அடர்ந்திருந்தது. அம்மி அருகே வேணி அமர்ந்திருப்பதை அரை இருளில் காண முடிந்தது. உடனே வேறு யாரோ அங்கு இருக்கும் உணர்வு ஏற்பட்டது. சற்றுத் தள்ளி ஒரு படியில் கண்டன் புலையன் உட்கார்ந்திருந்தார். அங்கேயே நின்றேன். எந்த உரையாடலும் இல்லை. வெகு நேரம். பிறகு ஓசையின்றித் திரும்பி பக்கவாட்டு அறைக்குப் போய்க் கதவை மூடிவிட்டு வெறும் தரையில் படுத்தேன்.

அத்தியாயம். 33

மனிதர்கள் மரங்களாகவும் செடிகளாகவும் கொடிகளாகவும் பின்னிப்
படர்ந்து அடர்ந்த ஒரு காட்டுக்குள் வழி தவறிச் சென்ற அனுபவத்தை
மாமா இறந்த பிறகு வந்த சில நாட்களில் அடைந்தேன். ஒவ்வொரு
வழியும் முற்றிலும் புதிய ஒரு இடத்திற்கு இட்டுச் சென்று பதறவைத்தது.
முட்டி மோதி அலைந்து மனம் பதைத்து அமர்ந்து ஏங்கி அழுது
மனஉறுதி கொண்டு மீண்டும் கிளம்பி மீண்டும் வழிதவறி... அந்த
நாட்கள் ஒரு கெட்ட கனவு போல மீண்டும் மீண்டும் என் நினைவில்
எழும்போது எப்படி அதைக் கடந்து வந்தேன் என்ற வியப்பு ஏற்படும்.

உண்மையில் நான் கடக்கவில்லை, அம்மாவின் புடவை நுனியைப்
பிடித்துக்கொண்டு அவள் போன வழியே போய்தான் கடந்தேன்.
அம்மாவுக்கு உடம்பெல்லாம் காதும் கண்ணும் முளைத்த நாட்கள். ஒரே
சமயம் அவள் முப்பது இடத்தில் இருந்த நாட்கள். அம்மா இருந்தவரை
நான் சுயமான முடிவுகளே எடுத்தது இல்லை. அவள் இறந்த பிறகு
எடுத்த சுய முடிவுகள் அனைத்துமே என்னை அடுத்த கட்ட அழிவுக்கே
எடுத்துச் சென்றன. அம்மா இருந்தவரை எனக்குள் அச்சம்
இருந்ததில்லை. கடைசியில் அவளிடம் மீண்டு வந்துவிடலாம் என்ற
உள் தைரியத்துடன் எதிலும் இறங்கினேன். அவள் இல்லை என்றான
மறு கணமே உள்ளூர ஒரு நடுக்கம். கண்ணாடிப் பாத்திரத்தை சோப்புக்
கையால் எடுப்பதுபோல. இறுகப் பற்றியதனாலேயே வழுக்கி
விழுந்துடைந்தன ஒவ் வொன்றும்.

ஆனால் அம்மா உயிருடனிருந்தபோது அவளை நான் வெறுத்தேன்.
என்னைக் கீழிறக்கும் சக்தி அவள் என்று நம்பினேன். அவளுடைய
ஜாலங்கள் எனக்கு குமட்டல் அளித்தன. ஒரு கணமாவது
முகச்சுளிப்பின்றி அணைக்க வரும் கரங்களைத் தட்டி விடாமல்
அவளிடம் நான் பேசியதில்லை என்று நினைவுகூர்ந்தேன். ஆனால்
அவள் இல்லாமலான பிறகும் கூட, அவளுடைய இன்மையைப் பெரும்
வெறுமையாக உணர நேரிட்ட பிறகும் கூட, நான் அவளைப் பற்றி
நெகிழ்வுடன் யோசித்தது இல்லை. அவளுக்காக ஒரு துளி கண்ணீர்கூட

விட்டதில்லை.

இருபத்திரண்டு வருடம் கழித்து, நாகர்கோவிலில் குடியிருந்த நாட்களில் வேணி தற்கொலைக்கு முயற்சி செய்து ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருந்தபோது குளிர்ந்த முன்னிரவில் ஆஸ்பத்திரியின் வெள்ளை பெயிண்ட் பூசப்பட்ட கனத்த பெஞ்சில் இரும்புபோல கழுத்தை அழுத்திய தலையுடன் அமர்ந்திருந்தபோது அம்மாவின் நினைவு உக்கிரமாக மீண்டு வந்தது. அம்மாவுக்காக ஏங்கி மனம் பரிதவித்து வெள்ளை பெயிண்ட் அடித்த குளிர்ந்த சுவரில் முகம் சேர்த்து கண்ணீர் விட்டு குலுங்கி அழுதேன்.

சிறிய சண்டையில் தொடங்கியது எல்லாம். கான்ட்ராக்டுகள் எல்லாமே படிப்படியாகத் தேங்கி இல்லாமலாகி, எந்தத் தொழிலும் இன்றி நான் இருந்த நாட்கள். வேலையும் வருமானமும் இல்லாதவன் வீட்டில் இருக்க முடியாது. அதிகாலையில் எழுந்து குளித்து உடைமாற்றி விபூதி போட்டுக்கொண்டு கிளம்பி நாகராஜா கோயிலுக்குப் போய் விடுவேன். அங்கே ஏற்கனவே என்னைப் போன்ற பத்துப் பதினைந்து பேர் வந்திருப்பார்கள். ஓட்டல் வைத்து நொடிந்துப் போன சிவகுமாரன் பிள்ளை அண்ணாச்சிதான் எனக்கு நெருக்கம். இருவரும் வேடிக்கையாக ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருப்போம். அண்ணாச்சிக்கு பிள்ளைமார் அல்லாத எல்லா ஜாதியும் கோமாளிகளினால் ஆனது. ஒவ்வொருவரையும் இடக்காகப் பேசி கிண்டல் செய்வார். நாடார்கள் கோயிலுக்கு வருவதுபோல அபத்தமான ஒரு செயல் அவரது பார்வையில் வேறு இல்லை.

“அங்கிண போறாம் பாரு. கிடுக்காம்பெட்டிய கொண்டுட்டு போறது மாதிரி பூக்கூடய கொண்டுட்டு போறான்... அவம் பெஞ்சாதிக்கு அம்ம மகாராணிண்ணு நினைப்பு. எளவு அந்த செயின் ஒரு பத்து பவுன் இருக்குமாதே? கட்டேல போக.”

அண்ணாச்சியின் மனைவிக்கு ஒரு பெயின்ட் கடை நாடாருடன் தொடர்பு. அவர்தான் குடும்பத்திற்கே செலவுக்குப் பணம் தருவது. அண்ணாச்சிக்கு உண்மையில் பிரச்சினையே இல்லை. காலையில் பத்து ரூபாய் கைக்கு வந்துவிடும். மதியம் ஓட்டலில் சாப்பிடுவார். ஏழெட்டு சைவப்பிள்ளை மெஸ்கள் பழக்கம்.

“எல்லாம் தொழில் படிச்ச வாற பயக்க. திண்ணு பாத்து ஒண்ணுரெண்டு காரியங்க சொல்லிக்குடுத்தா நமக்கு ஒண்ணும் சேதமில்லை பாத்துக்க.”

பிறகு மாலைவரை முனிசிபல் பார்க்கில் அசந்த தூக்கம். முதல் காட்சியும்

இரண்டாம் காட்சியும் சினிமாக்கள். பொரி கடலையோ
பருப்புவடையோ வாங்கி மடியில் கட்டிக்கொண்டு பேசியபடியே
நடந்தால் ஒருமணி நேரத்தில் பறக்கை வந்து விடும். பெயின்ட்
கடைக்காரர் போயிருப்பார். இரவுச் சாப்பாடு தட்டில் மூடி அங்கணத்
திண்ணையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். எல்லாம் சொல்லி யிருக்கிறார்.

“ஒரு எளவும் சாஸ்வதமில்லை பாத்துக்க. நான் இருந்த இருப்பப் பத்தி
சொன்னா நீ சிரிப்பே. ஆரும் சிரிப்பாங்க. கோயிலடித் தெருவில் ஏழு
வீடு எங்க பரம்பரைச் சொத்து. முப்பது கோட்டை விதைப்பாடு.
எல்லாம் அப்பா ஒரு ஓட்டல் வச்ச சம்பாதிச்சது. இந்த நாகர்கோவிலிலே
பன்னீர் ரசம், மைசூர் ரசம், எலுமிச்சை ரசம்தான் எட்டு ரசம் வச்ச
பரிமாறினவரு எங்க அப்பா. நானும் ஆறு வருஷம் ஓட்டலை திருவிழா
மாதிரித்தான் நடத்தி னேன். கனவு கலையுறது மாதிரி கலைஞ்சுபோச்சு.
நினைச்சா தூக்கம் வராதுடே. முதல் விஷயம் எறச்சகுளம் சந்தையடியில்
உள்ள பொம் பிளைய. அட்டை மாதிரி உறிஞ்சிப்போட்டாளுக.
சேக்காளிகளும் உண்டும். பிறவு ஒரு கொலக் கேசு. கண்ணு துறந்து
பாத்தா நடுத்தெரு. ‘ஆர்த்து எழு சுற்றமும் பெண்டிரும் மக்களும் ஊர்த்
துறைக்காலே ஒழிவர். ஒழிந்தபின் வேர்த்தலைப் போக்கி விறகிட்டு
எரிமூட்டி நீர்த்தலை மூழ்குவர் நீதி இல்லாரே.’ அதுதான் இனி மிச்சம்.
இப்பமும் அங்க ஓட்டிக்கிட்டிருக்கது அதுக்கு மட்டும்தான். செத்தா
பண்டாரமா சாவப்பிடாது. பண்டாரமா ஆக எம்பிடு நாழின்னு
நினைக்கே? இப்பம் எந்திரிச்சு போனா போற வழி. ஆனா அதுக்கு
நமக்கு கொடுப்பினை இல்லை. நம்ம மனசு அடங்கல்லை. இப்பம்
போனாலும் ராத்திரி உறங்குத பிள்ளைகள் காலை ஒண் ணொண்ணா
தொட்டுப் பார்த்து ஒரு முத்தம் குடுத்திட்டு படுத்தாத் தான் உறக்கம்
வரும். நம்ம பயல் நமக்காட்டு மொட்ட போடணும் வே. வேர்த்தலைப்
போக்கி விறகிட்டு எரிமூட்டி நீர்த்தலை மூழ்கணும். அவனுக்கு நான்
அந்த காலத்தில் ஆறாயிரம் ரூபா செல வாக்கி குமாரகோயிலில் சிறப்பும்
படையலும் போட்டு மொட்டை போட்டேன். அவன்...” அண்ணாச்சி
முகம் கோணலாகி இழுபட வெகுதொலைவைப் பார்த்து
அமர்ந்திருந்தார். பிறகு கலைந்து என்னிடம் கோணல் சிரிப்புடன் “நான்
திருமந்திரம் படிச்சது குடிகெட்ட பிறகாக்கும். வைராக்கியம் வரல்லை,
பற்றுதான் வந்தது. திருமூலரு எங்கினையோ இருந்து சிரிக்காரு” என்றார்.
அண்ணாச்சி சினிமா பற்றி நிறையப் பேசுவார். டி.ஆர். ராஜகுமாரி முதல்
ஜெயலலிதா வரை கதாநாயகியரை வரிசைப் படுத்தி குணாதிசயங்களை
ஒப்பிட்டுப் பேசுவது கேட்க சுவாரஸியமாக இருக்கும். விஜயலலிதாவை
விரிவாக வர்ணித்து விட்டு ‘ஊத்தைக் குழியை உப்பிருந்த பாண்டத்தை’

என்று மறு பக்கம் தாவிச் செல்வார். காலையில் நாகராஜா கோயிலில் எப்படியும் நான்கு வாழைப்பழமோ, சர்க்கரைப் பாயசமோ, சுண்டலோ, அப்பமோ கிடைத்துவிடும். மதியம் அண்ணாச்சி “வாறன்டே ஒரு சோலி கிடக்கு” என்று கிளம்பிவிடுவார். எந்த மெஸ்ஸுக்குப் போகிறார் என்று நான் கேட்பதில்லை. அவரும் கூறுவதில்லை. சாயங்காலம் சினிமாவுக்குப் போகும்போதும் அதேபோல நாசுக்காக கிளம்புவார். நான் மதியம் சாப்பிடுவதில்லை. கல்யாண சீசன் என்றால் கதைவேறு. கல்யாண வீடுகளில் புகுந்து சாப்பிடும் கலையில் சுப்ரமணியபிள்ளை எனக்கு குரு. இருவராகப் போவது மிக எளிது. தனியாகப் போனால் பதற்றமும், பரபரப்பாக தேடும் பார்வையும் சிக்கல் தரும். இருவராகப் போகும்போது ஆழமாக பேசியபடியே உள்ளே போய் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுவிடுவோம். சாயங்காலம் ரிசப்ஷனுக்கு மீண்டும் போவோம். ஒருமுறைகூட யாருமே என்னிடம் எதுவும் கேட்டதில்லை. மற்ற நாட்களில் முனிசிபல் பார்க்கில் உட்கார்ந்திருப்பேன்.

நான்கு மணிக்கு படிப்பகம் திறந்ததும் உள்ளே போய் எல்லா இதழ்களையும் முழுமையாகப் படிப்பேன். இரவு கவிந்தபிறகு குமாரவிலாசம் ஓட்டல் அல்லது ஒம்முருகா கபேக்கு போனால் சில்லறைகளை எண்ணிக் கூட்டி சரிபார்ப்பது போன்ற வேலைகளும் மிஞ்சிய டிபனும் கிடைக்கும். சமயங்களில் பொட்டலமாக எடுத்துச் செல்லும் அளவுகூட இருக்கும். ஒரு வருடத்திற்குள் இந்த வாழ்வில் ஆரம்பத்திலிருந்த கூச்சமும் தன்னிரக்கமும் எல்லாம் விலகி ஒரு சுவாதீனம் கூடிவிட்டது. கோயிலிலும் பார்க்கிலும் மிகச் சுவாரஸியமான மனிதர்கள் உண்டு. வாய்வழிப் புணர்ச்சிக்கு ஆள் தேடியே வரும் மணிகண்டன் ஆசாரி; அரை ரூபாய் சோதிடர் நாகலிங்க பூஷணம்; அக்குள் மற்றும் இடுப்பு பகுதிகளுக்கு மட்டும் சவரம் செய்யும் சிவானந்தன் (பெண்களும் தன்னை அழைப்பதுண்டு என்று தினம் ஏழெட்டுமுறை பரவசமாகச் சொல்வார்); சவரிழுத்து நாடார் (அவர் மானசீகமாக இந்து. சர்ச்சகளுக்குப் போக மாட்டார்); பலவிதமான பிச்சைக்காரர்கள், பிச்சைகாரிகள்; பார்க்கில் மதியம் தூங்க வரும் அம்மிணிக்குட்டி, பார்கவி, குமுதா போன்ற விபச் சாரிகள்; அவர்களுக்கு புரோக்கர் வேலை பார்க்கும் சங்கரன், சுப்பு பிள்ளை... இவர்கள் தவிர அவ்வப்போது வந்து மாட்டும் வெளியூர்க் காரர்கள், வம்பு கதைகள், சிரிப்புகள். ஒரு கட்டத்தில் நான் மிக மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாக உணர்ந்தேன். வேறு ஒரு வாழ்க்கைக்குப் போவது பற்றி சிந்திப்பதே சிரமமாக இருந்தது. ஒரு கவலையும் இல்லை. சுப்ரமணிய பிள்ளை அடிக்கடி சொல்வது போல ‘நிண்ணா மனுசன்; கிடந்தா பொணம்.’

வீடு எப்படி இயங்குகிறது என்பதே எனக்குத் தெரியவில்லை.
பெரியவன் பத்தாவது பரிட்சைக்குப் படிக்கிறான் என்பது மட்டும்
அடிக்கடி நினைவுக்கு வரும். பெரியவனுக்கும் எனக்கும் பேச்சு நின்று
மூன்று வருடங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தது. கண்கள் சந்தித்துக்
கொள்வதில்லை. ஆனால் அவனை நினைக்கும்போது ஒரு நிம்மதி
ஏற்படும். அவனுக்கு தடித்த பெரிய கால்கள். அவற்றில் அடர்ந்த மயிர்
முளைத்திருந்தது. அடிக்கடி அந்தக் கால்களை நினைத்துக் கொள்வேன்.
அவனுக்கு பெரிய மனிதர்களின் முக பாவனை, உடல சைவுகள்.
இரவில் எல்லோரும் தூங்கியபிறகு எழுந்துபோய் அவன் கட்டில் அருகே
சற்று நேரம் நிற்பேன். அவனிடம் நிறையச் சொல்ல வேண்டும் என்று
எண்ணுவேன். என்ன சொல்வது? அதுவரை யிலான என்
தோல்விகளைத்தான். ஆனால் அதெல்லாம் அவனுக்கு நன்றாகத்
தெரியும். வேணி அவற்றைச் சொல்லாத நாளே இல்லை.

அதிகாலையில் கிளம்பும்போது வேணி எழுந்துவிட்டாள். கூந்தலை
முடிந்தபடி “பொறுக்கி திங்கியதுக்கு பொறப்பட்டாச்சா” என்றாள்.

நான் செருப்பை மண் போகத் தட்டினேன். உள்ளே பையன் எழுந்து
வந்து நிற்பதை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தேன்.

“இண்ணைக்கு பயலுக்கு ஃபீஸ் கட்டணும். இல்லாட்டி பரீட்சை எழுத
ஒக்காது.”

நான் செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு கிளம்பித் திண்ணைக்கு வந்தேன்.

அவள் கோபத்துடன் பின்னால் வந்து “இனி இங்க விக்க
ஒண்ணுமில்லை. படிக்குத பய கூலிவேலை செய்தாக்கும் அடுப்பு
எரியது. பத்து பைசாய்க்கு உம்மால பிரயோசனம் உண்டா? நில்லும்
வோய்...” என்று கூவினாள்.

அது புதிதல்ல. ஆனால் அன்று அவளுக்கு வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு
சாமி வரும் அறிகுறிகள் தெரிந்தன. போய் விடுவதுதான் சிறந்த வழி.
மெல்ல எல்லாம் சரியாகிவிடும். என்னைப் பார்க்கப் பார்க்கத்தான்
கோபமும் வெறியும் ஏறும்.

நான் தெருவில் இறங்கியபோது வேணி “தேவடியாளாட்டு போலாம்னா
அதுக்கும் கோப்பில்லியே, என்றெ தெய்வமே” என்று கூவி அழுதபடி
படியில் அமர்ந்ததைப் பார்த்தேன். எதிர்த்திசையில் திண்ணைமீது
கம்பராமாயணமும் கையுமாக தேவசகாயம்நாடார். என்ன
தோன்றியதோ தெரியவில்லை. சட்டென்று திரும்பிச் செருப்பைக்
கழற்றி அவளை சரமரியாக அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டேன். அவள்

ஊளையிட்டு அழுதபடி பின்வாங்கி சுவரில் ஒட்டி அமர்ந்திருந்தாள்.

உள்ளிருந்து பையன் வெளிவந்து “அப்பா” என்றான்.

நான் ஓங்கிய கையில் செருப்புடன் நின்றேன்.

“போங்க” என்றான்.

செருப்பைப் போட்டுக்கொண்டு வேகமாக நடந்து நாகராஜா கோயிலுக்குப் போய் தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்துவிட்டேன்.

அண்ணாச்சி “என்னவே” என்றார்.

நான் பெருமூச்சுடன் பேசாமலிருந்தேன். அவருக்கு விஷயம் புரிந்ததுபோல பேச்சை சினிமாவுக்குக் கொண்டு சென்றார். மஞ்சளாவின் சிரிப்பழகைப் பற்றிச் சொல்லி பெண்களுக்கு சிறிய கண்களும் தனி அழகைத் தரலாம் என்றார்.

அப்போதுதான் பையன் சைக்கிளில் வந்திறங்கினான். என்னிடம் வராமல் அங்கேயே நின்றான். எழுந்து அருகே சென்றேன்.

“ஏறுங்க” என்றான்.

“ஏன்?”

“சொல்லுதேன், ஏறுங்க.”

சைக்கிளை அவன் கால்கள் திடமாக மிதித்தன. முதுகிலிருந்து வியர்வை வாசனை. அவன் தோள்களைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினேன்.

“என்னடே தம்பி?”

“அம்மைக்கு சுகமில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் சேத்திருக்கு.”

“என்னது?”

“விளுந்துபோட்டா.”

படபடவென்று வந்தது. சைக்கிள் கம்பி மீது பிடி வழுக்குவதை உணர்ந்து இறுகப் பிடித்தேன். டயர்களில் விழும் அடிகள் என் மண்டைமீது அடித்தன. வியர்வை சட்டையை நனைத்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்கு அருகே போனதும் பையன் “அம்மா மண்ணெண்ணெய குடிச்சிட்டா” என்றான்.

“என்னடே சொல்லுதே?”

“ஆமாப்பா. உடனே தூக்கிட்டு வந்திட்டதனால் ஒண்ணும் பயமில்லை. தைரியமாட்டு இருங்க.”

நான் அப்படியே தரையில் உட்கார்ந்து முகத்தை மூடிக்கொண்டு உடல் குலுங்கி அழுதேன்.

“அப்பா... பேசாம வாங்க...”

“நான் சாவணும். நான் உயிரோட இருந்து பிரயோசனம் இல்லை. நான் செத்தாத்தான் எல்லாருக்கும்...”

அவன் “ஒரு ரெண்டு வருஷம் போகட்டும் அப்பா; அது வரைக்கும் தான் கஷ்டம். பிறவு நான் பாத்துக்கிடுதேன்” என்றான்.

நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தேன். பின்னணியில் ஒளிவிடும் வானத்துடன் ஓங்கி நின்றிருந்தான் என் மகன். அப்படியே அவன் காலில் விழ எண்ணினேன்.

அன்று இரவு எழுந்து குளிர்ந்து கிடந்த நகரத்தில் இறங்கினேன். மழை ஒன்று பெய்திருப்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது. எங்காவது ஓடிவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அப்போது தான் வந்தது. என் பையன் என்னைப் போன்றவனல்ல. அவன் எல்லாவற்றையும் வெல்வான். விரும்பியவற்றை அடைவான். சின்ன வயதில் அவனைத் தூக்கி அலைந்ததற்காக, அப்பா என்று என்னை அழைத்ததற்காக என்னை மதிப்பான். எனக்குச் சோறு போடுவான். ஆனால் அவனுடைய சோறை உண்ண எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? என்னால் அவனுக்கு ஏற்படும் அவமானத்தைத் தவிர்ப்பது மட்டும்தான் அவனுக்கு நான் கொடுக்கக்கூடிய கடைசிப் பரிசு. உறுதியுடன் காலெடுத்து வைத்துத் தெருவில் நடந்தேன். சில நிமிடங்களுக்குள் மீண்டும் சித்தம் கலங்கிக் குழைந்துவிட்டது. எங்கு போகிறேன் என்றே தெரியவில்லை. எந்தத் தெரு, எந்தச் சந்து... இரவில் மங்கிய தெருவிளக்குகளின் ஒளியில் நான் கண்டதெல்லாம் மூடிய கதவுகள். இறுக மூடி என்னை வெளியே தள்ளிய வீடுகள், கடைகள், அலுவலகங்கள்.

நகரமே கரிய சாக்கடைச் சேறில் மூழ்கிக் கிடந்தது. காற்று நீர்த்துளிகளுடன் சுழன்று வீசியது. ஒரு கட்டத்தில் முற்றிலும் வழி தவறிவிட்டது என்று உணர்ந்தேன். மீண்டும் ஆஸ்பத்திரிக்கு திரும்பி விடுவதன்றி வேறு வழியே இல்லை. ஆனால் எப்படித் திரும்பிய போதும் ஒருமுறை வந்த சாலைக்கு மீண்டும் வரமுடியவில்லை. குறுக்கே சாக்கடைச் சந்துகளில் புகுந்து கண் மின்ன மூச்சிரையிட்டுப் பதறி எழுந்த பன்றிக் கூட்டங்களை மிதித்துத் தாண்டிச் சென்றேன். மீண்டும்

மீண்டும் கண் மூடிய வீடுகளையே கண்டேன். வீடுகளின் அடர்த்திக்குள் திணறிப் பிதுங்கி மரங்கள் நின்றன. ஒரு படியில் அமர்ந்து, வந்த பாதைகளை நினைவில் கொண்டு வர முயன்றேன். மீண்டும் மீண்டும் சிக்கலாகும் நூல்கண்டுபோல அவை நினைவில் எழுந்தன. எனக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது. என் மூளை குழம்பி விட்டது. என் பூவுலகத் தொடர்புகள் எல்லாம் சிக்கலாகிவிட்டன. சிடுக்குப் படிந்த தலையும் மட்கும் உடைகளும் வெறித்த பார்வையும் சிரிப்புமாக நகரில் உலாவும் பைத்தியங்களில் ஒருவனாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறேன். பீதியுடன் மீண்டும் எழுந்து ஓடினேன். பீதி மேலும் வழி தவறச் செய்தது.

விடிவெளிச்சம் பெரிய கட்டிடங்களுக்குப் பின்பக்கம் எழுந்த போது இருமுறை குமட்டி வாந்தி எடுத்துவிட்டு ஒரு மூடிய பெயின்ட் கடைமுன் உட்கார்ந்திருந்தேன். உடம்பெங்கும் சேறு. இன்னொரு பைத்தியம். இன்னொரு பிச்சைக்காரன். வெளிச்சத்தையே பார்த்த படி அமர்ந்திருந்தேன். எந்த இடம் இது? ராமவர்மபுரம்தான்.

ராமவர்மபுரத்தில்தான் சண்முகம் பிள்ளை அண்ணாச்சியின் வீடு. எத்தனை நாள் அவர் வீட்டுக்கு முன்னால் கண்ணீருடன் நின்றிருப்பேன். எத்தனை இரவுகளில் இந்த தெருக்களில் மனம் உடைந்து அழுதபடி அவர் வீட்டு வாசல் திறப்பதை எதிர்பார்த்தபடி அலைந்திருப்பேன்.

சண்முகம் பிள்ளை அண்ணாச்சி ஒட்டுமொத்த வேலைகளையும் குத்தகைக்கு எடுத்துவிட்டார். அவர் மருமகன் சென்னையில் வனத்துறை உயரதிகாரி. அரசியல்வாதிகளுடன் ஏற்கனவே அண்ணாச்சிக்குப் நெருக்கம் அதிகம். அத்தனை காண்ட்ராக்டர்களும் அண்ணாச்சியின் வேலைகளை மறுகுத்தகை முறைப்படிதான் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அண்ணாச்சி போகும் திசையை ஊகித்து பல காண்ட்ராக்டர்கள் ஏற்கனவே விலகி விட்டார்கள். நான் அவரது தேன் வடிந்த பேச்சை நம்பினேன். என்னை 'மாப்பிளே' என்று அழைத்து சாதிரீதியாக ஒரு நெருக்கத்தை உணரச் செய்தார். வீட்டில் டைனிங் டேபிளில் உட்கார வைத்து சோறுபோட்டு மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அறிமுகம் செய்து வைத்து தனிப்பட்ட தகவல்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு முழு நம்பிக் கையைப் பெற்றார். காங்கிரஸ் விழுந்ததும் அண்ணாச்சியின் உலகம் முடிவுக்கு வந்தது. கடைசி பில்களை பணமாக்கி அப்படியே எங்கோ பதுக்கிவிட்டார். நான் உட்பட இருபது மறு காண்ட்ராக்ட் காரர்களுக்கு மொத்தம் மூன்றரை கோடி ரூபாய் தர வேண்டும். சிலர் பல வகைமுறைகளைக் கையாண்டு பணத்தை பெற்றுக்கொண்ட தாகக் கேள்விப்பட்டேன். சாதி பலம்

கொண்டவர்கள் அவர்கள். அண்ணாச்சியின் சாதிக்கு அடிதடிப் பின்புலம் கிடையாது. ஒரு பைசாகூட வாங்க முடியாதவன் நான் மட்டுமே.

தெருக்குழாயில் கைகால்களைக் கழுவிவிட்டு ஒரு வாய் தண்ணீரும் குடித்தேன். வேட்டியை திருப்பி உடுத்து தலையைக் கையால் அமுக்கிவிட்டுக்கொண்டேன். அண்ணாச்சியின் வீடு மிகவும் மாறியிருந்து. முன்பக்கத்தை முழுதாக இடித்துக் கட்டி ஜன்னல்கள் முழுக்க கரிய கண்ணாடி பதித்திருந்தார்கள். கறுப்புக் கண்ணாடி போட்ட சினிமா நடிகர் போலிருந்தது வீடு. மிகப்பெரிய இரும்பு கேட். பித்தளையில் அட்வகேட் சிவசுப்பிரமணியம் என்று பெயர்ப்பலகை.

உள்ளிருந்து வேலைக்காரன் எட்டிப் பார்த்து “ஆரு” என்றான்.

“சாரைப் பார்க்கணும்”

“ஆரு, வக்கீல் சாரையா?”

“இல்லை. பெரியவரை.”

“பெரியவருக்கு தேக சொகமில்லை.”

“நான் பழைய கூட்டுகாரனாக்கும்.”

“பேரு?”

பேர் சொன்னால் உள்ளே கூப்பிடுவாரா? ஆனால் வேறு வழியே இல்லை. “கிரி.”

அழைப்பு வந்தது. பங்களாவுக்குப் பின்னால் தனி அறையில்தான் அண்ணாச்சி இருந்தார்.

பெரிய ஹாலில் என்னை எதிர் கொண்ட செக்கச்சிவந்த பெண்மணி “ஆரு?” என்றாள்.

“பேரு கிரி. அண்ணாச்சிய மலையில் பழக்கம்.”

“அவருக்கு உடம்பு சரியில்லை. ஒரு பத்து நிமிஷம் பேசிட்டு திரும்புங்க.”

அவள் பொன் விளிம்பு கண்ணாடி அணிந்திருந்தாள். வெண்ணிறமான புடவையும் ஜாக்கெட்டும். என் சட்டையைத்தான் பார்க்கிறாள் என்று தெரிந்தது.

ஹாலின் தெற்குச் சுவரை என் கண்கள் தேடின. அங்கு கீறக்காதனின் பாடம் செய்யப்பட்ட தலை மாட்டப்பட்டிருந்தது. கண்ணாடிக்கோலிகள் கண்களாகப் பதிக்கப்பட்ட தலை. மறு அறையிலிருந்து கீறக்காதன்

எட்டிப்பார்ப்பது போலவே இருந்தது. துதிக்கை இலேசாகச் சுருட்டப்பட்டிருந்தது. மத்தகம் மீது ஒரு பித்தளைக் கிரீடம். தந்தங்கள் நன்கு பாலீஷ் செய்யப்பட்டு நுனியில் பொன்போல ஒளிரும் பித்தளைக் குமிழ்கள் பொருத்தப் பட்டிருந்தன. காட்டாற்றின் கரையில் நின்ற கீறக்காதனை எஞ்சினியர் மேனன்தான் சுட்டுக் கொன்றார். நெற்றியில் ஒரே தோட்டாவில் அவர் அதை வீழ்த்தியதைப் பற்றி காட்டில் வெகுகாலம் பேச்சிருந்தது. கீறக்காதனின் தலையில் பொட்டில் ஒரு பித்தளைக் குமிழ் பொருத்தப்பட்டிருந்ததை திரும்பிப் பார்த்தேன். மறு அறைக்குள் போனபிறகு ஹாலில் கீறக்காதனின் அதிர்ந்த சிறு பிளிறல் கேட்கும் உணர்வு எழுந்தது.

அண்ணாச்சியைப் பார்த்து நான் சற்று பயந்துதான் போனேன். தலைமயிர் முழுமையாக உதிர்ந்துவிட்டிருந்தது. தலை முகம் கழுத்து கைகள் என தெரிந்த இடங்களில் முழுக்க தோல் சிவந்து, தடித்து, உலர்ந்து, உரிந்து காணப்பட்டது. வாயைச் சுற்றி வெந்து பழுத்த சருமம். உயிருடன் மட்கும் சடலம் போல. வெண்ணிற சட்டை போட்டு ஈஸிசேரில் படுத்திருந்தார். சுவர் முழுக்க பல விதமான சாமி படங்கள். எல்லாவற்றிலும் மலர்மாலைகள் ஊது வத்திகள். அண்ணாச்சிக்கு நேர் பின்னால் மிகப்பெரிய முருகன் படம். கீழே பூஜைப் பொருட்கள். ஓரமாக சிறிய ஒற்றைக் கட்டில். விரிப்புகள் தலையணை உறைகள் எல்லாம் தூய வெள்ளை.

“என்னவாக்கும் காரியம்?”

“எனக்க பெஞ்சாதி சாவக் கிடக்கா.”

“செரி.”

அவரது கண்களைப் பார்த்தேன். பிறர் கெஞ்சும்போது அவற்றில் ஒரு வித புகைமூட்டம் வந்துவிடும். ஒளியே இருக்காது. எவரையும் அடையாளம் கொள்ளாது. என் மனதில் வேகம் ஏறியது.

“புளுத்து சாவக் கிடக்கேரு. என்னை சீரழிச்சது நீரு. பலரை அப்பிடி நீரு சீரழிச்சிட்டுண்டு. அதுக்க கூலியாக்கும் இது. என் பைசாயில கொஞ்சமாவது தந்து போடும்” என்றேன்.

அண்ணாச்சியின் முகத்தில் கோபம் பொங்குவதை, ஒரு கணத்தில் அது அடங்கி அவர் தணிவதைக் கண்டேன். குனிந்து தரையைப் பார்த்தார்.

பிறகு நிமிர்ந்து “உமக்கு தரப்பிடாதுண்ணு இல்ல. இப்பம் நான் இருக்க இருப்ப பாத் தேரா? பெத்த பிள்ளைய என்னை வந்து பாக்குறதில்ல. புளுத்த நாய். ஒரு பைசா இப்பம் என் கணக்கில இல்லை. வைத்தியருக்கு

குடுக்க மகன் எண்ணித் தந்த பணம் ஆயிரம் ரூபா இருக்கு. வேணுமானா வச்சுக்கிடும்.”

நான் பேசாமல் நின்றேன். மின்விசிறி மட்டும் ‘கறக்கறக்’ என்று சுழன்றது.

“இந்தாரும்” என்று நோட்டுச் சுருளை நீட்டினார்.

வாங்கிக்கொண்டு “வாறேன்” என்று வெளியே நடந்தேன்.

பெரிய ஹாலில் கீறக்காதன் என்னை மௌனமாக உற்றுப் பார்த்தது. நான் மறுபக்கம் போவதுவரை அதன் பார்வை என்னைப் பின்தொடர்ந்து வந்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்குத் திரும்பி வந்தபோது பையன் இருந்தான். அவனிடம் ரூபாயைத் தந்துவிட்டு பெஞ்சில் சரிந்து அமர்ந்து விட்டேன். அவன் ஒன்றும் பேசாமல் ரூபாயுடன் உள்ளே சென்றான்.

திரும்பி வந்து “வீட்டுக்குப்போய் படுங்கப்பா” என்றான்.

“இங்க ஆரு இருக்கது?”

“பாறசாலைப் பாட்டி வந்திருக்கு.”

“எப்பம்?”

“இப்பதான் வந்தாங்க. நீங்க போங்க.”

வீட்டுக்குப்போய் திண்ணையில் படுத்து போதமிழந்து தூங்கினேன். விழித்தபோது தேவசகாயம் நாடாரை அவர் மனைவி மழைபோல திட்டிக் கொண்டிருந்தாள். புத்தகத்தைப் பிரித்து குனிந்து ஒடுங்கி அவர் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். உள்ளே சமையலறை ஒலிகள் கேட்டன. எழுந்து உள்ளே போய்ப் படிகளில் நின்றேன். அம்பிகா அக்கா சமைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“பிள்ளைய எங்க?”

“படிக்கப் போயிருக்குதுக.”

அக்கா என்னை நோக்கி முகம் தரவேயில்லை. ஏதாவது கேட்பாள் என்று எதிர்பார்த்தேன். அதைவிட சிறிது திட்டுவாள் என்று.

சற்றுநேர மௌனத்திற்கு பிறகு நான் “வேணி எப்பிடி இருக்கா?” என்றேன்.

அவள் பதில் கூற விரும்பாதவள்போல சற்றுநேரம் ஏதோ வேலைகள்

செய்த பிறகு “நல்லாயிருக்கா. ஒரு நாலு நாள் அங்க இருக்கது நல்லது எண்ணு பெரிய டாக்டர் சொன்னார்” என்றாள்.

மேற்கொண்டும் பேச்சு நகரவில்லை.

“சுரேஷ் எப்படி இருக்கான்?” என்றேன்.

“இருக்கான்.”

“போறதில்லியா?”

“விசேஷம் வல்லதும் உண்டுமானா போவேன்.”

பேசவேண்டிய இடத்துக்கு வரவேயில்லை. பெருமூச்சுடன் திரும்ப யத்தனித்தேன்.

“சாயா எடுக்கவா?” என்றாள்.

“செரி” என்று திண்ணைக்கு வந்தேன்.

சாயாவைத் தந்துவிட்டு படியில் அமர்ந்தாள். நான் குடிப்பதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தம்ளரை திரும்ப நீட்டிய போது வாங்கி வைத்தாள். நரைத்த தலையும் சுருக்கம் பரவிய முகமும். எத்தனை நினைவுகூர்ந்தும் பழைய அம்பிகா அக்கா நினைவுக்கு வரவில்லை.

“உன்னைப் பத்தி நான் பெரிசா நினைச்சிருந்தேன். பொம்பிளை மனசை புரிஞ்சுக்கிடுத ஆம்பிளைண்ணு நீ ஒருத்தனாவது இருப்பேண்ணு நினைச்சேன். எல்லாம் கணக்குத்தான் போ... எனக்கு இனி ஒண்ணும் பாக்குயதுக்கு மிச்சமில்லை...”

“அக்கா நான்...”

“நீ ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டாம். இதெல்லாம் தெய்வங்களுக்க விளையாட்டாக்கும். பொண்ணாப் பிறந்தா ஏங்கி அழுது சாவணும்னு விதியிருக்குடா.”

நான் ஒன்றும் பேசாமல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு எதிர்த் திண்ணையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நாடார் கம்ப ராமாயணத்தில் மூழ்கிவிட்டார். எப்பேர்ப்பட்ட ஆத்மா! ஒரு தீங்கு அதில் கிடையாது. மனித துக்கத்தின் ஆழத்தை கம்பராமாயணம் மூலம் அறிந்தவர். வயல்களில் சாணி பொறுக்கி விற்று படித்து தமிழாசிரியர் ஆனவர். நன்றாக உழைத்துச் சம்பாதித்தார். பிள்ளைகளைக் கரையேற்றினார். ஒரு பைசா வீணடித்தவரல்ல. இருந்தாலும் அவர் மனைவிக்கு அவரைப் பிடிக்கவில்லை. புழுவினும் கேவலம். யார்

யாரைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? என்னைப் புரிந்துகொள்
என்னைப் புரிந்துகொள் என்று மன்றாடு கிறார்கள். யார் மனதிலாவது
அவர்கள் அன்றி பிறர் இருக்கிறார்களா? தெரியவில்லை. ஒன்றுமே
கூறமுடியவில்லை. மனிதர்களைப் பற்றி திட்டவட்டமாக ஏதேனும்
சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு முதிர்ந்த மனிதர் யாரேனும் உண்டா இந்த
பிரபஞ்சத்தில்? மனிதர்களிடையே வாழ்ந்து மனிதர்களைப்
பார்க்குமளவு விலகியிருந்தவர்?

இரண்டு வருடம் கழித்து அந்தக் கேள்வியை நான் யாரிடம்
கேட்கவேண்டுமோ அவரிடம் கேட்டேன். அப்போது நாகர்கோவிலில்
பெட்டிக் கடை வைத்து ஓரளவுக்குச் சீரடைந் திருந்தேன். பழைய
உலகம் விலகிப்போய்விட்டது. கடை வைத்த சில நாட்களில்
சிவகுமாரன் பிள்ளை அண்ணாச்சியைத் தெருவில் பார்த்தேன். கடன்
கேட்பார் என்ற எண்ணம்தான் முதலில் ஏற் பட்டது. அது ஒரு
முகச்சளிப்பாக வெளிப்பட்டிருக்க வேண்டும். அண்ணாச்சி
“வாறண்டே” என்று விலகிப் போனார். சிரித்தபடி ஏதோ சொல்ல
வந்தவர். நான் பின்னால் அவரைக் கூப்பிட நினைத்துக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டேன். அந்த உலகமே வேண்டாம். விலகிப் போவதே மேல்.
மெல்ல வியாபாரத்தில் மூழ்கிவிட்டேன். பைசா பைசாவாகப் பணம்
சேரும் அழகே தனிதான்.

அப்போதுதான் வாழைக்குலை கொள்முதலுக்குப் போன குற்றாலம்
பிள்ளையுடன் நானும் மலைக்குப் போக நேரிட்டது. காளிகேசம்
மலையின் அடிவாரம் வரை பஸ் வந்துவிட்டிருந்தது. இரவில்
பெட்டிக்கடையும் டிக்கடையும் சேர்த்து நடத்திய சதானந்தன் நாயரின்
ஓலைக்கட்டிடத்தில் பின்பக்க சாய்ப்பில் கயிற்றுக் கட்டில் வாடகைக்கு
எடுத்துப் படுத்துக்கொண்டோம். சதானந்தன் நாயர்
வடதிருவிதாங்கூரில் காயங்குளம் பக்கம். மலைக்கு வந்த கதையைச்
சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவரது மாமா பெயர் பரமு நாயர். தம்பியை
வெட்டிவிட்டு ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனார். தம்பிக்கு அவர்
மனைவியுடன் உறவிருந்தது. இங்கே வந்து ஓர் எஞ்சினியருக்கு
சமையல்காரர் ஆகி அவரிடமிருந்தே சமையல் கற்றுக்கொண்டார்.
எஞ்சினியர் பிராமணர். பரமு நாயர் தயிர்சாதம், எலுமிச்சைசாதம்,
புளிசாதம் எல்லாம் நன்றாக சமைப்பவர் ஆகி, மலையடிவாரத்தில்
இவற்றை தேக்கிலைப் பொட்டலங்களாக விற்க ஆரம்பித்து
விரைவிலேயே வீடு வாசலுடன் குடியமர்ந்து விட்டார். ஒரு
பணிக்கத்தியையும் திருமணம் செய்துகொண்டார். அதன் பிறகுதான்
அவருக்கு ஊருடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. ஊரிலிருந்தும் ஒரு திருமணம்

செய்து கொண்டார். ஓட்டல் விருத்தியடைந்ததும் பழைய மனைவியையும் மன்னித்து குழித்துறையில் குடியேற்றினார். அனந்தரவன்களையும் தம்பி பையன்களையும் கூட்டி வந்து தன் ஓட்டல்களில் வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொண்டார். மலையடிவாரத்தில் உள்ள பெரும்பாலான நாயர் ஓட்டல்கள் அப்படி வந்தவர்களால் பிறகு தொடங்கப் பட்டவைதான். பரமு நாயர் மலையில் கஞ்சா குடிக்கப் போய் காட்டாற்றில் தவறி விழுந்து இறந்தார்.

பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தபோது எனக்கு எதுவும் தென்படவில்லை. திடீரென்றுதான் எல்லாம் தெளிவாகியது. அந்த அய்யர் இருக்கிறரா என்று கேட்டேன். அவர் ‘பட்டர் சாமி’ என்று அறியப்படுவதாகவும் காளிமலையின் உச்சிக்கு அருகே நல்ல அடர்ந்த காட்டுக்குள் ஆசிரமம் இருப்பதாகவும் சொன்னார் நாயர். எனக்கு அய்யர் சாமியாராக ஆனது சற்றும் வியப்பு தரவில்லை. அவர் அந்தத் திசை நோக்கித்தான் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

குற்றாலம் பிள்ளை அறிந்த ஒரே ஆன்மிகம் சோதிடம் மட்டும்தான். அவர் வரவில்லை. என்னையும் தடுத்தார். வாழைத்தார் மொத்த வியாபாரத்தில் என்னையும் பங்குதாரர் ஆக்கும் நோக்கம் அவருக்கு இருந்தது. காலையில் நான் மட்டும் வழி கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு மலையேறி அய்யரைப் பார்க்கப் போனேன். சற்று சென்றதுமே அடர்ந்த காடு வர ஆரம்பித்துவிட்டது. எனக்கு மலையேறுவது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. பதினைந் துக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் உட்கார்ந்தும் படுத்தும் மாலையில் போய் சேர்ந்தேன். துணைக்கு வந்த பையனைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டு மலையில் ஒரு பாறைமீது தெரிந்த சிறிய ஓலைக்கட்டிடம் நோக்கிப் போனேன்.

ஒற்றை அறை உடைய சதுரவடிவக் கட்டிடம். மண்பூசப்பட்ட சுவர்கள். சுத்தமான சுற்றுப்புறம். கதவு திறந்துதான் கிடந்தது. ஆனால் உள்ளே யாருமில்லை. சிறிய திண்ணையில் காத்திருந்தேன். சிறிதுநேரம் கழிந்ததும் பாறைக்கு அப்பால் தலை தெரிந்தது. தலை மயிரும் தாடியும் நரைத்து நீண்டு முன்னும்பின்னும் தொங்க, கூனல் விழுந்த உடலும் தொங்கும் மார்புகளுமாக வந்தவர் அய்யர்தான் என்று உடனே தெரிந்துகொண்டேன். நடையில் வயது தெரிந்தது.

“ஆரு?” என்று இடக்கையை கண்களுக்குமேல் வைத்துக் கொண்டு கேட்டார்.

“நான்தான் கிரி.”

“ஆரு?”

“கிரி. முன்னால நீங்க நீலிமலைல இருக்கிறப்ப தெரியும்.”

“ஆ... கிரிதரன். வா வா. என்ன இவ்வளவு தூரம்?”

“இங்க ஒரு வேலையா வந்தேன். உங்களைப் பத்தி சொன்னாங்க. சரி, பாத்துட்டு போலாம்னு...”

“வா” என்றபடி உள்ளே போனார். தரையில் தருவைப் புல்லால் முடையப்பட்ட பாய் போடப்பட்டிருந்தது.

“உக்காரு” என்றார்.

கால் நீட்டி அமர்ந்துகொண்டேன்.

“இனி நீ ஏறங்கிப் போக முடியாதே” என்றார்.

“பரவாயில்லை” என்றேன். “உங்களை பாத்தது பரவசமாக இருக்கு. பழைய நினைவெல்லாம் திரும்புற மாதிரி.”

அய்யர் சிரித்தார். “நான் காட்டை விட்டுப் போகவே இல்லை. அதனால் அந்த அளவுக்கு உணர்ச்சிகரமா இல்லை. சரி, இப்ப என்ன பண்ணே?”

என் கதை அய்யரை பெரிதாக வருத்தப்படச் செய்யவில்லை.

“கஞ்சி சாப்டுவியா?” என்றார்.

“சரி” என்றதும் அவரே சிறிய அலுமினியப் பானையில் சமைக்க ஆரம்பித்தார். கஞ்சி கொதித்ததும் மாங்காயைப் பிளந்து உள்ளே உப்பும் பச்சை மிளகாயும் வைத்து அனலில் சுட்டு தொட்டுக் கொள்ளத் தந்தார். மலை ஏறிய பசிக்கு அது ருசியாகவும் நிறைவாகவும் இருந்தது. அந்த அளவுக்கு பசியும் ருசியும் நான் அறிந்து வெகுநாட்கள் ஆகிவிட்டன என்று பட்டது. அய்யர் காவி ஏதும் கட்டவில்லை என்பதைக் கவனித்தேன். அறையில் சாமி படங்களோ, பூஜைக்கான பொருட்களோ இல்லை. புத்தகங்களோ இசைக் கருவிகளோ எதுவுமே இல்லை.

“பட்டர் சாமின்னு சொன்னப்ப சாமியார் ஆயிட்டிங்கன்னு நினைச்சேன்” என்றேன்.

“என்னை டிஸ்மிஸ் பண்ணிட்டாங்க. காட்டுக் கொள்ளைக்கு தடையா இருந்தேன். விடுவான்களா? எனக்கு மலைய விட்டுப் போக மனமில்லை. இங்கயே இருந்துட்டேன். சாமியாரு மட்டும் தான் ஊரைவிட்டு விலகி வாழமுடியும். மத்தவன் வாழ்ந்தா ஊர்க் காரங்க விடமாட்டாங்க. அப்பப்ப காவியும் கட்டுவேன். ஆனா ஆசிர்வாதம்லாம்

பண்றதில்லை.”

“இங்க என்ன பண்றீங்க?”

“ஒண்ணுமே பண்ணலை. அதான் சரி. சும்மா காட்டை பாத்துட்டு உக்காந்திருக்கேன்.”

“சும்மான்னா?”

“சும்மான்னா சும்மாதான். சும்மா இருப்பதே சுகம்.”

“சிந்தையடக்கி சும்மா இருப்பதே சுகம்தான் கவிதை. சிந்தையடங்குதா?”

“சும்மா இருந்தாலே மொள்ளமா சிந்தையும் அடங்கிடும். இது நான் கண்டது.”

சாப்பிட்ட பிறகு வெளியே பாறைமீது அமர்ந்துகொண்டோம். பாதி நிலவின் ஒளியில் கீழே விரிந்து கிடந்த காட்டின் அலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“கொஞ்சநாள் முன்னாடிகூட உன்னை நினைச்சிட்டி ருந்தேன்” என்றார் அய்யர்.

“ஏன்?”

“ஒரு பையன் என்னமோ ரிசர்ச்சுக்கு வந்திருந்தான். ஸில்லி ஆந்தரபாலஜி, வேற என்ன? மலையன்னு ஒரு சாதி இருந்ததுன்னு சொல்றாங்களே நிஜம்மான்னு எங்கிட்ட கேட்டான். எனக்கு அக்கறையில்லைன்னுட்டேன். ஒரு பக்கம் காட்டை வெட்டி அழிக்கிறது, மறு பக்கம் எதெல்லாம் அழிஞ்சதுன்னு கணக் கெடுக்கிறது. உங்க பைத்தியக்காரத்தனத்தில் எனக்கு பங்கு இல்லை, நான் வேற மாதிரி பைத்தியக்காரன்னேன்.”

“மலையன் சாதி இப்பம் எங்கயுமே இல்லையா?”

“அப்பவே கொஞ்சம்தான் இருந்தது. மத்த சாதியில கலந்து போயிருக்கும்.”

நான் முழங்காலை மடித்து அதன்மீது முகத்தை வைத்து அலை யடிக்கும் இலைகளின் கடலைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுக்களாக விட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

இரவு ஏற ஏற நிலவின் ஒளி அதிகரித்தது.

ஒரு பறவை ‘நான்’ என்றது.

திடுக்கிட்டு விழித்து அய்யரைப் பார்த்தேன். தாடியில் நில வொளி. மார்பில் அதன் வலைநிழல். கண்கள் காட்டில் பதிந்தி ருந்தன.

“நான் எங்க தப்பு செய்தேன்னு நீங்க நினைக்கறீங்க?” என்றேன்.

“எல்லாரும் செய்ற தப்புதான். அகங்காரம். உன்னைப் பத்தியே நினைக்கிறது. மத்தவங்க உன்னை பேண்ணும்தான் நினைக்கிறது.”

“நான் உங்களை ஒண்ணு கேக்கணும். இதை உங்ககிட்ட மட்டும்தான் நான் கேக்கமுடியும். உங்களை முதலில் சந்திச்சப்ப எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. இப்ப நிறைய பாத்துட்டேன். மனுஷங் களை, உறவுகளை. உண்மையில் காமம், சுயநலம் தவிர மனித உறவுகளுக்கு வேற ஏதாவது அடிப்படை உண்டா?”

“எங்கிட்ட மட்டும்தான் நீ இதுக்கு தெளிவா ஒண்ணும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. மத்த எல்லா வயசாளிகளுக்கும் ஒரு பதில் இருக்கும்.” அய்யர் சிரித்தார்.

“காமம் மனுஷனை விடறதேயில்லை. மிளைப் பெருங் கந்தனோட குறுந்தொகைப்பாட்டு ஞாபகம் இருக்கா? காமம் காமம்தான் சொல்றாங்க. காமம் பேயோ பிணியோ இல்லை. சொல்லப்போனா அது மேட்டு நிலத்தில முளைச்ச இளம்புல்லை பல்லில்லா கிழப் பசு சப்பிப் பாக்கிறது மாதிரி கடைசி வரைக்கும் தீராத ஒரு விருந்து. ஞாபகமிருக்கா?”

“ஆமா.”

“இப்ப எனக்கு வயசு நாப்பத்திரண்டு. என் மனைவிகூட எனக்கு உறவே இல்லை. அவ எனக்கு பொண்ணாகவே படறதில்லை. ஆனா ஓயாம சினிமா பாக்கிறேன். ஒவ்வொரு கட்டத்திலயும் ஒரு நடிகை மேல பைத்தியமா இருக்கேன். அவ படங்களை வெட்டி ஒட்டி வைச்சு, பாத்து...”

“பரவாயில்லை. சந்தோஷமா இருக்கே.”

“உங்களுக்கு அந்த விருந்து இருக்கா?”

“கண்டிப்பா. சும்மாவா சொன்னான் கவிஞன்! ஆனா நான் பதற்றப் படறதில்லை. பரிதவிக்கிறதும் இல்லை. மனசையும் காட்டையும் வேடிக்கை பாத்துட்டு உக்காந்திருக்கேன். காடு எவ்வளவு அழகா இருக்கு இல்லை!”

“ஆமா.”

“ஆனா இப்ப நீ பாக்கிற இதே திசையில் நேர்கீழ் ஒரு யானை செத்துப்

புழுத்து நாறிக் கிடக்கு. பெரிய பெரிய கூம்பாரமா வெள்ளை நிறப்புழு. இப்பதான் பாத்திட்டு வாரேன்.”

குளிர் அடிக்க ஆரம்பித்ததை உணர்ந்தேன். உடலைக் குறுக்கிக்கொண்டேன்.

“உள்ள போலாமா?” என்றார் அய்யர்.

“ஆமா. ரொம்ப குளிருது” என்றேன்.

உள்ளே போய்ப் பாய் விரித்துப் படுத்துக்கொண்டேன். ஒரு உபரி கம்பளி வைத்திருந்தார். போர்த்திக்கொண்டதும் உடம்பு அதன் குளிரைப் பெற்றுக்கொண்டு புல்லரித்தது. பிறகு உள்ளே உடலின் சூடு பரவிக் கதகதவென என்னைச் சூழ்ந்தது. அய்யர் சற்றுத் தள்ளிப் படுத்துக்கொண்டார். அவரிடம் அவர் குடும்பம் பற்றிக் கேட்க எண்ணிக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டேன்.

“முன்னாடி நீங்க ஒண்ணு சொன்னீங்க. உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்ல. ஆனாலும் மனசு ஏங்கிக்கிட்டேயிருக்குன்னு. அது ஏன்னு கேட்டீங்க.”

“ஆமா.”

“இப்ப அந்த ஏக்கம் இருக்கா?”

“இப்ப அந்த ஏக்கம் மட்டும்தான் இருக்கு. நூறு மடங்கு ஆயிரம் மடங்கு உக்கிரமா...”

நான் கம்பளிக்குள் புரண்டு படுத்தேன். அவர் மேலே ஏதோ சொல்லப் போகிறார்.

வெளியே ஏதோ பறவை ‘ஏன்? ஏன்? ஏன்?’ என்றது.

ஆனால் அய்யர் ஒன்றுமே கூறவில்லை.

“இத்தனை வருஷத்தில நீங்க அடைஞ்சது என்ன?” என்றேன்.

“அப்படிக்கேட்டா, முன்ன ஏக்கம் மட்டும்தான் இருந்தது. இப்ப அது எதுக்கான ஏக்கம்னு தெளிவா தெரியறது. அதான் சொல்ல முடியும்.”

“எதுக்கான ஏக்கம்?”

“அதை எப்பி சொல்றது உனக்கு... லீவ் இட் பிளீஸ்.”

வெளியே காற்றின் சலசலப்பு. அதையே கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பேச்சிமலை உச்சியில், வானம் பூமியைத் தொடும் முதல் புள்ளியில்,

வாழும் அனைத்தும் அறிந்த பறவை. அது பேசினால் குரலே
இல்லாமல்தான் பேசும் போலும்.

அத்தியாயம். 34

மழை ஓய்ந்தபிறகுதான் காட்டுக்கு வந்தேன். மாமாவின் ஒப்பந்தப் பத்திரத்தின்படி மேலும் பதினேழு கல்வெர்ட்டுகளை அவ்வருட இறுதிக்குள் முடித்த பிறகுதான் நான் பணத்துக்கு எதிர் பார்க்க முடியும். நான் நினைத்தபடி மாமாவின் வங்கிக் கணக்கில் பெரிய அளவுக்கு பணம் ஏதும் இருக்கவில்லை. சிமிண்ட் கடை, இரும்புக் கடை, எங்கும் பல மாதக் கடன்கள். பல இடங்களில் ரொக்கக் கடன்கள். பதினைந்துநாள் வீட்டில் இருந்து வரவும் செலவும் பார்த்ததில் மாமா எப்படி இத்தனை வேலைகளை தொடர்ந்து நடக்கவைத்தார் என்பதே பிரமிப்பாக இருந்தது. ஆட்டைப் பிடித்து மாட்டில் போடுகிற விளையாட்டை சலிக்காமல் விளையாடியிருந்தார். குட்டப்பன், ரெசாலம் போன்று எந்த சந்தர்ப் பத்தையும் உசிதமாக சமாளிக்கக்கூடிய வேலையாட்களை அர வணைத்துப் போனதுதான் மாமாவின் பெரிய பலம். அவர்கள் மேற் கொண்டு என்னிடம் எப்படி இருப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் உட்கார்ந்து கணக்குப் பார்க்கும்போதும் எப்படி பணம் புரட்டப்போகிறோம் என்பதுதான் பகீர் பகீர் என்று அதிர வைத்தது. மாமாவுக்கு சொத்துக்கள் இருந்தன. ஆனால் பொறுப்பேற்ற உடனே நான் அவற்றை விற்க ஆரம்பிக்க முடியாது. ஒன்று மட்டும்தான் உசிதமான வழியாக இருந்தது. கையிருப்புப் பணத்துடன் மலை ஏறி வந்து ஆங்காங்கே நின்றுபோன வேலைகளைத் தொடரச் செய்வது. வேலை தொடர்வதைக் காரணம் காட்டி மேலும் கடன் வாங்குவது. ஒருசில வேலைகளையாவது முடித்து ஸ்ப்ளிட் பில் சமர்ப்பித்து பணம் பெறுவது. அதெல்லாமே எஞ்சினியர்களின் சிபாரிசில் அடங்கியிருக்கிறது. அய்யர் இருந்தால் சுலபமாக சமாளிக்கக்கூடிய பிரச்சினை. புதிய எஞ்சினியர் மேனனைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் அவரை ஒருமுறை பார்த்த அனுபவமும், குட்டப்பனின் சொற்களுமே நான் கடுமையான அனுபவங்களை அடையப்போகிறேன் என்பதை உள்ளுணர்த்தின. எஞ்சினியர்களை கான்ட்ராக்டர்கள் ஏன் தெய்வமெனக் கும்பிடுகிறார்கள் என்று புரிந்தது. உடல் பொருள் ஆவியை முழுக்க அடி பணியச் செய்து எஞ்சினியரை

சரணடையத் தயாராக இருந்தேன்.

குன்றேறிய பெருமாள் நாடாரின் வண்டியில் மலை ஏறி வந்தபோது மாலைநேரம். மஞ்சள் ஒளியில் காட்டில் இலை அடர்வுகள் குலுங்கின. வெந்த மணத்துடன் காட்டுக்குள்ளிருந்து எழுந்த நீராவி கால்களில்லாத ஆட்டுக்கூட்டம்போல சாலையைக் கடந்து சென்றது. குன்றேறிய பெருமாள் நாடார் மாமாவை அவர் முதலில் கண்ட நாட்களை நினைவுகூர்ந்து பேசியபடியே வந்தார். மாமா என்னைப் போலவே துருதுருப்பான பையனாக இருந்தார் என்று மீண்டும் மீண்டும் சொன்னார்.

“சின்ன பையனுவளுக்க கண்ணில ஒரு சொப்பனம் உண்டு பாத்துக்கிடுங்க. அதை வச்சுக்கிட்டு அவனுவளுக்கு ஒரு இடத்தில சும்மா இருக்க ஒக்காது. குண்டில கிருமி கடிக்குத நாய் மாதிரிதான். அதைப் பாக்கியதுக்கே ஒரு சேலுதான். ஏமானுக்க அம்மாவனுக்கு என்னைக் காட்டிலும் பதினஞ்சு வயசு குறவாக்கும். அண்ணொக்கெ நல்ல வாறுகடெ மாதிரி சரீரம். வலிய கண்ணு. எப்பமும் சிரிச்சுக் கிட்டே இருக்குத சுபாவம். நல்ல மனியனானாக்கா சாத்தான் விட மாட்டான். விளைகதிரு மாதிரி நிக்குத எளமுறைகளைப் பாத்தா அப்பம் மணம் பிடிச்ச கேறிப்போடுவான்.” நாடார் காளைமீது “அய் அய் அய்” என்று தட்டியபிறகு “நீசச் சாத்தான் நிதம் வருவானே நினைத்திருடா மனுஷா! பாவம் செய்தால் பரிதவிப்பாயே நினைத்திருடா மனுஷா” என்று பாட ஆரம்பித்தார். கரடுமுரடான அவரது குரல் வழியாக நான் குதித்துக் குதித்துச் சென்றேன். மண்டை கூண்டில் முட்டியது. நாடார் ஏற்கனவே கிறிஸ்தவர் ஆகிவிட்டார். சொந்தக்காரர்கள் இன்னும் மாறாத நிலையில் சிலுவை போட முடிய வில்லை. “வருவாவ. எங்க போக? கர்த்தருக்கு பொறுமை உண்டும் ஏமானே. உலகமே கர்த்தரிட்ட வரும். அதுவரை அவரு காத்திருப்பாரு.” என்றார்.

நாடார் மாமாவை உள்ளும் புறமும் அறிந்திருந்தார். நாடாரின் வண்டியில் பகலும் இரவும் பேசியபடி மாமா காட்டிலிருந்து ஊருக்கும், திரும்பவும் ஏகப்பட்ட பயணம் செய்திருக்கிறார். “பாவத்துக்கு சம்பளம் உண்டு ஏமானே. பாவம் ஒருக்காலும் விட்டுப் பிடாது. இது நான் பத்து நூறு தவணை வலிய ஏமானிட்ட சொல்லி யிட்டுண்டு...”

ஓவர்சீயர் மனைவியிடம் மாமாவுக்கு தொடர்பு ஏற்பட ஆரம்பித்த நாட்களில் மாமா மிகவும் பயப்பட்டிருக்கிறார். அந்த அம்மாள் முதலில் சிறிய சிறிய அக்கறைகளைக் காட்டினாள். மாமாவுக்கு சமைத்து வைத்துச் சொல்லியனுப்பினாள். சாப்பாட்டைக் கொடுத்தனுப்பினாள்.

சாப்பிடும் போது முன்னால் அமர்ந்து பரிமாறினாள். பிறகு சிறு சிறு தொடுகைகள். காய்ச்சல் இருக்கிறதா என்று நெற்றியில் கை வைப்பது, விபூதி போட்டு விடுவது. ஒருநாள் மாமா அவள் வீட்டுக்குப் போனபோது கொல்லைப் பக்கம் குளித்துக்கொண்டிருந்தவள் மார்பில் கட்டிய பாவாடையுடனும் ஈரம் வழிந்த தோள்களுடனும் வந்து உள்ளே அழைத்தாள். அப்படியே அவர் முன்னின்று கொஞ்சியும் சினுங்கியும் பேசினாள். ஈரப்பாவாடை உடலோடு ஒட்டியிருக்க, துணி வழியாக முலைக்காம்புகளின் கருமை தெரிய, ஒரு காலை மடித்து சுவரில் வைத்து, இடுப்பு ஒருபக்கம் புடைத்து இடை வளைந் திருக்க, நின்று அவள் பேசியபோது மாமா பதறி வியர்த்து அமர்ந் திருந்தார். அவருக்கு அதுவரை பெண்களே பழக்கமில்லை. திடீரென்று ஒரு எச்சரிக்கை உணர்வு ஏற்பட்டு எழுந்து, முணு முணுத்து விடைபெற்று, வாசலில் இறங்கி சாலையில் ஓடித் தன்னுடைய உடைமைகள் சிலவற்றைத் திரட்டி பையில் போட்டுக் கொண்டு மலைச் சரிவில் இறங்கி சாலையில் குன்றேறும் பெருமாள் நாடாரின் மாட்டு வண்டியை மறித்து ஏறிக்கொண்டார்.

மாட்டுவண்டியில் குவிந்த பலாக்காய்கள் மீது கலங்கிய கண்களுடன் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தார். நாடார் கேட்ட எந்தக் கேள்விக்கும் ஒழுங்காகப் பதில் கூறவில்லை. ஓரிருமுறை அவர் மெலிதாக விசம்புவதும் அவர் காதில் விழுந்தது. வண்டி காட்டின் அரையிருளுக்குள் போக ஆரம்பித்தபோது திடீரென்று ஒருவகை சன்னதத்திற்கு ஆட்பட்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

‘நான் போறேன் நாடாரே. இனி இந்த மலையில் இருக்க முடியாது. நான் அறிஞ்சும் அறியாதயும் பல தெற்றும் செய்திட்டுண்டு. ஆனா ஓவர்சீயர் அண்ணன் எனக்கு சொந்த அண்ணன் போல யாக்கும்.

சாப்பிட்டியாடேன்னு ஒரு வார்த்தை கேக்காம ஒரு வேலை சொல்ல மாட்டாரு. அவருக்கு துரோகம் செய்தா பிறவு நான் சீவிச்சிருந்து காரியமில்லை’ என்று சொன்னார். பிறகு சற்று நேரம் கழித்து ‘எனக்கு போக ஒரு இடமில்லை. எனக்கு ஆருமில்லை’ என்று விசம்பினார்.

‘பிள்ளை போறதுதான் நல்லது. ஒரு ஆறு மாசம், ஒரு வரிசம் மாறி நிக்கணும். மனசடங்கின பிறவு வரலாம். காடு எங்க போவும்? இஞ்சதானே இருக்கும். சாத்தானை பரீட்சிக்கப்பிடிாது. சாத்தானிட்ட யுத்தம் செய்யப்பிடிாது. அதாக்கும் நான் கண்ட சத்தியம். சாத்தானைக் கண்டா அப்பம் ஓடிப்பிடிணும். ஓடினா அவனால நம்மை பிடிக்க முடியாது. அதாக்கும் பழைய ஓதேசிமார் ஒரு இடத்தில் நிக்கமாட்டாவ. கெட்டிக் கிடக்குத வெள்ளம்தான் நாறும். ஓடும் வெள்ளம்

கெங்கையாக்கும். கெங்கைக்கு பங்க மில்லை.’ நாடார் தேற்றினார்.

நாற்பது வயதில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சாத்தானின் பரீட்சை உக்கிரம் பெறுகிறது என்றார் நாடார். நாற்பதைக் கடந்துவிட்டால் சாத்தான் எளிதில் நம்மைக் கவர முடியாது. உடலில் உள்ள சாத்தானின் சங்கேதங்களில் எரியும் நரக அக்கினி சூடு தணிந்துவிடுகிறது. சாத்தானுக்குக் கடைசி வாய்ப்பு அது.

“இவரு மாறி நிண்ணா அந்த பொண்ணாப் பிறந்தவளும் ரெட்சப்பட்டிருப்பா. சொல்லி என்னத்துக்கு? விதீன்னு ஒண்ணு இருக்கே?”

நாலாம் நாள் மாமா நாடாரின் வண்டியிலேயே திரும்ப வந்தார். நாடார் கேட்டதற்கு வேறு இடத்தில் வேலைக்குப் போகவிருப்பதாகச் சொன்னார்.

‘உமக்கு சொன்னா மனசிலாவாது நாடாரே. நான் நாயராக்கும். சீவன் செத்து அழுகி கெடக்குற ஒரு கையோ காலோ மாதிரியாக்கும் இந்த நாயர் பட்டம். இதை வச்சுக்கிட்டு நான் குலசேகரத்திலயோ திற்பரப்பிலயோ சீவிக்க முடியாது. ஒரு சோலி செய்ய முடியாது. திண்ணையில் இருந்துகிட்டு அப்பனுக்கும் பாட்டனுக்கும் பஜனை பாடி சொறி வரண்டிக்கிட்டு நாளெண்ணலாம். இங்க மருலையில் நான் நாயரில்ல. இங்க நான் மண்ணை கொத்தினாலும் மயிரை சிரைச் சாலும் ஓராளும் கேக்கமாட்டான்.”

இரவெல்லாம் கருப்பட்டி, அரிசி மூட்டைகள் மீது பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு மாமா படுத்திருந்தார்.

“நேரா இஞ்சிமலை வேலைக்குத்தான் போனார். ஆறேழு மாசம் இந்தப் பக்கம் வரவுமில்லை. பின்ன ஏதோ வேலைக்கு இங்க வந்தார். அவ வீட்டுக்கு சோறு திங்கப் போனார். விளுந்து போட்டார்.”

பாவத்தின் ருசி பயங்கரமானது. பூமியிலேயே ருசியான பழம் அது. ஏவாளை மயக்கிய பழமல்லவா? உண்ணும்தோறும் பசியும் ருசிவெறியும் ஏறும். “பிறவு ஆளு மாறிப்போட்டாரு. வச்சடி கேற்றம். கான்ட்ராக்கு, கொள்ளை; சாராயம்; பொம்பிளிய எல்லாம் உண்டு. ஒருக்கா எனக்க வண்டில கேறினாரு. அப்பம் மல்முண்டும் மல்சர்ட்டும் எல்லாமாட்டு நல்ல பவுறாக்கும். நான் ரண்டாமத் தவளுக்கு கல்யாணம் வச்சிருந்தேன். உவரிக்காரனுக்கு. அதனால் வலிய சீதனம் ஒண்ணுமில்லை. காரியங்க கேட்டு மனசிலாக்கிக்கிட்டாரு. களியலில இறங்கும்பம் ஒரு ஆயிரம் ரூவா எடுத்து ‘இந்தாரும் நாடாரே, உம்ம

மகளுக்கு எனக்க சம்மானம்' எண்ணு கொடுத்தாரு. 'ஏமானே, எனக்க மவ நிண்ண நிப்பில நானாறு தேங்காய தொலிச்ச போடுதவளாக்கும். அவளுக்கு ஒரு நாளைக்கும் ஒரு குறவும் வராது. பெத்த தந்தைக்க பைசாகூட அவளுக்கு காரியமில்லை. பின்ன எனக்க மனசுக்காட்டு நான் வல்லதும் குடுப்பேன். அது மதி அவளுக்கு' எண்ணு சொன்னேன். 'நாடாரே நான் உமக்கு என்ன குடுக்கது. நீரு எனக்க அண்ணன்லா'ன்னு சொன்னப்ப கண்ணு நிறைஞ்சு போட்டு. எனக்கும் மனசெளகிப் போட்டு. 'அண்ணனுக்க எடத்தில் இருந்து சொல்லனுமானா ஒரு காரியம்தேன் சொல்லணும். பாவம் பாவத்தை வளக்கும் அம்பிடுதேன்'னு சொன்னேன். பணத்தை வச்சிட்டு போவப் பாத்தாரு. 'ஏமானே, பணத்தை கொண்டு போங்க. எனக்க மவ தாலி நிறைஞ்சு சீவிச்சணும் பாத்துக்கிடுங்க' எண்ணு சொன்னேன். எடுத்துக்கிட்டு போனாரு. பிறவு எனக்ககிட்ட முகம் குடுத்து பேசமாட்டாரு. பத்து முப்பது வருசம் இதே மலையில இருக்கம். ஒரு சொல்லு பேசிக்கிடல்ல. தொழில் பேச்சு உண்டு. அது வேற கணக்கு. அதாக்கும்." நாடார் பெருமூச்சு விட்டார்.

“நாடாருக்க மகளுக்க பேரு என்ன?”

“அன்னபாக்கியம். நான் அவளை சவரியம்மா எண்ணுதான் விளிப்பேன். இப்பம் அவளுக்கு ஏளு பிள்ளிய. ஏளும் ஆணு. உவரில பனையோலை வீடு பாத்துக்கிடுங்க. ஏளு பயவளும் ஏளு பனவெடலி மாதிரி இருப்பானுவ. வீட்டில ராத்திரி அடுக்கி படுத் திட்டாவண்ணு சொன்னா அறயும் கண்ணும் நெறைஞ்சப்போடும். மூத்தவன் தாணுலிங்கம் இப்பம் பத்தாம் கிளாஸ் படிக்குதான். பயங்கரப் படிப்பாக்கும். இங்கிலீஷில பேசினா பனயோலையிலெ நாய் மூத்திரம் போறதுமாதிரி பேசுவான்...” நாடார் சிரித்தார். ஒரு பீடி பற்றவைத்துக் கொண்டார்.

கல்வெர்ட்டுகள் வர ஆரம்பித்தன. ஒவ்வொரு கட்டுமானமும் என்னில் நினைவுகளை பீரிட்டுக் கிளம்பச் செய்தன. மீண்டும் அதே வேகம் கைகூடவேண்டும். அதே ஆட்கள். ஆனால் ரெசாலம் இருக்கப் போவதில்லை. பெருமூச்சுடன் பார்த்து அமர்ந்திருந்தேன். முதல் கல்வெர்ட்டு அருகே அந்த மிளாவைப் பார்த்தேன். ஆனால் மிகச் சிறிதாக இருந்தது. ஒரு சில கணங்களுக்குப் பிறகுதான் அது குட்டி என்று தெரிந்தது. தாய் எங்கே? புலி பிடித்துவிட்டதா? இருக்கலாம். தவிர்க்கவே முடியாது. முடிவு அதுதான். குட்டியும் அதே இடத்தில் அதே மாதிரி நின்றிருந்தது. குனிந்து நீரை உறிஞ்சி அதேபோலத் தலையைத் தூக்கிப் பிடரியைச் சிலுப்பியது. வண்டியிலிருந்து இறங்கி நின்று அதைப் பார்த்தேன். மிருகவிழிகள் என்னைப் பார்த்தன. சாலைமீது ஏறி

மறுபக்கச் சரிவில் இறங்கிப் போயிற்று.

சரிவில் இறங்கி அயனி மரத்தடிக்கு வந்தேன். குடிசைகள் காற்றில் சிறிது பிய்ந்து கிடந்தன. பக்கவாட்டு குடிலில் ஆளரவம் கேட்டது. அங்கே போனேன். ராபி சமையல் செய்து கொண்டிருந் தான். அருகே ஆபேல். என்னைப் பார்த்ததும் இருவரும் ஒரே சமயம் திரும்பிப் பார்த்து ஒரே போல கண்களை மூடித்திறந்தனர். ஒரு கணம் கழித்து புன்னகை செய்தனர். இருவர் உடல்களும் தேறியிருந்தன.

“என்னவே உடம்பு எப்பிடி இருக்கு?” என்றேன்.

ராபி “கொள்ளாம்” என்றான். மற்றவன் அதை ஆமோதித்தான்.

“குட்டப்பன் வாறதுண்டா?”

“நேத்து” என்றான் ராபி. மற்றவன் ஆமோதித்தான்.

சிமிண்ட் மூட்டைகளில் நான்குதான் கெட்டிப்பட்டிருந்தன. மீதியெல்லாம் வாட்டப்பட்ட பெரிய இலைகளால் செறிவாக சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தமையால் ஒன்றும் ஆகவில்லை. குட்டப்பனின் வேலைகளில் பழுதே இருக்காது. அவன் ஆஸ்பத்திரியில்தான் இருக்க வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் அவனை அழைத்து வர வேண்டும். அவன் இங்கு இருந்தால் எல்லாமே சரியாகிவிடும். என் குடிலுக்குள் போய்ச் சற்றுநேரம் படுத்துக்கொண்டேன். வாசலில் ராபி நின்றான். பின்னால் ஆபேல்.

“என்ன?” என்றேன்.

“எஞ்சினீரு வந்தாவ.”

“என்ன சொன்னாங்க?”

“ஏமான் வரணுமாம்.”

என் வயிறு பகீரிட்டது .

ஏதோ தீய செய்திதான். சந்தேகமேயில்லை.

“என்ன சொன்னாங்க?”

ராபி கண்களைத் திறந்து விழித்தான். அவனைக் கேட்டுப் பிரயோசனமில்லை.

சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு என் சைக்கிளையும் எடுத்துக்கொண்டு சென்றேன். கீறக்காதன் நின்றிருந்த காட்டாற்றின் கரையைப் பார்த்தேன். பாறைகளினூடாக அது அங்கே நிற்பது போலவே

இருந்தது. அய்யரின் பங்களாமுன் சாலையில் சில நிமிடங்கள் நின்றேன். அய்யர் அங்கு இருப்பது போலவும் ஏறிச் சென்றால் அவரைப் பார்த்து விடமுடியும் என்றும் கற்பனை செய்து கொண்டேன். மேலே கேட்ட பெண்குரலில் விழித்துக் கொண்டு சைக்கிளைக் கீழேயே நிறுத்திவிட்டுப் படி ஏறிச் சென்றேன். முற்றத்தில் இருவர் மண்வெட்டி வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் முற்றத்துப் புற்களைச் செதுக்க இன்னொருவன் பாத்திக்கு வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். அப்பால் ஒரு தடிமனான பெண் நின்றிருந்தாள். முண்டும் ஜம்பரும் அணிந்து முண்டை முட்டுக்கு மேல் தூக்கி மடித்துக் கட்டியிருந்தாள். தலையில் முண்டாசு போல ஒரு துண்டு. முகமும் தோள்களும் கைகளும் வயிற்றுப் பிதுங்கலும் கால்களும் எல்லாம் ஊமத்தைப் பூவின் நிறத்தில் கண்களைக் குத்தின.

“ஆராணு?” என்றாள்.

“கல்வெர்ட் கான்ட்ராக்ட். எஞ்சினியர்...” என்றேன்.

“வரு” என்று முண்டாசுத் துணியை எடுத்து முகம் துடைத்த படி சென்று முகப்பில் ஏறினாள். படிகளில் கால்களைக் கழுவிவிட்டு அங்கிருந்த பெரிய சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துக் கால்களை நீட்டி வைத்தாள். பெண்களின் கால்கள் அந்த அளவுக்குத் தடித்திருப்பதை அப்போதுதான் பார்த்தேன். வெண்சருமப் பரப்பில் ஓரிரு கருமுடிகள்.

“எந்தா பேரு?”

“கிரிதரன்.”

“மலையாளியானோ?”

ஒரு சிறு வீம்பு எழ “இல்லை, தமிழ்” என்றேன்.

“பிள்ளமாரோ?”

“ஆமா.”

“மருமக்கத்தாயமா, மக்கத்தாயமா?”

மீண்டும் வீம்பு. “மக்கத்தாயம்” என்றேன்.

“எவிடெ நாடு?”

“அருமனை.”

“குஞ்சும்மே” என்றாள்.

உள்ளிருந்து ஒரு கரிய பெண் வந்து “ஓ” என்றாள்.

“வெள்ளம் கொண்டு வரு.”

என்னிடம் “காடானாலும் நல்ல உஷ்ணம் இல்லையா?” என்றாள்.

தலையசைத்தேன்.

அவள் கழுத்திலிருந்தும் கன்னங்களிலிருந்தும் வியர்வை வடிந்தது. மார்பிடுக்குக்குள் வியர்வை ஊறி இறங்கியது. சிவப்பு நிறத்தில் மஞ்சள் புள்ளிகள் போடப்பட்ட ஜாக்கெட்டுக்குள் நான் பார்த்ததிலேயே மிகப்பெரிய மார்புகள். அக்குளில் துணி வியர்த்துக் கசங்கியிருந்தது.

“காண்ட்ராக்ட் கோப்பி கையிலிருக்கா?”

“வீட்டில் இருக்கு.”

“வீட்டில் என்ன பூஜை வச்சிருக்கியா? கையோட கொண்டு வரவேண்டாமா?”

இவள் ஏன் கேட்கிறாள் என்று நினைத்தேன். காற்றடித்தபோது அவளது வியர்வையின் வாசனை வந்தது. நீரில் அழுகிய செம்பரத்திப் பூக்களின் வாசனை, அல்லது நாற்றம்.

“குஞ்சும்மே, எட...”

அந்தப் பெண் வந்து எட்டிப்பார்த்து “ஓ” என்றாள்.

“ஆ ஃபைல் எடுக்கு. காண்ட்ராக்ட் ஃபைல். சுவந்த கலர்.”

ஃபைலை புரட்டியபடி உதடுகளை மடித்தாள். நிமிர்ந்து “இதுக்குள்ள நாப்பது கல்வெர்ட் முடிச்சிருக்கணும்” என்றாள்.

“மழைல...” என்றேன்.

“மழையைப் பத்தி காண்ட்ராக்ட்ல சொல்லல்லே.”

நான் பேசாமல் நின்றேன்.

“கம்ப்ளீஷன் ரிப்போர்ட் வரணும். அதுவும் வரல்லை. இங்க எதுக்கு ஒரு எஞ்சினியர்? நீங்க காண்ட்ராக்டாளுகளே வேலைய முடிச்சா போருமே...”

“மாமாதான் எல்லாம் பாத்துக்கிட்டார். இப்ப...”

“ஐ நோ. ஐ நோ த பிளடி ஸ்டோரி. பட் ஐ டோன்ட் வான்ட் எனி ஸ்டோரீஸ் ஹியர். ஐ வான்ட் வர்க். வர்க் ஒன்லி.” அவள் முகம் சிவந்துவிட்டது.

கீழே இருவர் வரும் அசைவும் பேச்சும். எஞ்சினியர் பேசியபடி வர பின்னால் ஒரு கான்ட்ராக்டர். கான்ட்ராக்டர் களுக்கேயுரிய வேடம். வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளைச் சட்டை. சட்டை வழியாகத் தெரியும் பட்டை பெல்ட். கரிய தோல் பை. டயர் செருப்பு. பவ்யமும் தந்திரமும் கலந்த நிரந்தரச் சிரிப்பு.

“ஞான் வந்தான். ஞான் வந்தான்னா கரெக்டாக்கும். ஞான் பரஞ்ஞா அது ரொம்ப ரொம்ப கரெக்டாக்கும்” என்றபடி மேனன் படி ஏறினார்.

தொடை வரை வரும் காக்கி டிராயரும் காக்கி அரைச் சட்டையும் அணிந்து காலில் முழங்கால் வரை ஏறிய கம்பூட் போட்டிருந்தார். தோளில் சாத்தப்பட்ட ரைஃபிள். பின்னால் இரு கூலியாட்கள் ஒரு மூங்கிலில் ஒரு மானைத் தூக்கி வந்தனர். மிளாவின் கட்டப்பட்ட கால்கள் வழியாக மூங்கில் நுழைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் கழுத்து அண்ணாந்தது மாதிரி தொங்கி வாய் திறந்து நாக்கு ஆடியது. முடி முழுக்க ரத்தம் உறைந்து கருமை கொள்ள ஆரம்பித் திருந்தது.

“எவிடெயாணு இதர நேரம்? யூ ஹேவ் நோ அதர் பிஸினஸ்?” என்று அவன் உரக்கச் சீறினான்.

மேனன் என்னைப் பார்த்தார். அதில் தெரிந்த விசித்திரமான விரோதம் எனக்குள் பீதியை நிரப்பியது.

அவளிடம் “திஸ் டைம் இட்ஸ் எ டீர். யூ சீ...ச்ச எ பீஸ்ட்லி கிரியேச்சர்” என்றபடி நாற்காலியில் அமர்ந்து பூட்ஸைக் கழற்றினார்.

கான்ட்ராக்டர் “ரண்டு குண்டாக்கும். ஒண்ணு நெத்தி. மற்றது வயறு.செரிஞ்சு போச்சு. ஏமான் சுட்டா சுட்டதுதான்” என்று இளித்தார். அவன் ஏறிட்டுப் பார்த்ததும் அடங்கினார்.

“டேய், அந்தப் பக்கமா கொண்டு வா. உரிக்கணம்” என்றபடி மேனன் உள்ளே போனார்.

“எந்தாயி?” என்றான்.

“திகயல்ல” என்றபடி கான்ட்ராக்டர் சட்டையைத் தூக்கி சிறிய பொட்டலத்திலிருந்த நோட்டுச்சுருள்களை எடுத்தார். “தல்காலம் இது இருக்கட்டும். நான் சனிக்கிளமை வாறேன்.”

அவன் “திகயாது. திகய வய்க்கணுமானா என்ன செய்யணும்னு தெரியாம இல்ல” என்றான்.

கான்ட்ராக்டர் “பாத்து செய்யணும். பிள்ளைக்குட்டிக்காரன். நாப்பது

எடத்தில் வேல நடக்குது. பயங்கர டைட்டு” என்றார்.

அவள் “ம்ம் செரி” என்றபடி ஃபைலைப் பார்த்தாள். “குஞ்சும்மே...”

அந்தப் பெண் எட்டி “ஓ” என்றாள்.

“இதெடுத்து அகத்து வைக்கூ.”

என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து “சோ வாட்ஸ் த டெவில்ஸ் பிஸினஸ் யூ ஹேவ் ஹியர்?” என்றாள்.

அவள் சொல்வது எனக்குப் புரியவில்லை.

“கோ எவே. ஐ வில் சென்ட் மை மேன் டு யூ. டு த நீட் ஃபுல். கெட் லாஸ்ட்.”

காற்று சட்டென்று எதிரிலிருந்து வீச அவள் முண்டு பின்னகர்ந்து பொங்க தொடையின் உள்பகுதி தெரிந்தது. அவள் கண்கள் என் கண்களைச் சந்தித்து ஒரு கணம் நிலைத்து நின்றன. நான் கைகூப்பிவிட்டு படபடவென்று படியிறங்கினேன். செருப்பு போடும்போது அவள் என்னைப் பார்க்கிறாள் என்று தோன்றியது. நிமிர்ந்தேன்; உண்மைதான். கூச்சம் ஏதும் இல்லாத நேரடிப் பார்வை.

ஆஸ்பத்திரிக்கு வியர்க்க விறுவிறுக்கப் போய்ச் சேர்ந்தேன். நோயாளிகளின் உறவினர்களுக்காகப் போடப்பட்ட கொட்டகைக்கு சுவர்கள் எழுந்திருந்தன. அங்கே இரு பெண்கள் உட்கார்ந்திருந்தனர். பொதுவாக ஆஸ்பத்திரியில் சந்தடி அடங்கியிருப்பது தெரிந்தது. மேரி பைபிளைக் கூர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்தாள். மேலுதடு வேர்க்க படிப்பதைப் பார்த்தால் ஏதோ காதல் காவியம் படிப்பது போலிருந்தது. என்னைப் பார்த்தும் “வாருங்க... குட்டப்பன் அண்ணன் பொறகால உண்டும்” என்றாள்.

“எப்பிடி, விஷக்காச்சல் அடங்கிப்போச்சா?”

“அடங்கியாச்சு. ஆனா டாக்டருக்கு வந்து அவரப் போட்டு கறக்கிட்டுது. கஷ்டப்பட்டு போனாரு.”

“குட்டப்பனுக்கு?”

“அவியளுக்கு வரல்லை. எனக்கும் வரல்லை. வேற எல்லாருக்கும் வந்தது. நெறைய மரணம். நாப்பத்தி மூணு பேரு.”

“குழந்தைய உண்டா?”

“எட்டு குழந்தைய” என்றாள் மேரி சாதாரணமாக. “குழந்தையளுக்கு

சொர்க்கத்தில் கர்த்தருக்க மடியிலயில்லா எடம்? இருங்க. அண்ணனை விளிச்சுதேன்.”

“இல்லை... நான் போய் பாக்குதேன்.” குட்டப்பன் அவன் இருக்குமிடங்களில்தான் சகஜமாக இருப்பான்.

உள்ளே டாக்டர் ஒரு சிறு கிண்ணியில் ஏதோ கலக்கியபடி ஊளையிட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். மெலிந்து வற்றிய உடம்பில் உடைகள் தொளதொளவென்று தொங்கின.

“ஹல்லோ” என்றார்.

“குட் ஈவினிங் டாக்டர்.”

“குட் ஈவினிங். பட் ஹு ஆர் யூ?”

“கிரிதரன்.”

“ஐ டோன்ட் ரிமம்பர் த பிளடி நேம்.”

நான் புன்னகையுடன் தாண்டிச் சென்றேன்.

குட்டப்பன் பின்பக்கம் பெரிய அடுப்பின் அருகே கல்லில் அமர்ந்து ஒரு காணிக்காரனுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். என்னைப் பார்த்ததும் எழுந்து வந்து கட்டிப்பிடித்தான். “மெலிஞ்சு போச்சுதே ஏமான்.”

எனக்குக் கண்ணீர் வந்து முட்டியது. குனிந்து கண்களை அழுத்திக்கொண்டேன். “இஞ்ச ஒரு சொளலிக் காத்துல்லா அடிச்ச ஓஞ்சுது ஏமான்” என்று குட்டப்பன் காய்ச்சலைப் பற்றி சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“டாக்டருக்கும் வந்ததோ?”

“பின்ன? எட்டு நாளு சுயநினைவில்ல. இங்கிலீஷ் பாட்டு கேட்டு காது நாறிப்போச்சு பாத்துக்கிடுங்க.”

“இப்பம் என்ன சொல்றார்?”

“அவருக்கு இந்தக் காச்சலு பன்னிக்க பீயில இருந்து வாறதுண்ணு ஒரு நினைப்பு. பன்னிப்பீய கலக்கி மோந்து பாக்கியது தான் இப்பம் வேலை. பன்னிப்பீ நாத்தம் அடிக்குது அவரு அருவில வந்தா. என்ன செய்யியதுக்கு?”

நான் ஊர் விசேஷங்களைச் சொன்னேன்.

“அப்பம் இன்னி ஏமானாக்கும் நம்ம ஓணறு?” என்றான்.

“அப்படி இல்லை. இதிலயிருந்து எப்பிடியாவது தப்பணும். எல்லாம் கலங்கி மறிஞ்சு கிடக்கு. மத்ததெல்லாம் பிறகு பாக்கலாம்.”

“செரியாக்கிப் போடலாம் ஏமான். என்ன ஆனை வேலயா இது. கவலப்படாதிய.”

குட்டப்பன் எனக்கு ரொட்டியும் டியும் தந்தான். ரொட்டி சற்றுக் கனமாக இருந்தது. “ரொட்டி எப்பிடி இருக்கு ஏமான்?”

“கொள்ளாம்.”

“நான் செய்ததாக்கும். சிஸ்டர் சொல்லிக் குடுத்தாவ. ஆனா இது சீனிக்கிழங்கு ரொட்டி. நம்ம சொந்தப் பிளான். எப்பிடி?”

“நல்ல ருசியா இருக்கு.”

குட்டப்பன் திடீரென்று நினைவுகூர்ந்து “ஏமானுக்கு ஒரு காரியம் சொல்ல விட்டுப் போச்சு. நம்ம மலையனுக்க மவ உண்டுல்லா...”

என் வாயில் ரொட்டி இறுகி மூச்சு அடைத்துக்கொண்டது.

“அவ வெஷக்காச்சலில போயிட்டா. நல்ல குட்டி. கருங்கல்லு மாதிரி தேகம். மலையன் பத்து நாளு மந்திரமும் மருந்தும் பாத்திருக்காரு. பிறவு முருளைச்சப்பரம் கெட்டி தூக்கி வச்சு பண்டில நீந்தி இளுத்து சொமந்துகிட்டு இங்க வந்தாரு. நல்ல மழை உண்டும். வாற வளியிலயே சரீரம் குளுந்து போச்சு. கொண்டு வந்து கிடத்தும்பம் சீவனில்ல. டாக்டர் பாத்துட்டு கொண்டுபோவச் சொல்லிட்டாரு. இங்க அடக்கலாமுண்ணு சொல்லிப் பாத்தேன். கேக்கல்ல. அவியளுக்கு ஒரு மொறை இருக்கு. சந்தனக் காட்டிலத் தான் அடக்கனுமாம். சொமந்துகிட்டு போனாரு. பாவம்.”

எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை. வெறும் வார்த்தைகள் போலிருந்தது அவன் பேச்சு. யாரோ யாரிடமோ சொல்லும் பேச்சு.

“பாவம் வயசாளி. ஆனா மனியன் ஒரு சொல்லு சொல்லணுமே. ஒரு துள்ளி கண்ணீரு விடணுமே. கல்லுமாதிரி இருந்தான். அவனுக்க சாதி வேறயாக்கும்.”

வாயிலிருந்த கிழங்கை விழுங்கிவிட்டு எழுந்தேன்.

“ஏமான் தின்னணும். பசியிருக்குமே.”

“போதும்” என்று கையைக் காட்டிவிட்டுத் திரும்பினேன்.

இரு பக்கமும் சுவர்கள் பின்னுக்கு இழுபட்டன. சரசரவென்று மூத்திரம்

தொடை வழியாகச் சூடாக இறங்கியது. குட்டப்பன் எழுந்து பிடிக்குமுன் தரையில் விழுந்துவிட்டேன்.

அன்றிரவு முழுக்கத் தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் இடையே பொங்கிப்புரண்ட பிம்பங்களின் ஊடாகப் பதறியும் அஞ்சியும் அலைந்தேன். பலமுறை எழுந்து அமர்ந்து அலறினேன். திடீரென்று எல்லாத் திரைகளும் கிழிந்து விலகி, முழுப்போதம் தெளிவுற, குப்புற விழுந்து குமுறிக் குலுங்கி அழுதேன். விடியற்காலையில் நன்றாக நினைவு திரும்பிவிட்டது. எழுந்தமர்ந்து பெரிய கேவல் களுடன் அழுதேன். மேரி வந்து ஒரு மாத்திரை தந்தாள். அப்படியே விழுந்து பலவிதமான பிம்பங்கள் மீது நீர்ப்படலம் போலப் பரவி, உலர்ந்து மறைந்தேன்.

மீண்டும் விழித்தபோது பிற்பகல். ஆஸ்பத்திரியில் பல விதமான பேச்சொலிகள் கேட்டன. எழுந்து நின்றபோது கால்கள் பலமில்லாமல் இளமூங்கில்போல வளைவதாகப் பட்டது. தலையின் எடையை உடலால் தாங்கவே முடியவில்லை. சில கணங்கள் சுவரைப் பற்றியபடி நின்று என்ன ஏது என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். ஏதோ பயங்கரமான இழப்பு நிகழ்ந்திருக்கிறது என்ற பதைப்பு அடி வயிற்றில் இருந்ததே ஒழிய என்ன என்று பல நிமிடங்களுக்குத் தெளிவாகவில்லை. ஓர் அலை போல அந்த ஞாபகம் வந்து அடித்தபோது விழப்போனேன். இல்லை இல்லை என்று போதம் வீரிட்டது. இல்லை இது வெறும் செய்தி. ஏதோ தப்பாக நிகழ்ந்துவிட்டது. ஏதோ தவறான புரிதல். எப்படி இது? நடக்கமுடியாது. இத்தனை சாதாரணமாக, இத்தனை எளிதாக. மறு கணம் ஒரு எண்ணம் பிரகாசத்துளிபோல எழுந்தது. அவள் அங்கே சந்தனக்காட்டில் இருக்கிறாள். சந்தனமரங்கள் மீது குருவிக் கூடு போல ஆடும் வீட்டில். இப்போது போனால்கூட அவளைப் பார்க்க முடியும். அவள் இல்லாமல் அந்த இடமே இல்லை.

பின்பக்கம் வழியாக வெளியேறி காட்டில் நுழைந்து மறுபக்கம் குதித்து ஓட ஆரம்பித்தேன். ஓட ஓட நம்பிக்கை உறுதிப் பட்டு ஒரு கட்டத்தில் எக்கணமும் அவளைப் பார்க்க முடியும் என்று உறுதியாயிற்று. ஏழாம் பண்டின் நீரின் ஒளி கண்ணில் பட்டதுமே மனம் மலர்ந்து வேகம் சற்றுக் குறைந்தது. நீலி என்று வீரிட வேண்டும் போலிருந்தது. பண்டின் மீது இளவெயில் ஒளியலை யாகத் தளதளத்தது. சுவர்மீது பாசி படர்ந்த பசுமை. மறுபக்கம் ஓடி இடைவெளியில் இறங்கி சந்தனக்காடு நோக்கி ஓடினேன்.

அவள் குடிலிருந்த இடம் வெறுமையாக இருந்தது. அதைக் கீழிருந்து தீ

மூட்டி எரித்து விட்டிருந்தார்கள். சந்தன மரங்கள்கூட சற்றுக் கருகி நின்றன. கீழே மழைநீரில் கரைந்த சாம்பல், ஊறிய கரிக் கட்டைகள். இது அல்ல அந்த இடம். வழி தவறிவிட்டது. இதல்ல. அந்த இடத்தின் ஒளியே வேறு. காட்டுக்குள் திரும்பத் திரும்பத் சுற்றி வந்தேன். உள்ளுணர்வு அதை மறுத்தது. களைத்து மனம் சோர்ந்து விழுந்தபோது அடுத்த எண்ணம் வந்தது. இங்கு அவள் எப்படி இருக்க முடியும்? நான் வருவது அவளுக்குத் தெரியும். ஆகவே வேங்கை மரத்தடிப் பாதையில்தான் இருப்பாள். உடனே எழுந்து பாதைகளையும் புதர்களையும் தாண்டித் தாவியோடி, வேங்கை மரத் தடியை அடைந்தேன். அந்த இடம்மீது வேறு ஒரு காட்சி படர்ந் திருந்தது. வேங்கையிலும் கொன்றையிலும் மலர்களே இல்லை. பாதைகள் கருமையும் வெறுமையுமாக. அங்கிருந்த மஞ்சள் வெளிச் சமே மறைந்துவிட்டது. இது வேறு இடம். அந்த இடம் எங்கே? பரி தவித்தபடி இரு இடங்களிலுமாக மாறிமாறி அலைந்தேன்.

இரவு இருண்டு வந்தபோது கனக்கும் உடலைச் சுமந்து கொண்டு மெல்லத் திரும்பினேன். அவ்வளவுதான். நான் பார்த்த காடு அங்கு இல்லை. அந்தக் காட்சிகள் அப்படியே உரித்தெடுக்கப் பட்டு வீசப்பட்டுவிட்டன. புதிய காடு, புதிய காட்சிகள். அவளும் அந்த பழைய காட்சிகளின் ஒரு பகுதிதான். அந்த வேங்கை மலர்கள், கொன்றைப் பூக்குலைகள், வண்ணத்துப் பூச்சிகள் எங்கு போயினவோ அங்குதான் அவளும் போயிருக்கிறாள். காடு ஈவிரக்க மில்லாதது. மலைமலையாகப் பூக்களை உதிர்த்து அழிக்கிறது. மண்ணில் மட்கவைத்து உறிஞ்சி உண்டு உயர்ந்து பரவுகிறது. அது தான் நியாயமுகூட. ஒரு கனவுபோல... ஒரு இனிய ஞாபகம் போல... தடமின்றி அழிந்து போனாள். அவ்வளவுதான்.

திடீரென்று ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்து பெருங்குரலெடுத்துக் கதறி அழுதேன். வெறிபிடித்தவன் போல மார்பை ஓங்கி ஓங்கி அறைந்தேன். அறைந்தே என் மார்பைப் பிளந்து உள்ளே நிரம்பி அதிர்ந்த அனைத்தையும் வெளியே சிதறடிக்க விரும்புவன்போல. பிறகு ஓய்ந்து பார்வை வெறித்தபோது அறிந்தேன், அது அவள் இறங்கி முகம் கழுவிய ஓடை. அவள் பாதங்களுக்கு சிலம்பணிவித்த நீர்ச்சுழிப் பெருக்கு. அவளுடைய கரிய பாதங்களை நீருக்குள் பார்க்க முடியும் என்ற பிரமை எழுந்தது.

வெகுநேரம் கழித்து மீண்டும் தர்க்கபுத்தி மீண்டபோது எழுந்து இருண்ட காட்டினுடாக நடந்து சாலைக்கு வந்தேன். எங்கு போக என்று தெரியவில்லை. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக மனம் வரவில்லை. திடீரென்று

தோன்றியது, நீலி என் குடிலில் இருக்கக்கூடும் என்று. குடில் நோக்கி ஓடினேன்.

எஞ்சினியர் பங்களாவைக் கடக்கும்போது சுவர்மீது எஞ்சினியர் மனைவி நிற்பது தெரிந்தது.

என்னைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டாள் ‘ஹேய் யூ...’

நான் நின்றேன். மூச்சிரைத்தது.

“எங்க போறே?”

நான் கையைக் காட்டினேன்.

“கம் ஹியர்” என்று கூறிவிட்டு உள்ளே போய்விட்டாள்.

நான் படியேறி உள்ளே போனேன். அவள் சாய்வு நாற்காலியில் படுத்திருந்தாள்.

“உட்காரு” என்றாள்.

“பரவாயில்லை.”

“உட்காரு” என்று புன்னகை செய்தாள். கன்னத்தில் ஒரு சிவந்த பரு முளைத்திருந்தது.

நான் டீபாயில் அமர்ந்தேன்.

“என்ன ஆச்சு. ரொம்ப நெர்வஸா இருக்கே?”

“ஒண்ணுமில்லை.”

“பயப்படாதே. கான்ட்ராக்ட் விஷயம்லாம் நான் சரி பண்ணிடறேன். யூ ஆர் சோ யங்.”

நான் பெருமூச்சுவிட்டேன்.

“குஞ்ஞம்மே...”

“ஓ!”

“டின்னர் ரெடியா?”

“ரெடியாயி.”

“இயாளும் ஒப்பம் உண்டு. எடுத்து வைக்கு” என்றபடி என்னிடம்

“இன்னைக்கு எங்கூட சாப்பிடு” என்றாள்.

“இல்லை நான்...”

“கமான்” என்று எழுந்தாள். அவள் பிறரது மறுப்பை பொருட்படுத்துவதே இல்லை; அவளை எவருமே மீற முடியாது என்பதுபோல.

உள்ளே வெள்ளை விரிப்புடன் இருந்த அறுகோண வடிவ மேஜைமீது லாந்தர் விளக்கு தொங்கியது. பீங்கான் தட்டுகளில் சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டிருந்தது. சிவந்த அரிசிச் சோறு. குழம்பு. கறிமணம் எழுந்தது.

“உக்காரு” என்றபடி உட்கார்ந்தாள். குஞ்ஞம்மை ஒரு சிறிய கிண்ணி கொண்டுவந்து காட்ட அதில் கையைக் கழுவினாள்.

“நீ நான்-வெஜிடேரியன் சாப்பிடுவியா?”

“சாப்பிடுவேன்.”

“அந்த மட்டுக்கும் ஓ.கே. சைவப்பிள்ளையோண்ணு பயந் தேன்.”

ஆட்டிறைச்சிக் குழம்பு மிகவும் காரமாக இருந்தது. நான் அடிக்கடி தண்ணீர் குடித்தேன். திடீரென்று நீலி நினைவு வந்து என் உடல் அதிர்ந்து கண்ணீர் வந்தது. அடக்கிக் கொண்டேன்.

“மான் இறைச்சி. பிடிச்சிருக்கா?”

“மானா?”

“ஏன்? மான்தான் இறைச்சியிலேயே பெஸ்ட்.”

என் கைகள் நடுங்கின. சாப்பாட்டைத் தொட முடியவில்லை.

“குஞ்ஞம்மே...”

“ஓ!”

குஞ்ஞம்மை உயரமான குப்பியை எடுத்து வந்து வைத்தாள்.

“ஹாவ் எ டிரிங்க்?”

“ஐயோ...”

“என்ன அய்யோ. ஆம்பிளைதானே?”

“வேணாம்.”

“ஆம்பிளைதானே?” என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் பார்த்தாள்.

நான் பார்வையைத் தழைத்தேன்.

“பயப்படாதே. கல்வெர்ட் வேலைல்லாம் ஸில்லி ஜாப். நான் பாத்துக்கறேன்.”

அவள் கண்ணாடித் தம்ளரில் அரைவாசிவிட்டு நீர் சேர்த்து மெல்ல அருந்தினாள். உதடு மிகவும் சிவந்துவிட்டது.

“எனக்கு ரம் ரொம்ப பிடிக்கும். ஐ ஃபீல் வெரி மேன்லி” என்று சிரித்தாள்.

“போதும்” என்று கையைக் கழுவினேன்.

வெளியே மழை பெய்ய ஆரம்பித்திருந்தது.

“இன்னைக்கு இங்க தங்கு. மழைல எப்பிடி போவே. குஞ்சும்மா இயாள்க்கு ஆ முறில கோசடி விரிச்சோளு.”

நான் போய் விடுகிறேன் என்று கூற விரும்பினேன். ஆனால் அவள் கையில் தம்ளருடன் எழுந்து போய்விட்டாள்.

வராண்டாவுக்கு வந்தேன். மழையின் சாரல் காற்றில் கலந்து வீசியது. தெற்கு பால்கனியில் பெரிய கோரைப்பாய் தொங்க விடப் பட்டு மறுபக்க சமவெளி முழுமையாக மறைக்கப்பட்டிருந்தது. உள்ளே லாந்தர் காற்றிலாட ஒளி அலையடித்தது.

அவள் உள்ளிருந்து “மாமா மகளை கெட்டப் போறியா?” என்றாள்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மழையில் இறங்கி ஓட வேண்டும். அதுதான் நான் செய்ய வேண்டியது. அதுதான். ஆனால் வேறு வழியில்லை. மழையைப் பார்த்தேன். வாசல் வரை போனேன்.

“ஓடப் போறியா?” என்றாள்.

வாசலில் சாய்ந்து நின்றிருந்தாள். ரோஸ் நிற இரவுஉடை. உள்ளே வெற்று மார்பின் வடிவம் தெரிந்தது. இருவிரல் நுனிகள் போல முலைக் காம்புகள்.

“இல்லை. மழை...”

“போறதானா போ. நான் யாரையும் கட்டாயப் படுத்தல்லை...”

தலை குனிந்தேன். அவள் மீது அந்த உடை ஒரு மென்மையான புகைபோலப் படிந்திருக்க, அதற்குள் முழு நிர்வாணமாக இருந்தாள்.

“பட் தே சே, ஐ யாம் வெரி க்ரூயல் இன் திஸ் மேட்டர். ஐ யம் ஃபுல் ஆஃப் லஸ்ட். ஐ நோ தட். லஸ்ட் இஸ் மை பவ்வர், யூ நோ...”

சட்டென்று பார்வையைத் தூக்கியபோது அவள் சிரித்துக்

கொண்டிருந்தாள். அவளல்ல அதைச் சொல்வது என்று பட்டது.

“மேனன் வரமாட்டார். அவருக்குத் தெரியும். எங்கயோ எஸ்டேட் பங்களால இருக்கிறார். வித் சம் பிளாக் டர்ட்டி பிச்சஸ்.”

கால்களை ஊன்றி நிற்பதே எனக்கு சிரமமாக இருந்தது; பார்வையை எங்காவது நிறுத்துவதும்.

“போறதானா போ.”

அவளைப் பார்த்துவிட்டு மழையைப் பார்த்தேன். துக்கம் வந்து தொண்டையை அடைத்து கண்கள் கலங்கிவிட்டன. உதடுகளை உள்நோக்கி மடித்து அழுகையை அடக்கிக்கொண்டேன். என்ன அழுகை இது. மடத்தனமாக சில்லறைத்தனமாக. ஆண் மையே இல்லாமல். ஆனால்... இமைகளை அடித்து கண்ணீரை உலரச் செய்தேன். பெருமூச்சுகளை மார்புக்குள் அழுத்தி கசக்கிச் சிதைத்து வெளியே ஊதினேன்.

அவள் திடீரென்று மிடுக்கும் அதிகாரமும் கொண்டு “போய் படுத்துக்கோ. நல்ல குளிர்” என்று கூறி விலகி பின் திரும்பி “தாழ்ப்பாள் போடாதே” என்று மெல்லிய ஆனால் மிகக்கடுமை யான குரலில் சொன்னாள்.

அவளுடைய பருத்த பின்பக்கத்தை வெறித்துப் பார்த்தேன். அவற்றின்மீது அந்த மழமழப்பான துணி நெளிந்தது. ஏதோ ஒன்று நினைவுக்கு வந்ததுபோல என் மனம் சில்லிட்டு தொடைகள் நடுங்க ஆரம்பித்தன. உடலில் ஏறிய முறுக்கத்தை உணர்ந்து கால்களை சேர்த்து நின்றேன். வெளியே குளிர் அலையாகக் கிளம்ப மழை மேலும் வலுத்தது.

மெல்ல நடந்து அறைக்குள் சென்றேன். மேனனின் உடைகள் கொக்கிகளில் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அவரது பலவகையான காலணிகள் சிதறிக்கிடந்தன. அய்யரின் படுக்கை அறை. ஆனால் கட்டில் இல்லை. அதற்குள் நுழைவதா வேண்டாமா என்று தயங்கிய படி சற்று நேரம் நின்றேன். உள்ளே அவள் “குஞ்ஞம்மா” என்றாள். பிறகு முணுமுணுவென்று ஏதோ பேச்சுக்குரல்கள். வேறு வழி யில்லை. படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தபோது என் உடல் காய்ச்சல் கண்டது போலச் சூடாக நடுங்கியது.

அறைக்குள் விரிவாகவே படுக்கை போடப்பட்டிருந்தது. தரையில் கம்பிளி விரிக்கப்பட்டு இரு வெண்பட்டுத் தலையணைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கம்பிளிமீது அமர்ந்து கண்களை மூடிக்

கொண்டேன். சிந்தனை நகரவேயில்லை. எவ்வளவு முயன்றும் கோர்வையாக யோசிக்க முடியவில்லை. பிறகு ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது. விளக்குகள் அணையட்டும். மெல்ல எழுந்து சென்று விடலாம். அதுவரை காத்திருப்பதே நல்லது. படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டேன். லாந்தரை அணைக்கவில்லை என்று கண்டு எழுந்து அணைத்தேன். மழைச்சாரல் உள்ளே வீசியது. மீண்டும் எழுந்து சன்னல்களை இறுக மூடினேன். கண்களையும் மூடினேன்.

என்ன செய்வது? ஓர் எண்ணம் முளைத்து உடனே விசுவரூபம் எடுத்தது. நேராக அந்தக் குறிஞ்சி மலர்ப் படுகைக்கு போக வேண்டும். உச்சிப் பாறையிலிருந்து பசுமையின் கடல் நோக்கிக் குதிக்க வேண்டும். அது ஒன்றுதான் வழி. நீலி வேறு எங்கும் போயிருக்க முடியாது. காட்டில் கண்ணுக்குத் தெரியாதவளாக அவள் இருப்பாள். இன்று அவள் குடிலையும் வேங்கை மரத் தடியையும் நான் சுற்றி வந்தபோது எனக்கு மிக அருகே பதைபதைத்த படி கண்ணீருடன் அவள் கூடவே வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எனக்கு உடலிருக்கிறது. இந்த உடலுடன் பேச அவளால் முடியாது. ஆகவேதான் என்னால் அவளைக் காணவோ அறியவோ முடிய வில்லை. ஆனால் என் ஆத்மா அவள் அருகாமையை உணர்ந்தது. காட்டில் பசுமையும் ஈரமும் மிக்க காற்றில் என் ஆத்மாவும் அவள் ஆத்மாவும் இரண்டின்றிக் கலந்து பரவி அலையும். பிறகு எங்களுக்குத் தடைகளே இல்லை. காலமும் இடமும் எதுவும் எங்களைக் கட்டுப்படுத்தாது.

இரவு ஏறியதுமே கிளம்பி, மலை ஏறிச்செல்வது பற்றி கற்பனை செய்துகொண்டே படுத்திருந்தேன். மாற்றி மாற்றி அதைப் பலவிதமாக நாடகீயமாக மனதுக்குள் சித்திரப்படுத்திப் பார்த்தேன். அந்த உச்சிமலைமீது ஏறும்போது என் தலைக்குமேல் மெல்லிய சிறகடிப்பைக் கேட்பேன். அனைத்தும் அறிந்த பறவையின் ஒரு வார்த்தை ஒலிக்கும். அது நான் மிக நன்றாக அறிந்த ஆனால் இப்போது சற்றும் நினைவுகூர முடியாத ஒரு வார்த்தை. நீலி நீலி நீலி என்று சொல்லிக்கொண்டேன். சொல்லச் சொல்ல உருகிக் கண்ணீர் சூடாக காது நோக்கி வழிய அழுதேன். அழுவது எப்போதுமே என்னை இலகுவாக்கிவிடும். என்ன இப்போது? ஒன்றுமேயில்லை. எப்போது விழித்தாலும் உடனே கிளம்பிவிடலாம். மிகச் சாதாரணமான விஷயம். அவ்வளவுதான். தூங்கிவிட்டதை விழித்த போது உணர்ந்தேன்.

மெல்லிய ஒரு குரலோ, குரல் எனும் உணர்வோ, என்னை உசுப்பியிருந்தது. பூ மலர்வதுபோல அத்தனை மெலிதாக மலர்ந்த போதம் வெகுநேரமாக அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது என்று

உணர்ந்தது.

“தம்புரானே.” நீலியின் குரல்.

ஒரு நொடியில் என் உடலின் எல்லா ஊற்றுக்களும் திறந்து ஒளியுடன் பீரிட எழுந்து கதவை நோக்கி ஓடினேன்.

“நீலி” என்று கூப்பிட்டேன்.

கதவுக்கு அப்பால் அதே மென்குரல் மீண்டும்.

“தம்புரானே.”

கதவின் கொண்டிமீது கையை வைத்ததும் அதன் சில்லிட்ட உலோகம் என்னை நினைவுக்கு மீட்டது. நீலியா? எப்படி சாத்தியம். நான் கனவு காண்கிறேன். ஆனால் அந்த இரும்புத்தாழ் அத்தனை திடமான பருத்தன்மையுடன் கனவில் திரண்டு வர இயலாது. என் மூளை தடம்புரண்டுவிட்டது. இது ஏதோ பிரமை. ஆனால் மீண்டும் தெளிவாக, துல்லியமாக அவள் குரல் கேட்டது. தவிப்பும் ஆதங்கமும் கனிவும் கலந்த மென்குரல். மழலைபோல கொஞ்சம் குரல். மனதின் நுண்புலன்கள் கதவுக்கு அப்பால் யாரோ நிற்பதை உறுதியாகச் சொல்லின. ஆனால் என்னால் அந்த இரும்புத் தாழை இம்மிகூட நகர்த்தமுடியவில்லை. அது கனத்து குளிர்ந்து உறைந்து விட்டிருந்தது. என் மனதின் அத்தனை உத்வேகமும் சேர்ந்தும்கூட அதன்மீது என் பிடிதான் வியர்த்து வழுக்கியது.

பிறகுதான் சன்னல் தாழின் பொருத்தில் ஓர் விரிசல் இருப்பதைக் கண்டேன். அதன் வழியாகக் கண்களை வைத்து உற்றுப் பார்த்தேன். என் மார்பின் தாளம் ஜன்னலுக்குப் பரவி வெளியேயும் கசிந்து காட்சிகளும் ‘தப் தப்’ என்று அதிர்ந்தன. மழை வெளித்த இரவுக்குரிய ஆழ்ந்த நீலநிறம். யாருமில்லை. யாரு மில்லை என்று என் புலன்கள் நம்ப மறுத்தன. கண்களை எடுத்த போதுதான் உடம்பு வியர்த்து ஊறியிருப்பது தெரிந்தது. மீண்டும் அந்தக் குரல். அந்த மழலை என்னுள் நினைவுகளைப் பொங்கி எழ வைத்தது. மனம் உருகி அழுகை வராமலேயே அழுகைபோல உடல் உலுக்கியது.

மீண்டும் விரிசல் வழியாகப் பார்த்தபோது முற்றத்தில் நிழலாடியதனுடாக நிழலல்லாத ஓர் அசைவையும் கண்டேன். சில கணங்களில் கண்கள் அவளைப் பிரித்தறிந்தன. நீலிதான். ஆனால் அவள் உயரமும் உடலின் நிமிர்வும் அச்சமுட்டுவதாக இருந்தது. நிலை கொள்ளாத வனமிருகம்போல அவள் முற்றத்தில் அலைந்தாள். கூந்தல் பறந்து இருளில் அலையடித்தது. நீளமான கூந்தல். துள்ளிக் குலுங்கும்

மார்புகள் இறுகி மீண்டு இறுகும் தொடையும் இடையும். மெல்ல அதிரும் அடிவயிறு. அவள் திரும்பியபோது அவள் கண்கள் இரு பச்சைச் சுடர்களாக ஒளி விட்டன.

நான் பின்னால் தூக்கிவீசப்பட்டவன் போல விழுந்து எதிர்சுவரில் மோதி நின்றேன். கைகால்கள் உதறின. ஓசையின்றி வாயை மூடித் திறந்தேன். சன்னல் கதவு உயிருள்ள சருமம்போல அதிர்ந்தது. மறுபக்கம் அவள் நிற்பது உணர்வுக்கு சிக்கியது.

“தம்புரானே கதவு துறக்கணும் தம்புரானே.”

அவள் குரல் அண்மையில் ஒரு கணமும், மௌனத்தின் நீலநிறம் இறங்கிப் பரவிய தொலைதூர மலைகளின் முழக்கமாக மறு கணமும் கேட்டது.

மெல்ல கூர்மையான தட்டல் ஒலி உள்கதவில் எழுந்தது. அந்த தட்டல் ஒலி ஓர் ஆறுதலாகத் தெரிந்தது அப்போது.

“ஓபன் த டோர், யூ ஃபூல்” என்று அவள் குரல்.

குரல்களே கேட்காத ஒரு மௌனத்தில் சில கணங்கள் நின்றேன். பிறகு திரும்பி உட்கதவை தாழ் விலக்கினேன்.

அவள் விருட்டென்று உள்ளே வந்து சாத்திவிட்டு “பூட்டா தேன்னு சொன்னேனே?” என்று உறுமினாள்.

வெளியே நீலி பதைபதைப்புடன் கதவையும் சன்னல் களையும் மாறி மாறி முட்டினாள். அவள் குரல் தழுதழுத்தது.

“இதுதான் முதல்தடவையா? டோன்ட் அஃப்ரெய்ட். இட்ஸ் ஜஸ்ட் எ பிளே” என்றபடி அவள் என்னைப் பற்றித் தன்னுடன் இறுக்கிக்கொண்டாள். என்னை விட உயரம். என் கைகளால் அணைத்துவிட முடியாத பருமன். அவள் தோள்களில் முகம் புதைத் தேன். வியர்த்த சருமத்தின் வாசனை, மென்மை.

“யூ ஆர் எ ஹேன்சம் பாய். ரியலி, ஐ லவ் யூ மேன்” என்று என் காதில் சொல்லி முனகியபடி என்னை முத்தமிட்டாள். அம்மா, அம்பிகா அக்கா, சினேகம்மை, ரெஜினாள் மேரி... முகங்கள், அசைவுகள், உடல்கள்.

வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு அந்த கணத்தை யோசித்த போதுதான் ஏன் மாமி முகம் நினைவு வரவில்லை என வியந்தேன்.

வெளியே கதவுமீது தலையை முட்டி நின்று ஒலியேயின்றி உடல் மட்டும் அதிர நீலி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

காடு Kaadu

ஜெயமோகன் Jeyamohan

This digital edition published in 2017 by

Kizhakku Pathippagam

177/103, First Floor, Ambal's Building,

Lloyds Road, Royapettah,

Chennai 600 014, India.

Email: support@nhm.in

Web: www.nhmreader.in

All rights reserved.

Kizhakku Pathippagam is an imprint of New Horizon Media Private Limited, Chennai, India.

This e-book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, resold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior written consent in any form of binding or cover other than that in which it is published. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, whether electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of both the copyright owner and the above-mentioned publisher of this book. Any unauthorised distribution of this e-book may be considered a direct infringement of copyright and those responsible may be liable in law accordingly.

All rights relating to this work rest with the copyright holder. Except for reviews and quotations, use or republication of any part of this work is prohibited under the copyright act, without the prior written permission of the publisher of this book.